Janezov veliki evangelij

Osma knjiga

Od Gospoda sprejel Jakob Lorber

Prevedla Daja Kiari

Ljubljana 2014

Gospod in Njegovi nasprotniki
(nadaljevanje iz 7. knjige)

1. Preoblečeni farizeji pridejo k Lazarju

1 Komaj sem izgovoril zadnje besede, je v jedilnico, kjer smo dobro razpoloženi sedeli še vsi skupaj, vstopil neki Lazarjev služabnik in Lazarju povedal, da je prišlo več tujcev, ki želijo govoriti z gospodarjem gostišča.
2 Lazar Me je takoj vprašal, kaj naj stori.
3 **Jaz** sem rekel: »Za zdaj ostani kar tukaj, z nami. Le Rafael in sedem Egipčanov naj se odpravijo ven in se na kratko pogovorijo s prebrisanimi farizeji in pismouki. Kaj morajo storiti in kaj govoriti, pa že vedo!«
4 Nato so se Rafael in Zgornjeegipčani takoj odpravili ven, Rafael pa je prišleke resno vprašal, kaj iščejo in kaj hočejo.
5 Tedaj se je oglasil skrajno hinavski **farizej**: »Ali si ti mladenič, ki si videti dobrega rodu, Lazarjev odposlanec, saj Lazarja poznamo in želimo govoriti samo z njim? Ali je zdaj tukaj po novem v navadi, da obiskovalca, ki želi govoriti samo z gospodarjem, sprejme golobradi mladenič? Pojdi k Lazarju, s katerim želimo govoriti in mu povej, da imamo mi, ki želimo govoriti z njim, v Jeruzalemu in v vseh deželah Judeje višji položaj kakor on!«
6 **Rafael** je odgovoril: »Če ste že tako visoki gospodje, se mi zdi pa res čudno, da ste se tako preoblečeni in ob večernem mraku podali navzgor na ta hrib in kraj, ki ste ga izobčili! Ali ni v vašem prekletstvu zapisano: 'če jud stopi na ta hrib bodisi podnevi ali ponoči, naj bo preklet na telesu in duši!'? In, če je tako, kako to, ste se lahko podali navzgor, na pogovor s krivovercem Lazarjem?«
7 **Farizej** je odgovoril: »Kaj pa ti, golobradi mladenič, veš o tem? Od Boga nam je dana oblast, da lahko neki kraj iz utemeljenih razlogov izobčimo in tudi moč, da to izobčenje, vsaj kar zadeva nas, tudi razveljavimo, kadar koli hočemo; kajti mi ne podlegamo postavi, temveč smo nad njo, če smo to, kar misliš. - Ali si razumel?«
8 **Rafael** je rekel: »Poslušajte! Če si domišljate, da ste nad Božjo postavo, potem ste očitno celo več kakor sam Bog! Kajti On se zmeraj podreja Svojemu večnemu redu in postavi in nikoli ne ravna zoper njo in postave tudi nikoli ne odpravi - da bi, če bi se Mu zahotelo, začasno ravnal zoper njo.
9 Če pa si domišljate, da ste tako mogočni, potem ste veliko več kakor Bog, kajti Bog sam kot prvobitna postava zmeraj obstaja in ravna po Svoji postavi, je v skladu z njo in ji je zavezan. In če Bog sam to najdosledneje upošteva, kdo pa potem vam daje pravico biti nad postavo, se preoblačiti tako, da ne bi bilo mogoče prepoznati, kadar sami kršite svojo postavo? Če ste gospodarji postave, zakaj se potem bojite, da bi ljudstvo ugotovilo, da ravnate v nasprotju z njo?«
10 **Farizej** je nejevoljen odvrnil: »Golobradi mladenič, kaj pa ti veš o tako visokih stvareh, o katerih imajo od Boga dano pravico razpravljati samo duhovniki v templju!«
11 **Rafael** je odgovoril: »A tako - zakaj pa je potem Samuel že kot deček imel pravico govoriti z Bogom in soditi o Božjih stvareh?«
12 **Farizej** je rekel: »Kako se drzneš primerjati s Samuelom?«
13 **Rafael** je odgovoril: »Kako da se vi drznete postaviti nad Boga in Njegovo postavo? Kdo vam je dodelil to pravico? Resnično, jaz imam tisočkrat večjo

pravico primerjati se s Samuelom, kot jo imate vi postavljati se nad Boga in Njegovo postavo.
14 Zdaj mi je pa dovolj vaše neumnosti! Odgovorite mi na moje prvo vprašanje, zakaj ste prišli sem gor in kaj hočete tu, sicer me boste kmalu pobliže spoznali in tako tudi zvedeli, kaj mi daje pravico, da se kar najbolj upravičeno primerjam s Samuelom!«
15 **Farizej** je rekel: »To je skrivnost, ki jo lahko zaupamo samo Lazarju in nikomur drugemu; zato pripelji ven Lazarja, sicer bomo prisiljeni nasilno vdreti v hišo. Tebe pa naj naše zadeve z Lazarjem ne skrbijo, pa četudi bi bil desetkrat Samuel!«
16 **Rafael** je rekel: »Kaj? Skrivnost imate? Kako pa je lahko skrivnost nekaj, o čemer čivkajo že vrabci na strehah? Razkril bom vašo skrivnost, da boste spoznali, da vaša tako imenovana skrivnost to že dolgo ni več.
17 Glejte, ker vam vaši včeraj odposlani sli niso mogli prinesti nikakršnih novic o tem, kje se zadržuje prerok iz Galileje - ki ga tako zelo sovražite - in sicer preprosto zato, ker se še sami niso vrnili, ste v svojem zboru sklenili, prvič, da bi tukaj pretkano zvedeli, ali tu navzoči Lazar morda ve, kam je šel prerok in drugič, če Lazarja ne bi bilo več tu, podkupiti gostilničarja ali katerega drugega služabnika, da bi vam izdal želeni podatek. Če bi to dosegli, bi odposlali vse svoje vam še zveste biriče, da bi ujeli tako osovraženega preroka in ga tudi takoj dali umoriti.
18 Glejte, to je vsa vaša hvalevredna skrivnost, ki je nam, še zlasti meni, ki sem velik prijatelj vzvišenega preroka, že dolgo še predobro znana. In zdaj povsem iskreno povejte, ali je zadeva kakor koli drugačna?!«
19 Nato je farizej presenečen pogledal Rafaela in čez čas rekel: »Kdo pa tebi, golobradi mladenič, daje pravico, da nas tako sumiš? Prvič, sploh ne veš, ali res pripadamo templju in ali smo Judje in drugič, o tvojem velikem preroku vemo bore malo. Na svoji poti semkaj smo sicer tu in tam nekaj slišali, da se v judovski deželi neki veliki čarodej postavlja s svojimi umetelnostmi ali čarovnijami, nam pa je res vseeno, ali je prijatelj ali sovražnik judovske duhovščine in ali ga ta preganja. Trgovci smo in nam takšne malenkosti niso mar. In, če je tako, kako nam lahko očitaš stvari, ki nas niso nikoli zanimale?«
20 Rafael je odgovoril: »Ker vam je torej začela teči voda v grlo, bi radi celo zanikali svoj položaj; toda meni in mojim sedmim spremljevalcem pa ne boste mogli prikriti niti svojega značaja niti stanu. Da pa boste spoznali in dojeli, da nas ne morete prevarati, sem sklenil, da vam bom odvzel vaše grške preobleke; pred nami se boste razkrili in v svojih tempeljskih oblačilih ne boste več mogli zanikati, da niste, za kar sem vas označil!«
21 Nato so farizeji prijeli svoja vrhnja oblačila in jih trdno držali - toda nič ni pomagalo; kajti Rafael je zapovedal svoji volji in tempeljski duhovniki so stali pred nami v svojih tako zelo znanih duhovniških
oblačilih in bilo je videti, da nameravajo pobegniti. Toda sedem Zgornjeegipčanov se je takoj zganilo; zaprli so jim pot in jim ukazali, naj mirujejo in ne skušajo pobegniti, sicer se jim utegne precej slabo goditi.
22 Da bi podkrepili svoje ukaze, so že zelo prestrašenim farizejem pokazali tri velike leve, ki so se zadrževali nekoliko niže ob poti in bili videti prav grozljivi. To je delovalo in farizeji - bilo jih je deset – so začeli Rafaela prositi odpuščanja, takoj so priznali, zakaj so prišli na Oljsko goro in tudi to, da je Rafael govoril resnico.

23 Ko so tam stali tako zelo prestrašeni, jim je Rafael dejal: »Povejte mi: Kateri izmed vseh ljudi je slabši od vas? Hočete biti Božji služabniki, ste pa služabniki pekla! Kateri hudič vas je spočel? Veliki Mojster iz Nazareta vam je z besedami in dejanji več kot jasno pokazal in dokazal, da je obljubljeni mesija in kot tak tudi edini Gospod nebes in zemlje - to so o Njem tudi napovedali vsi preroki - in vi v to ne verjamete, ampak Gospoda nebes in zemlje celo preganjate z vso jezo in ihto! O vi, nemočni norci! Kaj hočete doseči proti oblasti Vsemogočnega, ki vas lahko uniči že z najmanjšo mislijo, ali pa vaše hudobne duše vrže v pekel, ki si ga že dolgo zaslužite? Nesrečniki, kaj boste storili zdaj?«
24 Oglasil se je **neki drug farizej:** »Poslušaj, mladi modri govorec, nič drugega te ne prosimo kakor to, da nas nepoškodovane pustiš dol v mesto in zagotavljamo ti, da takšni, kakršni smo bili tukaj, ne bomo nikoli več niti najmanj sodelovali pri preganjanju čudežnega preroka iz Galileje. Da, to si želimo in če bo le mogoče, bomo še druge odvračali od tega! Ne ne moremo ti obljubiti, ali nam bo uspelo prepričati naše duhovniške tovariše, naj spremenijo svoj odnos do Čudodelnika, a zagotavljamo pa vam, da bomo storili vse, da bi pomirili preganjalski bes naših tovarišev. Kajti zdaj smo spoznali in se prepričali, da je naše slepo preganjanje Galilejca največja neumnost, ki ne pelje drugam kakor k našemu propadu. In kar smo tukaj obljubili, bomo tudi storili, le pusti nas, kakor smo te že prosili, nepoškodovane znova v mesto!«
25 Nato je **Rafael** odgovoril: »Dobro torej! - Lahko odidete in nič slabega naj se vam ne zgodi; toda gorje vsakomur, ki bi meni dano besedo prelomil! Potem bi spoznal, da so Božja moč, modrost, vsevednost in resnost neskončne in da slabotni, umrljivi človek ne more in tudi nikoli ne bo mogel nič proti Bogu in Njegovim.
26 Tako kot zdaj zlahka vidite in tudi dobro razumete, da so dejanja, ki jih pred ljudmi opravlja Božji maziljenec, zmeraj takšna, da jih zmore samo Bog, boste lahko tudi uvideli, da deluje in učinkuje najtesneje združen z osovraženim prerokom iz Galileje prav Bog sam, zato je nadvse neumno Božjim odredbam nasprotovati.
27 Povejte to tudi svojim hudobnim in slepim tovarišem! Svoj bes proti Njemu lahko tudi stopnjujejo tako, da - z Njegovo privolitvijo - položijo roke na življenje Njegovega telesa in ga umorijo; s tem ne bodo dosegli nič drugega kakor samo pospešili svojo obsodbo in obsodbo vsega Jeruzalema. Njega pa ne bodo mogli umoriti, kajti On je Življenje samo; živel bo naprej in sodil vsem rodovom na Zemlji. Blagor tistemu, ki Vanj veruje in išče samo Njegovo odobravanje in prijateljstvo.
28 Zdaj veste, kaj vam je početi in se lahko odpravite, če želite; če pa želite pred tem spregovoriti še katero modro besedo z Lazarjem, naj vam bo to tudi dopuščeno.«
29 **Farizej** je rekel: »Če je tukaj, bi rad govoril z njim, toda ne o tem, kar smo ga pravzaprav hoteli vprašati. Kajti zakaj smo v resnici prišli sem, si že prejasno razkril in o tem ne bo niti besede več, govorili bomo o nečem povsem drugem. Zelo ljubo pa nam bi bilo, če bi lahko govorili z Lazarjem.«
30 Nato sem **Jaz** v dvorani rekel Lazarju: »Šele zdaj se lahko odpraviš ven in izmenjaš nekaj besed s tako zelo prestrašenimi farizeji; toda o Mojem tukajšnjem postanku ne povej ničesar!«

2. Prošnja farizejev za varno spremstvo

1 Nato se je Lazar odpravil ven, po stari navadi pozdravil tempeljske duhovnike in jih vprašal, kaj želijo.
2 **Farizej** je odgovoril: »Sprva nas je semkaj privedel zli duh in zato tudi to, kar smo te nameravali vprašati, ni bilo nič dobrega. Ob besedah tega nadvse pametnega in modrega mladeniča in nenavadni moči teh sedmih mož, ki nas še obkrožajo, pa smo dobili boljši poduk in kaj kmalu spoznali, kako domišljavo in nespametno je bilo naše zlonamerno prizadevanje, zato smo se mu tudi odpovedali.
3 Zdaj te kar najbolj prijateljsko prosimo: dovoli nam, da bi te spet smeli kot prijatelji obiskati v Betaniji, tam bi se radi o marsičem pogovorili s teboj na štiri oči. Prosimo te tudi, da bi nam zagotovil varno spremstvo s hriba v mesto; kajti tam, nekoliko naprej spodaj na poti ležijo trije levi, ki prav gotovo sodijo k sedmim možem, ker so se takoj odzvali na njihov poziv. Te hude živali so verjetno ukročene - to naj bi se bilo že dogajalo - namesto psov za varstvo na potovanjih, toda kljub njihovi ukročenosti jim ni mogoče zaupati. Hud pes spozna svojega gospodarja tudi ponoči; toda tujca zagrabi in ga raztrga in to velja še toliko bolj za leve! Zato te prosimo, da sedmerici namigneš, naj trem zverinam ukaže, naj se umaknejo.«
4 **Lazar** je odgovoril: »Če ste res prepričani o tem, kar govorite in če, kolikor je mogoče, popravite škodo, ki ste jo prizadejali številnim revnim, vdovam in sirotam, se lahko mirno podaste mimo levov in nobeden od njih se ne bo niti ozrl; toda če v srcu mislite drugače kakor govorite, bi bilo za vas usodno, če bi se levom približali. Zato sami preverite svoje srce in odkrito povejte, kaj je v njem!
5 Tudi v mojo hišo v Betanijo boste le stežka prišli, dokler se misli v vašem srcu ne bodo ujemale z vašimi besedami; kajti tudi mojo hišo varujejo varuhi, podobni trojici tam spodaj. Kdor pride k meni s poštenim namenom, se nima česa bati; kdor pa se približa moji hiši z nepoštenim in slabim namenom, temu se slabo godi!«
6 **Farizej**, ki je imel glavno besedo, je odgovoril: »Lahko mi verjameš, da mislimo prav tako, kot govorim in bomo tudi popravili škodo, ki smo jo prizadejali komur koli, ter si za to kar najbolj prizadevali; toda mimo treh zverin si kljub temu sami ne upamo, zato nam le dodeli varno spremstvo.«
7 **Lazar** je rekel: »Če je vaše srce pošteno, vam bo sedmerica zagotovila najvarnejše spremstvo. Toda še nekaj bi vas vprašal. Povejte, zakaj ne verjamete, da je Jezus iz Nazareta edini resnični Mesija? Saj ste vendar brali Pismo, slišali Njegov nauk in videli znamenja, ki jih je naredil? Kako morete biti še zmeraj tako togega duha? Na tisoče judov in poganov veruje Vanj in številni pogani prihajajo z vseh koncev zemlje, se priklanjajo pred Njim, prevzemajo Njegovo besedo in verjamejo, da je On Gospod; le vi, ki bi vsemu ljudstvu morali biti najboljši zgled, se temu upirate huje kakor visoko gorovje burji.
8 Gospod je prišel, kot je bil napovedal po prerokih, v mesu kot človek na to zemljo in uresničuje dejanja, ki so jih tudi vidci opevali že pred stoletji - to bi kot pismouki morali prepoznati med prvimi -, a kot rečeno, kljub temu ne verjamete Vanj. Zakaj je tako?«

9 **Farizej** je odgovoril: »To, ljubi prijatelj, želimo čim prej razčistiti pri tebi v Betaniji; tukaj pa ti lahko povem le toliko, da je zdaj v templju najtežje biti človek. Lahko si duhovnik, toda človek ne. Vsak je vsakemu sovražnik in razmišlja samo o tem, kako bi mu škodoval, da bi se kako okoristil in tako mora človek v templju in tam, kjer bi se najraje zjokal, tuliti z volkovi, da te ne bi raztrgali. Toda počakaj še malo in v tempeljskem početju se bo nekaj zelo spremenilo, kajti tako ne more več dolgo ostati!
10 Zdaj veš, kaj v resnici menimo o tem; bodi tako dober in vprašaj sedmerico, ali bi nas lahko varno pospremili s te gore dol v mesto.«
11 Šele nato je **Rafael** spet nagovoril farizeje: »Zakaj se vam tako mudi v mesto? Če ste res tako iskreni in mislite dobro in če ste že dejali, da hočete verjeti v Mesijo, potem ste pri nas prav gotovo varnejši kakor v mestu. Sem gor ste prišli z namenom, da bi kot sovražniki Mesija, poizvedeli, kje je. Če ste pa zares spremenili svoje mnenje o Njem, zakaj kot Njegovi prijatelji nočete izvedeti, kje je, da bi ga poiskali in se Mu pokazali kot tisti, ki verujejo Vanj?«
12 **Farizej** je odgovoril: »Dragi mladi modrec, če bi to storili, bi se nam to lahko štelo v slabo in bi se razumelo, kot da hočemo s prevaro iz vas izvleči, kje je Mesija. Resnično nam več ni do tega, da bi zvedeli, kje naj bi bil! Kajti v resnici nismo več njegovi sovražniki, še vedno pa se počutimo preveč slabe in njega nevredne, da bi se mu zdaj prestavili kot spreobrnjeni prijatelji; razumljivo je tudi, da nočemo in ne moremo poizvedovati, kje se zadržuje. Želimo se vrniti na svoje domove, da bi se sami temeljito posvetovali, kako naj bi v prihodnje ravnali in se mu dokončno pridružili. Poleg tega moramo tudi tempelj seznaniti s svojim neuspešnim poizvedovanjem, da ne bi, še preden bi ga obvestili, spet poslal druge poizvedovalce in tako vznemiril vse mesto in pokrajino. Prepričani smo, da smo vam dovolj pojasnili svoje razloge, ki nas silijo, da se kar se da hitro vrnemo v tempelj in na svoje domove, zato nam dovolite, da varno odidemo.«
13 Rafael je rekel: »Lahko vam zagotovim, da bo tempelj do zjutraj počakal na vaše poročilo in ne bo pošiljal novih poizvedovalcev. Lazar pa ima tukaj dovolj soban, v katerih se lahko posvetujete, ter obilo hrane in najboljšega vina, da se lahko okrepčate. Ker ste že tukaj, vam svetujem, da ostanete vsaj do polnoči in se šele potem z varnim spremstvom podaste dol v mesto. Če pa že vsekakor želite oditi, vas ne bomo več zadrževali. Levi - kot lahko vidite - so pravkar odšli in tam v najbližjem šotoru so vaši grški plašči. Storite, kakor hočete!«

3. Verski pogledi nekega farizeja

1 Po teh Rafaelovih besedah farizeji niso več vedeli, kaj naj storijo.
2 Čez čas se je oglasil **eden** izmed njih: »Veste kaj! Mladenič je prav govoril in povedal resnico, zato menim, naj bi ostali tukaj do polnoči, če nam lahko Lazar dodeli sobo, v kateri nas ne bo motil nihče, da se bomo temeljito pogovorili o zadevi z Mesijo in obenem še z našim prijateljem Lazarjem o marsičem.«
3 Vsi so se strinjali in Lazar jih je skozi druga vrata popeljal v hišo, jim odkazal prostorno sobo, dal pogrniti mizo in prinesti kruha, vina in še obilo drugih jedi ter postaviti prijetno sijoče svetilke; farizeji so bili s tem tako zadovoljni, da je **eden** izmed njih pripomnil: »Če je že tako, lahko ostanemo tukaj tudi do jutra in pustimo naše tovariše v templju malce na cedilu. Na naše sporočilo naj kar lepo počakajo do jutri!«

4 Tudi s tem so se vsi strinjali in **starešina**, ki je bil skoraj toliko kot predstojnik in zelo vpeljan v vsakovrstne posvetne modrosti in mu je vino razvezalo jezik, je dejal: »Kjer se človeku dobro godi, tam naj tudi ostane, zato bomo ostali tu vse do jutra. Rad bi se z vami, moji dragi tovariši, odkrito pogovoril, saj to v templju ni mogoče. Tukaj, kjer smo tako lepo zbrani in nam ne more prisluškovati nihče, ki bi nam utegnil škodovati, lahko odkrito spregovorimo.
5 Zadeva, povezana s človekom, je res nekaj zamotanega! Kaj je pravzaprav človek, ta umrljivi bog zemlje, ki obdeluje njena tla ter z razumom in močjo svojih rok spravi v harmonično bivanje marsikaj velikega? Takole vam povem: človek ni drugega kakor najbednejša žival, saj ve, da bo moral umreti; zdi se pa, da nobena žival tega ne sluti in zato vse do zadnjega trenutka lahko mirno živi, ne da bi pomislila, da bo nekega dne umrla. Zato človek stori prav, če si svoje klavrno življenje marsikdaj olajša in od časa do časa prežene črne misli na smrt.
6 Menim pa, da moč, ki je človeka priklicala v bivanje, nikoli ni mogla biti nekaj modrega in dobrega, prav tako kot ne bi mogli označiti za dobrega in modrega človeka, ki bi ustvaril najbolj umetelna dela in jih potem, ko bi ta zaradi njegove prizadevnosti in truda postala popolna, uničil, jih spremenil v najgnusnejše ruševine in ostanke oropal bivanja, potem pa znova ustvaril enaka dela v isti namen.
7 Če si to ogledamo iz pravega zornega kota, si Boga kot moč, ki vse ustvarja, ni mogoče predstavljati kot nekaj najbolj modrega in dobrega. Če bi bila ta moč res dobra in modra, bi morala poskrbeti za nadaljnji obstoj svojih najbolj umetelnih stvaritev, nas, ljudi. Toda ni tako! Ko človek doseže šele v svoji pravi starosti večjo popolnost v znanju, mišljenju in ravnanju, začne že umirati; postaja čedalje šibkejši, njegove življenjske moči pojemajo iz dneva v dan, vse dokler ne izdihne. Kaj se potem z njim zgodi, vsi dobro veste in ni nujno, da bi to podrobneje opisoval.
8 Seveda imamo v našem nauku o Bogu zagotovilo, da je v materialnem človeku še duhovni človek, ki po telesni smrti živi naprej - toda kaj pomaga človeku nauk in po njem vera, če tega nihče ne more neovrgljivo dokazati?
9 Kakšni vzvišeni očetje, modreci in preroki pred nami so vse živeli po najboljših in najmodrejših postavah, neomajno verovali v Boga, molili k Njemu, Ga ljubili, nadvse častili in tudi brez sence dvoma verovali v večno življenje po telesni smrti. Toda nazadnje so morali ti veliki in modri junaki vere kljub temu umreti in od njih do danes ni ostalo nič razen njihovega imena in njihovih v Pismu opisanih dejanj in naukov. Kam pa so šle njihove duše?
10 Kdo od vseh nas je kdaj koli zares videl dušo, ki je živela po smrti in govoril z njo? Morda zgolj v sanjah ali v hudi vročici. Nekateri ljudje sicer trdijo, da so govorili z dušami umrlih; toda to so takšni, ki jim večinoma manjka znanja in zmožnosti za presojanje in pogosto samovšečno ljudem na podlagi svoje naravne domiselnosti in živahne domišljije pripovedujejo o nadnaravnih rečeh, da bi bili tako videti skrivnostni in do tega jim je pogosto več kakor čarodeju do njegovega zaslužka.
11 Treba pa je priznati, da so včasih tudi ljudje, ki skušajo svoje izjave podkrepiti z nekaterimi čudežnimi dejanji, da bi tako svojim naukom vtisnili pečat pristnosti; to doživljamo zdaj tudi pri resnično nenavadnem preroku iz

Nazareta. Ljudstvo pri tem prav dobro uči in obljublja vsem, ki vanj verujejo, večno življenje duše.
12 Da, vse to je lepo in celo dobro, ker številne ljudi nekako pomiri in jim odvzame strah pred smrtjo; toda to so počeli že stari preroki in na tisoče ljudi je trdno verovalo, ter svoje verovanje zapečatilo celo z mučeniško smrtjo. Toda čas je pometel z velikimi preroki in njihovimi verniki in od njih ni vse do danes, kot že povedano, ostalo drugega, kakor v Pismu zapisana imena in dejanja, tem pa moramo, ne da bi bili o njih kaj posebno prepričani, zgolj verjeti.
13 Zakaj ne pride kdaj k nam kakšna duša iz onstranstva in nam ne reče: 'Sem, na primer, Elija, Daniel, David ali Izaija in onstran živim srečno naprej?' Povem vam: tako kot so minili stari preroki z Mojzesom vred, tako bomo odšli tudi mi z zdaj slavnim prerokom, ki naj bi celo obujal mrtve in poznejši rodovi bodo od nas in njega prejeli samo to, kar smo prejeli tudi mi od starih prerokov. In četudi bi se vera morda ohranila še stoletja s številnimi dodatki in popačitvami, se bo ohranilo resnično prepričanje o nadaljevanju življenja duše po telesni smrti na las enako današnjemu.
14 Nadaljevanje življenja duše po telesni smrti bi bilo seveda res nekaj neprecenljivega in človek bi prav gotovo storil vse, da bi si takšno življenje lahko zanesljivo priskrbel, če bi imel za to kakšne trdne dokaze; toda teh je ves čas primanjkovalo, zato ne preseneča, da se je vera, ki je bila nekoč pri starih še zelo trdna, pri nas ohladila.
15 Kdo izmed bolj izobraženih in izkušenih še s polno vero obiskuje tempelj? Pomembni in modri odhajajo tja samo zaradi navadnega ljudstva in se delajo, kot da bi bili bog ve kako verni, samo da bi si ljudstvo mislilo in reklo: 'Nekaj že mora biti na tem, ker pomembnim, poučenim in modrim ljudem, ki lahko vse vedo, to toliko pomeni.'
16 Zato resnično nisem sovražnik slavnega Galilejca, ker uboge ljudi pač znova navdušuje za življenje duše po telesni smrti in jih tolaži; toda ni mi prav, da smo ob vsaki priložnosti prikazovani kot največji sleparji ljudstva -, in čeprav je dovolj moder - ne pomisli, da v bistvu počne z ljudstvom prav to, česar dolži nas. Če bi ljudstvu govoril tako kot zdaj jaz, resnico, kot jo namreč uči že stara izkušnja, najbrž ne bi imel toliko privržencev, kot jih ima zdaj.
17 To je nekakšna moja prava vera in moja iskrena izpoved vam, moji tempeljski tovariši in to sem izrekel samo med nami, ker dobro vem, da mislite enako kakor jaz; v templju pred ljudstvom in pred našimi številnimi in zelo slepimi tempeljskimi tovariši pa je seveda treba govoriti drugače. Kaj menite o teh mojih pogledih?«

4. Pismouk opozarja na Božjo ureditev

1 **Neki drugi pismouk** je rekel: »Ne morem trditi, da nimaš prav, saj tudi sam v marsičem menim tako kakor ti, toda tvojega mnenja in pogleda pa tudi ne morem sprejeti kot popolno resnico. Ne morem verjeti, da bi Bog kot zanesljivo najmodrejši stvarnik nebes in zemlje, ki vendar nenehno ohranja Sonce, Luno, zvezde in to Zemljo, nas, ljudi, kot povsem zanesljivo najpopolnejše stvaritve Svoje modrosti in moči ustvaril le za Svoje minljive igrače!
2 Človek ima samo kratko tu zemeljsko življenje in to je najverjetneje razlog, da se mora njegova duša v svojem telesu ustrezno izobraziti, si pridobiti neko

trajno trdnost, da lahko potem nadalje obstaja v nekem drugem, njeni naravi podobnem svetu, ki pa mora biti neomejen.
3 Če bi bil človek s telesom in dušo predviden samo za ta materialni svet, ki prav gotovo ima svoje meje, četudi je še tako velik in bi bil telesno nesmrten, bi zaradi vsakdanjega človeškega razmnoževanja ta zemlja, ki ima za naselitev poleg vsega še veliko več vode kakor trdnega kopnega, kmalu postala premajhna in pretesna za vse ljudi; Bog bi moral sčasoma narediti ljudi neplodne in jim ne bi smel dovoliti, da bi se postarali in potem nekako normalno močni in čili večno živeli naprej ter obdelovali zemeljska tla za preživetje.
4 Povsem zanesljivo je, da bi se ljudje sčasoma naveličali takšnega nujno enoličnega življenja, kajti vsakdanja izkušnja nas uči, da se začne vsak človek v enakih razmerah polagoma dolgočasiti in si želeti kakršne koli spremembe; celo naj iznajdljivejši bi po številnih tisočletjih izčrpal vse raznolikosti, ki bi ga razveseljevale in se nazadnje prepustil velikanskemu dolgočasju, ki ga ne bi mogel z ničimer več pregnati.
5 Iz takšnih prav gotovo utemeljenih pomislekov je jasno, da je Božja modrost ustvarila človeka za neko drugačno, višje in svobodnejše življenje in ne za svet, ki v vsem, čeprav kar se da omejen, sicer dobro rabi človeku na prvi izobrazbeni stopnji, ne more pa mu zagotoviti blaženega večnega bivanja.
6 Iz teh in še številnih drugih razlogov verjamem, da so naše duše nesmrtne, kajti če ne bi bilo tako, bi lahko sklepali, da Bog nima moči in modrosti ali celo ne obstaja, čeprav vse Njegove stvaritve izžarevajo Njegovo vsemogočnost in najvišjo modrost ter tudi dobroto in pravičnost.
7 Noben kolikor toliko pameten človek pa ne more trditi, da bi stvaritve, kakršne smo ljudje, lahko priklicala v urejeno bivanje nekakšna slepa in nema sila. Kajti tega, česar človek sam nima, tudi nikomur dati ne more. Poskusimo zaposliti zelo neumnega človeka, ki komaj beblja v svojem maternem jeziku, kot učitelja v šoli tujih jezikov! Le koliko bi lahko storil? Nič več kakor kakšen kip. Zato pa mora nujno obstajati neki nadvse modri in vsemogočni Bog in vsak modrejši mislec bo priznal, da je to res.
8 Če pa je vsemogočni Bog nadvse moder, je tudi nadvse dober in pravičen in ima z nami, ljudmi, prav gotovo najbolj iskrene in dobre namene; in tako je po ustih prerokov in drugih modrecev drugim ljudem tudi napovedal, kaj namerava z njimi in kaj morajo ti storiti, da bi že tukaj na Zemlji živeli dobro in blaženo, ter se s takšnim življenjem kar se da marljivo in zavzeto pripravili na naslednje, večno življenje.
9 Zanesljivo pa nas Bog, ki je kaj takega storil in še naprej tako deluje, ni namenil za neljube igrače svoje muhavosti, saj celo mušice ni ustvaril v ta namen. Ali si lahko zamislite modrega in dobrega človeka, ki bi užival v nenehnem opazovanju ubogih soljudi, ki bi trpeli najhujše muke? Kolikor sem v vseh mogočih okoliščinah in razmerah opazoval ljudi, sem tudi zmeraj videl, da človeku gorja nikoli ne povzroči Bog, temveč si ga povzročajo ljudje drug drugemu, večinoma in vse prepogosto pa kar vsak sam sebi. Kajti predvsem njihovi nikoli potešeni sebičnost in lakomnost jih ženeta, da na vse mogoče načine preganjajo drug drugega in drug drugemu prizadevajo vsakovrstno zlo in trpljenje. In, ker pri tem nič več ne upoštevajo razodete Božje volje, jih zaradi neustreznega načina življenja prizadenejo hude telesne bolezni ter jim kar najbolj zagrenijo življenje.

10 Sprašujem: Ali sta morda tudi za to krivi Božja modrost in dobrota? Če bi bilo to res, bi morale hude bolezni ob slovesu s tega sveta mučiti tudi zares spoštovanja vredne ljudi, ki so zmeraj živeli strogo po Božji volji in ne le tiste, ki so že od mladosti živeli brezbožno in svoje bitje spravili v kar največji nered. Ampak ni tako; že sam sem se še preveč pogosto prepričal, da človek, ki živi po Božjem redu, večinoma doživi visoko starost in na koncu mirno umre.
11 Seveda se tu in tam primeri, da se tudi zelo pobožni in pravični ljudje ne poslovijo s tega sveta posebno mirno. Toda glede tega lahko zmeraj govorimo o dveh primerih in sicer, da Bog potrpežljivost takšnega človeka huje preskuša zato, da bi potem njegova duša v onstranstvu postala toliko trdnejša. Zakaj? To najbolje ve sam Bog.
12 V drugem primeru pa človek, ki je postal pobožen in pravičen v umirjenih letih, zaradi kakšnih mladostnih grehov zlahka vznemiri naravo svojega telesa; zato ima ob koncu življenja tudi veliko bridkih posledic in te mu lahko zagrenijo zadnje ure. Zanesljivo pa se lahko strinjamo, da človek, ki od začetka dosledno živi povsem po Božjem redu, zmeraj umre kar se da spokojno.
13 To je moja iskrena izpoved in tej bom ostal zvest do konca svojega zemeljskega življenja, vsak od vas pa lahko verjame in počne, kar hoče!«

5. Farizeji se pogovarjajo o zgodnji smrti otrok in o Mesiji

1 Nato se je spet oglasil **prvi govorec**: »Da, ob tem ti resnično ne morem očitati drugega, kot da nam pri vseh svojih nadvse dobrih pogledih nisi pojasnil tudi tega, zakaj je zgodnja smrt otrok v skladu z Božjo modrostjo, dobroto in pravičnostjo.
2 Po tvojih nazorih je človek od Boga poklican, da si s pravilnim življenjem na tej zemlji po Božjem namenu pridobi pravo krepkost in trdnost duše - kajti, da je to Božji namen, se vendar razločno razbere iz izročil praočetov in prerokov - ne ve pa se, kaj se v onstranstvu zgodi z otroki in kaj nastane iz njih, saj zaradi prezgodnje smrti nimajo urejenega, še manj pa neurejenega poprejšnjega preskusnega življenja na Zemlji. Če lahko človeška duša doseže uravnoteženo, resnično, večno življenje le s pravilnim poprejšnjim preskusnim življenjem, s čim doseže to duša nekega otroka? Ali otroška duša umre s telesom?«
3 Na to se je odzval **drugi, dobri govorec**: »V človeški prazgodovini ni nihče nič vedel o tem, da naj bi bili tedaj tudi otroci zapisani smrti. Zgodnjo smrt otrok so povzročili samo grehi staršev in ti so bili zato zavestno ali nezavedno krivi za zgodnjo smrt svojih otrok. Toda Bog v svoji najvišji modrosti bo že znal poskrbeti za nedolžne duše otrok; v onstranstvu bodo prav gotovo nadomestili vse, kar so tukaj, ne po svoji krivdi, zamudili.
4 Mar je ta zemlja edini svet? Oglejmo si samo zvezdnato nebo! Veliki modreci iz davnine in sam Mojzes v svojih dodatnih knjigah, ki jih sicer še imamo, toda jim ne verjamemo več, so trdili, da naj bi bili Sonce, Luna in vse zvezde svetovi, pogosto celo veliko večji od našega; če je tako, bosta Božja modrost in moč otroškim dušam zlahka namenili za preskusno življenje neki drug, morda celo veliko boljši svet, na katerem bodo potem dosegli dovršeno življenje.
5 Ni dvoma, da je Bog v večnem velikanskem ustvarjenem prostorju pripravil ljudem še druge zemlje-učilnice, saj tudi mi, majhni in šibki ljudje nimamo za

svoje otroke samo ene šole! Kar je že pri nas mogoče nemočnim ljudem, zakaj to ne bi bilo mogoče vsemogočnemu in nadvse modremu Bogu?
6 Praočetje, ki so bili gotovo bolj povezani z Božjimi nebesi kakor smo zdaj mi, so prav dobro vedeli, da je tako; mi pa smo zaradi svojega materialističnega pogleda na svet izgubili vse, kar je duhovno in komaj da še kaj vemo o tem. Tudi jaz sem sicer samo človek materije, toda veliko sem se naučil in skusil, zato tudi govorim tako kot govorim. Seveda pa v templju pred vsemi ne morem govoriti tako.«
7 **Prvi govorec** je rekel: »Zdaj pa nimam nobenih pripomb več in prav vesel sem, da si me pripravil do drugačnega mnenja. Čas je že, da se vrnemo k naši poglavitni temi, namreč k svojevrstnemu preroku iz Galileje. Že na začetku sem omenil, da so bili na Zemlji zmeraj tudi posebni ljudje, iz njihovih besed in dejanj je bilo mogoče nezmotljivo prepoznati višjo nadarjenost, podobno Božji in to je vidno prav pri našem Galilejcu.
8 Toda tudi drugim ljudem podobne nadarjenosti ne manjka. Vzemimo samo današnje nenadno izginotje naših plaščev in pri čaranje treh levov! To sta očitna čudeža, ki ju navaden človek ne more doumeti. Zdaj bi ti ljudje lahko rekli: 'Vaš mesija sem jaz ali pa tisti tam, ker zmore delati čudeže!' - s tem pa se ne moremo strinjati. Kajti, če bi bilo to res, bi kmalu kar mrgolelo raznih mesij. Tudi eseni delajo čudeže, vendar zato še zdaleč niso mesije. Galilejec pa se nam ponuja kot takšen. Kaj naj rečemo o tem?«
9 **Drugi, dobri govorec** je rekel: »Moje mnenje, ki pa ga iz razumljivih razlogov nisem mogel razkriti, bi bilo: Dobro poznam njegov nauk in dejanja. Z vsem življenjem in ravnanjem je najčistejši jud, povsem v Mojzesovem pomenu. Kako kaže zdaj pri nas v templju z ljubim Mojzesom, pa vsi še predobro vemo in zdi se, da se tega zaveda tudi on, sicer nam ne bi danes dopoldne vrgel nekaj krepkih zalogajev. Pri vsem tem pa je tudi zgolj s svojo voljo naredil pravi Božji čudež s slepim od rojstva. Česa takega dotlej ni zmogel še nihče, zato menim, naj bi kot strogi ocenjevalci pustili zadevo pri miru. Čas bo pokazal, kako je s to rečjo. Če se na koncu izkaže, da je res to, za kar se odkrito razglaša vsem ljudem, tako in tako ne bomo mogli nikoli ničesar ukreniti zoper njega; če pa na koncu le ni to, potem tudi nam ne bo mogel nič - kljub vsem svojim čudežem.
10 Najboljše bo, da skrivoma preverjamo vse njegove nauke in dejanja. Če ugotovimo, da so čisti in njegova dela res Božja, bomo tudi mi verjeli vanj; če pa teh pogojev ne bo mogel izpolniti, potem ostanemo, kar smo, vse drugo pa prepustimo Bogu.«
11 S tem so se vsi strinjali in nato spet jedli in pili.
12 Po tem govoru je na Mojo pobudo k njim spet prišel Lazar. Vedel je vse, o čem so se pogovarjali, ker sem to vsem povedal.

6. Lazar pripoveduje o svojih izkušnjah z Gospodom

1 Ko so siti farizeji zagledali Lazarja, so se razveselili, da je prišel k njim, ne da bi ga bili vabili.
2 Tudi **Lazar** jih je pozdravil in dejal: »Zelo me veseli, da se tako dobro počutite na kraju, ki ste ga prekleli. Toda dozdeva se mi, da zdaj, ko mi je v moje iskreno srčno veselje znano vse, kar ste se tukaj povsem sami med seboj pogovarjali,

da vi, prav modri možje, ne boste več vztrajali pri svojem prekletstvu nad to mojo posestvijo.«
3 **Prvi govorec** je odvrnil: »Zanesljivo ne; toda kako - pri Mojze¬su! - si lahko kljub zaprtim vratom in oknom slišal, kaj smo se med sabo pogovarjali in še to skrajno tiho? Povej nam, o čem smo govorili, sicer si bomo mislili, da nas hočeš samo potegniti za nos.«
4 Lazar jim je zatrjeval, da mu kaj takega niti na misel ne pride in jim je dobesedno ponovil vse, kar so govorili.
5 Ko so farizeji to slišali, se je spet oglasil **prvi**: »Toda kako - pri vseh zvezdah na nebu! - si to izvedel?«
6 **Lazar** je odvrnil: »Saj si ti sam s svojimi besedami priznal, da so na svetu tudi ljudje z zelo redkimi sposobnostmi! Zakaj torej tudi mene ne bi Bog obdaril s čim takim? Toda naj vam povem še nekaj veliko pomembnejšega, in sicer: s svojim znanjem in ob povedanem, bi se lahko tudi vi veliko bolj približali Božjemu kraljestvu, če vas pri tem ne bi oviralo slabo tempeljsko ozračje. Pri tem mislim zlasti na govorca, ki ti je nasprotoval in si mu nazadnje z drugimi vred tudi sam v vsem pritrdil, tako da se zdaj vsi v vsem strinjate z njim. Tega sem res zelo vesel, kajti moških, podobnih vam, zdaj ne bo več veliko v templju. Zato vam kot vaš stari in iskreni prijatelj pravim, da ste Božjemu kraljestvu veliko bliže kakor slutite!«
7 **Drugi govorec** je na to pripomnil: »Ljubi prijatelj, govori bolj razumljivo! Kaj nam hočeš s tem povedati? Kako naj bi bili tukaj bliže Božjemu kraljestvu, kot smo zmožni slutiti? Bomo morda tu umrli? Si nam morda dal strup v vino?«
8 **Lazar** je odgovoril: »Kako lahko na kaj takega, tako modri kot ste, sploh pomislite! Takoj bom pil iz vaših čaš v dokaz, da se motite; še dovolj dolgo boste živeli na tej zemlji. Božjemu kraljestvu ste se približali le s svojim znanjem in prikrito vero, ne pa s svojim zemeljskim življenjem.«
9 **Prvi farizej** je vprašal: »Kaj torej razumeš pod Božjim kraljestvom?«
10 **Lazar** je odgovoril: »Nič drugega kakor pravo spoznanje Boga v svoji čudi. Če pa bi ob tem priznali še Tistega, ki ste ga do zdaj zasledovali, kot to, kar resnično je, bi bili že povsem v naj svetlejšem Božjem kraljestvu. Ali zdaj razumete, kaj sem vam hotel povedati, ko sem rekel, ‘da ste se bolj približali Božjemu kraljestvu kakor slutite!’?«
11 Spet se je oglasil **prvi govorec**: »Kar prav je, da si nas napeljal na to temo. Že precej dolgo vemo, da nadvse ceniš nenavadnega Galilejca in smo ti to, prav ali ne, tudi dali vedeti. To ni za nas nič novega. Ker pa ga gotovo poznaš bolje kakor mi in, ker smo zdaj, upajmo, spet pravi prijatelji, saj si se ti sam, s svojo nam prej neznano sposobnostjo, prepričal, kako v resnici mislimo, bi bilo zdaj najprimernejše, da nam prav ti pobliže predstaviš tega človeka. Ni nam treba zaupati, kje se sicer zadržuje in kje je zdaj, saj smešnega tempeljskega sklepa nikoli nismo upoštevali in ga tudi ne bomo. Galilejca nam tudi ni treba pobliže spoznati zaradi prekanjene tempeljske duhovščine, temveč zgolj zaradi nas samih, zato nam torej zdaj lahko povsem odkrito spregovoriš o njem.«
12 **Lazar** je na to dejal: »Kako in kje je bil rojen in kaj vse se je zgodilo ob Njegovem rojstvu, ko je stari zlobni Herod pred tridesetimi leti v Betlehemu zaradi Njega dal pomoriti velikansko množico eno in dvoletnih nedolžnih otrok, ker so mu trije modreci z Daljnega vzhoda, ki so sledili zvezdi, napovedali, da naj bi se Judom v Betlehemu rodil nov kralj - to veste prav tako dobro kakor jaz. Ne veste pa, da tisti novorojeni judovski kralj zaradi Božje previdnosti in

milosti ni končal v rokah grozljivega Heroda, temveč je z Božjo pomočjo in posredovanjem tedaj še mladega rimskega glavarja Kornelija srečno pobegnil - mislim, da v staro mesto Ostrazin in šele, ko so starega Heroda zgrizle uši in je po treh letih umrl -, se nepoškodovan vrnil v okolico Nazareta in tam v tihi odmaknjenosti brez posebnega pouka odrasel v moža.
13 Kot dvanajstletnik je s Svojimi zemeljskimi starši prišel v Jeruzalem k preskusu predpisanem za dečke, tri polne dni ostal v templju in s Svojimi odgovori in vprašanji osupnil starešine, pismouke in farizeje. To mi je povedal moj oče, ki je Zanj zaradi uboštva njegovih staršev, celo plačal visok izpitni davek.
14 In prav gotovo se bodo tega spomnili vsaj starejši med vami, če že ne tega, da je ubežal besu starega Heroda in se po treh letih iz Egipta vrnil v Nazaret.
15 In glejte, človek, ki zdaj zmore velika dejanja zgolj z božansko močjo Svoje volje in Svoje besede, je prav tisti novorojeni judovski kralj, ki se je rodil pred tridesetimi leti in isti modri fantek, ki je pred dvajsetimi leti osupnil ves tempelj.
16 In zdaj tudi veste, katerega rodu je in s kom imate opraviti, ko govorimo o tem Galilejcu in to je tudi zelo pomembno, da Ga lahko ugodno ocenimo.
17 O tem, kaj počne zdaj, pa že nekaj veste, vendar imate več kot polovico tega, kar so vam povedali o Njegovih naukih in dejanjih, za pravljice in pretiravanje ljudstva, ki Mu zvesto sledi in Vanj veruje - in prav glede pravljic in pretiravanj se zelo motite!
18 Dobro veste, da nisem človek, ki bi kupoval mačka v Žaklju. Zato sem se hotel o Njem tudi sam temeljito prepričati in na več krajih in dalj časa preverjal, kaj je pravzaprav s tem človekom. In glejte, jaz, ki sem tudi zelo podkovan v Pismu, nikoli nisem našel na Njem nič sumljivega, takšnega, kar se pogosto razkrije pri sejmarskih magih in čarodejih.
19 Njegovi nauki so povsem takšni kot Mojzesovi in nauki prerokov. Čudeže dela samo, kadar je potrebno in nikoli ne pusti, da bi Mu kdo za to kaj plačal. Skratka, Njegova mogočna beseda je najčistejša Božja beseda, Njegova modrost Božja modrost in Njegova dejanja so prav tako le Božja dejanja, saj ni človeka, ki bi zmogel kaj takega.
20 Ko sem pred več kot pol leta odšel z Njim in Njegovimi tedaj številnimi učenci v Betlehem, smo pred vrati starega Davidovega mesta naleteli na množico beračev, saj je bilo tam neko praznovanje. Berači obeh spolov so hudo stokali in nas prosili za miloščino. Najbolj so kričali pohabljenci brez rok in nekateri tudi brez nog in te sem hotel obdarovati po svojih močeh.
21 On pa mi je dal vedeti, da je za to še čas in potem reveže vprašal, ali si ne bi, če bi bili povsem zdravi in bi imeli ravne ude, potrebni kruh raje zaslužili z delom svojih rok. Vsi so zatrdili, da bi, če bi bilo to mogoče, raje delali dan in noč kakor en sam trenutek prosili koga za miloščino. Nato je rekel: 'Potem pa vstanite, pojdite in si poiščite delo!' Slepi so spregledali, gluhi in nemi slišali in govorili, hromi so poskočili kakor mladi jeleni in pohabljeni brez rok in nog so dobili vsem na očeh očitno nove ude in vse se je to zgodilo v trenutku! Potem sem jih vse te tako čudovito ozdravljene vzel v službo, jih takoj obdaril in poučil, kam naj se odpravijo.
22 Ko je človek sam priča takšnemu dejanju in še stotinam drugih, za katera ne more niti reči: 'Glej, to je bilo večje in pomembnejše kakor druga!', in ko vidi, da Njegovo voljo ubogajo tudi vse živali, vsi elementi, celotna narava, celo

Sonce, Luna in zvezde, morja in gorovja na Zemlji in On sam pravi: ‘Jaz in Oče v nebesih sva eno! Kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta. Kdor tukaj verjame Vame, ta bo večno živel, kajti Jaz sam sem resnica, pot in življenje!’ Človek zdrave zavesti in pameti ne more več podvomiti, da je res vse, kar uči On, in kar so o Njem napovedali in učili že vsi očetje, patriarhi in preroki tako rekoč od Adama naprej.
23 Zdaj brez kančka dvoma verjamem Vanj in to si upam tudi glasno povedati pred vsem svetom, saj imam za to trdne razloge - drugi pa lahko počno, kar hočejo. Zdaj, ko na kratko veste vso resnico o vsem najpomembnejšem, kar zadeva velikega Galilejca, lahko sami presodite, kako boste o Njem mislili in kaj verjeli.«

7. Lazar graja mlačnost farizejev

1 Drugi, **dobri govorec** je rekel: »Da, prijatelj Lazar, povsem se strinjam s teboj; kajti če bi bil v tvoji vlogi, bi ravnal enako kakor ti. Jaz pa moram tudi to - tako kakor vsako drugo boljše prepričanje - skrivoma hraniti zase, saj zaradi svojega položaja ne morem javno plavati proti toku. Ti pa si nadvse bogat in zaradi rimske državljanske pravice, ki jo imaš, tudi povsem svoboden človek in lahko storiš toliko dobrega, kolikor hočeš. Nihče ti ne more prekrižati načrtov. Kako pa je z nami, tempeljskimi duhovniki, pa tako veš. Zato smo lahko naklonjeni resnici samo skrivaj, javno pa prisiljeni dopustiti laž. Da pa je z nami, ki pripadamo starejšim in boljšim časom in resnico dobro prepoznamo, v tem novejšem času lažnivosti žal tako, kot je, veš prav tako dobro kakor mi.
2 Zdaj verjamem isto kakor ti; tako je in ne bo nikoli drugače, to potrjujejo veliki in neovrgljivi dokazi vseh vrst, toda javno kljub temu ne moremo storiti nič drugega, kakor da se na glasovanjih nikoli kategorično ne izrekamo niti ‘za’ niti ‘proti’ in izrabimo primerno priložnost, da onemogočimo vsak poskus preganjanja. In prepričan sem: čeprav s tem dobri stvari ne koristimo, je tudi ne zaviramo, in to navsezadnje tudi ni tako zelo slabo. - Kaj meniš o tem, prijatelj Lazar?«
3 **Lazar** je odgovoril: »Prijatelj, odkrito povedano: Ko je kdo prepričan o tako veliki resnici, ki presega celo sončno luč, pa se kljub temu javno ne upa izreči v njen prid - ne glede na položaj, ki ga ima na tem svetu - ga lahko primerjamo s človekom, ki ni niti mrzel niti topel. Ko pa moram glede na največje in neovrgljive dokaze prepričano reči: ‘To je Gospod sam, po katerega ljubezni, milosti in volji živim!’ - kot takšnega so Ga napovedovali tudi vsi preroki - mi je samo On vse, ves svet in ves tempelj pa nič! Izpolnil je, kar je obljubil; On, ki je na Sinaju Mojzesu in našim očetom dal zapovedi, je zdaj telesno med nami in nam z besedami in dejanji kaže, da je res to, kar je - večno zvesti, resnični Jehova. Le kako se lahko pravi človek vede mlačno ob tako neskončno pomembni življenjski zadevi?!
4 Če bi bil jaz v položaju, v kakršnem ste vi, ki tako in tako veste, da se tempelj, kakršen je zdaj, ne bo mogel več dolgo ohraniti -, bi vzel svoje premoženje in skušal postati pravi Gospodov vseživljenjski učenec. Odslej v templju ne boste kaj prida pridobili za zemeljsko življenje, ker so darovi, iz zelo razumljivih in vam dobro znanih razlogov, iz leta v leto občutno skromnejši. Poleg tega se

čedalje bolj bližate izteku svojih zemeljskih let in bi se morali vprašati: Na tem svetu zelo verjetno ne bomo več dolgo. In kaj potem?
5 Kot vem, o onstranstvu le nekaj domnevate, toda še zdaleč ne veste o njem nič določnega. Gospod, ki zdaj najbolj čudežno kakor človek prebiva med nami, ljudmi, bi vam lahko pokazal onstranstvo in vam zagotovil prihodnje življenje, to pa bi bila za vas zanesljivo največja življenjska pridobitev. Kaj menite?«
6 **Prvi govorec** je rekel: »Da, da, prijatelj, dobro si povedal in tudi o zadevi z Galilejcem imaš prav; toda človek mora tudi pomisliti, kako bi se lahko primerno znebil templja, da ne bi zbudil pozornosti drugih tovarišev. Če ne bi bili tempeljske starešine, bi lahko odšli iz templja z različnimi izgovori, na primer kot judovski apostoli, ki bodo spreobračali pogane v judovstvo; toda za to smo že prestari in ker smo v templju na vodilnih položajih, je to težavno.
7 Lahko bi se dali upokojiti tako, da bi pustili desetino svojega premoženja templju, toda s tem bi dobri stvari vzvišenega Galilejca očitno prej škodili kakor koristili; ko bi zapustili svoje položaje v templju, bi jih takoj zasedli drugi, ki tako in tako že prežijo nanje. Ti bi kakor nove metle gotovo veliko huje nasprotovali dobri Galilejčevi stvari kakor ji nasprotujemo mi, ki zdaj po tvoji zaslugi vemo, kaj naj si mislimo o njem.
8 Zdaj lahko v visokem zboru delujemo pomirjevalno v prid Galilejca in mu odstranimo s poti marsikatere ovire pri njegovem vzvišenem poslanstvu, saj lahko kot tempeljski starešine pomembno vplivamo na visokega duhovnika, ki je na svojem področju pravi tiran; ob primerni priložnosti mu lahko povemo marsikaj nenavadnega, ter razkrijemo, kdo je Galilejec, ki ga tako zelo sovraži, in da je norost, če se slaboten človek upira človeku, ki zmore s svojo voljo v trenutku uničiti svet.
9 Ko bomo to temeljito predstavili visokemu duhovniku, se bo v svoji divji vnemi prav gotovo nekoliko pomiril, ter se ne bo več tako pogosto dan in noč posvetoval, kako ujeti in pokončati Galilejca in njegove privržence. Zase pa bomo na skrivaj že našli priložnost, da bomo kot odslej pravi prijatelji in privrženci Galilejca prišli z njim v osebni stik in se mu dali poučevati. Mislim, da je to moje stališče sprejemljivo.«
10 **Lazar** je rekel: »O vsekakor; toda pri tem boste za svoj blagor kaj malo pridobili. Kar bi zdaj hoteli storiti za Njegovo poslanstvo dobrega, je človeško hvalevredno; če pa še pomislite, da je On, ki ga še zmeraj imenujete znameniti Galilejec, resnično sam Gospod, ki sta Mu na voljo vsa modrost in moč, se morate tudi zavedati, kako neumna in domišljava je misel in kako prazna človeška zaslepljenost, da bi lahko v svoji umrljivi šibkosti in slepoti s kakršnim koli nasvetom ali dejanjem pomagali Bogu. Ta naše pomoči nikoli ne potrebuje, zmeraj pa potrebujemo mi Njegovo.
11 Če nam, ljudem, omogoči, da v Njegovem imenu storimo in delujemo dobro, je to samo nam v prid; kajti tako se urimo v iskreni in živi ljubezni do Boga, in iz te do bližnjih. Čim več ljubezni do Boga in bližnjega zbere kdo v srcu, tem več sposobnosti mu dodeli Bog, da bi zmogel Boga in bližnje še bolj in živo ljubiti.
12 Toda Bog za to ne potrebuje nas in našega početja, tako kot mi, ljudje, potrebujemo pomoč hlapcev in dekel; če smo dejavni po Njegovem nasvetu in Njegovem nauku, prispevamo le k svojemu blagru, nikoli in nikdar pa ne h Gospodovemu, saj je Gospod sam večni blagor za vse stvarstvo.

13 Da je tako in nič drugače, se boste zlahka prepričali tudi sami, to pa pomeni: če boste v vašem znamenitem Galilejcu videli in prepoznali to, kar sem jaz že zdavnaj videl in prepoznal, namreč da je On Gospod sam.
14 Če pa ga imate še naprej zgolj za izrednega človeka, ki ob vseh svojih čudežnih sposobnostih občasno le še potrebuje človeško pomoč, potem je to, kar želite storiti Zanj, vsekakor pohvalno; kajti ljubezen do bližnjega nam zapoveduje, da si ljudje med seboj pomagamo z nasvetom in dejanjem.«

8. Pomisleki farizejev o Gospodu

1 Znova se je oglasil **prvi govorec**: »Ljubi prijatelj Lazar, povsem prav si presodil, če je zadeva s čudežnim Galilejcem zares takšna, kot si nam jo po svojem utemeljenem prepričanju opisal in zvesto prikazal in tudi mi začenjamo verjeti, da bo zadeva res takšna. Toda pri tako neskončno pomembni zadevi je nam kot Judom - Božjemu ljudstvu nujno naloženo, naj natančno preverimo in prej še zelo dobro premislimo in pretehtamo, ali morda ne tiči v ozadju zelo prikrito še kaj drugega, saj bi bila potem navsezadnje zadeva lahko tudi drugačna, kot jo dojema človek, omamljen od učinkov čudežev, ki so mu omrežili čud in razum.
2 Glej, tako smo jaz in tudi vsi drugi postali zelo pozorni zlasti na to, da nam je zgovorni mladenič prej zgolj s svojo voljo tako hitro slekel plašče, da se nismo niti znašli niti zavedeli, kam so izginili. Nato je prišla sedmerica, videti so bili kot Egipčani ali Arabci in samo migljaj je bil potreben, da so bili v grozo nas vseh pričarani trije strašni levi. Glej, to so čudeži, ki so jih naredili ljudje, tega ni mogoče zanikati. In, če zdaj mladenič, ki mu tudi modrosti ne manjka, o sebi reče: 'Jaz sem Kristus; to vam dokazujejo moja dejanja!', ali bi ga ti kar takoj sprejel kot tistega, za katerega se razglaša? Ali če bi eden od sedmerice kaj takega rekel o sebi - bi mu tudi verjel? Ali niso, kot vemo iz Pisma, tudi Mojzes in drugi preroki delali velike čudeže, vendar nobeden od njih ni bil Kristus?
3 Tudi čudežni Galilejec dela velike in osupljive čudeže, ob tem pa še nadvse modro govori in tudi pravi, da je Kristus! Vendar to, da trdi o sebi nekaj, česar ni trdil o sebi še noben čudodelnik, še ni dovolj tehten dokaz, da je tudi res to, za kar se pred ljudmi izdaja. Tvoje pričevanje sprejmemo in verjamemo, da je tako; toda to nas ne sme zapeljati, da ne bi zadeve kljub vsemu dodatno vsestransko preverili. Če ne bomo nikjer našli nič niti na videz nasprotujočega si, bomo takoj tudi storili to, kar si nam tako zelo modro in prijateljsko svetoval.
4 Glej, morda imaš še druge, posebne dokaze, ki jih za zdaj še ne poznamo, in so te pripeljali do globljega in notranjega prepričanja. Takšni dokazi nam očitno manjkajo iz lahko razumljivih vzrokov; slavnega Galilejca smo videli in slišali le nekajkrat v templju, o njegovih čudežih pa vemo marsikaj iz pripovedovanja ljudi. Sami smo bili pravzaprav priče le pri malokaterih - pri ozdravitvi trpečega za putiko in pred nedavnim pri ozdravitvi sleporojenega. In to, prijatelj, nam ne zadostuje, posebno zato, ker smo prav danes zvečer videli, da so delali čudeže tudi drugi - mladenič, ki je tudi videti Galilejec in sedem drugih mož; iz tega torej sklepamo, da lahko to počno tudi drugi ljudje.
5 In kar zadeva modro govorjenje: tudi mladenič je govoril tako zelo modro kakor pravi prerok, in tudi naši plašči nas niso obvarovali pred njegovim

predirnim pogledom. Tako lahko za zdaj še zmeraj rečemo: Niti čudeži niti modro govorjenje in nauki za nas niso zadosten dokaz, da je Galilejec v resnici obljubljeni Mesija, o katerem je zapisano, naj bi bil Jehova, Gospod sam.
6 Prav ti sam si nam prej dal celo nenavaden dokaz, kako lahko zelo bistroumen človek od besede do besede pozna celo najgloblje misli in skrivno govorjenje ter morda še marsikaj drugega, kar bi prijatelju povedal samo med štirimi očmi, da ne bi koga razjezil. Če imaš celo ti kot človek, ki nam je podoben, takšno sposobnost, ki je nekaj čudovitega, zakaj ne bi tudi v Galilejcu tičale takšne posebne sposobnosti, ki bi se morda zdele drugemu človeku očiten čudež, ker ne pozna poti, po katerih se takšne posebne sposobnosti dosežejo; ljudje, ki takšne posebne lastnosti in sposobnosti imajo, drugega človeka o tem ne poučijo ali ga nočejo poučiti.
7 Nekoč so bile šole za preroke in vanje so že kot mladeniče spreemali samo takšne, ki so se že od rojstva odlikovali po posebnih sposobnostih; poleg tega pa so morali biti še zelo moralni, in kar zadeva meseno človeško naravo, je bila nujna tudi kar največja čistost.
8 Seveda vemo, da se v moralno nepokvarjeni človeški naravi lahko razvijejo povsem drugačne sposobnosti kakor v bolni naravi nekega navadnega, čutno moralno oporečnega človeka; toda človek, obdarjen s takšnimi izrednimi sposobnostmi, pred drugimi, seveda slabotnejšimi ljudmi, zlepa, pravzaprav nikoli, ne bi mogel reči, daje Bog.
9 V mladosti sem nekoč videl nekega povsem preprostega pastirja, ki so ga njegovi tovariši klicali kralj. Bil je zelo moralen in pobožen. Ni imel pastirske palice, a samo hoteti je moral in že mu je njegova čreda sledila na migljaj, besedo in voljo. Ne vem, ali je bil zmožen še česa drugega, ampak zakaj te svoje posebne sposobnosti ni zmogel prenesti tudi na druge pastirje - v splošno dobro?
10 Zato pa sem trdno prepričan, da je na svetu vsekakor mogoče najti nekatere posebno obdarjene ljudi; toda človek mora zelo paziti, da takšnega posebno nadarjenega človeka tudi nima in ne prepozna že kar za Boga, ki naj bi bil prišel na ta svet iz nebes.
11 Saj so bili tudi med starimi preroki veliki in majhni, toda niti Mojzes niti Elija nista bila Bog. Zdaj sem ti jasno pojasnil, kaj menim o tem, ti pa o zadevi lahko odločiš po svoji presoji, kakor hočeš in zmoreš.«
12 **Lazar** je zelo prijateljsko odgovoril: »Po zemeljsko-človeškem razumevanju imaš sicer prav in upravičeno tudi ne moreš drugače presojati in govoriti, saj tebi in tvojim tovarišem še veliko manjka, da bi lahko najbolj vzvišenega Galilejca povsem priznali za to, kar je, kljub tvojim dvomom, ugovorom in očitkom, ki so na videz nadvse tehtni.
13 Verjemite, da me niti privlačnost nekaterih čudežev ni zapeljala, da bi najbolj vzvišenega Galilejca imel za mesijo. O, k temu so me napeljale povsem druge stvari.
14 Zdaj občudujete tudi mladeniča, sedmero Egipčanov in ob njih še mene; toda povem vam, da ne poznate niti mladeniča niti sedmerih Egipčanov, ki so povsem preprosti in nepokvarjeni ljudje, kot so bili nekoč na Zemlji praočetje, in niti ne veste, kako mi je bilo mogoče na las natančno vedeti, kaj ste se pogovarjali med seboj.«
15 **Prvi govorec** je rekel: »Razloži nam torej podrobneje in videli bomo, ali se ti bomo lahko pridružili v tvoji veri.«

9. Lazar pričuje o Gospodu

1 **Lazar** je odgovoril: »Ali nisi prebral v Pismu: 'Ko bo Gospod kot Sin človekov prišel na to zemljo, bodo pravični - ki jih bo le malo - videli angele iz nebes prihajati dol in Mu služiti!' Kaj boste rekli, če vam povem: To sem videl sam in videli so tudi številni ob meni in niso bile sanje, še manj kakšno slepilo, temveč polna, oprijemljiva resnica! In mladenič je angel in to celo nadangel!
2 Sedmim možem pa je v najgloblji notranjosti Spodnjega Egipta njihov notranji duh naznanil, da se je pri nas, Judih, velika obljuba povsem uresničila, zato so se odpravili in pod vodstvom Duha prišli k nam, da bi sami videli Gospoda vsega veličastja, kako kot človek hodi med nami, ljudmi, in nas poučuje; mi smo tako slepi, da tega ne moremo spregledati, tisti, ki prebivajo tako daleč od tod, pa že zrejo v naj svetlejšo luč.
3 Kar zadeva mojo sposobnost, zaradi katere sem lahko vedel, kaj ste se na samem pogovarjali, pa naj povem, da je prej nisem nikoli imel, ampak mi jo je podelil veliki, najbolj vzvišeni Galilejec, Gospod, zaradi moje vere Vanj in moje ljubezni do Njega in iz ljubezni do Njega tudi do številnih ubogih ljudi.
4 Kar sem vam povedal, je sveta resnica; te pa vam ne morem izpričati drugače, kot da vam enkrat za vselej povem: Tako je in nič drugače in verjamem, da je najbolj vzvišeni Galilejec resnično obljubljeni Mesija, Jehova Zebaot. Kdor veruje Vanj in nadvse ljubi Njega in tudi svoje bližnje kakor samega sebe, ta bo imel v sebi resnično, večno življenje.
5 In zdaj lahko glede tega storite, kar hočete; kajti to pravi tudi Gospodov sveti izrek: Celo hudič mora imeti svobodno voljo; kajti brez nje človek ne bi bil človek in Božja podoba. Bil bi žival, katere duša ni svobodna in mora zato početi tisto, v kar jo žene Božja vsemogočnost.
6 Vse, kar vidite na Zemlji in na nebu, je usmerjeno in pod nespremenljivim zakonom prisile. Človek se mora temu togemu in nespremenljivemu zakonu podrediti zgolj telesno za krajši čas; kajti človekovo telo, kar zadeva njegovo obliko, rast, najbolj umetelni organski ustroj in normalno trajanje življenja mesa, usmerja le Božja vsemogočnost, zato lahko Bog z močjo Svoje božje volje tudi v trenutku ozdravi vsako bolno telo. Toda na svobodno človekovo dušo Božja vsemogočnost ne more vplivati. Tudi pravila ravnanja, ki jih je za človeške duše dal Bog, niso dana ljudem, da bi se po njih morali ravnati, temveč da naj bi tako ravnali.
7 Postave smo torej prejeli od Boga, a ne kot prisilo, lahko jih upoštevamo, če to želimo; zato ne bo Bog prav nikogar silil, da bi se s svojo vero obračal Nanj, temveč le, če sam tako hoče. Toda treba je misliti na posledice, ki bodo dušo doletele v onstranstvu, kjer bo ostala svobodna prav tako kot je zdaj, le da si bo tam morala ustvariti vse, kar bo potrebovala, sama iz sebe, da bi si za večno ohranila življenje. Kako pa se ji bo potem godilo tam, če si po Božjem nasvetu ni že tukaj ustvarila v sebi nobenih duhovnih zakladov in gradiva?
8 Bog se s svojo vsemogočnostjo ne vmešava niti v onstranstvu zato, da bi bila duša kar najbolj svobodna in se zaradi Svojega večnega reda tudi nikdar ne bo. Tukaj, na tej zemlji, pa ima vsak človek za svojo dušo to prednost, da mu Božja vsemogočnost daje v uporabo vsakovrstne zaklade, s katerimi si lahko, če jih prav uporabi, po Božjem nasvetu, za večno pridobi nadvse velike zaklade za svojo dušo. Onstran pa te od Boga ponujene in ustvarjene pomoči zakladov in hranil ni; tam si bo morala vsaka duša, kot podobna Bogu, vse sama

ustvariti iz sebe, torej iz svoje modrosti in iz svoje povsem svobodne volje. Kako pa se ji bo godilo, če se ni nikoli prej povezala z Božjo voljo, z Njegovo modrostjo in Njegovo ljubeznijo?
9 Povej mi, kaj bo v onstranstvu počela takšna slepa, temna in torej povsem nebogljena duša, ki si ni prej pridobila nobenih notranjih, duhovnih zakladov! Če o tem samo malo premislite, boste spoznali, kako skrajno neumno je, da ne bi želeli biti deležni najpomembnejšega časa Gospodove Božje milosti, ko nam morda nikoli več ne bo dana takšna naj čudovitejša priložnost!
10 Zdaj sem vam povedal vse, kar lahko pove prijatelj, resnicoljub, in znova bom poudaril, kar sem vam že nekajkrat povedal: k ničemur vas ne zavezujem in lahko naredite, kar hočete; kajti vaše duše so prav tako svobodne, kot je moja.«
11 Ko so farizeji slišali, kar jim je Lazar povedal, se je oglasil **drugi govorec**, ki je bil, kot je znano, sposoben pismouk: »Več kot na dlani je, da prijatelj Lazar, ki je gotovo kot zasebnik skoraj tako premožen kakor malokateri v deželi, nima prav nikakršnega zahrbtnega interesa, da bi morali upoštevati njegov nasvet. Zakaj bi mu bilo kaj do našega zlata in srebra, biserov in dragih kamnov? Tega ima toliko, da bi si zlahka kupil kraljestvo. Torej nam ne prigovarja, naj verjamemo Galilejcu in izstopimo iz templja zato, da bi naše zaklade za obresti naložili v njegovo banko; bog ne daj, da bi mislili o njem kaj takega, saj je svojo banko tako in tako za zmeraj zaprl že pred leti. Toda kot znano sposobni presojevalec vsega mogočega dogajanja na tem svetu zadeve z velikim Galilejcem nikakor nima za enostransko in je s svojim znano predirnim umom našel pravo bistvo v tej nenavadni zgodbi; prav gotovo bi storili najboljše, če bi brez nadaljnjega upoštevali prijateljev nasvet.
12 V našem templju lahko pridobimo le še resnično malo. Gmotnega dobička večinoma ni več, naše duše pa čaka v templju čedalje večja izguba in nikoli več dobiček; zato bi storili zelo modro, če bi se končno v teh naših starih dneh ozrli tudi na to, kaj se bo po smrti našega telesa, ki pa pri nas ni prav zelo daleč, godilo z našimi dušami. Sam sem takoj za to, da se povsem osvobodim templja, če bi enako storili tudi vi.
13 Pred tem pa bi rad postavil le še pogoj, ki ga je zlahka mogoče izpolniti: Rad bi še enkrat govoril z mladeničem, ki ga je prijatelj Lazar prej označil kot nadangela. Povej mi, prijatelj Lazar, bi bilo to mogoče?«
14 **Lazar** je odgovoril: »O, nič lažjega kot to! Samo poklicati ga moram in takoj bo tukaj.«
15 **Drugi govorec** je rekel: »Prosim, prijatelj, stori to; goreče si želim videti tega človeškega angela in govoriti z njim!«

10. Rafael se da prepoznati

1 Nato je Lazar po Mojih navodilih, ki sem mu jih dal že prej v veliki jedilnici, takoj poklical Rafaela in ta se je tudi bliskovito prikazal v mali jedilnici, kjer so bili farizeji z Lazarjem.
2 Ko se je Rafael nenadoma pojavil pred farizeji, so se ti nadvse začudili, kako se je lahko tako hitro odzval na Lazarjev poziv.
3 Ko je torej Rafael na velikansko presenečenje vseh stal pred farizeji in so ga ti opazovali in se pomenljivo spogledovali, se je oglasil **drugi govorec**, poln

skrivnega, najglobljega strahospoštovanja: »Povej nam, skrivnostni mladenič, je s to zadevo res tako, kot nam jo je opisal naš prijatelj Lazar?«
4 **Rafael** je odgovoril: »Zakaj še dvomite? Mar niste pred tem tudi sami spoznali, da človek moje starosti ne more imeti takšnih sposobnosti? Da, povem vam: Čeprav vam je Lazar to nekoliko prehitro razkril, je vse to res. Nisem zemeljski človek, kakršni ste vi, temveč sem res Gospodov odposlanec. Ime mi je Henoh, Rafael pa se imenujem zato, ker ko sem bil v pradavnih časih kot zemeljski človek odet v meso, nisem doživel telesne smrti, prav tako kot je ni tudi prerok Elija. Kajti Gospod Bog me je v trenutku preobrazil. Toda tolikšne milosti Gospod ni izkazal samo meni, temveč tudi drugim, ki so Ga nadvse ljubili.
5 Ampak vi ste bili ves čas nezaupljivi, zdaj pa ste še bolj. Vendar vam takšna bolestna nezaupljivost res ne koristi. Če ne boste vsega tega prostovoljno verjeli, vas ne bo prisilila k temu nikakršna zunanja ali notranja sila; kajti vaša volja mora ostati svobodna, saj vam je že prijatelj Lazar povedal, da brez svobodne volje ne bi bili ljudje, temveč zgolj tope živali, podobni opicam v afriških gozdovih.
6 Povem vam: Kdor ceni in ljubi minljivost tega sveta in njegove nepomembne zlobne svetne položaje z obžalovanja vrednim ugledom bolj kakor Gospoda, ki hodi zdaj živ med vami, ljudmi in z Njim tudi mi, Njegovi nebeški služabniki, ta je ob vsem svojem posvetnem razumu največji norec, ki ni vreden Gospoda, in tudi ne bo dobil Njegove pomoči. Kdor pa je Gospoda spoznal in Ga ne išče, tega tudi Gospod s Svojo milostjo ne bo iskal!«
7 **Drugi govorec**, ki se kar ni mogel nagledati neskončno lepe Rafaelove pojave, je rekel: »Da, da, res si nadangel! Zdaj verjamem vse in v meni se je prebudilo neskončno hrepenenje, da bi nekako prišel v stik z najbolj vzvišenim Galilejcem, pokleknil Predenj in Ga prosil odpuščanja za vse velike grehe, ki sem jih že zagrešil na tem svetu!«
8 To je izjavilo tudi vseh drugih devet farizejev in pismoukov.
9 Nato je rekel **Rafael**: »Dobro, jutri zjutraj se lahko znova podate v tempelj. Če bi vas vaši skrajno slabi, mračnjaški tovariši vprašali, kakšne novice jim prinašate, jim odgovorite: 'Na vso moč smo poizvedovali in bili pri tem tudi uspešni. Toda zdi se nam, da moramo s tem nujno nadaljevati, da bi vse, kar je treba, kar najbolje ugotovili in izvedeli. Zato bomo tudi danes še nadalje poizvedovali in se šele potem, ko bomo vse ugotovili, znova prikazali na posvetu.'
10 Po takšni izjavi vas bodo radi pustili oditi. Nato se podajte v Betanijo in ne skrbite za nič drugega več. Kajti za vse drugo bom poskrbel sam v skladu z vsemogočno Gospodovo voljo. O vsem, kar ste tu doživeli, pa ne pripovedujte ničesar. Storite, kot sem vam povedal!«
11 Nato je Rafael izginil in tudi Lazar se je poslovil od tempeljskih duhovnikov.
12 Ti pa so se pogovarjali o doživetem in slišanem še čez polnoč in potem na primernih počivalnih stolih zaspali.

11. Gospod pohvali Lazarja

1 **Jaz** pa sem Lazarju, ki se je vrnil k nam, dejal: »Sin Moj, prijatelj in brat! Današnjo nalogo si opravil tako, da sem povsem zadovoljen; pridobil si namreč še zadnje razmišljajoče tempeljske duhovnike in to je Moji stvari v prid. Prav

na teh zdaj pridobljenih je večinoma temeljil visoki tempeljski zbor; kajti ti imajo znanje in izkušnje in tudi dobri govorci so. Številni pa, ki še životarijo in upravljajo v templju, pa so povsem slepi, neumni in zlobni.
2 Toda zdaj pridobljeni naj kljub vsemu še ostanejo v templju, kakor sta ostala naš Nikodem in Jožef iz Arimateje. Kajti, če bi tempelj dokončno zapustili, bi se drugi hudo zagrenjeni in nejevoljni začeli tako jeziti in besneti, da bi morali Rimljani še predčasno zgrabiti za orožje, ter uničiti ljudstvo in deželo. Ker pa bodo ti starešine ostali, bodo lahko še marsikaj obrnili v naš prid, ter mirili srd številnih drugih. Vsekakor pa je dobro, da že jutri pod modrim izgovorom pridejo v Betanijo in svoje zelo pomembne zemeljske zaklade izročijo v upravljanje Lazarju; kajti tako ta deseterica ne bo več vezana na tempelj in se bo lahko svobodno oddaljila od njega, kadar bo hotela in za koliko časa bo hotela; kljub temu pa bodo še naprej ostali člani templja in kakšni hudobni hinavci ne bodo mogli takoj zasesti njihovih položajev.
3 Razlog, ki ga bodo navedli, zakaj naj bi se dlje zadržali zunaj tempeljskega zbora in templja, je dober; kajti tempeljski duhovniki bodo vse svoje zle upe stavili na to deseterico in menili, da se odpravlja zato, da bi Me že nekako ujela. Toda v tem se bodo zelo motili. Deseterica se bo sicer odpravila, da bi poizvedovala o Meni, toda ne zato, da bi koristila templju, temveč, da bi pomagala svojim dušam.
4 Zato je danes to še zadnji in dober ulov iz templja; kajti deseterica je še zadnja zelena vejica na starem, izsušenem in trhlem tempeljskem drevesu. Če se bo kot še uporaben cepič prenesla na mlado in sveže deblo, lahko v kratkem rodi še številne dobre sadove.
5 Toda nekaj bom storil še danes: vsa deseterica bo imela nadvse nenavadne sanje. Te jim bodo jutri in še dolgo potem dajale obilo snovi za premišljevanje in pogovore. Kakšne bodo, vam bodo že jutri zgovorno opisali v Betaniji.
6 Čas je, da se odpravimo k večerji, pred tem sem vam moral še podrobno razkriti, kaj se je zunaj dogajalo s tempeljskimi duhovniki in kako so se ti pogajali. In zdaj, Lazar, prijatelj Moj, lahko naročiš, naj prinesejo na mizo dobro pripravljene ribe, dober kruh in še več dobrega vina. Kajti to noč, ki bo za vse vas nekaj posebnega, bomo prebedeli in ob tem izvedeli še marsikaj. Prijatelj, stori, kar sem rekel.«
7 Nato se je Lazar z Rafaelom takoj odpravil ven in v nekaj trenutkih je bilo kar najbolje poskrbljeno za vse. Dobro razpoloženi smo jedli in pili in se pogovarjali o marsičem dobrem za ljudi, kot tudi o tem, kaj so se med seboj pogovarjali in dogovorili farizeji.
8 Rimljani, Nikodem in Jožef iz Arimateje, so se še posebno veselili, da se je deseterica najostrejših farizejev, ki Me je v visokem zboru zmeraj neuklonljivo napadala, zdaj vendarle pustila pregovoriti.
9 **Jaz** sem rekel: »S tem je bila sicer izbojevana velika zmaga za dobro življenjsko stvar, toda pekel je še naprej nadvse dejaven; še dejavnejši kot kdaj koli prej pa je knez laži in teme, uničiti hoče setev novega življenja iz Mene in še preden bo minilo leto, boste temeljito spoznali zle sadove njegovega početja!«

12. O materiji in njeni nevarnosti

1 Nato se je oglasil nekoliko razburjeni **Agrikola**: »Toda Gospod in Mojster, saj si neskončno moder in vsemogočen! Na voljo imaš tudi nešteto legij

najmočnejših angelov, takšnih, kakršen je Rafael; tudi mi, Rimljani, se bomo za uspeh dobre stvari spopadli z močjo vseh hudičev že na tem svetu in vodil nas bo rek v srcu in ustih: 'Naj v trhle kose razpade Zemlja, preden bo uničen le delec resnice in pravičnosti tega, kar nam je oznanil Tvoj nauk!'
2 Ti sam pa si več kot dovolj vsemogočen in ne potrebuješ pomoči Svojih neštetih angelov in še manj naše rimske armade; sam še najlaže za večno onemogočiš kneza laži in teme, ki bi kjer koli skrivoma deloval zoper Tebe. Kaj naredimo ljudje z nepoboljšljivim zločincem? Vržemo ga v tako imenovano dosmrtno ječo ali pa ga po zakonu obsodimo na smrt kot pravično kazen. Kajti človeka, ki se je povsem izoblikoval v hudiča, je veliko bolje odstraniti z zemlje, kot da bi še naprej živel in onesrečeval druge, boljše ljudi. O Gospod in Mojster, stori enako tudi s knezom laži in hudobne življenjske teme, saj bodo šele potem na Zemlji med ljudmi zavladali mir in red, resnica, ljubezen in pravičnost.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Dobro si povedal, vendar še ne razumeš in še nisi spoznal, v čem je bistvo pekla in iz česa je knez laži in teme.
4 Res je, kar si rekel, da imam moč, s katero lahko uničim pekel z njegovim knezom in vsemi njegovimi hudiči vred. Toda, če bi storil to, ti ne bi imel več tal pod nogami, ne bilo bi več Sonca, ne Lune in tudi zvezd ne. Kajti vse materialno stvarstvo je pravzaprav nenehna sodba po nespremenljivem redu Moje volje in Moje modrosti. To mora biti in obstajati, da bi si lahko človeške duše na trdih tleh obsodbe izbojevale svobodo in popolno samostojnost večnega reda, ki ga nič ne more opustošiti.
5 Če bi uničil vse materialno stvarstvo tako, kot Mi svetuješ, bi moral hkrati uničiti tudi vsako človeško telo, ki pa je vendarle tudi nujno sredstvo duše, ki po Moji najvišji modrosti in najglobljem spoznanju zgolj s tem sredstvom lahko doseže in pridobi večno življenje.
6 Čeprav je telo nujno za dosego večnega življenja duše, pa utegne biti hkrati tudi največja poguba; kajti če se duša da premamiti neogibnim mikavnostim svojega mesa, jim podleže in se vanje potopi z vso svojo ljubeznijo in vsem svojim mišljenjem in hotenjem, zapade sodbi svojega lastnega kneza laži in teme, iz te pa se je skrajno težko rešiti.
7 In glej, kar je tvoje telo za tvojo dušo, to je Zemlja za ves človeški rod. Kdor se da preveč premamiti in zaslepiti bliščU njenih zakladov, tudi sam hote in prostovoljno zapade njeni sodbi in njeni materialni smrtni obsodbi, iz te pa se je še teže rešiti.
8 Ker pa ljudje znajo izvabiti Zemlji čedalje več bleščečih se zakladov, da bi tako svojemu mesu zagotovili čim večjo blaginjo, udobje in užitek, pomeni to tudi posebno okrepljeno delovanje kneza pekla, ki je samo po sebi večna obsodba in s tem smrt materije in tistih duš, ki so se iz prej omenjenih vzrokov dale ujeti.
9 S kakšno vsemogočnostjo in modrostjo pa bi se ti spoprijel z vsem tem, da bi za večno zaleglo? Tebi in vsem drugim povem: pomagale bi samo resnica, o kateri sem vas učil, moč skrajnega samo odpovedovanja ter iskrena in popolna ponižnost srca!
10 Hoteti moraš samo to, kar spoznaš, da je prav in ravnati ustrezno resnici; nikoli ne počni ničesar zgolj iz posvetnih razlogov - tako kot tempeljski duhovniki spodaj in tudi številni pogani -, pa boš tako v sebi premagal ves pekel in njegovega kneza. Vsi zli duhovi, ki so navzoči v celotni materiji, ti ne

bodo mogli nič in četudi bi se ti približali v neskončno veliki združbi iz materije celotnega velikega ustvarjenega človeka, bi morali kljub temu stran od tebe kakor rahle pleve in puščavski pesek pred mogočnim viharjem.
11 Če pa so te premamili zemeljski zakladi, in bi v želji, da bi si jih pridobil še več, zanikal spoznano resnico, so te v duši že premagale moči pekla in njegovega kneza, ki se imenuje laž in tema, sodba, uničenje in smrt.
12 Poglej naših sedem Egipčanov! Vse notranje, skrite velike zemeljske zaklade poznajo, in bi jih lahko tudi veliko izrabljali; toda ni jim mar za to, raje živijo skrajno preprosto in si prizadevajo samo za zaklade duha; zato pa so še neokrnjene ohranili tiste prave, prvobitne človeške lastnosti, zaradi katerih so resnični gospodarji narave in njeni zapovedovalci! - to pa prav gotovo ne bi bili, če bi se dali kakor koli zapeljati njenim čarom.
13 Če hoče hišni oče in gospodar ohranjati pravi in dober red v svoji hiši, se ne sme spustiti na nižjo raven svoje služinčadi, saj bi se kmalu navzel njenih vsakovrstnih slabosti. Kajti, če bi storil to, bi postal ujetnik svoje razpuščene služinčadi in ko bi potem hotel temu ali onemu reči: stori to ali stori ono, ali bi ga ti služabniki, ki so si pridobili moč nad gospodarjem, še poslušali? O ne, samo norčevali bi se iz njega in ga zasmehovali.
14 To bi se zgodilo tudi vojskovodji, če bi se podredil vojščakom, ki dolgujejo svojo moč in pogum vendarle samo njemu. Če bi prišel sovražnik in bi poveljnik vojščakom ukazal, naj se spopadejo z mogočnim sovražnikom in ga premagajo, ali bi vojščaki slabotnega vojskovodjo sploh ubogali? O ne, upirali bi se in rekli: 'Kako nam moreš ukazovati, slabič? Če nisi imel toliko poguma in volje, da bi nas resno učil uporabljati orožje in si se samo igračkal z nami kakor tovariš pri igri, kako nas boš zdaj vodil zoper sovražnika? Nikoli nisi bil naš učitelj, saj smo te učili mi! In kako si zdaj nenadoma predstavljaš, da bi lahko poučeval nas, stare učitelje, ki smo te vsega naučili?'
15 Glej, tako se godi vsakemu človeku, od katerega niso starši in učitelji že od najzgodnejšega otroštva strogo zahtevali, naj se v vseh mogočih strasteh mesa zatajuje, da te ne bi zagospodovale njegovi duši in jo usmerjale. Kajti, če duši zrastejo čez glavo, potem bo duša v težavnem položaju, ko bo morala ukazovati poželenju in dražem svojega mesa, ker je prav v svojem mesu postala slabotna, popustljiva in trhla.
16 Če pa je imela duša že od mladosti modro vzgojo na temelju jasnega razuma in urjena, da postaja čedalje bolj gospodarica svojega mesa in mesu ni dopuščala nič več, kot mu je pripadalo po naravi po Mojem redu, bo takšna duša razumljivo tudi sama od sebe ravnodušna do vsega sveta in njegovih zakladov, ter drugih užitkov; in takšna duhovno močna duša obvladuje ne samo strasti svojega telesa, temveč tudi vso naravo sveta in tako tudi celoten pekel ter njegovega kneza laži in teme.
17 Zdaj torej veste, kdo in kaj je v resnici pekel, ter knez laži in teme in kako se je treba z njim bojevati, da bo zanesljivo premagan. Če boste ravnali tako, boste ljudje te Zemlje kmalu in zlahka povsem uničili njegovo kraljestvo in postali pravi gospodarji vse Zemlje, svoje in njene narave!«

13. Agrikola o prihodnosti Gospodovega nauka

1 **Agrikola** je nato rekel: »Gospod in Mojster, spet si mi razodel novo, nadvse pomembno resnico in zdaj razločno spoznavam, da naj bi bilo tako. Toda kako

je z vzgojo ljudi od otroštva domala v vsem svetu? Človek skoraj ne ve niti tega, kako in kje naj bi začel vzgajati otroke in kje naj bi končal.
2 Bogatim staršem se rodi otrok. Ljubijo ga prav z opičjo ljubeznijo, mu dajejo vse, kar mu razberejo že iz oči in ga pogosto prav neznosno razvadijo. Za njegove številne porednosti si ga ne upajo kaznovati niti z ostrejšo besedo in če to pozneje stori učitelj, si iz otroka in staršev ustvari sovražnike in preganjalce. Že stari Rimljani so dejali: 'Kogar bogovi sovražijo, iz tega naredijo učitelja!' Starši so slepi norci in to mora postati tudi učitelj, če hoče preživeti. Kako naj takšni otroci dobijo pravo človeško vzgojo?
3 Toda pri vzgoji, kakršna je skoraj povsod, zlasti v gosposkem svetu, se mora človek in vse človeštvo toliko spriditi, da od nikoder več ne more izvedeti, kakšen naj bi bil po videzu in vedenju pravi človek. In odkrito moram priznati, da bo čez loge in morja te zemlje zabučalo še veliko viharjev, preden se bo človeštvo znova vrnilo k velikemu in pravemu temelju, iz katerega je v prazačetku izšlo.
4 Resno bi se bilo treba zavzeti ne samo za dobre šole, namenjene otrokom, temveč tudi za šole, namenjene zaslepljenim staršem, v katerih bi se vsi morali naučiti velikih resnic, ki bi jih moral poznati vsakdo, da bi dejaven v sebi lahko postal pravi človek.
5 Toda kje naj bi za tako velikansko množico ljudi dobili prave učitelje? Ti, o Gospod in Mojster, si izobrazil že zelo veliko učencev, ki vedo, kako postati pravi človek po Tvoji ureditvi in kako tak tudi ostati; toda kako malo jih je v primerjavi s skoraj neskončnim številom ljudi na vsej Zemlji! Temu se pridružijo še velika surovost ter povsem podivjani ljudje in ljudstva na Zemlji, pa tudi toga zasidranost v šege in navade ter njihovi različni jeziki.
6 Kako naj se človek bojuje z vsemi temi velikanskimi ovirami in kako naj jih premaga? Ti si vendarle Gospod sam in vse uboga Tvojo voljo, a kljub temu celo v teh izobraženih deželah naletiš na nepremagljive ovire. Na kakšne ovire bodo naleteli šele Tvoji maloštevilni učenci!?
7 Da, dobro bi bilo, če bi lahko Svoj božanski nauk kar čez noč položil v vsa človeška srca, hkrati z vnemo, da se je po njem treba tudi ravnati. Toda to niti ni Tvoj namen, kajti vsak človek si to mora sam prisvojiti zgolj z zunanjim poukom in se s trdno voljo odločiti, da se bo po tem tudi ravnal. Toda tako bo človeštvo le zelo počasi napredovalo, saj ni mogoče izmeriti časa, kdaj bodo vsi ljudje na vsej Zemlji prevzeli Tvoj nauk; tako bo Tvoj nauk naj čistejše življenjske luči zmeraj last zgolj malo ljudi in tudi vprašanje je, kako dolgo bo ostal tako čist.
8 Kajti dokler ljudje ne bodo živo prežeti z resnico Tvojega nauka, bodo mimogrede kljub temu zmeraj bolj ali manj podlegali skominam sveta; iz Tvojega nauka bodo kmalu s številnimi dodatki ustvarili neki zemeljski pridobitniški vir in potem tudi s tvojimi poznejšimi učenci ne bo dosti drugače, kot je danes s številnimi judi in pogani, pravi blagoslov in živi sad Tvojega nauka pa bosta ostala ljudem tuja. Nisem prerok; toda da bo tako, mi pravi moj razmeroma jasni razum, ki se mi je izoblikoval ob številnih izkušnjah, in mislim, da sem glede te zadeve presodil prav.«

14. Gospod govori o prihodnosti Svojega nauka

1 Nato sem **Jaz** rekel: »Imaš sicer prav in tudi Jaz dobro vem, da bo večinoma tako, toda na splošno to ne bo pomembno, ker je v Mojem stvarstvu dušam na voljo še nešteto učilnic. Kdor se ne nauči v Jeruzalemu, se bo pač moral kje drugje!
2 Da, vem in vidim, kako bo po Meni vstala množica lažnih učiteljev in ljudem govorila: 'Glejte, tu je Kristus!' ali 'Tam je On!' Toda povem vam in vi povejte svojim bližnjim in svojim otrokom, naj ne verjamejo takšnim lažnim učiteljem, kajti ti bodo zlahka prepoznavni po svojih dejanjih.
3 Kakšen pa naj bo pravi učenec po Mojih besedah, si videl že včeraj v Emavsu na Nikodemovi gori, ko sem odposlal sedemdeseterico naj širi Moj nauk.
4 Ko boš torej naletel na učitelje, ki bodo po Moji volji širili nauk o prihodu Božjega kraljestva med ljudi, vedi in tudi vsi drugi, da so to pristni, pravi učitelji. Kjer pa bo kakšen učitelj pod Mojim imenom iz Mojega nauka napravil posel, skušal pridobivati denar in druge zaklade, takšnega imej za lažnega, nikakor poklicanega za širjenje Mojega nauka! Kajti Moji pravi učenci in razširjevalci Mojega čistega nauka bodo zmeraj zemeljsko revni, tako kot Jaz, zato pa toliko bolj duhovno bogati; ne bo se jim treba učiti Mojega nauka in Mojih besed od kakšnega predhodnika z dolgočasnim študijem, temveč jim bom Svoj nauk in Svojo voljo položil v srce in usta.
5 Toda lažni učitelji se bodo z dolgotrajnim učenjem pri prav takšnih lažnih učiteljih morali naučiti vsakovrstnih naukov, besed in izrekov; šele potem, ko se bodo vsega tega mukoma naučili, jih bodo njihovi bahaški in širokoustni učitelji in predstojniki z različnimi praznimi in slepimi obredi sprejeli kot posvečence. To se dogaja v templju pri farizejih, pismoukih in starešinah, in tudi pri vas, poganih, kjer je duhovništvo urejena kasta, ki prehaja od očeta na sina in je sin iz ljudstva sprejet vanjo samo tedaj, če kateri od duhovščine nima otrok, a tudi tedaj samo kot otrok, ki bo v duhovnika šele vzgojen.
6 Kako boste poslej razločevali pravega učitelja in razširjevalca Mojega čistega nauka, ki sem ga Jaz poklical, od lažnega, sem vam zdaj tako nazorno razložil, da se bo lahko vsak varoval lažnega učitelja in preroka; kdor bo takšnim naklonjen in jim bo verjel, jih častil in jim v vsem pomagal, pa naj si sam pripiše, če ga bodo požrli.
7 Zgodilo se bo celo, da se bodo lažni preroki zavihteli na zlate prestole, prave preroke, ki sem jih izbral in poklical Jaz, pa bodo preganjali z vso ihto. Ko se bo to zgodilo, bosta prišla nadnje tudi njihova sodba in njihov konec, Moj nauk pa se bo kljub temu še naprej ohranjal med številnimi ljudmi na Zemlji; zmeraj bo kakor svobodna dobrina med ljudmi nevsiljivo sijal, žarel in tolažil, nikoli pa ne gospodoval nad ljudstvi kakor vladar na prestolu, s krono, palico in žezlom.
8 Kjer se bo to dogajalo v Mojem imenu, Mene ne bo in namesto Moje ljubezni bodo med ljudmi domovali grabežljivost, skopost, zavist in preganjanje vseh vrst in načinov, pridružila se jim bo prevara nad prevaro. Ko pa boste med ljudmi opazili takšne sadove nauka, ki naj bi bil Moj, boste tudi ugotovili, kakšnega duha otroci so preroki, ki sedijo na prestolu, in od koga izvira njihov lažni nauk.
9 Ker ti bo ves čas dano pravo in resnično, če boš le hrepenel po tem, gotovo ne boš svojega srca naklonil lažnemu. Tako, zdaj veste, da bo kljub vsem

poznejšim lažnim prerokom in učiteljem Moj čisti nauk še naprej po tiho in skromno vztrajal med ljudmi do konca časov.
10 Že večkrat sem vam jasno razložil, zakaj se bo Moj nauk le postopno širil med vsemi ljudstvi na Zemlji; kdaj katero ljudstvo dozori za sprejem Mojega nauka, pa gotovo vem najbolje sam.
11 Kar se je za čim hitrejše širjenje Mojega nauka v vsa, vsaj nekoliko zrela območja na Zemlji lahko zgodilo, se je tudi zgodilo in kmalu se bo zgodilo še veliko več; in tako lahko brez nadaljnjega razpravljanja končamo to temo, saj se moramo pogovoriti o veliko pomembnejših stvareh.«
12 Znova se je oglasil **Agrikola**: »Vsekakor bo vse tako, kajti Ti sam najbolje veš, kaj vse se na tej bedni zemlji še mora zgoditi; toda mi, ki ne zmoremo pogledati v prihodnost in videti, kako bodo stvari potekale, ki nam je samo dano, da svoje tuzemsko svobodno preskusno življenje po Tvojem nauku po možnosti srečno prebijemo, pri tem pa na poti svetlobe naletimo še na veliko ovir, bomo kljub temu celo ob najboljšem znanju in volji zaskrbljeni in se nujno spraševali: Kaj se bo sčasoma zgodilo z vsem tem?
13 Ali bo zdaj tako sveto čisti nauk segel do vseh ljudi in kdaj? Ali pa bo zmeraj le posebna dobrina redkih izbrancev? Po Tvojih pravkar izrečenih besedah se zdi, da bo res to zadnje. Tudi prav; kajti to, kar je prav Tebi, o Gospod in Mojster, mora biti prav tudi nam, ljudem, kajti stvari brez Tebe ne moremo spremeniti; toda, ker Ti je bilo všeč, da si nam, ljudem, Tvojim ustvarjenim bitjem, poleg svobodne volje dal prav tako svoboden um in s tem prosto presojo, sem tudi jaz govoril tako, kot sem govoril!
14 Iz Tvojih besed sem razbral, da imaš kljub vsemu z ljudmi zelo nenavadne načrte in namene, sicer ne bi dopustil, da bi se poleg Tvojega nam zdaj danega najčistejšega nauka in poleg Tvojih dobro poučenih učencev pojavili še drugi, napačni nauki in ljudi znova zapeljevali v temo brezbožnosti; zato ne bom več govoril in bom samo še poslušal.«
15 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, tako bo boljše! Boljše je poslušati kakor pridigati, dokler človek še premalo pozna prave vzroke.
16 Verjemi Mi: lahko je ustvariti svetove, toda priklicati v bivanje svobodne ljudi in jim dovoliti, da se izpopolnijo sami iz sebe, pri tem pa mora Božja vsemogočnost po ureditvi svoje ljubezni in modrosti molčati in biti nedejavna, to navsezadnje tudi Zame ni lahka naloga. Pri tem Mi ne pomaga drugo kakor Moja brezmejna potrpežljivost in več kot velika blagost.
17 Zato morajo biti ljudje glede na svoje verovanje in ravnanje postavljeni v vsakovrstne dobre in slabe okoliščine, da šele iz posledic svojega verovanja in ravnanja postanejo modri in na koncu na svojo pobudo začnejo iskati pravo luč.
18 Tako kot se vsa bitja na tej Zemlji snovno razvijajo med dnevom in nočjo in med poletjem in zimo, se razvija duhovno tudi človek.
19 Praljudje te zemlje so se duhovno sprehajali ob svetlem dnevu, dokler jim nazadnje svetloba ni začela presedati; šele pozneje, ko jih je doletela duhovna noč, so se začeli zavedati vrednosti duhovnega dne in ga ceniti, boljši pa so že s tesnobo iskali izgubljeni raj.
20 Maloštevilnim je bilo potem znova dano, da so našli duhovni dan in mnogi so tekli k tem srečnežem in se dali voditi njihovi luči. Veliko pa je bilo tudi takih, ki jih je svet zaslepil in nikakor niso doumeli, kaj sploh je duhovni dan, zaradi lenobe so morali ostati v svoji noči. Takšni seveda niso užili sreče

duhovnega dne in so se znašli v hudi stiski; toda ta stiska je bila vendarle dobro svarilo srečnežem, ker so lahko videli, kakšne sadove prinese človeku duhovna noč.
21 Glej, tako se dogaja, da so poleg razsvetljenih zmeraj tudi nerazsvetljeni in takšnih je čedalje več. Toda zaradi tega tej zemlji ne bo primanjkovalo resnično razsvetljenih ljudi in ti bodo zmeraj imeli priložnost s svojo pravo življenjsko lučjo razsvetljevati nerazsvetljene; in tisti razsvetljeni, ki bodo to počeli v Mojem imenu, bodo nekoč v Mojem kraljestvu bogato poplačani.
22 Biti sam razsvetljen z Mojo milostjo je za človeka velika in neprecenljiva sreča; toda še tisočkrat dragocenejše je s svojo pravo življenjsko lučjo razsvetliti tudi druge, ki blodijo v temi, seveda, če to luč želijo sprejeti. Naj vam znova ponovim: Biserov Mojega nauka ne mečite človeškim svinjam! - Kajti človek, ki je postal svinja, svinja tudi ostane! Četudi takšen človek v nekem dobrem trenutku odobravajoče prisluhne resnični in dobri besedi in jo sprejme, se ob naslednji priložnosti spet približa stari mlakuži, se z ugodjem zapodi vanjo in znova postane prejšnja svinja. - Za takšne ljudi niso pridige evangelija, zanje imam že nekaj drugega; pridigala jim bo njihova lastna narava, in sicer ob veliki bolečini, tuljenju in škripanju z zobmi.
23 Zdaj smo spet obdelali pomembno temo in lahko mirno preidemo na nekaj povsem drugega. Kdor od vas ima še kakšne pomisleke o čemer koli, naj stopi naprej in spregovori; kajti želim, da bi jutri z Menoj zapustili Oljsko goro in bi vam bilo vse jasno. Zato naj vsak od vas svobodno spregovori, kar čuti.«
24 Večina je nato rekla: »Gospod, o ničemer več ne dvomimo in zato smo srečni.«

15. Velika poseljenost Zemlje v prihodnosti. Starostne težave

1Toda oglasil se je **eden od indijskih čarodejev**, ki so še bili pri nas: »Veliki Gospod in Mojster, še marsikaj je, kar bi bilo treba bolje osvetliti. Če bi Te torej o nečem vprašal, ali bi bil vreden odgovora iz Tvojih ust?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Nič manj vreden človek nisi kot kdor koli drug in to zadostuje. Vprašaj torej, kar želiš, in odgovoril ti bom.«
3 **Čarodej** je za trenutek premišljeval, ali vprašanje morda le ni neumno in preveč preprosto, toda kmalu se je opogumil in rekel: »Gospod, glede na svoje izkušnje vendarle mislim, da na tej zemlji za nadaljnji obstoj ljudi ni preveč dobro poskrbljeno. Če teh zadev ne boš nekoliko spremenil in izboljšal, bo sčasoma ogrožen nadaljnji obstoj ljudi.
4 Glej, ljudje in živali se razmnožujejo iz dneva v dan in potrebujejo čedalje več hrane; toda zemeljskih tal zato ni nič več in se ne širijo. In, če se bo zadeva nadaljevala še nekaj tisočletij, bo nadaljnji obstoj ljudi ogrožen. - Kaj praviš Ti, o Gospod, o tem mojem mnenju in pogledu?«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Moj ljubi prijatelj, takšne skrbi bi si lahko povsem prihranil; kajti koliko ljudi lahko trenutno sprejme določen del Zemlje, sem že od vekomaj kar najbolje predvidel. Če bo Zemlja - kar je kopnega do zdaj namenjeno prebivanju ljudi - še naprej obstajala deset tisoč let in, če se bo človeški rod vsako leto podvojil ali celo potrojil, bo lahko še naprej enako dobro živelo na njej še desetkrat toliko ljudi, kot jih živi zdaj. In, če bi se sčasoma število ljudi res tako povečalo, da jih dozdajšnje velikansko izsušeno kopno ne bi zmoglo več prehraniti, imamo na voljo še veliko drugih sredstev, da bi v

trenutku še za stotisočkrat več ljudi, kot jih zdaj prebiva na Zemlji, dvignili iz morja cela območja. Kar torej zadeva ta tvoj pomislek, si lahko povsem brez skrbi.
6 Zdaj prebiva na Zemlji toliko ljudi, da ne poznaš tako velike številke, s katero bi to zapisal in kljub temu so na Zemlji še velika območja povsem neobljudenih tal, da bi človek, ki bi jih želel vsa prepotovati in si jih ogledati, to komaj opravil v tisoč letih. Kljub temu imajo nekateri bogati ljudje v lasti velika območja, ki so za njihove potrebe prehranjevanja resnično več kot stokrat prevelika. Upoštevaj, da se bodo ljudje sčasoma bolj porazdelili po zemeljskih tleh in bodo vsi - četudi jih bo še stokrat toliko kot zdaj - imeli dovolj hrane in zavetij za svoja telesa, še toliko laže, če bodo živeli po Mojem nauku. - Ali si z Mojim pojasnilom zadovoljen?«
7 **Čarodej** je odgovoril: »Gospod in Mojster, povsem; zdaj mi je veliko laže pri srcu! Toda še glede nečesa bi potreboval nekoliko več pojasnil, kot mi jih je doslej uspelo dojeti v Tvoji vzvišeni družbi. O tem je sicer že bil govor in tudi Ti si nam dal že veliko pojasnil, ki so mi zadevo osvetlila, toda nekaj mi je kljub temu še ostalo nejasno. Ker pa sem s sopotniki zdaj pred pravirom luči, bi rad prav o vsem, kar mi še ni jasno, dobil nekoliko več pojasnil kot doslej.
8 Glej, Gospod in Mojster, človekov obstoj in življenje je res velika in nadvse čudovita stvar. Človek je spočet, rojen in od rojstva ga vzgajajo starši v tistega, ki misli, govori in se ravna po predstavah, ki so mu jih privzgojili in tudi po tistih, ki si jih je kot razmišljajoči človek po svoji presoji in na podlagi izkušenj, ki so vplivale na njegov razum, izoblikoval sam.
9 Ko potem človek, poln dobre volje, po številnih hudih mukah in pogosto grenkih izkušnjah izoblikuje svoje duhovne moči do zanj najvišje stopnje, pa začnejo njegove telesne in tudi duševne moči usihati, telo postane utrujeno, staro in krhko, zboli in tudi umre večinoma v hudih bolečinah, močno prestrašen in v grozi pred smrtjo.
10 Zdaj pač iz Tvojih ust vem, da človekova smrt ne bi smela biti nekaj strašnega in bila naj bi tudi neboleča, če bi ohranili dani red, v njem živeli in se po njem ravnali; toda tukaj je tudi okoliščina, ki je za ljudi kar najbolj obžalovanja vredna: številni, ne da bi bili za to sami krivi, niso mogli nič vedeti o redu, razodetem v pradavnini, po katerem naj bi ljudje živeli, in so zato prisiljeni živeti v popolnem nasprotju z njim. So torej povsem nedolžni glede tega, kako živijo, toda kljub temu morajo trpeti enake slabe posledice, kot da bi si jih zaslužili po svoji krivdi. Iskreno povedano zdi se mi, da si glede tega ustroj človeškega življenja uredil zelo nenavadno.
11 Prav dobra je postava, da se tisti, ki je umoril človeka, tudi kaznuje s smrtjo v svarilen zgled drugim, katerih zlim skominam morda tudi kdo drug stoji v napoto. Toda postava, da se na primer človek, ki pade s strehe in pri tem vzame življenje nekomu, ki je prav tedaj stal spodaj, tudi kaznuje s smrtjo, bi bila skrajno nepravična. In glej, prav takšna se mi zdi pravkar omenjena Božja uredba glede bolezni in mučne telesne smrti večine ljudi; kaznovani so, čeprav v bistvu niso krivi in si tega niso zaslužili. To bi lahko Ti v prihodnje kako drugače uredil!
12 Prav Indijci pogosto več let prenašajo najhujšo bolečino kar najbolj vztrajno, ker jim naš Božji nauk pravi, da Bog najbolj ceni tiste, ki dolgo z največjim potrpljenjem in stanovitnostjo prenašajo najhujše bolečine. Toda ob pogledu na takšno pogosto najgrozljivejše trpljenje in bolečino se upre

človekoljubova nepristranska in ne obsojajoča čud ter vpraša Stvarnika Zemlje in ljudi: 'Vsemogočni in prav gotovo nadvse modri Bog! Ali so Ti res lahko všeč neizmerne muke in bolečine bitij, ki si jih ustvaril? Če so ljudje zmedeni v svoji pameti in svojem razumu - ali nimaš na voljo dovolj sredstev, da bi jih kadar koli na novo razsvetlil, kot si razsvetlil prve ljudi, ki si jih ustvaril na Zemlji?
13 Zakaj vendar dopuščaš, da mora tisoče rodov tisoče let najbolj krvavo trpeti, preden jim je dana iskrica Tvoje luči?
14 Glej, Gospod, to zelo pomembno vprašanje postavljamo Tebi, Gospodu in Stvarniku Zemlje in ljudi, mi, ki kar najbolj trpimo. Pojasni nam še to!«

16. O inkarniranju zvezdnih prebivalcev

1 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, to sem vam že pred nekaj dnevi jasno razložil. Če tega nisi povsem razumel, ni Moja stvar. Poglej zvezde! Povem ti, vse to so svetovi, podobni Zemlji, na katerih prav tako prebivajo ljudje kakor tukaj.
2 Izmed nešteto tisočev ljudi na zvezdnih zemljah pa jih veliko od svojih angelov izve, da lahko njihova duša samo na tej zemlji doseže pravo Božje otroštvo, toda zgolj z najtežavnejšim in truda polnim telesnim življenjem. Če si to želijo, jim je dopuščeno, da se tudi njihova duša spočne v mesu na tej zemlji. Ko so tu, pa morajo tudi za nekaj časa marsikaj prenesti, saj tako za vedno požanjejo zmagoslavje polne podobnosti Bogu; za to pač morajo tudi dopustiti, da se jim zgodi vse, kar se jim zgodi, ker tudi Jaz sam iz ljubezni do Svojih otrok prostovoljno prenašam marsikaj in še veliko več in hujšega bom moral vzeti Nase - v blagor Svojih otrok.
3 Božje kraljestvo si je mogoče pridobiti le s trdim zavojevanjem in velikimi žrtvami. Premisli to in tudi vse, kar sem ti o tem že povedal. - Mar zdaj to razumeš?«
4 Nato je **čarodej** odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, to zdaj dobro razumem, in se tudi spomnim, kaj si pred dnevi prav o tem že povedal; hvala Ti za vse, kar smo zdaj za večno dobro svojih duš pridobili ob Tvoji sveti strani. Ko bosta naše telo prizadela trpljenje in bolečina, ju bomo iz ljubezni do Tebe nadvse potrpežljivo prenašali; kajti tudi mi zdaj ne moremo poznati vseh pogojev, pod katerimi smo bili v meso postavljeni na to zemljo, samo to vemo, da naj Boga iščemo, Ga spoznavamo in potem v vsakršnih bridkih okoliščinah nadvse ljubimo - to pa hočemo storiti in tudi bomo.
5 Kajti zdi se mi, da prav tistim, ki so Tvojemu srcu najbližji, zmeraj naložiš hujšo življenjsko preskušnjo kakor drugim, ki so s svojim početjem bolj daleč od Tvojega srca. Pogosto sem na potovanjih po vsej Zemlji srečal ljudi, ki niso verjeli skoraj v nobenega boga in so s soljudmi pogosto ravnali huje kakor z divjimi živalmi, sami pa so bili telesno neuničljivi in zdravi ter karseda uživali udobno življenje. Tudi umrli so hitro, brez bolečin.
6 Drugje pa sem videl pobožne in v svoji veri Bogu zelo vdane in dobre ljudi, ki so nadvse potrpežljivo prenašali najhujše tegobe; zato sem začel dvomiti - ali je neki dobri in nadvse modri Bog res tako skrben in ali sploh obstaja.
7 Zdaj se je takšen dvom pri nas sicer povsem polegel, vemo in razumemo, za kaj gre in v kakšnih vsakovrstnih razmerah različni ljudje na tej zemlji prestajajo svoje svobodno preskusno življenje; toda kljub temu moram - vsaj tako čutim - reči in priznati, da je prav to svobodno preskusno življenje za ljudi težavna naloga, čeprav si tako pridobijo kar največjo korist in to za večno.

8 Svojega obstoja si nismo mogli želeti mi, ljudje, le Ti sam si lahko to hotel; mi smo potemtakem Tvoje stvaritve, za katere skrbiš, da se docela razvijejo v to, za kar si jih ustvaril in določil.
9 Ker pa je tako in nič drugače in si nam zdaj sam osvetlil pokazano pot, ki jo moramo prehoditi, nameravamo tudi zvesto in nadvse hvaležno stopati po njej k cilju, ki si nam ga postavil in trnje, ki nam ga tu in tam postaviš na pot, prehoditi stanovitno ter karseda potrpežljivo, vdani v Tvojo voljo. Tako smo se trdno in resno odločili jaz in tudi moji sopotniki. Zdaj, ko smo spoznali, da si Ti zares Gospodar življenja, pa nam ne nalagaj prehudih preskušenj in izpitov ob našemu slovesu s te zemlje in bodi tudi vsem drugim ljudem milosten in usmiljen glede na njihove zasluge.«
10 **Jaz** sem rekel: »Za kar boste prosili Očeta v Mojem imenu, to vam bo tudi dano. Kajti le Oče je dober in nikakor ne uživa v trpljenju ljudi, ne preprečuje pa, da bi jih to doletelo, če zgolj iz posvetnega čuta pozabijo na Očeta, nimajo vere in se sami podajo v vse, kar jim mora nujno prinesti vse mogoče neprijetnosti.
11 Hodite torej po poteh, ki sem vam jih natančno pokazal; tako boste manj trpeli in laže zapustili ta svet.
12 Ob koncu doleti grenko trpljenje le tiste, ki zaradi vsakovrstnih posvetnih mikov svojo dušo preveč zakopljejo v meso; kajti takšna duša se mora, da ne bi v svojem mesu povsem propadla, nasilno iztrgati iz njega in to je potem tudi za telo zelo boleče. In to je za dušo dobro, ker se z bolečino in trpljenjem očisti svojih mesenih skomin in tako v onstranstvu laže nadaljuje ter varneje koraka naprej po poti duhovnega življenja.
13 Povsem posvetni ljudje, ki ne verjamejo v Boga in pri tem zdravo živijo vse do pozne starosti ter nazadnje še umrejo hitro in brez bolečin, pa so svoje življenjsko plačilo že dobili na tem svetu in bodo onstran zelo težko še kaj pridobili. Za družbo jim bo najhujša tema in veliko bo tuljenja in škripanja z zobmi.«
14 **Čarodej** je rekel: »Gospod in Mojster, mar ni za takšne ljudi, večinoma pogane, ki ne morejo nič za to, da niso nikoli nič slišali o resničnem Bogu in zato Vanj tudi verjeti ne morejo, takšno strahotno nadaljnje življenje njihove duše v onstranstvu kljub vsemu le prehuda kazen!? Da, toda če se ljudje - kakršni smo zdaj mi, ki so Boga dodobra spoznali in morajo Vanj verovati, ker je Ta vidno pred njimi in jih sam poučuje o poteh življenja - vendarle odvrnejo od tega in delajo slabo, takšni si po Tvojih besedah tudi zares zaslužijo grozljivo plačilo v onstranstvu; ampak tisti, ki nič ne morejo za to, da so bili v življenju bolj živali kakor ljudje, so po moji presoji neprištevni, onstranska kazen zanje za njihova tukaj narejena zlobna dejanja pa se mi vendarle ne zdi povsem v skladu z Božjim redom in s pravičnostjo, kakršna izvira iz Božje ljubezni; kajti če kdo na tej zemlji ne pozna Boga in tako tudi Njegove volje ne, in nima drugega zakona razen tistega, ki mu ga predpisujejo njegova narava in njegove strasti, potem proti neznani mu Božji volji tudi grešiti ne more in ne more biti za to kaznovan. Gospod in Mojster, glej, tu je spet še en temen kot v moji duši, ki mi ga milostno nekoliko osvetli.«

17. Obravnavanje ljudi tostran in onstran

1 **Jaz** sem odgovoril: »Tudi o tem je bilo tukaj že vse ustrezno povedano in tudi Moji učenci so vas o tem deloma že poučili; toda s spominom imate kar nekaj težav, zato je v vas marsikateri življenjski kotiček spet nekoliko potemnel. Toda, če boste živeli po Mojih besedah, boste tudi prejeli krst duha, ki je pravo, notranje, vnovično rojstvo duha v vaši duši. Ta najbolj živi duh svetlobe in resnice vas bo potem že popeljal v vso resnico in potem se bo tudi osvetlilo vse, kar je v vas še temnega in mračnega.
2 Kar pa ti govori že tvoj bolj razsvetljeni razum, da bi bilo to, če bi to tako res uredil Bog, zanesljivo nepravično in neprimerno, vesta še toliko bolj Njegova ljubezen in modrost; človek ne sme biti kaznovan, če mu prej niso bili dani zakoni, ki naj bi jih upošteval.
3 Toda na Zemlji ni ljudstva, ki bi bilo povsem brez zakonov. Kajti Bog je pri vseh ljudstvih po potrebi prebudil in poklical ustrezne modre može in ti so ljudstvom dali zakone, ter jim tudi povedali in pokazali, da obstaja Bog, ki je vse ustvaril in tudi vse ohranja, vodi in vsemu vlada. Omenjeni modri možje so torej ljudi učili, da bo Bog tiste, ki sledijo postavam, nagradil tu in onstran, in da bodo nasprotniki tudi vzgajani in nepopustljivo kar najstrože kaznovani tukaj in povsem zanesljivo onstran, ker človeška duša po telesni smrti živi naprej v svetu duhov in je sojena po svojih dejanjih.
4 Poglej, takšen pouk je dobilo vsako ljudstvo in če ga je začelo pozabljati, je bilo na to znova opomnjeno in sicer po na novo prebujenih modrih možeh in zmeraj tudi po svoji vesti, tako da se ne more nihče, ki ima razum in zdrave čute povsem opravičiti, če se ne ravna po njemu znanih postavah. Človek se bo v onstranstvu tako in tako znašel v stanju svoje ljubezni in svoje svobodne volje in tedaj nihče vpričo Boga ne bo mogel trditi, da je bil glede tega ali onega kakor koli nepravično obravnavan; kajti tistemu, ki počne, kar sam hoče, se ne godi nikakršna krivica.
5 Vsaki duši bo dano onstran to, kar si sama želi. Če hoče slabo, bo pred tem opomnjena, kakšne posledice jo neogibno čakajo. Če bo to upoštevala, ji bo kmalu in zlahka pomagano; če ne, se ji bo neovirano pustilo, da dobi vse in uživa v vsem, kakor si to iz svoje ljubezni želi.
6 Ljubezen, bodisi dobra ali slaba, je najbolj lastno življenje duše vsakega človeka, angela in hudiča; če bi duši vzeli ljubezen, bi ji hkrati vzeli tudi življenje in obstoj. To pa se v čisti Božji ureditvi nikoli ne sme zgoditi; kajti če bi bil v stvarstvu uničen že najmanjši atom in bi torej za večno prenehal obstajati, bi s tem tudi Bog sam izgubil atom Svojega obstoja, to pa ni mogoče.
7 In še toliko manj lahko človeška duša izgubi svoje bivanje; lahko pa je nadvse nesrečna in obupana - in to po svoji volji, in če si res iskreno želi, lahko tudi po svoji volji postane znova srečna in blažena.
8 Če so torej življenjske razmere in stanja za dušo ustvarjeni in urejeni tako, ali bi bilo to morda lahko drugače, bolje in ustrezneje ustvarjeno in urejeno? - Mar zdaj to razumeš in je temni kot v tebi morda kaj svetlejši?«
9 **Čarodej** je odgovoril: »Gospod in Mojster vsega življenja, spet sem veliko bolj razsvetljen! Ker je zadeva takšna in takšna mora tudi ostati, Ti z naše človeške strani ne moremo nič več ugovarjati - zato bom nehal spraševati.«
10 **Jaz** sem rekel: »Za zdaj je torej to urejeno! Toda že spet ti bo kaj prišlo na misel in boš še marsikaj vprašal. Zdaj pa je čas, da preidemo k čemu drugemu.

Kdor izmed vas bi rad še kar koli vedel, naj stopi naprej, spregovori in vpraša, kajti danes so vam vsem nebeška vrata na široko odprta!«

18. Nebeška vrata in Božje kraljestvo

1 Ko sem to povedal, je hitro stopil naprej **eden naših farizejev** in vprašal: »Gospod in Mojster, povedal si, da so nam vsem nebeška vrata na široko odprta. Ali ne bi bilo mogoče, da bi zdaj skozi ta odprta nebeška vrata tudi sami pogledali, da bi si lahko vsaj približno predstavljali notranjo podobo nebes, saj je skozi odprta vrata gotovo mogoče vsaj nekoliko pogledati vanje?«
2 **Jaz** sem rekel: »Kako dolgo bom še moral biti pri vas in kako dolgo bom moral še prenašati vaše materialistično razmišljanje!? Kje so vrata v pravo nebeško kraljestvo? Jaz sem vrata, pot in nebo! Kdor sliši Mene, Vame veruje in nadvse ljubi Očeta v Meni, ta stopa skozi prava vrata vsega življenja in bivanja po svetli poti v kraljestvo nebes, ki je duhovno ustvarjeno iz Moje čiste ljubezni v najsvetlejši in najbolj živi obliki iz Moje modrosti.
3 Če hočete doumeti resnično podobo in bistvo nebes, ki so Božje kraljestvo, ne glejte s svojimi telesnimi očmi niti navzgor niti navzdol, temveč uprite oči svoje narave v svojo najbolj notranjo življenjsko zavest ljubezni, pa boste uzrli nebesa in to vsepovsod, na kateri koli točki Mojega stvarstva, na tej ali kateri koli drugi zemlji, povsod bo enako; kajti podoba nebes se zmeraj oblikuje po tistem, kar je v vašem življenjskem bistvu izoblikovano po Moji besedi in vaših dobrih delih. Šele po takšnih svojih nebesih boste prispeli v Moja večna in neskončno velika nebesa.
4 Dobro si zapomnite: Božje kraljestvo ne obstaja nikjer kot nekakšen zunanji blišč in tudi k vam ne prihaja v nikakršnem zunanjem vzorcu in obliki, temveč je najbolj notranje v vas, stkano iz duha čiste ljubezni do Boga in bližnjega ter posledično iz resnice življenja duše; kajti kdor v sebi nima in ne občuti ljubezni niti do Boga niti do bližnjega, ta tudi nima v sebi ne življenja in ne vstajenja; prav to pa so v človeku nebesa. Če ni tega, ni življenja v nebesih, temveč je samo sodba, torej zanesljivo večna smrt v primerjavi z vsem resničnim in popolnim življenjem v nebesih.
5 Tudi duše zlobnih ljudi živijo še po smrti, toda to življenje je zgolj navidezno, takšno kot življenje vse materije in nekaterih živali, ki vso dolgo zimo prespijo v neki zemeljski luknji in so povsem nedejavne.
6 Če boste to nekoliko bolje premislili, Mi - vsaj upajmo - ne boste več rekli: Gospod, pokaži nam nebeška vrata in tako vsaj nekaj malega nebes; ali - pokaži nam morda tudi pekel, da se bomo, posvarjeni ob pogledu nanj, toliko laže varovali grehov. Kdor bi vprašal kaj takega, bi ga morali imeti za norega. Vsak človek ima nebesa, ali v naj slabšem primeru, tudi pekel popolnoma v sebi in si vse lahko tudi ogleda v sebi.
7 Toda kdor v sebi skriva pekel, je po srcu slep in gluh; samo tu in tam ga na to opozori njegova vest, sicer se pekla v sebi ne bi niti zavedal, kajti duša, ki je postala peklenska, je že skoraj mrtva, ker je vsa njena materija obsojena.
8 Toda duša, ki ima zaradi svojih dobrih del po Moji volji v sebi nebesa, jih lahko zazna v sebi tudi ob svetlem dnevu in od časa do časa v nočnih jasnih sanjskih podobah. Človeku so sanjske podobe dane zato, da lahko z njihovo pomočjo med svojim tuzemskim življenjem ohranja stik s svetom nižjih ali

višjih duhov, odvisno od tega, koliko si je duša s svojimi dobrimi deli po Božji volji zgradila - pravzaprav ustvarila v sebi resnična nebesa.
9 Ravnajte se torej po Mojih zapovedih in kmalu boste zlahka v sebi ustvarili podobo in živost nebes! - Ali zdaj povsem razumete tudi to?«
10 **Judje, Rimljani, Egipčani in Indijci** so odvrnili: »Da, Gospod in Mojster, in najprisrčnejše se Ti zahvaljujemo za ta pouk, saj smo kljub temu, da si nas tako zelo razsvetlil, še zmeraj zelo slepi in gluhi! Zato Te tudi prosimo: bodi potrpežljiv z našimi še zmeraj velikimi slabostmi, v prihodnje pa se bomo že bolj potrudili, da bo Tvoja sveta luč, ki si nam jo dal, v nas čedalje bolj svetila.«

19. Človekova nemoč

1 **Jaz** sem rekel: »Kar koli delate, zmeraj delajte v Mojem imenu, kajti brez Mene ne morete storiti nič koristnega za blagor svojih duš. In, ko boste nazadnje storili že vse, kar vam je bilo naloženo in svetovano, da storite za dosego resničnega, večnega življenja, recite in izpovejte v sebi in tudi pred svetom, da ste bili leni in nekoristni služabniki. Kajti samo Bog je vse v vsem in samo On tudi v človeka položi vse, kar je dobro.
2 Kadar človek ravna po spoznani Božji volji, tega torej ne počne po svoji volji, temveč po Božji; kar pa Božja volja dela v človeku ali v že čistem angelu, pa prav gotovo ne more biti zgolj človekovo ali angelovo delo, temveč delo Tistega, čigar volja je to, po kateri je delo tudi nastalo.
3 Človek prispeva k zveličanju samo to, da iz ljubezni in resničnega strahospoštovanja do Boga prepoznano Božjo voljo po svoji svobodni volji prevzame kot svojo in se po njej tudi ravna. Toda od tistega trenutka vsega dobrega v človeku ne ustvarja več človekova volja, temveč Božja, zato je dobro v človeku zgolj Božje delo - to pa pravi in iskreni človek tudi prizna v svoji resnični ponižnosti. Če si človek pripisuje dobro delo kot svojo zaslugo, s tem že kaže, da v resnici ni spoznal niti sebe in še manj Boga in zato je še daleč od Božjega kraljestva.
4 Zato izkazujte zmeraj in v vsem Bogu čast in ravnajte v Njegovem imenu; tako boste v sebi tudi imeli Božjo ljubezen. Kdor pa ima v sebi Božjo ljubezen, ima v sebi tudi vse večno.
5 In še to si zapomnite: Če človek dela zlo, čeprav je spoznal Božjo voljo, tedaj takšno početje ni Božje, temveč povsem človekovo, ker človek svoje svobodne volje ne podredi spoznani Božji volji, temveč ji ves čas nasprotuje; tedaj lahko zanj upravičeno rečemo, da so njegova zla dela povsem njegova. In prav s to hudo zlorabo svoje volje se človek obsodi in v svoji slepoti onesreči.
6 Glejte, s temi duhovnimi rečmi je skoraj tako kakor z modrim vojskovodjo in njemu podrejenimi vojščaki. Vojščaki morajo sicer v hud in krvav boj, toda nihče se ne sme bojevati drugače kakor po načrtu in volji vojskovodje. Kdor to upošteva, se tudi srečno izbojuje, tisti izmed številnih vojščakov, ki si misli: ‘Ah, imam pogum, moč in tudi pravo znanje, v boj se bom podal na svojo pest, in si zase izbojeval krono,’ ter izstopi iz bojnih vrst svojega izkušenega vojskovodje, pa je skoraj že izgubljen; kmalu ga zajamejo nasprotniki in hudo zdelajo. In kdo je kriv za to? Nihče drug kakor on sam! Zakaj ni volje svojega modrega vojskovodje za zmeraj sprejel za svojo? Zlahka bi skupaj premagala sovražnika. Ker pa je hotel biti sam hkrati vojskovodja in vojščak, je kmalu in zlahka postal plen sovražnikov.

7 Tudi Jaz sem edini in sam, vojskovodja življenja proti vsemu, kar je življenju sovražno. Kdor se bojuje pod Mojim poveljstvom in po Mojih načrtih, se bo zlahka bojeval proti številnim sovražnikom življenja in jih bo tudi zlahka premagal. Kdor pa se poda v boj proti številnim sovražnikom življenja brez Mene, po svoji pameti in volji, bo ujet in se mu bo slabo godilo. In, ko se bo znašel v krutem ujetništvu, kdo ga bo rešil iz njega, ko pa bo moral svoje najhujše sovražnike iskati le v sebi samem in jih premagati.
8 Če kdo ob Moji strani zlahka premaga številne sovražnike, potem je ta zmaga samo Moje delo, saj zmage ni mogel doseči drugače kakor tako, da je natančno sledil Moji volji, Mojim načrtom in nasvetom. In, če je izbojevana zmaga Moje delo, potem sta Moji tudi slava in zasluga.
9 Upajmo, da boste v zadostni meri spoznali, kako in zakaj brez Mene ne morete imeti zaslug za večni blagor svojih duš in zakaj morate tedaj, ko storite vse, kar vam je bilo najmodreje naloženo, da storite, tudi svobodno pred Menoj priznati, da ste bili ob Moji strani le leni in nekoristni hlapci.
10 Kmet obdeluje svojo njivo, jo pognoji, preorje s plugom, poseje v brazde pšenična semena, jo pobrana in do žetve nima več dela. Ali je torej žetev zgolj zasluga kmeta in njegovega dela? Mar v vsem ni veliko več Mojega dela in Mojih zaslug? Kdo mu je ustvaril močnega vola za plug? Kdo mu je dal les in železo, kdo semena z živo klico? Čigava je vseogrevajoča in oživljajoča sončna svetloba? Kdo je poslal rodovitno roso in dež? Kdo je omogočil rastočim in dozorevajočim bilkam rast in kdo je navsezadnje kmetu samemu dal življenje, moč, čute, um in presojo?
11 Ko o tem nekoliko bolje premislite, vam postane tudi razumljivo, kako malo zaslug pri obdelavi njive imata kmet in njegovo delo. Če dobro pogledamo, skoraj nič in kljub temu bi kmet utegnil reči: 'Za vse to se lahko zahvalim le svoji pridnosti!' Pri tem niti ne pomisli, kdo je bil poglavitni obdelovalec njegove pšenične njive. Mar ne bi raje v srcu rekel in priznal: 'Gospod, Ti mogočni, dobri in sveti Oče v nebesih, hvala Ti za skrb! Kajti vse to je bilo, je in bo na vekomaj le Tvoje delo, pri tem sem bil le len in nekoristen hlapec!'
12 Če pa se to spodobi reči že pri povsem materialnem opravilu, koliko bolj se spodobi tako reči in priznati človeku, ki mu Jaz z vsem in vsakim pomagam obdelati njegovo duhovno njivo; pri tem mu ni treba skoraj nič drugega kakor verovati Vame in si potem prilastiti kot Moje najčistejše darilo Mojo Božjo voljo, kot da bi bila v celoti njegova, čeprav je v bistvu samo Moja. Ko takšen človek v polni posesti Moje volje potem vse zmore in ustvari velike stvari in velika dela, čigava je poglavitna zasluga?«

20. O Gospodovih zakonih

1 Nato so se spet **vsi** oglasili: »Gospod in Mojster! Vse, vse je od vekomaj edino Tvoje delo in vsa zasluga samo Tvoja! Mi, ljudje, smo ves čas v vsem pravi nič v primerjavi s Teboj! Samo Tvoja ljubezen in milost sta nam omogočili bivanje, z njima nas nameravaš zdaj celo povzdigniti v otroke, podobne sebi; in tako smo mi sami v vsem Tvoje delo in naša odličnost je samo Tvoja zasluga. O Gospod in Mojster, ne zapusti nas nikdar, kajti brez Tebe smo popoln nič. Kaj bi sami iz sebe sploh vedeli o duhovnih stvareh, o Tebi in Tvoji vsemogočni volji? In tako kot se zdaj lahko samo Tebi zahvalimo za vse, se bodo tudi naši poznejši potomci lahko samo Tebi zahvaljevali za vse, če bodo morda le še

ohranili naše nazore in našo čisto vero. Toda Ti, o Gospod in Mojster, boš že skrbel za to, da se ne bodo preveč oddaljili od luči, ki nam zdaj tako močno sveti.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Tako kot doslej bosta tudi v prihodnje Moja njiva in vinograd prepuščena obdelovalcem; potem bo vse zelo odvisno od tega, kako bodo uporabljali Mojo, zdaj dobro prepoznano voljo - pravilno ali pa morda tudi napačno. Pazite, da po Mojem telesnem odhodu od vas ne bo prepirov in sporov, kajti ti bi potem postali mati antikrista na tej zemlji. To vam povem že vnaprej, da boste to preprečili. Vi boste sicer to preprečili - drugo vprašanje pa je, ali bodo to preprečili tudi vaši nasledniki apostoli, saj je enako kot vašo svobodno voljo treba spoštovati tudi njihovo.
3 Moj nauk vam daje največjo svobodo, zato se ne sme razglašati z mečem in verigami najtemnejšega suženjstva; kajti kar človeku lahko zagotovi in bo zagotovilo največjo življenjsko svobodo, mora človek tudi povsem svobodno priznati in sprejeti. Ker pa sem vam vse to dal zastonj, morate zastonj dajati tudi vi tistim, ki bi to želeli prejeti od vas.
4 Nobenega od vas tudi nisem silil, temveč sem vam v popolni svobodi le zaklical: Kdor hoče, naj pride, posluša, vidi in Mi sledi! In to ste storili po svoji svobodni volji. In tako v Mojem imenu v prihodnje počnite tudi vi, pa boste na dobri poti.
5 Kdor bi iz tega delal prisilo, ne bo Moj učenec in bo na svoji poti naletel na skale, čeri in trnje. Vzemite Mene za pravi in resnični zgled! S Svojo vsemogočnostjo bi zlahka v trenutku prisilil vse ljudi na vsej Zemlji, da bi sprejeli Moj nauk in sledili Moji volji, tako kot zmorem v trenutku vsem drugim bitjem na Zemlji s prisilo začrtati pot, po kateri morajo hoditi strogo po Moji volji. Kakšno samostojno, samo sebe resnično osrečujočo moralno življenjsko svobodo pa imajo pri tem? Povem vam: nikakršne!
6 Kajti topa in skrajno omejena inteligenca z iskrico Moje prisilne volje, po kateri mora biti dejavna, je le nekaj povsem drugega, kot je neomejeno jasno zavedanje, povezano z bistro pametjo, jasnim razumom in neomejeno svobodno voljo, ki sem ji dal Svoje zapovedi in Svoj očetovski nasvet zmeraj samo kot prostovoljni ‘to naj bi’ in nikoli kot ‘to moraš’ Kajti vse zapovedi dane ljudem, pravzaprav nikoli niso bili zakoni, temveč zgolj nasveti, ki sta jih svobodnim ljudem podeljevali Moja večna ljubezen in modrost. Iz teh Mojih nasvetov so ljudje, ki so mislili, da Mi bodo tako izkazali toliko večjo čast, naredili stroge postave, neupoštevanje teh pa povezali z začasnimi in večnimi kaznimi.
7 Precej pa je k temu dodal sam Mojzes, da bi Judje toliko bolj spoštovali razodeto Božjo voljo in enako so delali tudi drugi. Zdajšnji farizeji pa so dosegli ne samo vrhunec neumnosti, temveč posledično tudi vrhunec zlobe. Judovstvo je zdaj na tako nepopisno trhlih nogah zato, ker so ljudje Moje svobodno dane nasvete spremenili v prisilne zapovedi. Kako pa se prisilne zapovedi ujemajo s svobodno voljo in s prav tako svobodnim in z ničimer omejenim človeškim razumom?
8 Človek s svobodno voljo bo prav gotovo rad in zmeraj zelo hvaležno, kot milost od zgoraj, sprejel pametno razsvetlitev svojega razuma; toda strogo prisilno zapoved bo v svoji volji in duši preklel. Zato je vsak človek, ki ga veže zakonska prisila, tako rekoč že obsojen in s tem tudi preklet.

9 Kdor bo torej ljudem v Mojem imenu dajal prisilne zapovedi, jim bo namesto Mojega blagoslova nalagal le kruti jarem in hudo breme prekletstva ter iz njih ustvarjal nove sužnje greha in sodbe.
10 Zato naj bo vaša skrb pri širjenju Mojega nauka predvsem v tem, da jim ne nalagate nobenega novega in težkega jarma, temveč da jih rešite starega!
11 Ko človek odprtega srca spozna in doume svetlo resnico Mojega nauka in Moje očetovske dobronamernosti, si že sam s svojo svobodno voljo iz vsega ustvari svojo svobodno prisilno zapoved in se po njej tudi svobodno ravna; samo to koristi njegovi duši, prisilna zapoved pa le stežka ali celo nikoli; in to zato, ker je, prvič, takšna prisilna zapoved svobodni človekovi volji povsem v nasprotju z Mojim božanskim redom in človeka samo zatemnjuje in nikoli ne razsvetljuje in drugič, ker si s prisilno zapovedjo njeni oznanjevalci hkrati prilastijo tudi višjo, samo njim pripadajočo oblast; zato postanejo kmalu ponosni, ošabni in gospodovalni. In tem svojim pravilom, ki jih prikazujejo, kot bi bila božanska, dodajajo na podlagi prilaščene si Božje oblasti, pred katero njihovi verniki pogosto bolj trepetajo kakor pred samim Bogom, še svoja slaba pravila in jih predstavijo kot Božjo, na novo razodeto voljo. Izpolnjevanju teh pa zmeraj pripisujejo veliko večji pomen kakor izpolnjevanju zgolj Božjih zapovedi.
12 Iz tega se potem porodijo mrakobno praznoverje, malikovanje, sovraštvo proti drugače verujočim, preganjanje, umori in uničujoče vojne. Ljudje se hranijo z vsakovrstnimi mračnimi nesmisli, nazadnje pa so prepričani, da Bogu posebno vdano služijo, ko nad drugače verujočimi zagrešijo najhujše zločine in hudodelstva. In za to so krivi samo tisti, ki dajejo prisilne zapovedi.
13 Zato bodo v onstranstvu, v peklu, katerega vneti služabniki so bili že tukaj, zasedli vodilna mesta pod najbolj neusmiljenimi prisilnimi postavami; kajti v Mojih nebesih vlada samo največja svoboda, toda hkrati tudi največja sloga, dosežena s čisto ljubeznijo in veliko modrostjo.
14 Zdaj sem vam to natančno in odkrito predstavil, ter jasno razložil in zdaj veste tudi svobodno, ne da bi bili k temu notranje prisiljeni, na kaj morate biti pozorni kot razširjevalci Mojega evangelija. Če pa bi hotel kateri od vas ali vaših učencev ravnati drugače, bo pač posvarjen, ne bom pa mu zato naložil nobene notranje prisile. Toda po gnilih in slabih sadovih bodo naprednejši ljudje kmalu opazili, katerega duha otrok je kateri glasnik.
15 Čeprav sem vam zdaj vse to razodel, ne smete misliti, da s tem tudi razveljavljam postavo, ki jo je dal Mojzes; povsem enaka je, znova vam jo podajam v njeni prvobitni čistosti. Odpravljam samo stari zarjaveli moraš' in vam znova dajem nekdanjo polno svobodo; in prav v tem je odrešitev vaših duš izpod strogega jarma sodbe, pravzaprav satana, vam že znanega kneza noči in teme. Odslej ne boste nikoli več stali pod nobeno prisilno postavo, podano v Mojem imenu.
16 Tako kot vam vsem znova dajem polno svobodo iz Sebe samega, storite tudi vi v Mojem imenu svojim bratom. Krščujte jih v imenu Moje večne ljubezni, ki je Oče, Besede, ki je Očetov utelešeni Sin, in Njegovega duha vse resnice, in tako v njih izbrišite staro dedno zlo, ki je vam zdaj dobro znana in obsojanja vredna prisila postave. - In zdaj vas sprašujem, ali ste to vsi razumeli?«

21. Agrikola potrebuje smernice za vzgojo mladih

1 Vsi so sicer pritrdili, da so razumeli, toda k Meni je pristopil **Agrikola** in rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj razumem in globoko spoznavam najčistejšo, Božjo resnico Tvojih besed, polnih svetlobe in tudi vidim, kako na vekomaj prekleta prisila postave, delo človeške slepote, človeka neogibno oropa vse višje luči, saj mu zamaši izvire, po katerih bi lahko vanj pritekala čista duhovna luč iz nebes, in prav s tem tudi njegovo dušo z jekleno oblastjo priteguje v mračno materijo in jo duši. Toda ta velika nesreča je dandanes zadobila tolikšno moč in obseg, da jo bo prav težko povsem pregnati z materialnih zemeljskih tal.
2 Vzemimo samo našo rimsko pravno navlako, za katere najstrožje izpolnjevanje skrbi in jo zvesto varuje najmanj 800 000 najbolj zaslepljenih in surovih vojščakov in nič manj najmračnejših poganskih svečenikov z neomejenimi pooblastili. Tega jezu, ki uničuje dušo, človeški moči niti ob najboljši volji ter največji in najodločnejši pameti skoraj ni mogoče prebiti in pokončati.
3 Govorim samo o naši državi, v katero je doslej, kot je znano, zajeta tudi večina civilizacije, ne bom pa govoril o drugih kraljestvih na Zemlji, v katerih se ljudje ne razlikujejo veliko od divjih živali. Toda, če so že pri nas, Rimljanih, težave za zdaj nepremagljive, kako bo s to zadevo pri povsem divjih ljudstvih na Zemlji?
4 Da, posamezniki, tako kot jaz in prav gotovo še številni, se bodo vsega tega lotili z velikim veseljem; toda ko se bodo v tej čisti duhovni luči začele oblikovati družbe in skupnosti, se bodo svečeniki skrili za cesarjev hrbet, in ga tako dolgo nadlegovali, dokler ne bo on sam prisiljen dvigniti meča nad takšno skupnost. In tedaj bo stara prisilna postava z železno spono in verigami z vso ostrino šele prav vklenila ubogo ljudstvo. Gorje potem tistemu, ki si bo še upal med ljudmi širiti ta Tvoj nauk.
5 In zdaj naj opozorim še na temo, ki se mi zdi zelo pomembna, to je vzgoja mladine od zibke naprej. Na tisoče otrok je bodisi zaradi prave opičje starševske ljubezni ali pogosto tudi zaradi njihove tiranske strogosti in siceršnje slepote do skrajnosti napačno vzgojenih. Temu se pridružujejo - recimo - za tako imenovane boljše ljudi v mestih še šole, ki so vse pod žezlom duhovščine; v njih se otroci sicer učijo brati, pisati in računati, toda o čem povsem duhovnem nikoli ne slišijo nič drugega kakor raznovrstno mračnjaško praznoverje.
6 Vprašanje: Kako naj bi človek ravnal, da bi najprej staršem pokazal in jih poučil, kako naj doma vzgajajo otroke? In če bi mu morda to prvo tudi uspelo - kako naj bi potem ukrepal, da bi bil v splošnih javnih šolah takšen pouk, ki bi bil po Tvojem nauku pravi blagor za človekovo dušo? Gospod in Mojster, čeprav so Tvoji nasveti že sami po sebi tako nepopisno dobri in resnični in bi postali takšni še bolj z živim in morebitnim splošnim izvajanjem, se zdi skoraj prav tako nemogoče kolikor toliko spreobrniti ljudi po naravni poti. Očitno bo morala Tvoja vsemogočnost pri tem kar precej sodelovati, sicer s človeštvom, kakršno je zdaj, do konca časov ne bo mogoče kaj prida početi.
7 Nisem sicer prerok, vendar sem si že kot že dokaj star državnik nabral kar veliko izkušenj; poznam ustroj države, poznam ljudstva, in tako lahko tudi zanesljivo napovem, kako se bo godilo tej zadevi po naravno človeški poti sporočanja in kako bo to učinkovalo.

8 Zato nam poleg Svojega skrajno čistega božansko resničnega nauka, s katerim sem prežet zdaj, pozneje pa bo z njim prežet tudi ves moj okoliš, pokaži tudi zanesljive poti in sredstva, kako naj ga mi, slabotni ljudje, učinkovito prenesemo svojim tako številnim soljudem. Kajti sicer bodo ljudje, z redkimi izjemami, vse do konca časov ostali to, kar so zdaj: nič drugega kakor živali, obdarjene z nekoliko pameti in nekaj materialnega razuma, združenega s čutno, svobodno in hudobno voljo.«

22. Zakonitosti duhovnega razvoja

1 **Jaz** sem odgovoril: »Kot pošten državnik si govoril prav modro, stvari so res takšne, kot si Mi jih prav odkrito in brez zadržka opisal; in rečem ti, da jih ta trenutek tudi ne bomo spremenili, čeprav bi to zanesljivo lahko storili.
2 Na Zemlji se prav tako ne zdani kar naenkrat; od prvega, komaj zaznavnega svitanja pa vse do popolnega sončnega vzhoda se moč svetlobe stopnjuje polagoma. Enako se poraja duhovni dan ljudi na tej zemlji. Kajti, če bi dopustil, da bi popolni duhovni dan doživeli vsi naenkrat, bi se ljudje, dokler morajo še prenašati težo svojega telesa, polenili in se ne bi več toliko prizadevali iskati in raziskovati. Zapovedi bi sicer upoštevali in se tudi ravnali po resnici, ki bi jih razsvetljevala, toda bolj mehansko, ne pa živo; in tako je vsekakor boljše, da se ljudje šele postopno zavedo zore in zorenja duhovnega dneva v sebi - po lastnem iskanju, raziskovanju in udejanjanju. In to je tudi povezano z velikim veseljem in potrebo, da spodbudijo še druge v temi živeče ljudi k iskanju njihovega notranjega duhovnega dne. Tako je boljše, kakor da bi Moja vsemogočnost človeka kar takoj prestavila v notranji duhovni dan, ne da bi sam pri tem prav ravnal in sodeloval.
3 Zlasti v tem temačnem času bodo učenci, ki bodo širili ta Moj nauk, tudi dobili vse, kar je zdaj samo v Moji moči in bodo v Mojem imenu sposobni delati velika znamenja tam, kjer bodo in ko bodo ta potrebna za resnični blagor ljudi; toda kljub temu bo zmeraj veliko več vredno, če se bodo ljudje spreobrnili zaradi vere Vame in ravnanja po Mojem nauku.
4 S čisto besedo duša ne doživi prisile, temveč ostane povsem svobodna pri spoznavanju in ravnanju; znamenja, dobljena pred naukom, pa dušo očitno prisilijo v verovanje in zato niso nič boljša kakor prisila postave.
5 Kar pa zadeva vaše zunanje državne zakone, naj ostanejo zaradi človekovega mesa. Dokler namreč človek ne bo v celoti znova rojen v duhu, potrebuje zunanje državne predpise, saj ga ti urijo v ponižnosti in potrpežljivosti - ti dve pa sta skrajno nujni, da se doseže popolno vnovično rojstvo; po drugi strani pa s tem, ko zunanji državni predpisi vsakemu z ostrimi ločnicami zarisujejo njegove meje in ga kaznujejo za namerno kršenje, preprečujejo hudobnim in zlim, da bi drugim ljudem prizadejali prehudo gorje.
6 Zato vam tudi pravim: ostanite pokorni posvetni oblasti, četudi se vam ne zdi prav dobra ali je celo slaba, kajti ta oblast je dana od zgoraj. Kdor pa bo znova rojen v duhu, ga bo posvetna postava tako malo vznemirjala kakor Mene samega.
7 Otroke pa je treba obravnavati in vzgajati s pravo in resno ljubeznijo. Vsakršno razvajanje in popuščanje staršev zelo škodujeta otrokovi duši in to bo kot krivda obremenjevalo starše.
8 Modri starši bodo blagoslovljeni z modrimi otroki.

9 Pri vzgoji otrok je prisila potrebna vse dotlej, dokler otrok nujnost postave ne sprejema prostovoljno in z radostno pokorščino. Ko se to zgodi, otrok tisto, v kar ga je silila postava, ponotranji in postane svoboden človek.
10 Ravnajte se po tem, kar ste zdaj slišali, pa bo vse dobro in prav. Kogar teži še kaj, naj vpraša in dal mu bom luč, ki mu bo razsvetlila dan, da bo lahko v njem prav ravnal in deloval.«

23. Poti za odpravljanje poganskega svečeništva

1 Nato je pristopil k Meni s svojim tovarišem Laiusom **Rimljan Agripa**, ki je stanoval v Emavsu: »Gospod in Mojster! Pravkar si nam povedal res nadvse pomembne in veličastne stvari in počutimo se, kot da bi se nam bili odvalili težki kamni s prsi. Nisi pa posebej omenil nečesa, za kar je tudi naš prijatelj Agrikola dejal, da zelo ovira širjenje: mučnega premagovanja nadvse trdovratnih poganskih svečenikov.
2 Že s tukajšnjo judovsko duhovščino je težko, čeprav si že nekako predstavlja, da obstaja en sam, pravi Bog; veliko teže pa bo z materialno okostenelimi poganskimi svečeniki, ki o pravem Bogu še nič ne vedo in prepuščajo izdelavo svojih bogov kiparjem, ki jih izdelujejo pogosto iz najbolj grobe snovi - kamna, rude in lesa. Te bogove častijo pred ljudstvom in tudi ljudstvo jih mora častiti in jim darovati. Dobro bi bilo, če bi nam kaj povedal tudi o tem.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Tudi glede tega ne skrbite po nepotrebnem. Najprej naj vam povem, da boste za Moj nauk laže pridobili sto poganskih svečenikov kakor enega samega farizeja, saj so poganski svečeniki zaradi grških posvetnih modrecev in tudi po grškem zgledu izobraženih rimskih, izgubili neznansko veliko ugleda; in drugič, zaradi številnih magov, ki so prišli v Rim iz vseh koncev na Zemlji, so ljudje tudi v njihove čudeže prenehali verjeti. Ljudstvo sicer iz nekakšne spodobnosti in uglajenosti z njimi sodeluje in iz dolgočasja gleda uprizoritve, toda v vse to ne verjame kaj dosti. In tako se bo tudi zgodilo, da med ljudstvom kmalu ne bo več poganskih svečenikov, farizejstvo Judov pa se bo še dolgo ohranilo. Hujše kakor staro farizejstvo pa bo žal to, da se bo pod Mojim imenom porajalo novo farizejstvo, veliko hujše od zdajšnjega.
4 Ko sem vam razlagal dve poglavji preroka Izaija, sem vas opozoril tudi na novo farizejstvo, zato mi tega ni treba še ponavljati in znova razkrivati.
5 Kar pa zadeva poganske svečenike - ti sami že doživljajo hude stiske zaradi svojega mračnjaštva in številni že hrepenijo po boljši in pristnejši luči. Zato se jih veliko od časa do časa odpravi v Egipt, da bi se tam pri kakšnem modrecu bolje poučili o človekovem bistvu, zato s poganskimi svečeniki v resnici niti ni tako slabo, kakor domnevate in prav iz teh razlogov tega nisem hotel posebej omenjati. Ker pa ste videli prav v tem nepremostljivo čer, je bilo nujno, da sem vas poučil tudi o tem.
6 Poudarjam in vsem močno polagam na srce zlasti to, da Mojega nauka pod nobenim pogojem ne povezujte s kakršno koli prisilo, da bo vsaj med nekaterimi ljudmi ostal neobremenjeno čist do konca časov te zemlje - in z njim bom tudi Jaz v duhu zmeraj enako deloval med vami.
7 Množica napol lažnih in povsem lažnih prerokov bo sčasoma delovala v Mojem imenu, a le na videz; nekateri bodo trdili to, drugi ono, tisti, ki bodo živeli po čistem nauku, pa bodo zanesljivo blago in potrpežljivo delovali proti lažnemu in na koncu zmagali.

8 Toda čistih bo zmeraj veliko manj kakor nečistih; in glej, tega ne morem preprečiti - razen če bi vse svobodne ljudi s svojo mogočno besedo spremenil v ubogljive stroje - česa takega pa boste vi na splošno še manj sposobni.
9 Če bi hotel to pri ljudeh preprečiti s Svojo vsemogočno voljo, potem se Mi res ne bi bilo treba odeti v meso te zemlje, saj bi vsa druga bitja lahko zmeraj usmerjal in vodil iz Svojih nebes zgolj s Svojo vsemogočno voljo; tako počnem tudi zdaj, toda vi kljub temu v vsem stvarstvu ne opazite nobene še tako majhne spremembe. Kajti prav gotovo nisem prišel na to zemljo kot živ človek zaradi kamnov, rastlin in živali, temveč zgolj zaradi ljudi svobodne volje in spoznanja. In zato jim ne morem naložiti nobene Božje prisile, temveč jim dajem le najpopolnejšo Božjo svobodo kot pravi evangelij iz nebes, po katerem lahko svobodno izbirajo in ravnajo.
10 Lahko pa ste prepričani, da je poskrbljeno tudi za to, če kdo ne bi upošteval Moje ureditve, tedaj bi bile posledice hude. To zadostuje za krotitev tistih ljudi, ki jim Moj čisti nauk daje dobra navodila, oni pa se raje obračajo k svetu.
11 Ob določenem času, ko bodo tegobe postale prehude, pa bom že znal Zemljo očistiti stare nesnage. Pokazal sem vam že, kako pogubne so posledice greha na telesu in moralno na duši; zaradi vsemogočih hudih bolezni propada telo, v vsakovrstnih dvomih zaradi nevere ali napačne vere in iz tega izvirajočih neumnih in slabih dejanj pa tudi duša.
12 Ob vsem tem bo tisti, ki je v čisti luči življenja, kmalu in zlahka spoznal, v kakšni duhovni luči so telesno in duševno trpeči ljudje. Kjer boste videli takšne, pojdite k njim in jim recite: 'Mir z vami! Blodite po napačnih poteh in duh Gospodov nas je pripeljal k vam, da bi vas seznanili s pravim evangelijem, s potmi do luči življenja, ki je pravi blagor duše v Bogu!'
13 Če vas bodo tedaj sprejeli, jih učite spoznavati resnico in ravnati po njenih temeljnih preprostih smernicah. Če bodo te veselo sprejeli in se potem rade volje začeli po njih ravnati, molite nad njimi, bolnim polagajte roke, da bi ozdravili od bolezni, in jih krstite tako, kot sem vam to že pokazal. In tako boste po Moji volji opravili Meni dopadljivo delo in tudi vaše plačilo v nebesih bo toliko večje.
14 Kadar koli in kjer koli boste spreobrnili takšno skupnost, jo ozdravili in utrdili v Mojem imenu, izberite iz njene srede najspodobnejšega in naj zvestejšega člana skupnosti za njenega prijaznega varuha in nadzornika. Podelite mu zlasti darove Svetega duha, da bo lahko postal in ostal resnični dobrotnik skupnosti, ki mu bo zaupana. Toda ne vežite ga s prisilo, in tako naj tudi on ravna v odnosu do članov skupnosti: izjema naj bodo le otroci - navodilo glede tega pa sem vam že dal.
15 Varuh, ki ga boste nastavili v Mojem imenu naj nima kakšnega višjega posvetnega položaja, temveč naj ostane tako kot vi ponižen in najmanjši služabnik zaupanih mu bratov in sester. Ne sme dovoliti, da bi ga častili ali ga zaradi njegovega položaja celo nagrajevali; kajti kar je prejel zastonj, to mora zastonj tudi naprej dajati z vso ljubeznijo do svojih manj nadarjenih bratov in sester.
16 Sprejme pa naj to, kar mu bo ponudila svobodna ljubezen njegove skupnosti - tako kot sem vam to dovolil tudi Jaz. Kajti kdor bo dober do Mojega odposlanca, ta bo tudi požel plačilo odposlanega. In tako veste zdaj vse, kar morate vedeti, vse drugo vam bo dano ob pravem času.«

24. Trojnost v Bogu in človeku

1 Nato je pristopil k Meni **farizej** in vprašal: »Gospod in Mojster! V Svojem nagovoru si dejal, da bodo Tvoji učenci pri širjenju Tvojega nauka tiste, ki bodo nauk v celoti sprejeli, krstili s polaganjem svojih rok, to pomeni, da jih bodo krepili v Očetovem imenu, ki je ljubezen, v imenu Besede, ki je Sin ali modrost Očeta in v imenu Svetega duha, ki je vsemogočna volja Očeta in Sina.
2 Jaz pa si mislim: če bodo Tvoji učenci vse tiste, ki bodo postali verni, krstili samo v Tvojem imenu ali samo v imenu Očeta, bi številne vernike utegnila zbegati sporna vprašanja, ki izvirajo iz tega; kajti četudi so to trije najvišji in najsvetejši pojmi in imena, bi lahko ljudi, ki teže dojemajo, napeljali v vero v tri ločene bogove, tri božanske osebnosti, podobno kakor je prastara čista vera v samo enega pravega Boga sčasoma pri starih Egipčanih iz številnih lastnosti Jehove ustvarila množico bogov. Te je potem človeška slepa domišljija preobrazila v vsakovrstna samostojna in ločeno delujoča božanska bitja, jim zgradila templje in jih tudi posebej častila; pri tem se je tako pogreznila v skrajni materializem in tem namišljenim božanskim osebnostim pogosto pripisovala najnizkotnejše človeške slabosti in sprijene strasti.
3 Sčasoma, morda po več stoletjih, bi se utegnilo znova zgoditi, da bi si več neumnih in slepih ljudi prav zaradi najvišjih pojmovnih imen, ki se uporabljajo pri krstu, začelo pod temi predstavljati tri bogove in nato kaj kmalu te tri namišljene bogove tudi posebej častiti v zanje zgrajenih templjih. Če pa bi se zgodilo to, bi sčasoma utegnili ljudje Tvoje učence in tudi njihove naslednike začeti častiti tako kot Tebe ter moliti k njim v zanje zgrajenih templjih. Menim, da bi se to najlaže in najtrajneje preprečilo, če bi bil Bog med ljudmi znan samo pod enim pojmovnim imenom. - Kaj meniš o tem?«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Kar dobro in prav si povedal; kljub temu vam vsem polagam na srce, da delajte tako. Kajti prav pod temi tremi pojmovnimi imeni je Božja narava ljudem razodeta v celoti.
5 Res je, da se bo to zdelo komu, ki teže dojema, kot nekakšna oblika Božje tri osebnosti; toda tega ni mogoče podati drugače, če hočemo ostati zvesti najgloblji in najbolj notranji resnici.
6 Glej, človek je ustvarjen povsem po Božji podobi in kdor se hoče res poznati, mora vedeti in dojeti, da je tudi on kot en in isti človek pravzaprav sestavljen iz treh osebnosti. Ima telo z vsemi čutili, udi in sestavnimi deli, od največjega do komaj predstavljivo majhnega, potrebnih za svobodno in samostojno življenje. To telo ima za izoblikovanje duhovne duše v sebi povsem svoje naravno življenje, ki se v vsem strogo razlikuje od duhovnega življenja duše. Telo živi od snovne hrane, iz te nastanejo kri in drugi hranilni sokovi za različne sestavne dele telesa.
7 Srce pa ima v sebi poseben živ mehanizem, in sicer takšen, ki se mora nenehno raztezati in nato znova krčiti; poganja kri in druge sokove, ki nastajajo v telesu, v vse dele telesa in ga oživlja. Nato kri s krčenjem znova priteguje vase, jo nasiti z novimi hranili in potem znova požene v različne dele telesa, da jih prehrani. V nešteto raznovrstnih sestavnih delih telesa prebiva prav tako nešteto različnih naravnih duhov. Ti skrbijo za njim dodeljene dele, jih hranijo in vzdržujejo tako, da jemljejo iz krvi ustrezne snovi, nujne za hranjenje in vzdrževanje; te potem asimilirajo deli, ki jih obvladujejo lastni

duhovi in tako krepijo vse telo. Brez tega nenehnega samostojnega delovanja srca človeško telo ne bi preživelo niti ure.
8 Glej, duša nima prav nič opraviti s tem življenjskim delovanjem, kajti to ni prav nič povezano s svobodno voljo duše - prav tako kot ni povezano samostojno delovanje pljuč, jeter, vranice, želodca, drobovja, ledvic in še drugih neštetih sestavnih delov telesa, ki jih duša niti ne pozna in zanje tudi ne more skrbeti; kljub temu pa je telo kot zaokrožena osebnost isti človek in deluje in ravna tako, kot da bi bila telo in duša ena in ista osebnost. Kateri od vas pa lahko trdi, da sta telo in duša isto!?
9 Zdaj si oglejmo posebej dušo in ugotovili bomo, da je tudi ta sama po sebi popoln človek, ki ima substancialno duhovno v sebi in tudi povsem iste sestavne dele kakor telo ter jih na višji, duhovni ravni uporablja prav tako kakor telo na snovni.
10 Čeprav sta po eni strani telo, po drugi pa duša povsem različna človeka ali osebi, ki vsak zase opravljata samostojno, sebi ustrezno dejavnost, za katero navsezadnje ne moreta niti reči, kako in zakaj, pa sta v bistvu po življenjski namembnosti kljub temu le en človek, saj nihče ne more ne zase ne za kogar koli drugega reči in trditi, da ni en človek, ampak dvojni. Kajti telo mora rabiti duši in duša s svojim razumom in voljo telesu in zato je duša odgovorna tudi za ravnanje, za katero je uporabila telo - prav tako kot za svojo dejavnost, ki je vidna v njenih mislih, željah, težnjah in poželenjih.
11 Če pa življenje in bit duše še natančneje opazujemo, kmalu zlahka ugotovimo, da duša in tudi substancialno telesno človeško bitje, sama po sebi ne bi presegala na primer ravni duše neke opice. Imela bi sicer nekoliko više razvit instinktivni razum kakor preprosta žival, toda o pameti in višjem svobodnem presojanju razmerij, ne bi bilo mogoče govoriti.
12 To višjo, pravzaprav najvišjo in Bogu povsem podobno zmožnost pa zagotavlja duši povsem esencialno duhovni tretji človek, ki biva v njej. Po njegovi zaslugi duša lahko razločuje resnično od lažnega, dobro od slabega ter svobodno razmišlja v vse mogoče smeri in svobodno izbira. Tako se lahko sama postopno poistoveti z duhom v sebi, mu postaja čedalje bolj podobna, torej krepka, mogočna, modra in v njem znova rojena, seveda odvisno od tega, ali se ob njegovi podpori svobodno odloči za čisto resnično in dobro.
13 V tem primeru je duša s svojim duhom tako rekoč eno bitje. In tudi plemenitejši deli telesa popolne duše - ti telesni deli niso pravzaprav nič drugega kakor zelo različni telesni naravni duhovi - preidejo v povsem duhovno substancialno telo, ki bi ga lahko imenovali meso duše in nazadnje tudi v esencialno telo duha. To je tudi tisto pravo vstajenje mesa na poslednji in resnični življenjski dan duše, ki se zgodi potem, ko se človek v duhu znova povsem prerodi, bodisi že tukaj, v tem življenju, ali z veliko težavo in dolgotrajneje onstran.
14 Čeprav je takšen v duhu povsem prerojeni človek tudi samo eden, pa je njegova bit kljub temu na vekomaj med seboj razlikujoča se trojnost.
15 Kako je s tem, pa vam bom povsem razjasnil zdaj, zato dobro prisluhnite!«

25. Delovanje treh človekovih teles

1 (**Gospod**): »Če ste le malo pozorni, lahko pri vsaki reči in stvari opazite razločno trojnost: prvo, kar vam zbudi pozornost, je prav gotovo zunanja

oblika; brez te si ne bi bilo mogoče zamisliti nobene reči in nobene stvari, saj te niti ne bi obstajale. In drugo, potem ko prvo že obstaja, je prav gotovo vsebina reči in stvari; kajti brez vsebine teh tudi ne bi bilo ne oblike ne zunanje podobe. In kaj je torej tretje, ki je za obstoj neke reči ali stvari enako pomembno kakor prvo in drugo? Glejte, to je notranja, v vsaki reči in stvari prebivajoča sila, ki vsebino ohranja in ji zagotavlja njeno pravo naravo. In ker prav ta sila zagotavlja vsebino in s tem tudi zunanjo obliko reči in stvari, je tudi bistvo vsega raznolikega bivanja, brez nje si ne bi mogli predstavljati niti bitja, niti reči, niti stvari, enako kot si jih ne bi mogli predstavljati tudi brez vsebine in zunanje oblike.
2 Zdaj vidite, da se omenjeni trije deli v sebi in sami zase med seboj razlikujejo, ker zunanja oblika ni njena vsebina in vsebina ni sila v njej, je pa pogoj zanjo. In kljub temu so vsi omenjeni trije deli eno; kajti če ne bi bilo nobene sile, ne bi bilo vsebine in prav gotovo tudi ne njene oblike.
3 Vrnimo se k duši. Duša mora zaradi varnega in zanesljivega bivanja imeti zunanjo obliko, človeško namreč. Zunanja oblika je tisto, kar imenujemo telo ali tudi meso - vseeno, ali je to še snovno ali pa že snovno poduhovljeno.
4 Če pa se duša že kaže v človeški obliki, bo imela tudi vsebino, primerno tej zunanji obliki. Ta vsebina ali notranje telo duše pa je njeno lastno živo bitje samo, torej duša.
5 In, če obstaja oboje, obstaja tudi sila, ki je pogoj za obstoj duše in to je duh, ki je navsezadnje vse v vsem, saj brez njega ne bi bila mogoča nobena trdna snov in brez te tudi nobeno telo in nobena zunanja oblika.
6 Čeprav so te tri različne osebnosti zgolj eno bitje, je treba vsako od njih razločljivo poimenovati in spoznavati.
7 V duhu ali večni esenci prebiva ljubezen kot vse porajajoča sila, najvišja inteligenca in živa trdna volja; vse to skupaj spočne snov duše, ji da obliko ali telesno podobo.
8 In, ko duša ali človek po volji in inteligenci duha enkrat obstaja, ponikne duh globoko v notranjost in omogoči duši s svojo notranjo voljo in notranjo inteligenco - na videz od sebe ločeno - svobodno voljo in svobodno in dokaj samostojno inteligenco, da si ju duša delno z zunanjimi čuti zaznavanja in delno z notranjim zavedanjem prilasti in jo potem izpopolnjuje tako, kot da bi bila izpopolnjujoča se svobodna inteligenca njeno delo.
9 Zaradi takšnega nujno tako ustvarjenega stanja, v katerem se duša čuti kot ločena od svojega duha, je zmožna spoznavati zunanje in tudi notranje. Če to sprejme, to upošteva in deluje po tem, se začne tudi istiti z duhom in čedalje bolj prehaja v njegovo neomejeno svobodo, tako glede inteligence kot tudi glede svobodne volje, ustrezne inteligenci, polni svetlobe, in tudi glede moči in oblasti, da lahko počne vse, kar spozna in hoče.
10 Iz tega pa lahko uvidite, da je duša v živo snov preobražena misel duha, v bistvu duh sam. Kljub temu jo lahko nekoliko zaznavamo in tudi obravnavamo kot nekaj samostojnega, kar je izšlo iz duha, ne da bi bilo zato kaj drugega, kot je duh sam.
11 Da se nazadnje individualna duša kaže tudi odeta v zunanje telo, ki je nekakšna tretja osebnost, priča tudi vsakdanja izkušnja. Telo je za dušo zunanja podoba njenega notranjega duha in njegov namen je, da inteligenco in svobodno voljo duše pozunanji in omejuje. Šele potem ta začne iskati notranjo neomejenost inteligence in volje, ter njeno resnično moč in ju

zanesljivo tudi najde; tako postane neskončno poveličano in povsem individualno samostojno eno z notranjim duhom, ki je zmeraj edino obstoječe Nekaj in človekova odločujoča bit.
12 Upam, da ste iz Moje razlage spoznali, da je človek v sebi in po sebi - tako kot na nižjih stopnjah tudi vse drugo - sestavljen iz neke posebne razločljive trojnosti. Ob koncu tega izredno pomembnega pojasnjevanja in razpravljanja preidimo k troedinemu Božjemu bitju. Iz razlage boste jasno spoznali, zakaj sem vam moral zaradi višje in notranje žive resnice ukazati, da ljudi, ki verujejo Vame in so v resnici sprejeli Moj nauk, krstite, to pomeni, okrepite, v imenu Očeta, Sina in Svetega duha.
13 In zdaj znova pazite na to, kar vam bom dodatno pojasnil.
14 Glejte, Pismo prerokov, ki ga vsi dobro poznate, pravi in razlaga, da naj bi bil Jaz, po imenu Jezus, Kristus - imenovan tudi Sin človekov, pravi Bog, čeprav je Bog zapisan in poimenovan še z drugimi imeni: kot Oče, Sin in Duh. In kljub temu je Bog le eno osebno veličastje v najpopolnejši obliki, v obliki človeka.
15 Kot že veste, so duša, njeno zunanje telo in njen najbolj notranji duh poenoteni, sestavljajo samo eno bitje ali navsezadnje le eno individualno snov, v kateri je dobro razpoznavna trojnost - in prav tako poenoteni so tudi Oče, Sin in Duh; to jasno uči že prej omenjeno Pismo starih očetov in prerokov.
16 David je nekoč zaprosil in dejal, naj bi bili njegova duša, njegovo telo in njegov duh pred Bogom nekaznovani. In, če je to izrekel stari, modri kralj, ali se ne bi kdo tudi vprašal: Kako to? Ali je torej človek sestavljen iz treh oseb ali treh ljudi? Če tega nikakor ni mogoče trditi niti za človeka, pri katerem je razcepitev na tri celo otipljivo potrebna zaradi njegovega razvoja in prave življenjske izpopolnitve, kako naj bi bil potem šele Bog, ki je v Sebi od vekomaj najviše uresničeni Eden, lahko razdeljen v tri različne osebe ali celo v tri bogove?«

26. Božje bistvo

1 (**Gospod**): »Poslušajte! Če je Bog kot Stvarnik vseh bitij, vendarle drugače kot bitja, ki jih je ustvaril, zanesljivo večen, je bil in bo, ali Mu morda prav to ne nalaga nespremenljivo nujnost, da ostaja v nekakšnem prasredišču? Če je že človeku dano, da se sme telesno prosto gibati v vse smeri in še neskončno bolj njegov duh, kako naj bi bil Bog, ki je v vsem najsvobodnejši, prikrajšan tam, kjer je celo Svojim ustvarjenim bitjem dal popolno svobodo? Povem vam: Božji neskončnosti, ki je neskončna v vsem, je dano tudi neskončno prosto gibanje. Prav gotovo ima tudi pravico do tega, da Svoje veličastje preobrazi v meso, da bi se Svojim ustvarjenim človeškim bitjem približalo kot vidni in otipljivi, večno najpopolnejši človek.
2 Neskončno Božje veličastvo pa nima in tudi ne more imeti takšne moči, da bi zunaj Sebe ustvarilo druga, Sebi povsem enaka božanstva; kajti če bi to zmoglo, bi moralo zunaj Svojega neskončnega prostora ustvariti še več drugih, prav tako neskončnih prostorov. To pa mora že vsak nekoliko bistrejše razmišljajoči človek spoznati kot neumnost. Kajti, če je en prostor neskončen v vseh mogočih smereh, kje pa naj bi se začel drugi, prav tako neskončni prostor?

3 Da pa bi obstajal še drug popoln in neskončno veličasten Bog, je torej prav tako malo verjetno, kakor je malo verjeten drugi neskončni prostor. Iz tega lahko razločno spoznate, da Jaz, zdaj vam podoben utelešen Sin človekov, nisem nikakršen drug, temveč zgolj isti Bog, ki sem bil pred vsem stvarstvom od vekomaj in bom tudi ostal na veke. Zato pa nikoli ne morem delovati v nasprotju s Svojim večnim veličastjem, temveč le njemu v prid.
4 Če bi poleg Sebe ustvaril še dva boga, morda kot Sina in Svetega duha, torej tudi individualno drugačna od Sebe, bi tudi tadva morala imeti pravico do vse Moje popolne oblasti; kajti brez te si ni mogoče zamisliti Boga, tako kot si ni mogoče zamisliti drugega ali celo tretjega neskončnega prostora brez delitve in razmejitve. In, če bi si to še nekako lahko predstavljali, kako pa bi bilo potem z eno samo mogočo Božjo vrhovno pravico?
5 Mogoča pa je le ena neskončna Božja vrhovna pravica. Če bi bile tri, bi se neskončno Božje kraljestvo razcepilo in potem ne bi moglo več obstajati, tako kot ne bi mogli obstajati trije neskončni prostori drug ob drugem.
6 Večno lahko obstaja le eno kraljestvo enega samega Boga, ker je samo On njegov edini Kralj in Gospod, kot je zapisano v Pismu prerokov in je bilo napovedano iz Božjih ust: ‘Jaz sem Gospod, to je Moje ime, svoje slave ne dam drugemu, ne svoje hvale malikom.’ (Iz, 42, 8) Kajti samo Jaz, Kristus, sem edini Bog! Ljudje, angeli, vse oblasti in vse sile, da, vse stvari v nebesih in na vseh zemljah so se od vekomaj klanjali pred Menoj in se bodo klanjali tudi vekomaj le Meni, nikoli komu drugemu; prav tako kot bo tudi vsa za vaše pojme neskončna vesoljna območja stvarstva pogoltnil en sam neskončni ustvarjeni prostor in so v primerjavi z njim popoln nič.
7 Če pod imenom Oče, Sin in Sveti duh ne bi pojmovali le enega, samega po Sebi obstoječega, temeljnega in enovitega Boga in bi morali namesto tega sprejeti Sina, ki bi se razlikoval od Očeta in prav tako razlikujočega se Svetega duha - kakšen Bog pa naj bi bil potem Oče?
8 Po Pismu prerokov, ki ga okorna in po svoji krivdi poneumljena človeška pamet ne dojame, je Oče odel Sina z vso močjo in oblastjo v nebesih, na vseh zemljah in svetovih. Kot sodelavca mu je dodal Svetega duha, da bi bil posvečen in bi se izpolnjeval zdaj vam dani novi nauk iz nebes; temu na čelo je postavil Sina, torej Mene, ki naj bi poveljeval tudi vsem drugim stvarem. Če je torej tako, vas sprašujem: Kakšnega Boga pa bi naredili iz Očeta vi? Ali bi v Njem sploh še videli Boga?
9 In, če bi si v svoji snovno-človeški slepoti lahko predstavljali še enega, bi si Ga morali predstavljati kot nepotrebnega in nedejavnega, ker toliko pa že morate razumeti, da v takšnih razmerah ne bi imel na kaj vplivati in čemu vladati. V svojem človeškem mračnjaštvu bi si utegnili predstavljati, da je Bog oče zaradi visoke starosti, šibkosti in utrujenosti - podobno kakor je stari vladar faraon v Egiptu predal vladavino Jožefu - to za večno prepustil Sinu in odtlej uživa Svoj mir.
10 Si sploh lahko zamišljate, da bi Oče ostarel in bi se želel upokojiti zdaj, ko ima zunaj Sebe prav tako mogočnega Sina, kot je sam in poleg tega še enako mogočnega Svetega duha, ki naj bi ga bil ustvaril iz Sebe in Svojega Sina - da bi jima predal vladanje, sam pa se upokojil?
11 0 kako zelo pogansko neumen, bedast in slep bi moral biti človeški um, da bi se mu lahko tako zelo bledlo!

12 Če bi Sin in Sveti duh obstajala samostojno in zunaj Očeta, podobno kakor angel in človek, potem ne bi mogla biti nič drugega kakor le Njegovi ustvarjeni bitji, saj bi svoje, četudi še tako popolno bitje lahko prejela le od enega Stvarnika in ne iz sebe in sicer zaradi večne popolne vrhovne oblasti.
13 In kako naj bi obstajalo popolno Božje sorodstvo ali bistvena enost med duhom brez telesa in oblike, ter duhom s telesom in obliko? Ali je za Sina, ki je fizična oseba in ima, kot vidite, telo, mogoče reči, da naj bi bil v Očetu, če pa Oče nima telesa, podobe in ne oblike? Ali je lahko neskončni Oče, ki nima ne telesa, ne podobe in ne oblike, v Sinu?
14 In naprej: Če je Sveti duh tretja samostojna oseba, ki izhaja iz Očeta in Sina, kako bi jima bil lahko enak in enako večen? Ali pa je to, kar njegova bit prejme od nekoga drugega, isto, kar ima njegova bit že od vekomaj? Ali je lahko večnost enaka zmeraj minljivemu času in omejeni prostor enak neskončnemu?
15 Recimo, da so vsi časi časov vsebovani v večnosti, da v njej potekajo in se spreminjajo, ni pa mogoče misliti, reči in zagovarjati, da bi bila lahko večnost zajeta v še tako dolgem času; enako lahko človek misli, reče in trdi, da so vsi še tako veliki prostori, ki so kljub vsemu še zmeraj nekaj omejenega, zagotovo vsebovani v neskončnem pra prostoru, toda ta nikakor ne more biti zajet v njih.
16 Če bi torej Sveti duh, podobno kakor druga ustvarjena bitja, izhajal iz Očeta in Sina kot samostojna oseba, potem bi bil očitno bog časa in ne večnosti. Takšen bog bi lahko potem, tako kot vse, kar je povezano s časom, sčasoma tudi prenehal obstajati. Toda, če bi bilo tako - kdo bi potem vsem ljudem in angelom omogočal in ohranjal večno bivanje?
17 Da bi to nadvse pomembno temo še jasneje in razločneje osvetlili, jo bomo še obravnavali, zato Mi prisluhnite!«

27. Gospod kot Sin

1 (**Gospod**): »Če je torej Sin obstajal od vekomaj, kako je bil spočet? In, če je prav tako od vekomaj obstajal Sveti duh, kako je mogoče, da ta izhaja iz Očeta in Sina in je torej tam Njegov praizvir? Če so te tri Božje osebe - ki so po vašem pojmovanju in presojanju sporne in bi pozneje iz njih ljudje lahko naredili tri bogove - vse obstajale od vekomaj, to pomeni, da nimajo začetka, torej tudi druga drugi ne morejo biti izhodišče obstoja.
2 Mene, ki sem zdaj pred vami kot utelešeni Sin, ni nikoli spočel nihče, temveč sem bil spočet iz samega Sebe; prav zato sem popolnoma sam Svoj Oče od vekomaj. Le kje drugje bi bil lahko Oče kakor v Sinu in kje drugje Sin kakor v Očetu, torej en sam Bog in Oče v eni osebi?
3 Moje telo je potemtakem poveličana Očetova podoba, da sem ljudem in angelom Bog, ki ga lahko dojemajo in si ga ogledajo; zdaj Me lahko vidite, slišite in govorite z Menoj ter ostajate živi! Kajti pred tem je veljalo, da Boga nihče ne more videti in hkrati ostati živ. Jaz pa sem Bog; v Meni je Oče in sila, ki izhaja iz Mene, po Moji ljubezni, modrosti in Moji vsemogočni volji, ter vsepovsod polni večno neskončni prostor in tudi vsepovsod deluje, je Sveti duh.
4 Jaz, ki Me zdaj v svoji sredi vidite kot Boga-človeka, sem z vso Svojo praosrednjo bitnostjo zagotovo nerazdeljen in popolnoma navzoč med vami, v

tej jedilnici na Oljski gori in zato kot najresničnejši Bog in človek sočasno nisem nikjer drugje, ne na tej zemlji in še manj na kateri drugi; toda po sili, ki izhaja iz Mene in je Sveti duh, pa kljub temu polnim vsa nebesa ter zemeljski snovni in neskončni prostor in delujem povsod. Vidim vse, od največjega do najmanjšega, poznam vse, vem za vse, urejam, ustvarjam, vodim vse in vsemu vladam.
5 Zdaj ko sem vam vse to povedal, lahko tudi razumete, zakaj morate ljudi, ki bodo verovali Vame in se bodo tudi ravnali po Mojem spoznanem nauku, okrepiti s polaganjem rok v imenu Očeta, Sina in Svetega duha.
6 Če ste zdaj spoznali razlog, boste tudi razumeli, da ljudi, ki bodo resnično in pravilno poučeni o imenih treh lastnostih, zlepa ne bo zavedla misel, da gre za tri različne Božje osebe. Toda zelo vam polagam na srce, da ljudem vsepovsod vse razlagate prav in natančno po resnici; kajti tam, kjer bodo nejasnosti, bodo ljudje tudi kmalu zakrneli in se zgubljali v vsakovrstnih napačnih naukih, potem pa jih bo le stežka usmeriti na pot popolne resnice.
7 Ne boste pa mogli preprečiti, da se ne bi kljub vsej vaši zvestobi pojavili tudi lažni učitelji in preroki ter zapeljali veliko ljudi; in to se vam tudi ne bo štelo v breme, tako kot se kmetu, ki na njivo poseje pravo seme in mu njegov sovražnik ponoči nanjo zaseje plevel, ne more šteti v greh, če na njegovi njivi med semenom požene tudi plevel in oslabi dober pridelek.
8 Iskreno si želim, da bi vsi ljudje te zemlje stopili na svetlo pot resnice in si na njej pridobili večno življenje; toda ker se moram pri tem, iz vam že znanih razlogov s Svojo vsemogočnostjo povsem umakniti, je vsak človek prost in lahko navsezadnje veruje in počne, kar sam hoče.
9 Najboljše bo, da boste pri širjenju Mojega nauka nagovarjali človeški razum in z njim srce. Kjer sta razum in srce prežeta, je tudi vera s pomočjo dobre volje živa in učinkovita. Če pa razum in srce nista dovolj razsvetljena, ostane vera slepa in nemo sprejema vse, kar človeku katera koli pooblaščena stran ponuja. Takšna vera pa je skoraj toliko kot nič; duše ne spodbuja k prostovoljnemu in srce osrečujočemu delovanju in je potemtakem mrtva, ker ji ne sledijo svobodna in osrečujoča dejanja.
10 Kar počne človek zaradi zunanje prisile, duši ne koristi, ker je ne oživlja, temveč jo duši, saj ni bilo opravljeno prostovoljno in z veseljem iz notranjega prepričanja, temveč s skrivno jezo, besom in srdom, iz strahu pred zagroženo kaznijo.
11 Če vam pravim, da bodite v spoznavanju in čisti ljubezni tako popolni, kot je popoln Oče v nebesih, naj velja to tudi za vaše učence! Zato vam povem tudi tole: Prej vse dobro preverite, potem pa obdržite dobro in pravo.
12 Upoštevajte, kar vam svetujem in to prenesite tudi svojim prihodnjim učencem. Od vas bi lahko zdaj pač zahteval, da Mi to, kar vam povem in svetujem, verjamete tudi brez nadaljnjih pojasnil, kajti z znamenji, ki sem jih naredil pred vašimi očmi, sem si prav gotovo pridobil tisto avtoriteto, ki vas sili, da Mi verjamete; toda takšna prisiljena vera še zlepa ni notranja luč duše in te ne spodbuja k radostnemu delovanju.
13 Da je to res, Mi dokazujete z nenehnimi vprašanji, s katerimi odkrito izpovedujete, da zgolj vera zaradi avtoritete daje duši premalo luči in ta primanjkljaj v vas zapolnjujejo šele Moje razlage. Poleg vseh Mojih opravljenih znamenj in podanih naukov še zmeraj zahtevate dodatna, za vas blagodejna

pojasnila in ta bodo tudi vaši učenci zahtevali od vas; pri tem ne bodite skopi, če hočete kar se da preprečevati delovanje lažnih prerokov.
14 Tudi vi boste delali znamenja, a z različnimi zvijačami vas bodo posnemali lažni preroki, zato bodo vaša znamenja zmeraj le skromen dokaz za pristnost nauka, ki ga boste pridigali ljudem; toda tisto, kar jim boste vtisnili v razum in srce z besedo polno svetlobe, bo na veke neuničljivo ostalo kot živ dokaz za resničnost nauka iz Mojih nebes. Šele takšna dodobra dojeta resnica bo vas in vaše učence povsem osvobodila. – Zdaj, ko sem vam spet marsikaj razkril in dal veliko luči, vas znova sprašujem, ali ste povedano dobro razumeli.«
15 **Vsi** so rekli: »Da, Gospod in Mojster, zdaj vse to dobro razumemo; kajti spet si svobodno in odkrito govoril!«
16 Nato sem **Jaz** rekel: »Še je čas; če želi kdo še kaj vedeti, naj pride in vpraša!«

28. O neskončnem prostoru in večnosti

1 Na to Moje povabilo je vstal eden od nam znanih **grških judov** in vprašal: »Gospod in Mojster, doslej smo iz Tvojih ust in s Tvojim privoljenjem tudi iz Rafaelovih, slišali že toliko naj svetlejših resnic, da, če še tako premišljujem, ne najdem nič, kar bi mi bilo še neznano, zato bi vsak od nas prav težko vprašal še kaj, česar nam še nisi razložil. Kar pa si nam razložil, je pač razloženo tako, da mora dojeti celo povsem preprost razum, zato nam ne ostane skoraj nič, o čemer bi Te lahko spraševali ter zaprosili, da bi nam temeljiteje razložil.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Blagor tvoji duši, če je vsrkala že toliko življenjske luči! Toda, če v sebi ne najdeš nobenega nerazsvetljenega kotička več, se bo morda našel kdo drug, ki bo v sebi začutil še marsikaj nejasnega in sčasoma morda celo ti sam.«
3 Ko je grški Jud to slišal, se Mi je priklonil in sedel na svoj prostor.
4 Nato se je oglasil **Lazar**: »Gospod in Mojster, v meni je še nekaj takšnih neosvetljenih kotičkov; če bi mi jih milostno osvetlil, bi bil to pravi balzam za mojo dušo.«
5 **Jaz** sem rekel: »Vem, po čem te žeja in tvojemu srcu bi lahko kar najbolj jasno odgovoril; toda ker gre pri tem za razsvetljevanje vseh navzočih in bo odgovor dobrodošel še marsikateremu izmed vas, ki bo ozavestil svoj primanjkljaj, pa vprašaj pred vsemi in tudi odgovoril ti bom glasno in odkrito.«
6 **Lazar** je nadaljeval: »Gospod in Mojster! Po tem, kar si nam razložil o velikih vesoljnih območjih in telesih, o lupinastih oblah in velikem vesoljnem človeku, razumem že marsikaj o grozljivi neskončnosti večno neomejenega prostora; toda kljub temu sem kmalu našel še zelo veliko in zelo temno vrzel, h kateri si tudi moja drzna misel ne upa poleteti.
7 Glej, to, da je ustvarjeni prostor neskončen in se torej ne more končati v nobeni smeri, razumem in prav gotovo je to razumljivo tudi drugim. Toda kako je z njegovim večnim obstojem? Kdo ga je raztegnil tako neskončno daleč, kako in kdaj? Kaj je pravzaprav večnost in kako je v času in prostoru sam Bog večen in v vsem neskončen? Glej, Gospod in Mojster, to vprašanje, ki ga postavljam kot umrljivi človek Tebi, je vsekakor zelo neprimerno; toda kaj more duša, ki je željna svetlobe tudi na tem področju, če se porodijo v njej takšne misli?«

8 **Jaz** sem rekel: »Meniš, da je to vprašanje skrajno neprimerno; toda Meni se zdi dobro in zelo primerno, zato bom vsem vam nanj tudi kar se da jasno odgovoril.
9 Glejte! Z Bogom, prostorom in večnostjo je tako kakor s pojmi Oče, Sin in Sveti duh. Oče je ena sama ljubezen in tako večna težnja po najpopolnejšem bivanju z močjo večne volje v njej. Prostor ali Sin je iz večne težnje ljubezni tudi večno enako izhajajoča bit; večnost ali duh kot neskončna prasila v Očetu in Sinu pa je vzgib in uresničitev prizadevanja ljubezni v Sinu.
10 Če bi se začel prostor širiti iz ene točke neskončno v vse smeri, bi bil, prvič, do te ure prav tako malo neskončen, kot je to sam po sebi veliki vesoljni človek. Drugič, samodejno sledi vprašanje, kaj je bilo torej tisto, kar je zanesljivo v vse mogoče smeri neskončno daleč ven obdajalo točko, iz katere se je šele začel širiti neskončni ustvarjeni prostor. Ali je bil to eter brez svetlobe, ali poganski kaos, ali kaka trdna snov, ali zrak, voda ali ogenj?
11 Če je bila to katera koli od omenjenih stvari, kako da je imela ta prostorska točka v sebi tolikšno moč, da je iztisnila iz sebe v ničkolikokrat neskončnost toliko neskončne mase in kam naj bi ta izvržena masa prišla, če naj bi iz praizvirne točke izšel večno neskončni prostor? Morala bi nujno biti zunaj neskončnega prostora, ker je bila v začetku zunaj točke, iz katere je bil izšel neskončni prostor. Če bi si bilo to še nekako mogoče predstavljati, pa bi bil ustvarjeni prostor vseeno omejen in zaprt in tudi ob nenehnem večnem širjenju nikoli ne bi mogel postati neskončen.
12 To pove, da je moral biti ustvarjeni prostor že od nekdaj neskončen v vseh smereh in se nikoli ni mogel začeti. In, ker so Bog, prostor in večnost identični, kot sem vam to že pokazal, je Bog, ki vse te pojme združuje v Sebi, tudi brez začetka, ker si začetka Boga prav tako ni mogoče zamišljati, kot tudi ne začetka nastanka neskončnega prostora in z njim večnega časa. Menim, da je zdaj to že tako izčrpno povedano, da je lahko vsakomur razumljivo.
13 Toda kljub temu še zmeraj opažam nekakšno čer v vas, ki je še niste zmožni preseči. In glejte, ta čer obstaja zato, ker si neskončni in večni prostor sam po sebi predstavljate kot nekaj mrtvega in brez življenjske inteligence, zato pa tudi ne morete razumeti, kako je Bog kot edini večni življenjski princip v večni in neskončni smrti nekako našel in spoznal Sebe, ter Se dojel kot najpopolnejše Življenje.
14 Da, če človek pojmuje neskončni in večni ustvarjeni prostor tako, potem le stežka dojame ali pa sploh dojeti ne more, kako se je lahko neskončni Duh - Bog - v večno neskončni smrti znašel kot najpopolnejše Življenje od vekomaj.
15 Zato si ustvarite prav nasprotno predstavo o večno neskončno velikem prostoru; si mislite, da v njem ni niti pikice, ki bi bila brez življenja in inteligence in da celo to, kar se vam zdi mrtvo in brez življenja, ni mrtvo in brez življenja, temveč vse usmerja vsemogočna Božja volja; to lahko opazite sami na kakšnem vesoljnem telesu ali na njegovih na videz neživih sestavnih delih.
16 Če pa vsa vesoljna telesa in njihovi raznovrstni sestavni deli niso nič drugega in tudi nič drugega ne morejo biti, kakor po vsemogočni Božji volji utrjene Božje misli in zamisli - kako to, da jih ljudje morete imeti za mrtve in povsem brez inteligence?

17 Če je Bog identičen neskončnemu prostoru in njegovemu večnemu času in je v Sebi najvišje in najbolj dovršeno popolno življenje, kako je potem to, kar izhaja samo iz Njega, mrtvo, brez življenja in brez inteligence?
18 Potemtakem je to, kar se vam zdi mrtvo, torej zgolj po Božje usmerjeno in se lahko znova povrne v povsem svobodno življenje, ko Bog takšno usmerjeno stvar odreši trdnih vezi Svoje volje.
19 To ste lahko videli, ko sem Jaz in z Mojo privolitvijo tudi Rafael, kamne v trenutku spremenil v praizvirni življenjski eter, ali pa eter v trdi kamen; to zelo nazorno ponazarjata stebra na poti v Emavs.
20 Če je vse tako in tudi drugače biti ne more, morate, da bi dobili živ resničen pojem o Bogu, smrt povsem izgnati iz neskončnega prostora in si ne smete predstavljati življenja nad življenjem in inteligence nad inteligenco, saj v neskončnem Božjem bitju, ki je vir inteligence in oblasti, smrti nikoli biti ne more.«

29. Odnos med bitji in univerzalno inteligenco

1 (**Gospod**): »Človeku, obdarjenemu z lastno življenjsko zavestjo, se zdi neskončni ustvarjeni prostor z vsem, kar je v njem, nem, mrtev in brez inteligence zato, ker si mora človekova življenjska zavest pridobiti popolno, Meni podobno življenjsko samostojnost. Ta je po Moji volji povsem ločena od splošne življenjske zavesti in njene neskončne in najvišje inteligence, da bi se našla v sebi in se s tem kot na poti, razodeti od zunaj, tudi sama oblikovala in utrdila za svoj večni obstoj.
2 Dokler ima človek, ki si želi pridobiti življenjsko samostojnost, opraviti s samim seboj, komaj sluti, da je obdan s čistim življenjem in najvišjo življenjsko inteligenco, ki prežemata njegovo telo - brez njiju ga niti ne bi bilo. Ko pa po razodeti mu Božji volji opravi sam s seboj in ga njegov najbolj notranji duh povsem prežame, naveže celotni človek svobodno tudi stik z najvišjim življenjem in njegovo najsvetlejšo inteligenco v vseobsegajoči Božji neskončnosti - vendar kljub temu ohrani svojo osebnost in svoj jaz. Potem zunaj sebe tudi ne zaznava več nikakršnega mrtvega in nemega prostora in nobenega mrtvega kamenja, temveč je zanj vse eno samo življenje in svetla, sama sebe zavedajoča se inteligenca.
3 Da je to res, vam, prvič, jasno dokazuje Moja vsevednost, ki ste jo pogosto doživeli. Le kako bi namreč lahko vedel v Svoji individualno-osebni bitnosti za vse, kar se dogaja v neskončnem prostoru, na primer na Soncu ali na katerem drugem, še bolj oddaljenem objektu, če ta prostor ne bi bil živ in inteligenten? In drugič, to dokazuje tudi modrost številnih ljudi, ki niso zapustili svojega kraja, pa kljub temu vedo veliko o tem, kar se dogaja nekje zelo daleč, kako in kaj se tam godi ali pa se šele bo zgodilo.
4 Dober zgled za to je sedmerica Zgornjeegipčanov. Kdo jim je sporočil, da sem tukaj? To so spoznali v sebi, po zaslugi velike in splošne inteligence in ugotovili tudi pot, ki jih je pripeljala sem. Če bi bil prostor med tukaj in Zgornjim Egiptom nekaj neživega in neinteligentnega, ne bi mogli ugotoviti, kaj je tukaj in kaj se tukaj dogaja.
5 Človekova duša je v telesu z zelo tankim zidom ločena od te splošne življenjske inteligence in to je dovolj, da v svojem naravnem stanju večinoma ne sluti, kaj obstaja in pogosto poteka tik za njo in ne dojema niti tisočkrat

tisočerega dela tega, kar obstaja in se dogaja pred njo. In vse to povzroča skrajno tenak ločevalni zid med njenim osebnim in splošnim neskončnim življenjskim prostorom. Če pa bi bil ta ločevalni zid zelo debel in obsežen - le kaj bi potem šele tako zelo izolirana duša vedela o tem, kaj jo obdaja od vseh smeri?
6 Da je vsake toliko časa katera duša iz razlogov, ki jih poznam samo Jaz, z močnejšim in gostejšim ločevalnim zidom ločena od splošnega, nadvse inteligentnega Božjega življenja, lahko dobro vidite pri slaboumnih, nemih ali še drugače umsko prizadetih; duša takšnih ljudi se zmore izobraziti zelo omejeno ali pa niti toliko.
7 In zakaj je tudi to dopuščeno? Jaz to prav dobro vem in delno vedo to tudi nekateri Moji stari učenci - vi drugi pa boste vse to še spoznali.
8 Živalske duše in duše rastlin pa niso strogo ločene od splošnega Božjega življenjskega prostora. Zato so same po sebi že usposobljene za vse, za kar so po svojem stanju in ustroju določene, ne da bi morale biti o tem posebej poučene. Vsaka žival pozna zanjo primerno hrano in tudi ve, kako jo najti; ima tudi svoje orožje in ga zna uporabljati, ne da bi se v tem urila.
9 Tako tudi duh rastlin natančno pozna tisto snov v vodi, zraku in zemeljskih tleh, ki mu po svoji posebni individualnosti koristi. Duh ali naravna duša hrasta ne bo nikdar in nikoli pritegovala tistega, kar omogoča obstoj in bitje cedre. Da, kdo neki uči rastlino, da zna že takoj pritegovati snovi, ki so namenjene le njej? Glej, vse to je posledica delovanja najvišje in najsplošnejše prostorske življenjske inteligence; iz nje vsaka rastlinska in živalska duša zajema svojo posebno inteligenco in po njenih navodilih tudi deluje.
10 Če je tako in to lahko vsak človek zmeraj razbere in potrdi iz izkušenj, je tudi razumljivo, da je neskončni prostor in vse v njem potemtakem eno življenje in ena najvišja inteligenca; vendar te človeška duša samo zato ne more spoznati, da bi si s svojo izolirano inteligenco najvišjega obsega lahko razvila trajno življenjsko samostojnost; tega nobena rastlinska ali živalska duša ne zmore in zato tudi ne obstaja kot nekaj izoliranega, temveč je - vse do človeške duše - povezana s celoto in se spreminja v neštetokratni vnovični obstoj, tega pa se niti ne spominja, ker preide po vsaki spremembi v drugo inteligenčno območje.
11 Celo človeška duša se kot najviše potencirana spojitev duš rudnin, rastlin in živali ne spomni svojih prejšnjih obstojev, ker posebni deli duše v prej omenjenih treh kraljestvih ne obstajajo sami zase in niso strogo ločeni, temveč so iz splošnega Božjega prostorskega življenja zgolj privzeli svoji vrsti ustrezno inteligenco. V človeški duši so pač združene vse neštete številne posebne prejšnje inteligence; zato je človeška duša zmožna iz sebe spoznati in razumljivo presojati vse stvari, toda spomina na prejšnje stopnje obstoja in bivanja pa ne zmore ohraniti, ker je v človeški duši iz neštetо posebnih duš nastal samo en človek.
12 Ko pa duh vsega življenja in svetlobe povsem prežema človeka, pa takšno ureditev v sebi tudi spozna, kot jo Jaz sam v Sebi zmeraj vidim in ves čas vem, da namreč iz Mene vse obstaja, da sem Jaz vse in v vsem. - In zdaj Mi, prijatelj Lazar, povej, ali si vse to dobro razumel. In tudi vsak od vas lahko pove, kako je z njim.«

30. O poznavanju prihodnosti

1 Potem je **Lazar** rekel: »Gospod in Mojster! Tvoja, pravkar podana razlaga, presega vse, kar si nam doslej povedal in pokazal; in šele zdaj razumem, zakaj si prišel med nas, ljudi, kot človek, da bi nas poučil o Bogu in nas samih, ker si nam namenil, da bomo živeli večno in kolikor mogoče samostojno; to pa si moramo šele svobodno priboriti z ravnanjem po Tvojem nauku in to si bomo s Tvojo pomočjo tudi priborili.
2 Šele zdaj imamo pravo predstavo o Tebi in nas samih in tudi vemo, zakaj je nujno postoriti to in ono; kajti brez tega si nihče ne bi mogel izbojevati resničnega, večnega življenja. Zdaj pa resnično poznamo Boga in tudi nas same. Po dobro osvetljeni poti je laže napredovati k življenju. Toda na tisoče ljudi vsega tega niti ne sluti in so prisiljeni še naprej hoditi po poti pogubljenja. Samo Ti veš, kdaj bodo iz tega odrešeni, tako kot smo mi zdaj; mi pa lahko le želimo, da bi se človeške duše kolikor mogoče hitro rešile iz hude stiske. Kajti čim svetlejši in svobodnejši postajamo po Tvoji milosti, tem močneje in globlje občutimo, kako nesrečni so tisti, ki te milosti niso deležni.
3 Toda kaj je mogoče storiti? Če to Ti dopuščaš iz Tebi znanih, gotovo najmodrejših razlogov, mora biti prav tudi nam. Kako dolgo bo še potrebno, da bodo vse ljudi te zemlje povezale ena vera, ena svetloba in ena resnična bratovska ljubezen?«
4 **Agrikola** je nato dodal: »Da, to skrbi tudi mene. Ob čedalje večji svetlobi v srcu mi postaja vse bolj tesno, saj še predobro vidim, kako težko dosegljivo je to drugim, skoraj vsemu človeštvu. Gospod in Mojster, Ti, ki vidiš v prihodnost in poznaš vse naše misli in želje - ali nam morda lahko zaupaš, kdaj bo prišel čas, ko se bo lahko večina človeštva veselila višje in resničnejše luči življenja.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Ni dobro, če človek, dokler na tej zemlji še ni povsem prerojen v duhu, preveč ve o prihodnosti, saj bi prejasno razodeta prihodnost zavrla njegovo še premalo trdno duševnost in bi zato prav lahko obupal.
6 Samo pomisli, kako bi bilo ljudem pri srcu, če bi natančno vedeli za čas in uro svoje telesne smrti! Neprijetno jim je že to, ker se zavedajo, da morajo umreti; koliko neprijetnejše bi jim šele bilo, če bi vedeli tudi katerega leta, dne in katero uro bodo telesno umrli.
7 Povsem drugače pa je s človekom, ki je že tukaj znova rojen povsem v duhu vsega življenja. V sebi že v vsej jasnosti sluti svoje prihodnje življenje in ga tudi kar najbolj resnično in živo občuti. Cilj in konec svojega telesa lahko pozna vnaprej, kajti čas, ko mu bo odvzeto težko breme, bo zanj kar se da radosten in ne žalosten. Toda pri običajnem človeku bi takšno vedenje zagotovo povzročilo skrajno žalost.
8 Zato si tudi vi ne trudite razkrivati, kakšna bo prihodnost, temveč bodite zadovoljni s tem, kar veste, kar je nujno za blagor vaših duš in tudi s tem, da Jaz v Svoji ljubezni in modrosti za vse to vem in bom zagotovo dopustil, da se zgodi vse, kar je ob vsakem času še zmeraj najboljše za dobro ali tudi izrojeno človeštvo. Za vas pa bo tako slaba kot dobra prihodnost zagotovo znosna.
9 Ko pa boste sami znova rojeni v duhu, boste zmožni videti tudi v prihodnost, in vas to ne bo potrlo niti oslabelo.
10 Kako pa bo v daljni prihodnosti, sem prvič že precej jasno ponazoril z nočnimi pojavi in še razločneje z razlago dveh poglavij preroka Izaija; in še nekaj vam bom pokazal o koncu slabega človeškega sveta - ampak s tem tudi

ne boste preveč zadovoljni. Toda ob tej polnočni uri pustimo zadevo pri miru; kajti pogovoriti se moramo še o veliko nujnejših stvareh. Kdor bi rad še kaj vprašal, naj vpraša, in pojasnil mu bom.«

31. Agripa pripoveduje o svojem doživetju z obsedenim Ilirom

1 Potem se je oglasil **Agripa**: »Gospod in Mojster, ker si to noč že tako radodaren s pojasnili, mi ob tej priložnosti razloži še nenavadni pojav iz življenja ljudi.
2 Glej, tako kot prijatelj Agrikola sem tudi jaz človek, ki kar veliko ve in sem izkušen v marsičem, zato lahko govorim o stvareh, o katerih kdo drug ne bi mogel. Pred leti sem se zaradi pomembnih uradniških poslov odpravil v Ilirijo v Evropi. Ilirija je zelo hribovita in večinoma tudi pusta in trda dežela, zato so tudi njeni prebivalci manj omikani in v marsičem zelo podobni svoji deželi. So kruti, ne posebno duhovni, imajo pa zato številne mite in še zlasti različno praznoverje, nerodovitno in polno plevela, kakršna je tudi njihova dežela.
3 V nekem kraju, kjer imamo Rimljani že dlje časa utrdbo, sem naletel na skupino ljudi in med njimi je bilo nekaj duhovnikov. Ukvarjali so se s človekom, približno trideset let mu je bilo, o katerem so pripovedovali, da je že leta obseden z zlim duhom, zdaj pa ga skušajo osvoboditi. Človek naj bi bil sin v tem kraju zelo ugledne družine in zaradi njega naj bi bila vsa hiša in z njo občasno ves kraj trpela prave peklenske muke; vendar on ne more nič za to, saj sam še najbolj trpi.
4 Sprva sem mislil, da je to navadna ljudska norčija ali zvijača svečenikov, ki hočejo izrabiti posameznika, da bi z njegovim besnenjem, morda zgolj naučenim, ukrotili ljudstvo, željno čudežev in si ga pokorili. Toda kmalu sem se z vsemi čuti prepričal, da človekovo besnenje ne more biti naučeno. Njegova moč se je tako nadnaravno okrepila, da so bila tako imenovana Herkulova dejanja v primerjavi s tem navadna otroška igra. Tako sem se tudi sam prepričal, da deluje v tem človeku neki demon.
5 Svečenika, ki sta zaradi prejšnjih znakov, ki jih je kazal nesrečnež, vedela, za kaj gre, sta rekla drugim, zelo krepkim moškim: 'Kmalu bo začel besneti in divjati; zato ga takoj zvežite z najmočnejšimi vrvmi in vklenite v verige!' Demon menda samo tedaj zapusti človeka, če ne more potrgati teh morebiti posvečenih vezi in verig.
6 Nato so človeka tako tesno zvezali z vrvmi in verigami, da se ne bi moglo ganiti niti sto Herkulov. Svečenika in tudi drugi ljudje so se odmaknili od zvezanega za najmanj sto korakov in enako svetovali tudi meni. In storil sem, kot so rekli.
7 Niti dvajset trenutkov ni minilo, odkar smo se ustrezno oddaljili, ko je človek z grozljivimi kriki bliskovito kakor puščica švignil kvišku in v trenutku na kose raztrgal vezi in verige; nato se je odrival neverjetno visoko v zrak, ob tem pa strahovito kričal, grabil več sto funtov težke kamne in jih lučal kakor fižole okoli sebe. Tako je besnel in divjal približno uro, nato je nezavesten omahnil na tla in šele tedaj smo se mu lahko približali.
8 Svečenika sta ga spraševala, kako se počuti. On pa o svojem besnenju ni vedel nič, temveč je pripovedoval, da se mu je sanjalo, da je v neki čudoviti pokrajini. Pripovedoval je z blagim glasom, potrpežljivo kakor kakšna trpeča mati; toda ton in govor sta se kmalu spremenila. Na široko je zazijal, ko da bi

mu usta razklenila magična sila; iz tako razprtih ust se je izvil tuj močan, doneč glas in v grščini smo zaslišali približno tole:
9 'O, ve bedne mušice med človeškimi ličinkami, me hočete izgnati iz te najete hiše!? Tega ne bi zmogla niti vsa rimska vojska! Preden je bil pripravljen prvi kamen za zgraditev Rima, da, celo veliko prej, sem bil slaven kralj Kiaks, prvi tega imena, premagal sem Skite, se vojskoval z Lidijci. Moja druga hči Mandana je postala žena perzijskega kralja in mati slavnega velikega Kira, katerega oče je bil Kambis. Več pa vam ni treba vedeti!
10 Ta mesena hiša, v kateri nameravam prebivati zdaj in se tudi ne dam iz nje pregnati, je moje krvi, zato v njej upravičeno bivam. Zaman se trudite, da bi me iz nje izgnali, saj v svoji hiši lahko počnem kar hočem!'
11 Po tem nenavadnem govoru je še nekajkrat grozljivo zaklel in svečenikoma zagrozil, ter se stresel, nato pa se spet ovedel, se počutil nadvse slabotnega in prosil za nekaj hrane. Ko si je po nekaj grižljajih opomogel, so ga spet vprašali, ali ve, kaj je govoril. Zanikal je s svojim naravno blagim glasom; spomnil pa se je, da je spal in se v sanjah družil z mladeniči, oblečenimi v belo.
12 Nato sem se še posebej pogovoril s svečenikoma in tudi s še živečimi starši prizadetega človeka, ter jim svetoval, naj mu blago vzamejo življenje, saj bo tako demon prisiljen zapustiti svoje bivališče. Toda vsi so mi zatrdili, da to nikakor ni mogoče in da bi se tisti, ki bi to poskušal, znašel v hudi življenjski nevarnosti. Nekdo je to že poskusil, vendar se je pri tem hudo poškodoval. Kmalu nato sem odšel iz nesrečnega kraja in si to resnično doživetje natančno zapisal; o njem sem pogosto pripovedoval modrim možem, tudi tukajšnjim Judom, toda nikoli mi ni nihče znal zadeve prav pojasniti.
13 Še marsikaj so mi pripovedovali o ljudeh, ki naj bi jih bili obsedli hudiči ali zli duhovi in takšne trpine naj bi bilo tudi zelo težko ozdraviti; toda nihče mi ni znal povedati, kaj pravzaprav so ti hudiči ali zli duhovi, kako se naselijo v ubogega in šibkega človeka in kako to, da zmorejo in smejo obvladovati njegovo naravo. Zli duhovi menda pogosto bridko trpinčijo celo otroke.
14 Gospod in Mojster, kaj to pomeni? Saj ni mogoče, da bi bil takšen nesrečni človek prevarant; kajti to, kar sem doživel v Iliriji, je bilo prav gotovo tako daleč od prevare kakor je en konec sveta od drugega.«

32. Gospod razloži obsedenost

1 **Jaz** sem rekel: »Tvoja izkušnja je resnična in tudi Jaz sem že tukaj, v deželi Judov in tudi pri Grkih, več ljudi rešil te nadloge. Res so ljudje, ki so jih za nekaj časa obsedli zli duhovi, toda zgolj telesno, niso pa škodovali njihovi duši.
2 Zli duhovi, ki se polastijo človekovega telesa, so v resnici duše umrlih ljudi, ki so nekoč na svetu sejali zlo in se dobro zavedali, da počno nekaj slabega.
3 Obsedejo samo tiste ljudi, ki so prenehali verovati v Boga in nesmrtnost duše.
4 Ti na videz hudi pojavi, so dopuščeni zato, da bi bili neverujoči ostro opozorjeni, da je njihova nevera nesmiselna in da se po telesni smrti življenje duše zanesljivo nadaljuje in da obstaja Bog, ki človeško zlobo in neumnost kaznuje tudi onstran.
5 Zli duh, ki se polasti kakega človeka, izkusi, čeprav se še tako upira, skoraj neznosno ponižanje in postaja čedalje blažji in svetlejši; tisti, ki so priče takšnemu dogajanju in pri tem nekako nasilno iztrgani iz svojega preveč

materialnega in mračnega življenja, pa začnejo premišljevati o duhovnem in se poboljšajo.
6 To dogajanje, ki je na videz zelo kruto, je torej za ljudi v časih, ko je vera hudo ogrožena, nedvomno nekaj dobrega in to si gotovo spoznal tudi sam pri svojih Ilirih.
7 Svečenika, ki jima je še pred tem z vsakovrstnimi magičnimi ukanami uspelo ljudstvo pridobiti zase, pa ne samo da nista v prav nič verovala, temveč sta si tako le nabirala precejšnje bogastvo, sta nato po zaslugi obsedenega začela razmišljati povsem drugače, ter svoje prevarantstvo kar precej opustila; zli duh je namreč že večkrat zarobantil nad njima, da sta grda prevaranta in da je on sam veliko boljši kakor onadva, ki ga v svoji nemoči skušata premagati.
8 Svečenika odtlej verjameta v življenje duše po telesni smrti in tudi v enega Boga, saj jima je duh večkrat v obraz zakričal, da je on kot zli duh veliko več kakor deset tisoče legij njunih namišljenih bogov, s katerih pomočjo sta ga skušala izgnati; toda obstaja en sam resnični Bog in Tega bi duh ubogal, če bi mu ukazal, naj odide iz mesenega bivališča.
9 To so slišali tudi drugi navzoči, ter začeli razmišljati in verovati drugače; obsedenost torej niti ni samo nekaj slabega in od Boga dopuščena kot nekaj krivičnega, kot si to predstavlja človeški razum.
10 Ljudi, ki verujejo prav, svetlo in živo, nikoli ne doleti obsedenost, ker človeška duša in duh v njej tako prežameta telo, da noben tuj in morda celo hudoben duh ne more prodreti v čisto in poduhovljeno meso; človeški duši, ki je postala temačna, mesena in materialistična in s tem tudi bojazljiva in plaha, bolna in šibka, pa se zlahka zgodi, da se tujemu vsiljivcu ne more upreti. Zle duše se potem, ko zapustijo svoje telo, večinoma zadržujejo v nižjih območjih te zemlje in uganjajo svoje grdobije tam, kjer v mesu živijo njim podobni ljudje; občasno vdrejo v telo takšnega šibkega človeka, se umestijo predvsem v njegov najbolj čutni spodnji del in se kot tuji in zmeraj zli duhovi začno skozi meso obsedenega oglašati navzven.
11 Toda duši obsedenega nikdar ne škodujejo - to sem poudaril že na začetku, in tako obsedenost, kot je bilo povedano, ni niti nekaj tako slabega, kot domnevajo ljudje.
12 In ko boste v prihodnje naleteli na takšne obsedene, nanje v Mojem imenu položite roke in zli duhovi jih bodo zapustili. Če pa bi naleteli na človeka, ki ga je obsedel trdovraten zli duh, duhu zagrozite in ta bo takoj ubogal tistega, ki mu bo v Mojem imenu ukazal resno in s polno vero. Kajti kjer boste ljudem pridigali Moj nauk, ne bo več potrebno, da bi morali tudi hudiči iz telesa obsedenega pomagati zdramiti izginulo verovanje. Kjer namreč učijo angeli, tam hudiči pobegnejo.
13 Kar pa zadeva tistega ilirskega obsedenega in njegovo okolico - ta še živi in je rešen svoje nadloge; njegova okolica zdaj veruje v enega, njim sicer še neznanega Boga in tudi v nesmrtnost duše. In, če se bo v kratkem kateri izmed vas v Mojem imenu podal tja, bo imel pri tistih ljudeh in tudi v širši okolici tamkajšnje dežele lahko delo - zlahka jih bo spreobrnil k pravi luči vere in zatrl njihovo praznoverje. - Agripa, ali si to dobro razumel?«

33. Kje je duhovni svet

1 **Agripa** je rekel: »Gospod in Mojster, jaz in najbrž tudi drugi zdaj to razumemo in se Ti zahvaljujemo za pojasnilo. Nekaj pa bi ob tem vendarle še vprašal: ali nam lahko poveš, kje prostorsko je, v primerjavi s to zemljo, duhovni svet. V svojem govoru si to sicer bežno omenil, vendar iz povedanega tega nisem mogel dobro razbrati. Če si pri volji, mi, prosim, povej, kako je s tem.«
2 Jaz sem rekel: »Že nekajkrat sem vam povedal, da duhovni svet nima prav nič opraviti s prostorom in časom tega materialnega, prisilno usmerjenega in zato tudi nesvobodnega sveta; toda prostor kot zunanja ovojnica je navsezadnje kljub temu nosilec vseh nebes in duhovnih svetov, saj ti zunaj neskončnega ustvarjenega prostora tudi biti ne morejo. In tako morajo - povedano nazorno in vam razumljivo - obstajati določeni prostori, v katere so duhovni svetovi na videz umeščeni, čeprav je zlasti popolnemu duhu za prostor prav tako malo mar kot tebi zdaj ta Oljska gora, če bi si hotel predstavljati Rim ali Atene, kajti za duha ni niti določenega prostora niti kakršnega koli merljivega časa.
3 Toda tako imenovana individualna bit nekega duha, prav tako kakor Jaz, ne more biti povsem zunaj prostora in časa; in tako se tudi duše tistih, ki so zapustili ta materialni svet, gibljejo v nekem določenem prostoru, čeprav tega, še zlasti življenjsko nepopolne duše, niti ne slutijo - nekaj podobnega se godi v sanjah, ko se zdaj v tej, zdaj v drugi pokrajini prav dobro počutiš in si celo dejaven, čeprav se materialno-prostorsko območje zate osebno ni niti najmanj spremenilo.
4 Ti pa hočeš, naj ti pokažem pravo, tako rekoč trdno območje, v katerem se po telesni smrti znajdejo še zlasti življenjsko nepopolne duše in tudi to ti bom natančno razkril. Prisluhni Mi torej in pravilno razumi, kar ti bom povedal!
5 Če je človek med telesnim življenjem ta ali oni kraj v materialnem svetu še posebno vzljubil, se, potem ko duša zapusti telo, znajde prav na tistem kraju in ostane tam pogosto tudi stoletja. Tega se občasno celo zaveda, čeprav le nejasno in v prispodobah.
6 Kjer koli je torej na tej zemlji neki kraj, je lahko tam tudi prostor za svet duhov, ki sam po sebi sicer ni materialen, temveč zgolj duhoven, saj se razvije iz svojevrstne domišljije duhov s pomočjo njihove volje.
7 V svetu, ki si si ga sam ustvaril, lahko potuješ sem in tja, a kljub temu kot posameznik ostajaš trdno na istem kraju.
8 Vzemimo na primer človeka, ki si zelo želi pobliže spoznati Luno, Sonce in tudi zvezde. Ko se njegova duša po smrti osvobodi telesa, je njen prostor, materialno gledano, že tam, kamor jo je pritegnila in priklenila ljubezen. Tam bo tudi kmalu navezala stik z duhovi tistega sveta in sprejemala tamkajšnje nazore in dognanja.
9 Če pa je duša že tukaj povsem prežeta z ljubeznijo do Boga, se njeno materialno-individualno območje bivanja sicer ne bo premaknilo iz bližine te zemlje, ker je ta pač vzgojna zibelka Božjih otrok, temveč bo po Moji zaslugi kljub temu lahko v najsvetlejši življenjski luči potovala v vse smeri neskončnosti, glede na čedalje večjo potrebo svoje inteligence in iz te izhajajoče blaženosti, ne da bi pri tem za las spremenila materialno-prostorsko območje

svoje individualne biti, prav tako, kot ga tudi Jaz v duhu ne spreminjam in sem kljub temu hkrati navzoč vsepovsod v vsej neskončnosti.
10 Kaj več in globljega ti trenutno ne morem povedati; ko pa boš znova rojen v duhu, boš to tudi sam kristalno jasno dojel. - Ali zdaj to res razumeš?«
11 Nato so **Agripa in številni drugi** rekli: »Gospod in Mojster, hvala Ti za to razlago, ki smo jo nujno potrebovali; vsi smo že pogosto lahko videli in opazovali obsedence vseh vrst, vendar si zadeve nismo znali pojasniti drugače kakor s tem, da so takšne nesrečnike obsedli pravi hudiči in če se jih niso zmogli znebiti, so postali njihove žrtve.
12 In ker smo obsedenost pojmovali tako, smo imeli obsedenca za največjega grešnika, ki ga je Bog že na tem svetu preklel, ali pa smo na skrivaj skomignili z rameni nad ljubeznijo in najvišjo pravičnostjo Boga tedaj, če smo se lahko občasno vsestransko prepričali, da je obsedeni neoporečen in so tudi njegovi starši pobožni; tega pa nam res ni mogoče zameriti. Ampak zdaj je ta zadeva videti seveda povsem drugače in smo nadvse veseli, da smo po Tvoji milosti razčistili tudi to.
13 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej, če zdaj tudi to razumete, se do jutra - dotlej nam ostanejo še približno štiri ure - pogovorimo še o marsičem in zadeve razčistimo. Če komu med vami ni kaj jasno, naj glasno vpraša in dana mu bo prava in čista luč; kajti vam naj bo dano razumeti skrivnost vsega Božjega kraljestva.«

34. Satanovo bistvo

1 Nato je vstal eden od **spreobrnjenih farizejev**, ki je bil pismouk in vprašal: »Gospod in Mojster! Zdaj vemo, kako je v resnici z obsedenimi in kdo so v bistvu zli duhovi, ki se tu in tam polastijo kakšne človeške narave; toda Pismo kljub temu zelo jasno govori o resničnih, skrajno zlobnih hudičih in njihovem knezu Satanu in tudi pravi, da je Bog Satana, imenovanega tudi Lucifer in brezmejno množico po njem zgledujočih se angelov izobčil in vrgel v večni peklenski ogenj.
2 Zapisano je tudi, da je prav Satan v podobi kače zapeljal prva človeka v pogubo in da mu je Bog dovolil skušati pobožnega Joba.
3 Kako je torej po Tvojem novem nauku s Satanom in njemu podrejenimi hudiči? Kdo in kje je Satan, ter kdo in kje so hudiči?
4 Če si nam že omogočil razumevanje vseh skrivnosti Božjega kraljestva, si moramo priti na jasno tudi, kako je s to zadevo, zato nam jo milostno razloži, da jo bomo razumeli.«
5 **Jaz** sem rekel: »O tem sem že veliko povedal in tudi razložil, Moji starejši učenci vedo, za kaj gre; ker pa si ti pri Meni še novinec, lahko vprašaš, kar ti še ni bilo oznanjeno; torej Me poslušaj.
6 Glej, kar je v tem neskončnem prostoru materija, je usmerjeno in s tem utrjeno z močjo Božje volje. Če ne bi bilo tako, ne bi bilo nobenega sonca, nobene lune, nobene zemlje in celo nobenega bitja v vsem neskončnem prostoru; obstajal bi le Bog sam s Svojimi velikimi mislimi in zamislimi.
7 Toda Bog je že od vekomaj Svoje misli tako rekoč izločil iz Sebe in jih utelesil s Svojo vsemogočno voljo. Te utelešene Božje misli in zamisli pa kljub temu niso prava telesa, temveč so zgolj duhovno, ki je usmerjeno in posodje za dozorevanje v samostojnost. To so torej ustvarjena bitja, določena, da kot iz

sebe in iz lastne moči obstajajo naprej in na vekomaj ob Meni, njim vidnem Stvarniku.
8 Vse stvarstvo je duhovno in usmerjeno in v primerjavi z že čistim in svobodno duhovnim, še nečisto, nezrelo; zato tudi še ni dobro in je lahko v primerjavi s povsem duhovnim dobrim videti samo po sebi in samo zase še slabo in zlo.
9 Pod satanom' torej pojmuj na splošno vse materialno stvarstvo, pod 'hudičem' pa ločeni del tega.
10 Če človek na tem svetu živi po spoznani Božji volji, se zaradi tega dvigne iz ujetništva ustvarjenega in preide v Božjo svobodo ne ustvarjenega.
11 Tisti človek, ki ne verjame v Boga in se zato tudi noče ravnati po Njegovi ljudem razodeti volji, pa se pogreza čedalje bolj in bolj, ter globlje in globlje v ustvarjeno materialno, postaja duhovno nečist, slab in hudoben in s tem hudič; kajti vse, kar je ustvarjeno in s tem tudi usmerjeno, je, kot že povedano - v primerjavi z ne ustvarjenim čistim in svobodno duhovnim, nečisto, slabo in zlo. Ne zato, ker bi Bog iz Sebe ustvaril kaj nečistega, slabega in zlega, temveč ker, prvič, mora zaradi tuzemskega bivanja samo po sebi in zase obstajati kot ustvarjeno bitje, obdarjeno z inteligenco in dejavno močjo, človek pa tudi s svobodno voljo in drugič, ker mora ustvarjeno bitje to, kar mu je bilo dano, samodejno uporabiti in spremeniti v na videz svojo last, da bi postalo čim samostojnejše.
12 Pred Bogom pa ni nič nečistega, nič slabega in nič zlega; kajti čistemu je vse čisto in vse je dobro, kar je Bog ustvaril; nasproti Bogu ni ne satana ne hudiča in tako tudi ne pekla. Vse to velja le za ustvarjeno in v ustvarjenem in sicer vse dotlej, dokler mora ostati ustvarjeno in usmerjeno in dokler, ko si končno pridobi svobodno voljo za dobro ali slabo, takšno tudi hoče ostati.
13 V Pismu piše, da je Satan v podobi kače zapeljal prvi človeški par, - to pa pomeni: Prvi človeški par, ki je dobro poznal Boga in Njegovo voljo, se je pustil očarati milini materialnega sveta, prisluhnil je poželenju in glasu svojega usmerjenega mesa in sklenil: 'Videti hočeva, kaj se bo zgodilo, če bova ravnala v nasprotju z nama dobro znano Božjo voljo! Kajti Bog sam nama je dovolil, da ravnava po svoje; tako ne moreva izgubiti nič od najinega spoznanja, temveč lahko le pridobiva. Bog zanesljivo ve, kaj se utegne zgoditi, če bova ravnala svobodno, ampak midva tega ne veva, zato bova ravnala tokrat samo po najinem občutku in potem iz izkušnje razbrala to, kar ve zdaj samo Bog!'
14 In glej, izbrala sta pot izkušnje in prostovoljno jedla s prepovedanega drevesa spoznanja in se tako pogreznila za stopnjo niže v usmerjeno materialno - to pa bi lahko v primerjavi s svobodnim duhovnim življenjem imenovali tudi 'smrt'
15 Nato sta sicer spoznala, da v njunem mesu domujeta prisilna usmerjenost in smrt, oboje pa lahko pri okrepljeni posvetni ljubezni pahne tudi svobodno dušo v obsojenost in nesvobodo. In tako sta izgubila tudi čisti raj, ki je obstajal v popolni enosti duše z njenim duhom in ga sama iz sebe več ne moreta v celoti najti; kajti njuno dušo je ranil trn materije, potem pa si je duša zelo prizadevala, da bi se ohranila kolikor se da svobodno pred sodbo ustvarjene prisile, kar se zdaj dogaja vsem ljudem. In zato sem prišel na ta svet, da bi ljudem znova pokazal pravo pot v življenje in jim s Svojim naukom znova omogočil najti izgubljeni raj.
16 Tudi Job je zgled tega. Job je bil zemeljsko gledano nadvse srečen in imel veliko premoženja. Bil pa je tudi moder in Bogu zelo predan človek, ki je živel

strogo po postavi. Toda zaradi izredne blaginje je postajalo njegovo meso čedalje bolj poželjivo in mu obremenjevalo duha.
17 Usmerjeni duh mesa je Jobovo dušo nagovoril nekako takole: Rad bi videl, ali te le ni mogoče z vsemi tvojimi zemeljskimi radostmi in trpljenjem odvrniti od tvojega Boga, te utruditi v tvoji potrpežljivosti in te podrediti zakonu prisile.
18 V Jobu se je začel hud boj; kajti čeprav so mu bile na voljo vse zemeljske radosti - te je sicer tudi užival, niso pa se polastile njegove duše - je ostal povezan z duhom.
19 Ker zli duh materije po tej poti duši ni mogel do živega, je Jobovo dušo skušal z vsakovrstnimi telesnimi neprijetnostmi, ki so v Pismu slikovito opisane. Toda Job je vse to prenašal potrpežljivo, čeprav je tu in tam nad čem le zagodrnjal in se pritoževal nad svojo stisko, kljub vsemu pa ves čas odkrito priznaval, da mu je prej Bog vse dal, zdaj vse vzel in da mu lahko znova da - in to še veliko več, kot mu je vzel -, da bi se namreč njegova duša močno okrepila v svojem duhu.
20 Kdo je bil torej Satan, ki je tako hudo skušal pobožnega Joba? To je bil usmerjeni duh njegovega mesa, torej vsakovrstne telesne poželjivosti!
21 Poosebljenega prasatana in poosebljenih prahudičev v resnici ni nikjer drugje kakor le v usmerjeni vsakovrstni posvetni materiji. Satana in hudiče pa so stari modreci upodabljali kot grozljive prikazni zato, da bi lahko duša med vsakovrstnimi zlimi oblikami razbrala, kolikšno stisko mora pretrpeti svobodno življenje, če se spet pusti ujeti usmerjeni materiji.«

35. O satanovi osebnosti

1 (**Gospod**): »Svojim prvim učencem sem Jaz sam nekoč omogočil, da se jim je satan prikazal v ustrezni podobi. Zelo so se ga prestrašili. To se je večkrat zgodilo tudi očakom te zemlje; toda ti niso potrebovali besedne razlage, saj so bili stari modri iz duha in so slikovite upodobitve dobro razumeli kot notranje prispodobe, zato so tudi rekli: 'Strašno je priti v Božje sodniške roke,' to pomeni: za dušo, ki je nekoč že dosegla popolno samozavedanje, je strašno, če se po nespremenljivi prisilni usmerjenosti po Božji volji, znova da ujeti v materijo.
2 Da duša to dojema kot nekaj grozljivega, vsakogar uči izkušnja umirajočega, ki pred tem ni uspel uresničiti polnega vnovičnega rojstva v duhu.
3 Zakaj se torej takšna duša tako zelo boji telesne smrti? Ker je še ujeta v svojo sodbo prisile in zmotno meni, da bo morala umreti hkrati s telesom. Da je to res, lahko vidite in ugotovite pri vseh tistih, ki ne verjamejo ali pa le težko verjamejo v nadaljevanje življenja duše po smrti telesa, ker njihova duša povsem ali pa vsaj večinoma tiči v obsodbi mesa in mora tako občutiti umiranje telesa vse dotlej, dokler se po Moji volji povsem ne loči od telesa.
4 Ker pa boste odslej, vsaj tako upajmo, dobro vedeli, kaj so v resnici satan in njegovi hudiči, boste iz tega tudi sami spoznali, da je nekaj podobnega tudi s peklom. Pekel je, tako kot satan, v sebi večna sodba prisile, torej svet in njegova materija.
5 Zakaj imenujejo satana tudi knez teme in laži? Ker materija ni to, za kar se zdi, da je in kdor jo v svoji ljubezni do nje ne dojema kot slepilo in dovoli, da ga zasužnji, se s tem očitno znajde v kraljestvu laži, v razmerju do resnice pa v kraljestvu teme.

6 Kdor na primer preveč ljubi tako imenovane zaklade iz kraljestva mrtve materije, jih pojmuje in vrednoti kot to, kar se zdi, da so in ne kot to, kar so v resnici, se tako že znajde v kraljestvu laži; njegova ljubezen, ki je temelj njegovega življenja, se je namreč že slepo pogreznila v materijo, iz takšne noči pa se bo le skrajno težko znova povzpela do luči polne resnice.
7 Za kogar je zlato le prispodoba, s katero se izraža dobrota Božje ljubezni in srebro izraz resnične Božje modrosti, ta tudi pozna pravo vrednost zlata in srebra in je s tem tudi v kraljestvu resnice; njegova duša se ne bo zadušila v varljivi navideznosti in njeni sodbi.
8 Praočetje in vsi preroki so zlato, srebro in različno drago kamenje pojmovali pravilno; zanje je bilo to vse le ničvredna materija in zato tudi ni moglo ogroziti duše. Ker so razumeli pravo vrednost materije, pa so tudi zlahka in kmalu spoznali njeno naravno uporabnost in vrednost, ter jo začeli tudi pravilno uporabljati.
9 Ko pa so ljudje sčasoma začeli materijo ceniti in spoštovati zaradi njene bleščave, pa so tudi zapadli njeni sodbi, postali so duhovno slepi, trdosrčni, grabežljivi, lažnivi, prepirljivi, sleparski, ošabni, hudobni in zasvojeni z bojevanjem in osvajanjem, začeli so malikovati, postali so pogani in tako zabredli v pravi pekel - iz tega pa se brez Moje pomoči ne morejo rešiti.
10 Zato sem se moral tudi sam odeti v materijo in s tem prevzeti Nase sodbo, ter se moram prebiti skozi vse to, da bi postal vhodna vrata v večno življenje za vse padle, če hočejo vstopiti v večno življenje. Zato sem Jaz vrata v življenje in življenje samo. Kdor ne vstopi skozi Mene, ta ne zaživi v luči večne resnice in svobode, temveč ostane ujet v sodbi materije.
11 Zdaj pa se samo od sebe poraja še vprašanje: ali torej ne obstajata poosebljen satan in poosebljen hudič.
12 Povem vam: O da, takšne imamo že tu in so še v mesu in še veliko več jih je v velikem onstranstvu. Ti si neprenehoma prizadevajo, da bi slabo vplivali na tostranstvo in sicer zgolj po naravnih duhovih, ki prebivajo v vsakovrstni materiji zaradi njenega dozorevanja in tudi neposredno s skrivnim prišepetavanjem, zavajanjem in draženjem. Pri ljudeh natančno zaznajo različne slabosti in podlago zanje, se jih polastijo in jih napeljujejo k vročim strastem.
13 Ko pa se človekova šibkost prevesi v vročo strast, človek že zapade sodbi materije in njenim zlim duhovom, ter se iz tega težko reši.
14 Satan je zbir vsakršne prisilne usmerjenosti materije. Kar pa zadeva njegovo osebnost samo po sebi - te sploh ni, temveč jo je treba pojmovati kot združitev vseh raznovrstnih hudičev ne le te zemlje, temveč vseh svetov v neskončnem ustvarjenem prostorju. In - kot sem vam že razlagal - so ti združeni v vseh neštetih lupinastih oblah in sestavljajo podobo velikanskega človeka stvarstva.
15 V manjšem obsegu je satan seveda celota vseh hudičev nekega nebesnega telesa in v veliko manjši meri tudi vsak posamezen hudič.
16 Dokler na nekem nebesnem telesu ni človeka, na njem tudi ni poosebljenega hudiča, temveč so v vsej materiji tega nebesnega telesa samo usmerjeni in nezreli duhovi; k materiji pa sodi vse, kar lahko zaznate s svojimi čutili.
17 Na nobenem nebesnem telesu ni hujših in hudobnejših hudičev kakor prav na tej zemlji in v njej. Če bi jim bilo dovoljeno, bi Zemljo in njene prebivalce

kar hudo zdelali - toda to jim ni dopuščeno. Da hudiči tega ne bi mogli storiti, so obremenjeni s slepoto in tudi z najhujšo nespametjo; njihove združbe so podobne prisilnim ustanovam na tej zemlji, v katerih so zaprti hudi norci in blazneži, da ne bi mogli škodovati drugim ljudem.
18 Iz doslej povedanega lahko s pametjo in razsvetljenim razumom dojamete, kaj pomeni satan in njegovi hudiči, o tem se torej ni treba več spraševati. - Pismouk povej, ali si vse to dobro razumel?«

36. Kje prebivajo poosebljeni hudiči

1 **Pismouk** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, to zadevo si nam tako jasno in kar se da obširno razložil, ter nam jo s Svojim ustvarjalnim načinom tako temeljito in razčlenjeno prikazal, da nam mora biti kristalno jasna, seveda, kolikor jo omejeni človeški razum sploh lahko doume, kajti samo vedenje še zdaleč ni tudi vse prežemajoči vpogled; toda to nam zadostuje, saj kar vemo, vemo povsem iz temelja.
2 Ker pa si nam o tej tako težko razumljivi stvari že toliko povedal, nam še nekoliko natančneje razloži, na kakšnih krajih bivajo poosebljeni hudiči, da bi se jim lahko ognili; kajti če na takšno območje nevede zaide človek ali morda kakšna družba, se lahko zanje to zelo slabo konča. Zato bodi milosten in nam tudi to še nekoliko natančneje pojasni!«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Še zmeraj razmišljaš preveč materialno! Kako je torej s kraji, na katerih naj bi se še posebno radi zadrževali poosebljeni hudiči?
4 Če je duša, kakršno sem ustvaril, čista in močna, ji še tako huda združba hudičev ne bo mogla škodovati. Kajti čista in iz Mene močna duša je sredi nešteto legij poosebljenih hudičev kljub vsemu povsem v nebeškem kraljestvu; to namreč ni nikakršen zunanji bližč, temveč obstaja zmeraj le v srcu dovršene duše. Ta duša je torej tako kot Jaz stvariteljica svojega najbolj blaženega prebivališča, vanj pa nikdar ne more vdreti noben hudič.
5 In tako je čisti in iz Mene močni duši že na tej zemlji vseeno, kje se manj ali bolj zadržujejo poosebljeni hudiči; kajti čista in iz Mene močna duša zmeraj in povsod nosi svoja nebesa v sebi in s seboj, tako kakor tudi hudič svoj pekel ali svojo obsodbo.
6 In ker že govorimo o tem, naj vam nekoliko podrobneje prikažem, kje se še posebno radi zadržujejo poosebljeni hudiči. Torej Mi prisluhnite:
7 Pri ljudeh so najraje v javnih hišah in stavbah, v katerih se dogaja veliko sleparskega, kakor na primer danes v templju in še v številnih drugih nakupno-prodajnih hišah. To so kraji, kjer je veliko poosebljenih hudičev. K tem sodijo še hiše, v katerih se dogaja vsakovrstno nečistovanje, vlačuganje in prešuštvovanje. Zelo veliko poosebljenih hudičev je tudi v gorah in votlinah, v katerih ljudje hlastno in lakomno kopljejo zlato, srebro in druge zemeljske zaklade; prav tako so v gozdovih in votlinah, v katerih se skrivajo tatovi, roparji in morilci; so tudi v vojaških taborih in na bojiščih, ob poteh trgovskih karavan, ob rekah, jezerih in morjih, kjer poteka močno pridobitniško trgovanje.
8 Posebno priljubljeni kraji poosebljenih hudičev so nadalje dežele in posesti, travniki, njive, vinogradi in gozdovi prepričanih poganov in tudi judovskih lakomnih in trdosrčnih bogatašev; tudi zrak nad temi kraji in v njih, pa tudi ogenj, oblaki in dež ter vsi malikovalski templji in lažna preročišča.

9 Zelo veliko poosebljenih hudičev je tam, kjer je zemeljsko razkošje in z njim povezan hud napuh.
10 Ni pa poosebljenih hudičev na krajih, ki jih ljudje ne naseljujejo in jih tudi niso onesnažili z grehi; obiščejo le kakšno človeško karavano, ki hlepi po posvetnem dobičku - tej na ljubo pa se tja kmalu ugnezdijo tudi poosebljeni hudiči.
11 Prijatelj, zdaj si izvedel tudi to, kar si želel.
12 Zakaj naj bi imeli poosebljeni hudiči omenjene kraje še posebno radi, pa lahko tisti, ki je prej povedano vsaj nekoliko razumel, že sam razbere in ne potrebuje nadaljnjih pojasnil.«

37. Ozadje prastvarjenja

1 **Pismouk** je rekel: »Toda kako lahko hudiči to zvedo? Ali lahko vidijo to zemljo in tudi nas, ljudi in naše ravnanje?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »O da, toda samo tisto, kar jim je podobno! Povem ti: Tudi hudobni jastrebi se hitro zberejo tam, kjer je njim ljuba mrhovina.
3 Samo Jaz sam že od vekomaj vem, kaj je potrebno, da postane Moja misel svobodno bitje - in to z najpopolnejšo Božjo samostojnostjo; in zato tudi samo Jaz vem, kaj je potrebno, da se to najvišje delo tudi uresniči. Ali je to smrt, sodba, človek ali angel, to je v Mojih očeh vse do uresničitve poglavitnega namena Moje ljubezni in modrosti eno in isto. Kajti vedi, Ta, ki je večen, ima za to zmeraj dovolj časa. David je sicer dejal, da naj bi bilo za Boga tisoč let komaj en dan, toda povem ti, prijatelj Moj, ki si izveden v Pismu: tisočkrat tisoče let je Zame komaj najbežnejši trenutek!
4 Glej, zdaj si tu in nešteto - na deset tisoče deset tisočih stvaritev, kakršna je ta, je že za nami dokončanih po naravnem časovnem zaporedju! Ali Mi torej lahko očitaš, da sem te priklical v bivanje šele zdaj, v tem, novejšem času? In kako se bodo šele pritoževali tisti, ki jih bom priklical v bivanje po eonkrat eonih časa in večnosti?
5 Jaz sem vendar gospodar Svojih večnih misli in zamisli in jih lahko prikličem v samostojno prosto bivanje, kadar hočem. Na vekomaj Me ne veže nobena postava, kajti Jaz sam sem postava od pravečnosti in ker postava izhaja samo iz Mene in Moje volje, jo lahko v božje moralnih zadevah vpeljem kadar koli in kakor to hočem iz Svoje ljubezni in modrosti.
6 Kdo razen Mene to lahko še predvidi, kdo Me lahko k temu prisili in Mi določi, kot le Jaz sam po Svojem večnem redu?
7 Moja od nekdaj najsvobodnejša volja je za Moje misli in zamisli, ki od vekomaj prebivajo v Meni in so samo Meni na vpogled, ukaz. Kadar pa Mi je po Moji ljubezni po volji, da preidejo v trdno in samostojno stanje, Moja modrost določi Mojo voljo za postavo nad Mojimi mislimi in zamislimi in te se potem uresničijo, kot bi bile zunaj Moje biti, ter potujejo naprej po svoji poti kot zunanje samostojne resničnosti vse dotlej, dokler Moja ljubezen in modrost ohranjata Mojo voljo kot dobronamerno in smotrno postavo vseh postav nad njimi.
8 In glej, tako je tudi nadaljnji obstoj poosebljenih hudičev postava, ki je vanje položena in poleg nje imajo še zmeraj svojo svobodno voljo. Dokler Me nočejo priznati kot Tistega, ki sem od vekomaj bil, sem in vekomaj bom, se bodo

morali uklanjati prisili Moje postave; kajti če bi jo umaknil, bi oni prenehali samostojno obstajati.
9 Ali se bo katero že samostojno obstoječe bitje izboljšalo in prostovoljno prešlo v kraljestvo resnice zdaj ali pa šele po zate nezamisljivo dolgem času, je Zame enakovredno in zato Svojega večnega reda ne bom spremenil niti za las; kdor pa to pri sebi želi drugače, to tudi lahko stori, saj so mu na voljo vsa sredstva.
10 Zdaj, ko sem vam povedal, kje prebivajo hudobne in zle duše, ki so poosebljeni hudiči, se takšnih krajev ogibajte, kadar čutite, da ste šibki; kajti tam so šibki še zmeraj ogroženi. Kdor pa se šibak podaja v nevarnost, je tudi hitro pogubljen ali pa jo zlepa ne odnese nepoškodovan.
11 Ne želite si nečistih in nezrelih stvari tega sveta, ker ste jih vi, ljudje na zadnji stopnji notranje življenjske dopolnjenosti, že prerasli. Samo naprej glejte in se ne ozirajte več na nezrelo preteklost, pa boste zlahka in kmalu dosegli pravi življenjski cilj in potem vas ne bo nič več zanimalo tisto nezrelo, ki je za vami. - Ste me vsi dobro razumeli?«
12 **Pismouk** je odgovoril: »Gospod in Mojster, tudi to zdaj razumemo in vemo, kako je s tem; toda med ljudmi so še marsikateri pojavi, ki jih človek ne razume povsem. Tako na primer tudi sam vem, da je v judovski deželi več starih gradov in starih hiš, v katerih že nekaj desetletij ne prebivajo ljudje. V njih pogosto tako neznansko straši, da se jim noben še tako pogumen človek ne upa niti približati in gorje tistemu, ki utegne zaiti v njihovo bližino po naključju ali zato, ker ne pozna neprijetnih okoliščin. Takemu se bo zelo slabo godilo, še veliko huje pa tistemu, ki bi se tja podal celo namenoma. Na takšnih neredkih krajih celo že leta ni bilo kakšnega hudega grešnika, a jih kljub temu človek ne sme obiskati. Kako je torej s tem?«
13 **Jaz** sem rekel: »O prijatelj Moj, v ozadju ni zmeraj tisto, kar si misliš, temveč večinoma nekaj povsem drugega. Če bi takšne zloglasne gradove in stare domačije obkolili pogumni vojščaki, bi se jim - to zagotavljam - tebi tako nevarne prikazni morale umakniti tako daleč, da noben vojščak njihove morebitne navzočnosti ne bi niti zaznal.
14 Tu in tam so res kraji, na katerih se zadržujejo duše ljudi, ki so že zdavnaj umrli in se mimoidočim kažejo v takšni ali drugačni obliki. To so duše, ki so bile med življenjem zelo zaljubljene v svoje zemeljske posesti in so, da bi te pomnožile, zagrešile tudi marsikaj hudo krivičnega. Takšne duše, ki so postale skrajno materialne, se potem tudi po človekovi telesni smrti zadržujejo na krajih, ki so jim bili tedaj, ko so živele, nadvse ljubi in dragoceni, pogosto vse dotlej, dokler od njihove, večinoma zelo dragocene posesti ne izgine vsaka sled. V onstranstvu pa se šele tedaj začnejo bolj poglabljati vase, ko same spoznajo, da je bila in je vsa zemeljska in začasna posest le nečimrna in neresnična iluzija.
15 Toda takšne duše se ne morejo nikoli izroditi v nekaj zaznavno zlega in njihovo skrajno omejeno in nemočno tukajšnje bivanje ne more nobenega človeka niti moralno oškodovati, prav nasprotno, njihovo občasno pojavljanje kar dobro vpliva na nevero marsikaterega posvetnega človeka; ta postane potem bolj veren, spremeni svoje posvetno življenje, saj se prepriča o nadaljnjem obstoju človeške duše po telesni smrti in se zave, kakšne so posledice posvetnega življenja.«

38. O molitvi za umrle

1 (**Gospod**): »Takšni duhovi torej, niti dobri niti čisti, ne morejo ogrožati človeka, je pa za takšne duše dobro moliti. Kajti molitev duše, izpolnjene z iskreno ljubeznijo, usmiljenjem in ljubečim zaupanjem Vame, dobro vpliva na takšne res uboge duše v onstranstvu, ker jih obda z nekakšno življenjsko eterično snovjo, v njej pa kakor v zrcalu uzrejo svoje pomanjkljivosti in napake, se poboljšajo in tako laže dvignejo do življenjske luči.
2 In Jaz sam vam ponujam to priložnost, da boste lahko koristili tudi svojim bratom in sestram, ki so se poslovili od tega sveta.
3 In kako naj bi zanje molili?
4 To je povsem lahko! Pri molitvi si ne domišljajte, da boste z njo pri Meni dosegli več usmiljenja, saj sem neskončno bolj usmiljen kakor vsi najboljši in najbolj ljubeči ljudje tega sveta, temveč jim verno in iz globine ljubečega srca, torej v srcu, prenesite evangelij; sprejeli ga bodo in se po njem ravnali. In, ko boste tako tudi ubogim na duhu pridigali evangelij, jim bo to zelo koristilo.
5 Vse druge molitvice in vse kričanje pa nobeni duši, ki se je poslovila od tega sveta, niti najmanj ne pomagajo, temveč ji veliko bolj škodijo, ker se, če se tega zave, samo jezi, saj je treba takšne molitve za duše umrlih, ki so pri farizejih celo uzakonjene, zelo drago plačevati.
6 Takšna molitev za umrle in skrb za njihov duhovni blagor, kot sem vam ju opisal, sta za umrle prav gotovo učinkovit blagoslov; nasprotno pa je zanje plačana molitev farizejev prekletstvo, zato se ji skušajo kar najbolj ogniti in jo najgloblje zaničujejo.
7 To pa razumite tudi kot Moj dobri nasvet in ga upoštevajte; tako si boste v širnem onstranstvu pridobili iskrene, velike, mogočne in zelo hvaležne prijatelje, ki vas, če bi zašli v kakršno koli stisko, ne bodo pustili na cedilu niti tostran niti onstran. Takšni prijatelji bodo postali vaši pravi duhovi varuhi in bodo ves čas skrbeli za dobro svojih dobrotnikov.
8 Toda to boste dosegli samo, če boste zanje skrbeli in poskrbeli tako, kot sem vam povedal. Ni vam treba čakati na stare gradove in domačije - z molitvijo lahko vsak trenutek poskrbite za toliko duš, kolikor si jih le lahko predstavljate; kajti vaša vera, vaša iskrena ljubezen in usmiljenje, ter Moja resnica sežejo še neskončno dlje čez velike sfere velikega vesoljnega človeka, ki sem vam ga pokazal. Kajti vi niste zgolj Moja ustvarjena bitja, temveč ste Meni, vašemu Očetu, neskončno več in veliki vesoljni človek ni niti zaznavna pikica v naj-manjšem življenjskem živcu vašega nožnega mezinca - seveda, če to pojmujemo samo duhovno ali z zornega kota najgloblje resnice.
9 Resnično vam povem: dodeljeno vam je neskončno veliko območje delovanja, obsežnost tega pa boste povsem doumeli šele, ko boste nekoč prebivali in delovali z Menoj v Mojem večnem kraljestvu v eni očetovi hiši! Kajti zdaj so to za vas še čudne sanje, kakšne imajo pogosto dobri otroci pobožnih staršev; toda kar sem vam tu povedal, je globoka in Božja resnica.
10 Prav tako kot imam Jaz vso moč in oblast v nebesih in na tej majceni zemlji, jo boste imeli tudi vsi, ki verujete Vame in Me ljubite nadvse; kajti Očetovi otroci ne smejo biti nič manj popolni, kot je neskončno popoln njihov Oče.
11 Pri ljudeh te zemlje je to videti večinoma precej drugače, še zlasti tam, kjer oče svoje zemeljske otroke preveč razvaja; toda tega pri Meni ni in nikoli ne bo, kajti že od vekomaj vem, kaj Moji otroci potrebujejo.

12 Zdaj sem vam ponudil le nekaj malega za pokušino, da bi iz tega razbrali, kdo sem Jaz in kaj ste vi in kaj naj bi pravzaprav še veliko bolj postali. Zato se povsod in ves čas ravnajte po Moji besedi, pa boste zlahka dosegli, kar po Mojih očetovskih besedah morate doseči; kajti zanesljivejšega in mogočnejšega poroka, kot sem Jaz sam, v vsej večnosti in neskončnosti ni. Toda, kot rečeno, če tega ne boste upoštevali v biti svojega življenja, sem vam govoril zaman.
13 Za svoje, Meni prinesene majhne žrtve pa v tem svetu ne iščite odškodnine - kajti resnično, potem ne bi bili Moji otroci, temveč otroci tega sveta in Zemlje, ki sta slaba podlaga Moji ljubezni in Moji resnosti; vse, kar boste počeli, počnite iz iskrene, najbolj žive ljubezni do Mene, svojega Očeta in Jaz bom že vedel, s čim naj Svoje ljube otroke spet razveselim.
14 Resnično, resnično povem vam: Nobeno človeško oko ni videlo, nobeno človeško uho ni slišalo in noben človeški čut ni začutil, kaj vse sem pripravil za tiste Svoje otroke, ki Me z vso preproščino resnično ljubijo kot svojega Očeta!
15 Toda povem vam tudi tole: Ne dovolim, da se Me vlači mimogrede ob posvetnem! Ali - ali! Kajti polovičarstvo je značilno za mračno poganstvo in tudi slabe sadove rodi.
16 Kaj koristijo človeku vsi zakladi sveta, če pa je duša bolna! Zato ves čas skrbite le za zaklade, ki jih ne morejo požreti molji, ki jih ne more načeti rja, pa boste zmeraj ravnali prav.
17 Tudi ta nasvet si še zapomnite in ga upoštevajte, pa vam bo dobro že tukaj na tej zemlji - vam in tudi vsem ljudem, ki vam bodo verjeli; vse drugo pa naj odmre, da se meso ne bi prevzelo. Kajti le Jaz, edini, sem Gospod in ves čas ravnam po Svoji večni modrosti in volji. Četudi se svet še tako kričavo šopiri in na vse grlo razglaša to in ono - nikoli ne bom prisluhnil njegovemu puhlemu vpitju.
18 Prisluhnil pa bom temu, kar bodo naslovili Name Moji pravi otroci in prijatelji, ter njihove težave zlahka in kmalu odpravil; toda vse, kar je povezano s svetom, naj bo odslej stokrat strožje vzgajano, kot je to bilo od začetka sveta naprej. To je torej Moja beseda, časi pa bodo ljudi naučili, da teh besed zdaj nisem povedal zaman.
19 Gorje vsem, ki so zasvojeni s svetom in nasprotnikom Moje volje! Kajti ta zemlja je zibelka Mojih otrok in ti ne bodo močni, če ne bodo vzgojeni s palico; in če nežnejši svarilni udarci ne bodo zalegli, bo treba poseči po ostrejših in zelo resnih, to pa bo Moja skrb. Zdaj nas čaka še en del tvojega vprašanja.«

39. Strašenje v starih poslopjih

1 (**Gospod**): »Moj pismouki prijatelj, v svojem vprašanju si omenil duhove, ki naj bi se zadrževali v starih gradovih in domačijah in tam grozljivo strašili in povem ti, da se to - zlasti v teh časih - zares dogaja; toda lahko ti tudi zagotovim, da ti duhovi niso nevarni, so pa pogosto prav nevarni skrajno pokvarjeni ljudje, ki skupaj s poganskimi magi, tudi nekdanjimi judovskimi duhovniki in odslovljenimi ali pobeglimi eseni, igrajo svojo hudobno igro. Podkupili so vsakovrstno zlo sodrgo in si z ropi, umori in prav hudičevo sleparsko spretnostjo pridobivajo velike zaklade, stari gradovi s podzemnimi hodniki pa so postali udobne delavnice za njihovo početje.

2 Če bi se kakšen nič hudega sluteči človek želel približati tem pravim gnezdiščem pekla, pa ga, da prevara ne bi prišla na dan, ne spustijo blizu, temveč ga s svojo zlo umetelnostjo tako prestrašijo, da potem sam postane najboljši varuh in branilec takšnih peklenskih gnezdišč; kajti tisočerim ljudem začne od ust do ust razlagati, kaj je doživel in potem ti mislijo, da se tam res godi nekaj grozljivo nadnaravnega, nihče pa si ne drzne približati takšnemu peklenskemu gnezdu. Toda, kot sem rekel že na začetku: takšnemu zloglasnemu gradu strahov se je treba približati le z dobro oboroženimi rimskimi vojščaki, pa se tam zbrani ne bodo oglasili, temveč bodo zbežali po skrivnih podzemnih hodnikih.
3 Povem ti: V gradovih in na domačijah, ki si jih omenil, pa se zadržuje le malo pravih pohudičenih človeških duš, ki so svoje telo že zdavnaj odložile, veliko pogosteje pa večja množica tistih, ki še v telesu živijo svoje nadvse satansko sprijeno življenje in so tudi navadno veliko bolj hudobni kakor onstranski popolni hudiči. Menim, da sem ti s tem zadevo nazorno prikazal in pojasnil. Če te morda teži še kaj, pa nam povej!«
4 Nato se je znova oglasil **Rimljan Agrikola**: »To se torej dogaja v takšnih gnezdih! Dobro, da sem tudi to izvedel od najverodostojnejše priče! To vrsto strahov pa bom že znal izgnati. Tudi pri nas v Evropi poznam številna takšna zloglasna gnezda in s takšnimi duhovi iz mesa in krvi bomo takoj opravili.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »To ti bo pa tam neprimerno teže kakor tukaj v judovski deželi; kajti pri vas so v to hudobno igro pomembno vpleteni tudi vaši učinkoviti poganski svečeniki. Dokler se tam ne bo Moj nauk, ki sem vam ga podal, bolj razširil, z evropskimi gnezdi strahu nasilno ne bo mogoče kaj dosti storiti. Toda najboljše sredstvo zoper takšno skrajno sleparsko nečedno početje je poučevanje boljšega dela ljudstva; ko bo ta del zanesljivo zvedel, kakšna je zadeva v resnici, bo od tako poučenih izvedela tudi raja in ta bo potem poglavitna izganjalka takšnih hudobnih duhov iz mesa in krvi.
6 Kdor želi ujeti ptice, ne sme takoj začeti udrihati z gorjačo po grmičevju, temveč mora najprej položiti limanice in šele potem tolči z gorjačo po grmovju, saj se bodo ptiči sami množično ujeli na limanice.
7 Kjer je posvetna oblastna miselnost povezana s sleparsko duhovščino, z javnim nasiljem ni mogoče veliko opraviti - pozneje pa bo to še zelo uporabno.
8 Tukaj, v judovski deželi in zlasti v Galileji, sem že Jaz sam uničil nekaj takšnih sleparskih krajev, o tem bi ti lahko kaj povedal tudi Cirenij. Toda so še drugi kraji in tudi s temi bom kmalu opravil, tako kot sem z zlim templjem malikov v Samosati ob Evfratu.
9 Pri vas, v Evropi, ki je še zelo poganska, pa se proti takšnim krajem, kjer straši, še ne da storiti veliko, le to, kar sem ti že omenil.
10 Nekoč bo Evropa v veri močno prekosila Azijo; toda za zdaj je Evropa na splošno še zelo groba in nezrela, ker še pregloboko tiči v vsakovrstnem mračnjaškem poganstvu in tega se tudi v več stoletjih ne bo povsem znebila. Mnogi pa bodo v Mojem imenu tudi živeli popolno resnico, vendar jih bodo pogani bolj ali manj preganjali. Toda nekoč bom nad vse te kakor koli sprijene pogane poslal veliko sodbo in potem bo z vsemi pogani mir. - Toda zdaj naj spregovori še pismouk.
11 Povej, Moj pismouki prijatelj, česa še ne razumeš! Kajti kot pravi pismouk, moraš tudi Pismo v celoti razumeti in zdaj tebi in vsem drugim omogočam, da dobite zanesljivo razlago vsega, česar še ne razumete.«

12 **Pismouk** se je oglasil: »Gospod in Mojster, po Tvoji dobroti in milosti sem dodobra poučen o vsem, kar se mi je zdelo najpomembnejše; toda ker si prav Ti prej omenil največjo sodbo, ki čaka vse pogane, nam zaupaj še to, kdaj natančno se bo zgodila.
13 To sta v nerazumljivih prizorih napovedovala tudi Daniel in Izaija in Ti sam si nam pojasnil dve poglavji iz Izaija, ki napovedujeta to in tudi zanesljiv propad Jeruzalema, nisi pa nakazal, kdaj natančno se bo to zgodilo. Ker pa smo od Tebe že toliko tega izvedeli, bi nam lahko tudi o tem povedal kaj natančnejšega, še zlasti o poslednji sodbi nad pogani vsepovsod in tudi, kakšna vrsta sodbe bo to, kakšna znamenja jo bodo napovedovala. Kajti brez določenih svarilnih znamenj nikoli ne dopustiš, da pride sodba nad ljudi.«
14 **Jaz** sem rekel: »Moj dragi pismouki prijatelj! Vprašanje je dobro in tudi odgovoril bom nanj vam vsem; poganstva si v času, ki sem ga omenjal, ne smete predstavljati takšnega, kakršno je danes. Malikovalski templji današnjega dne bodo takrat že zdavnaj porušeni; toda na njihovem mestu bodo nasprotniki kristjanov postavili nešteto drugih in to celo pod Mojim imenom in njihovi duhovniki se bodo kot Moji zastopniki na Zemlji dali nadvse častiti in si bodo najbolj prizadevali nagrabiti zemeljske zaklade. Oni se bodo mastili, ljudstvo pa bo duhovno in telesno v hudi stiski.
15 Glejte, ko se bo takratno poganstvo pretirano razraslo, bo novo babilonsko vlačugo doletela velika sodba. To vam bom podrobneje razložil pozneje, še prej pa si privoščimo nekaj vina!«

40. Kruh in vino kot duhovna prispodoba. O obredih

1 **Lazar** je dal takoj prinesti svežega vina in rekel: »Kar smo zdaj velikega in vzvišenega slišali iz Tvojih božanskih ust, je treba okrepiti s svežim vinom in zasidrati v srcih.«
2 **Jaz** sem rekel: »Glede tega imaš, prijatelj in brat Lazar, prav! Kruh in vino sta popolna prispodoba vsega dobrega in resničnega. Zato boste po Meni, v Moj spomin, pri zmernem uživanju kruha in vina lahko zmeraj prepričani, da sem Jaz v duhu, tako kot zdaj v telesu, do konca vseh časov te zemlje osebno navzoč med vami, Svojimi otroki, brati in prijatelji. Četudi Me ne boste ves čas gledali s telesnimi očmi, vam bo kljub temu vaše srce reklo: 'Veselite se, kajti vaš Gospod, Bog in Oče je med vami in za vas blagoslavlja kruh in vino. Veselite se torej in ostanite vedri v Njegovem imenu, ob tem pa se spominjajte revnih bratov in sester in zlasti ubogih na duhu.
3 Ko vas bo srce tako opomnilo, ves čas mislite in verjemite, da sem Jaz osebno med vami in kar koli dobrega in pravega za življenje svoje duše Me boste tedaj prosili, to vam bom ves čas kar najbolj ustrežljivo in razumevajoče tudi dajal.
4 Tisti, ki Me bodo pozdravili z veliko ljubeznijo svojega srca, se bodo tudi s svojimi očmi kmalu prepričali, da sem osebno med vami. Vse, kar vam zdaj tukaj govorim in zatrjujem, velja tudi za vse vaše prave in zveste naslednike. - Toda prinesite zdaj svežega vina, žejen sem!«
5 Nato so postregli s svežim in najboljšim vinom. Pil sem in tudi vsi drugi so pili ter hvalili vino, ki je bilo po Moji volji dobro začinjeno in sladkano.
6 Ko smo se tako okrepčali, Me je pismouk vprašal, ali sem morda že pripravljen odgovoriti na njegovo vprašanje.

7 **Jaz** pa sem odvrnil: »Prijatelj, trenutno so druge stvari, kot je konec poganstva, pomembnejše, da o njih spregovorimo. Naj najprej pride jutro in se odpravijo na pot farizeji, ki počivajo v drugih sobanah in potem vam bom na prostem slikovito prikazal, kako in kdaj bo konec posvetnega sveta in poganstva.
8 Zdaj pa bomo, kot že rečeno, govorili o nečem drugem, kar je pomembnejše kakor žalostni in skrajno nesrečni konec sveta in poganstva. Kaj mislite, o čem bomo zdaj najprej govorili in kaj morate vsi še izvedeti in verjeti?«
9 Nato je spet spregovoril **Peter**: »Gospod, prosim, če se smem oglasiti, bi Te res rad nekaj vprašal.«
10 **Jaz** sem rekel: »Govori torej! Kajti zdaj ima vsak od vas pravico govoriti in spraševati.«
11 **Peter** je rekel: »Gospod, Mojzes je za očiščenje grehov predpisal nekatera zunanja sredstva, ki jih dobro pozna vsak jud. Ali naj jih upoštevamo tudi mi? Ali so za človeka zveličavna in ali tudi nujna, če želi doseči večno življenje duše?
12 Ali naj se dajo obrezati tudi pogani, če bodo sprejeli Tvoj nauk, ali pa zanje zadošča zgolj krst? In ali naj se pri spreobrnjenih poganih poleg obrezovanja uporabljajo tudi druga sredstva za poboljšanje?«
13 **Jaz** sem odgovoril: »Kdor je jud in obrezan, naj to šego tudi ohrani; toda obrezanost sama po sebi ne pomeni nič in pri nikomer nima nikakršne skrivne in duševno magično zveličavne vrednosti.
14 Človeka posvečujeta samo živa vera in njegova dejavna ljubezen do Boga in bližnjega.
15 Kdor pa je grešil zoper Boga in svojega bližnjega, naj grehe iskreno obžaluje, resno prosi Boga odpuščanja, popravi, kar je zlega storil bližnjemu in ne greši več - s tem je tudi že povsem očiščen; ko je popravil zlo in ne greši več, so mu, razumljivo, tudi grehi odpuščeni.
16 Kdor pa tega ne stori, ostane grešen in bo skusil posledice, četudi bi žrtvoval deset tisoč kozlov in jih vrgel v Jordan. Ta in vsa druga zunanja očiščevalna sredstva človeka niti najmanj ne izboljšajo in ne zveličajo, to človek doseže le, če se iskreno in pravilno ravna po Mojem nauku in, če v srcu veruje v enega, pravega Boga, torej tudi Vame.
17 Povedal sem vam že, da vsakogar, ki živo in iskreno sprejme Moj nauk, in torej tudi Mene samega, krstite v imenu Očeta, Sina in Svetega duha. Dovolj je, da pri tem nanj položite roke, krščenec pa se v zunanje znamenje iskrenega, notranjega očiščenja po Božjem duhu umije s čisto vodo. To zadošča za jude in pogane.
18 Vse drugo odslej Zame nima nikakršne vrednosti, tako kot je nima zunanja, še tako dolga zgolj ustna molitev. Kdor hoče in si želi, da bi njegovo molitev uslišal, naj s trdno vero moli k Meni v tihi kamrici svojega srca in dal mu bom, kar me je prosil.
19 Znova vam povem, kar sem že pogosto dejal: V vsem iščite samo resnico, in ta vas bo osvobodila!
20 Prav je, da človek po Mojzesovem nauku ohranja čisto tudi telo. Z nesnago zaidejo v meso in kri tudi številne hude bolezni in povzročijo potrtost in žalost v še šibki duši; toda kar meso očisti nesnage, duše ne očisti njenih grehov. Judje si pred jedjo in po njej umijejo roke, velikokrat tudi noge; tega mi pogosto

ne naredimo, pa smo kljub temu z neumitimi rokami čistejši kakor strogi judje z ves čas umitimi rokami in nogami.
21 In zdaj na kratko: Notranjega človeka ne more zveličati nobeno zunanje čistilo, to je mogoče doseči zgolj z resnično živo vero, ljubeznijo in dobrimi deli. - Ali razumete?«
22 **Peter** je rekel: »V prihodnje torej ne bo nujno, da bi tako kot tempeljski duhovniki, blagoslovili zakonsko zvezo?«
23 Jaz sem odgovoril: »Samo po sebi to ni potrebno; kajti za sklenitev zakonske zveze zadostuje medsebojna zaobljuba pred starši ali siceršnjimi verodostojnimi pričami. Toda, če boste v skupnosti, ki jo boste kjer koli ustanovili v Mojem imenu, zakonsko zvezo odobrili in jo blagoslovili v Mojem imenu, bo to takšni zvezi koristilo in jo okrepilo. Naj se zgodi po vaši dobri volji in iz služenja ljubezni.
24 To naj vam bo le dober nasvet, ni pa postava. Tudi vi tega ne spreminjajte v postavo; v tej noči sem vam že več kot dovolj prikazal, kako uničevalno vpliva postava prisile na dušo, ki si želi biti svobodna in tudi njene neogibne posledice, zato gojite med seboj le svobodno ravnanje iz prave in čiste ljubezni in nikoli zaradi ukazov prisile. Moji pravi učenci bodo prepoznavni samo po tem, da bodo med seboj ohranjali svobodno postavo ljubezni in se med seboj ljubili, tako kot vas zdaj ljubim Jaz.
25 Plačani blagoslov zakonske zveze v templju ali zunaj njega, ki ga opravi ukazovalni in nadvse ošabni duhovnik, pa ni niti najmanj vreden, saj ni po Moji volji. Tisto, česar ne odobravam, pa prav gotovo nasprotuje Mojemu redu; je nekaj slabega in greh, ki nikomur ne prinese blagoslova. Če ste to dobro razumeli, potem se po tem tudi zgledujte in boste ravnali prav.«
26 Nato se je oglasil **Agrikola**: »Gospod in Mojster, tudi mi, Rimljani, bomo naredili prav, če bomo uredili naše zakonske zveze tako! - In kaj lahko poveš v prid mnogoženstvu ali proti njemu?«

41. Mnogoženstvo

1 **Jaz** sem rekel: »Kdor od vas, poganov, se bo ravnal po Mojem nauku, naj upošteva tudi ta Moj nasvet. Kar zadeva mnogoženstvo, naj bo pri Mojih naslednikih tako, kot je bilo v začetku človekovega življenja na tej zemlji, ko je Bog ustvaril samo enega prvega moškega in mu dal eno ženo; kdor se z žensko poroči, ji obljubi svojo polno ljubezen in neomajno zvestobo in si potem izbere še drugo in tretjo ženo, marsikdo pa še več, zagreši proti prvi ženi očitni zakonolom, saj je v postavi zapisano: 'Ne prešuštvuj!'
2 Povem vam, da je mnogoženstvo nekaj zelo slabega; zaradi prevelike telesne naslade naredi dušo povsem čutno, ostanejo pa huda pohota, vlačugarstvo in očitni zakonolom.
3 Vsi tisti, ki so obremenjeni s to napako, ne bodo vstopili v Božje kraljestvo - le kako bi lahko? Njihova duša je preveč zakopana v mesu in ne more dojeti in začutiti nič duhovnega. Zato takšni sladostrastneži le stežka pridejo v Božje kraljestvo ali pa sploh ne morejo vanj. V čem pa je Božje kraljestvo, sem vam že temeljito pojasnil.
4 Toda čeprav je mnogoženstvo tako škodljivo za človeško dušo, vam glede tega ne dajem nobene postave, temveč prepuščam vse svobodni volji vsakega človeka, povem vam pa, kaj je res in dobro svetujem.

5 Enako velja tudi tedaj, ko si moški vzame sužnje za priležnice ali konkubine, kajti tudi z njimi zagreši zakonolomstvo proti pravi ženi.
6 Toda moški, ki živi pohotno s priležnicami in ni poročen, je prav tako slab, pogosto še slabši kakor marsikateri slabotni zakonolomec, saj ne škoduje samo svoji duši, temveč tudi dušam svojih nasladnih priležnic. Takšni ljudje si že na tem svetu pripravljajo hudo in grenko usodo, ter še veliko slabšo in grenkejšo v onstranstvu, saj s svojim ravnanjem zapravijo skoraj vso dušno etrsko življenjsko snov.
7 Kdor si želi po Mojem nauku hitrega in popolnega vnovičnega rojstva svoje duše v duhu, naj živi kar se da čednostno in naj se ne da očarati in zapeljati mesu devic in žensk; kajti to usmeri življenjski smisel duše navzven, s tem pa kar se da močno ovira budnost duha v duši - brez tega pa si ni mogoče zamisliti nikakršnega popolnega vnovičnega rojstva duše v njenem duhu!
8 Dobra zakonska zveza, združena s treznostjo, modrostjo in samozatajevanjem, ne ovira vnovičnega duhovnega rojstva, toda pohota in naslada ga onemogočita. Zato se tem nadlogam zelo ogibajte!
9 Četudi se nasladneži obeh spolov sčasoma poglobijo vase in z velikim samozatajevanjem začnejo živeti čisto ter s pravo pokoro tudi dosežejo popolno odpuščanje svojih grehov, pa na tem svetu le stežka povsem uresničijo vnovično duhovno rojstvo ali ga sploh ne; kajti duša takšnih ljudi ima že dovolj opraviti z reševanjem iz svojega mesa, da lahko vsaj toliko zazna svarila duha, kot je nujno za njeno dobro. Takšen človek sicer lahko postane zelo dober in moder ter naredi veliko dobrega, toda težko si pridobi obilje čudežno delujoče energije. To mu bo uspelo šele v onstranstvu.
10 Takšna duša je podobna človeku, ki je bil veliko let bolan in je hiral, ter končno s pravim zdravilom ozdravel. Res da je takšen človek morda zdaj zdrav in če še naprej urejeno živi, lahko doseže tudi zdravo in visoko starost; toda le stežka doseže moč nekoga, ki je zdrav že od zibelke, saj se njegove duševne mišice, živci in vlakna zaradi dolge bolezni niso mogli neovirano izoblikovati, in - to je najpomembnejše - niso se utegnili dovolj izuriti v vsakovrstni gibčnosti in obremenitvah.
11 Tako kot dolgo časa bolni človek s slabo izoblikovani mišicami, živci in vlakni zaradi pomanjkljive uporabe le-teh ne more zlahka doseči polne življenjske moči zmeraj zdravega človeka, tudi dolgo časa bolni duši manjka prvobitne izoblikovanosti prave in čiste ljubezni do Boga in s tem tudi vere in volje. Če ji primanjkuje prvega, ji še toliko bolj manjka izurjenosti v omenjenih treh delih, zato moč teh treh življenjskih delov duše poboljšanega nasladneža zmeraj nekoliko zaostaja, čeprav so v nebesih veliko bolj veseli povsem spreobrnjenega grešnika kakor devetindevetdesetih pravičnih, ki pokore nikoli niso potrebovali. Kajti, če naj bi ljubezen, vera in volja nekega človeka postale resnično dejavne, jih je treba ustrezno oblikovati že od mladosti in tudi pravilno uriti.
12 Kakor imam Jaz moč, da človeku ozdravim vsako še tako hudo in dolgotrajno bolezen in postane ta tako krepak, kakor da že od rojstva ni bil nikoli bolan, tudi dušo povsem spreobrnjenega grešnika takoj lahko okrepim do tiste notranje moči, kakršno ima duša pravičnega, ki nikoli ni potreboval pokore. Toda to zahteva od nje veliko samozatajevanja.
13 Kdor ima otroke, naj jih že od ranega otroštva uri v teh treh delih, pa ne bodo imeli težav s premagovanjem sveta v sebi.

14 Glej, vse, kar vam govorim je samo dober nasvet in ne kakršna koli postava; kajti pod prisilno postavo človek nikoli ne more biti svoboden ustvarjalec svojega zveličanja. Kdor pa si tak Moj nasvet po svoji volji naloži sam kot prisilno postavo, se po njej ravna in živi, stori to v svoje dobro. - Ali ste to vsi razumeli?«

42. Prava pokora

1 **Vsi** so odgovorili: »Da, ti resnično najmodrejši Gospod in Mojster, prava in popolna pokora je in ostaja torej edino dušno zdravilo (sakramentum), vse drugo ni nič in nima nobene življenjske vrednosti. Vse to smo zdaj dobro dojeli. Toda kaj meniš Ti, o Gospod in Mojster, o strogih pokorah v raševini in pepelu? Ali je to potrebno?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »To je prav tako malo potrebno, kakor tole vaše vprašanje, saj sem vam že dovolj izčrpno pojasnil, kakšna je za grešnika prava in edino vredna pokora. Kako naj bi raševina in pepel pripomogla k zveličanju človeške duše? Raševina in pepel sta bila pri starih iz davnine samo prispodobi za pravo pokoro, kajti raševina pomeni zunanjo ponižnost, pepel pa pravo notranjo ponižnost duše. Nošenje raševine in posipanje glave s pepelom pripomore k človekovem zveličanju prav tako malo kakor post in trpinčenje, tako kot bi se vojščak, ki bi se iz groze in strahu skril v varno votlino, namesto da bi se pogumno bojeval, le stežka okronal z zmagoslavjem.
3 Zato proč z raševino in pepelom, proč s trpinčenjem in postom, proč z žrtvovanjem kozlov in proč z vsem drugim tempeljskim žrtvovanjem zaradi odpuščanja grehov, saj vse to ni za življenje prav nič vredno. Prikličimo pa trdno in neupogljivo voljo in si z njo res izboljšajmo notranje življenje! Prikličimo živo ljubezen do Boga in bližnjega in prikličimo polno vero v Boga in Njegovo utelešenje v Meni; kajti samo to zveliča človeka, krepi in v celoti oživi dušo v Mojem duhu, ki v njej prebiva!
4 Upoštevajte to in to učite tudi vsa druga ljudstva in tako Mi boste prihranili sodbo nad vsemi pogani v poznejših časih, s katero sem zagrozil; ne bojte se ljudi in ne trepetajte pred njimi, temveč jim odkrito, z dobro voljo in pogumno oznanjajte polno božansko resnico. In četudi vam ne bo uspelo premagati vsega poganstva, bo to v poznejših časih zmogla čista resnica. Kajti velika sodba nad kraljestvom laži, ki sem vam jo napovedal, bo prav v zmagi resnice nad njim in to ne bo prav nobena druga resnica kakor prav ta, ki vam jo zdaj oznanjam.
5 V tistih časih bom spet obudil pričevalce iz moških in celo ženskih vrst, in ti bodo ljudem iz Mojih ust v svojih srcih oznanjali to resnico prav tako čisto in razločno, kot vam jo zdaj oznanjam Jaz sam s telesnimi usti in ta resnica bo vsem slepim poganom mogočna in neusmiljena sodnica.
6 Torej nobene vreče in nobenega pepela več, temveč v vsem le popolna resnica in trdna volja!
7 Moji učenci in prijatelji, zdaj sem vam torej govoril odkrito in brez prispodob, zato to tudi razumite in odkrito spoznajte ter uresničujte z dejanji; kajti zgolj vedenje koristi duši malo ali nič. Kdor pa se bo z dejanjem za resnico žrtvoval, bo živel večno.
8 Povejte, ali vas teži še kakršna koli mračna neumnost in ali ste te Moje razločne besede prav razumeli? Ne sprašujem vas zato, ker ne bi bil vedel,

kako ste to razumeli in ali ste razumeli vse, temveč samo zato, da bi se tudi vi sami živo spraševali, kako se resnica izoblikuje v vas samih; kajti samo tako boste z njo zaživeli. Zato znova spregovorite!«
9 Oglasili so se **vsi** kakor eden: »O Gospod in Mojster, dobro smo dojeli vse, kar si nam razlagal, in tudi spoznali popolno resnico povedanega in razloženega. Zato bomo to tudi uresničevali z dejanji - predvsem že zaradi sebe in tudi natančno prenesli drugim ljudem dobre volje. Toda kljub temu nas zelo skrbi, ali bodo številni zelo slepi ljudje to zlato luč resnice z veseljem sprejeli kot takšno, kakršna je. Kajti kdor vidi, se zmeraj veseli zarje novega dne, toda slepemu sta noč in dan enaka.
10 Nadvse veliko je duhovno slepih ljudi, ki jih osrečuje samo staro mistično obredje; mislijo, da grešijo proti Bogu, ki ga seveda niti spoznali še niso, če bi morali opustiti kar koli od starih navad in se tako preleviti iz starega človeka v povsem novega ter zavreči staro, ponošeno obleko.
11 Že zdaj vemo, da bo s takšnimi ljudmi težko govoriti in delati; kajti kdor si ni po poti številnih izkušenj pridobil svetlejših nazorov, pa te resnice, četudi je še tako polna svetlobe, ne bo mogel živo sprejeti takšne, kakršna je, temveč bo zaradi svoje stare zarjavele navade ostal prilepljen na nekdanjo mistično, ki pojmuje starodavne šege in navade kot nadvse čaščeno Božjo službo; novo, svetlobe polno resnico pa bo navsezadnje imel za krivoverstvo, jo zaničeval in preganjal. In tako bo res težko tem številnim slepim učinkovito podati to nadvse svetlo resnico.
12 Pri judih je že od nekdaj v navadi, da se mora posameznik izpovedati duhovniku, mu zaupati grehe in tudi dobra dejanja. Duhovnik jih primerja med seboj in pretehta, ter na tej podlagi določi pokoro za odpravo grehov in očiščevalno žrtvovanje. Človek, ki se je tako zaupal duhovniku, ter opravil in izpolnil vse, kar mu je ta naložil, velja potem za očiščenega in pred Bogom nedolžnega; toda, če ga pogledamo pobliže, je po takšnem očiščenju enak kakor prej - ne poboljšan in tak tudi ostane. Do naslednjega izpovedovanja ne samo da znova zagreši stare grehe, temveč pogosto tem doda še nekaj novih, in tako je očitno, da ta stara navada očiščenja človeka ne poboljša, temveč ga pogosto celo poslabša.
13 In, če človek tej stari neumnosti skuša nasprotovati in učiti drugače, bi se moral urno umakniti, saj bi ga sicer kamenjali. - Kaj meniš o tem, o Gospod in Mojster?«

43. Odpuščanje grehov

1 **Jaz** sem rekel: »Prav zato morate ljudem pridigati samo resnico! Tisti, ki jo bodo sprejeli, se bodo osvobodili in se zveličali; tisti pa, ki je ne bodo hoteli sprejeti, pa bodo ostali v svojih grehih, ki pomenijo sodbo in duhovno smrt.
2 Nikakor pa vas ne zavezujem, da bi morali te življenjske resnice kar najhitreje prenesti vsem ljudem v tolikšni meri, da bi ti živeli povsem v skladu z njimi. Za zdaj sem samo vam omogočil, da razumete skrivnost Božjega kraljestva in ne tudi vsem, v tem času še hudo slepim ljudem. Potem pa boste že našli veliko ljudi, ki se vam bodo navdušeno pridružili in uspešno pomagali širiti resnice, ki sem vam jih oznanil.
3 Kar zadeva izpovedovanje grehov duhovnikom, ki ste ga omenili, pa je takšno, kakršno je zdaj, slabo in sprevrženo, saj ljudi ne izboljšuje, temveč jih

vse do njihovega konca še bolj utrjuje v njihovih grehih; po drugi strani pa ne nasprotujem temu, da naj bi šibkejši in duševno bolan človek v dobri volji zvesto zaupal svoje slabosti in tegobe močnejšemu in duševno zdravemu človeku, ker mu lahko zdravi in bolj razsvetljeni človek iz iskrene ljubezni do bližnjega svetuje pravo sredstvo, ki bo šibko dušo bližnjega okrepilo in ozdravilo. Tako bo človek sočloveku res pravi dušni zdravilec. Toda tudi tega ne predpisujem kot postavo, temveč vam dajem le kot dober nasvet; in tako kot počnem Jaz, delajte tudi vi in vsakomur razlagajte resnico!
4 Samo izpovedovanje pa človeka prav tako malo očisti grehov, kakor telesno bolnega ozdravi to, če zdravniku še tako natančno zaupa svoje trpljenje in mu opiše, kako se je začelo, temveč mora prisluhniti nasvetu modrega in usposobljenega zdravnika, ga natančno upoštevati in se poslej ogibati vsemu, kar ga je pripeljalo do trpljenja.
5 Dobro je tudi, da v skupnosti brat pozna brata, njegove dobre in slabe strani in da drug drugega duševno in telesno podpirata v skladu s popolno resnico. Tistega, ki hoče ostati nedostopen in meni, da bi s svojo izpovedjo lahko koga razjezil, pa naj nihče ne izzove in mu ne očita njegovih slabosti.
6 Če je kateri od vas modrec, ki mu njegov duh razodeva slabosti šibkejših in bojazljivih bratov, naj da bratu dober nasvet med štirimi očmi, mu z nasvetom in dejanjem pomaga iz skrivne stiske in bo zato poplačan.
7 Toda vsakemu pustite svobodno voljo in nikogar v nič ne silite, kajti zdaj veste, da je vsaka moralna prisila povsem v nasprotju z Mojim večnim redom! Česar Jaz ne počnem, tudi vi ne počnite.
8 In tako smo s pravimi besedami spregovorili tudi o javnem priznavanju napak in skrivnih grehov; vse drugo, tako ali drugače, pa je v nasprotju z Mojim redom in je zlo.
9 Šibkega brata, ki se je močnejšemu izmed vas zaupno razkril, pa ne poslušajte s sodniško grajajočim obrazom, temveč mu zmeraj z vso ljubeznijo in prijateljsko povejte resnico, ter mu tudi pokažite, s čim se bo zlahka in varno ozdravil; tako ga boste opogumili in postal bo hvaležen oznanjevalec svobodne resnice. Če pa se ga boste lotili s svarilnim in jeznim žuganjem, pa ne samo, da pri njem ne boste opravili nič ali pa prav malo, temveč ga boste še bolj onesrečili.
10 V poznejših časih se bo žal zgodilo, da se bo izpovedovanje grehov pred lažnimi preroki v Mojem imenu še bolj razpaslo, kakor je to zdaj med farizeji in judovskimi skrajneži in povzročilo, da bodo lažni preroki v Mojem imenu zavrženi in obsojeni. Kajti ti bodo tako kot pogani ljudem govorili, da je Bog samo njim dal pravico vsem grešnikom grehe odpuščati ali pa ne; za velika darila bodo svoje slepe ljubljence razglasili celo za blažene in svete v nebesih.
11 Ko se bo zgodilo to, bo prišel tudi čas, v katerem bo novo poganstvo doletela velika sodba. Zato bodite z odkritimi priznanji grehov previdni, da vas ne bi še prehitro napačno posnemali, kakor počno to danes farizeji in judovski skrajneži.
12 Nekoč sem vam, zlasti starejšim učencem, povedal, da lahko tistim, ki se bodo pregrešili proti vam, grehe odpustite in tistim, ki jim jih boste odpustili tukaj na Zemlji, bodo odpuščeni tudi v nebesih; če pa boste zaradi očitne nepoboljšljivosti imeli dober razlog, da jim grehe storjene proti vam, ne boste odpustili, ti tudi v nebesih ne bodo odpuščeni.

13 Že tedaj pa smo se dogovorili, da nimate pravice grešnikom grehe, storjene proti vam zameriti, dokler jim jih niste pred tem sedemkrat sedeminsedemdesetkrat odpustili.
14 Če pa imate vi kot Moji bližnji učenci pravico, da grešnikom, ki so se pregrešili proti vam, grehe odpustite ali ne, je tudi jasno, da Bog nobenemu duhovniku nikoli ni dal pravice, da bi smel tuje grehe odpuščati ali jih ne odpuščati.
15 Kdor je na primer grešil proti Kajfi, temu lahko Kajfa grehe odpusti ali pa, odvisno od zadeve, tudi ne; kdor pa je grešil proti Herodu, ta nima nič opraviti s Kajfo niti Kajfa z njim, temveč edino s Herodom. Kdor pa je grešil proti templju, ta mora sam poskrbeti, kako se bo poravnal s templjem.
16 Pri tem seveda ne mislim templja, kakršen je danes, temveč kakšen je bil nekoč - sicer bi zdaj tudi Jaz in vi vsi grešili proti templju - in zato se nam tudi ne bo treba izpovedati svojih grehov pred templjem, kajti zdaj smo najresničnejši Božji tempelj mi, tempelj tam spodaj pa je razbojniška jama. Kmalu bo požel svoje zle sadove, ki jih je posejal na svojih njivah. Na trnju in osatu ne bodo obirali grozdja in fig.
17 Kakršen pa je tempelj danes - recimo - v Jehovovem imenu, takšno in še veliko hujše bo nekoč novo poganstvo, ki bo uporabljalo Moje ime; njegovi plodovi pa bodo še veliko slabši, kot bodo kmalu plodovi tega templja tam spodaj.
18 Za novo poganstvo sicer ne boste krivi, tako kot tudi preroki niso krivi, da je tempelj spodaj postal takšen, kot je, in kakršen naj ne bi nikoli postal, temveč bodo za vse to krivi ljudje, ki jim njihova udobna lenoba ne dopušča, da bi bili dejavni sami in bi hodili po poti resnice. To hojo raje prepuščajo drugim, posebno tako imenovanim duhovnikom, za umazana darila; duhovniki pa prav tako ne stopajo po poti resnice, temveč samo po poti prevare in laži. Slepi vodi slepca vse dotlej, dokler oba ne prideta do jame in nato padeta vanjo.
19 Ko ste zdaj vse to slišali iz Mojih ust, to sprejmite kot popolno resnico in se ne dajte nikoli zapeljati lenobi imenitnežev. Kajti kdor noče delati sam, ta naj tudi ne je iz sklede življenja!«
20 **Pismouk** je rekel: »Govoril si nadvse razumljivo in povedano resnico lahko otipamo z rokami! Če bi tudi Mojzes in preroki govorili ljudstvu tako razumljivo kakor si nam zdaj Ti, o Gospod in Mojster, bi bilo z Jeruzalemom precej drugače, kot je zdaj v tem hudem času. Ko bo Tvoj nauk prišel med ljudstvo, bo prav gotovo za vse čase obrodil drugačne sadove, kajti mi ga bomo tako verodostojno predali drugim ljudem, kakor nespremenljivo vzhajajo in zahajajo zvezde na nebu. Prosimo te, o Gospod in Mojster, naj Tvoja milost in pomoč nikoli ne zapustita nas in tudi tistih ne, ki bodo za nami vodili in usmerjali Tvoja ljudstva.«

44. Naravni duhovi zraka

1 **Jaz** sem rekel: »To si sicer prav dobro povedal, zdaj vam podani nauk pa se bo pri čistih do konca časov ohranil čist; toda če meniš, da bi bilo z judovstvom zdaj kako drugače, če bi Mojzes in preroki govorili ljudstvu prav tako razumljivo kakor sem vam zdaj govoril Jaz, se zelo motiš. Kajti, če bi Mojzes in preroki govorili ljudstvu tako kakor sem vam govoril Jaz, potem ljudstvo, ki

je tedaj najlaže razumelo samo slikovni jezik, ne bi razumelo niti Mojzesa niti prerokov.
2 Tiste čase je celo povsem preprosto in navadno ljudstvo znalo razbirati pomen prispodob, tudi pisali so v podobah in v govoru uporabljali dobro znane slike. Ko pa je ljudstvo pozneje postalo posvetno premožnejše in uglednejše, je kmalu imelo tudi številne zemeljske potrebe in da bi jim zadostilo, si je moralo ustvariti še veliko naravnih sredstev. Številne potrebe in številna sredstva je poimenovalo s preprostimi besedami, za njimi pa več ni bilo ustreznih slik. Takšna preprosta imena za številne potrebe in sredstva za njihovo zadostitev, ki so jih ustvarili ljudje šele pozneje, so še prehitro spodrinila slikovno pisavo in njen notranji pomen in tako niti Mojzes niti preroki niso krivi za to, če jih Judje dandanes ne razumejo več, krivi so le ljudje sami, ki so po svoji krivdi in zaradi vse bolj razraščajoče se posvetnosti povsem pozabili spretnost starega načina pisanja in govorjenja, v katerem je bila zmeraj tudi globoka duhovnost.
3 Če bi v Mojzesovih časih govoril tako, kot govoriš zdaj, te ne bi razumeli niti Mojzes niti kateri drug prerok in ker se je stari jezik iz vam znanih razlogov pri vas povsem izgubil, zdaj Mojzesa in prerokov ne morete razumeti.
4 Na vzhodu se že dani in naši tempeljski duhovniki v drugi sobi se že pripravljajo na skorajšnji odhod v svoja bivališča in tam bodo potem začeli uresničevati prej prejeta navodila. Ko bodo odšli, se bomo tudi mi podali na prosto in nadaljevali pogovore.
5 Prijatelj Lazar, prav bi bilo, če bi poslal tempeljskim duhovnikom nekaj svojih hlapcev, da jih bodo pospremili do vrtnih vrat; kajti tempeljski duhovniki še zmeraj mislijo, da spodaj na poti prežijo trije levi in se bojijo nadaljevati pot. Zato jim pošlji v sobo nekaj hlapcev in ti naj jim povedo, da o levih ni več sledu. Če pa bodo o tem dvomili, naj se jim hlapci ponudijo kot spremstvo - tempeljski duhovniki ga bodo z veseljem sprejeli in se nato tudi hitro odpravili, mi pa se bomo lahko podali na prosto!«
6 Lazar je to takoj storil, v nekaj trenutkih so tudi hlapci opravili svoje in čez slabe četrt ure so tempeljski duhovniki že odšli.
7 Nato sem **Jaz** poklical Svojega Rafaela in mu zaradi navzočih glasno rekel: »Poskrbi za naše mlade in jih še pred nami popelji v Betanijo po stranski poti. Tam nas počakaj; v treh urah bomo prišli za vami.«
8 Rafael se je naglo podal k mladim in kmalu vse uredil.
9 Medtem je postalo svetleje, zapustili smo gostišče in se podali na že opisano vzpetino. Na nebu so se lesketale samo še večje zvezde, luna skoraj že v prvem krajcu in planet, imenovan Venera, prizor je bil čudovit.
10 Jutro je bilo dokaj mrzlo in **Rimljani** so rekli: »Ta redek prizor bi bil čudovit, če le ne bi bilo jutro tako zelo mrzlo!«
11 **Jaz** sem rekel: »Takšen mraz je sicer za kožo nekoliko neprijeten, poživljajoč pa za telo in dušo; kajti zdaj so v zraku okoli nas čistejši duhovi. Toda, če vas preveč zebe, bom že storil, da vam bo od znotraj topleje. Drugi bomo vsekakor ostali na tej čisti svežini.«
12 **Rimljani** so rekli: »O, potem bomo tu ostali tudi mi; kajti tudi nam, Rimljanom, ne bo škodovalo, če si okrepimo telo in dušo!«
13 In tako so bili poslej vsi vedri in zadovoljni, in nihče se ni več bal mraza.

14 Nato Me je **Agrikola** vprašal: »Gospod in Mojster, ali imajo duhovi, ki so zdaj okoli nas, tudi kakšno podobo ali pa so brezoblični in se izgubljajo drug v drugem kakor vodne kapljice v morju?«
15 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, na to je težko povsem razumljivo odgovoriti; toda poskusimo nekoliko drugače. Vam, Rimljanom, bom za nekaj trenutkov spet odprl notranji vid in potem si boste lahko, glede na to, kar boste videli, lahko prav odgovorili kar sami!«
16 Rimljani so se strinjali in takoj sem jim odprt notranji vid, pa tudi Agripi in Lajusu, ki sta nam sledila iz Emavsa in sta bila še z nami.
17 Zagledali so neskončno množico vsakovrstnih oblik, nagnetenih drugo ob drugi, ki je lebdeč plavala mimo nas in **Agripa** je rekel: »To pa je nekaj posebnega! Kakšna nepregledna množica neopisljivih oblik in pojavov! Videti je vsakovrstna zelišča in rastline in tudi semenje je vmes! Na rastlinah lahko vidimo tudi množico vsakovrstnih jajčec žuželk, njihovih ličink in tudi že izoblikovanih žuželk. V njih, v rastlinah, njihovem semenu in tudi v jajčecih žuželk, njihovih ličinkah in že povsem izoblikovanih žuželkah so nekakšne svetlikajoče se pike, med omenjenimi oblikami pa lebdi še neskončno veliko drobcenih svetlih pikic. In vse to se pisano in živahno prepleta, ne da bi se pomešalo z drugim. So torej to čistejši naravni duhovi?«
18 Nato sem Rimljanom zaprl notranji vid in spet niso videli drugega kakor čisti zrak.
19 Potem je **Agrikola** vprašal: »Gospod in Mojster, čemu so takšni duhovi namenjeni? Ali bodo iz njih šele nastale nove oblike v materialnem svetu, očitno je v njih podlaga za kaj takega, ali pa so to nekakšne duše odmrlih rastlin in zelišč, dreves in poginulih žuželk?«
20 **Jaz** sem odgovoril: »Drugo ne drži, prvo pa, in sicer tako, kot ste to zdaj spoznali z notranjim vidom.
21 Njihova inteligenca, ki se razkriva tudi z obliko, jih sili, da se združujejo z vsem, kar obstaja na Zemlji in jim je po obliki sorodno. Poslej bodo dejavni v rastlinah, od njihove količine in okrepljenega delovanja bo odvisna tudi žetev, in tudi koliko bo različnih vrst živalic, ki jih imenujete mušice, žuželke in črvički. To pa so zmeraj tudi prve živali nekega nastajajočega sveta in šele poznejše združevanje njihovih dušic prikliče v bivanje večje živali na nekem zemeljskem območju.«
22 **Agrikola** je vprašal: »Gospod in Mojster, zakaj pa nismo mogli videti nobene duše pokojnikov te zemlje?«
23 **Jaz** sem odgovoril: »Iz dveh razlogov. Prvič, vaš notranji vid sem odprl samo toliko, da ste lahko videli naravne duhove, ki so že nekoliko prešli v materijo - to sodi na najnižjo stopnjo notranjega zrenja in to je dano tudi marsikaterim preprostim ljudem. Pri takšni stopnji notranjega zrenja pa duš, še zlasti popolnih, ni mogoče videti, ker najnižje videnje sodi bolj k materialnemu kakor k čistemu duhovnemu zrenju.
24 Drugič, kar zadeva še nezrele duše, ki bi jih vi lahko uzrli z notranjim vidom, ki sem vam ga za nekaj trenutkov odprl, pa tole: na tem kraju ni bilo nobene in je tako tudi niste mogli videti niti zaznati; kajti takšne duše zaslutijo Mojo osebno in polno navzočnost in se ji najskrbneje ognejo. In zdaj veš za razloga, zakaj ob tej priložnosti niste mogli videti niti zaznati nobene duše pokojnih.«

25 Rimljani so bili s tem pojasnilom povsem zadovoljni in Me o tem niso več spraševali.

45. Agrikola se spomni Marije Magdalene

1 **Agrikola**, ki je bil izredno čustven, Me je prosil za besedo in rekel: »O, kako neprecenljive zaklade smo pridobili v teh skromnih osmih dneh! Tukaj smo našli najvišje, naj prvobitne in največje! In komu se po Tvoji skrivni milosti moramo zahvaliti za to nepopisno srečo? Glejte in prisluhnite! Tisti še dokaj mladi ženski, ki nas je prvi večer, ko smo prišli, usmerila sem.
2 To žensko, ki po moji nepristojni presoji sodi med tiste ženske osebe, ki, kar zadeva čistost in moralo, niso preveč natančne, je nedvomno skrivoma navdihnila Tvoja volja, da nam je postala kažipot k luči življenja.
3 Kot Rimljan omenjene ženske ne poznam in niti ne vem, kje prebiva in kako ji je ime, pa tudi tega ne morem vedeti, ali je revna ali bogata in ali potrebuje pomoč. Toda, če morda sodi med revne - to se mi zdi še najverjetnejše - bi ji rad po prijatelju Lazarju iz iskrene človeške hvaležnosti nekoliko pomagal, kar bi bilo gotovo prav in pravično; prijatelj Lazar bo gotovo vedel, kako je s tem bitjem. Zelo čudno je, da nas ni spet obiskala tukaj, na tej gori zveličanja. V Emavsu, kot se spomnim, Te je hotela, o Gospod in Mojster, obiskati in je pred tem poizvedovala, kje se zadržuješ, toda tega ni izvedela, zato verjetno tudi ni prišla sem. Ampak tukaj smo že kar nekaj dni in spet je nenavadno, da se ni prikazala.«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Tisto dekle ni vedelo, da sem še tukaj; toda to je izvedela včeraj v Betaniji, povedala ji je sestra našega prijatelja Lazarja in je že na poti sem. Ob sončnem vzhodu bo že tu in tedaj se boš lahko z njo o vsem dobro in prav pogovoril.
5 Njeno dozdajšnje življenje si kar prav presodil; res pa je, da je zmeraj poskrbela za revne, saj si je kot zemeljska lepotica s svojim načinom življenja pridobila veliko premoženje, a je bila že po zaslugi svojih staršev z vsem obilno preskrbljena.
6 Proti jugu lahko opaziš na griču grad Magdalo. Tam je bila rojena, grad in številni vrtovi, njive, travniki, vinogradi in gozdovi so zdaj njeni, ker so ji starši umrli že pred leti. Že večkrat bi se lahko poročila, toda to so ji preprečevali tempeljski duhovniki, ker so pri njej zmeraj našli udobno prenočišče in se tudi sicer z njo dobro zabavali. Toda, ko Me je zagledala, spoznala in slišala Moje besede, se je v njeni hiši, v njenem razumu in srcu vse spremenilo; in ker je zelo ljubila reveže, ji je bilo veliko grehov odpuščenih.
7 Imenuje se Marija iz Magdale. Ker ni revna, ne potrebuje vaše pomoči; če pa bi jo že nameravala sprejeti, da bi z njo pomagala številnim revežem, ji jo lahko ponudite. Zdaj veste, kdo je to dekle, od kod je in kako ji je ime; toda njena krivda naj bo zapisana v pesek!
8 Zdaj pa dovolj o tej zadevi, raje opazujmo lepo jutro; pokazalo se vam bo v vsej svoji oblikovni raznolikosti in iz tega boste lahko razbrali marsikaj, zlasti kar zadeva poslednji čas novih poganov.

46. Sodba nad poganstvom

1 Nato so se oglasili Moji **stari učenci**: »Gospod in Mojster, obljubil si, da nam boš o tem razkril še več, torej stori to, saj je zdaj dobra priložnost.«
2 **Jaz** sem rekel: »Kdaj je dobra priložnost za to, vem Jaz sam zagotovo najbolje; o tem pa sem vam tudi že veliko povedal in to se bo zanesljivo zgodilo, saj svobodne človekove volje ne smem spreminjati - in tudi vi tega ne morete.
3 Z Mojim rojstvom se je vsepovsod že začela sodba nad pogani in ta se le še stopnjuje, trajala pa bo vse dotlej, dokler ne bodo vsi ljudje na tem svetu povsem sprejeli Mojo luč, torej približno 2000 let.
4 Tako kot lahko zdaj opažate, da na vzhodu nastajajo oblaki in se zbirajo na obzorju, kot bi hoteli preprečiti sončni vzhod, se bo tudi nekoč proti porajajočemu se velikemu vzhajanju duhovnega in večnega sonca resnice zbirala velika gmota vsakovrstnih oblakov, skušala bo to zavreti in povzročila med ljudmi veliko škode, toda končnega velikega vzhajajočega sonca resnice le ne bo mogla preprečiti.
5 Videli ste, da je pred tem sijalo na nebu še veliko lepih zvezd in tudi na zahodu so v temni noči prav svetlo sijala zvezdnata telesa. Glejte, ta so kot dobri sli, ki delujejo ponoči in napovedujejo vidne jutranje odposlance - takšno je zdaj tudi vaše delo!
6 Ko pa se bodo na duhovnem jutranjem obzorju prikazali še svetlejši jutranji odposlanci, bo to znamenje, da jim bo kmalu sledilo veliko in splošno sonce življenja in resnice. Njihova svetla luč bo neusmiljena obsodba laži in prevare, in laž bo z vsemi svojimi oznanjevalci in privrženci s posvetnim bliščem vred izgnana v prepad zaničevanja, pravične jeze in pozabe. In potem se razsvetljeni ljudje ne bodo več spominjali niti prevare niti dolgotrajne sodbe.
7 Zdaj lahko že opazite, da nakopičeni oblaki, ki so bili videti tako grozeče črni, dobivajo sijočo zlato obrobo; tisti čas boste tudi opazili, da postajajo ljudje, ki so bili še pred nedavnim povsem mračnjaški in so sovražili luč resnice, z vseh strani čedalje bolj in čedalje svetleje obdani z žarki svetlobe resnice; še sami bodo zasijali in postali sovražniki stare laži. Takšno mogočno svetlenje ob polnem vzhajanju bližajočega se sonca nebesne resnice bo Moje znamenje, znamenje Sina človekovega, vsem na Zemlji, ki ljubijo resnico. In tedaj se bo začela velika sodba nad vlačugo novega Babilona.
8 Tedaj bodo začeli ljubitelji resnice na ves glas vriskati, hvalili Me bodo, ker sem jim že vnaprej poslal znamenje Svojega vzhajanja na nebu notranjega duhovnega dne. Toda sovražniki resnice bodo tulili, začeli bodo škripati z zobmi in se bodo, kolikor bo le mogoče, skušali skriti v najtemnejši kot s svojimi vse bolj maloštevilnimi privrženci, vendar jim to ne bo pomagalo, kajti ko bo vzšlo celotno sonce resnice, bo svetloba presvetlila vse, tudi še tako temne luknje, kote in votline, in sovražniki svetlobe ne bodo na vsej novi Zemlji našli nobenega zatočišča več.
9 Jaz sam pa bom v tistem soncu kakor večna resnica in po njegovi svetlobi bom pri ljudeh vladar in voditelj njihovega življenja, ter njihove trenutne, duhovne in večne usode.
10 In tako sem vas zdaj v skladu s polno in lahko razumljivo resnico seznanil tudi z veliko sodbo, ki čaka novo in staro poganstvo. Pozneje vam bom prikazal še podobo, namenjeno ljudem; to jim tudi prenesite, toda nikakor brez prave razlage. - Zdaj pa mirno še naprej opazujmo jutranji prizor.«

47. Prihodnost Rima in antikrista

1 Ko smo četrt ure zelo pozorno opazovali jutranji prizor, sem **Jaz** spet spregovoril vsem navzočim: »Zdaj še posebno dobro opazujte vse, kar se nam bo še slikovitega prikazalo pred dokončnim vzhodom sonca, kajti hočem, da bi tudi vi sami uzrli dogajanje v poslednjih dneh novega poganstva!«
2 Vsi so se s podvojeno pozornostjo zazrli proti vzhodu. Do popolnega sončnega vzhoda je bilo še dobre pol ure in tako se je pred očmi opazujočih učencev prikazal še marsikateri prizor.
3 Najprej je bilo videti široko debelo in črno meglo in je vzhajala na obzorju. Ko je dosegla približno sedemkratno višino na obzorju vidnega pogorja, je bila kmalu videti kakor razbeljena od nešteto bliskov, zato so vsi navzoči menili, da divja tam strašno neurje.
4 Toda **Jaz** sem rekel: »Ne skrbite, kajti tega pojava ne vidi nihče razen nas!«
5 Nato so vsi mirno opazovali, kaj vse se še utegne zgoditi.
6 In glej, na najvišjem črnem in od številnih bliskov razžarjenem robu megle se je prikazalo veliko mesto.
7 In **Jaz** sem rekel: »Poglejte podobo novega Babilona!«
8 **Agrikola** je dejal: »Gospod, to pa je zelo podobno našemu Rimu! Naokoli vidim veliko ruševin, toda v ožjem delu mesta so poleg starih, meni še predobro znanih stavb tudi številna nova poslopja in templji, katerih zatrep je nenavadno okrašen s križi. Kaj to pomeni?«
9 **Jaz** sem rekel: »Glej, to je zaton starega in hkrati vzpon novega poganstva. V približno 500 do 600 letih računano od zdaj, bo tam tako. Vendar opazujte tvorbo še naprej!«
10 Vsi so se znova osredinili na tvorbo, katere prizori so se drug za drugim hitro menjavali. In glej, videti je bilo velike selitve narodov in številne hude boje in vojne, sredi mesta pa se je dvigalo nekaj gori podobnega. Na gori je stal visok in mogočen prestol kakor iz razbeljenega zlata. Na prestolu je sedel vladar s trikratno krono na glavi, s palico, katere skrajni konec je krasil trojni križ. Iz njegovih ust je izletavalo nešteto puščic, iz njegovih oči in prsi pa je švigalo nešteto bliskov jeze in skrajnega napuha. K njemu so se zgrinjali kralji in številni so se mu globoko klanjali. Tiste, ki so se pred njim priklonili, je pogledal ljubeznivo in potrdil njihovo oblast; tiste, ki se pred njim niso priklonili, pa so njegove puščice in bliski zlobno zasledovali in grdo zdelali.
11 Nato se je oglasil **Agripa**: »Gospod, to pa ni dober zgled poznejših vladarjev novega Babilona! Kaže, da bo njihova moč še večja in tudi strašnejša, kot je danes. Kajti danes kaznujejo s križem le najhujše zločince in to z enojnim; ta pa v nasprotju z drugimi vladarji drži v svoji vladarski roki celo trojnega! Gospod in Mojster, vsaj nekoliko nam to razloži!«
12 **Jaz** sem rekel: »To naj ne bi bil noben vladar nad vsemi državami in ljudstvi, temveč le upodobljeni antikrist. Trikratni križ pa označuje Moj nauk, ki bo prav tako trikratno ponarejeno vsiljen kraljem in njihovim ljudstvom: ponarejen v besedi, ponarejen v resnici in ponarejen v svoji življenjski uporabi.
13 Tisti kralji, ki se mu nočejo ukloniti in jih prekolne, so bolj ali manj še ostali zvesti resnici starega nauka. Njegove puščice in bliski so jih sicer dosegli, toda kakšne večje škode jim niso mogli prizadejati. - Toda opazujte tvorbo še naprej, kajti z njo vam skušam prikazati le najpomembnejše trenutke!«
14 Nato so se spet vsi še bolj pozorno zazrli tja.

15 (**Gospod**): »In glej, številni kralji, ki so se prej pred njim, ki sedi na prestolu, globoko priklanjali, zbirajo svoje armade v boj zoper njega. Glejte, poteka neusmiljen boj in njegov vzvišeni prestol se že močno pogreza navzdol v mesto; lahko vidite samo še nekatere kralje, ki se še zgolj pro forma priklanjajo pred njim, številni drugi kralji, ki so se odvrnili od njega, pa mu vračajo nešteto puščic in bliskov. In zdaj ga skoraj ni videti več - in to se bo zgodilo že po 1000 do 1500, 1600 in 1700 letih.
16 Zdaj pa se znova ozrite tja! Glejte, spet se skuša dvigniti, obdan s črnimi krdeli in nekateri kralji mu ponujajo roko v pomoč; toda glejte, ti, ki to poskušajo, bodo kaj kmalu omagali, njihova ljudstva jim že trgajo krone z glav in jih izročajo močnim kraljem! In glejte! Antikristov prestol se pogrezne in močni kralji pohitijo tja, ter ga razkosajo na številne dele, tako da zatonejo vsa njegova moč, veličina in mogočnost! Sicer še zmeraj odpošilja okoli sebe puščice in medle bliske, toda ti nikomur več ne škodujejo; kajti večina se jih znova vrača k njemu samemu, ter rani njega in njegove medle in mračnjaške tolpe.«

48. O tisočletnem kraljestvu

1 (**Gospod**): »Poglejte, sonce s svojo svetlobo že prežema vse in opazujte mračne horde, ki bežijo v vse smeri, le tja ne, od koder prihaja sonce. Vse se umika pred njegovo svetlobo in se pogreza v kraljestvo pozabe!
2 Znova poglejte tja in videli boste, kako se iz svetlih oblačkov poraja nova zemlja. Kaj pomenijo ti svetli oblački? To so skupine ljudi, ki jih je presvetlila Božja resnica. In glejte, te skupine vse bolj strnjujejo svoje vrste in se združujejo v eno samo veliko skupino in glejte, prav to je nova zemlja, nad katero se razpenja novo nebo, polno luči in jasnine.
3 Ob tem pa si ne mislite, da bo današnja naravna zemlja propadla in se preobrazila v novo, temveč si bodo ljudje, potem ko bodo povsem sprejeli Božjo resnico v svoje srce, kot pravi bratje in sestre v Mojem imenu izoblikovali med seboj novo duhovno zemljo.
4 Na tej novi zemlji pa bom Jaz in vladal bom med Svojimi in ti bodo gojili stike z Menoj in bodo zmeraj ob Meni.
5 Toda ob tem opazujte staro zemljo! Vidite, kako iz nove zemlje v čedalje gostejših tokovih plapola svetloba navzdol na staro zemljo in jo tako vnema, da se zdi, ko da bi bila v plamenih! Poglejte: številni mrtveci vstajajo iz grobov na svetlo, se naglo odevajo v oblačilo resnice, ter zalebdijo navzgor v kraljestvo nove zemlje.
6 Hkrati lahko opazite, kako si zelo velik, temotni del prav tako prizadeva, da bi svojo črnino prekril z oblačilom svetlobe in tako iz koristoljubja in oblastiželjnosti spet ustvaril novo protikrščansko poganstvo. Jaz sam pa Svoji jezi dopustim, da se znese nad njim; to je ogenj Moje resnice in Moji angeli nove zemlje se zgrnejo nadenj kakor z ognjenimi meči, prepodijo vsako nadaljnje mračnjaško prizadevanje in ga pahnejo v prepad popolnega uničenja.
7 To bo potem res poslednja in največja sodba tisoč let pozneje. To obdobje, ki se bo imenovalo Moje tisočletno kraljestvo na Zemlji, pa bo med to res poslednjo sodbo za zelo kratek čas znova prekinjeno z vojno; toda kmalu bo zmagalo in to bo zmaga za vse večne čase. Odtlej bosta nebo in Zemlja en

pastir in ena čreda. Pastir bom tako kot ves čas Jaz sam, čredo pa bodo sestavljali ljudje na Zemlji, združeni z blaženimi iz Mojih nebes.
8 Kajti ti zadnji bodo spet tako, kot je nekoč v začetku davnih časov pri ljudeh na tej zemlji že bilo, vidno v stiku z ljudmi na Zemlji. Toda preden se bo to zgodilo, bo tudi naravna Zemlja hudo in močno preoblikovana. Širna območja in kraljestva, ki jih zdaj še prekriva obširno in globoko morje, se bodo dvignila na površje in postala najrodovitnejša tla, veliko zdaj še zelo visokih gora se bo znižalo in s svojimi zdrobljenimi vrhovi napolnilo globoke jarke in doline in nastalo bo rodovitno kopno.
9 Tisti čas ljudje ne bodo več hlepeli po zemeljskih in minljivih zakladih, zato bo na Zemlji živelo dobro preskrbljeno in srečno tisočkrat več ljudi, kakor jih živi zdaj na njej. V tistem času bodo z Zemlje izginile tudi vse hude bolezni, ki tako trpinčijo telo. Ljudje bodo dočakali vedro in visoko starost, ter lahko naredili veliko dobrega; nihče se ne bo bal telesne smrti, ker bo jasno videl pred seboj večno življenje duše.
10 V tistem času bo poglavitna dejavnost prava vzgoja otrok, krepkejši bodo z vso močjo in ljubeznijo podpirali telesno šibkejše.
11 Na novi, srečni zemlji se bodo sklepale tudi zakonske zveze in sicer po Mojem redu tako kot v nebesih; spočetih bo tudi veliko otrok - toda ne iz pohote, temveč iz resnične resne ljubezni in tako bo do konca vseh časov te zemlje.
12 Takšna bo prava podoba poslednje sodbe nad vsemi pogani po vsej Zemlji, in te gotovo ni težko razumeti.

49. Poslanstvo Božjih otrok v onstranstvu. Trajanje Zemlje

1 **Učenci** so vprašali: »Gospod in Mojster! Ali bomo lahko vse to opazovali in občutili, ko bomo v kraljestvu duhov? In kako dolgo bo ta srečna zemlja obstajala vse do izpolnjenega konca svojega časa?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Kar zadeva vaše prvo vprašanje, se razume samo po sebi, da tega iz nebes ne boste samo razločno videli, slišali in občutili, temveč boste vse to tudi vodili - v vseh časih, ne samo na novi zemlji, temveč tudi v vsem velikem ustvarjenem človeku in tudi v vseh neskončno številnih združbah vseh nebes, ki niso nikjer omejene.
3 Zato vam znova pravim, da še noben človek ni videl, ne slišal in noben človeški čut ne občutil, kaj vse je Bog pripravil tistim, ki Ga resnično ljubijo.
4 Lahko bi vam še veliko povedal in tudi pokazal, toda tega še ne bi mogli prenesti; ko pa bo nad vas prišel Duh vse resnice in vsega življenja in se boste v njem znova rodili, vas bo popeljal in povzdignil v vse globine Moje svetlobe. Šele tedaj boste doumeli in spoznali, kako velike besede sem govoril vam in po vas vsem ljudem.
5 Zelo nespametno pa je vaše drugo vprašanje, kajti človeško štetje nima števila, s katerim bi lahko izrazili neskončno število let, ki bodo pretekla do konca Zemljinega časa in četudi bi bilo kaj takega mogoče, bi bilo tistim, ki bodo v duhu živeli večno, povsem vseeno.
6 Povem vam: Noben angel v nebesih ne ve, kdaj in katero uro se bo to zgodilo - to ve samo Oče v nebesih! Kajti vse stvarstvo je Njegova velika misel, ki pa ni trenutna, temveč večna, tako kot je večen tudi njen vsemogočni Nosilec in Ohranjevalec. Še pred nedavnim sem pokazal, kako se bo nekoč vse

materialno preobrazilo v povsem duhovno in kot samostojno bivajoče in zato k temu ni kaj dodati.
7 Raje glejte in opazujte čudovito jutranjo naravo dneva, čedalje močnejšo sončno luč, ki odganja vse, kar je na Zemlji kalno in duhamorno in iz tega se učite, kako duhovno bo v prihodnje tudi vaše početje; to bo veliko boljše, ko da bi se še naprej preveč prizadevno zanimali za tisto, kar vas še dolgo ne bo zadevalo.
8 Velikokrat sem vam že pokazal, za kaj naj bi skrbeli; za vse drugo pa naj vam ne bo mar. Povem vam, če se živo držite Mene v veri in ljubezni je celo nepotrebno in brez pomena, če skrbite za naslednji dan - kaj boste jedli in pili in s čim odeli svoje telo!
9 Ali ne dobite na trgu sto vrabcev za en pfenig? Kako malo so torej vredni za ljudi, pa kljub temu Oče v nebesih zanje skrbi in jih dobro oblači! Vi pa ste kot ljudje gotovo več vredni kakor vrabci!
10 Poglejte to poljsko cvetje in lilije! Salomon v vsem svojem razkošju ni bil tako veličastno odet kakor te rože. Kdo torej skrbi za njihova oblačila? Zato so vaše skrbi povsem nepotrebne in še bolj nepotrebna je vaša skrb o koncu te zemlje! - Ste Me vsi dobro razumeli?«
11 Vsi so pritrdili, razen Jude Iškarijota. Ta je trdil, da mu ni bilo razumljivo vse, kar sem o poslednji sodbi nad pogani govoril na gori.
12 Toda **Jaz** sem mu rekel: »Torej se obrni na tiste, ki to razumejo! Kar doumejo Rimljani, ki so pogani, bi moralo biti razumljivo tudi tebi kot judu in staremu učencu!«
13 Nato ni rekel nič več, ker je opazil, zakaj sem mu tako odgovoril in se je znova umaknil.

50. Rimljani hvaležni Mariji Magdaleni

1 Ko smo se na tem griču še nekaj časa kratkočasili, smo zagledali Marijo Magdaleno, ki je prispela v Lazarjevo zavetišče in začela takoj pri služabnikih poizvedovati po Meni. Svetovali so ji, naj počaka, dokler se ne vrnem; toda niso jo mogli zadržati, kmalu se je znašla na griču in prihitela gor k nam.
2 Ko se je približala kraju, kjer smo bili, ji je Agrikola šel naproti, jo ljubeznivo pozdravil in pripeljal k nam, tu pa so jo prijazno pozdravili tudi drugi Rimljani.
3 **Marija Magdalena** pa je rekla: »Res ne vem, zakaj mi izkazujete tolikšno čast! Samo grešnica sem in si zaslužim, da bi me ljudje zelo zaničevali; ne razumem pa, zakaj mi tako pomembni možje, kakršni ste vi, izkazujete tolikšno čast? Sem sem prišla samo zato, da bi se zahvalila Gospodarju svojega življenja, ki me je rešil zlih mesenih duhov, ne pa zato, da bi me vi častili!«
4 **Agrikola** je rekel: »Poslušaj, mila Marija iz Magdale! Vsi, ki smo prišli sem iz Rima, ti moramo biti hvaležni; kajti če nam pred približno osmimi dnevi ne bi prav ti pokazala poti semkaj in nas tudi usmerila, morda ne bi imeli večno neprecenljive sreče, da bi osebno spoznali Gospoda vsega življenja in vse Biti, ga prepoznati kot edinega pravega Boga in se Ga naučiti nadvse ljubiti. Glej, to je edini razlog, zakaj ti bomo večno tako neizmerno hvaležni. Zato se ne čudi, če smo te tako prijazno sprejeli. Kajti to je naša dolžnost, ker si nam pomagala k tako neprecenljivi sreči.
5 Imamo dobro državno pravilo, po katerem mora tisti, ki je po zaslugi nekega človeka dosegel veliko in resnično srečo, ostati vse življenje hvaležen temu

človeku in sicer v odnosu, besedah in dejanjih in celo tedaj, če tisti, ki je nekomu drugemu omogočil veliko srečo, za to niti ne ve. Hvaležnost se prenese tudi na potomce človeka, ki je pripomogel k sreči.
6 Kaj so vse gmotne dobrine, ki si jih lahko kdo pridobi po zaslugi nekoga drugega, v primerjavi s povsem duhovnimi, ki smo jih poželi tukaj? Z njimi smo našli edinega pravega Boga in po Njem nas same, ki smo bili izgubljeni, in tudi pravo večno življenje svojih duš - to pa je neskončno več, kot če bi nam pomagala pridobiti vse zemeljske zaklade. In ker si bila prva pobudnica tega prav ti, ti bomo tudi na veke hvaležni.
7 Če ne bi že imela zemeljskih dobrin, bi te tudi kraljevsko obdarili; ker pa si nedvomno bogato preskrbljena z dobrinami tega sveta, ti svoje hvaležnosti ne moremo izraziti prijazneje z ničimer drugim kakor le z iskrenimi besedami iz svojih src; takšne naše obvezujoče hvaležnosti pa gotovo ne boš zavrnila?«
8 **Marija Magdalena** je enako prijazno odgovorila: »Plemeniti Rimljani, zelo lepo, dostojno in razumljivo je, da ste mi hvaležni in mi želite hvaležnost izkazovati še naprej, ker sem vam po naključju - ne da bi za to vedela in to hotela - pripomogla k brezmejni sreči; toda kljub temu mi ne pripadata niti hvaležnost niti čast - vse to je bila Gospodova volja, jaz sem bila samo Njegovo nemo in slepo orodje. In tako ste vso hvaležnost in čast dolžni le Gospodu!«
9 **Agrikola** ji je odgovoril: »O ljuba in najmilejša Marija iz Magdale! Vemo, da se moramo za vse zahvaliti le Njemu, menimo pa tudi: Če želimo izkazati Gospodu svojo najiskrenejšo in popolno hvaležnost za neskončno milost, ki nam jo je zdaj izkazal v nikoli preseženi meri, pa ne smemo prezreti in prezirati niti orodja, ki ga je uporabil za to, da bi nas zveličal, temveč moramo orodje prav zaradi Gospoda tudi častiti. In samo zato ti zdaj izkazujemo čast ne glede na to, ali si bila v vsemogočni Gospodovi roki zavestno ali le slepo orodje; menim, da bo tako tudi v prihodnje. Kajti, če človek že Gospodovega orodja ne sprejme s hvaležnim srcem, kaj bi bilo potem z iskreno ljubeznijo do bližnjega, ki smo jo po Gospodovem nauku dolžni izkazovati celo svojim sovražnikom in toliko bolj tistim, po katerih nam je Gospod izkazal tolikšno milost!
10 Glej, naša najmilejša in nepozabna prijateljica, glede tega imam prav in nihče mi ne sme oporekati, še najmanj ti, ki te je Gospod izbral za našo srečno zvezdo in zvezdo vodnico, zato smo ti dolžni izkazati čast in iskreno ljubezen. Pusti mi torej, da ravnam, kot je prav!«
11 **Marija Magdalena** je odgovorila: »Da, da, visoki Gospod, glede tega imaš že prav, jaz sama pa bom Gospoda, svojo edino ljubezen, hvalila, slavila in blagrovala na veke zato, ker je mene, veliko grešnico, uporabil za slepo in nemo orodje. Kajti, če bi vedela, da je tu zgoraj On, vas ne bi niti pripeljala sem, saj se Mu jaz sama kot huda grešnica ne bi upala približati, čeprav sem trdno prepričana o resničnosti Njegovega nauka in Njegovega najsvetejšega Božjega obstoja. In, ker tudi vem, da grešnica, kakršna sem bila jaz, nikoli ni in ne more biti vredna, da bi se smela približati Njegovi najsvetejši osebi.
12 Niti vedela nisem, da je tukaj Gospod s Svojimi zvestimi učenci; vedela pa sem, da je to gorsko gostišče eno najboljših v vsem Jeruzalemu. In, ker ga navadno obiskujejo tujci, sem vas, ko ste me v eni od mestnih ulic ustavili in me povprašali po dobrem prenočišču, tudi usmerila sem gor; zato sem upravičena samo do povsem človeške zahvale, ki mi pripada kot tisti, ki vam je pokazala pot k dobremu prenočišču. Toda za to, da ste bili tukaj deležni najvišje Gospodove milosti, pa si ne zaslužim niti najmanjše zahvale, saj nisem

mogla niti slutiti, česa boste tu deležni. Zahvalo in čast namenite torej samo Gospodu in ne mislite name - to vas celo na vso moč prosim!«
13 Nato sem se oglasil **Jaz**: »Poslušaj, Moja Marija! Dobro in pravilno si povedala in po svoje imaš prav, toda prav imajo tudi Rimljani. Ko izkazuješ vso čast in zahvalo samo Meni, dokazuješ, da si izpolnjena s pravim duhom ponižnosti in zato so ti tudi odpuščeni vsi grehi. Toda tudi Rimljani so pokazali, da so prežeti s pravim duhom ljubezni do bližnjega in zato zoper Mene ne grešijo, če te ohranijo v hvaležnem spominu, četudi si bila samo slepo orodje Moje ljubezni in Moje volje.
14 Ob tej priložnosti pa vam vsem povem: od ljudi, ki jim boste v Mojem imenu delali dobro, ne pričakujte hvaležnosti in časti, saj tudi Jaz tega pri njih ne iščem, ker je Ta, ki prebiva v Meni, Moja najvišja čast; toda če vas bodo ljudje za njim v Mojem imenu izkazana dobra dela sramotili in vas nehvaležno obravnavali, bo Zame to tako, kot da bi to storili Meni! Kajti kdor pravega učenca, ki sem ga Jaz obudil, ne spoštuje in mu v Mojem imenu ni hvaležen, ta tudi Mene, Gospoda in Mojstra, ne spoštuje in Mi ni hvaležen za izkazano milost.
15 Kajti, če prebudim učence in preroke, se to ne zgodi samo zaradi učencev in prerokov, temveč zaradi vseh ljudi in zato morajo biti učenci in preroki tudi spoštovani zaradi tistega, zaradi česar sem jih poklical. Kdor učenca in preroka v Mojem imenu sprejme z ljubeznijo in iskrenim hvaležnim spoštovanjem, tega bom tudi Jaz obravnaval tako, kot da je to izkazal Meni, in bo nekoč tudi prejel učenčevo in prerokovo plačilo. In to vsekakor ne bo majhno!
16 Gorje pa lažnim učencem in prerokom, ki se bodo tako kot farizeji in visoki duhovniki dali častiti in kaj takega tudi zakonsko zahtevali od ljudi! Resnično, takšni bodo obravnavani kakor tatovi in roparji in nekoč zelo osramočeni pred vsemi angeli! Kolikor več časti bodo na tem svetu vzeli zase, toliko več najhujše sramote lahko pozneje pričakujejo.
17 Dobro si to zapomnite in to vam tudi ne bo težko; kajti če boste Mojo zapoved iskrene in čiste ljubezni do bližnjega upoštevali, boste hitro dojeli, da vsakega pristnega in iskrenega človeka najbolj prizadene zaudarjajoča ošabnost sočloveka.«

51. Bližajoče se sodbe

1 (**Gospod**): »Zato naj bo vsak od vas blag in ponižen; tako si boste izkazovali tudi pristno človeško spoštovanje, se med seboj dobro razumeli in mirno živeli.
2 Častihlepje in ošabnost porajata zlovoljnost, jezo, zaničevanje drugega, zavist, bes in nazadnje maščevanje, vojno in njene hude posledice. Častihlepnež in ošabnež je tudi zmeraj samoljuben in pohlepen; in ker si hoče nagrabiti čim več, da bi si povečal posvetni ugled, je žalostna posledica vsega tega, da na stotine in tisoče ljudi okoli njega nima nič in mora živeti v najhujši revščini in stiski. Tako je bilo tudi v Noetovih časih in še več tega bo v poslednjih dneh novega poganstva.
3 Toda nad to zlo in skrajno peklensko stanje bo prišla sodba, sprožili jo bodo ljudje sami. Čezmerno število ubogih in tlačenih se bo nazadnje dvignilo nad svoje objestne in ošabne tlačitelje in jih pokončalo in to bo drugi potop, ki ga bo povzročil ogenj jeze prehudo in premočno zatiranih revežev.

4 Toda takrat bo tudi naravni ogenj opustošil številne kraje; kajti ljudje tistega časa bodo iz pretiranega zemeljskega pohlepa kakor hudobni črvi vrtali globoko v zemljo, tam iskali vsakovrstne dragocenosti in jih tudi našli. Toda, ko bodo prišli do velikanskih zalog pokopanih pragozdov Zemlje in jih začeli uporabljati za kurjavo in taljenje kovin in še za številne druge reči, bo pred vrati tudi poslednja sodba, ki si jo bodo pripravili kar sami.
5 Najbolj pa bodo trpeli tisti, ki bodo prebivali v velikih mestih kraljev in tedanjih zemeljskih mogočnežev.
6 Zato ostanite vedno blagi in ponižni in polni prave ljubezni do bližnjega, pa vas ne bo prizadela nobena sodba; kajti tam, kjer bodo tisti čas živeli ljudje v skladu z Mojim redom, sodbe ne bo. To vam napovedujem zato, da boste to lahko prenesli in sporočili tudi drugim ljudem, da se nihče ne bo mogel izgovarjati, da ni bil posvarjen pred nevarnostjo.«
7 **Vsi** so rekli: »Gospod in Mojster, lahko Ti zagotovimo, da se bomo s Tvojo pomočjo resnično zavzeli za dobro in pravično; toda na tej zemlji, ki je velika in obširna, je veliko ljudi in ne bomo mogli priti prav v vsa mesta; tako se bo zlo med dobrim in resničnim bohotilo še naprej in ga ne bomo zmogli povsem ustaviti.«
8 **Jaz** sem rekel: »Nihče, ki v Mojem imenu dela dobro, ne bo klican na odgovornost in tako tudi vi ne. Dovolj je, da prenesete ljudem resnico; kako bodo ti potem živeli in ravnali, pa je njihova stvar. Kdor bo živel in ravnal po resnici, ne bo izpostavljen nobeni sodbi, temveč bo dosegel večno življenje in postal blažen.«

52. Marija Magdalena in Gospod

1 Nato je **Marija Magdalena** stopila bliže k Meni in vprašala: »O Gospod in Mojster, ali lahko tudi jaz še postanem blažena in nekoč dosežem večno življenje? Kajti velika grešnica sem in v Tvoji najsvetejši bližini mi je čedalje bolj razumljivo, da nisem vredna Tvoje najmanjše milosti!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Živi odslej v čisti ljubezni in ne greši več! To naj bo tvoja skrb; za vse drugo bom že Jaz poskrbel. Osvobodil sem te nečistih duhov in ti tudi rekel: 'Tvoji grehi so ti odpuščeni' ker si izkazala ubogim veliko ljubezni in zdaj tudi Mene ljubiš nadvse. Tistemu, ki mu rečem: 'Tvoji grehi so ti odpuščeni!', so tudi resnično odpuščeni. Toda ne sme storiti nobenega greha več, kajti če začne znova grešiti, se pogrezne v stanje, ki je še slabše od prvotnega. Toda pri tebi opažam trdno voljo, da ne bi več grešila in zato boš tudi deležna Moje milosti in ljubezni. Kdor pa je deležen Moje milosti in ljubezni, ta ima večno življenje že v sebi in z njim tudi večno blaženost.
3 Kdor iz ljubezni do Mene stori vse, kar terja ljubezen do bližnjega, zanj bom tudi jaz storil vse, kar je v Moji moči. V Moji moči pa ni samo veliko, temveč vse. Tako, ljuba Marija, zdaj to veš in bodi vedra, delaj odslej dobro in ne bom te zapustil!«
4 Nato Mi je Marija Magdalena padla k nogam, se Mi zelo ganjena zahvalila, Mi s solzami zmočila noge in jih posušila z lasmi. Mojim starim učencem se je ta prizor zdel nekoliko predolg in tudi malce neprimeren, zato so skrivoma godrnjali med seboj.
5 **Jaz** pa sem to opazil in jim dejal: »Zakaj se zaradi tega jezite? Že dolgo sem med vami in še nikoli Mi niste izkazali tolikšne ljubezni, pa saj je od vas niti

nisem zahteval. Zato pa vam povem: Kjer koli bo med ljudmi oznanjen Moj evangelij, naj bo omenjeno tudi to Marijino dejanje, kajti izkazala Mi je veliko ljubezen. To si tudi zapomnite. Marija, vstani in naj ti bosta zagotovljeni Moja polna ljubezen in milost!«
6 Nato je Marija vstala in se Mi z najbolj ljubečim srcem znova zahvalila.
7 Učenci pa so Mene in njo prosili odpuščanja, ker so bili nekoliko nepotrpežljivi.
8 In **Jaz** sem rekel: »Naučite se prenašati šibke, tako Mi boste pokazali več duševne moči, kakor če bi se bojevali samo z junaki in jih premagali!
9 Sonce se je medtem že povzpelo visoko nad obzorje in tudi zajtrk je že pripravljen; ko bomo pojedli, se bomo odpravili v Betanijo.«
10 Nato smo urno odšli v hišo in pozajtrkovali, pri zajtrku je bila tudi Marija.
11 Po zajtrku je tudi Lazar poračunal s krčmarjem, vzel s seboj zasluženo in tudi druge zaklade in dragocenosti. Z vsem so natovorili deset mul, saj so bile vmes tudi dragocenosti nekaterih spreobrnjenih farizejev, ki jih je Lazar prejel v upravljanje.
12 Nikodem, Jožef iz Arimateje in stari rabin so se priporočili Moji milosti in ljubezni, se Mi zahvalili za vse in se s čarodeji vred odpravili v mesto, kjer so imeli opravke. Čarodeji so se odpravili k svojim, ki so jih že željno pričakovali. Oba Rimljana, ki sta prebivala v Emavsu, sta se s sedmimi Zgornjeegipčani odpravila v Emavs in od tam so se Zgornjeegipčani po nekaj dneh vrnili v svojo deželo. Vsi drugi so odšli z nami v Betanijo.
13 Ni treba posebej omenjati, kateri ljudje so še bili navzoči, ker so bili že večkrat omenjeni med dogodki na Oljski gori.
14 Marija Magdalena Me je tudi prosila, ali bi smela priti za nami v Betanijo, in Me vprašala, koliko časa nameravam ostati tam.
15 In **Jaz** sem odgovoril: »Tam bom počival tri dni; kajti zdaj sem veliko delal in po obilnem delu si človek lahko vzame čas za kratek počitek. Ko boš uredila vse v svoji hiši, pridi k nam v Betanijo.«
16 Nato se je Marija takoj podvizala domov, tam hitro vse uredila, da bi nekaj dni, kot se je namenila, preživela pri Meni.

53. Potovanje v Betanijo

1 Končno Me je vprašal še Agrikola, ali ne bi smel za ustrezno denarno odškodnino vzeti za spomin eno od zlatih posod, čudežno ustvarjenih za mizo Rimljanov.
2 In **Jaz** sem mu odgovoril: »Kar je bilo za vas ustvarjeno, vam tudi pripada in lahko vzamete s seboj, ne da bi morali za to dati denarno odškodnino. Poleg tega boš vzel s seboj v Rim dovolj ubogih in tam dobro skrbel zanje, tako da so, gledano materialno, te posode zgolj malenkostno plačilo za to, kar delaš Meni na ljubo. Zato le vzemi vse, kar je zemeljsko dragocenega na vaši mizi! Toda tega ne imej za pravo plačilo za to, kar počneš iz ljubezni do Mene za številne revne in zatirane; kajti tvoje plačilo bo povsem drugačno že na Zemlji in nadvse neprimerljivo onstran v Mojem kraljestvu.
3 Doma pa resno in dobro skrbi za te, ki sem ti jih izročil v varstvo! Po letu dni boš moral zaradi vladarskih obveznosti z enim od sinov odpotovati na najskrajnejši zahod Evrope in tam boš imel dolgo časa veliko opraviti. V tem

času pa v svoji hiši poskrbi, da ne bodo ti, ki sem ti jih zaupal, trpeli kakšne škode niti telesno in še manj duševno!«
4 **Agrikola**, ganjen do solz zaradi ljubezni do Mene, je rekel: »O Gospod in Mojster, to bo moja prva in največja skrb in upam, da mi bo s Tvojo pomočjo tudi vse dobro uspelo. Toda nikoli me ne zapusti in ne dovoli, da bi bila jaz ali moja hiša izpostavljena prehudim skušnjavam. Dobro se zavedam moči, ki si Mi jo podaril; poznam pa tudi svoje stare velike slabosti. Če bi me od časa do časa katera hotela preskušati in premagati - o Gospod, zagrabi me in okrepi mojo voljo, da se bom lahko uprl in se ne bom vdal!«
5 **Jaz** sem rekel: »Resnično, tisto, za kar boš v Mojem imenu prosil Očeta, ki ga zdaj poznaš, ti bo tudi dano! Zato pa bodi nenehno poln tolažbe, ter naj iskrenejšega in najbolj živega zaupanja; kajti, če boš vztrajal v živi veri in ljubezni do Mene, bom neprenehoma ob tebi, te vodil in usmerjal in tako tudi vsakogar, ki bo imel toliko vere in ljubezni kakor ti!«
6 Nato so se mi zahvalili Rimljani in tudi vsi tisti, ki so jih Rimljani prevzeli v skrb in nego.
7 Pripravljeni smo bili za pot in podali smo se navzdol po cesti, ki je vodila v Betanijo.
8 Ko smo hodili mimo grajskega obzidja, sta se oglasila **gostilničar iz doline** in tudi tisti iz gostišča ob veliki vojaški cesti nedaleč od Betlehema, ki sta se tudi odpravila z nami: »Gospod, poglej to strahovito trdno mestno obzidje! Kako bi ga lahko sploh podrli s človeško močjo?«
9 **Jaz** sem rekel: »Kar so človeške roke ustvarile, lahko tudi uničijo! Kajti ljudje so na splošno spretnejši v uničevanju kakor v ustvarjanju in ob pravem času bodo kos tudi temu trdnemu obzidju. Povem vam: niti kamen ne bo ostal na kamnu! Po nekaj stoletjih bodo ljudje iskali kraj, na katerem zdaj še stoji tempelj, a ga ne bodo našli.
10 Kako je bilo v Noetovem času pred velikim potopom? To sem vam pokazal pred dnevi. V tistem času so bili ljudje sposobni uničiti celo gore, da je privrelo vodovje iz globine Zemlje in potopilo grešnike; ob pravem času bodo torej ljudje toliko laže kos temu obzidju!«
11 S tem pojasnilom sta bila oba zadovoljna, hodili smo naprej po cesti in kmalu prispeli do cestninske postaje.

54. Lakomni cestninar in Gospod. O dejavni ljubeči veri. O odškodnini

1 **Cestninar** me je kmalu prepoznal, pristopil je k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster, odkar so me na Oljski gori prevzele Tvoje besede, sem postal drugačen človek in se Ti znova iz vsega srca zahvaljujem za nadvse veliko milost, ki si jo izkazal meni in moji hiši. Vse, kar sem slišal od Tebe, sem zvesto prenesel domačim in zdaj verujejo Vate; zato daj, da bi se nad vso mojo hišo še naprej širil Tvoj blagoslov.«
2 **Jaz** sem rekel: »Ker si ravnal tako, tebi in tvoji hiši ne bo manjkalo dobrega. Toda kadar pride v Jeruzalem premalo tujcev, zahtevaš cestnino celo od domačinov; ko pridejo tujci, pa samovoljno zahtevaš veliko več, kot je določeno po postavi. Česa takega zares nisem učil in takšno ravnanje ni niti najmanj v skladu z ljubeznijo do bližnjega, ki sem jo kot nekaj najpomembnejšega vsakomur položil na srce. Če pa v tvojem ravnanju ni ljubezni do bližnjega, si

daleč od Mojega kraljestva; kajti sama vera brez dejanj ljubezni je mrtva in takšen je potem tudi človek. Zato spremeni svoje ravnanje, sicer boš od svoje vere Vame deležen le malo dobrega.
3 Da si cestninar, za katerega tempeljski duhovniki pravijo, da je hkrati tudi hud grešnik, se ti, kar zadeva Mene, ne bo štelo v greh; toda da popotnike nadlegueš in od njih zahtevaš več, kot je zakonska pristojbina, je v nasprotju z ljubeznijo do bližnjega in zato hud greh, ki nikomur ne prinese nič dobrega. Zato začni ravnati drugače, če hočeš postati pravi in uspešen učenec po Mojem nauku.«
4 **Cestninar** je potrto odgovoril: »O Gospod in Mojster, zdaj vidim, da Tvojim očem ni nič prikrito, zato bom svoje ravnanje povsem spremenil. Tebi pa se iz vsega srca zahvaljujem za to opozorilo.«
5 **Jaz** sem rekel: »Povrni tudi škodo, ki si jo storil ubogim, sicer svojo prihodnjo ljubezen do bližnjega zidaš na sipkem pesku!«
6 Ko je **cestninar** to slišal, se je priklonil in odgovoril: »Gospod in Mojster, za to mi ne bo manjkalo volje, temveč priložnosti, saj večine niti ne poznam in prenekateremu ne bom mogel povrniti občasno preplačanega.«
7 **Jaz** sem rekel: »Samo trdno voljo, da to storiš imej in stori, kar ti bo mogoče, pa se ti bo že volja štela kot storjeno! Toda okoli Jeruzalema je dovolj ubogih, ki tu in tam potrebujejo pomoč; njim naredi kaj dobrega in jim kaj žrtvuj, pa boš odplačal grehe svoje nepoštenosti!«
8 Po teh Mojih besedah se je cestninar spet priklonil, najslovesneje obljubil, da bo upošteval Moj nasvet in potem smo se odpravili naprej.
9 Na pol poti do Betanije smo srečali slepca, ki je beračil. Od svojega vodnika je izvedel, da grem mimo Jaz.
10 Ko je **slepi** to zaslišal, je začel vpiti na vse grlo: »O Jezus iz Nazareta, Ti resnični Odrešenik ljudi, pomagaj meni, ubogemu slepcu!«
11 Ker pa je tako močno vpil, so mu Moji učenci zagrozili in grajali njegovo močno vpitje ter rekli, da mu lahko pomagam tudi, če ne bo tako hudo kričal.
12 Toda **Jaz** sem pograjal učence in jim rekel: »Zakaj vas jezi, da me ta slepi prosi za pomoč? Če vam je njegovo vpitje nadležno, si zamašite ušesa in pustite, naj Mi zakriči za pomoč. Kajti, če bi videl, ne bi tako kričal; ker pa je povsem slep, kriči, da bi ga uslišal, ko bom zaslišal njegovo kričanje. Ni pa vpil, da mu pomagajte vi, temveč samo Jaz, zato ne marajte za njegovo vpitje; zaradi tega se nimate pravice jeziti in slepemu groziti.«
13 Nato so učenci utihnili, **Jaz** pa sem stopil k slepemu in ga nagovoril: »Stojim pred teboj. Kaj želiš, da ti storim?«
14 **Slepi** je odvrnil: »O dobri Odrešenik, Gospod in Mojster, vrni mi luč mojih oči! Kajti slišal sem, da lahko ozdraviš vse slepe in narediš, da spregledajo. In tako Te prosim, usmili se zdaj tudi mene!«
15 **Jaz** sem vprašal: »Ali res neomajno verjameš, da ti lahko pomagam?«
16 **Slepi** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, samo Ti mi lahko pomagaš, če le hočeš!«
17 **Jaz** sem rekel: »Dobro, hočem, da spet vidiš! Toda povem ti tudi, da v prihodnje ne greši več; kajti če boš zapadel svojim starim grehom, boš znova oslepel! Zato upoštevaj, kar sem ti zdaj povedal!«
18 Slepi Mi je to najslovesneje obljubil. Nato sem se s prstom dotaknil njegovih oči in v trenutku je videl, od silnega veselja se ni mogel premagati in se mi je z dvignjenimi rokami zahvaljeval, ker sem mu pomagal.

19 **Jaz** sem mu nato rekel: »Ker vidiš in si poleg tega tudi krepak moški, vstani s tega kraja, si v kakšni hiši poišči službo, ter zasluži vsakdanji kruh; kajti nedejavnost je zmeraj temelj in začetek vsakovrstnih grehov in pregreh.«
20 Nato je **slepi**, ki je zdaj videl, rekel: »O Ti, dobri Odrešenik, Gospod in Mojster! Prav rad bi služil in delal, če bi le našel delodajalca. Jaz in ta moj vodnik bi prav rada delala, če bi naju kdo vzel v službo.«
21 Nato sta stopila naprej **oba gostilničarja** in rekla: »Pojdita z nama in takoj bosta našla službo in delo, kajti midva imava veliko polj, vrtov, travnikov in vinogradov.«
22 Ko sta to zaslišala, sta bila presrečna, se dvignila s svojih beraških sedežev in se dobre volje odpravila z nami naprej v Betanijo, tam pa so potem ves dan skrbeli zanju.

55. Na Lazarjevi posesti

1 Ko smo prispeli v Betanijo, sta Me Lazarjevi sestri zagledali že od daleč in Mi z razširjenimi rokami stekli naproti.
2 Ko sta prišli do Mene, kar nista mogli dovolj navdušeno povedati, kaj vse se je zgodilo v Betaniji, medtem ko sem bil v Jeruzalemu in kako zelo sta se zjutraj razveselili prihoda številnih mladih; hkrati sta obžalovali, da prisrčni mladi ne bodo ostali v Betaniji, saj jima je to že namignil Rafael.
3 Povedal sem jima razlog in bili sta zadovoljni.
4 Medtem smo prispeli do domačije in urno vstopili v hišo. Tam so Me v veliki dvorani pričakali mladi, Me pozdravili kot očeta in to s tako prisrčnimi besedami, da so bili vsi ganjeni do solz.
5 Iz te dvorane smo se podali v drugo.
6 Ko smo se znašli v že omenjeni drugi dvorani in se nekoliko umirili, je Lazar ukazal, naj prinesejo na mize kruh in vino, ter nas povabil, naj se najprej nekoliko okrepčamo. To smo storili prav radi, saj nas je kratek pohod utrudil. Utrujenost sicer res ni bila omembe vredna, toda ker so Rimljani izrazili željo, da bi pobliže spoznali tudi to Lazarjevo obsežno rodovno posest, je bilo nekoliko telesnega okrepčila prav dobrodošlo. Vzeli smo kruh in vino in ko sem oboje najprej blagoslovil, smo dobre volje jedli in pili ponujeno.
7 Ko smo tako na hitro okrepili telo, smo se spet odpravili na prosto in prehodili velik del Lazarjeve posesti. Rimljane je Lazarjevo veliko bogastvo zelo presenetilo.
8 Toda **Lazar** je rekel: »Dragi prijatelji, v lasti imam vsaj tridesetkrat več, kot ste samo mimogrede videli tukaj. Toda vsa ta velikanska bogata posest me ne osrečuje zato, ker jo na tej zemlji lahko označujem kot povsem svojo, kajti danes sem pred posvetnimi postavami sicer še zakoniti posestnik, že jutri pa bo Gospod od mene zahteval mojo dušo in ta Mu bo morala izkazati, kako zvesto in v kakšne namene je upravljala zemeljske dobrine, ki so ji bile zaupane. In glej, marsikateri duši se bo po tem obračunu pred Gospodom hudo godilo. Zato smo, gledano iz pravega življenjskega zornega kota, na tem svetu samo začasni upravljavci takšnih zemeljskih dobrin v korist ubogega človeštva, nikakor pa ne njihovi lastniki. Kajti večno upravičeni lastnik je samo Gospod, mi pa imamo samo pravico upravljati dane zemeljske dobrine v korist potrebnih ljudi in jih ustrezno obdelovati.

9 In tako tudi nisem lastnik vsega tega, temveč zmeraj le skromen obdelovalec in upravljavec. Samo Ta, ki je zdaj med nami in je največji prijatelj življenja in pravi gospodar vsega življenja, je pravi lastnik te dobrine in tudi drugih dobrin te zemlje in nekoč nam bo v zveličanje, če nam bo rekel: 'Dobrine, ki sem vam jih zaupal, ste dobro upravljali!'«
10 Oglasil se je **Agrikola**: »Tako kot zdaj po resnici misliš in govoriš o svojih dobrinah, bom tudi jaz gledal na svoje, tako o njih govoril in če bo le mogoče, tudi ravnal tako kakor ti. Tebe, o Gospod, pa že zdaj prosimo, da nam nekoč ne bi izstavil prestrogega obračuna za naše poslovanje s Tvojimi zemeljskimi dobrinami, ki si nam jih zaupal v upravljanje. Kajti volje, da bi ravnali prav, naj nam ne bi primanjkovalo. Ne moremo pa vedeti, ali nam bodo zunanje, neugodne posvetne razmere nepričakovano občasno in nepredvideno prekrižale račune; če se zgodi kaj takega, pa nam bodi Ti, o Gospod, milosten in usmiljen.«
11 **Jaz** sem odgovoril: »Kar koli se bo dogajalo proti vaši volji, bo zaračunano tistim, ki so vas tu in tam ovirali na vaši poti. Kajti račun, ki bo Zame edino veljaven, bo zapisan v vaših srcih. Ker pa ste zdaj Moji prijatelji, boste to ostali tudi v večnosti.
12 Kajti resnično vam povem: Blaženi ste, ki zdaj vidite in slišite, kar so si vsi patriarhi in preroki hrepeneče želeli videti in slišati! Toda tedaj še ni bil pravi čas. V duhu zdaj tudi oni to vidijo in slišijo in se tega nadvse veselijo; toda njihovemu mesu je bilo to prikrito in bo bolj ali manj ostalo prikrito tudi prihodnjim rodovom. Vam pa zdaj ni težko verovati in se po tej veri ravnati, kajti vaša ušesa in oči pričajo o vsem, česar do zdaj na tej zemlji človeško oko še ni videlo in človeško uho ne slišalo; toda v prihodnje bodo blaženi samo tisti, ki bodo, čeprav ne bodo videli in slišali tako kot vi zdaj, kljub temu verjeli in se ravnali po veri. Zato pa se jim bo ta zasluga tudi toliko bolj obrestovala.«
13 **Moji učenci** so vprašali: »Če Te, o Gospod, v prihodnje ne bo nihče več mogel videti in slišati, kako boš potem vse do konca časov ostal pri Svojih?«
14 **Jaz** sem odgovoril: »To je spet skrajno neumno vprašanje!
Koliko vsega in velikega sem vam že povedal in tudi pokazal, kljub temu pa razumete le malo o Božji notranji modrosti! Saj ne morem večno ostati utelešen na tem materialnem svetu. Že nekajkrat sem vam povedal, kaj vse se Mi bo še zgodilo, da bo dopolnjena mera judovskih grehov in bo nadnje prišla sodba, in še sprašujete skoraj tako, kakor sprašujejo od rojstva slepi po barvah svetlobe, kako bom v prihodnje vse do konca časov ostal pri Svojih! Ker pa tega še ne razumete, vam moram znova povedati:
15 V duhu, besedi in resnici bom ostal pri Svojih in tisti, ki Me bodo zelo ljubili, Me bodo lahko na trenutke celo osebno zagledali. S tistimi, ki bodo živeli po Mojih besedah in skrbno proučevali njihovo notranjo resnico, pa bom govoril tako, da me bo razumelo njihovo srce in bom torej Svoje besede položil globoko v njihovo dušo. V Mojem imenu dobro vzgojeni mladeniči in mladenke bodo jasnovidni, razloženo jim bo Moje bistvo, nebesa in večno življenje in tudi usoda odpadnikov in zlih; in tako bom torej ostal pri Svojih do konca časov te zemlje. To je treba prav razumeti in Me o tem ne sprašujte več!«
16 Učenci so bili z Mojim odgovorom zadovoljni in Me o tem niso nikoli več spraševali.

56. Poseben položaj Zemlje

1 Nato smo hodili med polji in vrtovi blizu Betanije in kmalu prispeli do že znanega priljubljenega Lazarjevega počivališča na neki majhni vzpetini, tam smo se na prostem malo odpočili, saj smo bili pri ogledovanju Lazarjeve posesti na nogah skoraj tri ure. Tedaj je iz množice Rimljanov izstopil **nekdo** in Me vprašal: »Gospod in Mojster, doslej sem samo poslušal, niti besede nisem spregovoril, zdaj pa povem, da je zame vse, kar sta nam Ti in tudi nenavadni angel govorila in razlagala, in kar smo videli, neovrgljiv dokaz Tvoje neposredne in osebne božanskosti. Razložil si nam tudi zvezdnato nebo, po Svoji dobroti in vsemogočnosti Svoje svete volje si nas prestavil v posebna stanja, v katerih smo lahko prav tako jasno videli druga zemeljska telesa, kakor zdaj z mesenimi očmi vidimo pokrajine te zemlje, in povsod smo videli tudi ljudi in množico drugih bitij. Da, na drugih zemeljskih telesih, ki smo jih opazovali, smo zagledali celo množico veličastnejših dežel in pokrajin, ljudi in drugih bitij, vse veliko bolj izpopolnjeno, lepota in velika pravilnost njihovih bivališč pa nepopisno presegata vse na tej zemlji.
2 Ko sem premišljeval o tem, se mi je v srcu porodilo vprašanje, kako in zakaj si se Ti, o Gospod, prav na tej vsestransko revni zemlji hotel odeti prav v to človeško meseno telo, čeprav Ti je bilo v ta namen na voljo na milijarde veličastnejših in večjih sončnih svetov. Ali ne bi mogel in hotel spregovoriti nekaj o tem, da bi razumeli še mi, Rimljani?«
3 **Jaz** sem odgovoril: »O da - čeprav sem vas pri razkrivanju materialnega stvarjenja in zlasti pri prikazu in nazorni razlagi sončnega ustroja v lupinasti obli in nato celotnega velikega ustvarjenega človeka že opozoril na to, kako in zakaj sem se odel v meso prav na tej zemlji in v tem času; toda čeprav vam bom to znova pojasnil, pa celotnega vzroka za to ne boste dojeli vse dotlej, dokler ne boste sami znova rojeni v duhu. Toda kljub temu vam lahko nekaj o tem vsaj nakažem, ker že vnaprej vidim, da bo prav ta točka med prihodnjimi posvetnimi modreci in teozofi pomembna, utegne povzročati spore in jih tudi bo. Torej Mi znova prisluhnite!
4 Pravi vzrok je seveda samo v Moji modrosti in Moji volji. Vsi veste, da ima vsak človek in tudi vsaka toplokrvna žival srce, od katerega je odvisno življenje, to veste vsi, toda ustroja srca ne poznate; Jaz pa ga dobro poznam in zato tudi vem, kaj je v srcu, da ga oživlja.
5 V srcu sta dve nadvse majhni kamrici, ki ustrezata obema velikima krvnima kamrama. Vašim očem bi bili ti dve kamrici komaj vidni kot dve skrajno majhni piki. Toda ne glede na to, kako skrajno majhni sta, s svojim ustrojem povsem sami določata predvsem življenje srca in s tem tudi življenje vsega telesa in vseh njegovih neštetih delov in organov.
6 Prva in najpomembnejša kamrica ustreza duhovnemu in s tem samemu življenju, lahko bi jo imenovali tudi potrjevalno in s tem resnično. Drugo kamrico, po svoje manj pomembno, čeprav za naravno telesno življenje nepogrešljivo, pa bi lahko označili kot tisto, ki ustreza materiji, torej bi jo imenovali zanikovalno. Ta sama po sebi nima življenja, temveč je zgolj posoda za življenje, ki življenje z vsakim vnovičnim srčnim utripom na novo zajame iz potrjevalne kamrice, ter ga potem s krvjo prenese vsemu telesu.
7 Iz te zlahka razumljive slike boste že lahko doumeli, kako je srce ustvarjeno v svojem življenjskem temelju in takšno tudi mora biti, da lahko celotnemu

telesu zagotovi življenje. Tudi brez nadaljnje razlage je samoumevno, da ima srce še zelo spreten, nadvse umetelen in skrajno moder organsko-mehanski ustroj za pospeševanje v srcu razvitega življenja. Tega tudi mora imeti, kajti tam, kjer mora nekaj napredovati, morajo v ta namen obstajati tudi dobro utirjene poti in sredstva za prenašanje. Toda za osvetlitev naše zadeve potrebujemo predvsem obe kamrici, od njiju pa pravzaprav samo pritrjevalno.

57. Podobnost med mikrokozmosom in makrokozmosom. Razlogi za Gospodovo učlovečenje na Zemlji

1 (**Gospod**): »Tako kot je v malem vsak človek zgrajen po meri svojega kratkega telesnega preskusnega življenja, je v najširših obrisih zgrajen tudi celoten veliki ustvarjeni človek.
2 Pomislite, da celotna lupinasta obla, v kateri je ta zemlja z Luno, Soncem in nešteto drugimi sonci in zemeljskimi telesi, sestavlja srce velikega ustvarjenega človeka in da je prav to Sonce s planeti, ki krožijo okoli njega, potrjevalna življenjska kamrica. V tej življenjski kamrici pa pogojuje in sestavlja prav ta zemlja ustrezno duhovno temeljno življenjsko snov, noben posvetni modrec pa ne bo nikoli ugotovil, kako in zakaj. Toda Jaz, kot Stvarnik neskončnosti iz Sebe, vem zakaj, in zato vam tudi lahko povem, kako je s to zadevo.
3 Ker sem Jaz od vekomaj temelj vsega življenja in vse biti, sem tudi prapotrjevalna življenjska kamrica v večnem srcu življenja neskončnosti.
4 Ker sem po Svoji ljubezni, modrosti in redu v Sebi samem sklenil obleči telesno človeško, sem to lahko uresničil - ustrezno večnemu redu - v velikem ustvarjenem človeku samo na kraju, ki povsem ustreza Mojemu prabitju, čeprav je ta kraj ustvarjen iz Mene.
5 S tem sicer ni rečeno, da bi morala biti prav ta zemlja, na kateri smo zdaj, poglavitni potrjevalni kraj. To bi bila lahko tudi katera koli druga zemlja, ki pripada temu Soncu in za to je bila celo določena neka druga. Toda njeni prebivalci so se s svojim ravnanjem izkazali za še veliko bolj nevredne kakor zdaj prebivalci te zemlje in zato je bila tista zemlja zavržena in opustošena s prebivalci vred.
6 Ker pa je bila prav ta zemlja že od Adamovih časov predvidena za to in sem si na njenih tleh zdaj odel telesno človeško, bo to ostala do konca časov sojenih duhov v vsej materiji, vi pa boste tudi v duhu iz Mene ostali prenašalci pratemeljnega življenja v vso neskončnost in večnost in prav zato Moji pravi otroci.
7 Glejte, tako je povsem na kratko in jasno, kolikor je le mogoče, naveden razlog, zakaj sem si samo na tej zemlji in na nobeni drugi, še tako veliki in popolni, odel telesno človeško iz čiste ljubezni do zdaj Svojih otrok.
8 Poleg tega poglavitnega razloga obstajajo še drugi razlogi, ki bi jih bilo še mogoče navesti glede namena Moje volje, ustrezno večnemu redu. Ti stranski razlogi pa so le nujna posledica pravega poglavitnega razloga in zato ni potrebno, da bi jih naštevali preveč natančno.
9 Takšen razlog je skrajno ponižanje in znižanje, brez katerega se niti višji duh ne more odeti v meso življenjske preskušnje in potem spet preiti ali se vrniti v svobodno in samostojno življenje; in tudi to predstavlja ta zemlja.

10 Potrjevalna kamrica v srcu je, kar zadeva dele telesa, zagotovo tudi najbolj neprivlačen delec vsega telesa. Temačen je in nikoli ga ne bo osvetlil sončni žarek in celo človek, ki mu ta delec zagotavlja in daje življenje, ga ne prepozna in ne spoštuje. Če bi o tem govoril s posvetnimi modreci, bi zgolj skomignili in rekli: 'Kako bi bilo mogočno življenje nekega človeka na sploh lahko odvisno od komaj zaznavne pikice?' To pa pomeni, da celo največji posvetni modreci, kaj šele kateri drugi, še zdaleč ne poznajo svojega življenjskega temelja.
11 In kljub temu se mora vsak človek, ki želi res spoznati samega sebe in Boga, po poti skrajne ponižnosti in poslušnosti podati v to svojo nadvse neugledno življenjsko kamrico srca in od tam prejeto življenje duhovno znova vrniti. Če kdo to stori, razširi življenjsko kamrico in jo povsem razsvetli. Ko se zgodi to, pa se razsvetli celotno srce in iz srca ven tudi ves človek, ki spozna samega sebe in s tem tudi Boga, ker se šele tedaj lahko zave in spozna, kako v to kamrico priteka življenje iz Boga, se tam zbira in oblikuje v svobodno, samostojno življenje.
12 V tej kamrici torej prebiva pravi Božji duh in če človeška duša v tej kamrici z resnično ponižnostjo, poslušnostjo in tudi ljubeznijo pravega človeka preide v večno, neustvarjeno Božjo ljubezen, se duša tako združi z večnim duhom iz Boga in ta z ustvarjeno dušo in to je potemtakem vnovično rojstvo duše v duhu iz Boga.
13 Zgled za to, kako mora ravnati pravi človek, da si pridobi polno veličastvo življenja, pa sem vam vsem zdaj tudi Jaz sam, in v velikem ustvarjenem človeku tudi resnični kažipot; na to zemljo sem prišel zato, ker prav ta po Mojem večnem redu ustreza, kot sem že povedal, potrjevalni kamrici srca, da bi si tako pridobil Svoje in s tem tudi vaše največje veličastje popolne oblasti v nebesih in na vseh zemljah.
14 Od vekomaj sem že imel v Sebi samem polno moč in veličastje, toda kljub temu za nobeno ustvarjeno bitje nisem bil Bog, ki bi Ga to bitje lahko videlo ali dojelo in to ni bilo mogoče niti najpopolnejšemu angelu. Če sem se hotel komu pokazati vidnega, kot Abrahamu, Izaku in Jakobu, se je to zgodilo tako, da sem kakega angela toliko prežel z duhom Svoje volje, da je ta za nekaj trenutkov predstavljal Mojo osebnost. Toda odslej sem za vse ljudi in angele vidni Bog in jim omogočam najpopolnejše, večno in samostojno najsvobodnejše in s tem tudi najpristnejše življenje. Prav v tem je Moje in obenem tudi vaše veliko poveličanje.
15 Kako so mogli nekdaj celo najpopolnejši angeli in tudi najpobožnejši ljudje te zemlje ali vseh drugih zemelj resnično poveličevati nikoli videnega, in zato tudi nikoli povsem dojetega Boga, s pravo in živo ljubeznijo do Njega? Kajti ves čas je veljalo: 'Boga nihče ne more videti in ostati živ; kajti čisto božanstvo je vse vase vsrkavajoči, večni ogenj!' Ta ogenj je zdaj prekrit v Meni in udušen s tem Mojim telesom, zato odslej ne velja več: 'Boga ne more nihče gledati in obenem živeti!', temveč: 'Odslej bo vsak angel in vsak človek Boga lahko gledal in živel; kdor pa Boga ne bo gledal, bo imel zelo bedno in sojeno življenje!'
16 Kar vam je bilo povedano in pokazano zdaj, je prav gotovo tudi stranski poglavitni razlog, zakaj sem prav na tej zemlji privzel meseno človeško.
17 Kakor ste iz te razlage morali jasno spoznati, zakaj sem prav na tej zemlji in na nobeni drugi prevzel meseno človeško, boste prav tako jasno razumeli in spoznali tudi drugo.

18 Videli ste, da ima ta prav neprivlačna potrjevalna srčna življenjska kamrica, kot pravo človekovo temeljno življenjsko počelo, tudi sama najsvetlejšo in najpristnejšo inteligenco in je torej že sama v sebi svetloba, resnica in življenje. Tako je tudi z ljudmi te zemlje. Tudi ti so v primerjavi z ljudmi drugih zemelj praizvirno skrajno neprivlačni, zakriti, mračni, majhni, šibki in brez zavedanja in jih duhovi drugih vesoljnih teles skoraj ne poznajo, saj navsezadnje ljudje tudi sebe ne poznajo. Toda prav v svoji skriti notranji življenjski globini so iz Mene temeljna življenjska točka celotnega velikega ustvarjenega človeka in zato lahko iz sebe razvijejo tudi takšne najvišje življenjske sposobnosti, ki se pri ljudeh drugih zemelj pojavljajo le skrajno enostransko in v podrejeni stopnji.
19 Zaradi takšnih najvišjih in bogu podobnih sposobnostih so ljudi te zemlje, h katerim sodi zlasti še dobro razvit zunanji in notranji govor, umetelnost pisanja in računanja in še marsikaj drugega, tudi edini primerni sprejemati razodeto besedo iz Božjih ust in sicer najprej z zunanjimi črkami ali slikami, in iz teh pa tudi duhovno in nazadnje še v globokem nebeškem življenjskem pomenu.
20 Ta sposobnost pa je nekaj neprecenljivo velikega in odličnega, tako kot sta tudi življenjska sposobnost in inteligenca potrjeval ne srčne življenjske kamrice človekov najdragocenejši, najpopolnejši in najplemenitejši del. Zato sem lahko prišel samo k vam na to zemljo in k nikomur drugemu na kateri drugi zemlji.
21 Glejte, to je še en razlog, zaradi katerega sem samo na tej zemlji lahko sprejel meseno človeško. To so poglavitni razlogi Mojega učlovečenja na tej zemlji.
22 Premislite to in nato povejte, kako ste to razumeli!«

58. Kako je Rimljan razumel Gospodovo razlago

1 **Rimljan** je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster, po Tvoji zdajšnji razlagi sploh ne more biti drugače kakor prav tako, kot si nam to zdaj povedal. Tega sicer še dolgo ne bomo povsem dojeli, toda vse to nedvomno verjamemo, ker si nam to Ti kot večna resnica in modrost sama prikazal tako, kakor je in mora biti. Ti kot Stvarnik vseh stvari pač sam najbolje veš, kako so ustvarjena Tvoja dela in po kakšni ureditvi, ter v kakšen namen. Mi lahko za takšne razmere Tvoje večne in nam, ljudem, do zdaj povsem nerazkrite ureditve izvemo samo od Tebe in verjamemo vse, kar nam poveš, ker s svojim razumom in še manj s svojimi čuti ne moremo prodreti v polno globino Tvoje modrosti. Zahvaljujemo se Ti za to nadvse pomembno razkritje.
2 S tem, kar si nam povedal, si nam dal tudi orožje, s katerim bomo kar najbolj kos vsem posvetnim modrecem in starim teozofom. Kajti to je najboljši dokaz, porojen iz najglobljega življenjskega vira vsakega človeka, ki pa mora biti prav zato kar najbolj pristno in ustrezno povezan z vsem Tvojim neskončno velikim stvarstvom, ker je človek kot bitje, ki je Tebi samemu zdaj povsem podobno, najpopolnejši končni zidak, zato je v pomanjšani podobi to, kar je celotno neskončno veliko stvarstvo.
3 Da pa je pot k resničnemu, svobodnemu in samostojnemu življenju zelo ozka in tesna, se jasno razbere že iz Tvojega čudežno velikega razkritja; toda človek tudi spozna, da mora biti tako in nič drugače.

4 Kdor pa želi iskreno in živo najti samega sebe in s tem tudi Tebe, mora prodreti vase skozi najožja vratca, sicer ostane zunaj svoje srčne življenjske kamrice. Samo ljubezen do Tebe in bližnjega razširi sicer tako ozka vratca, prava ponižnost pomanjša dušo, ki si domišlja, da je velika in prava krotkost jo naredi gibko. Samo tako pripravljena duša lahko potem prodre skozi ozka vratca v življenjsko kamrico svojega božanskega duha, postane eno z njim in se tako v njem na novo ali spet rodi. Da je to za naše tuzemsko poskusno življenje nekaj neogibnega, sem razbral iz Tvoje pomembne razlage in tudi ugotovil pravi in ustrezni razlog, zakaj si nam kot nekaj nadvse dragocenega in pomembnega položil na srce ljubezen do Boga in bližnjega, ter ponižnost in krotkost.
5 Ker pa zdaj poznamo razlog in tudi to, kaj vse je nujno na tej poti doseči, bomo laže ravnali prav in to kar se da marljivo in zavzeto tudi uresničevali.
6 V svoji veliki življenjski revščini vemo, kje je skrit velik in nadvse bogat zaklad, imamo tudi sredstva in orodje, da ga zase uplenimo, zato bi morali biti res nori, če bi za njegovo zagotovljeno najdbo in dvig brezdelno stali križem rok in se tako kot duhovno slepi posvetni ljudje tepli za skrajno minljive iztrebke sojene posvetne materije, za katero se danes zdi, da še nekaj pomeni, jutri pa jo bosta raznesla veter in vihar kakor pleve brez vrednosti.
7 O hvala Ti, o Gospod in Mojster, da si nam tako jasno razkril temelj najglobljih stvari Svojega stvarstva!
8 Toda, o Gospod in Mojster od vekomaj - samo še kratko vprašanje. Dobro vem, da že veliko vnaprej najjasneje veš, kaj bi te zdaj želel vprašati, toda kljub temu te javno sprašujem. Prvič, ker sam to hočeš in drugič, zaradi drugih tukaj navzočih, da bi tako še bolje spoznali, za kaj gre.
9 Vprašanje pa je: Ali prebivalci drugih zemelj ne vedo o Tebi nič in če vedo, kako so to izvedeli? Ali so ljudje na drugih zemljah in svetovih tudi pravi ljudje ali pa so ljudje samo na zunaj, v notranjosti pa takšni kot nam, ljudem na tej zemlji, podobne ustvarjene živali, ki jih usmerja moder nagon, ki si ga Ti položil vanje, nekaj podobnega, kot smo lahko videli tukaj pri nekaterih živalih, ko bi jim že skoraj pripisali neko stopnjo razuma, pameti in sposobnosti presojanja?
10 O Gospod in Mojster, samo še malo nam to pojasni, pa bodo naše duše potešene!«

59. Razmerje med našo zemljo in drugimi svetovi

1 **Jaz** sem odgovoril: »Moj odgovor na svoje prvo vprašanje si povsem razumel, in tudi iz tega, kar sem vam razodel, si tako spretno in pravilno razbral napotke za vaše življenje, da vam tega tudi Jaz ne bi mogel nazorneje predstaviti; kdor se bo torej v skladu s tvojimi besedami skozi ozka vratca podal vase, se bo tudi resnično v svojem duhu znova rodil v večno življenje. Toda, ker si to, kar sem vam razložil, tako prav in dobro dojel, pa je čudno, da v sebi nisi zaznal in našel pravega odgovora še na svoje drugo vprašanje.
2 Glej, če so ljudje te zemlje v primerjavi z neskončno velikim ustvarjenim človekom to, kar je potrjevalna kamrica njihovega srca v primerjavi z njihovim celotnim obsegom, ki pa tudi živi in deluje v skladu z zakonitostmi razuma, volje in občasno nagonov, potem je na tvoje drugo vprašanje prav lahko in preprosto odgovoriti.«

3 **Rimljan** je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster, saj se mi že dozdeva. Zdi se mi, da zadevo že dojemam, a je kljub temu še ne razumem povsem. Bodi torej tako dober in milosten do mene in vseh nas in nas popelji na pravo pot!«
4 **Jaz** sem odgovoril: »No dobro torej, naj vam bo! Glej in poslušaj!
5 Poglavitni življenjski temelj telesa in duše je znana potrjevalna kamrica srca. Ko je ta dejavna, zaživijo tudi vsi nešteti deli tvojega celotnega bitja tako, kot da bi bili sami ta kamrica življenja, sprožilka življenja in njegova nosilka. In glej, tvoji udje potem z ustrezno vajo lahko res pridobijo presenetljivo moč in postanejo zelo spretni v številnih dejavnostih. Komu pa se navsezadnje morajo zahvaliti za vse te lastnosti in velike spretnosti? Glej, neki kamrici srca, kajti brez nje bi bili vsi udje mrtvi in negibni kot pri kakšnem kovinskem maliku.
6 Kdo pa je naučil umetnikove ude takšne spretnosti in to vsak posamezen ud glede na njegovo posebno zgradbo in namensko uporabo? Vse to prihaja iz kamrice srca in to od stopnje do stopnje!
7 Prvi življenjski vzgibi postopno aktivirajo celotno srce. Od tam se dejavnost prenese po krvi v pljuča, jetra in vranico, nato v drobovje in glavo, ter vse njene dele.
8 Potem, ko je preskrbljena glava in so izoblikovani možgani, lahko človek misli, presoja, sklepa, razume in spoznava. In šele nato sledi pravo in modro urjenje najbolj zunanjih udov, ti pa potem lahko kmalu še tako zahtevno delo tako dobro in pametno opravljajo, kot da bi se sami usposobili za svobodno in samostojno življenje. O tem pa ti povem še nekaj:
9 Ko je človek znova rojen v duhu, lahko misli v vseh delih svoje duše in telesa in zase povsem zaznavno govori, ter je v vsem svojem bitju Meni enak Duh, Življenje, Moč, Misel in povsem živa Beseda. In od kod mu vse to? Glej, vse samo iz potrjevalne kamrice njegovega srca!
10 Tako kot človek prejema ves pouk in vso svojo izobrazbo samo iz kamrice svojega srca, tako tudi ljudje drugih svetov prejemajo svojo izobrazbo samo iz kamrice srca velikega ustvarjenega človeka - le da je ta seveda nadvse velika - in sicer po svojem ustroju in usposobljenosti.
11 Kako se to zgodi, pa za zdaj še ne moreš dojeti; ko pa boš povsem prerojen v duhu, boš dvoje velikih vprašanj - kako in zakaj - razločno dojel in prav razumel. Ali se ti zdaj vsaj dozdeva, kako si ljudje drugih svetov pridobivajo Moja spoznanja in s tem tudi modrost in blaženost?«

60. Pomen Zemlje

1 **Rimljan** je rekel: »O Gospod in Mojster, s to dodatno razlago te druge zadeve, ki je pomembna tako zame kot za vsakogar, sem se znašel kar pod soncem najmočnejše luči! Mi na tej zemlji, ki smo Ti tako zelo blizu in tako tesno povezani s Teboj v ljubezni in življenjski modrosti, smo za celotnega neskončno velikega ustvarjenega človeka spričo Tvoje največje bližine z nami, nujno to, kar je v našem srcu potrjevalna življenjska kamrica. Druga vesoljna telesa s svojimi ljudmi, lupinaste oble s svojimi osončji in osrednjimi sonci so z nami v enakem razmerju kakor naši telesni in duševni deli z življenjsko kamrico našega srca.
2 Pri nas si v Svoji najpopolnejši in najizrazitejši Božji osebnosti in obvladuješ vso neskončnost - zagotovo od nikoder drugod kakor prav od tod, kjer si povsem in v celoti navzoč - in mi, ljudje te zemlje in predvsem tega kraja, smo

zaradi svoje velike ljubezni do Tebe gotovo tudi Tvoja najbližja - in ker smo prevzeli Tvoj nauk, Tvojo božansko ljubezen in modrost - tudi najbolj živa in po Tvoji volji najmogočnejša in najdejavnejša okolica.
3 Če je tako in drugače tudi biti ne more, se mora iz nas - sicer še ne vemo kako - po Tvoji volji izlivati vse izoblikovanje tudi v vsa nešteta druga vesoljna telesa in njihove prebivalce, enako kakor se iz te najmanjše kamrice srca izliva v vsega človeka temeljno življenje in vsa siceršnja izoblikovanost; kako to poteka, temeljnemu življenju v kamrici - vse do polnega vnovičnega rojstva - ni znano.
4 Ni dvoma, da poteka celotna zadeva tako; kako se to dogaja, pa za zdaj za nas, kot duhovno še nezrele otroke Tvoje ljubezni in milosti, ni tako pomembno. Kajti Ti, ki zanesljivo že od vekomaj še prejasno poznaš odgovor na vprašanje kako, si med nami in boš predvsem v duhu pri nas tudi ostal, in to ne samo do konca časov, temveč, vsaj tako menim, kar vekomaj. In četudi ostaneš za zmeraj pri nas in med nami, se razmerja obstoja in nastajanja v vsej neskončnosti ne bodo spremenila, ker se tudi naš zdajšnji odnos, to je odnos med Teboj in nami, ne bo nikoli spremenil.
5 Kajti življenjska kamrica srca se ne bo nikoli premestila v oči, ušesa, nos ali v želodec, ledvice, vranico ali v roke in noge ali njihove skrajne dele, čeprav ima vsak od teh delov, velik ali majhen, tudi svoj poglavitni življenjski organ, sicer ne bi mogel sprejemati življenja iz temeljnega življenja kamrice srca in ga dejavno uporabljati za svoj posebni namen.
6 Kajti oko uporablja življenje, ki priteka v človeka iz srca, zagotovo povsem drugače kakor uho, in tako tudi vsak človekov del ustrezno svojemu namenu, in navsezadnje je ta neskončna številnost vendarle ena sama popolna celota, ki povsem ustreza pratemeljnemu življenju v srcu in se tam počuti kakor v svojem prvotnem domu. In ko se tam znajde, ko torej najde sebe, je to prav tisto, kar si Ti, o Gospod, tako dobro imenoval vnovično rojstvo v duhu.
7 In zdaj me tako jasno in svetlo, kakor sončna svetloba od zgoraj, prešinja neka celo neskončno večja misel! Poleg vnovičnega rojstva zemeljskega človeka, za katero zdaj že kristalno jasno vemo, v čem je in kako ga najzanesljiveje dosežemo, pa se kaže še neko drugo, neskončno večje vnovično rojstvo v duhu, namreč rojstvo celotnega velikega ustvarjenega človeka.
8 Tega zagotovo v tem življenju nikoli ne bi sam dojel, če mi Ti, o Gospod, ne bi zelo jasno nakazal; namig je bil tolikšen kakor iskrica, in glej, v meni se je razplamenel v sijoče sonce.
9 Glej, iz Svoje neskončne jasnosti si povedal, da se v povsem v duhu znova rojenem človeku njegovo temeljno življenje pretaka skozi vse njegove neštete dele, tako da je potem v celotnem človeku eno pra- in temeljno življenje in da takšen človek lahko v vseh svojih delih misli, presoja, sklepa in zase povsem razumljivo govori, in postane tako v celoti Tebi podoben, živa Beseda.
10 Tako kot postane pri človeku - ki zaživi povsem v duhu svojega temeljnega življenja in ga to povsem preveva - vse naj svetlejša in najbolj živa beseda, se mora navsezadnje enako zgoditi tudi velikemu ustvarjenemu človeku. Po Tebi ga prežemamo v vseh njegovih neštetih delih in naše življenje in svetloba bosta delovala in svetila v vsej neskončni velikosti praustvarjenega človeka; in tako bo celotni veliki ustvarjeni človek z nami in Teboj, o Gospod, postal tudi ena sama velika in živa Beseda.

11 Dozdeva se mi, da že nekaj malega razumem tudi glede velikega vprašanja kako; kajti samo tako in nič drugače se lahko dogaja po Tvoji večni ureditvi, da se od nas, ljudi te zemlje, nazadnje tudi celotni veliki ustvarjeni človek v vseh svojih delih navzame naših spoznanj in našega spopolnjevanja, ter postane tako živ kot mi.
12 Ob tem naj omenim še nekaj, kar nekako dokazuje, da so Tvoje besede resnične; po Tvoji milosti imam že od otroštva nadvse dober spomin, doslej še povsem neokrnjen, zato sem si tudi zapomnil vsako besedico, ki si jo izgovoril.
13 Glej, na gori si nam povedal priliko o vrnitvi izgubljenega sina k očetu, da bi nam tako čim nazorneje prikazal veličino Svojega božansko-očetovskega usmiljenja; toda že tedaj sem Tvoje besede razumel drugače kot morda marsikdo, ki stvari nekoliko ožje dojema in razume in toliko laže, ker si nam Ti sam ob tem marsikaj pomembnega že dokazal.
14 Zdi se mi, da ta nekako izgubljeni sin, ki se pozneje vrne k očetu, nakazuje vnovično rojstvo človeka te zemlje - o tem vemo že marsikaj - predvsem pa nakazuje prihodnje vseobsegajoče novo rojstvo celotnega velikega ustvarjenega človeka. Kajti, Gospod, Tvoje besede niso človeške, temveč Božje, in te niso namenjene samo nam, temveč po nas tudi naravno in duhovno vsej neskončnosti. Kajti celotno stvarstvo je od vekomaj tudi Tvoja misel, Tvoja beseda in Tvoja volja.
15 Gospod in Mojster, ali sem v svoji še veliki človeški in poganski šibkosti Tvoj pouk, ki sem ga bil deležen, vsaj približno prav doumel?«

61. Poglavitna človekova naloga

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj in brat Mark, sin Aurelije, najkrepostnejše in najbolj omikane patricijke, Mojega poduka, ki si ga prejel, nisi dojel le približno, prav in dobro, temveč si zadel kar žebljico na glavico, zato naj znova povem: Luč bo torej odvzeta judom in dana veliko modrejšim poganom. Kajti dolga noč poganov se je spremenila v dan, judovski dan pa se je prevesil v najtemnejšo noč.
2 Pripeljite Mi jih iz vsega Jeruzalema in vse judovske dežele, pa med njimi ne bo nikogar, ki bi se po pravi modrosti lahko primerjal s tem Mojim Markom.
3 Resnično ti povem, da si Me s svojim pravilnim razumevanjem zelo razveselil, kajti Moje besede so zaživele v tvojem srcu. Zato pa boste ti in tudi tvoji tovariši že prav kmalu znova rojeni v Mojem duhu.
4 Ti, Mark, zdaj si že pri vstopu skozi ozka vratca življenja v svojo temeljno življenjsko kamrico; kajti če ne bi bilo tako, potem Mojih besed ne bi mogel tako poglobljeno dojeti, kakor se je pokazalo zdaj. Kajti česa takega človeku ne more posredovati njegovo meso, temveč le Moj, v njem že za njegovo dušo prebujeni duh.
5 Iz tega pa lahko že vidite in spoznate, v kolikšnih globinah resnice in modrosti se bodo znašli tisti, ki se bodo veselili polnega vnovičnega rojstva svoje duše v Mojem duhu. Znova vam povem, kar sem vam povedal že velikokrat: Nobeno človeško oko ni videlo, nobeno človeško uho ni slišalo in noben človeški čut ni začutil, kako neskončno in s telesnimi usti nikoli izgovorljivo blaženost je Bog pripravil tistim, ki Ga resnično ljubijo, to pomeni, potrjujejo s svojimi dejanji!

6 Že od vekomaj neogibno nosim v Sebi najvišjo blaženost na najvišji stopnji popolnega užitka; kajti Moja ljubezen, Moja modrost in Moja neskončna moč Mi v Meni samem večno omogočajo neizrekljivo skrajno blaženi popolni užitek Mojega božanskega, nadvse popolnega življenja in Jaz kot vaš Oče vam pravim: Kar imam Jaz, imejte tudi vi, Moji najljubši otroci! Kajti kje na tej zemlji je še oče, ki z otroki, ki jih ljubi bolj kakor sebe, ne bi rad delil vseh svojih radosti in ni najsrečnejši prav tedaj, ko zbere okoli sebe svoje ljube otroke, polne veselja?
7 Ali morda mislite, da bo Oče v nebesih manj vesel Svojih otrok, ki Ga nadvse ljubijo? O nikakor ne, še neskončno bolj jih bo vesel! Zato pa jim bo pripravil še neskončno večje veselje, kot bi ga mogel še tako ljubeči zemeljski oče svojim otrokom; kajti vaš nebeški Oče ima za to neskončno veliko najbolj čudežnih sredstev.
8 Zato pa z veseljem in zavzeto izpolnjujte tisto, česar vam nisem zapovedal, temveč sem vam zgolj očetovsko svetoval in kmalu boste spoznali, kakšno plačilo vas čaka!
9 Sami pa si odgovorite in dobro premislite: Ali ne bi bil nadvse nor trgovec, ki bi vedel, da lahko za sprejemljivo ceno kupi največji biser neprecenljive vrednosti in če ne bi imel toliko denarja, ne bi takoj prodal vseh svojih manj vrednih posestev in si kupil neprecenljivi biser? Kajti neprecenljivi biser bi bil v človekovih očeh neprimerno več vreden kakor vsa njegova prejšnja posestva.
10 In glejte, tako je tudi z vrednostjo vnovičnega rojstva človeške duše v njenem praživljenjskem duhu iz Mene! Mar ta ne zasluži, da se pravi človek odpove vsemu svojemu posvetnemu bogastvu in si z vsemi močmi prizadeva samo še za naj večji življenjski biser, za vnovično rojstvo duše v praživljenjskem duhu? Ali ni pametneje poskrbeti za večno življenje duše kakor za vse te minljive zaklade sveta in se morda nikoli povsem povrniti k večnemu, čistemu življenju svoje duše?
11 Res da si duša med življenjem na tej zemlji iz mesa prilasti tisto, kar ji je sorodno in to sprejme vase, po popolnem razkroju telesa pa si iz razkrojevalnega etra za svoje oblačilo postopno prilasti še tisto, kar ji je podobno; vendar to še zdaleč ni življenjski zaklad duše, temveč je samo na Moji ureditvi zasnovana življenjska značilnost vsake duše, ki si tega nikoli ne more šteti kot svojo zaslugo, saj je to samo Moja skrb.
12 Res pa je tudi, da preide v čisto dušo, ki živi po Moji volji, iz njenega zemeljskega telesa več, kakor se to zgodi nečisti in grešni duši; kajti če je bilo čisto telo duši v ponos že tukaj, potem ji bo to v blaženem duhovnem stanju zanesljivo še bolj.
13 Toda celo za to duša nima nobene prave življenjske zasluge, temveč je to zanjo nekakšna nagrada, ki sem ji jo Jaz predpisal in bi bila duša domišljavo neumna, če bi hotela en sam trenutek skrbeti za ta zemeljski zaklad, ki ji ostane tudi v onstranstvu, saj pripada njenemu jazu. Da, to skrb bi lahko primerjali s skrbjo zelo neumnih staršev, ki jih skrbi predvsem to, da bi bili njihovi otroci kar se da lepi in skladno oblikovani in premišljajo, kaj vse bi lahko naredili, da bi se jim ta abotna želja uresničila; pri tem pa ne pomislijo, da sta rast in izoblikovanost telesa odvisni samo od Božje volje in da na to človek ne more vplivati.

14 Zato je za vsako dušo pomembno samo eno - in sicer, da išče in najde v sebi Moje življenjsko kraljestvo v drobni temeljni življenjski kamrici srca; vse drugo ji bom tako in tako dodal.
15 Zato sem vam tudi večkrat dejal, da ne skrbite bojazljivo, kaj in kje boste dobili jesti in piti in kaj boste oblekli, temveč predvsem iščite Moje kraljestvo in njegovo najbolj resnično pravičnost v sebi! Vse drugo vam bo tako dodano; kajti Oče v nebesih že ve, kaj potrebujete za svoj zemeljski obstoj.
16 Če danes delate, jeste in pijete, ste se že dovolj potrudili in poskrbeli za ta dan. Nesmiselno bi bilo, da bi ta delovni dan skrbeli že za jutrišnjega, saj vam bo, če ga boste doživeli, tudi ta prinesel svoje skrbi. Kajti samo ta dan, v katerem še živite in delate, je Zame pomemben in zanj bom od vas terjal obračun; ta, ki prihaja, je še v Mojih rokah in zanj še ne odgovarjate. Zato bi bilo nesmiselno, da bi po zemeljsko že danes skrbeli za jutri; kajti samo od Mene je odvisno, ali ga bom človeku podaril ali ne.
17 Nekega kmeta in lastnika večje posesti in čred je nekoč tudi tako zelo skrbelo za prihodnost, da je zato, da bi še povečal in utrdil svoje zemeljsko bogastvo, zgradil nove kašče, hleve in velike trdne zaboje za žito, za večjo varnost pa vse novo zgrajeno obdal še s trdnim in visokim zidom. In ko je bilo vse to končano, si je rekel: 'O kako lahko je zdaj moje doslej tako zaskrbljeno srce; zdaj bom z vsem svojim velikim imetjem brez bremen in skrbi spet mirno živel.' Tako se je tolažil, nenadoma pa je gromko zadonel glas in mu rekel: 'O ti domišljavi zemeljski norec! Kaj se zdaj hvališ in tolažiš, kot da bi bil gospodar svoje duše in svojega življenja! Glej, že to noč se bo tvoja duša ločila od telesa, za katero si tako skrbel. Kaj bodo potem duši koristili vse tvoje skrbi, trud in delo?' Tedaj se je človek prestrašil in spoznal, da je za svojo dušo kaj malo skrbel in kmalu po tej novici je tudi umrl.
18 Zdaj pa se vprašajte, čemu so mu koristile njegove številne skrbi za posvetno! Ali ne bi bilo pametnejše, če bi prav in dobro poskrbel za svojo dušo in našel v sebi Božje kraljestvo, kot so ga bili našli številni stari v davnini in celo pogani - to ste lahko sami opazili pri sedmih Egipčanih.
19 S tem pa nočem reči, naj pravi človek morda ob sklicevanju na Mojo voljo ne počne nič zemeljskega! Še daleč ne; kajti telesno brezdelje je vir in gojišče vseh pregreh! Prav nasprotno, vsak človek naj bo zelo marljiv in dejaven in naj uživa svoj kruh, pridelan v potu svojega obraza.
20 Toda pomembno je, s kakšnim namenom je kdo dejaven in marljiv. Kdor je skrben, dejaven in marljiv, tako kot Moj prijatelj in brat Lazar, tudi zavzeto in zelo učinkovito išče Moje kraljestvo in njegovo pravičnost v sebi, ta ju bo tudi našel, tako kot si vse to večinoma že našel tudi ti, Moj ljubi Mark. Zato bodi vesel in veder; kajti že si si pridobil velik biser in boš svojim bratom v močno oporo.
21 Zdaj pa si malo odpočijmo, kajti vidim, da po poti z zahoda prihajajo številni učenci, ki sem jih odposlal iz Emavsa; kmalu bodo tukaj in slišali bomo, kako se jim je godilo.«

62. Sedemdeset učencev se vrne h Gospodu

1 Še malo smo počakali in prispeli so učenci, odposlani iz Emavsa, kajti njihov duh jim je naznanil, da sem v Betaniji, na že znanem griču, med prijatelji.

2 Sprva jih je prišlo k Meni od vseh odposlanih samo približno štirideset, čez nekaj trenutkov pa so prišli še drugi, ki jih je gnal njihov duh in zdaj so pred Mojimi prijatelji pričevali, da se je že v nekaj dneh pri njih vse izpolnilo tako, kot sem jim že ob odhodu napovedal in obljubil.
3 Z njimi so prišli tudi drugi, v vsakovrstnih stvareh izkušeni in izučeni Judje in Grki, nekateri zato, da bi od Mene samega slišali besede življenja, drugi pa, da bi se prepričali, ali sem Jaz res Tisti, ki so jim ga oznanjali odposlani učenci.
4 Ko so se vsi omenjeni učenci, ter drugi Judje in Grki zbrali okoli Mene, Me je **neki Jud** vprašal: »Mojster, ti učenci so nam o tebi pripovedovali veliko dobrega, v tvojem imenu so ozdravljali naše bolne in obsedene rešili zlih duhov. Tako smo videli in spoznali, da moraš biti pravi prerok ali pa je v tebi res skrit obljubljeni Mesija. Ker pa tega iz besed odposlancev kljub temu nismo mogli povsem razločno razbrati, smo prišli semkaj, da bi od tebe samega izvedeli, kako je s tem, kar so nam oznanjali. Zato nam ne bodi nenaklonjen.«
5 Nato sem se **Jaz** obrnil k navzočim učencem in jim rekel: »Kdor sliši vas, ta sliši tudi Mene, kdor pa zaničuje vas, zaničuje tudi Mene. Kdor pa zaničuje Mene, zaničuje tudi Tistega, ki Me je odposlal. Tisti, ki je odposlal Mene, pa je eno z Menoj, in prav On je tisti, za katerega pravite, da je vaš Bog; toda Njega še niste spoznali, zato tudi ne morete spoznati Tistega, ki ga je odposlal On. Zdaj pa vam, učenci Moji, povem, da ste vsi zvesto, resnično in pravilno ljudem oznanjali Mojo besedo.«
6 Nato je približno **sedemdeset učencev** polnih veselja stopilo bliže k Meni in reklo: »O Gospod, v Tvojem imenu so nam bili podložni tudi najhujši hudiči, in to nas je zelo veselilo!«
7 V prikriti govorici sem jim **Jaz** odgovoril: »Da, da, videl sem, kako je satan padel z nebes kakor strela (razločevanje napačnega od resničnega), toda to še ni dovolj, gre za ravnanje po tej resnici, zato da bi resnica v človeku postala živa dobrina.
8 Glejte, iz Sebe sem vam podelil moč, da ste lahko stopili na kače in škorpijone in ste bili tudi kos sovražnikom. Toda to naj vas ne razveseljuje, veselite se pa tega, da so zdaj vaša imena zapisana v nebesih; in tega sem zdaj vesel tudi Jaz. Zato v tej Svoji človeški naravi slavim Tebe, Oče in Gospod nebes in Zemlje, da si to prikril pametnim in modrim sveta, ter razodel nepolnoletnim. Da, Oče, tako ti je všeč že od vekomaj.
9 Zdaj pa vam, posvetno pametnim in modrim, pravim: Meni je Oče podelil vso oblast v nebesih in na Zemlji. Toda od vas nihče ne ve, kdo in kaj je Sin; to ve le Moj večni Oče. In torej tudi nihče od vas ne ve in ne more ugotoviti, kdo je Oče, kot le edino Sin in tisti, ki mu Sin to hoče razodeti. Tistim, katerim je Sin to hotel razodeti, jim je tudi razodel; toda tistim, ki zelo cenijo svojo modrost in pamet, Sin tega ne bo razodel!«
10 Nato sem se obrnil **Jaz** k vsem Svojim tu navzočim učencem in jim posebej rekel: »Resnično vam povem: Blažene oči, ki vidijo to, kar vidite in ste videli, in blažena ušesa, ki to slišijo in so slišala! Kajti znova vam povem: Številni preroki in kralji so hoteli videti, kar vidite vi in slišati, kar slišite vi, pa tega niso videli in ne slišali!
11 Tukaj so zdaj tudi nekateri, ki vidijo in slišijo, kar vi vidite in slišite, toda nič od tega ne slišijo in ne razumejo in ne dojemajo, ker so in bodo ostali zakrknjeni in slepi v srcu. Kdor pa je zakrknjen in slep v srcu, ta je zakrknjen

in slep tudi v možganih in vsem telesu; ker če je že to, kar naj bi bila v človeku svetloba, tema, kolikšna mora šele biti tema vsega človeka?
12 Veste tudi, da je sol prva in najboljša začimba hrane; kjer pa se sol spridi, s čim naj bi začinjali jedi? Vi pa ste zdaj prava sol za človekovo življenje; pazite, da se ne spridite, tako kot so se spridili farizeji in pismouki, ki so s svojo sprijeno soljo zasolili ljudi za smrt namesto za večno življenje!«

63. Pismouk skuša Gospoda

1 Med tistimi, ki so s temi sedemdesetimi učenci prišli k Meni v Betanijo, je bil tudi neki pismouk. Moje besede so ga vznejevoljile.
2 Zato je pristopil k Meni, da bi Me skušal in rekel (**pismouk**): »Mojster, iz tvojih besed sem razbral, da si dobro podkovan v Pismu in ga presojaš prav; povej torej tudi Meni, kaj naj storim, da bi postal blažen tako kot tvoji učenci!«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Kaj je zapisano v Božji zapovedi in kako to, kar je zapisano, razlagaš kot pismouk?«
4 **Pismouk** je rekel: »Boga, svojega Gospoda, moraš ljubiti iz vsega srca, iz vse duše, na vso moč in iz vse čudi, svojega bližnjega pa kakor samega sebe!«
5 Nato sem **Jaz** rekel pismouku: »Prav si odgovoril. Tako delaj in živel boš! Znanje samo po sebi pa nikomur ne pripomore k večnemu življenju! Je sicer potrebno, kajti brez njega je človek kakor slepec brez vodnika; če pa slepemu znanost pomaga, da spregleda, noče pa naprej po poti, mu njegova luč koristi prav malo ali celo nič. Kdor ne ve, kako bi moral ravnati, tudi ne more narediti nič in tudi ne greši, če tega ne naredi; greši pa tisti, ki ve, kaj je prav in se po tem ne ravna!«
6 **Pismouk** Me je nato začudeno pogledal ter rekel in se hkrati skušal opravičevati: »Mojster, vidim, da si izkušen v resnici, in tudi to vem, da za dobro, Bogu dopadljivo življenje ni dovolj, da zapovedi poznaš, temveč se je treba po njih tudi ravnati. Boga nadvse ljubiti zagotovo pomeni natančno izpolnjevati vse Njegove zapovedi; toda da bi človek bližnjega lahko ljubil tako kakor samega sebe, bi moral najprej vedeti, kdo je pravzaprav njegov bližnji, ki naj bi ga ljubil kakor samega sebe. Koga naj torej štejem za svojega bližnjega?«
7 **Jaz** pa sem odgovoril: »Prav presenetljivo je, da kot pismouk ne veš, kdo je tvoj bližnji. Povedal ti bom zgodbico, iz katere boš razbral, koga naj bi imel za svojega bližnjega.
8 Neki moški se je podal po opravkih iz Jeruzalema v Jeriho, toda med potjo so ga napadli roparji. Slekli so ga do golega, ga skoraj do smrti pretepli, nato pobegnili s plenom, napol mrtvega moškega pa pustili ležati na poti.
9 Zgodilo pa se je, da je po isti poti iz Jeruzalema prišel mimo svečenik. Videl je, da na poti leži moški, ki so ga hudo zdelali roparji, vendar je brezbrižno šel naprej. Potem je prišel še levit in tudi on je storil enako kakor svečenik.
10 Kmalu je na isti kraj prispel tudi neki Samarijan in ko je zagledal na tleh napol mrtvega reveža, ga je njegova stiska prizadela. Pristopil je k njemu, mu obvezal rane, vlil nanje olje in vino, ga vzdignil na svojo tovorno žival, ga odpeljal v gostišče in ga tam sam negoval noč in dan. Ko je naslednji dan videl, da se je ranjencu ob pravilni negi stanje izboljšalo, je poklical gostilničarja, mu dal dva groša in mu rekel: 'Ker imam nujne opravke, moram odpotovati; neguj ga, dokler se v nekaj dneh ne vrnem. Če boš porabil več, ti bom tedaj

povrnil!' Nato je odpotoval. Ko se je po nekaj dneh vrnil, je našel moškega, ki se ga je bil usmilil, dobro negovanega in že toliko ozdravljenega, da ga je lahko spremljal, ko se je vračal v Jeruzalem; še enkrat je dal gostilničarju dva groša in ozdravljenega še oblekel.
11 Kaj meniš? Kateri od teh treh je bil najbližji tistemu, ki so ga napadli roparji in morilci?«
12 **Pismouk** je odgovoril: »Očitno tisti, ki se gaje usmilil.«
13 **Jaz** sem rekel: »Dobro, pojdi torej in stori enako! Vsak človek, ki potrebuje tvojo pomoč, kakršno koli že, je tvoj bližnji; in ko mu pomagaš, postaneš tudi ti njegov bližnji. In, ko si mu pomagal, si ga kot svojega bližnjega tudi ljubil kakor samega sebe; kajti prava ljubezen do bližnjega je prav v tem, da drugemu človeku narediš vse tisto, kar bi si želel sam, da bi tebi v stiski storil kdo drug. - Ali zdaj veš, kdo je tvoj bližnji?«
14 Nato se Me **pismouk** ni upal ničesar več vprašati, umaknil se je in rekel tovarišem: »Resnično, v tem Galilejcu je mogočen duh resnice! Vredno mu je prisluhniti!«
15 Nato pa je **eden od učencev** pripomnil: »Še bolj vredno se je potruditi ter živeti in ravnati tako, kot uči On; kajti On je Gospod in ima v Sebi vso oblast nad življenjem in smrtjo. Kdor uresničuje Njegov nauk, bo od Njega prejel življenje!«
16 **Pismouk** je odgovoril: »Če je on judovski Mesija, potem imaš prav; in če je res to in ima vso oblast v nebesih in na Zemlji, bi to lahko visokim duhovnikom tudi povedal. Če tega ne bi hoteli sprejeti in verovati, bi jih pač zavrgel in kaznoval z ognjem iz nebes, kot je Bog nekoč kaznoval Sodomo in Gomoro.
17 **Učenec** je rekel: »Govoriš človeško, mi pa govorimo iz modrosti Njegovega duha! Mi že iz Njega vemo, kaj vse bo naredil, poznamo Njegovo moč in smo priče vsemu, kar je naredil in učil v Jeruzalemu; zato lahko tudi govorimo in vemo, za kaj gre in kaj vse se bo še zgodilo.
18 Mar niso vsi visoki svečeniki videli znamenj na nebu, ki so jim jasno napovedovala, kaj lahko pričakujejo zaradi svoje zakrknjenosti? Toda to jih ni prevzelo, le poglobilo je sovraštvo do Njega in zdaj se še bolj prizadevajo, ter se posvetujejo, kako bi Ga ujeli in umorili. On pa še naprej svoboden hodi po vsej judovski deželi in se ne boji Svojih številnih in dozdevno nadvse močnih sovražnikov. Če ne bi bil Gospod z vso močjo in oblastjo v nebesih in na Zemlji, bi že zdavnaj pobegnil iz dežele. Ker pa ve, kolikšno moč in oblast ima, pred sovražniki ne beži, temveč neustrašno hodi v tempelj, tam poučuje ljudstvo o prihodu Božjega kraljestva na Zemljo, ter z ostrimi besedami grozi farizejem in judom. Kdo drug razen Gospoda, ki ima vso moč in oblast, bi si še upal kaj takega? To bi bil za vsakega pametnega več kot zadosten dokaz, da je samo On in nihče drug pravi Mesija in s tem tudi Gospod!
19 Videli smo Njegova čudežna znamenja in slišali večno resnico Njegovih besed, zato tudi živo verjamemo Vanj; ampak tudi vi ste to videli in slišali, vendar ne verjamete, da je On obljubljeni in k nam na ta svet poslani Mesija!
20 Zakaj torej ne verjamete? Glejte, vzrok nevere sta velika slepota in zakrknjenost vašega srca! Pismouki ste in iz Pisma veste, kateri pogoji in znamenja bodo spremljali prihod Mesije na ta svet. Natančno to se je zdaj ob Njem tudi zgodilo! In, če je nedvoumno tako, kako lahko še dvomite in pričakujete koga drugega?

21 Da, v svoji slepoti boste pričakovali nekoga drugega; tega pa ne bo niti do konca sveta in njegovih časov! Slišali ste nas, ko smo pred nekaj dnevi govorili v Betlehemu in tudi na drugih krajih. Razlagali smo Pismo, čeprav se kot preprosti ljudje nismo nikoli naučili brati in pisati in smo pred vašimi očmi delali znamenja v dobro ljudi, tako da ste se temu čudili celo vi; zdaj pa vas sprašujem, kdo nam je dal takšne čudežne sposobnosti in v kateri šoli naj bi se bili naučili kaj takega?
22 O, če bi bila na svetu takšna šola, bi vi prav gotovo vedeli zanjo in bi jo sebi v prid prav gotovo že obiskali! Toda na svetu takšne šole ni, je pa pri tem Gospodu in Mojstru od vekomaj, ki je sicer prav tako iz mesa in krvi in se kot vidni človek giblje med nami, v Svojem duhu pa je Tisti, s katerega ljubeznijo, modrostjo, besedo in voljo vseh nebes je nastala ta zemlja in vse, kar je na njej.
23 Kdor se zdaj ne uči od Njega, ta tudi ne bo ničesar prejel, četudi bi obiskoval vse visoke šole posvetnih modrosti. In kdor se od Njega ni naučil, ta tudi ne bo deležen večnega življenja in ne bo prišel k Njemu; kajti zapisano je: 'Tisti čas se bodo vsi, ki bodo to hoteli, lahko učili pri Bogu; Očetov duh jih bo vzgajal!' In kogar ne bo vodil Oče, ta ne bo prišel k Sinu, v katerem prebiva Oče, ki Ga vi ne poznate in Ga še niste spoznali in torej tudi ne poznate Sina in ne veste, kdo je On, kakor ti je že On sam povedal.
24 Mi pa zdaj poznamo Sina in Očeta v Njem, ker nam je to On sam razodel. In to nam je razodel zato, ker smo Vanj takoj verovali. Pogosto pa nam je tudi z besedo in dejanji razkril, kdo je. Toda vi niste verjeli in še ne verjamete; zato pa boste tudi ostali v svoji grešni noči in umrli v njeni smrti! Zapomnite si to! Kot Njegove zdaj prave priče smo vam to povedali že v Betlehemu, ko ste nam grozili in se vas nismo niti najmanj bali, zdaj pa vam to znova brez strahu in bojazni govorimo v Njegovi navzočnosti, tako da vam lahko On sam pove, ali smo vam govorili prav ali napačno.
25 Z nami ste prišli sem s pretvezo, da hočete sami slišati resnico iz Njegovih ust; v resnici pa ste šli z nami samo zato, da bi skušali Gospodovo Božjo veličastnost. On pa vam je pokazal, kako nesmiselno je, da skuša slaboten, umrljiv človek Gospoda življenja in smrti. In zato ste tudi umolknili in niste imeli ničesar drugega več, s čimer bi Ga lahko še skušali. Zato bi bilo najboljše, če bi te svete kraje nemudoma zapustili in se vrnili v svoja stara grešna gnezda, da vas ne bo zadelo še kaj hujšega, kot vas je že!«

64. Pismoukova pritožba

1 Ta odločni učenčev govor je **pismouka in njegove tovariše** zelo prizadel, zato so prišli k Meni in rekli: »Mojster, ali si svojim učencem dal pravico, da tako govorijo z nami? Kaj jim mar, če ne moremo takoj verjeti v to, kar verjamejo oni, temveč kot učenjaki iščemo še druge dokaze! Če bi se obrnili na nas dobrohotno in blago, potem bi jim tudi prisluhnili in njihove izjave primerno preverili; če pa se obračajo na nas tako kot zdaj, potem nam navsezadnje ne preostane drugega, kakor da ravnamo z njimi tako kakor oni z nami. Če pa si jim ti dal pravico, da nas, učenjake, tako obravnavajo, potem jih ne bomo kaj prida upoštevali.«
2 **Jaz** sem rekel: »Vsako besedo, ki vam jo je učenec povedal, sem mu navdihnil Jaz in tako sem vam torej skozi njegova usta govoril Jaz sam. S tem je na vaše

vprašanje že tudi odgovorjeno in veste, kdo je dal Mojim učencem pravico, da smejo tako govoriti z vami. Toda vi nikoli ne želite slišati resnice in cenite samo prazno laskanje in hinavščino; zato vas jezi tudi Moj govor, saj se vam zdi neprizanesljiv in oster.
3 Toda povem vam: Kdor je tako kot vi že usidran v napačnem in tudi zgrešeno uči, ter naj bi ga zaslepljeni ljudje za to še zelo častili, sam pa se ima v svoji slepoti za nekaj več, temu se zdi čista resnica zmeraj kruta in meni, da ogroža njegovo domnevno čast - to ga pa jezi. Takole vam povem: če se takšen človek v svojem napačnem noče pustiti ponižati tej svetli resnici, je tudi nikoli ne bo doumel in če se bo v svoji nevednosti dal še naprej častiti, potem bo tudi propadel v svoji temi.
4 Nekoč je neki moški neverjetno veliko prebral o vseh poteh in cestah, ki so bile tedaj Rimljanom in Grkom znane. Ljudje so ga zaradi njegovega znanja spoštovali in njemu je ta čast tudi veliko pomenila. Čeprav je res precej vedel o poteh in cestah tega sveta, se ni nikoli podal po poteh, o katerih se je iz zapisov poučil.
5 Zgodilo pa se je, da ga je za dobro plačilo za vodnika najel neki pripadnik kraljevskega rodu, ki je nameraval na daljno pot. Imel je sicer še druge vodnike, vendar ti niso bili tako učeni kakor omenjeni mož, so pa bili izkušeni, saj so že veliko potovali po vseh mogočih poteh in cestah.
6 Med potovanjem po Egiptu je kraljevski popotnik želel v nekaj dneh priti do Memfisa, zato se je posvetoval s svojimi vodniki, kako bi prispel tja po najbližji in najvarnejši poti. Tisti, ki so bili v tem izkušeni, so mu svetovali, naj sledi toku reke, čeprav je takšna pot malo daljša. Toda učenjak je rekel: 'Nič ne veste; in še to, kar ste vedeli, ste že zdavnaj pozabili. Samo jaz sem proučil poti in značilnosti cest Egipčanov, Grkov in Rimljanov, zato poznam vse. Predlagam, da izberemo pot naravnost skozi puščavo, saj bomo tako prispeli v Memfis tri dni prej, kot če bi sledili vodotoku.'
7 Popotniku kraljevskega rodu je ta predlog ugajal in je učenjaka postavil za vodnika.
8 Karavana se je le stežka prebijala skozi pesek in začelo jim je primanjkovati vode in živeža.
9 Nato je kraljev sorodnik spet zbral vodnike; omenjenega poznavalca poti je poklical na odgovornost in mu očital, da je s svojo trmo karavano zapeljal na kriva pota.
10 Tudi stari vodniki so zatarnali: 'Gospod, če se ne bomo obrnili in šli proti vzhodu, temveč še kar nadaljevali proti zahodu, bomo vsi pomrli!'
11 Toda učeni vodnik je hotel uveljaviti svoj prav, saj mu je bilo veliko do posvetne časti.
12 Kraljev sorodnik pa je ukazal obrniti. Poslušali so ga in v treh dneh so srečno prispeli do reke, v sedmih pa do starega mesta.
13 Kaj je domišljavi in častihlepni učeni vodnik koristil karavani? Če bi mu do konca sledili, bi očitno pomrli vsi, ker pa so mu sledili le nekaj dni, so prišli na cilj veliko pozneje in tudi bolj utrujeni.
14 V Memfisu pa je kraljev sorodnik učenemu vodniku dejal: 'Svojo nalogo si slabo opravil, zato boš v prihodnje zadnji in najmanj pomemben med mojimi služabniki. Ta izkušnja naj te nauči ponižnosti, sicer nisi vreden plačila, temveč le pravične kazni!'

15 In kar je kraljev sorodnik povedal domišljavemu vodniku, to sporočam tudi vam, pismoukom in Bogo ukom. Tudi vi oholi in častihlepni vodite ljudi namesto proti vzhodu notranjega življenja v njegov žalostni zaton; in ko vam človek to pove, se jezite in besnite, ker so v vaših glavah le mrtve črke Pisma, niste pa še spoznali živega duha, ki tiči v njih, ker so bila vaša srca zmeraj polna ošabnosti in posvetnosti, zato se duh, ki prebiva samo v pravi ponižnosti srca, še nikoli ni mogel prebuditi v jasno in svetlobe polno življenje.
16 Ker niste primerni, da bi še naprej vodili Mojo karavano, sem po starem in prvotnem načinu znova določil sicer neuke, a v tem spretne in izkušene vodnike, ki poznajo pota prave ponižnosti srca in ljubezni do bližnjega. Ti bodo Mojo karavano, ki ste jo zapeljali v puščavo, znova popeljali k toku življenja; vi pa, če boste še naprej vztrajali v svoji ošabnosti, ne boste ubežali zasluženemu plačilu. Kajti povem vam: Gola črka Pisma ubija, le duh oživlja. Tega pa prejme samo tisti, ki Mi sledi v ponižnosti in ljubezni.
17 Dokler vas že dobronamerna beseda resnice iz človekovih ust prizadeva in žali, ste daleč od Božjega kraljestva! Kdor pa želi postati Moj učenec in naslednik, ta mora odpustiti celo pravemu in izpričanemu sovražniku, moli naj za tiste, ki ga preklinjajo, blagoslavlja tiste, ki ga sovražijo in mu želijo slabo in izkazuje dobro tistim, ki so mu povzročili škodo, saj bo tako prej zbral žareče oglje kesanja nad glavami svojih sovražnikov, kakor če bo skušal zlo povrniti z zlim.
18 Če boste še naprej tako zakrknjeni in ošabno trmarili, vam bo luč odvzeta in dana poganom - to je že dolgo predvideno; zdaj ste že pod jarmom poganov in se morate podrejati njihovim krutim zapovedim, ker ste poteptali blage Božje zapovedi.
19 Prišel sem, da bi vas znova zbral in prebudil, saj vas hočem osvoboditi z močjo resnice. Če pa želite še naprej ostati v suženjstvu, ki ste si ga nakopali sami, potem kar ostanite v njem; Svojo luč bom dal poganom, vi pa boste prepuščeni temi svojih grehov in pogani vam bodo vladali. Vašo obljubljeno deželo bodo poteptali sovražniki, opustošena bo in prazna. Toliko v svarilo.
20 Ko boste vse to doživeli, Me boste sicer spoznali in klicali: 'Gospod, Gospod!', toda takrat vas ne bom poznal, temveč vam bom rekel: 'Nikoli vas nisem prepoznal, zato proč od Mene, vi, sovražniki resnice!'«

65. Pismoukova hinavščina

1 Ko so pismouk in njegovi tovariši slišali, kaj sem jim povedal, mi niso mogli z ničimer več ugovarjati.
2 Toda **pismouk** se je zbral in Mi rekel: »Mojster, vidim, da si pravi in moder učitelj, Božjo besedo učiš pravilno in se ne meniš niti za ugled posameznika niti za ugled ljudstva. In tudi to vemo, kaj so o Mesijevem prihodu zapisali preroki. Celo sami smo že skoraj prepričani, da utegneš biti obljubljeni Mesija, kajti veliko smo slišali o tvojih naukih in dejanjih in marsikaj tudi sami doživeli, saj te kot nenavadnega Nazarečana poznamo že več kot deset let. Že tedaj si nam pripravil marsikaj nepojmljivega, kot na primer čudežno naglo postavljanje hiš, ozdravitve bolnih, obilni ulov rib in celo nedvoumno obuditev človeka, ki je bil zaradi hudega padca ob življenje. To in še marsikaj drugega smo slišali o tvojem skrivnem početju, čeprav ti in tudi tvoj oče Jožef nista hotela, da bi ljudje za to izvedeli.

3 Toda takrat še zdaleč ni bilo slišati, da naj bi bil ti tudi prerok in še manj obljubljeni veliki Mesija Judov in vseh ljudi na Zemlji. Šele nekako pred dvema letoma in nekaj meseci se je začelo vsepovsod glasno in javno govoriti, da si vstal izmed ljudstva ter z besedami in dejanji pričuješ, da si prav ti obljubljeni Mesija.
4 Sem nismo prišli zato, da bi od tebe zahtevali kakšno čudežno znamenje, temveč samo, da bi slišali besede iz tvojih ust; kajti doma si bil vse prej kot govorec in celo tvoj zgovorni oče Jožef nam je tožil o svoji stiski, kot da se je bal, da utegneš sčasoma postati mutast in slaboumen, ker pogosto od tebe niso mogli po več tednov iztisniti niti besede. In zdaj si postal učitelj ljudstva in te mora človek, tako kot vsakega velikega preroka, kar najbolj spoštovati.
5 Tega da si ti, ki te že dolgo poznamo kot sina tesarja Jožefa, celo sam Mesija, pa kljub vsemu, kar smo slišali o tebi, nismo mogli kar takoj brezpogojno verjeti. Gotovo nam ne boš zameril - k temu so nas spodbudili tvoji učenci, - da smo prišli sem iz Betlehema in še od dlje, da bi se o tej nadvse pomembni zadevi sami pobliže prepričali. In ker si - tako pravijo tvoji učenci in to govoriš tudi sam - prežet z najvišjim duhom modrosti, boš gotovo lahko ugotovil, da nismo prišli sem s slabimi nameni.
6 Že v starih modrih pregovorih je rečeno, da mora človek vse preveriti in potem sprejeti in obdržati, kar je dobrega. In, če to ljudje zdaj počnemo tudi glede tebe, zato še nismo grešniki vredni obsojanja. Tudi učencem, ki so bili pred tem neuki, si podelil takšno notranjo luč, da so te lahko kmalu prepoznali kot obljubljenega Mesijo - zakaj torej nam odrekaš takšno luč? Ali moramo biti zato, ker smo pri sprejemanju vere vate nekoliko previdnejši, že obsojeni na večno temo? Glej, prej si nam povedal zgodbico o tem, kdo je naš bližnji. Tudi nam primanjkuje luči, zato bi usmiljenega samarijana potrebovali še veliko bolj kakor tisti napol mrtvi človek pred Jeriho; toda videti je, da kaj takega po tvojem mnenju za nas še ni predvideno. Kaj meniš o tem, najmodrejši Mojster?«
7 **Jaz** sem rekel: »Če bi ti besede, ki jih govoriš, prihajale tudi iz srca, potem bi vi za ozdravitev svojih razdejanih duš našli več kot le enega usmiljenega samaritana. Toda dokler vaša srca čutijo nekaj povsem drugega kakor to, kar zdaj govorijo vaši namazani jeziki, tako dolgo v Meni ne boste našli usmiljenega samaritana, kakršnega si želite. Usmiljenje pa sem vam kljub temu izkazal že s tem, da sem vam povedal, kar sem vam povedal. Če boste to upoštevali - k temu vas seveda nikoli ne bom silil, - se bo tudi v vas razsvetlilo in razjasnilo.
8 Vem, da Me v svoji slepi presoji menda dobro poznate kot tesarjevega sina. Priznali ste tudi, da ste občasno slišali, da sem storil marsikaj, česar ne bi mogel noben človek. Če bi se vsaj malo potrudili in pobrskali po Pismu, bi iz njega tudi razbrali, kdo je tesarjev sin v resnici, kot so to tisti čas ugotovili celo številni pogani. Ampak tega niste storili nikoli in četudi vas je kakšen bolj razsvetljen človek ob primerni priložnosti na to opozoril, mu niste niti najmanj verjeli, temveč ste tistemu, ki bi menil kaj takega, celo grozili; po eni strani ste Me imeli za obsedenca, po drugi pa, če je šlo dobro, za nadarjenega čarodeja, ki se je ob primerni priložnosti morda kje naučil svoje skrivne spretnosti, da bi si tako pri poganih pridobil veliko bogastvo.
9 In, ko ste zdaj znova slišali o Meni, ste Me na svojem hudobnem posvetu tako obrekovali: Ah, zdaj nam je pa o tem človeku vse jasno! Njegov oče Jožef

naj bi izviral neposredno iz Davidovega rodu!? Stari, ki je zaslutil, da je sin nadarjen, ga je skrivoma dal poučevati v vsakovrstnih čarovnijah in to imajo pogani za nekaj božjega. Tako si je med njimi pridobil številne pomembne prijatelje; in ker so ti naši sovražniki, se je domislil, da bi se po zaslugi sinovih čarovnij povzpel na Davidov prestol, potem pa nas kot sovražnike poganov na mah odstranil in nato ob pomoči esenov dokončno uničil, saj imajo eseni tudi pri Rimljanih velik ugled. To pa je treba za vsako ceno preprečiti tako, da ga ob primerni priložnosti primemo in ubijemo, da bo potem za zmeraj mir. Kajti če je samo hudoben čarodej in nas hoče uničiti, potem bi bilo dobro, da bi ga mi uničili prej, kot bi nam utegnil škodovati; če pa je res Kristus, mu tako ne bomo mogli do živega in potem bo še dovolj časa, da bomo verjeli, da je Kristus. Ne bo nam mogel šteti v slabo, če glede njega prej vse preverimo, preden ga sprejmemo kot obljubljenega Kristusa; celo pohvaliti bi nas moral za našo vnemo po resnici in bogato nagraditi.'
10 Glejte, tako mislite v srcih in enako meni tudi ves jeruzalemski tempelj; nihče izmed vas pa si še zdaleč ne želi, da bi bil Jaz zares Kristus, temveč samo to, da bi me zadavili in se Me tako za večno znebili!
11 In, ker si ničesar drugega ne želite bolj, kaj naj bi si po vsem tem za vas resnično želel v Svojem srcu Jaz? Ali naj bi bili ob takšni želji in sovražnosti do Mene še celo vredni Mojega usmiljenja? Presodite sami! Toda Jaz sem neskončno boljši od najboljšega izmed vas, zato vam izkazujem veliko usmiljenje s tem, da vam odkrito povem, kakšni ste v notranjosti, tako da bi se lahko prepoznali in začeli razmišljati drugače; kajti tega ste še zmožni. Kakšno usmiljenje pa Mi boste izkazali za to? Zdaj pa javno povejte, mar vam nisem povedal v obraz zgolj čisto resnico in nič drugega.«
12 Vsi so bili zelo začudeni, nihče pa se Mi ni upal ugovarjati.

66. Odpuščanje grehov

1 Kmalu pa je z resnim obrazom pristopil k Meni Rimljan **Agrikola** in rekel: »O Gospod in Mojster, mar je mogoče, da so med Judi celo tako zelo bedni stvori, ki bi utegnili v srcu skrivoma misliti o Tebi kaj takega? O veliki Bog! Ali nimaš zanje nobenega uničujočega ognja več? Vsak takšen najbednejši stvor si zasluži tisočkratno križanje! Resnično, slišal sem že marsikaj slabega, kar tempeljski duhovniki naklepajo proti Tebi, česa takega pa še ne!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, ne čudi se preveč. Kmalu bo prišel čas, ko boš slišal od teh zlikovcev o Meni še kaj veliko hujšega. Kajti v svojem prikritem besnenju proti Meni se ne bodo ustavili vse dotlej, dokler Jaz sam - to sem vam že napovedal - ne bom dopustil, da bodo na Meni samem dokončno uresničili nameravane grozote; tedaj pa jih bo doletela velika sodba, ki jo je napovedal prerok Daniel, ko je stal na svetem prizorišču - o tem pa sem ti pripovedoval!«
3 **Agrikola** je rekel: »O Gospod in Mojster, dobro je, da si Mi to razodel; kajti na podlagi tega bomo mi, Rimljani, že natančno vedeli, kaj naj potem storimo!«
4 **Jaz** sem rekel: »Počeli boste tisto, za kar boste poklicani. - Toda pustimo to; kmalu se bo zgodilo nekaj drugega!«
5 Ko je **pismouk** vse to slišal, se je zelo zamislil in čez čas rekel: »Gospod in Mojster, šele zdaj spoznavam, da si več kot samo sin tesarja Jožefa, ki je pred tremi leti izdihnil dušo. Veš, kaj se dogaja v človekovem srcu, zato si zanesljivo

Bog! In glej, ker si nam znal povedati razumljivo in kar najbolj po resnici to, česar ne more vedeti noben umrljivi človek, sem zdaj začel verjeti, da si res Mesija! Gospod in Mojster, utrdi me v moji veri!«
6 **Jaz** sem rekel: »Zaradi same vere še ne boš postal blažen, to boš dosegel le, če boš ravnal tako, kot uči vera, ker tako vera zaživi. Kolikor je le mogoče popravi krivico, ki si jo tolikokrat storil soljudem, pa ti bodo grehi odpuščeni; kajti dokler nekdo pri drugemu človeku ne poravna do zadnjega krivičnega beliča, toliko časa ne more v Božje kraljestvo!«
7 **Pismouk** je rekel: »Gospod in Mojster, potem jih bo kaj malo prišlo v Božje kraljestvo! Zelo pogosto se zgodi, da človek tudi pri najboljši volji nekomu ne more popraviti zavestno storjene krivice in takšnih zaviralnih primerov je neštetо. Kaj naj torej stori tak človek, da bi dosegel odpuščanje grehov?«
8 **Jaz** sem rekel: »Če je človek spoznal, da je nekoga po krivem prizadel, in obžaluje, da mu krivice ne more več popraviti, potem naj se iskreno pokesa, v srcu stopi pred Boga, obžaluje, da je bil krivičen in Ga prosi odpuščanja; prosi naj tudi, naj On, ki zmore vse, oškodovancu popravi prizadejano škodo. Bog bo potem takšni iskreni prošnji zanesljivo tudi prisluhnil in iskrenemu, dobronamernemu in skesanemu prosilcu odpustil grehe, zlasti če si ta prizadeva z ljubečimi deli drugim popraviti krivice, ki bi jih sicer moral popraviti tistim, ki jih ni več tukaj.
9 Kdor pa niti tega ne more več storiti, naj mu ob njegovem pristnem kesanju in iskreno dobri volji pomaga Bog. Toda dokler je še mogoče, da drugemu človeku prizadejano krivico popraviš sam, ti pri tem zgolj dobra volja, kesanje in prošnje ne pomagajo veliko ali sploh nič, pomagajo le dejanja. Šele potem lahko prosiš Boga za odpuščanje svojih grehov in Bog ti jih bo tudi odpustil, če boš v srcu iskreno in resno sklenil, da ne boš več grešil in boš potem dano zavezo iz vseh svojih življenjskih moči, ki so v oblasti tvoje svobodne volje, tudi izpolnjeval.
10 Če pa boš znova zabredel v stare grehe, boš moral poplačati tudi vse pretekle. Kajti če si krivico, storjeno bližnjemu, popravil in sta se spoprijateljila, kmalu potem pa si istemu prijatelju ali komu drugemu znova storil novo krivico, ti bo že popravljena krivica pred sodiščem obremenilni dokaz za tvoj na novo storjeni greh in sodišče ti bo prisodilo dvakrat strožjo kazen, kakor če bi bil kaznovan za prvi zločin. In, če že posvetni sodnik izreče takšno sodbo in to upravičeno, potem tudi Bog ne bo nič manj strog z zakrknjenim grešnikom, ki se večkrat poboljša in se pokori za storjeno krivico, potem pa kmalu znova začne grešiti.
11 Človek lahko doseže resnično in popolno odpuščanje storjenega greha samo tako, da prvič, svoje grehe prepozna kot krivico do drugega človeka, jih obžaluje in jih po možnosti popravi in drugič, po vsem tem za odpuščanje prosi tudi Boga, z resnim namenom, da ne bo več grešil in bo ostal zvest svojemu namenu. In, če tudi vi to v srcu zvesto in resnično spoznate in se potem ravnate po spoznanem, vam že tukaj povem: Odpuščam vam vaše grehe!«
12 **Pismouk** je rekel: »Gospod in Mojster! Tvoj nauk je strog, toda resničen in na vso moč si bom prizadeval, da bi ga tudi uresničeval. Praviš, da nam že vnaprej odpuščaš grehe, če bomo sledili tvojemu nauku. Ali imaš tako kakor Bog tudi ti pravico in moč ljudem odpuščati grehe?«

13 **Jaz** sem rekel: »Z vami, slepimi, se je težko pogovarjati o blišču in barvah! Ali vam nisem že pred tem povedal, da imam vso moč in oblast v nebesih in na Zemlji?«

67. Gospod obudi mrtvega hlapca

1 Ko sem to pismouku glasno povedal, je k nam na grič vsa zasopla pritekla ena od Lazarjevih sester, Marta in nam povedala, da je z visokega odra, na katerem je moral nekaj opraviti, padel hlapec, zdaj pa ni v njem nobenega znamenja življenja več. Prosila Me je, ali mu lahko pomagam.
2 In **Jaz** sem rekel: »Naj ga hlapci prinesejo sem in videl bom, kaj lahko storim!«
3 Po teh besedah je Marta spet pohitela dol in čez nekaj trenutkov so predme na nosilih prinesli ponesrečenega hlapca.
4 In **Jaz** sem rekel: »Ali vam nisem že prej napovedal, da bomo kmalu morali opraviti nekaj drugega?«
5 Nato sem rekel pismouku, ki je strmel v mrtveca: »Preglej ga, ker obvladaš tudi to - ali je ta hlapec res mrtev?«
6 Nato si je ogledal mrtvega hlapca, ga pretipal od glave do peta in ugotovil, da je res mrtev; kajti z odra je priletel na glavo, imel je udrto lobanjo in zlomljen tilnik.
7 Ko je **pismouk** na mrtvecu opazil smrtne poškodbe, je rekel: »Gospod in Mojster, tega lahko obudi samo Bog, s človeško pomočjo ga ni mogoče oživiti!«
8 **Jaz** sem rekel: »Kaj je laže reči temu mrtvemu: 'Grehi so ti odpuščeni' ali tako, da se uresniči: 'Vstani z ozdravljenim telesom in hodi!'?«
9 **Pismouk** je odgovoril: »Gospod in Mojster, očitno je prvo laže kakor drugo, ki bi se tudi uresničilo. Kajti prvo lahko reče vsakdo tistemu, ki se je pregrešil nad njim in je odpuščanje po Tvojem nauku zagotovo veljavno tudi pred Bogom; toda da bi se zgodilo drugo, pa lahko stori samo Bog ali morda še kateri, ki bi mu Bog podelil takšno moč.«
10 Nato sem **Jaz** rekel: »Da boš videl in spoznal, da Mi je dodeljena tudi moč, da poboljšanemu grešniku za vekomaj veljavno odpustim njegove grehe, bom zdaj samo in zgolj iz Svoje moči rekel temu mrtvemu: 'Bodi ozdravljen, vstani in hodi!'«
11 Še isti trenutek se je mrtvi dvignil in ko Me je zagledal pred seboj, se Mi je ganjeno zahvalil.
12 **Pismouk** pa je oživljenemu rekel: »Človek, res si bil mrtev in Gospod te ni samo ozdravil, temveč te je znova oživil, zato se Mu zahvali tudi za novo življenje!«
13 **Jaz** sem rekel: »Kdor se zahvali za ozdravitev, se zahvali tudi za življenje in to zadošča!«
14 Nato sem se znova obrnil k oživljenemu hlapcu in mu dejal: »Drugič pa bodi previden in se po nepotrebnem ne vzpenjaj na visoke odre. Če je nujno, pa prepusti tako delo tistemu, ki ga zmore; kajti vsako nepotrebno postavljanje se zmeraj samo od sebe kaznuje, tako kot se je to zgodilo tebi.
15 In še nekaj si zapomni: nikoli se s tveganimi dejanji ne postavljal pred drugimi hlapci zato, da bi te gospodar upošteval kot prvega hlapca in bi tako lahko gospodoval nad drugimi hlapci! Zvesto in marljivo opravljaj, kar ti je

naloženo, pa se ti nikoli več ne bo zgodilo, da bi padel z višine, si zlomil vrat in tudi telesno umrl. Kajti kdor visoko leta, nizko pade!«
16 Po teh Mojih besedah se Mi je hlapec znova zahvalil, se s hlapci, ki so ga prinesli k Meni na nosilih, odpravil dol in sklenil, da bo vse življenje upošteval Moje besede.
17 Nato sem **Jaz** rekel še pismouku: »O tem znamenju, ki sem ga naredil zgolj zato, da bi se okrepila vaša vera, ne pripovedujte nikomur, ker še ni čas za to! Vem, zakaj to zahtevam. Zdaj pa se lahko z učenci znova odpravite tja, kamor vas bo vodil Moj duh. V dolini boste pri gostilničarju vsi dobili jesti in piti.«
18 Nato so se odpravili in tudi mi smo se napotili k obedu, saj je bilo že precej pozno.
19 Spustili smo se po griču navzdol in odšli v hišo, v veliko jedilnico, kjer nas je že čakal pripravljen obed. Posedli smo za mizo in Rafaelu sem naročil, naj povabi še nekatere mlade, ki so bili nastanjeni v neki drugi Lazarjevi hiši, naj pridejo in se nam pridružijo za mizo. In Rafael je šel in pripeljal dvanajst mladeničev in dvanajst mladenk; vsi so bili izredno lepi in zaradi Mojega vpliva tudi vešči hebrejskega, grškega in rimskega jezika. Vseh štiriindvajset jih je posedlo ob posebni mizi, na čelu pa je sedel Rafael.
20 **Agrikola** je nekaj časa zelo zadovoljen opazoval to čedno mlado družbo, nato pa zelo ganjen rekel: »O Gospod, s tem darilom si me res nepopisno razveselil; tako sem postal oče številnim otrokom in zanje bom skrbel kakor za svoje, celo še veliko bolj. Prosim pa Te še za dolgo in zdravo življenje, da bi lahko za vse, ki si mi jih zaupal, kar najbolje duhovno in telesno poskrbel, saj mi za to ne bo manjkalo ne volje ne priložnosti.«
21 **Jaz** sem rekel: »Tudi jaz se tega veselim in dal ti bom vse, kar me boš prosil; toda doma boš imel le malo časa, saj boš moral - kot sem ti že povedal - kmalu v Britanijo in tam boš imel veliko opraviti. In kaj boš ta čas storil s temi mladimi?«
22 **Agrikola** je odgovoril: »Gospod, tako kot vedno se bom tudi tokrat v srcu obrnil Nate in gotovo mi boš svetoval.«
23 **Jaz** sem rekel: »Prav razmišljaš in tudi dobro si odgovoril. Ko boš šel v Britanijo, lahko teh štiriindvajset mladih vzameš s seboj; dobro ti bodo služili. Zdaj pa jejmo in pijmo!«
24 Nato smo dobre volje jedli in pili in se pogovarjali o marsičem dobrem in nenavadnem.
25 Marija, Lazarjeva mlajša sestra, pa je tako kot po navadi, sedla na nižji stol k Mojim nogam, ter poslušala Mojo besedo.
26 Ker pa je bilo veliko gostov, je Marto zaskrbelo, da sama ne bo zmogla postreči tako številnim in pomembnim gostom, zato je prišla k Meni in rekla: »Gospod, glej, veliko dela imam; reci moji sestri, naj mi pomaga!«
27 **Jaz** sem rekel: »Marta, Marta, še zmeraj si enaka, čeprav sem ti že nekajkrat povedal, kaj menim o tem! Veliko te skrbi posvetno, toda Marija si je izvolila boljši del; zato naj kar ostane pri Meni. Jesti in piti imamo tako in tako še preveč. Zakaj bi zdaj skrbela še za več?«
28 Marta je takoj spoznala, da je ravnala napak, pustila je Marijo pri Meni in sama s služinčadjo zlahka postorila, kar je bilo še treba.

68. Vzgoja otrok

1 Ko smo tako sedeli skupaj in dobro razpoloženi jedli, pili in se o marsičem pogovarjali, so na prostranem dvorišču začeli na ves glas lajati veliki psi.
2 **Lazar** je postal pozoren na to in Mi rekel: »Gospod in Mojster, prav gotovo se moji Betaniji znova približujejo nepovabljeni gostje. Dobro je, da si mi dal čuvaje, ki nas varujejo pred nadležnimi obiskovalci. Toda kljub temu je treba pogledati, kaj se dogaja, saj so živali preglasne.«
3 **Jaz** sem rekel: »Bodi miren, vem, kaj se dogaja zunaj. Ali se ne spomniš farizejev, ki so bili včeraj ponoči do jutra pri tebi? Glej, obljubili so ti, da bodo danes zaradi Mene prišli v Betanijo. Glej, oni in še nekateri drugi se zdaj približujejo temu kraju in nameravajo priti v ta tvoj osrednji dom; toda čas še ni dozorel za to, še toliko manj, ker so se danes dopoldne spet udeležili posveta in znova korenito spremenili svoje včerajšnje mnenje. Z njimi je tudi nekaj širokoustnih pravih zelotov, zato naj še kar čakajo. Pošlji pa ven enega izmed tvojih hlapcev; ta naj jih popelje v zavetišče za tujce. Proti večeru pa bomo že videli, kaj bomo storili.«
4 Lazar je takoj odposlal služabnika in zgodilo se je, kot sem naročil.
5 **Lazar** je nato rekel: »Zelo sem presenečen nad včerajšnjimi farizeji, ker so spet spremenili mnenje, saj si Ti sam dejal, da so to morda zadnji in edini, ki bi se med vsemi številnimi tempeljski duhovniki še lahko spreobrnili k Tebi. In tudi vsi smo bili o tem prepričani.«
6 **Jaz** sem rekel: »Ne dvomi o tem in se ne boj. Saj se tudi bodo; toda trenutno še niso povsem spreobrnjeni. Toda ko se bo začelo večeriti, se bo tudi njihovo mnenje spremenilo, izboljšalo in šele potem se bomo odpravili k njim. Za zdaj pa ostanimo tukaj vedri in pogumni; se bo že našlo marsikaj, o čemer se bomo lahko pogovarjali.«
7 Lazar in vsi navzoči so bili s tem zadovoljni.
8 Nato je za kratek čas za našim omizjem vse utihnilo; le z mize mladih je bilo tu in tam še slišati kakšno besedo; mladina je o marsičem spraševala Rafaela, on pa jim je vsakokrat prijazno vse razložil.
9 Prisluhnili smo jim in štirje tempeljski duhovniki za našo mizo, ki so pristopili k nam v Emavsu in tudi **sedmerica**, ki se nam je pridružila že na Oljski gori, so rekli: »Kakšen pouk! Od takšnega učitelja se mladina v eni uri nauči več kakor od posvetnega učitelja v desetih letih! Gospod, naše žene in naši otroci so tudi tukaj v Betaniji nastanjeni v Lazarjevih hišah in če bi lahko le eno uro poslušali takšnega učitelja iz nebes, bi jim to zelo koristilo.«
10 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, toda ti pouka takšnega učitelja ne bi bili sposobni sprejeti, ker je v njihovih srcih in dušah še preveč posvetnih stvari. Ti mladi pa so kar se da čistih čutov in moralno nepokvarjeni; vsak greh jim je še tuj, pretrpeli so že veliko stisk in nesreč, ter so se morali navaditi odpovedovati marsičemu, zato so se tudi ognili strastem, h katerim so nagnjeni otroci bogatih staršev. Tako so njihove duše angelsko čiste in se v njih Božji duh lahko neovirano širi. In glej! Zato jih lahko že kot otroke poučuje eden prvih angelov; kajti samo takšne skrajno čiste in povsem nepokvarjene duše lahko nebeški angeli poučujejo neposredno, otroke, kakršni so vaši, pa, četudi je vse drugo prav, le posredno.
11 Povem vam: če bi starši znali otroke vzgajati tako, da bi svojo nedolžnost in čistost duše ohranili vsaj do štirinajstega leta, potem bi jim bil tudi dodeljen

neposredni nebeški učitelj in vodnik; toda dandanes pa tega, še zlasti med posebno uglednimi Judi, ni več, zato tudi učitelji iz nebes nimajo več neposredno opraviti z vašimi otroki.
12 Pri patriarhih pa se je to zelo pogosto dogajalo, občasno se to dogaja še zdaj in tako je bilo tudi v prejšnjem stoletju. Mojo telesno mater in tudi Mojega krušnega očeta Jožefa, tudi starega Simeona, Ano, Zaharija, njegovo ženo Elizabeto in njegovega sina Janeza, ter še nekatere, so vzgajali nebeški angeli, in to neposredno; toda omenjene so tudi njihovi starši že od zibelke vzgajali v največji moralni in duševni čistosti, to pa se pri vaših posvetnih otrocih ni nikoli zgodilo.
13 Seveda bi bilo to nadvse dobro za ljudi, čeprav to za dosego blaženosti in večnega življenja niti ni nujno, kajti Jaz in tako je tudi v nebesih, imam neskončno več veselja z grešnikom, ki opravi pokoro in se resnično poboljša, kakor z devetindevetdesetimi pravičnimi, ki pokore nikoli niso potrebovali, in to sem vam nekoč že povedal. Zato delajte samo to, kar sem vas učil in živeli boste; kajti Jaz, ki vam to govorim, sem več kakor vsi angeli v nebesih, in takšen je gotovo tudi Moj nauk.«
14 Nato se je oglasil **neki pismouk**, katerega žena in otroci so bili tudi v Betaniji: »Gospod, dobro vem, da so morali moja žena in mojih sedmero otrok ves čas živeti strogo po postavi in tako bi morale biti duše teh otrok še povsem čiste. Menda jih lahko pripeljem sem? Tukaj bodo gotovo veliko pridobili za vse prihodnje življenje. Kaj meniš Ti, o Gospod?«
15 **Jaz** sem odgovoril: »Kljub temu mislim, da je za tvojo ženo in tvoje otroke boljše, da danes ostanejo tam, kjer so, saj niso tako čisti, kot misliš; kajti jutri je še en dan in pojutrišnjem še eden in se bom že kdaj srečal tudi z vašimi ženami in otroki. Zdaj nič več o tem!«
16 Potem ko sem to povedal, se o tem ni več govorilo.

69. Mark sprašuje o zgodovini Zemlje

1 Ko smo tako dobro razpoloženi sedeli skupaj, Me je **Rimljan Mark**, ki smo ga že spoznali kot izrednega misleca, vprašal: »Gospod in Mojster, ali mi dovoliš da Te zdaj, ko imamo čas, še nekaj vprašam? Še nekaj me teži in o tem bi rad zvedel nekoliko več, kot si nam razložil na Oljski gori.«
2 **Jaz** sem rekel: »Kar sprašuj, kajti v tebi prebiva svetla duša. Vem sicer, kaj bi rad zvedel, toda zaradi drugih raje vidim, da sam spregovoriš in vprašaš, da bodo tako tudi drugi zvedeli, za kaj gre. Velika človeška slabost je, da le malo ljudi opazi, kje in kaj jim manjka. Če bi ljudje to opazili in čutili, bi bolj marljivo in zavzeto razmišljali o svojih pomanjkljivostih, jih prizadevno iskali in seveda tudi marsikaj našli. Ker pa so leni, ne vedo in ne čutijo, kaj vse jim manjka, zato manjkajočega niti ne iščejo in tudi ne najdejo. Kdor išče, ta najde in kdor prosi, mu bo dano in kdor trka, se mu bo odprlo! Zdaj pa le povej, o čem, kar vam je bilo povedano na Oljski gori, bi si želel še več pojasnil.«
3 **Rimljan Mark** je nato rekel: »Glej, Gospod in Mojster, Ti sam si poudaril, da človek Boga zagotovo ne ljubi nadvse, če si Ga ne prizadeva, kolikor je le mogoče, spoznati; in tako sem po dolgem premišljevanju ugotovil, da še marsikaj ne vem.

4 Glej, v Iliriji in na našem širšem območju imam več rudnikov, iz njih pridobivam različne kovine - zlato, srebro, svinec in zelo veliko železa -, v korist nas vseh.
5 Toda pri delu v gorovju sem odkril že marsikaj nenavadnega in omembe vrednega in sicer zelo globoko v navadnih zemeljskih tleh. To so bile kosti in okostja velikanskih živali, ki so nekoč živele na Zemlji. Kdaj so prebivale na Zemlji in kako so se lahko znašle tako globoko spodaj - celo v globini visokih gora? V Egiptu in tudi v Španiji so našli celo kosti in okostja, ki so zelo podobna človeškim, le da so bila vsaj štiri- do petkrat večja in močnejša, kakor jih imajo zdajšnji ljudje. In še marsikaj izrednega sem našel, ampak to se mi tu ne zdi potrebno omenjati.
6 Na gori si nam sicer bežno omenil, da je že pred Adamom živela na Zemlji neka vrsta ljudi, ki so imeli le malo svobodne volje in so se gibali bolj nagonsko, podobno kakor živali in so tudi ravnali nagonsko. Šele pred približno štiri tisoč leti se je - tako beremo v judovskem Pismu - prvič pojavil človek - Adam, ki je imel povsem svobodno voljo in prav tako svoboden razum, ter dal svojim naslednikom kar sam modre postave in navodila.
7 Ob tem bi rad vprašal: Ali je bila Zemlja v Adamovem času naseljena tu in tam tudi še s predhodniki ljudi in ali se je ta rod morda na nekaterih območjih na Zemlji ohranil vse do danes in če to drži, ali se bo ohranjal še naprej? In kako so ostanki kosti prazgodovinskih živali in velikanski ostanki predadamitov zašli celo v temelje gora?
8 Gospod, povej mi o tem še kaj več; kajti kar smo mi, raziskujoči Rimljani, našli doslej, vse to in še več bodo gotovo našli tudi naši zanamci.
9 V nam znanih Mojzesovih knjigah ni ničesar o razmerah na Zemlji pred Adamom. Mojzes takoj začenja razlagati nadvse mistično zgodovino stvarjenja, ki pa ni prav nič povezana s tem, kar najdemo na Zemlji zdaj - s tem je celo v kar naj večjem nasprotju.
10 Če nam zadeve ne boš bolj pojasnil, bo to, še zlasti pri poznejših rodovih, povzročalo veliko zmedo, v Tvojem nauku pa bodo nastale velike vrzeli. Kajti Tvoj nauk temelji na Mojzesovem; in če je v tem kar koli nejasnega, potem Tvoja luč na Zemlji ne more zasijati z vso močjo. Zato te prosimo, da bi nam to še bolj pojasnil!«

70. O naravoslovni vsebini šeste in sedme Mojzesove knjige

1 **Jaz** sem rekel: »Mark, zelo si se Mi priljubil, poslušaj torej. Veliko sem vam že povedal in pokazal, še veliko vam bom; toda precej tega, kar vam zdaj pripovedujem in kažem, se ne bo preneslo vašim najbližjim potomcem, ker posvetni ljudje tega ne bodo dojeli in tako tudi ne verjeli. Omenil si dober razlog, zakaj naj bi bila razlaga o stvareh in razmerah na tej zemlji, ki jo terjaš, še zlasti potrebna za utrditev vere ljudi v Moj nauk. Toda ali vam nisem povedal tudi tega, da bo o vsem, kar obstaja v Mojem stvarstvu, po duhu razodeto tistemu, ki bo znova rojen v duhu? Tisti, ki mu bo duh to razodel, bo tudi prav živo dojel, kako je z vsemi temi stvarmi, ki se ti zdijo zdaj še nedoumljive.
2 Kar vam bom o tem povedal ustno, boste pač verjeli, ker vam pripovedujem Jaz; toda bistva tega ne boste doumeli, še manj pa boste zmogli to v pravem pomenu prenesti drugim, ki so zdaj še duhovno slepi. Zato bodo morali ljudje

še dolgo čakati, preden bodo lahko na vsa tako imenovana pomembna vprašanja dobili odgovor, ki ga bodo tudi razumeli.
3 Glej, tudi za Jude, kot nekoč najbolj razsvetljeno ljudstvo na Zemlji, ki jim je Mojzes že sam vse razložil po svojem bratu Aronu v dveh dodatnih knjigah, lahko zdaj ugotovimo, da o prazgodovinskih stvareh ne vedo in ne razumejo nič več kakor drugi. Kadar koli najdejo kakšne prazgodovinske ostanke, razlagajo to kot posledico njim tudi danes povsem nerazumljivega noetovskega vesoljnega potopa grešnikov. Če bi jih učil kaj drugega, bi te prekleli kot krivoverca.
4 Pogani imate v svojem nauku o bogovih mitično izročilo celo o dveh velikih zemeljskih poplavah, vzrok za najdbe pripisujete najprej njima in ljudstvo je trdno prepričano, da je to res. In, če mu boste povedali resnico, vas bo zasmehovalo in v najboljšem primeru reklo: 'Le kdo lahko to ve? To vedo samo bogovi!' Kaj mu boste odgovorili? Glej, ljudje bodo šele tedaj zmožni dojeti resnico o tem, ko bodo, prvič, podkovani v vsakovrstni znanosti, in drugič, ko jim bo to razodel njihov prebujeni duh!
5 Zdaj vam pa bom vendarle nekoliko nakazal, kako je s temi stvarmi, čeprav še predobro vidim, da vsega tega z vašim zdajšnjim razumom ne boste dojeli, ker, prvič, nimate predstave o nadvse velikih številih in ker, drugič, o zvezdah in njihovi velikosti, oddaljenosti in gibanju zdaj veste in verjamete samo to, kar sem vam povedal Jaz; toda vaše znanje bo površinsko vse dotlej, dokler se v vašem duhu ne bo izoblikovalo kot samostojna in samo porojena svetla resnica.
6 Že na Oljski gori sem vam povedal, da je ta zemlja stara toliko, da števila njenih let ne bi mogli niti dojeti, četudi bi vam ga predočil. Skratka, Zemlja kot vesoljno telo obstaja - po vaše povedano - že skoraj neskončno dolgo in je morala prenesti na svojem površju že veliko sprememb, preden je zadobila današnjo podobo. Predvsem ogenj, voda, potresi in hudi viharji, zlasti v pradavnini, so jo po Moji volji izoblikovali v to, kar je danes. In da bi še naprej obstajala in zmogla prehraniti še veliko več ljudi in drugih bitij, morajo ogenj, poplave, potresi ter veliki in majhni viharji v njej, na njej in nad njo ustrezno delovati.

71. Prvi obdobji oblikovanja Zemlje

1 (**Gospod**): »Ko se je Zemlja v pradavnini že toliko izoblikovala, da so se iz njenih voda dvignili le posamezni večji in manjši otoki prekriti z morskim blatom, sem kmalu po Svoji modrosti in volji v rodovitno blato položil seme različnih rastlin. In glej, kmalu so bili takšni otoki posejani - sprva z različnimi redkimi travami, zelišči in z nizkimi, pozneje pa z že nadvse velikimi drevesi.
2 Ko so se torej takšni otoki porasli, sem položil tja tudi jajca ali seme za razvoj živalskega sveta, ustreznega tedanjemu Zemljinemu stanju; sprva so bili to drobni, pozneje pa večji črvi, nato žuželke in nazadnje, ko so se tla izsušila in dajala obilo hrane, tudi velikanske živali, ki so se morale hraniti z zelo grobimi zelišči in drevesnim vejevjem, ter čedalje bolj gnojiti tla s svojimi iztrebki, nazadnje pa tudi s svojimi velikanskimi trupli - kosti teh pa še lahko najdete pod zemljo, v globokih jamah in jarkih.
3 Iz razkroja takšnih živali se je po Moji volji spet razvila množica novih živali - majhni in večji črvi, iz njih pa različne žuželke.

4 To je samo ena stopnja oblikovanja Zemlje. Samoumevno je, da se je Zemlja že dotlej zelo spreminjala, sicer ne bi mogla doseči te stopnje. Vse njene spremembe pa za vas niti niso toliko pomembne in prav tako tudi tiste ne, ki se dogajajo s pšeničnim semenom, položenim v tla, dokler se nazadnje iz kali ne razvije dozoreli, tako zelo blagoslovljeni in nadvse koristni sad. Skratka, zdaj sem vam predstavil Zemljo v njenem prvem oploditvenem obdobju, ko so bili v njena površinska tla položeni različno seme za zelišča in drevje ter jajca za vsakovrstno živad. Podlaga za vse to pa je bila že dolgo pred tem v vodi, kajti nekatere in nadvse raznotere vodne rastline in živali so očitno še veliko starejše kakor kopenske in tiste, ki žive v zraku.
5 Zdaj sem vam z besedami pomagal, da ste se seznanili s prvim delom začetnega oblikovanja zarodnih tal Zemlje in ob tem tudi sami spoznali, da se na prazačetnih zarodnih tleh ni mogla razviti niti boljša živad, kaj šele človek. Toda to kislo stanje je bilo kljub temu nujno, ker mu sicer ne bi moglo slediti drugo, bolj izpopolnjeno, tako kot se na drevesu ne more razviti povsem dozoreli sad, če se prej ne razvije vsaj začetni kiselkasto borni brst.
6 Da so se lahko drevesni plodovi povsem razvili, je moralo bornim kiselkastim začetnim brstom slediti še marsikaj, toda to lahko natančno zazna le Moje oko - pri nastajanju nebesnega telesa pa je takšno zaporedje dogajanja še toliko potrebnejše.
7 Zdaj smo zvedeli, kakšna je bila Zemlja v začetnem bornem kiselkastem brstenju. Kaj se dogaja z drevesom zgodaj spomladi, ko brst nabreka in postane zeleno-sočen? Glejte, brst se zaradi neke notranje sile razpoči, odvrže prvo ovojnico v morje preteklosti in razkroja, potem pa se razvija tako, da iz njegove sredine poženejo listi kot nujni spremljevalci cveta, predhodnice plodu. Čeprav je, kot je bilo že povedano, drevo le skrajno slaba primera za razvoj nekega nebesnega telesa, je vendarle uporabna, saj boste tako zmogli zelo popreprosteno dojeti, koliko je potrebno za takšno usposobitev nekega nebesnega telesa, da zmore nositi ljudi vaše vrste in jih prehraniti.
8 Prvo obdobje ali prvi del oplajanja Zemlje je v svoji najbolj surovi in nekultivirani obliki trajalo nešteto tisočkrat tisoč let, če bi skušali računati tako, kot počnete na Zemlji zdaj; kajti tedaj na tej zemlji še ni bilo povsem določenih letnih časov, tisti, kakršni so že bili, pa so trajali nekoliko dlje kot dandanes.
9 Kar je bilo ustvarjeno v tem prvem obdobju, je bilo tudi uničeno z dopuščenimi, ali bolje rečeno zapovedanimi ognjenimi izbruhi iz notranjosti Zemlje, in po številnih zdajšnjih zemeljskih letih so se iz velikih morskih globin dvignili obsežnejši deli kopnega, že ozaljšani z gorami in prekriti z veliko rodovitnejšim blatom.
10 Ob pravem času je bilo po Moji modrosti in Moji volji v to blato položeno popolnejše semenje in kmalu se je že vse bohotilo na večjih delih kopnega, še zmeraj mlade Zemlje.
11 Ko pa je bilo na različnih večjih delih kopnega dovolj hrane, sem kar najbolj modro poskrbel za večje in popolnejše število majhnih in velikih uporabnikov. Tedaj so v vodi med pasovi kopnega živele velike živali, na širših območjih kopnega pa so živeli večji jedci novih rastlin, zelišč in dreves, ki so jih ponujala nova tla.
12 Trave, rastline, zelišča, grmičevje in celo velikanska drevesa so deloma že sami rodili seme in se tako razmnoževali; toda večina jih je še zmeraj rasla

tako kakor gobe iz tal s plodovi, živali pa so se valile skoraj tako kakor vam znani zmaji nilskega vodovja v Egiptu, namreč iz jajc; lahko so živele v zraku in vodi in se tudi hranile z rastlinami v vodi in na kopnem, ampak na kopnem še dolgo ni bilo posebno suho.
13 Kajti v tem za rodovitno življenje rastlin in živali vsekakor naprednejšem obdobju oblikovanja Zemlje udobna suša ne bi bila zaželena - tako kot ni koristna za čedalje bolj razvijajoče se brstje; kajti če je to suho, potem se cvetu in plodu zanesljivo ne obeta nič dobrega.«

72. Razvoj Zemlje do predadamitov

1 (**Gospod**): »Drugo obdobje pred dokončnim izoblikovanjem je znova trajalo toliko let, da njihovega števila niti ni mogoče izraziti z zdajšnjimi zemeljskimi leti. Toda Zemlja še zdaleč ni bila primerna za toplokrvne živali, kaj šele za ljudi, niti za tiste najnižje vrste. Tudi drugo obdobje se je končalo kakor prvo, in spet je preteklo veliko časa, dokler se ni začelo tretje obdobje oblikovanja.
2 Seveda je bilo med enim in drugim poglavitnim obdobjem oblikovanja še veliko zelo viharnih vmesnih obdobij; kako pomembna so bila, vem samo Jaz kot Stvarnik in seveda tudi duh, ki mu to razodenem.
3 Iz številnih nujnih poprejšnjih dogodkov se je razvilo tretje obdobje. V njem so se iz morja dvignila že veliko večja kopenska območja, to je povzročilo delovanje notranjega zemeljskega ognja in se je seveda zgodilo po Moji volji. Rastlinje je bilo že veliko bogatejše in še zmeraj izredno visoko; tudi živali so bile velikanske. Toda tudi to obdobje, ki je trajalo nadvse dolgo in bi ga morda lahko primerjali s cvetenjem kakšnega drevesa, še ni bilo primerno za človekovo bivanje. Tudi to obdobje je propadlo in je tako kot prvi dve obdobji pokopalo svoje stvaritve iz rastlinskega in živalskega sveta, le da ne tako globoko kakor prvo.
4 Sledilo je veliko vmesnih obdobij in po dolgem času se je začelo porajati četrto obdobje oblikovanja. Območje kopnega se je spet povečalo in tudi rastlinje je postalo precej bogatejše; v vodi, na že izsušenih tleh in tudi v zraku je bilo zelo veliko majhnih in velikih živali, med temi že tudi toplokrvni sesalci, ki pa se niso več izlegali iz jajc, temveč so se po naravnem spočetju rodili kot živi mladiči. Izjema so bile vodne živali, nekatere velike dvoživke, ptice, črvi in žuželke.
5 Četrto glavno obdobje oblikovanja je trajalo še posebno dolgo, zemeljska tla pa so že od časa do časa obsijali tudi sončni žarki in na nekaterih drevesih so se že nakazovali plodovi, ki pa se vam ne bi zdeli posebno okusni; toda za tedanji živalski svet so bili dobra hrana.
6 Tudi v četrtem obdobju oblikovanja Zemlje še ni bilo bitij, podobnih človeku.
7 Spet so se na Zemlji zgodili veliki preobrati in pokopali večino tistega, kar bi po vaše že imenovali bitja. Iz tega obdobja lahko danes najdete globoko v zemeljskih tleh marsikaj takšnega, kar se tu in tam že bistveno razlikuje od stvaritev prvih treh obdobij.
8 Po dolgem času, med katerim se je na Zemlji vse čedalje bolj umirjalo in urejalo in po številnih še zmeraj zelo hudih zemeljskih viharjih se je že začelo kazati peto obdobje oblikovanja. Iz morskih globin so se iz tal znova dvignila velika območja, se pridružila tistim iz prejšnjih obdobij in se sestavila v že kar trdno kopno.

9 V tem petem obdobju je nastala večina visokih in najvišjih gora na Zemlji. Njihove visoke ostre vrhove so krušile strele, nato pa so jih mogočni potresi in vodovja iz obsežnih utrganih oblakov odnašali v globoke zemeljske doline in jarke. Tako so se izoblikovale široke planote, manj široke doline in položni bregovi in na teh je potem vse bolje uspevalo.
10 Na začetku tega obdobja je Zemlja že urejeno krožila okoli Sonca. Dan in noč sta se menjavala prav redno, prav tako letni časi, čeprav so se dogajale tudi različne spremembe, ker sta zemeljska pola še zmeraj kar precej nihala in v tem obdobju je tako tudi moralo biti.
11 V tem obdobju, v katerem se je že izoblikovalo trajno kopno, so se na vsakih 14 000 zemeljskih let pojavili redni morski tokovi. Morje je vse bolj preplavljalo zdaj južno polovico Zemlje, zdaj severno, da bi prostrane, večinoma kamnite puščave, postale rodovitnejše. Po približno 14 000 letih je morje na pustem kamnito prodnatem površju in v dolinah zapustilo dovolj blata za rodovitna tla.
12 Peto obdobje oblikovanja je trajalo več kot tisočkrat tisoče let, dokler niso dobro pripravljena tla postala primerna za novo stvarjenje številnih raznovrstnih rastlin - trav, zeli, grmičevja in dreves in nato tudi za vsakovrstne živali in ljudi pred Adamom.
13 V tem obdobju bi že našli veliko množico raznovrstnih sadnih dreves in drugih užitnih rastlin za hrano živalim in tedanjim človečnjakom. Toda o kakšnem poljedelstvu še ni mogoče govoriti, čeprav so tedanji človečnjaki že imeli domače živali in so živeli primitivno nomadsko življenje; niso še poznali oblek pa tudi hiš in koč še niso gradili. Na debelih drevesnih vejah so si tako kakor ptice postavili nekakšna trdna bivališča kot gnezda in si pripravljali zalogo hrane. Ko je bila ta porabljena, so se spet trumoma odpravili na lov za hrano. Ko je postalo ledeno mrzlo, ker je v tem obdobju tudi snežilo, so se s svojimi čredami vred - z mamuti, velikimi jeleni, kravami, kozami in ovcami, tudi sloni, nosorogi, samorogi, raznimi opicami in pticami - preselili v toplejše kraje.
14 Ob koncu tega obdobja so se pojavili tudi osel, kamela, konj in prašič, ki so jih človečnjaki že obvladovali. Kajti imeli so že toliko bolje razvit razumski instinkt, da so omenjene živali lahko obvladali in jih uporabljali za tovorjenje, lov ter pridobivanje mleka in volne - s to so potem oblagali svoja bivališča in si tako naredili mehkejša ležišča.
15 Govorice današnjih ljudi niso poznali. Sporazumevali so se z nekakšnimi artikuliranimi glasovi, znamenji in gibi kot najpopolnejše živali in si tako med seboj sporočali, kaj potrebujejo in tudi drug drugemu pomagali. Če je kdo zbolel, večinoma zaradi visoke starosti, je že poznal zel, ki bi mu pomagala; če ni mogel več hoditi in jo poiskati, so to zanj storili drugi.
16 Niso pa znali zanetiti ognja in ga uporabljati. Če bi seveda videli, kako so to pozneje počeli adamiti, bi jih posnemali, saj so imeli zelo razvit nagon za posnemanje, njihova inteligenca je ob določeni stopnji svobodne volje že zelo presegala inteligenco še tako popolne opice. Lahko bi se torej naučili tudi govoriti podobno kakor mi danes, toda samo, če bi lahko koga posnemali.
17 Ti človečnjaki pa so bili nadvse močni velikani, imeli so tudi močne čeljusti, uporabljali so jih namesto pripomočkov za drobljenje. Poleg tega so imeli skrajno razvit voh in druge čute, tako da so že od daleč zaznali, če se jim je

približevalo kaj sovražnega; z očmi in voljo so krotili živali in tudi naravne duhove.
18 Čeprav je to peto obdobje preoblikovanja Zemlje trajalo celo mnoge tisočkrat tisoče let, pa med temi človečnjaki ni bilo opaziti nobene razvitejše kulture. Živeli so enolično nomadsko življenje in bili tako zgolj nekakšno zemeljsko gnojilo za današnji, Meni v vsem povsem podobni človeški rod.
19 Njihova še dokaj poraščena koža je bila nekakšne vmesne barve med temno in svetlo sivo, le plemena na jugu so bila brez dlak. Podobna so bila današnjim temnopoltim ljudem. Vse do Adama so se razmnoževali v nižinah in neprehodnih gozdovih, v gore pa niso zahajali.«

73. Zadnji obdobji razvoja Zemlje

1 (**Gospod**): »V Adamovem času, ki se je začel s šestim obdobjem, se je morala Zemlja zaradi vode in ognja znova kar precej spremeniti, ob tem pa je omenjeni rod predadamitov s svojimi domačimi živalmi vred skoraj povsem izginil, podobno kot so bili uničeni tudi številni gozdovi in gozdne živali v njih, ki jih ne prištevamo k udomačenim; ostale so le nekatere vrste ptic in tudi živali v gorah in vodah.
2 Tu in tam so se v Aziji ob adamitih vse do Noetovega časa obdržali sicer tudi še opisani človečnjaki, toda bili so skrajno redki in so vse bolj hirali, saj zase niso našli dovolj primerne hrane. Toda v notranjosti nekaterih območij južne Afrike in na nekaterih večjih otokih po Zemlji je še bilo mogoče srečati zakrnele potomce iz petega obdobja. Še povsem divji so bili, samo tu in tam so si od Kajnovih potomcev pridobiti nekaj več kulture. Lahko so se izurili v različnih opravilih, toda sami od sebe niso mogli iznajti nič. Nekaj jih je bilo sicer nekoliko pripravnejših, saj so se razvili iz mešanja kajnitov in pozneje tudi lamehitov, toda tudi ti niso bili zmožni kakšnega višjega in globljega duhovnega razvoja.
3 Ta vrsta ljudi pa se je povsod tam, kjer je bila, še dolgo obdržala in razmnoževala, ter postopno od adamitov pridobivala še več omike, toda nikoli ni postala veliko ljudstvo. - Takšni so bili torej pred adamiti iz petega obdobja razvoja Zemlje.
4 Tedaj je Zemlja za svojo spremljevalko že dobila Luno in ta je uravnavala tudi njeno gibanje okoli Sonca in tudi okoli njene osi. Luna seveda še ni bila izoblikovana tako, kot je danes. Tudi Luna je morala prenesti dolga in viharna obdobja, vendar ne tako dolgotrajnih, kot so bila obdobja Zemlje.
5 Ne sprašujte Me, zakaj je za izoblikovanje nekega vesoljnega telesa potrebno toliko nepredstavljivo veliko časa, kajti razlog za to je v Moji modrosti in ureditvi. Ko bi gospodar vinograda vse delo opravil v trenutku, kaj naj bi potemtakem počel vse leto? Pameten vinogradnik si delo porazdeli, tako da vse leto nekaj počne in ob vsakdanji dejavnosti zmeraj znova občuti zadovoljstvo. Glejte, tudi z Menoj je tako, kajti v vsej neskončnosti sem zmeraj najdejavnejši, in zato tudi najbolj blažen.
6 Ko otroci nekega hišnega gospodarja spomladi na vrtu vidijo, kako cvetijo češnje, slive, hruške in jabolka, se tega sicer veselijo, vendar bi veliko raje kar takoj zagledali zrele sadeže in jih jedli, kakor pa samo občudovali lepe cvetove. Toda modri oče zelo nestrpne otroke pouči: 'Le potrpite, dragi moji otroci! Za vse na tem svetu je po Božji ureditvi določen čas in vse dozori ob svojem času.

Zato bodite samo potrpežljivi; tudi zdaj cvetoča drevesa bodo čez nekaj lun polna zrelih in sladkih sadežev in potem jih bomo uživali z Očetom v nebesih!' To otroke pomiri.
7 In tako se pomirite tudi vi, če ne boste povsod po tej zemlji videli dozoreti sadeže Mojega nauka; bodo že dozoreli ob pravem času! Lahko si mislite, da nisem zaman in brez razloga med vas trosil živih semen Svojih besed. In ta ne morejo dozoreti od danes na jutri.
8 Glejte, po Moji ureditvi že drevo zahteva svoj čas in še toliko bolj velja to za neko zemljo! Nadvse velikanska kepa kamenja, prsti in vode v velikem etrskem prostoru še ne more biti svet, kajti takšna kepa bi bila mrtva, na njej ne bi moglo zrasti nič in tudi življenja ne bi bilo. Svet, ki naj bi nosil in hranil živo, mora prej oživeti sam. To pa pomeni, da se mora prej pod vsakovrstnimi vplivi in procesi notranje organsko povsem razviti, tako kakor kakšna velika žival.
9 Vsako nastajajoče vesoljsko telo ima sicer tako kot zarodek v materinem telesu že vse zasnove za popolno živalsko-organsko obliko življenja, toda te so sprva, ob nastajanju, med seboj še kaotično pomešane; šele postopno se začnejo urejati in postanejo organska živa celota. Kako pa to urejanje poteka, vem Jaz, ker Jaz sam v bistvu vse to urejam. Šele, ko boste tudi vi popolni v duhu, boste spoznali, kako to urejanje poteka.
10 Iz teh obdobjih oblikovanja Zemlje, ki sem vam jih zdaj tako preprosto in jasno kot je le mogoče, predstavil, lahko spoznate še nekaj: pravi razlog, zakaj je prerok Mojzes stvarjenje razdelil na šest dni.
11 Teh šest dni je torej šest obdobij oblikovanja, ki so vam bila prikazana, skoznje mora vsako ustvarjeno bitje po naravni poti in kot je to pri vas, ljudeh, tudi duševno in duhovno, da doseže zrelost in popolnost.
12 Šele po teh pride sedmo obdobje - obdobje miru, ki je blaženo, večno življenje. Sedmo obdobje pa je mirno zato, ker popolnega duha ne bremenijo več ne prisila, ne sodbe, ne strahopetna zaskrbljenost; njegova bit preide za vekomaj v najpopolnejšo moč spoznanja in najsvobodnejše volje.
13 In zdaj Mi, Moj ljubi Mark, povej, kako si razumel to Mojo razlago.«

74. Duševni razvoj predadamitov

1 **Mark** je začuden odgovoril: »Gospod in Mojster na veke! Jaz in upajmo da tudi vsi drugi, smo Tvojo milostno razlago še kar dojeli, ni pa še mogoče reči, da smo jo že povsem razumeli, ker nam manjka prav tisto, kar si nam že omenil. Kljub temu pa zdaj jasno vemo, prvič, kaj so tisti preostanki, najdeni v globinah zemlje in kako so zašli tja z večkratnimi preobrazbami v različnih obdobjih in drugič, vsaj jaz sem spoznal, kaj je veliki prerok Mojzes mislil s svojimi šestimi dnevi stvarjenja. To nam za zdaj zadostuje in lahko mirno čakamo, da bomo duhovno zreli za nadaljnja spoznanja. Ugotavljam pa tudi, da je ta nauk razumljiv zgolj nekaterim in tako bo tudi ostalo.
2 Samo še eno, vsaj zame pomembno vprašanje imam in Ti, o Gospod in Mojster, ali mi boš milostno dovolil, da Te še enkrat obremenim?«
3 Jaz sem rekel: »Saj že veš, da te rad slišim, zato kar povej!«
4 **Rimljan Mark** je rekel: »Gospod in Mojster! Tudi omenjeni pred adamiti, čeprav obdarjeni z nekakšno nagonsko inteligenco in z le malo svobodne volje, so imeli dušo, ki sicer ni bila umrljiva, morda pa je bila spremenljiva. Kaj je s takšnimi dušami? Kje in kaj so v zdajšnjem šestem zemeljskem obdobju in kaj

se bo še naprej dogajalo z njimi? To vprašanje bi bilo sicer že mogoče označiti za naduto in drzno, ker pa sem še zmeraj zvedav Rimljan in ne kakšen zaspan Jud, mi ga štej v dobro in nanj na kratko odgovori.«
5 **Jaz** sem rekel: »O da, zakaj pa ne? Za to imamo še dovolj časa in torej Mi le prisluhni. Glej! Če celo duša kamnin, rastlin in živali živi še naprej in po združenju, potem, ko se osvobodi materije, preide - recimo - v človeško dušo in v človeškem telesu lahko postane pravi človek, potem tudi duša pred adamita živi naprej v neskončnem ustvarjenem prostoru, prav tako kakor duše ljudi vseh drugih svetov.
6 Kot duše, ki živijo naprej v kraljestvu duhov, pa na kakšnem velikem vesoljskem telesu, to pomeni, njemu ustreznih duhovnih tleh, pridobivajo globlje vedenje o Bogu, Njegovi moči in modrosti. Tako nadalje živijo prav blaženo naprej in lahko postanejo še bolj blažene. Nesmiselno pa bi bilo, da bi ti pokazal, kje v tej lupinasti obli je to vesoljsko telo, saj ga s svojimi čuti ne bi mogel zaznati; zaman bi te prepričeval, da je pač videti takšno, kot bi ti ga opisal, saj tega med svojim telesnim življenjem ne bi mogel zaznati vse dotlej, dokler se v svojem duhu ne boš povsem prerodil. Dotlej se boš pač moral zadovoljiti s tem, kar ti bom povedal: V hiši Mojega Očeta je veliko prebivališč! Ko boste v Mojem kraljestvu, bo vsem vse jasno. - Ali si Me razumel?«
7 Mark je odgovoril: »O da, Gospod in Mojster! Zdaj pa le še nekaj, ker je eno povezano z drugim.
8 Ali je bila v času pred adamitov ta zemlja tudi že življenjska kamrica v srcu velikega ustvarjenega človeka?«
9 **Jaz** sem rekel: »Čeprav kot taka še ni bila dejavna, je temu že bila namenjena. V tistem pred času je kot takšno delovalo neko drugo vesoljsko telo, njegovi prebivalci pa so postali preveč ošabni in so pozabili na Boga, in tisti, ki so Vanj verovali, Ga niso spoštovali; kljubovali so Mu in Ga v svoji slepoti skušali strmoglaviti s prestola Njegove večne moči. Iskali so Ga, in hudobni posvetni modreci so jim rekli, da Bog prebiva v središču njihove zemlje, da je treba skopati rove in ga ujeti. Zato so v tamkajšnja tla tudi kopali nepopisno globoke luknje; pri tem jih je veliko umrlo.
10 Če sem k njim poslal sle, da bi jih posvarili, so jih pokončali, ljudje pa se niso poboljšali. In glej, potem sem dopustil, da se je tista zemlja od znotraj navzven razletela na številne kose. In to se je zgodilo v začetku šestega obdobja vaše zemlje in tako je ta vaša zemlja postala življenjska kamrica. Kje pa je tista zemlja krožila okoli tega Sonca, pa bomo še nekoliko bolje pojasnili. Toda Lazar, reci naj prinesejo svežega vina, potem bomo pogovor nadaljevali!«

75. O pitju vina. O uničenem planetu

1 Nato je Lazar z nekaj služabniki odšel in prinesel zelo okusno sveže vino. Z njim so znova napolnili kupe, pili smo in okrepčali svoja telesa; vsi so bili zdaj kar najboljše volje in Me hvalili, da sem tej zemlji dal tako dobre in krepilne stvari.
2 Toda **Jaz** sem rekel: »Da, da, takšno vino je krepilna pijača, vendar samo tedaj, če se pije zmerno in namensko. Kdor pa uživa vino nezmerno in se opija, ga ta pijača ne krepi, temveč oslabi vse njegovo telo. Zato jo zmeraj uživajte zmerno v Mojem imenu in vas bo okrepila tudi za večno življenje duše; v čezmernem uživanju te pijače pa tiči zli duh pohote in nečistovanja. Ta duh

pa duše ne oživlja, temveč jo onesposobi, da bi sprejela pravega življenjskega duha iz nebes in preprečuje, da bi se duša na tej zemlji duhovno vnovič rodila v duhu iz nebes. Tudi to si zapomnite!«
3 Tega pa nisem povedal zgolj zaradi resnice same, saj sem to že prej večkrat dejal, temveč ker je Juda Iškarijot spet pregloboko pogledal v kozarec in bi se lahko povsem opil. Počutil se je prizadetega, vstal je od mize in se odpravil na prosto ter pohajkoval po mestecu Betanija.
4 Ko je bil zunaj, je rekel učenec **Andrej**: »Prav vesel sem, da se je oddaljil ta srhljivi človek; že nekaj časa se mi zdi čedalje bolj sumljiv in tudi Tvoje poučevanje in velika znamenja niso naredili vtisa nanj. Nič ne pridobiva, kljub temu pa nas noče zapustiti. Če bi jaz, o Gospod, imel Tvojo moč, ga že zdavnaj ne bi bilo več v naši družbi!«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Tudi on ima svobodno voljo, zato lahko ostane ali gre, kakor in kadar koli hoče. Vi pa ste videli, da sem celo hudičem dovolil, da so se po svoji volji naselili v prašičih in tako dovolim tudi temu človeku, ki je med vami tudi hudič, da ostane ali gre, kajti kar zadeva Mene, je vsak človek in vsak duh povsem svoboden; Vsak si s svojim ravnanjem sam prisluži plačilo. Vsak se sam odloči, ali bo postal angel ali hudič. Toda zdaj dovolj o tem, saj se moramo še veliko pogovoriti o drugih stvareh.
6 Na začetku šestega obdobja smo videli, kako je bilo neko vesoljsko telo uničeno od znotraj navzven in kako je z Adamom ta zemlja postala življenjska kamrica velikega ustvarjenega človeka. Zdaj pa vam bom pokazal stanje tistega uničenega sveta in sicer kakšno je bilo prej in kakšno je zdaj, nato pa vam bom tudi pokazal, v kakšnem razmerju je bila nekoč ta Zemlja do velikega ustvarjenega človeka in sicer samo duhovno, ne pa tudi materialno resnično. Ker pa vam kaj takega ni mogoče prikazati zgolj z besedami, ne da bi se to ponazorilo, vam bom zdaj s Svojo voljo v pomanjšanem merilu pokazal Sonce z vsemi njegovimi planeti in z opazovanjem tega prizora boste Moje besede kmalu in zlahka dojeli, zato Me vsi pozorno poslušajte.«
7 Ko sem to izrekel, se je v zraku pojavila krogla, v premeru velika kakor dlan; ponazarjala je Sonce. V kar se da ustreznem razmerju glede velikosti in oddaljenosti - soba je bila seveda premajhna, da bi bilo res vse natančno predstavljeno v ustrezni velikosti - so bili ponazorjeni tudi vsi planeti s svojimi lunami in sicer tako, kot je bilo to na začetku šestega obdobja, preden je bil omenjeni planet s svojimi štirimi lunami uničen. Pojasnil sem položaj planetov, kako so se imenovali v judovskem in grškem jeziku in videli so tisti planet, kako lebdi med Marsom in Jupitrom in kako okoli njega krožijo štiri lune. Po velikosti je bil podoben Jupitru, le da je imel več kopnega in tudi več ozračja nad seboj ter bolj nagnjene pole, zato tudi bolj nagnjeno orbito okoli Sonca.
8 Ko so vsi to dobro razumeli, sem rekel: »Glejte, takšna je bila ureditev pred približno štiri tisoč leti, šteto od zdaj nazaj. Tedaj je bil omenjeni planet uničen. Povedal sem vam tudi, kako in zakaj se je to zgodilo. Zdaj pa poglejte, kaj se je zgodilo s planetom po njegovem uničenju.«
9 Nato so vsi opazovali planet, kako je razpadal na številne večje kose, le štiri lune so ostale cele. Ker pa so izgubile svoje osrednje telo, niso bile več uravnotežene in so se čedalje bolj oddaljevale druga od druge, pa tudi zato, ker jih je tedaj, ko je razneslo planet, zadel zelo močan sunek.

10 Kosi planeta so se porazdelili po zelo širokem območju med Marsovo in Jupitrovo orbito. Velika množica manjših razbitin se je razpršila tudi prek obeh prikazanih orbit; nekatere so padle na Jupiter, nekatere na Mars, nekatere pa celo na Zemljo, Venero, Merkur in tudi na Sonce.
11 (**Gospod**): »Da, celo ljudi, prave velikane, je ob razpadu planeta množično odneslo v vesolje, tako kot druga bitja. Nekatera posušena trupla še plavajo v daljnem etrskem prostoru, nekatera sedijo ali ležijo mrtva in povsem posušena v svojih hišah, ki so se še ohranile na večjih ostankih planeta; nekatera človeška trupla so padla na razne planete in celo na to zemljo in tu so po nekaj stoletjih razpadla.
12 Ob eksploziji tega planeta so se njegova velika morja s prebivalci vseh vrst in združb vred razpršila v večje in manjše kaplje, nekatere kaplje so bile v premeru dolge več ur poti, vsebovale so tudi trdnejšo zemeljsko prst, ki so jo še naseljevale manjše živali. Na štirih lunah pa še živijo prejšnja bitja, le da že hirajo in prav tako tudi na nekaterih manjših kosih tega planeta, vendar so še bolj shirana; na manjših razbitinah pa ni nobenega organskega življenja več, vse prepereva in se počasi razkraja.«

76. O prebivalcih uničenega planeta

1 Ko je bilo navzočim vse to pokazano in pojasnjeno, se je oglasil **Rimljan Mark:** »O Gospod in Mojster, za ljudi na tistem planetu je moralo biti to nepopisno grozljivo. Morali so umreti že iz obupa! In kaj se je zgodilo z njihovimi dušami?«
2 **Jaz** sem rekel: »Da je bila ta katastrofa za te ljudi res nekaj nadvse grozljivega, prav gotovo drži; toda za to so bili krivi sami. Dolga in številna obdobja so bili poučevani, opominjani in posvarjeni. Tudi pokazano jim je bilo, kaj lahko pričakujejo. Toda v svoji veliki posvetni pameti so to imeli za blodnje in praznoglavo besedičenje vidcev, ki naj bi v svoji preprostosti in zemeljskem uboštvu to pripovedovali lahkovernemu ljudstvu zato, da bi sami postali ugledni in telesno preskrbljeni. Vladarji in pomembneži pa ne samo da jim niso verjeli, temveč so jih celo preganjali, kjer koli je bilo mogoče, tudi z ognjem in mečem; da, na koncu so bili tako uperjeni proti vsemu, kar je le spominjalo na duhovno, da so vsakogar, ki si je upal kaj o kakšnem duhu le mimogrede na glas omeniti ali pisati, neusmiljeno ubili in tako ni bilo več mogoče prenašati prevelike ošabnosti in brezsrčne trdote tistih ljudi.
3 Zelo iznajdljivi pa so bili v zemeljskih rečeh; že pred številnimi tisočletji, izraženih v letih te zemlje, so iznašli nekakšno razstrelivo. Ko so ga prižgali, je uničilo vse. Če bi vi imeli približno deset tisoč funtov te uničevalne snovi in jo nakopičili v jami približno tisoč človeških višin globoko pod Libanonsko goro, ter jo prižgali, bi se vse v trenutku vnelo in bi se mogočna in visoka gora razletela na številne kose; to so pred Noetom z marsikatero goro počeli tudi Hanohiti in tako odprli notranje vodne zapornice Zemlje in potem jih je prihrumelo vodovje vse pogoltnilo.
4 Glejte, s takšnimi škodljivimi iznajdbami, ki jim jih je omogočal hudič, so se igrali ljudje uničenega planeta, z njimi so uganjali čedalje večje grdobije, dokler ni to početje preseglo vseh meja. Vojskovali so se in drug drugemu globoko in v vse smeri pod minirali državo, ter rudnike napolnili z velikimi kupi takšnega hudičevega razstreliva. Tega so potem prižgali in tako uničevali velikanska

območja. Takšne uničevalske poskuse so delali čedalje pogosteje in tako povzročali čedalje globlje in obsežnejše jame v notranjosti svojega velikega planeta, ki je bil skoraj dva tisočkrat večji od vašega; končno so prišli pregloboko in preširoko tja, kjer so notranje planetne prostrane votline že po naravi polne praognjene snovi in vse je takoj zagorelo v najhujšem plamenu. In glejte, takšna notranja ognjena sila je potem iztirila ves veliki planet in ta se je razletel v vse smeri; tako so hudobni ljudje pokončali svoj planet in tudi sebe.
5 Seveda sem vedel, da se bo to zgodilo in zato sem že prej vašemu planetu namenil, da bo to, kar je zdaj. Ta planet je že od začetka ustrezal najponižnejšemu in najbolj oddaljenemu delu človeškega telesa, namreč naj nižji kožni živčni izboklinici na mezincu leve noge - sicer ne krajevno, temveč, kot rečeno duhovno, v ponižnosti - in zdaj je nosilec Mojih pravih otrok, ki naj se sami po svoji svobodni volji ravnajo in vzgajajo po Moji, njim razodeti volji.
6 Pa tudi fizično sta poglavitna življenjska izboklinica v srcu in kožna živčna izboklinica povsem spodaj na mezincu leve noge povezani in podobni in tako lahko, zlasti, kar zadeva duhovno ponižnost rečemo, da je ta zemlja že prej pri velikem ustvarjenem človeku ustrezala omenjeni prstni kožni živčni izboklinici in zato je zdaj tudi poglavitna življenjska izboklinica v srcu velikega ustvarjenega človeka in bo to tudi ostala, to pomeni, duhovno, po na njej nastalih otrocih Moje ljubezni in modrosti. To lahko tudi fizično ostane za vas nepredstavljivo dolgo, čeprav se bodo tudi na njenih tleh zgodile velike spremembe. Kajti tudi poznejši potomci bodo spet iznašli škodljivo razstrelivo in še številna druga uničevalna sredstva in bodo na Zemlji zagrešili še številna opustošenja; poskrbel pa bom, da ne bodo mogli prodreti pregloboko v zemljo.
7 Svojih na tej zemlji torej ne bom zapustil kot sirote, temveč bom v duhu ostal pri njih do konca njenih časov, zato takšnega uničenja na tej zemlji nikoli ne bo. Toda prav gotovo bodo uničena in opustošena posamezna območja in ljudje bodo ob tem tudi prestrašeni, zgroženi in potrti, mnogi bodo ginevali od groze in tesnobnega pričakovanja stvari, ki bi lahko doletele Zemljo. Toda za vse, kar se jim bo dogajalo bodo krivi sami.
8 Zdaj sem vam torej razkril, kaj se je nekoč dogajalo s tistim zdaj uničenim vesoljskim telesom, kako je s to zemljo in kako bo v prihodnje; zdaj pa razmislite, ali ste vse razumeli!«

77. Prilike o Božjem kraljestvu

1 Nato se je oglasil **Rimljan Mark**: »O Gospod in Mojster, vse to se mi zdi kar razumljivo, hkrati pa razločno spoznavam, da tega ljudje ne bodo mogli dojeti in razumeti, če bodo s tem le površno seznanjeni, kajti za to je potrebno obsežno poprejšnje znanje. Nam je sicer zdaj ob Tvoji strani lahko, ker nam s Svojo vsemogočnostjo, ljubeznijo in modrostjo vse predstaviš tako, da zmoremo dojeti tudi najbolj nenavadne stvari; toda česa takega mi ne zmoremo in tako bomo te čudovite stvari drugim ljudem razložili le stežka ali pa sploh ne.«
2 **Jaz** sem rekel: »Nič ne de; to sem razodel samo vam, da bi bolje razumeli Božje kraljestvo. Tistim, ki bi v prihodnje zelo želeli globlje razumeti Božje kraljestvo na podlagi Mojih del, pa bo to že razkril Moj duh v njih in jih popeljal v vso resnico in modrost. Za druge ljudi pa je dovolj, da verujejo Vame, živijo

in se ravnajo po Mojih zapovedih. Za Božje kraljestvo je sicer zelo veliko poklicanih, toda le malo izvoljenih, takšnih, ki jim je dano razumeti skrivnosti Božjega kraljestva.
3 In, če jih razumete, potem Med menoj in vami in po vas tudi z drugimi ljudmi obstaja prava povezava in Jaz sem torej v vas kakor tudi vi v Meni, kaj več pa ni potrebno.
4 Božje kraljestvo je podobno gorčičnemu semenu, ki je sicer eno najmanjših semen, če pa je posajeno v dobra tla, kmalu zraste v mogočno drevo, vanj se naselijo nebeške ptice in si med njegovimi vejami in vejicami spletejo gnezdo.
5 In takšno drobno zrno je Moja beseda. Samo položite ga v dobra človeška srca in kmalu se bo v njih razraslo v drevo in med njegovimi vejami in vejicami bodo našla zavetje svetla spoznanja iz nebes.
6 Moje kraljestvo je mogoče primerjati tudi z žensko, ki zato, da bi spekla kruh, vzame tri mernike moke in temu doda le malo kvasa. Ko iz tega zamesi testo, se to kljub majhni količini dodanega kvasa kmalu ustrezno prekisa. Glej, tudi Moja beseda je to malo kvasa med veliko moke in zadošča za prekisanje velike količine moke. Zato dajajte ljudem v Mojem imenu samo toliko, kolikor je trenutno nujno, za vse drugo bo potem že poskrbela Moja beseda sama.
7 Komur se rodi otrok, ta naj skrbi samo za njegovo zdravje, rast pa je odvisna samo od Mene.
8 Ko boste ljudem prenašali Moj nauk tako pristno, kot ste ga prejeli od Mene, jih opozorite tudi na to, da lahko človek požanje svoje sadove šele tedaj, ko se v srcu povsem odvrne od ljubezni do sveta in njegovih zakladov; kajti ljubezen do posvetnih stvari je temno sivi oblak, ki se zmeraj ugnezdi med očesom duše in svetlobo iz nebes!
9 To je tudi razlog, zakaj večina ljudi zaradi slabotnega sija, ko čista nebeška svetloba preseva skozi temno sivi oblak, le bežno sluti nekaj višjega in nadčutnega; ker pa se omenjeni oblak ne razblinja in namesto da bi postajal svetlejši, čedalje bolj temni in pogosto celo povsem potemni, pa ljudje ne dojemajo in ne razumejo ničesar od čiste modrosti iz nebes. Zato so potem tudi nenehno zaskrbljeni, boječi in prestrašeni, verjamejo v vsakovrstne neumnosti, ter iščejo tolažbo in pomiritev pri mrtvih malikih in njihovih svečenikih, ker prave tolažbe iz nebes ne morejo prejeti, saj je omenjeni oblak zagozden med očmi duše in nebeškim soncem.
10 Glejte! Človek je podoben popotniku, ki potuje pri oblačnem dnevu, ko doline in gore prekriva gosta megla. Čeprav takšna megla povsem zakriva sicer čudovito pokrajino, ta še zmeraj obstaja, le njenih čistih podob popotnikovo oko ne more uzreti in tako si nikakor ne more predstavljati, kaj gosta megla skriva njegovim očem. Popotnik sicer razloči pot in iz njenih le slabo opaznih kažipotov domneva, da je na pravi poti. Toda pogosto se prikažejo tudi stranske poti in znova se zbega in prestraši, saj ne more zanesljivo vedeti, katera od njih je prava. Upa, da ga bo dohitel kakšen drug popotnik ali pa mu prišel naproti. Ti sicer tudi pridejo, ampak tem se godi enako kakor tistemu, ki obupan išče nasvet. Eden meni, da morda pelje k cilju srednja pot, drugi, da je to kraj, kjer se pot odcepi desno, tretji zatrjuje nasprotno, četrti pa pravi: 'Nihče od nas se tu ne znajde, zato se raje obrnimo in se vrnimo na začetek, dokler se megla ne razkadi in bomo lahko varno nadaljevali popotovanje!'
11 In glejte, iz povedanega lahko zdaj dobro spoznate, kako se večina ljudi počuti na poti v Božje kraljestvo.

12 Čiste pokrajine in livade, gore, doline, vrtove in mesta, potoke, reke, tokove, jezera in morja tega večnega čudovitega kraljestva skriva očem duše prej omenjena megla posvetne ljubezni. Zato naj bo vaša naloga - ker sem v vas to meglo razpodil -, da storite najprej to tudi vi tistim, ki jim boste prenašali Mojo besedo; kajti če boste to zanemarili, boste svoje hiše zidali na pesku in ko bodo prihrumeli viharji, nalivi in poplave, ne bodo vzdržale, temveč se bodo zrušile in odnesli jih bodo hudourniki.
13 Če pa boste pri širjenju Moje besede najprej odstranili to meglo, boste svoje hiše zidali na skali in četudi bodo prišli viharji, nalivi in poplave, ne bodo hišam, zgrajenim na trdni skali, mogli nič.
14 Glejte, nihče ne more služiti dvema gospodarjema, ki si nasprotujeta; mora se odločiti za enega ali za drugega in s tem postati prijatelj ali sovražnik enemu ali drugemu. Tako tudi nihče ne more služiti hkrati svetu in njegovemu mrtvemu mamonu ter živemu Božjemu kraljestvu; to ni mogoče!
15 Zato mora tisti, ki hoče služiti Božjemu kraljestvu, iz svojega srca pregnati kraljestvo sveta! Kako pa se to počne, sem vam vsem že pogosto pokazal ne samo s svetlimi in živimi besedami, temveč tudi z raznimi dejanji. Tudi vi naredite tako in poželi boste številne in dobre plodove.
16 Čaka nas bogata in nadvse obilna letina in tudi veliko pšenice je zrelo, toda žanjcev je še malo. Zato tudi vi prosite Gospoda žetve, naj čim prej najame številne žanjce za Svoja polja.
17 Iz vsega tega lahko spoznate, kaj morate pri širjenju Mojega nauka storiti najprej; vsega obilja in nenavadnosti ni treba razkrivati vsem ljudem, temveč samo tistim, ki vam bodo sledili pri vašem poslanstvu! Kar sem vam povedal zdaj kot vodilo, prenesite tudi tistim, ki vam bodo sledili pri poslanstvu, ki sem vam ga zaupal in potem bo vse dobro potekalo. - Ali ste razumeli vse to?«

78. Pomen zgleda

1 **Rimljan Mark**, pridružil se mu je tudi Agrikola, je rekel: »Gospod in Mojster, razumeli naj bi Te kar dobro in tudi to spoznavamo, da mora vsakdo nujno najprej pregnati omenjeno meglo ljubezni do sveta, sicer ne bo mogel nikoli resnično in v sebi živo prepričan vstopiti v Tvoje kraljestvo; toda zdi se nam, da bo prav z odstranjevanjem te megle ljubezni do sveta, ki vztrajno lebdi med pogledom duše in Božjim kraljestvom, največ težav in to iz številnih vzrokov.
2 Za mlajše, telesno zdrave in z nujnimi življenjskimi potrebami dobro preskrbljene Zemljane je in bo Zemlja s svojimi nešteto raznolikimi in mikavnimi možnostmi gotovo zelo privlačna, saj takšen človek ničesar ne ve o notranjem veličastju Božjega kraljestva, ki se je komaj začelo porajati v njem, o vsem tem nima niti najmanjše predstave in te si kljub še tako moralni zunanji posvetni vzgoji tudi ni mogel pridobiti.
3 Če kdo takšnemu človeku reče, naj ne bo navezan na vse te zemeljske lepote, ker mu takšna ljubezen kot gosta megla zakriva veličastje višjega in večnega Božjega kraljestva, ter ovira pogled njegove duše, ali ne bo rekel: 'Pokaži mi to veličastje, pa bom z veseljem obrnil hrbet lepotam te zemlje!' Kako bomo pri takšnem človeku, ki ima navsezadnje po svoje celo prav, razgnali to posvetno meglo?
4 Če so takšni posvetni ljudje moralno sprejemljivi, si lahko pač mislimo, da nobeno drevo ne pade že po enem udarcu še tako ostre sekire in - vse ob

svojem času! Toda nadvse veliko je tudi takšnih, ki so povsem odvisni od svojega posvetnega položaja; najprej je to na primer duhovništvo, potem državno uradništvo vseh vrst in nazadnje po večini še povsem surov vojaški stan. Pri vseh teh številnih legijah ljudi je megla posvetne ljubezni trdna, temna gmota in to njen večji del. Kako jo je mogoče pregnati? Da služabnikov in sužnjev, ki so tudi ljudje in po navadi zelo slabo razgledani, sploh ne omenjamo. Že pri večini Judov bo to težavno delo, kako težko bo šele pri drugih ljudstvih te zemlje! Ker je to prednostno delo tako zelo zahtevno in tako zelo pomembno, Te torej prosimo, o Gospod in Mojster, da nam še natančneje razložiš, kako naj se tega lotimo, da se ne bi trudili zaman.«
5 **Jaz** sem rekel: »Draga Moja prijatelja, Jaz še najbolje vem, da to delo ni lahko in bo zahtevalo veliko naprezanja in žrtvovanja, dokler ne bo prineslo želenih sadov; toda na voljo vam dajem tudi sredstva in nujne pripomočke, ki jih lahko uporabite na ustreznih mestih prav tako, kakor jih uporabljam zdaj Jaz pri vas - ne morem pa vam dati več, kot imam sam! Ob pravi uri in pravem času vam bo Moj duh v vas jasno pokazal, kako ravnati, da bi dosegli tisto, kar je nujno za sprejem Božjega kraljestva.
6 Ljudje se bodo tako začeli zavedati, kaj jim manjka in kaj potrebujejo in se potem vsestransko prizadevati, da bi dosegli to, kar bodo videli pri vas. Kajti povem vam v vašem jeziku: Exempla trahunt (zgledi vlečejo). Kajti, če bo kdo pri vas videl, kaj pomeni imeti v lasti Božje kraljestvo, bo prav gotovo prišel k vam in vprašal: Ti, kako ste to dosegli?' Glejte, potem jim boste zlahka razložili in ta megla se bo zaradi vaših besed in dejanj kmalu razkadila, kakor se je tudi vaša zaradi Mojih besed in dejanj.
7 Nikakor ne pričakujem, da bi morali v letu dni ali celo v nekaj dneh izravnati hribe in griče v doline. Dovolj je, če vsak od vas z dobro in pošteno voljo dela samo tisto, kar zna; za vse drugo bom že Jaz poskrbel. Od vas ne bom pričakoval več, kot lahko Jaz sam storim ob spoštovanju človekove svobodne volje. Ali ne bi bilo neumno, če bi krepak oče od svojih še slabotnih otrok zahteval, naj nosijo še veliko težja bremena, kot jih nosi sam? Povem vam in tudi sami boste izkusili, da je jarem, ki sem ga vam naložil, nežen in breme lahko.
8 Ne glede na to pa se bo svet upiral temu, da bi moral opustiti svojo navidezno luč in se bo tedaj, ko se bo luč iz nebes razplamenela že pri številnih ljudeh, zelo bojeval proti prodiranju te čiste nebeške luči, prelito bo tudi veliko nedolžne krvi; toda na koncu bo vendarle za vekomaj na tej zemlji zmagalo Božje kraljestvo in vsa navidezna svetloba sveta bo zatonila in bo razvrednotena kakor lažno zlato in srebro pred poznavalčevimi očmi.
9 Nikoli nisem nasprotoval temu, da bi se ljudje veselili lepo okrašene Zemlje; toda hkrati naj se ves čas v srcu spominjajo tudi Tistega, ki je Zemljo ustvaril tako lepo in jo okrasil, pa bodo radostni v srcu in čudi. Kajti kdor opazuje Božja dela s pravimi očmi, se že ob tem lahko vzradosti. Prijatelji lepe zemeljske narave so prav gotovo boljši ljudje in hitreje zreli za Božje kraljestvo.
10 Toda prijatelje mrtvih zakladov Zemlje in njenega mamona je težko spreobrniti k boljši luči. To se kaže pri farizejih, številnih drugih bogatih Judih in mnogih trgovcih, bankirjih in kramarjih. Tem ljudem pridigati o Božjem kraljestvu je tako, kot temnopoltega sprati do belega. Ti ljudje so podobni svinjam, ki se jim biserov iz nebes nikoli ne sme metati za hrano.

11 Kajti ljudi te vrste se bodo morali po telesni smrti šele na pusti Luni oprati svojih smrtnih grehov in bodo zmeraj zelo daleč od Božjega kraljestva, kajti nikoli ne bodo spuščeni v novi Jeruzalem. Ljudje, ki ne ljubijo Boga in bližnjega, tudi nimajo Božjega kraljestva v sebi. Ti naj kar ostanejo v svoji črni navidezni luči! Njihovo bivališče naj bo v Luni in sicer samo na tisti strani, ki jo ta srepo, vztrajno obrača materiji te zemlje.
12 To, kar sem vam povedal zdaj, je sicer nekaj novega, vendar resničnega; o tem bomo morda ob kateri drugi priložnosti spregovorili še nekaj besedic, čeprav Mi ni prijetno izgubljati preveč besed o svinjakih in norišnicah na tej zemlji. Ali ste vse to razumeli?«
13 Vsi so se mi zahvalili za ta poduk, znova smo posedli za mizo in se posvetili kruhu in vinu, Matej pa si je zapisal večino slišanega.

79. Govoriti in ukrepati je boljše kakor pisati. O pravih in lažnih evangelijih

1 Učenec **Janez** Me je vprašal, ali naj si tudi on naredi zaznamke slišanega in tega, kar se je dogajalo, ker je ostalo še dovolj časa.
2 **Jaz** sem rekel: »Zadostuje, kar je zapisal Matej; vse tudi ni za ljudstvo in še manj za ljudi, ki sem jih primerjal s svinjami. Po Meni boste imeli časa še na pretek, da boste iz svojega duha zapisali, kar ste zdaj od Mene slišali in videli.
3 V daljni prihodnosti bom namreč obudil tudi hlapce in jim bom po duhu v njihovem srcu narekoval, kaj vse se je dogajalo, odkar sem začel poučevati in vas naredil za Svoje prve učence in tudi to, kar se bo še zgodilo in še veliko drugega; in če Mi bo to mogoče v daljni prihodnosti, Mi je še toliko prej mogoče pri vas, da vam po duhu vašega srca narekujem v pero vse, kar se Mi bo zdelo zapisa vredno.
4 Na začetku se ne ukvarjajte toliko z zapisovanjem, temveč veliko bolj z govorjenjem, da bi tako ljudje izvedeli, za kaj gre.
5 Potem ko bodo že dovolj poučeni in bodo v Mojem imenu že oblikovali skupnosti, lahko takšnim skupnostim tudi pišete, če se boste mudili kje drugje. Skupnosti, v kateri boste pridigali, ni treba pisati nobenega pisma; ko jo boste zapustili, ji pa lahko zapustite tudi zapiske.
6 Toda skupnost kar najbolj opomnite, naj teh zapiskov ne malikuje, tako kot počno to farizeji in judje z Mojzesovimi knjigami in preroki; globoko se priklanjajo pred skrinjo v templju, v kateri so shranjene knjige in po božje častijo tabli z zapovedmi misleč, da tako Bogu izkazujejo pravo čast. O slepi norci! Kaj je več in boljše: obožavati tabli z zapovedmi v prepričanju, da se tako Bogu izkazuje prava čast, ali živo uresničevati zapovedi, ki so zapisane na tablah? Drugega, ki bi bilo edino pravilno, nihče od tempeljskih duhovnikov in judov v resnici ne izpolnjuje; toda prvo, ki je brez vrednosti, pa vestno izpolnjujejo, ker zanesljivo zahteva veliko manj truda.
7 Zato pa vam pravim, da ne zapisujte preveč, temveč govorite, da se v prihodnje z Mojim novim naukom ne bo zgodilo to, kar zdaj tempeljski duhovniki in skrajni judje počnejo z Mojzesovimi knjigami, s preroki in tablama. Vsemu temu pripisujejo celo neko magično delovanje, ki ga nikoli ni bilo. Tega se vsi najskrbneje ogibajte.
8 Tudi zato za zdaj ne zapisujte preveč, da se duh zapisovanja v prvem času med ljudmi ne bo preveč prebudil. Boljše je, da ljudje ravnajo po Mojem

prevzetem nauku, kot da ga zapisujejo; kajti če se duh zapisovanja pri ljudeh prehitro prebudi, se bo po Mojem odhodu v najkrajšem času pojavilo nešteto napisanih evangelijev celo pod vašim imenom in bi imeli preveč dela, če bi hoteli ovreči vso lažno preroško pisarijo. Zato raje prenašajte ustno in le malo zapisujte! Ko pa bodo prišli pravi časi, pa naj se tudi veliko piše. - Ali ste to dobro razumeli?«
9 **Simon Juda** je pripomnil: »Gospod, navsezadnje bi bilo celo boljše, če ne bi bilo nič zapisanega, ali pa da bi se vse tako natančno zapisalo, da bi obstajalo samo eno pravo Pismo iz Tvojih ust in to bi potem druga ljudstva prevzela kot pristen in popoln zapis. Kajti domnevam, da bodo morda nekateri ljudje sčasoma tudi besedo, ki jim jo bomo pridigali, slabo ali premalo natančno zapisali in tudi zato lahko nastane množica lažnih evangelijev in ljudje pozneje več ne bodo mogli razbrati, kateri evangelij je pravi in pristen - in to bo pripeljalo do različnih razkolov v veri.«
10 **Jaz** sem odgovoril: »Simon Juda, ne zavračam tvojega pogleda in tudi ne trdim, da bi bilo v njem kaj nespametnega, toda to, kar sem vam svetoval, je in bo vsekakor boljše!
11 Lahko delate, kar hočete in zmorete, pa v prihodnje le ne boste mogli preprečiti, da ne bi poleg pravega in pristnega evangelija nastala še množica zanikrnih evangelijev in poznejši potomci, ki bodo dobili v roke ta ali oni zapisani evangelij, bodo zmeraj težko določili, ali je pristen.
12 Zato pa Mojo besedo prenašajte samo ustno; pravi izpovedovalci bodo že sami od sebe našli v sebi Moje žive besede in jim niti ne bo treba preverjati, ali je ta ali oni zapisani evangelij pristen in resničen.
13 Če pa boste takoj po Mojem odhodu začeli samo na veliko zapisovati, namesto pridigati, bodo vaše zapise drugi zanesljivo še veliko prej ponaredili in pri tem marsikaj opustili in tudi dodali, ljudje pa se bodo morali zelo kmalu začeti spraševati, ali so ti zapisi res vaše izročilo, ali so pristni. Če pa boste poučevali osebno in, kadar bo nujno, to krepili še z znamenji, pa se nihče ne bo spraševal, ali ste Moji pravi učenci in ali so vaše besede povsem enake Mojim.
14 O da, potem ko Me boste že velikokrat oznanili in bodo tudi številni krščeni v Mojem imenu in bodo tako tudi številni prejeli notranji živi evangelij, potem, kot rečeno, boste lahko tudi zapisovali, da bodo potomci v vaših zapisih našli pričevanja, da sem bil Jaz vaš Gospod in Mojster in kakšen sem bil in kakšni ste bili vi, Moji učenci. Toda ti vaši zapisi naj bodo shranjeni in varovani samo pri tisti skupnosti, pri kateri se bo z vašim delovanjem prenašal tudi notranji, živi evangelij od očeta na sina in naprej na potomce in se boste torej tam v človeških srcih ohranili kot živo dejavni apostoli resničnega in večnega pričevanja in ne le zgolj kot zapisovalci.
15 Kjer pa pri kakšni skupnosti tega ne bo, jim svojih zapisov ne izročajte v hrambo, saj jim ne bi koristili tudi zato, ker njihovi, v duhu srca mrtvi potomci ne bodo zmogli preveriti njihove pristnosti in ne prepoznati lažnega pisma iz svoje notranjosti navzven, temveč samo po večini glasov v njihovem na splošno slepem posvetovalnem zboru, kot se to dogaja zdaj pri farizejih in visokih svečenikih v templju. Kaj pa zmorejo številni glasovi slepih ljudi proti resnici? Povem vam: Ko v sebi živ in zares svetel človek izpove resnico, kaj zmorejo še tako številni glasovi v posvetovalnem zboru proti tej eni resnici?

16 Samo ena resnica je, ki jo enako dobro izpove in dokaže en sam človek kakor milijarde angelov. Ko pa ji nasprotuje posvetna modrost, ker resnica ne ustreza njeni posvetni koristi, ali bo resnica zato kaj manj resnična?
17 Laž je lahko zastopana v številčnem človeškem posvetovalnem zboru z nešteto glasovi, toda zato še ne postane resnica.
18 Zato tudi ne skrbite, kaj je boljše, ali povedana ali zapisana beseda, kajti resnico je mogoče dobro prepoznati po plodovih! Laž zida hiše na sipkem pesku, resnica pa na trdni skali, zato vanjo pekel ne more utreti poti; kajti tako kot tema noči ne more postati svetloba dneva, tudi laž ne more postati resnica. In zato je lahko napisano deset tisoče lažnih evangelijev, pa bo zmeraj ostal kot edini resnični ta, ki se bo, kot sem obljubil, v človeku živo razodel, če bo živel in se ravnal po Mojem nauku - in ta živi evangelij bo do konca vseh časov edini preskusni kamen ne glede na to, ali bo neki zapisani evangelij pristen ali lažen.
19 Spoznati ga morate po plodovih; kajti z osata ne moremo ubrati fig in s trna ne grozdja! Iz plodu pa bo človek zlahka spoznal, ali je kdo Moj učenec ali ne. Moji učenci in tudi njihovi učenci se bodo ves čas ljubili, kakor vas tudi Jaz ves čas ljubim; toda lažni učenci se bodo ali javno ali na skrivaj povsem zanesljivo sovražili. Kajti prav v tem je pravzaprav črni in hudobni sadež laži, da sebe zmeraj sovraži iz bojazni, da bi laž lahko prekosila kakšna druga laž; resnica pa nenehno išče samo sebi podobno in resnico ljubi čedalje močneje, prav tako kot svetloba nikoli ne zatemni druge svetlobe, tako postaja le svetleje in svetleje in nazadnje je samo ena naj svetlejša in združena luč.
20 Svetloba torej čuti veliko ljubezen do še več svetlobe, toda laž sovraži laž, ker se boji njene izdaje. Glejte, v tem je poglavitno merilo, kako je mogoče celo z zavezanimi očmi resnico dobro razločiti od laži!
21 Zato bo tudi zmeraj mogoče lažne evangelije zlahka razlikovati od pristnih; kajti lažni se bodo med seboj zmeraj preganjali in sovražili - pristni pa se bodo ljubili kakor bratje dvojčki, iskali bodo drug drugega in se tudi kmalu in zlahka našli.
22 Menim, Moj ljubi Simon Juda, da sem vam to zdaj dovolj pojasnil. Toda sam pri sebi se odloči, ali si Me dobro razumel.«
23 **Simon Juda** je odgovoril: »Gospod, tokrat si nam spet izjemoma jasno govoril in vse sem nadvse dobro razumel in prav gotovo so razumeli tudi vsi drugi. Toda iz Tvojih kot sonce jasnih besed sem tudi razbral, da ti niti na eno besedo od tisočerih ni mogoče ugovarjati. In tudi prav je tako; kajti če bi bilo to mogoče, potem Ti ne bi bil Gospod in Mojster od vekomaj. Te Tvoje besede naj nam bodo trajno vodilo. In vsi smo ti hvaležni za ta tako jasen poduk!«
24 **Jaz** sem rekel: »In zato jih tudi upoštevajte, sicer boste padli, še preden se boste lahko zavedeli!«

80. Maziljenje v Betaniji

1 Nato sem se znova obrnil k Rimljanu Marku in ga vprašal, ali je to tudi on razumel.
2 **Mark** je odgovoril: »Da, vsekakor! Toda še zmeraj imam opraviti z Luno kot nekakšno kaznilnico za Zemljane, premočno zasvojene s svetom. Obljubil si nam, da nam boš to še nekoliko pojasnil in pokazal; zato Te prosimo, da bi dano obljubo tudi izpolnil.«

3 **Jaz** sem rekel: »To bom tudi storil; kajti kar obljubim, se tudi izpolni, ko je pravi čas za to. Glej, še je dan, kajti sonce še ni zašlo; naj se najprej znoči in ko zasvetijo na nebu zvezde, bo to nekoliko laže razložiti kakor ob svetlem dnevu, ko so vaše oči še bolj zamegljene z zemeljskimi podobami. Za zdaj pa se bo že našlo kaj drugega, o čemer bomo pred večerom še lahko spregovorili; ko se bo zvečerilo, pa bomo obiskali še farizeje in pismouke in z njimi izmenjali nekaj besed.«
4 Rimljan Mark se je s tem zadovoljil, nato pa smo spet zaužili nekaj kruha in vina.
5 Približno pol ure smo počivali, ko je k nam v dvorano prišel Lazarjev služabnik in povedal, da je zunaj čedna mlada ženska z nekaj služabniki, ki hrepeni po tem, da bi videla Gospoda in govorila z Njim. Ali naj jo spustijo k nam ali pa jo napotijo kam drugam.
6 **Jaz** sem rekel: »Prispelo žensko poznam, naj kar vstopi!«
7 Nato je služabnik odšel, Lazar in učenci pa so Me vprašali, katera ženska naj bi to bila.
8 In **Jaz** sem rekel: »Marijo iz Magdale, ki je bila danes že navsezgodaj pri nas na Oljski gori, že poznate. Doma je hitro postorila, kar je bilo potrebno in takoj pohitela sem, zato naj se nihče od vas ne jezi, da je zdaj tukaj.«
9 Komaj sem to izgovoril, je že v sobo vstopilo lepo oblečeno in okrašeno dekle, se Mi takoj vrglo k nogam, odprlo zlato dozo polno dragocene narde in Mi z njo mazililo noge; pri najuglednejših Judih je bila namreč kot znamenje najvišje časti že od nekdaj navada, da se pripadniku kraljevskega rodu mazilijo noge z nardo.
10 Ko so to videli Moji učenci, so med seboj začeli jezikati: »Se je ženski zmešalo? Mazilo bi lahko prodala vsaj za dvesto grošev in ta denar lahko razdelila revežem, pa tudi Gospod ne potrebuje takšnega posvetnega izkazovanja časti!«
11 **Jaz** pa sem opazil negodujoče učence in rekel: »Kaj vas spet skrbi in jezi?! Reveže boste zmeraj imeli med sabo, Mene, tako kot sem zdaj navzoč, pa ne več. Ta ženska mi je zdaj izkazala dobro delo in kjer koli se bo oznanjal Moj evangelij, naj se omeni tudi ta ženska in ta pripetljaj. Že dolgo sem med vami, pa Mi še nikoli niste prinesli vrča čiste vode za umivanje nog. Ta ženska pa je že danes zjutraj močila Moje noge s svojimi solzami in spet je prišla, ter mi mazilila noge. Kako je mogoče, da vas kaj takega jezi? Če je že zapisano, da naj bi bil Jaz Davidov sin, se tudi spodobi, da Mi nekdo izkaže kraljevsko čast!«
12 Po teh Mojih besedah ni nihče več ničesar pripomnil in vsi so hvalili žensko in njeno dejanje.
13 Nato je ženska vstala in hotela oditi.
14 **Jaz** pa sem rekel: »Ostani pri Meni, kajti odslej boš tudi ti pričevalka Mojih dejanj in usmiljenja!«
15 Tako je dekle veselo ostalo in Lazar ji je najljubeznivejše postregel in enako odredil tudi za njene služabnike. In tako smo se potem pogovarjali skoraj do večera, ob tej priložnosti pa nam je dekle prostodušno zaupalo še marsikaj, kar je doživelo.
16 Ko nam je ženska vso uro prav spodobno pripovedovala svoja doživetja, so nekateri farizeji, ki so se spreobrnili k Meni, menili, da marsikaj, kar je povedala, ni primerno za tako vzvišeno družbo; to pa so pripomnili zgolj zato,

ker je bilo v njeno kar dobro pripovedovanje z občutkom vpleteno marsikaj takega, kar je zelo zadevalo tudi njih.
17 **Jaz** pa sem pohvalil njeno odkritost in prostodušnost in nato dejal farizejem in pismoukom: »Prijatelji Moji, ki ste zdaj nekoliko razburjeni! Nikar se ne jezite, ker se Mi je skozi ta ženska usta razodelo marsikaj, za kar ste s svojim mesom krivi tudi vi. Če so že te ženine besede, ki niso omenjale nobenih imen, zmotile vaše počutje, kako to, da vas ne zmoti Moja vsevednost? Povem vam: Onstran, v kraljestvu duhov, bo z vseh streh glasno donelo, kar na tem svetu tako zelo skušate prikriti; zato je boljše, da že na tem svetu prestanete majhno sojenje in vzamete nase manjše ponižanje, kakor da se onstran osramotite pred vsemi nebeškimi angeli.
18 V tistem, ki se na tej zemlji skuša prikazati boljšega, kot je v resnici, še tiči duh hinavščine; s tem v sebi pa človek še ne more v Božje kraljestvo. Kdor pa bo nekoč želel obstati pred Menoj, se mora tudi svetu kazati takšnega, kakršen je in mu pred Menoj in Mojimi angeli ne bo treba prestati nobenega nadaljnjega sojenja več, če se je v svojem ravnanju in dejanju izboljšal.
19 Poglejte to žensko! Res je veliko grešila, ker pa je v srcu povsem odkrita in je ob vsem tem opravila že veliko dejanj ljubezni do bližnjega, ji je tudi veliko odpuščeno in tako Mi je zdaj ljubša kot marsikateri pravičnež, ki nikoli ni grešil. Kajti na ta svet nisem prišel zaradi pravičnih, temveč zgolj zaradi skesanih grešnikov, tako kot tudi zdravnik obišče samo tiste, ki ga potrebujejo in ne zdravih, ki ga ne potrebujejo.«
20 Po teh Mojih besedah nekoliko jezni farizeji in pismouki niso pripomnili ničesar več, zadovoljili so se s tem opominom.
21 Nato pa me je ženska zaprosila, naj bom z njo potrpežljiv, ona pa si bo na vso moč prizadevala popraviti vse, kar se je grešnega zgodilo zaradi nje.
22 **Jaz** pa sem ji prijateljsko ljubeče odgovoril: »Tebi res ni treba veliko popraviti, veliko več bi morali poravnati drugi tebi. Toda pravim ti: odpusti vsem, ki so te prizadeli in se pregrešili zoper tebe, tako kot sem tudi Jaz odpustil tebi in potem bom tudi njim odpustil grehe, storjene tebi. Zdaj pa jej in pij in si okrepi ude!«
23 **Dekle** je odgovorilo: »O Gospod! Le Ti sam si zame najboljši kruh in najkrepkejše in najslajše vino iz nebes! Ti sam si prava in najpristnejša okrepitev moje duše in mojega telesa! Bodi mi samo še naprej milosten in usmiljen in ne zapusti me, uboge grešnice!«
24 **Jaz** sem odvrnil: »Moja ljuba hči, teh besed ti ni narekovalo tvoje meso, temveč duh ljubezni v srcu tvoje duše.
25 Da, Jaz sem pravi kruh iz nebes in prav tako pravo vino; kdor bo jedel ta kruh in pil to vino, ne bo nikoli več ne lačen ne žejen. Jaz sem torej prava jed in prava pijača; kdor Me bo užil v duhu in resnici, ta ne bo videl smrti, ne bo je čutil niti okusil. Toda zato jej zdaj tudi telesno ta zemeljski kruh in pij zemeljsko vino!«
26 Šele nato je dekle vzelo kruh in ga zaužilo in nato spilo še nekaj vina.

81. Človekova smrt

1 Oglasil se je **neki pismouk**, ki je bil z nami kot eden tistih, ki so se spreobrnili k Meni: »Gospod in Mojster! Čudoviti Mariji iz Magdale si pravkar dejal, naj bi bil Ti sam pravi kruh iz nebes in tako tudi pravo vino in kdor bo

užil ta kruh in to vino, ne bo nikdar videl, ne čutil in ne okusil smrti. Vem, da je s 'kruhom' mišljena Tvoja beseda in z 'vinom' živi duh v njej, 'užiti kruh' pa je sprejetje Tvojih besed in 'užitje vina' ravnanje po Tvojem Božjem nauku, ki je prav gotovo iz nebes, saj si Ti sam edini najvišji Gospod nebes in tudi Zemlje; toda to, da tisti, ki bo jedel resnični nebeški kruh in pil vino iz nebes, ne bo niti umrl, je nekaj povsem novega in zdaj ne vem, kako naj to razumem. Kajti za vse ljudi lahko rečemo, da smrti ne vidijo, ne čutijo in tudi ne okušajo; kajti dokler človek živi, smrti prav gotovo ne vidi, ne čuti in ne okuša - ko pa umre in je mrtev, pa prav gotovo smrti tudi ne vidi, je ne čuti in je ne okuša, ker v njem ni več življenja in tako tudi nikakršnih občutkov. Vidiš, ta zadeva pa ima, po mojem spoznanju, dvojni pomen, zato je zaželeno, da bi nam Ti kot Gospodar življenja in smrti to nekoliko pojasnil.
2 Vsi praočetje in preroki, ki so tudi živeli in ravnali dosledno po Tvoji, njim razodeti volji, so nazadnje vendarle umrli in tudi mi vsi bomo morali zanesljivo umreti, saj si nas Ti sam ob različnih priložnostih še prejasno opozoril na odpad telesa od duše; zdaj pa praviš, da za tiste, ki bodo sprejeli Tvoj nauk in ga tudi dejavno uresničevali, ne bo smrti. Kako naj to razumemo?«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, še marsikatera preskušnja te bo morala doleteti, dokler se ne bo v tebi povsem zjasnilo! Ali sem morda mislil, da bo človek, ki bo živel po Mojih besedah, tudi telesno še naprej živel na Zemlji? Kako lahko nekdo in povrh še pismouk, tako slepo in nesmiselno razmišlja in presoja! Telesno bo sicer vsak človek umrl in njegovo telo prav gotovo ne bo videlo, čutilo in okušalo smrti - toda toliko bolj bo to veljalo za dušo nekega grešnika, če se ne bo poboljšal po Mojem nauku, ter se iskreno in na pravi način spokoril. Kajti pri tistem, ki ima dušo še zelo zvezano z mesom in zraščeno s čutnimi užitki, bo prav duša še kako videla, čutila in okušala smrt, ko bo prišla za telo ura ločitve.
4 Samo pogledati moraš zločinca, ki je po zakonu obsojen na smrt in ga privlečejo na morišče in veš, kako se pri tem počuti njegova duša! Duša doživi, prvič, že naravno smrt, jo čuti in okuša kot zelo mučno in drugič, smrt za nezavedno in duševno mrtvo dušo traja onstran še zelo dolgo. Prvič zato, ker se nemočna in popolnoma zapuščena ne more v svoji goreči jezi maščevati tistemu, ki ji je pokončal telo in drugič, ker je zašla v najglobljo življenjsko temo, iz katere ne najde izhoda in tako doživlja najhujše muke vse dotlej, dokler ne prepozna svojega zla in ne začne vsega potrpežljivo prenašati. Ali ne pomeni to 'smrt videti, čutiti in okušati'?!
5 Toda duša, ki bo po Mojem nauku v svojem duhu iz Mene že na tej zemlji povsem prerojena, smrti zagotovo nikoli ne bo videla, čutila in okušala, ker bo s popolno in najjasnejšo življenjsko zavestjo brez muk zapustila telo, ko jo bom za večno poklical k Sebi. Povem vam: Mnogi od vas, ki bodo dosegli duhovno vnovično rojstvo, Me bodo s te zemlje prosili in rekli: 'Gospod, kako dolgo nam boš še pustil, da bomo prenašali težko breme mesa na tej zemlji?' In jaz jim bom iz vse ljubezni odgovoril: 'Potrpite še malo in rešil vas bom bremena!' In, ko bodo pogani enega in drugega izmed vas zavoljo Mojega imena peljali na morišče, se bo ta smehljal in se nadvse veselil, da se bo kot mučenec znebil svojega mesa in bo občutil blaženost in slastno radost celo ob telesnih bolečinah. In, če bo zagotovo tako in nič drugače, ali sem torej govoril v dvojnem pomenu, kot si ti kot pismouk razumel? Povej, ali se ti zdi zadeva zdaj kaj drugačna?«

6 **Pismouk** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je tudi ta zadeva jasna. Dojel sem jo in tega sem zelo vesel, čeprav moram hkrati javno priznati, da še tako osrečujoča telesna smrt za tiste, ki na Zemlji še prebivamo v mesu, ni nič spodbudnega in želenega, temveč prav nasprotno in se zdi za čast, biti človek in nekakšen gospodar narave, zelo poniževalno, ker se razumen človek, ki se v mišljenju, verovanju in znanju povzpne do popolnega spoznanja Boga in nosi v srcu tudi Božjo ljubezen, nazadnje, pri umiranju, ne samo ne razlikuje od navadne živali, temveč je v primerjavi z njo precej na slabšem.
7 Kajti žival prav gotovo ne ve vnaprej, da bo morala umreti, človek pa se mora s tem nadvse neprijetnim zavedanjem spopadati vse življenje in torej ni prav nič nenavadnega, da se številni ljudje zato zatekajo v čutne posvetne radosti, saj jih grenka misel na zanesljivo smrt nekako sili v to.
8 V posebno zdravi človeški čudi zagotovo prevladuje vedri čut blaženosti, kajti kdo ne bi bil rad vesel, srečen in veder? Toda sredi tega, za človeka pogosto tako osrečujočega občutka, se porodijo črne misli o zanesljivi smrti in skalijo razpoloženje, potem pa je kar dneve dolgo tudi konec blaženosti.
9 Da, če bi vsak človek vedel to, kar vemo zdaj po Tvoji milosti mi, potem se ne bi več ubadal z mislijo na smrt. Toda kako malo je takšnih, ki to vedo! In zato menim, da jim tudi ni mogoče zameriti, da se sredi svoje čedalje bolj zavedajoče se nesreče skušajo kolikor se le da razbremeniti, da si ne bi kot veliki ljubitelji srečnega življenja vse trenutke grenili z mislimi na smrt in grob. Zdaj vidim, da človek, ki nosi težko breme mesa, nikoli ne more biti povsem blažen in da je na koncu telesna smrt zanj neprecenljiva pridobitev; toda Stvarnik bi že lahko dodelil človeku prednost, da smrt zanj ne bi bila nič grenkega in sama po sebi ne bi pogosto tako zelo vznemirjala njegove čudi. Človek bi se lahko v trenutku razblinil in postal prebivalec nekega drugega sveta.
10 Zakaj tako dolgotrajno hiranje do smrti, čemu bolečine, čemu grenkoba smrti in potem v grobu še dolgo razkrajanje in minevanje mrtvega telesa?
11 Skratka, nikakor se ne strinjam s takšnim načinom človeške smrti in na to ne morem gledati kot na nekaj pravičnega!«

82. Vzroki bolečin pred smrtjo

1 **Jaz** sem odgovoril: »Glede tega ti moram pritrditi celo Jaz sam; kajti tudi Jaz nisem zadovoljen s siceršnjim načinom človeškega umiranja. Toda kaj morem za to, če si ljudje sami pripravijo takšno grenko in neprijetno smrt? Če bi živeli po redu, ki jim je bil jasno razodet že v pradavnini, ne bi bilo nikogar, ki bi se lahko pritoževal zaradi grenkobe smrti.
2 Vsi očaki so umrli lahke in blage smrti, kajti njihova duša je takoj, ko jo je angel poklical, z velikim veseljem zapustila telo, ki mu od otroških let in vse do pozne starosti ni bilo treba prestajati bolečin, temveč je bilo večinoma krepko in zdravo; nazadnje telesna smrt ni bila posledica hudega trpljenja in bolečin, temveč je zgolj sledila vedno težko pričakovanemu angelskemu pozivu, po katerem je duša svobodno in brez vsake prisile zapustila telo in to je brez najmanjše bolečine nekako zaspalo.
3 Ko pa so se ljudje čedalje bolj začeli predajati čutnosti - nečistovanju, vlačuganju in drugim uživaškim in čute omamljajočim užitkom, so si sami

zapravili zdravo naravo, postajali so slabotni, bedni in bolni in potem se je, razumljivo, morala spremeniti tudi njihova telesna smrt.
4 Če vzameš nož, z njim zarežeš v telo in pri tem občutiš bolečino, ali lahko kdo pri zdravi pameti za to dolži Stvarnika ali pa bi morda rad celo rekel: 'Zakaj pa Stvarnik ljudem ni dal neobčutljivega telesa?' Jaz pa ti pravim: Če bi bilo tvoje telo neobčutljivo, kako bi bilo lahko potem živo? Kajti samo povsem mrtvo telo je tudi neobčutljivo!
5 Predpostavimo, da bi človek vsaj na zunaj imel neobčutljivo telo, morda nekaj podobnega, kot so lasje. In kakšne posledice bi si lahko miselni človek lahko kaj hitro nakopal? Samopohabe vseh vrst, tako da bi ljudje nazadnje izgubili celo človeško podobo in ne bi bili zmožni za nobeno delo.
6 Da ljudje ne bi preveč prizadeli vsaj svoje zunanje podobe, jim je bila kot dobro varovalo dana občutljivost. Ob tem pa se samo po sebi razume, da človek, ki ne bi čutil bolečine, tudi ne bi čutil ugodja in blaženosti; kajti eno pogojuje drugo, enega brez drugega ne more biti, tega si ni mogoče niti zamisliti.
7 Vem pa, da ljudje zaradi svoje velike slepote zdaj in tudi že zelo dolgo, zelo trpijo zlasti pri umiranju; prvič, ker večinoma ne vedo nič zanesljivega o nadaljevanju življenja duše po telesni smrti in so številni že prevzeli vero saducejev in drugič, ker so si s svojim skrajno neurejenim načinom življenja napolnili telo z vsakovrstnimi nečistimi duhovi, iz katerih se sčasoma neogibno razvijejo tudi vsakovrstne hude in boleče bolezni, posledica tega pa je zgodnja smrt. In tako sem Jaz tudi iz tega razloga sam v mesu prišel na Zemljo, da bi človeku pokazal tiste poti, po katerih se bo, prvič, začel resnično in živo zavedati, da njegova duša kot njegov pravi jaz po telesni smrti živi naprej in kako to poteka in drugič, da bo, dokler bo živel na tej zemlji, zdrav in močan dočakal visoko starost in njegovo slovo ne bo boleče in mučno, temveč nekaj veselega in skrajno blaženega. In tako vam lahko kot Gospodar življenja tudi trdno zagotovim, da tisti, ki bo - pravilno razumljeno! - jedel Moj kruh in pil Moje vino, ne bo videl, čutil ali okusil smrti. Povedano drugače: Tisti, ki bo živel po Mojem nauku, bo deležen tudi njegovega najbolj osrečujočega učinka. - Zdaj menim, da boš ti, Moj pismouki prijatelj, to zadevo razumel drugače kakor prej.«
8 **Pismouk** je rekel: »Gospod in Mojster, zdaj razumem to zadevo seveda drugače in bolje kakor prej in sem ti tudi iz vsega srca hvaležen, da si nam jo pojasnil; za človeka se mi zdi namreč skrajno pomembno, da ve in nazadnje tudi živo občuti, kako je s telesno smrtjo in kako se lahko znebi svojih starih strahov, bolečin in muk. Kajti šele z zanesljivo in življenjsko ponotranjenostjo vsega tega lahko človek začuti, da ga je Bog povzdignil do pravega človeškega dostojanstva in njegova živalskost se razblini v prah niča.
9 Ob tem pa je Tebi namenjeno še zelo pomembno vprašanje, na katero nam lahko samo Ti odgovoriš tehtno. Glej, Gospod in Mojster, zdaj smo sprejeli Tvoj nauk s popolno vero in z vsem svojim bitjem in bomo tudi strogo živeli in se ravnali po njegovih naj svetejših verodostojnih načelih. Toda za nami je že kar precej let, ko nismo živeli po Tvojem redu in smo veliko grešili. Ob takšnih priložnostih so se v naše meso postopno vtihotapljali in v njem ukoreninili številni nečisti duhovi in to zdaj še prejasno razberem iz številnih bolezni, ki sem jih že prebolel. Ali je mogoče telesne duhove bolezni odstraniti z dejavnim uživanjem Tvojega kruha in pitjem Tvojega nebeškega vina, da me ob slovesu

ne bodo obremenili z mukami, ali pa bom moral zaradi storjenih grehov na koncu tudi nekoliko občutiti in okusiti trpkost smrti?«
10 **Jaz** sem odgovoril: »Če boš živel tako, da se bo tvoja duša znova povsem prerodila v svojem duhu, potem bo duh hitro in zlahka opravil z vsemi nečistimi duhovi, ki bodo še tičali v tvojem mesu in umrl boš blažene smrti, tudi kar zadeva telo; toda če bo kdo na splošno sicer povsem resno živel in ravnal po Mojem nauku, skrivoma pa ostal še naprej zasvojen s starimi navadami, ne bo mogel doseči popolnega prerojenja duše v duhu in bo na koncu v vsej ponižnosti in potrpljenju moral ob slovesu prenesti še marsikateri boj in marsikatero trpljenje. Kajti muke bodo tedaj ogenj, ki bo človeško življenjsko zlato očistil obilne žlindre; kajti nič, kar ni duhovno čisto, ne more vstopiti v nebesa, to pomeni: Čisti duh iz Boga se ne more v celoti združiti z dušo, dokler ta ne izžene iz sebe vsega materialnega in vsega, kar je zavezano sodbi materije. - Kdor se želi posloviti od tega sveta z blaženo telesno smrtjo, mora vse to tudi upoštevati.
11 Zmerni morate biti tudi pri uživanju hrane in pijače in ne hlepeti po vsakovrstnih dražljivih poslasticah; tako boste dolgo ohranili telesno zdravje in v pozni starosti umrli tako, kakor sladko zaspi utrujen delavec v resničnem Božjem vinogradu. Duša se bo pri tem blažena in jasnovidna izvila iz trhle telesne ovojnine in številni prijatelji jo bodo takoj vpeljali v nepopisne nebeške radosti; neskončno vesela in vedra bo, ker se je končno odrešila tega sveta in njegove bede.
12 Kdor bo torej res živel in ravnal po Mojem nauku, ta bo tudi blagoslovljen z njegovim blaženim učinkom; kdor pa bo živel in ravnal nedosledno, ta bo požel tudi temu primeren blagoslov. - Prijatelj Moj, ali si to zdaj razumel?«

83. Namen počasnega razkrajanja trupla

1 **Pismouk** je rekel: »Gospod in Mojster, šele zdaj povsem razumem umiranje; je pa še nekaj postranskih zadev, ki sicer niso neposredno povezane z umiranjem, vendar bi želel, da bi mi jih razložil, ker bi se pri širjenju Tvojega nauka lahko primerilo, še zlasti med pogani, da bi vprašali kaj podobnega in jim potem, če nas Ti o tem prej ne bi poučil, mi ne bi znali odgovoriti.
2 Gre za dve zadevi. Prvič: Zakaj se mora človeško truplo le počasi razkrajati in izničiti? Ti bi ga lahko razkrojil v trenutku in preobrazil v nekaj drugega; kajti takšno počasno razkrajanje in minevanje trupla povzroča pri vsakem človeku neprijeten vtis, razkroj številnih trupel okužuje zrak in škoduje zdravju živih ljudi. Če pa bi se telo, takoj ko bi bilo res brez življenja, tako hitro razblinilo kakor snežinka na soncu, bi bilo to prvič, za ljudi veliko dostojnejše, in drugič, med dolgotrajnim razkrajanjem trupel se ljudem ne bi bilo treba bati kužnih izparin, prihranili pa bi si tudi tako pogoste stroške pokopa in žalosten trud. - To bi bila torej prva zadeva, za katero bi si želel, da jo podrobneje pojasniš.
3 Druga pa je tale: Ali lahko duša, ko se znebi telesa, še naprej opazuje, če to želi, kaj se dogaja na tej zemlji, spremembe na njej in tudi početje ljudi? - To bi bila druga zadeva, o kateri bi želel, da bi mi Ti, o Gospod in Mojster, namenil nekaj besedic!«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj Moj, kar zadeva prvo, je že v Mojem redu zasnovano, da se truplo iz različnih in gotovo zelo modrih razlogov počasi

razkraja in spreminja. Če pa je človek živel po Mojem redu, se bo njegovo mrtvo telo že tako in tako hitreje spreminjalo in med trohnenjem ne bo širilo kužnih izparin. Samo tedaj, ko se je v človeškem telesu zaradi njegovih grehov nabralo veliko nečistih duhov in se ti med razkrajanjem sprostijo, se razvije tudi ogabni kužni smrad in škoduje zdravju drugih ljudi, če truplo dolgo leži nepokopano na prostem; toda nekaj dni še ne povzroči zaznavnih izparin.
5 Če bi dopustil, da se truplo, polno nečistih duhov, nemudoma razkroji, bi se velika množica osvobojenih nečistih duhov bliskovito pognala na bližnja človeška telesa, jim zelo škodovala in marsikatero celo ubila.
6 Pri počasnem razkrajanju pa se nečisti duhovi spremenijo v neštetо majhnih in tudi večjih črvov; ti razkrajajo truplo in potem tudi drug drugega, nazadnje pa poginejo in se v že izčiščeni vlažnosti povzpnejo na površje tal; tam preidejo v vsakovrstno rastlinje, iz tega pa v svet čistejšega črvičevja in žuželk. In glej, tako hočeta Moja modrost in Moj red; zdaj pa sem ti samo toliko povedal, kolikor naj bi človek o tem moral vedeti, drugo ti bo že povedal duh, ko bo potrebno.
7 Glede druge zadeve, se samo po sebi razume, da dovršene duše - to sem vam že pokazal na Oljski gori - ne vidijo zgolj te zemlje, temveč celotno stvarstvo, če tako hočejo, in vse to lahko opazujejo prav v vse smeri, zaupano pa sta jim tudi vodenje in usmerjanje ljudi in drugih bitij na vesoljnih telesih; samo po sebi se tudi razume, da dovršene duše lahko vidijo in tudi vidijo materialno stvarstvo.
8 Toda nedovršene in hudobne, ter temačne duše tega ne zmorejo; to tudi ne bi bilo dobro, saj bi hudo škodoželjne in maščevalne prizadejale veliko škode Zemlji in vsem bitjem. Zadržujejo se sicer v nižinah te zemlje, tudi v marsikaterih jamah in luknjah, toda kljub temu ne vidijo kraja, kjer se zadržujejo, temveč zaznavajo samo nestanovitne in nepovezane tvorbe svoje domišljije. Le od časa do časa je temu ali onemu umrlemu dovoljeno, da zazna tudi materialni kraj, kjer prebiva. V takšnem stanju potem tudi ve, kaj počne na Zemlji kateri od njegovih sorodnikov ali kak drug človek, kako mu gre in še marsikaj drugega - toda vse to zgolj za nekaj trenutkov dolgo; potem se takoj povrne v svoj neobstoječi domišljijski kraj, kjer najde sebi podobne. Kajti tudi pri nedovršenih in zlih dušah velja, da se enako misleče povezujejo, vsekakor ne v kakšne dobre združbe; kajti v dobre združbe se povezujejo samo blaženi duhovi. Vse drugo pa sem vam že razložil in tudi pokazal na Oljski gori in s tem je zadeva končana. - Ali ste to razumeli?«
9 **Vsi**, s pismoukom vred, so rekli: »Da, Gospod in Mojster, samo milosten in usmiljen bodi zmeraj z nami grešniki, da ne bomo nekoč v družbi zlih duš, in potrpežljiv ob še marsikateri naši slabosti! Le Tebi čast in hvala na vekomaj!«

84. Sežiganje in balzamiranje trupel

1 Ko so to vsi izrekli, je stopil predme še **Agrikola** in dejal: »Gospod in Mojster, pri nas, Rimljanih, trupla sežigamo, zlasti trupla pomembnejših ljudi in pepel potem v žarah in vrčih hranimo na določenih krajih, trupla zelo pomembnih mož pa balzamiramo in potem shranjujemo v katakombah. Samo zelo revne ljudi in sužnje pokopljemo na za to namenjenih obzidanih krajih. Mar naj to opustimo ali spremenimo? Kaj meniš o sežiganju in balzamiranju trupel?«

2 **Jaz** sem rekel: »Če tega ne morete opustiti, ostanite pri stari navadi. Sežig je še zmeraj boljši od balzamiranja, saj se z balzamiranjem razkrajanje zelo podaljša; toda pravi pokop trupla je najboljši. Le paziti je treba, da je telo pokopano šele tedaj, ko je res mrtvo, to pa lahko ugotovi zdravnik po barvi obraza in slabem vonju po razkroju; kajti pri navidezno mrtvih takšnih znamenj ni. Zato tudi ne smejo biti pokopani, dokler se res ne ugotovi, da so mrtvi.
3 Dovršeni človek sicer nikoli ne more biti navidezno mrtev, materialni in uživaški pa zlahka, ker je njegova duša s preveliko ljubeznijo navezana na svoje telo. Četudi je takšen človek mrzel, tog, ne diha, nima utripa in ne kaže znamenj življenja, pa je duša še v telesu, ter si nadvse skrbno prizadeva obuditi telo in to ji po nekaj dneh večinoma tudi uspe. Če pa takšnega človeka prehitro pokopljejo in ta v grobu telesno oživi, si lahko predstavljate, kako skrajno obupno mora biti to zanj, čeprav le za nekaj trenutkov. Če pa živite po Mojem nauku, po katerem je treba gojiti predvsem ljubezen do bližnjega, potem k pravi ljubezni do bližnjega sodi tudi to, da ne pokopljete ali sežgete nobenega navidezno mrtvega. Če pa opazite, da je kdo navidezno mrtev, ga prenesite v sobo z dobrim in svežim zrakom, molite nad njim in mu polagajte roke in kmalu se mu bo stanje izboljšalo.
4 Če pa je pri kakšnem človeku navidezna smrt trdovratnejša, bodite potrpežljivi in ga ne razglasite za mrtvega prej, preden se na njem ne pojavijo prava mrliška znamenja. Kar bi si namreč zagotovo želeli vi, da bi vam ljudje storili, če bi prišli v takšno stanje, ki je zmeraj nekaj žalostnega, to storite tudi njim. To si zapomnite zlasti vi, Rimljani. Kajti pokopavanju umrlih revežev in sužnjev ne namenjate posebne pozornosti - zdaj pa sem vas na to še posebej opozoril.«
5 Ko so Rimljani to slišali, so se Mi zahvalili in Mi obljubili, da bodo temu namenili vso mogočo skrb.

85. Gospod in na novo spreobrnjeni farizeji

1 Ko smo zdaj tudi o tej temi, ki jo je začel pismouk, obdelali vse, kar je bilo nujno in se je tudi že začelo večeriti, so farizeji, ki so že pred nekaj urami prišli v Betanijo, poslali k Lazarju služabnika, da bi ga povabil k njim na temeljit pogovor; od njega so namreč želeli izvedeti, ali so prišli v Betanijo zaman.
2 **Lazar** Me je vprašal, kaj naj stori.
3 **Jaz** sem rekel: »Prišleki so veliko razpravljali o Meni - bili so za in proti, nato so se zedinili, da do Mene ne bodo več sovražni in tako se bom zdaj s teboj in našimi rimskimi prijatelji odpravil k njim. Vsi drugi pa ostanite tukaj, dokler se ne vrnemo. O vsem, kar se bomo pogovarjali pri farizejih, vam bo poročal Rafael. Odpravimo se torej k tistim, ki nas pričakujejo!«
4 Šel sem spredaj, Lazar in Rimljani pa so Mi sledili.
5 V preddverju nas je srečal Juda Iškarijot in vprašal, kam grem.
6 In **Jaz** sem mu odgovoril: »Tja, kamor ti ne greš! Drugo boš lahko slišal v hiši.«
7 Nato ni pripomnil ničesar več, umaknil se je v hišo, mi pa smo odšli k farizejem. Najprej je vstopil Lazar, spremljal ga je Rafael, ki so ga farizeji že poznali. Jaz in Rimljani pa smo se za krajši čas ustavili v preddverju.

8 Ko je naš Lazar z Rafaelom vstopil v zelo prostorno sobo, kjer so bili tempeljski duhovniki, so ga ti po svoji vljudnostni navadi pozdravili in enako je storil tudi Lazar; tempeljski duhovniki so bili s tem prav zadovoljni. Po medsebojnem pozdravu so takoj prešli k poglavitni zadevi, namreč, kako naj bi se srečali z Menoj.
9 Neki **domišljavi pismouk**, zelo ponosen na svojo modrost, ki ga poznamo že z Oljske gore, je rekel Lazarju: »Prijatelj, gotovo se še spomniš, o čem smo se pogovarjali včeraj zvečer in se tudi tako rekoč že dogovorili. Zato smo tudi danes najhitreje prišli k tebi in tako zgodaj. Toda tukaj, prijatelj, res nismo bili sprejeti prav razveseljivo. Tvoji psi bi nas bili skoraj pokončali, če nam tvoji služabniki ne bi bili priskočili na pomoč. Že sprejeti nismo bili tako, kot bi se za sprejem tempeljskih duhovnikov spodobilo.
10 Tega navsezadnje niti ne bi omenjali, toda ti sam si nam obljubil, da se bomo danes osebno srečali z Mesijo. Zdaj smo tu že nekaj ur in ne samo da nismo opazili, da bi bil navzoč morebitni Mesija, temveč nas niti ti nisi sprejel z gostoljubnostjo, po kateri sloviš, tako kot si nas tako pogosto sprejemal ob drugih priložnostih; niti v tvojo glavno hišo nismo smeli, temveč smo bili napoteni v to tvoje zavetišče za tujce - in to, glej, gotovo ni bilo prav, še toliko manj, ker si, kot vemo, bil doma in nisi imel nujnih opravkov. Toda pustimo zdaj to, ker si vendarle prišel s tem čudovitim mladeničem in se lahko z vama pogovorimo o poglavitni zadevi.
11 Povej nam, ali je Nazarenec, ki naj bi bil obljubljeni Mesija - o tem smo skoraj prepričani - kjer koli tu v Betaniji, ali pa je - in ti to veš - morda kje drugje? Kajti zdaj je tudi nam zelo veliko do tega, da bi ga pobliže spoznali. Danes dopoldne so nas v visokem zboru zaradi Njega veliko in zahtevno preverjali. Nazadnje smo se kar dobro odrezali, čeprav smo mi sami - ne glede na vse, kar smo pri tebi včeraj doživeli in slišali - začeli v svojem prepričanju že nekoliko omahovati; toda znova smo pretehtali vse nam znane okoliščine in zdaj ne dvomimo več. Zato bi zdaj radi govorili prav z Njim samim. Omogoči nam to in spet smo in bomo stari dobri prijatelji!«
12 **Lazar** je odgovoril: »Če bi si bili tako enotni ob svojem prihodu sem, kot ste za silo zdaj, bi tudi takoj imeli priložnost govoriti z najresničnejšim Mesijo; toda bili ste zelo neenotni, nekateri od vas so celo menili, naj bi skušali ugotoviti, ali je On pravi Mesija tako, da bi Ga na silo prijeli in predali sodišču, to pa bi ga obsodilo na smrt. Če bi bil Mesija, Ga ne bi bilo mogoče usmrtiti, če pa bi bil le zelo poseben človek, kakršnih je bilo na tem svetu že kar nekaj, in bi umrl, potem ne bi nikomur več prišlo na misel, da bi Ga imel za Mesijo. Glejte, prav to vaše prevladujoče mnenje je bilo tudi razlog, zakaj vam, prvič, ni bilo dovoljeno vstopiti v mojo glavno hišo in drugič, zakaj niste mogli biti predstavljeni Mesiji.
13 Ker pa ste se zdaj sporazumno odpovedali takšnemu zlobnemu načrtu in sklenili nekaj povsem drugega, boste imeli tudi srečo, da boste videli Mesijo in govorili z Njim. Pridite Mu naproti z vero in ljubeznijo in nikakor ne s preiskujočimi srci in pogledi, pa vas bo tudi On sprejel z ljubeznijo, ne pa s Svojo vse predirno modrostjo, ki bi vam hitro škodovala. Tako kot natančno ve, s kakšnim prepričanjem ste prišli sem - kot sem vam to že pogosto povedal - ve tudi za vsako vašo misel, četudi se še tako tiho in skrito porodi v vas. To naj vam bo prijateljski nasvet in upoštevajte ga v svoje trenutno in večno dobro!«

14 **Pismouk** je rekel: »Dobro si povedal in nas znova presenetil s povedanim, ravnali se bomo po tvojem nasvetu; zdaj pa nas le odpelji pred najmodrejšega med modrimi!«
15 Nato je **Rafael** odprl vrata in rekel: »O Gospod, vstopi k tistim, ki jih žeja po Tebi!«
16 In **Jaz** sem z desetimi Rimljani vstopil v veliko sobo ter farizejem in pismoukom dejal: »Mir vsem dobronamernim ljudem in tudi vam, ki ste po svoji naravi postali dobronamerni! Zakaj Me iščete in kaj hočete od Mene?«
17 **Pismouk** je odgovoril: »Gospod in Mojster, zakaj Te iščemo, veš gotovo prav tako dobro, kakor si vedel tudi prej, s kakšnimi nameni smo prišli v Betanijo. Zdaj nič več ne dvomimo, da si obljubljeni Mesija, toda želimo si iz Tvojih ust slišati, kaj naj storimo, da bi se zaradi svojega gotovo skrajno usodnega položaja izkazali vsaj malo vredni Tvoje milosti in usmiljenja.«
18 **Jaz** sem rekel: »Mar ne sedita v vašem svetu pogosto tudi neki Nikodem in neki Jožef iz Arimateje? Kar počneta tadva, bi lahko počeli tudi vi, če bi le hoteli, saj sem pogosto že javno učil v templju in tudi z besedami in dejanji razločno pokazal, kdo sem. Če boste to verjeli v srcu in se po tem ravnali, boste živeli in postali blaženi; če pa tega ne boste niti verjeli niti se po tem ravnali, pa si boste zapravili življenje in blaženost.
19 Tempelj, kakršen je zdaj, že dolgo ni več Božja hiša, temveč razbojniška in morilska jama. V to ste ga spremenili vi, farizeji, visoki duhovniki in pismouki, in zato nihče več od templja ne more pričakovati odrešenja za večno življenje svoje duše. Zdaj sem Jaz živa barka zaveze, sem tudi tempelj in zveličanje, resnica in večno življenje! Kdor veruje Vame in živi po Mojem nauku, bo tudi nosil v sebi večno življenje in postal blažen v Mojem kraljestvu.
20 Moje kraljestvo pa ne bo kraljestvo tega sveta, temveč kraljestvo drugačnega sveta, sveta, kakršnega še nikoli niste spoznali; kajti če bi spoznali tisti svet, bi spoznali tudi Mene, ko sem prišel k vam v tempelj in če bi Me spoznali, bi spoznali tudi Tistega, ki Me je poslal in o katerem vam pravim, da je vaš Bog. Toda Oče, ki Me je poslal, Me ni poslal tako, kot se pošlje svetu človeka, temveč tako, da sta odpošiljatelj in odposlani eno!
21 Kdor verjame, da je Oče v meni in Jaz v Očetu lahko reče, da je videl Očeta in Sina in z Njima govoril; toda o spoznanju bo mogoče govoriti šele tedaj, ko bom kmalu spet popolnoma v Svojem kraljestvu in bom nad tiste, ki bodo verjeli Vame in ohranili Moje besede, ter po njih živeli in ravnali, izlil Svojega duha.«
22 Nato je **pismouk** rekel: »Gospod in Mojster, Svoje besede si povedal odločno in določno. Če bi jih izgovoril človek, bi bile lahko razumljene kot najhujše bogokletje, za katero je Mojzes predpisal smrtno kazen; zato pa se med Judi še nikoli ni slišalo, da bi si kdo pripisoval najvišje dostojanstvo in Božjo čast, izjema je bil poganski kralj Nebukadnezar in zato ga je Bog tudi kaznoval.
23 Ti pa se ne bojiš postave in še manj ljudi, Tvoja dejanja, o katerih smo že veliko slišali in marsikatera tudi sami doživeli, dokazujejo, da so Tvoji volji podrejene vse oblasti in sile tega sveta in tudi nebes; tako moramo pač verjeti, da si prav Ti tisti, za katerega si se nam po vsem, kar so preroki povedali o prihajajočem Mesiju, predstavil že v templju in spet tukaj.
24 Zdaj verujemo Vate in verjamemo, da nas boš tudi zdaj, prav tako kot ob babilonskem ujetništvu, rešil še iz veliko hujšega rimskega ujetništva, da

bomo znova postali svobodno, samostojno in na vekomaj mogočno ljudstvo. Če boš storil to, bodo vsi Judje verovali Vate, sicer pa le malokateri!«
25 **Jaz** sem rekel: »Samo tisti bodo blaženi, ki se nad Menoj ne bodo jezili in bodo verjeli, da sem obljubljeni Mesija! Nisem prišel zato, da bi Judom znova dal zemeljsko in minljivo kraljestvo, temveč duhovno, zasnovano na ljubezni do Boga in bližnjega, kraljestvo luči in resnice iz Boga, brez laži in prevare.
26 Kdor misli, da bom zasnoval zemeljsko kraljestvo, se zelo moti. Zdaj nad vašim ozemljem gospodarijo Rimljani in bodo gospodarili tudi v prihodnje in vse dotlej, dokler bo Bogu všeč. Če se jim boste uprli, vas bodo zlomili in zmleli.
27 Kdor se bo znašel v Mojem kraljestvu, ki bo zdaj dano tudi Rimljanom, se mu ne bo treba bati nobene zemeljske moči več, prav tako kot se je tudi Jaz ne bojim. Ob Moji strani je že deset, zemeljsko gledano, najpomembnejših službujočih Rimljanov iz Rima; ti vam lahko pričajo, ali sem se kdaj prizadeval za posvetno oblast in povedali vam bodo tudi, kaj si kot pogani mislijo o Meni.
28 Ko so farizeji slišali te Moje besede, so bili zaradi navzočih pomembnih Rimljanov zelo v zadregi in niso vedeli, kaj naj storijo.

86. Markovo pričevanje o Gospodu

1 **Rimljan Mark** pa je stopil k njim in spregovoril v grščini, ki so jo farizeji bolje obvladali kakor latinščino: »Prijatelji moji, ne bodite v zadregi, ker ste nam tako lepo odkrito razkrili, da bi se radi znebili naše oblasti in bi skoraj brezpogojno sprejeli za pravega Mesijo tistega, ki bi vas znova naredil za svobodno, veliko in mogočno ljudstvo na tej zemlji. Kajti glejte, takšnih vaših izjav smo že dolgo vajeni in si zaradi njih ne belimo glave. Držimo se svojega starega reka: Leo non capit muscas (Lev ne lovi muh), saj se še zmeraj počutimo dovolj močne in mogočne.
2 Zdaj pa ste pred Gospodom in Mojstrom priznali, da hočete verovati Vanj in nameravate verovati, čeprav ta najresničnejši Mesija ne bo spremenil zemeljskih razmer niti Judom niti kateremu koli drugemu človeku na Zemlji; in to ste dokaj dobro povedali, zato vam odpuščamo tudi tisto ne prav prijetno izjavo. Vsekakor pa se nam zdi zelo čudno, da ste šele zdaj kot ljudje, ki se dobro spoznate na svoje zapise, začeli nekoliko dojemati to, kar je nam, Rimljanom, vsaj deloma že dolgo razumljivo in smo spoznali kot neovrgljivo resnico.
3 Glejte, ta Jezus iz Nazareta, ki se je rodil v Betlehemu, po vašem štetju v letu 4151 od nastanka Adama in sicer opolnoči sedmega januarja, je po rojstvu zagotovo prav tako Jud kakor vi.
4 Že dolgo vemo, kaj vse se je dogajalo ob Njegovem rojstvu in tudi pozneje, ko se je v zvezi z Njim zgodilo marsikaj čudežnega. Nikoli nismo prenehali poizvedovati o Njem in nikoli nismo, tako zlahka kakor vi, povsem prezrli Njegove skrajno nenavadne osebnosti; kajti po Cireniju in Korneliju smo bili na tekočem in ker smo že vsi možje stari od 50 do 65 let, je tudi razumljivo, da smo doživeli že marsikaj.
5 Mi pogani, ki nas označujete kot slepe, smo že dolgo posamezno in med seboj domnevali - in še toliko bolj, ko smo se seznanili z vašimi postavami in preroki -, da mora biti v tem čudovitem Nazarencu nekaj izrednega in da je morda prav On, tako kot so napovedovali preroki, Mesija, obljubljen vsem ljudem. In

o tem smo, čeprav za zdaj tudi zgolj vsak zase, neomajno prepričani - da je On res to, kar smo že dolgo domnevali.
6 In, če zdaj kot slepi pogani spoznavamo, da je On veliki Mesija sveta in Ga slavimo kot Gospoda nad nami in vsemi zemeljskimi oblastniki, čeprav je navzven, kot je bilo že rečeno, samo Jud, ki kot tak pri nas res ne bi imel posebnega ugleda - zakaj ga torej vi kot svojega velikega in neskončno vzvišenega rojaka ne bi nemudoma priznali kot Tistega, kar nedvomno je? Ali ni tudi za vas posebna čast, da mi, zemeljsko mogočni Rimljani, priznavamo in častimo kot Gospoda in Mojstra nad vsemi oblastniki sveta tistega, ki je po rojstvu Jud, ob vsem pa še zvesto, odkrito in resnično priznavamo, da je nas, Rimljane, premagal v duhu resnice; tega priznanja se nikoli ne bomo sramovali in nam je v največjo čast, da nas je kot otroke sprejel pod Svoje mogočno in očetovsko žezlo. Vi, Judje, pa se v svojem napuhu in veliki slepoti samo nenehno posvetujete, da bi Ga, vsemogočnega Gospoda vsega veličastja, ujeli in celo umorili! Povejte nam, poganom, kako je kaj takega mogoče!«
7 Ta odločni nagovor Rimljana Marka je farizeje še bolj presenetil in niso vedeli, kaj naj odgovorijo.
8 Rimljan pa jih je vseeno spodbujal, naj spregovorijo, kakor zmorejo in hočejo, saj se jim ne bo nič štelo za slabo; kajti svobodni in častni ljudje smejo tudi pred Bogom kadar koli svobodno in prostodušno govoriti brez zadržkov.

87. Razlogi tempeljskih duhovnikov za njihov odnos do Gospoda

1 Nato je **eden od starešin** pomislil in rekel: »Vi, ugledni Rimljani in naši gospodarji, nam upravičeno očitate, kar si že dolgo zaslužimo; kajti mi, Judje, smo že zelo dolgo ob najčistejšem izviru in nočemo piti iz njega. In kdo je kriv za to? Glejte, ko ima kdo kakšno dragocenost, je ne ceni tako zelo, kakor tisti, ki je nima in si jo mora šele trudoma pridobiti, če je hoče imeti. Če slišimo o tujih prerokih in modrecih, že hlepimo po njihovi modrosti, toda domačih prerokov in modrecev nam ni mar, ker jih poznamo od njihovega rojstva in se ob njihovem nastopu sprašujemo: ‘Od kod pa temu modrost in čudežna moč?’ Skratka, ljudje, še zlasti mi, že ostareli Judje, smo leni in smo postali ravnodušni do vsega, kar se na novo pojavi med nami, četudi je kaj še tako izrednega; kajti v svojem vsakdanjem in udobnem življenju se branimo vsega dodatnega dela in truda in samo zato sovražimo vse, kar začne motiti naš mir in ustaljeno udobje.
2 Že sami pri sebi in med seboj prav dobro in razločno opažamo, kako krivični smo, kljub temu pa ne moremo storiti ničesar, da bi premagali nekakšen bes, ki se nas poloti zoper tistega, ki nas zmoti. Kdo je kriv za to? Glej, naša stara navada, ki je že dolgo ni nihče zmotil! Čim izrazitejši je pojav, ki zmoti naš udobni mir, tem neprijetneje deluje na nas in nas sili k uporu.
3 Vi, Rimljani, ste gospodarji velikega in mogočnega kraljestva in prav vam je, če v vsem kraljestvu vlada mir; če pa iz nekega dela kraljestva dobite sporočilo, da se je tam ljudstvo dvignilo proti vam, se tudi ne sprašujete, ali se je morda tisto ljudstvo dvignilo proti vam povsem upravičeno zaradi prevelike tiranije, temveč hitro odpošljete tja mogočno vojsko in ta neusmiljeno kaznuje vstalo ljudstvo, ne glede na to, ali se je uprlo upravičeno ali ne. Zakaj torej? Ker vas je vstalo ljudstvo nekoliko zmotilo v vašem miru in udobju. Ljudstvo poznate in potem se v svojem zboru sprašujete: ‘Kako je lahko ljudstvecu sploh prišlo

na misel, da bi se nam uprlo?' in potem rečete: 'Le počakaj ljudstvece, svoj pogum in norost boš drago plačalo!' Zakaj pa po modrem premisleku ne rečete: 'Majhno ljudstvo je sicer vstalo proti nam, toda tja bomo poslali mirovne sle in mirovne sodnike in ti naj ugotovijo vzrok in tudi to, ali je ljudstvo storilo to upravičeno' Ne, ne storite tega in celo če bi vedeli, da se je na čelo zatiranega in zaradi tiranije vstalega ljudstva postavil Bog, bi takoj odposlali tja vojsko ter neusmiljeno in brezobzirno udarili po ljudstvu; in če bi vas ljudstvo morda celo nekajkrat porazilo, bi se iz vas sprostil pravi belcebub, četudi bi prav dobro vedeli, da se je ljudstvo upravičeno dvignilo proti vam. Skratka, ljudstvo je pač zmotilo vaš mir in udobje, zato storite tudi vse, da ga kaznujete in četudi bi, kot rečeno, sam Bog iz svoje dobrote, modrosti in usmiljenja opogumljal ljudstvo proti vam do zmagovite vstaje.
4 Glejte, tako se v nekaterih okoliščinah človek ne sprašuje po resnici in pravici, temveč ukrepa v slepi jezi in besu proti tistemu, ki ga zmoti v njegovi dozdevni pravici, čeprav prav dobro ve, da je bil že dolgo v vsem nepravičen in je svojemu miru in udobju na ljubo kakor ščit uporabljal vedno samo laž in prevaro.
5 Tako se zdaj godi večini tempeljskih duhovnikov. In vendar sami dobro vedo, da že dolgo grešijo proti Mojzesovi postavi in ljudstvu in da ima veliki Mojster iz Nazareta prav; toda kali njihov zemeljski mir in udobje in zato Ga sovražijo ter Ga skušajo uničiti iz istega razloga kakor si vsak, ki sladko dremlje, prizadeva ujeti in pokončati nadležno muho, ki ga moti pri udobnem počitku.
6 Ti, visoki Rimljan, bi sicer lahko vprašal: 'Ali torej tempeljski duhovniki ne verjamejo več v enega Boga in Njegovo besedo iz ust prerokov?' Iz svoje bogate večletne izkušnje ti lahko povem, da morda v vsej judovski deželi med Judi ni laika, ki bi imel manj vere kakor tempeljski duhovnik, zlasti ostareli. V mladih je velikokrat še sled nekakšne vere v avtoriteto; ko pa sčasoma ugotovijo, da so vodilni in starešine, pismouki in predstojniki celo brez vere, jo izgubijo tudi oni in se skrivoma izročijo v roke grškim posvetnim modrecem in kolikor je le mogoče uživajo preostalo življenje; stari Jehova, Mojzes in preroki pa so zanje le še nekakšni izveski, saj jim posvečena pravila in obredi prinašajo obilno bogastvo, s katerim si lahko zagotavljajo čedalje udobnejše življenje.
7 In tako so si tempeljski duhovniki zadeve vedno dobro uredili in znali odstraniti s poti tudi vse, kar jih je pri tem oviralo; to so ves čas počeli, še počenjajo in bodo počeli vse dotlej, dokler bodo obstajali.
8 Takšni so, ugledni Rimljan, razlogi, zakaj se tempeljski duhovniki tudi tako zelo bojujejo proti temu Nazarencu, ki pa Ga tukaj navzoči resnično imamo za obljubljenega Mesijo. Takole pravijo: 'Najprej ga ujemimo in ubijmo, potem pa se bo že pokazalo, ali je res obljubljeni Mesija, ali obstaja Bog in ali niso bili vsi preroki sleparji človeštva!'
9 Prav nič ne moremo za to, če danes ves tempelj tako misli in temu ustrezno tudi ravna in dokler smo v tempeljski službi, tudi ne moremo nič ali pa le malo proti takšnemu nespametnemu vpitju: veliko je že, če lahko tu in tam zadeve omilimo. Na tvoje povabilo sem zdaj zvesto in iskreno spregovoril, ti, visoki Rimljan, pa tudi povej, kaj misliš o tem.«

88. Bogočastje in duhovništvo

1 Nato se je oglasil **Rimljan Mark**: »Zelo sem ti hvaležen, da si vse to povedal brez zadržkov in mi, Rimljani, se bomo že kmalu odločili, kaj bomo storili s takšnim duhovništvom. Kjer se ljudje odločajo za duhovniški poklic zgolj zato, ker je donosen in ne zaradi večne Božje resnice, bo kmalu prišel čas, ko bo treba takšno pokvarjeno duhovništvo izkoreniniti in na njegovo mesto postaviti nekaj boljšega in pristnejšega.
2 Kot izkušen Rimljan mislim torej takole - in to mi je položil v srce tudi sam Gospod: V prihodnje stran z duhovništvom, templjem in sabatom, prazniki, spominskimi dnevi, jubilejnimi leti in olimpijadami, vsak človek naj si prizadeva po Gospodovem nauku postati pravi učitelj drugim ljudem in resnični oče svojim otrokom! Templji naj postanejo hiše dobrodelnosti za oskrbo revnih, sabati, prazniki in drugi nesmiselni spominski dnevi pa dnevi dobrih del, potem se bodo kmalu vsi ljudje objeli in ljubili kot pravi bratje v Gospodu.
3 Toda dokler človek v duhovniku še zmeraj vidi človeka s svečeniškim ugledom, ki se kot takšen da častiti in plačevati ljudem, dokler se gradijo templji, se označujejo ter z vsakovrstnimi obredi praznujejo sabati in drugi prazniki, človeštvu slabo kaže. Ali ni po Bogu vsak dan Gospodov dan, ko naj bi človek Boga v srcu najbolj pobožno in nadvse ljubeče priznaval ter najbližjemu delal dobro, duhovno in telesno? Tako menim brez predsodkov in sem tudi prepričan, da mora biti takšnega mnenja, kot sem ga pravkar povedal, tudi vsak mislec.«
4 Nato je **pismouk** rekel: »Tvoje mnenje, ugledni Rimljan, je po naravni človeški presoji povsem na mestu; toda upoštevati moramo tudi, kaj je Bog po velikem preroku Mojzesu naročil, saj je bilo izrecno rečeno: ‘Šest dni delaj, sedmi dan, na sabat, pa počivaj in ne opravljaj nobenih težkih, hlapčevskih del. Ta dan nameni Bogu, svojemu Gospodu in samo Njemu služi tako, kot je Aron predpisal ljudstvu!‘
5 Če bi zdaj ustoličili tvoje mnenje in odpravili Mojzesova pravila, bi bilo tako, kakor da bi Bog, ki je govoril Mojzesu in nam zdaj spet govori osebno po čudovitem Nazarencu, nasprotoval sam Sebi!
6 Tudi jaz nasprotujem duhovništvu po zgledu kastnega sistema, toda starešine in rabini morajo biti pri vsakem ljudstvu; kajti nima vsak človek duha in ne sposobnosti, da bi se izobrazil za pravega rabina in četudi bi se tu in tam našel kakšen navaden človek s takšnim duhom in sposobnostmi, bi mu primanjkovalo časa in tudi pravih sredstev. Zato je Mojzes Levijev rod določil za duhovnike, drugim rodovom pa odredil desetino, s katero naj bi se Levijev rod vzdrževal, da bi se lahko povsem posvetil nauku.
7 Vendar tudi jaz menim, da ni nujno, da bi bili potrebni učitelji ljudstva Levijevega rodu, ker je to videti kakor kastna ureditev, temveč naj bi imel vsak človek, ki je obdarjen z duhom, ima ustrezne sposobnosti in dovolj časa, pravico, da se izobrazi za učitelja tudi v Božjih zadevah; če pa je že postal primeren učitelj, pa naj ga skupnost, ki ji služi kot učitelj, tudi vzdržuje in iz spoštovanja in ljubezni ne dopušča, da bi si poleg svojega učiteljskega poslanstva moral služiti kruh še v potu svojega obraza z lopato in plugom.
8 Kar pa zadeva tvoje nazore glede templja in siceršnjih slovesnih in prazničnih dni - izjema je sabat -, se tudi jaz strinjam z njimi; kajti takšnih

dni Mojzes ni predpisal. En dan v tednu pa je, razumljivo, nujen zaradi ljudstva, da se zbere na primernem kraju, ter se pouči o Bogu in Njegovi volji, da ne bi povsem izgubilo vero ali zapadlo v umazano malikovanje. Tako menim in ljubo bi nam bilo, da bi nam zdaj Gospod in Mojster sam povedal, kaj misli o tem.«

89. Sabat in duhovništvo

1 **Jaz** pa sem rekel: »Dobro, torej Mi prisluhnite! Oba sta govorila dobro in prav; toda odslej menim tudi Jaz tako kakor Marko, saj zadeva povsem ustreza naravi in pravemu človeškemu razumu in s tem tudi modrosti in Božji ureditvi, toda ne glede na to tudi tvojega pogleda ne zavračam. Toda vi, duhovniki, ne smete iz sabata ustvarjati nekakšnega magično delujočega dne in ljudem nalagati strogih kazni, če si morajo, kadar je nujno, tudi na sabat zaslužiti kruh. Kajti nujno dejanje, zlasti takšno, ki je primerno in nesebično v dobro revnih bratov, ne skruni sabata, temveč ga celo tisočkrat bolj posvečuje kakor prazno vpitje v templju in sinagogah.
2 Kdor posvečuje sabat s plemenitim dejanjem, ga posvečuje resnično in dejavno in s tem živo, in to je Bogu tudi edino pomembno. Kdor pa posvečuje sabat po vaše, ga skruni; kajti takšen časti Boga z ustnicami, kot je povedal prerok, a njegovo srce je daleč od Njega, ker je daleč od bližnjega.
3 V skupnosti naj bodo tudi svobodni in pravi učitelji, ki naj si kruha ne služijo z delom svojih rok; ker pa povsem pravilno meniš, da naj bi se ljudje na sabat zbirali na določenem kraju, da bi se na novo poučili o Bogu in Njegovi volji ter se Ga spominjali, naj se to tudi zgodi. Toda potem naj ima tudi učitelj šest delovnih dni! Ko se bo prebudil v Duhu, pa tudi ne bo potreboval več šest dni samo za to, da bi se morda mukoma pripravil na to, kaj naj pove skupnosti na prihajajoči sabat, kajti kdor govori iz Božjega duha, tistemu bo to, kar naj bi govoril, v trenutku položeno v njegovo srce in na njegov jezik.
4 Ko pa se bo to po Moji obljubi zanesljivo zgodilo, kot se je to tudi dogajalo v časih praočetov in prerokov, menim, da bi bilo v šestih delovnih dneh tudi za rabina skupnosti koristno, če bi sam v zgled skupnosti kaj dobrega in koristnega fizično delal, si tako zaslužil svoj vsakdanji kruh in članom skupnosti ne bi bil povsem v breme; tako ga bodo člani skupnosti le še bolj spoštovali in se po njem zgledovali, saj jim bo njegovo domače dejavno početje najlepši in najpristnejši dokaz nesebičnosti, ljubezni in pravičnosti do skupnosti.
5 Menim, da bi bilo to neprimerno boljše, kakor da bi zapravil šest delovnih dni v popolnem brezdelju, kot počno zdajšnji tempeljski duhovniki. Ti, namesto da bi kaj koristnega počeli, raje samo uživajo, zapravljajo, se vlačugajo, prešuštvujejo, sleparijo in se tako pitajo za pekel in večno smrt. Takšno je torej Moje mnenje!
6 Nekaj povsem drugega pa velja za te, ki jih zdaj odpošiljam na vse strani sveta, da bi pridigali evangelij vsem ljudstvom na Zemlji. Ti Moji prvi odposlanci nimajo ne časa ne možnosti, da bi si služili kruh z delom svojih rok. Zato zanje velja: Jejte in pijte, kar vam bodo postavili na mizo! In še naprej: Ne skrbite za prihodnji dan, kaj boste jedli in pili in s čim odeli svoje telo - kajti to bi bilo skrajno mračnjaško in povsem pogansko -, ampak zgolj za to, kako boste čim bolj marljivo in zavzeto Božje kraljestvo in Njegovo

pravičnost širili med ljudi, vse drugo pa vam bo dano kot samo od sebe; kajti Oče v nebesih ve, kaj potrebujete! Toda, kot rečeno, to velja samo za tiste, ki jih zdaj odpošiljam na vse konce sveta; ko pa bodo v Mojem imenu zasnovane trdne in trajne skupnosti, pa naj se dejavno uresničuje Moje prej povedano mnenje.
7 Nikakor ne želim, da bi rabin skupnosti redno šest dni lenaril, saj iz lenobe izvirajo vse pregrehe! Toda rabin skupnosti, ki bo povsem dejaven v Mojem imenu, bo tudi v šestih dneh pogosto dobil priložnost, da bo vsem članom skupnosti dober zgled v različnih stvareh, ter jih opogumil za dejavno posnemanje v pravem in živem duhu; in potem bo vsak takšen dan, tako kakor sabat, blagoslovljen za vso skupnost.
8 Za dobro človekove duše pa tudi ni nujno, da bi prav stari judovski sabat moral ostati poseben dan poučevanja; v ta namen lahko izberete kateri koli dan glede na okoliščine. Če bi se stari sabat izkazal kot najugodnejši za nujna dela v dobro skupnosti, ker teh zaradi neurja ni bilo mogoče opraviti v drugih dneh v tednu, potem na sabat delajte in za pouk določite kateri drug dan. Kajti vsak dan, v katerem boste delali dobro v Mojem imenu, bo pravi sabat; ni pomembno ime dneva, pomembno je le, kaj kdo na ta dan naredi.
9 Prav tako ni nujno, da bi morali imeti vsakih osem dni en dan posvečen poučevanju, temveč se ta lahko določi glede na čas in okoliščine; kajti Božja beseda se lahko enako dobro pridiga in se ji prisluhne na kateri koli drugi dan; tudi določeno število dni od ene pridige do druge Zame nima posebne vrednosti, sama pridiga ni zato nič boljša in tudi ljudje ne.
10 Če pa rabin skupnosti vidi, ker mu je bilo po Božjem duhu pokazano, da je kateri od članov skupnosti zašel na kriva pota, naj se nemudoma odpravi k njemu, ga opozori in naj ne čaka na sabat; kajti za izgubljenega in znova povrnjenega bo pravi sabat tisti dan, ko se bo povsem poboljšal.
11 Če je imel rabin v letu dni le eno pravo pridigo skupnosti in potem skupnost živi in ravna dosledno in zvesto po njej, potem druge pridige ne potrebuje tako kmalu. Kajti kdor po Mojem nauku živi in ravna, ne potrebuje rabinove pridige vsak sabat, saj je zanj že vsak dan pravi sabat, pravo in živo pridigo nosi v svojem srcu, ker mu jo vanj vliva duh.«

90. Pravo posvečevanje sabata

1 (**Gospod**): »Skupnost lahko le za otroke postavi lastno šolsko stavbo in priskrbi učitelja, kakšna večja skupnost pa, če je potrebno, tudi več izkušenih in spodobnih učiteljev, ki bodo mlade poučevali branje Pisma in tudi računanje, pisanje in drugo uporabno znanje. Če bodo to počeli vsak dan vestno in pošteno, bodo tisti dan tudi posvetili sabat; in rabin skupnosti bo storil enako, če bo takšno šolo pogosto obiskoval ter učence in učitelje opogumljal, naj bodo marljivi in zavzeti, ter jih od časa do časa dobro poučil v Mojem imenu. Za to, kaj bo tedaj povedal, bom že Jaz poskrbel.
2 Prav je tudi, če si ustaljena skupnost ob šoli za otroke omisli še hišo, v kateri se bo občasno zbirala v Mojem imenu. V takšni hiši pa naj nima pravice govoriti in pridigati samo nastavljeni rabin, temveč vsak moški član skupnosti, če ga za to opogumi Moj duh. V njej pa naj se ne pridiga samo o Pismu, prerokih in Meni, temveč tudi o drugih stvareh, da bi bolje in resničneje spoznavali Boga in oživljali ljubezen do Boga in bližnjega; naj govori tisti, ki ga

k temu spodbudi Moj duh v njem in skupnost z rabinom vred naj mu prisluhne. In, če boste to počeli ne glede na dan, boste prav posvetili sabat.
3 S tem pa nočem reči, naj ne bi nič upoštevali razvrstitve časa in se ne bi ozirali na število ur, dan, teden, mesec ali leto; to vsekakor lahko zmeraj storite. Toda določenih dni ni treba imeti za boljše ali zveličavnejše od drugih samo zato, ker so v tednu, mesecu ali letu na določenem mestu ali pa se tako ali drugače imenujejo; kajti število in ime ne pomenita nič, pomembna sta samo življenje in ravnanje po razodeti Božji volji.
4 Kajti za tistega, ki je na sabat grešil proti svojemu bližnjemu, sabat resnično ni bil sabat! Če kdo na kateri koli drug dan svojemu bližnjemu kaj dobrega stori, pa je tudi prav ta dan zanj popolni sabat.
5 Zato naj se v prihodnje Moji pravi nasledniki odločajo povsem prosto. Samo dejanja, ki izvirajo iz resnične in žive ljubezni do Boga in bližnjega, povzdigujejo dan v sabat. Sramotno in gnusno je človeško pravilo, ki razglaša za skrunjenje sabata, če kdo tudi na sabat pomaga revnemu ali zatiranemu. Sramota in gnus so tisti duhovniki, ki ljudstvo učijo, da so Bogu všeč njihovo zoprno kričanje in njihovi obredi žrtvovanja, ti se Mi namreč zdijo že od nekdaj prav nagnusni!
6 Zato naj bo sabat predvsem pravi delovni dan, vsi obredi pa dosledno ravnanje po Moji besedi; takšno bom zmeraj odobraval in pristne posvečevalce sabata tudi nagradil z vso Svojo milostjo in ljubeznijo. - Tako zdaj govori Gospod!
7 Tiste, ki bodo posvečevali sabat tako, kot to počnejo zdaj in so že od nekdaj počeli tempeljski duhovniki, ki so sabatu in tudi določenim praznikom in mlaju pripisovali neke magične posvečevalne učinke, naj pokonča ognjena poplava Moje pravične jeze! - Tudi to je zdaj povedal Gospod, za katerega so vsi dnevi, tedni, meseci in leta povsem enaki.
8 Ali zdaj razumete, kakšno je za vse čase in večnosti veljavno Moje mnenje? Kajti resnično, resnično vam povem: nebo in Zemlja, kot ju vidite zdaj, bosta nekoč minila, toda Moje besede se bodo ohranile na vekomaj! Tako menim o tem!«
9 Ko so farizeji slišali, kaj sem povedal, niso vedeli, kaj naj Mi na to odvrnejo; Rimljani pa so se na skrivaj veselili, ker sem s Svojim govorom pritrdil Markovemu mnenju, mnenju pismouka pa svetoval nadvse pomembne spremembe. Farizeji so to opazili in se skrivaj jezili, vendar tega na zunaj niso pokazali.

91. Pismouk se sklicuje na Mojzesa

1 Šele po daljšem globokem premišljevanju se je oglasil **pismouk**: »Gospod in Mojster, zdaj sem dobro, kolikor je bilo le mogoče, pretehtal Tvoje besede in ugotovil, da imaš po najčistejšem človeškem razumu povsem prav in glede na to, kar nedvomno si, tudi moraš imeti prav; toda ker prebiva v Tebi večni Jehovov duh, saj je Tvoje srce Njegov prestol in ker Ta iz Tebe govori in ravna po Svoji vsemogočni volji ter ohranja in usmerja vse stvarstvo, pa ne razumem, zakaj je nekoč Mojzesu na Sinaju celo s posebno zapovedjo strogo zapovedal posvečevati sabat in hkrati dal tudi navodila za posvečevanje? Tedaj bi lahko kot Edini in Isti tudi govoril tako, kot si nam zdaj govoril Ti, jasno in modro, in potem nikoli ne bi začeli posvečevati sabat tako nedejavno in ceremonialno.

Ve se celo, da je Jude, ki so skrunili sabat s hlapčevskim delom, Bog očitno kaznoval. Zakaj je torej Bog po Mojzesu zapovedal posvečevati samo sabat, vendar ne tako, kot predlagaš zdaj Ti? Božji sklepi so vendar večno nespremenljivi in Bog danih besed ne more spreminjati!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Zdaj je spregovoril iz tebe pismouk; in s tem svojim govorom si tudi razkril, da Pisma, še manj pa Mojzesovih knjig, še nikoli nisi prav nič razumel. Tisti čas je bilo v Egiptu za že povsem izrojene Jude nujno, da jim je bil zaukazan dan, ko naj bi se odpočili od hlapčevskega dela in poslušali Božjo besedo; če ne bi bilo takšne zapovedi, bi ravnali po prevzeti egiptovski navadi in ne bi imeli niti dneva za počitek in še manj za poslušanje Božje besede. Kajti judovsko ljudstvo je bilo čutno in ga dan in noč ni skrbelo nič drugega kakor to, kako bi si zagotovilo sredstva za meso, da bi si z njim napolnilo trebuhe. Že zato je Bog tedaj iz povsem naravnih in tudi duhovnih razlogov določil dan, in sicer istega, ki so ga že praočetje izbrali za dan počitka, namreč sabat (soboto, op. prev.), za počitek in poslušanje Božje besed.
3 Ni pa Bog v postavi o sabatu zapovedal, da ne sme na sabat nihče nikomur narediti kaj dobrega in nujnega. Takšno zapoved ste šele vi sami določili kot Mojzesovo, ste pa na sabat dovolili opraviti tudi kakšno nujno in samo posebi dobro delo, vendar samo tistemu, ki bi vam zanj plačal veliko odškodnino ali prinesel kakšne druge bogate žrtvene darove.
4 In, če meniš, da Bog nekdaj dane oblike neke, v določenem času nujne postave, ne more spremeniti zato, ker je v sebi večno nespremenljiv - kako to, da ste se potem vi drznili tako hudo spremeniti Mojzesovo postavo po svoji presoji in v svojo gmotno korist, da zdaj res ne upoštevate več niti trohice tistega, kar so učili in zaukazali Mojzes in preroki?
5 Če so vam Mojzesove postave in njegove knjige tako svete, zakaj ste potem zavrgli šesto in sedmo Mojzesovo knjigo in povsem preroški dodatek kot nekaj nepristnega in to nadomestili z delom, napisanim po človeško?
6 Mar ni bila skrinja zaveze za vse Jude nekaj svetega? Ko sta že pred tridesetimi leti zaradi vaših zlih dejanj izginila dimni in ognjeni steber in je skrinja, ki jo je zapustila njena moč, še stala v naj svetejšem, ste jo prenesli v drugo sobo in na njeno mesto postavili drugo, iz katere je zaradi tujcev gorel naravni ogenj in se dvigal naravni dim. Zakaj ste torej storili nekaj takega? Ali vam je morda Mojzes dal postavo, po kateri smete to storiti?
7 Da, že preroki so napovedali, da bo v času, ki je zdaj pred vami, stara skrinja zaveze pred očmi vseh ljudi preoblikovana v novo in živo; toda preroki prav gotovo niso mislili na to, kar ste samovoljno storili vi! Kajti če bi bili vi na podlagi besed prerokov prepričani, da se je pred tridesetimi leti zgodilo s skrinjo vse po Božji volji, bi to ljudstvu tudi oznanili z dolgimi govori in zahtevali velike darove; vi pa ste vse to mirno in premišljeno zatajili, tako da ni ljudstvo vse do te ure nič vedelo o vašem samovoljnem ukrepu.
8 Če pa veste, da so pod novo skrinjo zaveze preroki mislili zgolj Mene, zakaj tega ne razglasite ljudstvu in zakaj namesto dela Mojih rok oholo častite ničevo in mrtvo delo svojih rok?
9 Neprenehoma se sklicujete na Mojzesa in preroke; in če vam zdaj razlagam samo pravi in edini resnični pomen ter notranji duh Pisma, kako to, da prav vi, tempeljski duhovniki, v resnici najbolj zanikujete Boga, Mojzesa in vse preroke?

10 Mojzes je besedo, ki mu jo je razodel Bog, še zlasti njen notranji živi pomen in duh, iz modrih razlogov zakril v ustrezne prispodobe, a kar vam je razkril, ste zavrgli. In zdaj, ko sem prišel Jaz sam in vam razkrivam skrito, zakaj tega ne verjamete in Me skušate ujeti s tem, kar sami niste nikoli verjeli in še manj dojeli?«

92. O vpeljevanju sabata

1 (**Gospod**): »Glej, že od prvih časov človeštva je bila navada deliti teden na sedem dni in to razdelitev so ljudje povzeli po naravni poti po luninih menah in po zunaj čutni poti, ki jim je bila razodeta po sedmih Božjih duhovih, o katerih ste nekaj slišali tudi vi, toda nikoli niti besedice razumeli.
2 Od sedmih duhov se sedmi, ki vrnitveno deluje v drugih šestih, jih presvetljuje in blaži, imenuje dejavno usmiljenje. In glej, tudi zaradi tega je Bog po Mojzesu določil sedmi dan za sabat, da bi se tega dne vzdržali hlapčevskega dela za svoj trebuh in se ob skupnem srečanju pred kočo, v kateri je bila skrinja, ozrli po revnih bratih, sestrah, vdovah in sirotah, ter se jih usmilili z dejanji; prav v tem je smisel celotne Mojzesove postave in vseh prerokov, da se v popolni veri v Boga in iz ljubezni do Njega urite v pravem dejavnem usmiljenju do revnih bližnjih in samo v tem je tudi prava Božja služba, ki Mi ugaja.
3 Če je torej to tako in nikoli ni bilo mišljeno drugače, si Mojzes niti v hudih sanjah ne bi mogel misliti, da naj bi Bog sabat določil za to, da na ta dan noben jud svojemu revnemu bližnjemu ne bi smel narediti nobeno delo usmiljenja.
4 Premislite, ali pomeni izkazovanje časti Bogu to, da nekdo ves dan preživi v popolnem brezdelju in prečepi v jeruzalemskem templju ali kje drugje, v neki sinagogi ali v svoji hiši, ob tem velikokrat brezsrčno, brez misli in brezglavo mrmra in zebra predse deset zapovedi, nekatere Davidove psalme in še kaj iz Pisma, ali pa to namesto njega počne duhovnik za plačilo, ker je ob tem slepo prepričan, da bosta mrmranje in žebranje iz duhovnikovih ust Bogu bolj ugajala in bosta bolj zalegla kakor njegovo lastno. O vi, tepci! Pomislite torej, ali je sploh mogoče, da bi bile nadvse modremu Bogu všeč takšne neumnosti in norosti, ki ste jih iznašli zgolj vi sami, ne pa Mojzes in preroki, ter ste jih celo določili kot postavo, ki naj bi Njemu, ki je večno nespremenljivi isti, ugajale zdaj ali kdaj koli.
5 Da, ljudje, ki Boga spoznajo in Ga nadvse ljubijo, naj v srcu tudi molijo k Njemu. Toda kako? Prvič, tako da pravilno sledijo Njegovi volji z dejanji ljubezni do bližnjega in drugič, da v srcu živo in polni ljubezni govorijo Bogu takole:
6 **Naš ljubezni polni Oče, ki si v Svojih nebesih!**
Naj pride k nam Tvoje kraljestvo večne ljubezni in resnice!
Naj se med nami uresničuje samo Tvoja sveta volja,
ki je obstoj vseh bitij, tako kot v vseh Tvojih
nebesih in vsem stvarstvu!
Daj nam, Svojim otrokom, kruh življenja!
Odpusti nam naše dolgove, kakor jih tudi mi
odpuščamo svojim bratom, ki so nas prizadeli!
Ne dopusti, da bi zašli v skušnjave in bi nas zamikali grehi,

**da bi jim v svoji šibkosti podlegli in grešili, temveč nas reši vsega zla!
Bodi na vekomaj posvečeno Tvoje ime, nadvse slavljeno in hvaljeno;
kajti Tvoja so vsa ljubezen, modrost, oblast in moč na vekomaj!'**
7 Glejte, to je prava molitev k Bogu, če jo kdo v srcu živo, iskreno in skrajno resno izgovarja. Toda tudi takšna molitev bi bila zaman, če bi jo kdo tisočkrat izgovoril zgolj z usti, temveč mora živo, iskreno in skrajno resno prihajati iz srca in to, kar sporoča govorica njegovega srca, mora človek uresničevati tudi z dejanji, sicer se takšna molitev Bogu gabi; kajti večno živi Bog, kot Ljubezen, Modrost, Sila in Moč ne dovoli, da bi ga častili zgolj s praznimi in mrtvo izgovorjenimi besedami, ter nesmiselnimi darovi in obredi, temveč zgolj z dejanji, ki so v skladu z Njegovo voljo. Moli pa lahko človek vsak dan in to naj tudi počne in to ne le na sabat; če človek ravna tako, je zanj vsak dan sabat in mu ni treba čakati sedmega dne v tednu, saj ta dan Zame ni niti za las vrednejši kakor kateri koli drugi dan. Glejte, tako menim. In ti, pismouki tempeljski duhovnik, Mi lahko ugovarjaš, če imaš za to razlog.«
8 **Pismouk** je rekel: »O Gospod in Mojster, to bom zdaj in za vekomaj opustil; kajti šele zdaj sem spoznal, da si Ti resnično Božji maziljenec! Da, v vsem imaš prav in očitek nam, tempeljskim duhovnikom, je resničen in upravičen. Toda žal smo ujetniki templja in ničesar ne moremo storiti za to Tvojo najresničnejšo Božjo stvar.
9 Ti, o Gospod pa si mogočen; stori po Svoji milosti, ljubezni in modrosti, kakor Ti je ljubo. Če bomo ostali v templju, ne bomo na nobenem zboru več govorili proti Tebi, temveč bomo ob priložnosti visokim duhovnikom pokazali, kako je s to zadevo. Če pa si pripravljen nam posebej pokazati, kaj naj storimo, bomo to tudi storili, da bi si pridobili Tvojo milost. Gospod in Mojster, kaj nameravaš z nami?«
10 **Jaz** sem odgovoril: »Povedal sem vam že marsikaj iz česar bo vaš razum dobro razbral Mojo voljo. Storite tako in pridobili boste življenje! Tempelj vas ne bo oviral, da bi v srcu verovali Vame in ravnali po Moji volji in Me, kjer bo potrebno, tudi priznali pred svetom; kajti povem vam tudi tole: kdor Me bo priznal pred svetom, tega bom tudi Jaz priznal pred Svojim Očetom v nebesih. In zdaj se lahko spet odpravite v Jeruzalem. Ko pa vas bodo v templju povprašali po Meni, jim ne povejte ničesar. Moj blagoslov z vami! Amen.«
11 Nato so tempeljski duhovniki ganjeni vstali, se mi zahvalili za pouk in rešitev iz njihove stiske, ter se odpravili domov, saj se je že precej stemnilo. Lazar jim je dal nekaj spremljevalcev z baklami in to je tempeljskim duhovnikom prišlo še kako prav. Mi pa smo se spet odpravili v dvorano in sedli za svojo mizo. Šele nato so Rimljani pokazali, kako zelo veseli so, da sem tempeljskim duhovnikom vse tako odkrito in božansko resnično povedal.
12 Vsi so Me prosili za pravo molitev, kakršno sem zaupal tempeljskim duhovnikom. Rafael je takoj stopil k Agrikoli in mu jo je izročil že zapisano na pergamentu in za to se Mi Rimljani niso mogli dovolj zahvaliti.
13 **Jaz** sem nato rekel Lazarju: »Brat, spet smo delali, zato nam pred obedom prinesi še nekaj vina in kruha za okrepčilo.«

93. Gospodova najljubša hrana

1 In Lazar je takoj za vse poskrbel. Ko so na mizo spet prinesli kruh in sveže vino in smo se nekoliko okrepčali, je prišla Marta in Me vprašala, kaj bi najraje jedel za večerjo.
2 **Jaz** sem rekel: »Glej, ljuba Moja Marta! Ljudje, ki prisluhnejo Moji besedi in živijo po njej, so Moja najljubša hrana in tudi Moja najljubša pijača. - Ali si te besede dobro razumela?«
3 **Marta** je nekoliko prestrašena in osupla odgovorila: »Toda Gospod in Mojster! Menda ne nameravaš jesti človeškega mesa?«
4 **Jaz** sem rekel: »Moja ljuba prijateljica, na duhovne zadeve se še ne spoznaš prav dobro. Ko sem rekel, da so ljudje, ki prisluhnejo Moji besedi, jo upoštevajo, živijo po njej in se po njej ravnajo, Moja najljubša jed in Moja najljubša pijača, ali sem s tem mislil na hrano za duha ali za meso? Naj tebi in vsem drugim navzočim povem: Človek ne živi samo od kruha in vina, temveč veliko bolj od vsake besede, ki pride iz Božjih ust, če se ravna po njej; in tako je Božja beseda najboljša hrana za človeka v celoti, kruh te zemlje pa nahrani samo človekovo umrljivo telo, ne pa tudi njegove duše in njegovega duha.
5 Tako kot je Bog s Svojo besedo temeljna hrana za človeka v celoti, je tudi človek, ki spozna Boga, Ga nadvse ljubi in izpolnjuje Njegovo voljo, dobra in nadvse osvežilna hrana za večno ljubezen v Bogu. Če si zdaj to razumela, nam lahko danes za večerjo postaviš na mizo okusno jed iz dobro pripravljenih rib.«
6 **Marta** je rekla: »O Gospod in Mojster, zdaj razumem, da si prej mislil zgolj na duhovno jed in duhovno pijačo in se Ti kar najbolj goreče zahvaljujem za Tvoje veliko potrpljenje z menoj; ker si ob tem omenil še Svojo željo po dobro pripravljeni jedi iz žlahtnih rib, pa ne morem drugače, kakor da ti odkrito priznam, da nam je prav danes rib zmanjkalo. Za kosilo so bile zaužite tiste, ki so nam še ostale, zdaj pa sem zaradi Tvoje želje v hudi zadregi. Kaj naj storim?«
7 **Jaz** sem prijazno odvrnil: »Da, Moja ljuba Marta, zadeva je zdaj res nekoliko neprijetna. Od kod bi lahko dobila toliko žlahtnih rib, da bi jih bilo dovolj za vse nas?«
8 **Marta** je, še bolj v zadregi kakor prej, odgovorila: »O Gospod in Mojster, res ne vem, toda Ti bi mi lahko pri tem svetoval in pomagal.«
9 **Jaz** sem rekel: »Da, to bi vsekakor lahko storil, če bi prav in trdno verovala.«
10 **Marta** je odgovorila: »O Gospod in Mojster, saj verjamem vse! Kajti Ti si vendar večna ljubezen in resnica sama in kar Ti rečeš in hočeš, se tudi zmeraj zanesljivo zgodi.«
11 **Jaz** sem rekel: »Torej pojdi in poglej v ribnik, vklesan v velik kamen pod stalnim izvirom v vaši prostorni kuhinji - tam boš našla dovolj rib za danes in jutri.«
12 Po teh Mojih besedah je Marta s sestro Marijo in Marijo iz Magdale pohitela v veliko kuhinjo in zagledale so ribnik, poln najboljših rib iz reke Jordan. Kmalu so se vrnile in vsem povedale za čudež, njihovi hvaležni osuplosti pa skoraj ni bilo ne konca ne kraja.
13 Toda **Jaz** sem rekel Marti: »Ne čudi se tako zelo temu, saj sem pred vašimi očmi storil že marsikateri čudež, temveč pojdi in nam pripravi dobro večerjo!«
14 Po teh besedah sta se Marta in Marija odpravili v kuhinjo in tam vse spravili na noge, da bi bila v eni uri pripravljena kar najboljša večerja. Bil je jasen

večer in na zahodu so bili vidni še zadnji žarki zahajajočega sonca, vse to smo lahko dobro opazovali skozi odprta okna; zlasti Rimljani so izrazili željo, da bi se za krajši čas odpravili na prosto in ob Meni opazovali zvezdnato nebo in marsikatere večerne pojave.
15 In **Jaz** sem rekel: »Dobro, pojdimo ven za eno uro, marsikaj bomo lahko videli, opazovali in spoznali.«

94. Opazovanje zvezdnega neba

1 Po teh besedah, so bili vsi navzoči, kar precej jih je bilo, takoj pripravljeni preživeti uro na prostem; vstali smo in odšli ven na velik, prazen prostor. Vsi so občudovali neštetо zvezd ter hvalili Božjo vsemogočnost in veličino.
2 Ko smo tako nekaj časa opazovali zvezdnato nebo, Me je vprašal **Rimljan Mark**: »Gospod in Mojster, razen nekaj planetov so torej vse to sonca, okoli katerih krožijo njim pripadajoči planeti, lune in repatice?«
3 **Jaz** sem rekel: »Seveda, kot sem vam to že pokazal na Oljski gori; toda med številnimi sonci vidite tudi več osrednjih sonc, okoli katerih, kot je že bilo povedano, v velikih krogih krožijo planetarna sonca z vsemi svojimi planeti, in še naprej vidite večja osrednja sonca, okoli katerih pa se gibljejo cela osončja in tudi nekaj takšnih osrednjih sonc, okoli teh pa v velikanskih krogih krožijo kar cela sončna vesolja. Četudi bi vam jih zdaj pokazal s prstom, bi vam to koristilo kaj malo ali celo nič; ko pa boste prebujeni v duhu, pa vas bo v vse tako in tako vpeljal že duh najbolj notranjega življenja in vse resnice. Kako je to mogoče in kako se bo to zgodilo, pa sem vam že na Oljski gori omogočil, da ste se sami nazorno prepričali. Tukaj vam lahko le ponovim, da so v hiši Mojega očeta številna in prostrana bivališča.«
4 **Mark** se je znova oglasil: »Gospod in Mojster, tudi za ta poduk - hvala! Toda rad bi od Tebe povsem natančno izvedel, kje je ta trenutek Sonce. Pokazal si nam in sicer skrajno čudežno in domiselno, da so vsa vesoljna telesa in tudi naša Zemlja krogle; toda v svojih mladih letih sem imel opravek na skrajnem jugozahodu Španije in tam se razprostira neznansko široko morje. Z več spremljevalci sem se povzpel na najvišjo priobalno goro, da bi videl, ali se tamkajšnje morje, tako kot Sredozemsko, kje konča. Toda zelo sem se motil; o tem ni bilo nikjer niti sledu! Kamor koli na zahod smo usmerili svoj ostri pogled, nismo odkrili drugega kakor vodo nad vodo.
5 Z omenjene gore pa sem videl, da je sonce že potonilo v morje. To mi je potrdilo tudi tole: Ko se je sonce potopilo v vodo, sta se izgubila tudi njegov ogenj in svetloba in po tem zatonu ni bilo niti sledu več o večerni zarji. Po omenjenem pojavu smo sklepali, da se Sonce, Luna in vse zvezde na daljnem zahodu res potopijo v morje in nato v dvanajstih, včasih v štirinajstih in kdaj pa kdaj - v visokem poletju - tudi v devetih urah nekje na daljnem vzhodu znova vstanejo iz njega.
6 Dobro vem, da je zadeva v resnici gotovo povsem drugačna; toda pojav, ko za soncem v trenutku, ko se potopi v veliko morje, ne ostane niti sled o večernem somraku - zlasti ob zelo jasnih večerih, ko ni na nebu niti oblačka - je pa res nekaj posebnega. - Kako naj si to razlagam?«
7 **Jaz** sem rekel: »No no, Moj ljubi prijatelj Mark, glej, po približno tisoč letih bodo takšne pojave, ki se zdijo zdaj vam še celo čudežni, razumeli celo otroci.

8 Glej, tudi tvoje veliko svetovno morje ima na daljnem zahodu meje, tako kot vsako drugo morje; in tam je še celo velika celina, ki jo bodo odkrili poznejši potomci, ko bodo pluli iz Evrope na zahod. Toda prebivalci severno vzhodnih azijskih dežel so jo odkrili že pred več kot tisoč leti in je že odtlej poseljena z različnimi azijskimi ljudstvi, med njimi celo s starimi Feničani, Trojanci in Grki.
9 Toda Evropejci jo bodo odkrili šele, ko bodo pluli proti zahodu z boljšimi ladjami, kakor so zdajšnje.
10 Sonce daleč na zahodu, če ga opazujemo iz Španije, pa zahaja brez večernega somraka, zlasti ob večerih, ko ni sopare; to pa se dogaja zaradi velike široko razpotegnjene zračne gmote, ki jo navsezadnje celo sončna svetloba težko presvetli, saj ta tudi težko seže do morskega dna. Kjer je morje plitvo, je še mogoče videti morsko dno, saj svetloba prodre skozi vodno maso, ki ni preveč globoka; toda tam, kjer je morje globoko nekaj dolžin moža, od dvajset do sto, pa dna, ki bi ga osvetljevalo sonce, več ni mogoče videti. Glej, to je eden od vzrokov, zakaj sonce na morju na daljnem zahodu pogosto zahaja brez znamenj zahajanja.
11 Drugi vzrok pa je pogosto to, da ni sopare; kajti če svetlobni sončni žarki ne zadenejo na kaj gostejšega, ob čemer bi se navidezno prelomili in se znova odbili, jih kot žarke tudi ni mogoče videti. To je mogoče ugotoviti tudi pri Luni in drugih planetih.
12 Glej, tudi Luna in drugi planeti so sami po sebi temna telesa, kakor ta Zemlja. Svetloba iz Sonca, ki je okroglo telo, izhaja v vse smeri; toda vidna postane samo, če se odbije od kakega predmeta in jo nato vaše oči zaznajo.
13 Če bi zdaj na približno oddaljenost Lune od Zemlje postavil velik predmet, bi lahko takoj videl, da se Sonce ne potopi v morje te majhne zemlje, temveč da tako kakor podnevi ostaja na svojem prostem mestu in vsem zemljam, ki krožijo okoli njega, podarja svojo svetlobo in toploto. Kaj pa povzroča dan in noč na tej zemlji in tudi na drugih zemljah, ki jih vi imenujete planeti, sem vam že večkrat dovolj pojasnil, zato bi ti že lahko opustil svoj stari pogled na svet.«
14 **Mark** je odgovoril: »Hvala Ti, o Gospod in Mojster, tudi za ta poduk. Ta sicer ni bil tako zahteven kakor tisti, ki smo ga iz Tvojih svetih ust že dobili, toda menim, da je za nas, Rimljane, ki smo kar zadeva pogled na svet še zelo v zmoti, tudi ta zelo pomemben in vzvišen. Kajti, ko se človek v neki zadevi, četudi tosvetni, moti, potem se moti tudi v drugih, duhovnih stvareh; kajti ena zmota sproži drugo in tako je vse dotlej, dokler ni človek poln zmot in neumnosti. Če pa se začne človeku pogosto že pri neki majhni zadevi svitati, potem se jasnost postopno širi še na večje in pomembnejše stvari in človek pridobi pravo modrost. Zato, o Gospod, hvala Ti tudi za tovrstni poduk, ki nam, Rimljanom, zelo koristi.«

95. O moči majhnega

1 Ker Mi je bil Mark zelo hvaležen, da sem mu to razložil, sem mu rekel (**Jaz**): »Dobro si govoril in tvoja pohvala je iskreno in resnično razveselila Moje srce; kajti kdor ne ceni na videz majhnega darila, ta tudi večjega ni vreden. Povem vam pa, da zmeraj storim tako, kot lahko vidite v vsej zemeljski naravi: brž ko je videti, da sem storil kaj skrajno velikega, je to iz modrega razloga kaj malo

učinkovito; ko pa naredim kaj na videz komaj opaznega, pa je učinek tistega zmeraj neskončno velik in neuničljiv. Zato bi lahko rekli: V velikem sem majhen, v najmanjšem pa neskončno velik!
2 Ko dovolim, da se nad kopnim in morjem razbesni najmočnejše neurje, ljudje pravijo: 'Kako neznansko velik in mogočen si, o Gospod!' Ko pa položim v zemljo neznatno seme, ki potem vzkali, raste in se iz svoje neznatnosti razvije v krepko in mogočno drevo, pa nihče presenečeno ne zakliče: 'O, kako velik in mogočen si, Gospod!' temveč opazuje ta veliko večji čudež povsem ravnodušno in kvečjemu reče: 'Da da, že mora biti tako, da po Gospodovi volji iz majhnega semena zrastejo velika drevesa in gozdovi'
3 Tako občudujejo ljudje zelo visoke gore, široke reke, velika jezera in morja, komaj pa opazijo rodovitni grič ali čisti izvir, ki jim poteši žejo; Zame pa je rodovitni grič veliko več kakor nerodovitni visoki Ararat in čisti izvir več kakor ocean. Kajti tadva sta prav čudežno zelo sorodna življenju iz Mene, medtem ko sta Ararat in ocean še zelo zakoreninjena v sodbi in še zelo daleč od življenja.
4 Zato bodite tudi vi pozorni na Moje besede, ki se pogosto zdijo nepomembne; kajti prav v takšnih besedah vam dajem več ljubečega življenja iz Sebe, kakor če bi pred vašimi očmi in ušesi vso lupinasto oblo razstavil na atome. Kajti iz Moje najneskončnejše modrosti in moči lahko srkate le posamezne kapljice, iz življenjskega izvira Moje očetovske ljubezni pa lahko ves čas srkate tokove.
5 In glejte, to se zgodi tudi, če Me ljudje ljubijo, častijo in slavijo. Kdor Me ljubeče časti in slavi potihoma in pri tem ponižno prepoznava svojo neznatnost in Mojo vseobsežnost, ta Me časti popolnoma v duhu in resnici in tudi Jaz imam z njim veliko veselje in pri tem je nekaj, kar je videti povsem neznatno, zelo učinkovito. Kdor pa Me časti in slavi z velikim posvetnim pompom, z vsakovrstnimi ničevimi obredi, dolgimi molitvami in petjem in je ob vsem tem še prepričan, da Mi to ugaja, se zelo moti; kajti takšno slavljenje, ki ga opravljajo tempeljski duhovniki, se mi gnusi; in če Me nevedno ljudstvo tako domnevno časti in želi od Mene izprositi milost, ga ne bom kaj prida uslišal, da bi dojelo, da Mi takšne velike in razkošne molitve ter takšno čaščenje nikakor niso po godu.
6 Kolikor hranilnih sadežev raste na visokih gorskih vršacih, toliko sadežev milosti naj bo dano ljudem, ki me molijo, častijo in zelo hrupno slavijo. Kajti kdor ne moli k Meni v srcu, v duhu in vsej resnici, ta tudi ne bo uslišan; kajti če bi uslišal takšno molitev, potem bi Jaz sam kar najbolj spodbujal laž in poganstvo, tega pa nihče, ki je vsaj malo razumen, ne more pričakovati od Mene. Kajti Jaz sam sem luč, pot, resnica in življenje in kako bi torej mogel biti naklonjen temi, zmotnim potem, laži in smrti?
7 Zato vam tudi pravim, da ne prihajam niti v bučanju neurja niti v jezi ognja, temveč v nežnem šumljanju jutranje sapice. Kdor Mi hoče priti naproti v takšni tišini svoje čudi, ta Me bo tudi srečal.«
8 Nato se je oglasil **Mark**: »O Gospod in Mojster, kako velike in veličastne, kako polne ljubezni in večne resnice so Tvoje besede in kako srečen je tisti, ki jih doume in se po njih ravna! In kako malo je tistih, ki to razumejo in si vzamejo k srcu! Toda mi bomo storili tako, kot si nam svetoval; kajti zdaj živo vemo in verjamemo, da si samo Ti Gospod in Mojster, da si edini in pravi Bog od vekomaj in da si ustvaril vse, kar obsega neskončnost in to tudi neprenehoma ohranjaš. Zato samo Tebi vsa hvala, čast, vsa naša dejavna ljubezen in pravo čaščenje!

9 Ker pa že imamo nepopisno srečo, da si kot večni Mojster vseh stvari v telesu med nami, bi bilo res nedopustno, če se mi, vedoželjni Rimljani, z različnimi vprašanji ne bi obrnili Nate - saj nam samo Ti lahko poveš, kako je s to ali ono rečjo -, zato bi te rad ob tej priložnosti še nekaj vprašal.«

96. Nastanek vetra

1 **Jaz** sem rekel: »Vem, kaj Me želiš vprašati, vprašanja ni treba zastaviti, nanj bom kar odgovoril.
2 Glej, vprašanje se ti je porodilo ob dokaj hladnem vetru, ki je pravkar začel pihati. Rad bi vedel, od kod veter prihaja in kam gre; toda to bi ti zdaj težko dojel, čeprav bi Jaz na to zlahka odgovoril.
3 Veliko ljudi zazna piš vetra, toda ne vedo, od kod izvirno prihaja in kam ponikne in še manj razumejo, od kod se poraja duhovni veter v njihovem srcu in kam gre. Njihovo srce nič ne razume, ne poznajo niti svoje duše in še manj duha v njej, še najmanj pa bi lahko spoznali Mene kot praživljenjski in poglavitni veter življenja.
4 Glej, nič v materialnem stvarstvu ne more nastati in obstati brez duhovnega temelja in to velja tudi za veter, ki zdaj veje.
5 Že na Oljski gori sem nakazal vam, ob neki drugi priložnosti pa še izraziteje Svojim učencem, da je na tej Zemlji in tudi na vsakem drugem nebesnem telesu organsko-živalsko življenje, zato Zemlja kaže vse značilnosti naravnega delovanja in organsko-živalskega življenja. Prvič, hraniti se mora tako, kakor neka velika žival. Ker je živi organizem, mora imeti tudi neke vrste srce, pljuča, vranico, jetra, ledvice, želodec in tudi drobovje, kakršno potrebuje popolna žival, da bi živela. Če vse to Zemlja ima, potem se samo po sebi razume, da vi, prebivalci na njenem površju, zaznavate tudi vse mogoče izražanje njenega notranjega organsko-živalskega življenja.
6 Zemlja tudi diha in sicer od šest do šest ur. Šest ur potrebuje za vdih in šest za izdih. Takšen vdih in izdih se na vsej Zemlji in sicer štirikrat, zaznava kot periodični piš vetra, vendar tega, čeprav se po vsej Zemlji dogaja ob istem času, na površju Zemlje ni mogoče zaznati hkrati, ker se zaradi vsakdanjega vrtenja Zemlje okoli njene osi neprenehoma spreminja položaj Sonca nad Zemljo in sicer od jutra tja do sončnega zatona, zato poldne ali jutro, večer ali polnoč ne morejo biti ob istem času po vsej Zemlji.
7 Zelo daleč od tod proti vzhodu je zdaj že polnoč in zelo daleč proti zahodu, nekako v deželah, o katerih sem prej dejal, da so onstran velikega oceana, bo zdaj približno poldne. Skratka, na vsej zemeljski periferiji so na primer prav zdaj zastopani vsi dnevni časi in tako se lahko isti življenjski Zemljin izraz, čeprav se zgodi ob istem času, po vsej Zemlji ne zaznava ob istem dnevnem času.
8 Tudi veter, ki zdaj veje, je posledica prav takšnega vdiha Zemlje in izražanja njenega življenja. Toda tega si ne smeš predstavljati, kot da bi imela Zemlja usta in nos in da bi skozi te dele iztisnjeni zrak prišel sem morda celo s severnega ali južnega pola; ta veter nastaja veliko bolj tako, da se Zemlja pri vdihu raztegne, še posebno v občutljivejših mehkejših predelih pod morjem, in tako razširi, da se morje vsepovsod dvigne za nekaj rok visoko in pri izdihu, ko se Zemlja znova skrči in stisne, spet upade za toliko, kolikor se je med vdihom dvignilo. In glej, to dvigovanje in upadanje morja povzroči tudi

periodično premikanje ozračja, ki obdaja Zemljo in ga ti zaznavaš kot veter. Kajti noben veter ni drugega kakor zgolj bolj ali manj močno nenehno kroženje zraka; in tako je tudi z najmočnejšim orkanom. Vzroki, zakaj se začne zrak premikati, pa so lahko različni; če bi hotel vse našteti in natančno opisati, bi potreboval dneve.
9 Ker so vetrovi, ki prihajajo s severa, mrzli, tisti, ki prihajajo z juga, pa topli, vplivajo na podnebne razmere. Na severu Zemlje je zaradi obilnega snega in ledu mraz, zato od tam ne more priti topel zrak. Proti jugu je zaradi sončnih žarkov, ki padajo na Zemljo bolj navpično, zmeraj topleje, ob osrednjem pasu Zemlje celo vroče - to veš že iz svoje izkušnje - in zato so vetrovi, ki prihajajo z juga, topli, v velikih peščenih puščavah pogosto celo žgoči. Na skrajnem jugu pa so južni vetrovi zaradi tamkajšnjega polarnega ledu in snega spet zelo mrzli, takšni kot so na severni Zemljini polobli severni vetrovi.
10 In tako si, prijatelj Mark, za zdaj dobil obsežno razlago o naravnem nastanku vetra, drugo pa ti bo ob pravem času razkril že tvoj lastni duh, tako kakor vsakemu, ki bo znova v duhu rojen.
11 Pokazal sem vam že, da so pri vsem, kar se dogaja na Zemlji in tudi na vseh drugih nebesnih telesih, v ozadju duhovi, zato lahko to razlago končamo.
12 V poznejših časih pa se bo tako in tako pojavilo še nešteto raziskovalcev vseh naravnih pojavov; vse bodo tehtali in izračunavali in to bo gotovo dobro in koristno v boju proti številnim zmotam in za zatiranje črnega praznoverja, kljub temu pa se bodo številni takšni raziskovalci narave zelo motili zato, ker bodo povsem zanemarili duhovni pogled, se izgubljali v mrtvi materiji in iz tega tudi ne bo nič dobrega.
13 Vsak človek bi moral v vseh stvareh in pojavih spoznati pravi vzrok; toda to spoznanje bi moralo izvirati iz živega duha v človeku, da bi človek tako v duhu in polni resnici spoznal vse, ne da bi pri tem izgubil duhovni temelj življenja. Če človekovo spoznavanje temelji na tem, lahko s svojim poučevanjem o vseh mogočih stvareh in pojavih drugim ljudem resnično in živo koristi, kot čisti naravoslovec pa jim bolj škodi kakor koristi. Kajti kaj koristi človeku razumevanje vseh stvari sveta, če pa je ob tem prizadeta njegova duša? Ali mu bo to kaj koristilo na drugem svetu?«

97. O materialističnem raziskovanju narave

1 (**Gospod**): »Glej, pri starih Egipčanih je bila med vladanjem poznejših faraonov tudi množica proučevalcev in poznavalcev zgolj zunanje narave in njihova napisana dela še danes polnijo velike dvorane, omare in zaboje. Kar nekaj stoletij bi potreboval, da bi prebral vse te knjige, zvitke in table. In glej, duše tistih poznavalcev narave celo onstran še naprej raziskujejo in iščejo, padajo iz ene zablode v drugo in nobenemu angelu ne dovolijo, da bi jih poučil, vztrajajo v svojih utvarah in vir vseh sil zmeraj iščejo le v materiji, ki pa je tam tako rekoč niti ni; razdajajo se v svoji navidezni materiji, ki pa je ni nikjer drugje kakor zgolj v njihovi bežni in nadvse lahko spremenljivi domišljiji in utvari!
2 Lahko Mi verjameš, da je s tistimi dušami res tako, toda ob tem sprašujem: Koliko jim to koristi v življenju? Glej, prav nič; kajti dokler vztrajajo pri svoji utvari, zanje ne more vzcveteti noben življenjski blagor in dozoreti v zrel sad! Že tukaj na Zemlji je zgolj raziskovanje naravnih reči začasno, zemeljsko,

koristno le toliko, kolikor nastanejo iz tega marsikatere reči, ki jih ljudje lahko uporabijo v zemeljske namene; toda vse še tako številne iznajdbe, ki se jih bodo tudi v prihodnje domislili poznavalci narave, bodo ostale nepopolne vse dotlej, dokler jih ne bodo iznašli ljudje, ki bodo naravne materialne sile spoznavali samo na podlagi pravih in svetlih duhovnih temeljev in tako lahko zagospodarili nad naravo; zgled takšnih ljudi pa ste lahko videli v sedmih prebivalcih Zgornjega Egipta.
3 Toda ljudje, ki bodo res dobro spoznali sami sebe in na podlagi tega tudi naravo in njene sile, se bodo tostran raje ukvarjali s čim drugim in boljšim, kakor je izumljanje vsakovrstnih umetnih in materialno uporabnih stvari, strojev in izdelkov; kajti duhovni ljudje si bodo zmeraj prizadevali predvsem za to, da bi Mi bili čim bliže in si prilaščali polnost večnega življenja. Kajti samo to je za resničnega misleca in vidca nekaj vredno, ker mu ostane za zmeraj, vse tuzemsko pa je pomembno samo toliko, kolikor mu pomaga doseči ta veliki poglavitni cilj.
4 Tistemu, ki pravi: 'Glej, veliko dobrin imam, veliko bogastvo in svetu dajem veliko novih in umetelnih stvari, kajti priskrbim si spretneže z vsega sveta in ti ustvarijo vsakovrstne reči!', odgovarjam: 'Kako dolgo boš lahko vse to še imenoval svoje? Glej, že jutri utegne biti tvoja duša vzeta iz telesa in kaj od vsega tega, kar zdaj še označuješ kot svoje, bo lahko vzela s seboj? Pravim: Ničesar drugega kakor to, kar je v tem svetu komu resnično dobrega storila. Če pa tega ne bo imela, ji bodo tukajšnje številne dobrine, bogastvo in dragocenosti ustvarile onstran le visoko in težko premostljivo pregrado med Mojim kraljestvom in njenim bitjem in na oni strani bo veliko tuljenja in škripanja z zobmi.'
5 Zato naj vsak od vas išče predvsem pravo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, ki je tostran v resnični in živi ljubezni do Boga, ter dejavni ljubezni do bližnjega, vse drugo pa bo dodano kot svobodni dar.
6 Pustite pihati vetru in oblakom ubirati svojo pot, naravnih pojavov na tej Zemlji ne cenite bolj od notranjega življenja; kajti sadovi večnega življenja bodo zrasli samo iz notranjega. In tako naj bo tudi o tej temi dovolj, saj ste Me že razumeli.«
7 **Mark** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, kar si povedal zdaj, smo zanesljivo razumeli vsi in v tem Svojem pouku si znova dokazal, da si samo Ti Stvarnik, Gospod, Ohranjevalec in Upravljavec vseh stvari v svetu čutov in duhov. Znova sem Ti za vse z vso hvaležnostjo za večno zavezan. Zdaj vsaj vemo, kakšne oblike je naša Zemlja, kaj je in kako je bila ustvarjena.
8 Sicer si nam veliko tega odlično razkril že na gori in pri obsežni predstavitvi šestih obdobij stvarjenja Zemlje; toda zdaj se nam je razkril jasen in pravilen pogled na Zemljin zdajšnji položaj in tudi ta je za nas zelo pomemben. Sčasoma in s svojim vplivom na poučevanje mladih bomo pripomogli, da ljudje ne bodo imeli Zemlje le za združbo dežel, temveč za veliko kroglo in spoznali, da dan in noč ne nastajata z vsakdanjim kroženjem Sonca okoli Zemlje, temveč s samostojnim vrtenjem Zemlje okoli njene središčne osi v času naših 24 do 25 ur. O, to je za naš pravi izobraževalni sistem velika prednost, na vso moč si bomo tudi prizadevali, da si bodo že naši otroci o vsem tem pridobili čim popolnejšo izobrazbo.«

98. Budnost duše

1 Ko je Mark to povedal, se je na jugozahodu za neko goro prikazala ognjena rdečica.
2 Vprašali so Me, kaj naj bi to bilo in kaj naj bi pomenilo.
3 **Jaz** pa sem odgovoril: »Prijatelji, komaj truda vredno je nameniti najmanjšo pozornost takšnemu povsem navadnemu naravnemu pojavu. Na drugi strani tiste, niti ne posebno visoke gore, so pastirji podnevi nabrali kopico suhega lesa in jo zdaj, ko se je zmračilo, prižgali; zdaj gori in kmalu bo povsem pogorela. To pomeni ta pojav.«
4 Oglasil se je **Agrikola**: »To pa res ne more kaj prida koristiti ljudem!«
5 **Jaz** sem rekel: »Prav gotovo ne; ampak ta ogenj so opazili tudi farizeji iz Jeruzalema in ti bodo iz tega napletli številne zgodbe. Toda prav zdaj potujejo čez tisti grič potniki gor v Tir; ob vrnitvi bodo obiskali Jeruzalem in povzročili, da bodo farizeji kaznovani zaradi svojih laži in to bo še najkoristnejša posledica tega pojava.
6 Toda zdaj so naše kuharice že pripravile večerjo; to noč ne bo mogoče več videti nič posebno pomembnega, zato se odpravimo v hišo in povečerjajmo.«
7 Komaj sem to izgovoril, že je iz hiše prišel sluga in oznanil, da je večerja pripravljena; takoj smo odšli noter, posedli in začeli uživati dobro pripravljene ribe, kruh in vino. Vsi so bili dobre volje, ker sem bil dobro razpoložen tudi sam.
8 Marija iz Magdale je Mariji in Marti zaupala več prigod s tempeljskimi duhovniki, kako zelo so se ti trudili, da bi jo zapeljali in jo pridobiti na svojo stran in kakšne bogate darove so ji nosili. Ona pa si je mislila: Ti bi lahko koristili revnim; in potem je zgolj zaradi revnih ustregla njihovi grešni sli. Toda celo to, da se je pustila zapeljati v greh, ji je škodovalo; kmalu jo je obsedlo sedem zlih duhov in zelo veliko je morala prestati. In tako je zdaj pripovedovala o marsičem, kar je morala pretrpeti in tudi o tem, da sem jo prav Jaz odrešil zlih duhov in da se je ob tej priložnosti znova obrnila Name v vsej ljubezni in gorečnosti srca.
9 Pomiril sem jo in ji naročil, naj je in pije.
10 Nato Me je Mark vprašal, ali so bili zli duhovi, izgnani iz tega dekleta, iste vrste kakor tisti v Iliriji.
11 **Jaz** sem rekel: »Seveda; samo takšni, še skrajno materialni duhovi, ali v tem primeru, bolje rečeno, duše, delajo nekaj takega, če le dobijo priložnost za to. O tem, kako takšne priložnosti nastanejo, pa sem vam že povedal toliko, kolikor je bilo nujno. Zato o tem ne bomo več izgubljali besed. Tukaj sem si nameraval privoščiti več počitka kakor na Oljski gori, toda glejte, prav tukaj pa sem imel več opraviti z vami kakor kateri koli dan na Oljski gori. Toda nič ne de, dokler je dan, naj človek tudi dela; šele ko prideta noč in tema in ni mogoče dobro delati, naj si privošči počitek. Kdor pa ponoči počiva, ta naj ne spi preveč trdno, da bo lahko slišal, ali morda ne vdira v njegovo hišo tat, ki si hoče prilastiti imetje trdno spečega.«
12 Nato se je oglasil Peter: »Gospod in Mojster, ko je človek zvečer pogosto zaradi težkega dela in napora zelo zaspan, je zelo težko v spanju bedeti. Kako naj si človek pomaga?«

13 **Jaz** sem odgovoril: »Prav gotovo ne tako, kot si to razumel ti; četudi človek telesno še tako trdno spi, bedi njegova v Meni trdna duša in ta bo telo, če bo potrebno, že zbudila.
14 Prav zato sem vam to zdaj tudi povedal, da bi ohranili duše čiste; kajti nečista duša je navsezadnje prav tako materialna kakor telo in ne more bedeti nad telesom, ker tudi njen notranji duh ne more bedeti nad trdno spečo dušo, saj ta njegovega vpliva ne more in noče zaznati.«
15 Nato se je oglasil **Tomaž**: »Gospod in Mojster, dobro vemo, da naše duše še zmeraj niso dovolj čiste, toda kaj naj storimo, da bi postale tako čiste, da bi ugajale Tebi?«
16 **Jaz** sem rekel: »O tem sem vam že velikokrat govoril in to celo pokazal! To upoštevajte in ogenj vaše ljubezni do Boga in bližnjega bo vašim dušam že priskrbel, kar jim še manjka. Ko bom odšel v nebesa in se bo nad vas izlil Moj duh, bodo postale vaše duše čiste kakor čisto zlato; toda dotlej vztrajajte v ljubezni in pravem potrpljenju.«
17 Učenci so bili s tem zadovoljni in Me tistega večera niso nič več spraševali.

99. Izpolnjene in neizpolnjene prerokbe. Človekova svobodna volja in Božja vsevednost

1 Nato Me je **eden od farizejev**, ki je imel v Betaniji tudi ženo in otroke, vprašal: »Gospod in Mojster, ali mi boš zameril, če odidem pozdravit ženo in otroke?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »O niti najmanj, toda poglej Moje najstarejše učence; tudi oni imajo doma žene in otroke in nihče od njih Me ni vprašal kaj takega kakor zdaj ti. Tebi in vsem drugim pa povem: Kdor kje v svetu še to ali ono bolj ljubi kakor Mene, ta Me ni vreden; kdor položi roko na plug in se pri tem ozira nazaj - to pomeni, da se ozira na posvetno - še ni dozorel za Božje kraljestvo. Ali morda misliš, da bodo zato tvoja žena in tvoji otroci bolje preskrbljeni, če jih boš to noč še videl in govoril z njimi? - Tako menim; sicer pa si svoboden, in lahko storiš kakor misliš, da je prav«
3 Ko je farizej slišal, kaj sem povedal, si ni več želel, da bi pozno zvečer obiskal ženo in otroke in je mirno obsedel za mizo.
4 Toda iz množice judovskih Grkov Me je nekdo drug, ki je bil tudi **farizej**, vprašal: »Gospod in Mojster, že od vekomaj v Svojem duhu veš, kaj boš naslednji dan storil in kaj počel. Včasih si nam to kar sam nakazal in tako tudi ne more biti tako zelo narobe, če Te zdaj vprašam, kaj nam bo prinesel jutrišnji dan.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Če bi bilo tebi in drugim potrebno in koristno, bi vam že povedal, kaj vse bom počel jutri; ker pa ni tako, vam tudi ne bom nič povedal.
6 Za človeka ni dobro, če preveč ve vnaprej, kaj se mu bo zagotovo zgodilo v prihodnosti; to bi lahko ljudi spravilo ali v obup ali pa bi postali mlačni in nedejavni.
7 Na tej Zemlji, kjer se vzgajajo Božji otroci, napovedovanje prihodnosti nikoli ni tako zanesljivo, kakor na katerem drugem vesoljnem telesu; kajti pri popolni svobodni volji ljudi te zemlje je najpomembnejše, kaj ljudje sami hočejo in kako ravnajo po svojem spoznanju in volji.
8 Če bi rekel: 'Zdaj lahko spoznavaš, hočeš in ravnaš po svoji volji, toda zgodilo se bo samo to, kar hočem in ti napovedujem Jaz!', in če bi bilo tako, potem bi

resnično zaman prišel iz nebes k vam, ljudem in ne bi potrebovali Mojega nauka!
9 Da, povedal bom celo še več: Če bi se v moralnih in državnih zadevah moralo zgoditi samo to, kar vam napovedujem Jaz in sicer zanesljivo, potem namen ljudi ne bi bil višji od namena živali; in čemu vam potem presoja, razum, ljubezen in svobodna volja, ki izvira iz ljubezni? Napovem vam lahko samo to, da se vam bo zgodilo to ali ono, če boste tako ali drugače hoteli in ravnali; če pa bi nekemu ljudstvu ali le enemu človeku kot že povsem določno napovedal, da se bo to ali ono zanesljivo zgodilo, potem vi ne bi bili določeni, da postanete Božji otroci in Jaz v Svojem duhu ne bi bil vaš Oče.
10 Ozrite se samo na preroke, ki so napovedovali prihodnje stvari; ali je kateri od njih napovedal kaj takega, kar bi se moralo neogibno zgoditi? Vsak je svoje napovedi oprl zgolj na določene pogoje, ki so se zmeraj nanašali na izboljšanje ali poslabšanje ljudi. Le Moje utelešenje je bilo ljudem napovedano kot povsem določeno brez njihovega hotenja in ravnanja in v njihovo dobro, zato je tudi povsem Moje delo; toda čeprav je tako, pa kljub temu vsakemu dopustim, če le hoče, da sodeluje pri tem Mojem velikem delu.
11 Jona je moral - gnal ga je Moj duh - oditi v Ninive in prebivalcem napovedati, da bodo uničeni, če bodo vztrajali v svoji zlobi. To je storil nerad, saj je kot prerok dobro vedel, da Moje napovedi zmeraj temeljijo na pogojih. Toda prebivalci Niniv so se poboljšali, zato se Moja grožnja ni uresničila, to pa je ujezilo celo samega Jona.
12 Podobno se je zgodilo preroku Jeremiji, Hilkijazovemu sinu, enemu izmed duhovnikov Anatota v deželi Benjamin, ki sem ga poklical v času Jozije, Amonovega sina, kralja Judeje, v njegovem trinajstem letu vladanja in v času kralja Jojakima, Jozijevega sina in do konca enajstega leta Zedekija, tudi enega od sinov Jozije, kralja Judeje in do zasedbe Jeruzalema v peti luni. Da, napovedi tega preroka so se večkrat izpolnile in sledilo je ujetništvo, toda ne zato, ker sem to Jaz po omenjenem preroku napovedal tedanjim Judom, ki so Me povsem pozabili, temveč ker se niso poboljšali - preroka so samo zasmehovali, ga žalili in nazadnje celo preganjali, dokler ni ves nejevoljen vse zapisano uničil, tako da sem mu moral potem naložiti, naj znova vse zapiše.
13 Judje so bili torej sami krivi, da se jim je zgodila večina tistega hudega, kar jim je bilo napovedano. Toda pri številnih Judih, ki so se res poboljšali, se ni uresničil slabi del Jeremijeve napovedi, temveč le dobri.
14 In tako tudi vse, kar sem vam že in vam bom še napovedal, samo po sebi razumljivo nujno razpade na dva dela - ali se uresniči hudo ali se uresniči dobro; tudi to, kdaj se bo kaj zgodilo, ni nikoli trdno določeno, temveč je zmeraj odvisno od hotenja in ravnanja ljudi. Kako bi lahko kateremu koli še tako izrojenemu ljudstvu rekel: 'Ker si postalo tako hudobno in nisi upoštevalo Mojih resnih svaril, boš, šteto od danes, v sedmem dnevu z bliskom in gromom, smolo in žveplom iz nebes zbrisano z zemlje!' -, ljudstvo pa bi si to vzelo k srcu, se pokorilo v raševini in pepelu in se vrnilo k Meni?! Ali bi ob tako spremenjenih okoliščinah sedmega dne še lahko uresničil svojo napoved samo zato, ker sem jo napovedal? Nikakor, temveč bi se ljudstva, ki se je poglobilo vase, usmilil, ga blagoslovil in ga ne bi kaznoval.
15 Videli ste znamenja in veste, kaj sem napovedal o prihodnosti Jeruzalema; toda s tem še ni rečeno, da se bo vse to tudi neogibno zgodilo, temveč bo odvisno zgolj od volje in ravnanja Judov in tempeljskih duhovnikov«

16 Nato je **farizej** pripomnil: »Toda Gospod, kljub temu pa pri Sebi vendarle že natančno veš, ali se bodo Judje in tempeljski duhovniki poboljšali ali ne in potem lahko tudi napoveš, ali se bo nad njimi uresničila napovedana sodba ali ne.«
17 **Jaz** sem odgovoril: »Razmišljaš človeško, vendar jaz razmišljam drugače. Ali nisi nikoli v Pismu tu in tam prebral: 'In Gospod je odvrnil svoj obraz od tega ljudstva.'? Kaj to pomeni? Glej, tole: Ko neko ljudstvo enkrat, dvakrat, trikrat ali celo do sedemkrat posvarim, potem ne upoštevam več tega, kaj ljudstvo hoče in kaj tedaj počne; skratka, ljudstvo ali pa zgolj en človek lahko sam pri sebi hoče in počenja, kar se mu zljubi, pa tega ne spremljam več, dokler se povsem ne poboljša ali pa ne dopolni mere svojega greha. Kar potem ljudstvo ali neki človek hoče in kako ravna, tako se mu bo tudi zgodilo! Kajti na Zemlji sem že vse uredil tako, da ima vsako človekovo ravnanje nujno posledico.
18 In tako bo prišel tudi jutrišnji dan, ne da bi vam moral zdaj napovedati, kakšen bo. Četudi čisti duhovi svetlobe človeku občasno kaj napovedo, pa bo kljub temu ostalo pri tem, kar sem vam povedal zdaj in kar mora vaš razum spoznati kot edino resnično. Danes smo že dovolj razpravljali o različnih stvareh, zato pojdimo zdaj znova k počitku in si s spanjem okrepimo drobovje.«
19 Nato so vsi vstali in se odpravili v svoja počivališča. Jaz pa sem ostal v sobi na Svojem počivalnem stolu do naslednjega jutra.

100. Šege in navade

1 Potem ko se je tisto noč vsak dobro naspal in spočil, so vsi z Menoj vred vstali že uro pred sončnim vzhodom in se po judovski navadi umili; Rimljani so storili to s prijetno dišečimi vodicami in se nato namazali še s prijetno dišečimi olji, zato se je seveda po sobah v hiši razširil prijeten vonj.
2 K Meni je pristopilo **nekaj učencev** in reklo: »Gospod, ti so sicer sprejeli našo vero in naše prepričanje, toda zdi se, da še kar vztrajajo pri svojih poganskih navadah. Te njihove vodice, olja in mazila so verjetno zelo dragi, zato bi bilo veliko bolje, da bi se, tako kot mi, umili s čisto in svežo vodo, denar, ki ga gotovo veliko porabijo za svoje vodice, olja in mazila, pa namenili revnim.«
3 **Jaz** sem dejal: »Kdor naredi za revne toliko kot ti Rimljani, ta ima tudi pravico, če je dovolj bogat, da si neguje telo tako, kot je vajen iz otroških let; kajti zanje je postala to naravna potreba, tako kot vam čista in sveža voda. Jaz pa se ne menim za to, s čim si kdo umiva in oživlja kožo, mar mi je le to, ali je pred Menoj umitega in čistega srca.
4 Ko boste ljudstvom oznanjali Moj evangelij, jim tudi pustite njihove navade negovanja telesa; kajti za vsakogar je povsem dovolj, če verjame Vame in v Moje ime, ter živi po Mojem nauku, svoje telo pa lahko hrani in neguje, kakor je vajen iz otroštva, tako kakor zna, da lahko ostane svež in zdrav.
5 Skratka, kar opazite, da dopuščam Jaz, dopuščajte tudi vi! Svetujte pa tudi to, kar sem vam svetoval v dobro duše vsakega človeka - ne da bi se jezili, ali bo kdo to sprejel ali ne - tistim, h katerim vas bo pripeljal Moj duh.
6 Tudi jejte in pijte tisto, kar kdo pred vas postavi na mizo in ne uganjajte velikega hrupa glede materialnosti zunanjega judovstva, ki Zame nima nobene vrednosti, temveč ravnajte v duhu pravega, notranjega in živega judovstva -

potem boste Moji pravi učenci. Vesel bom vas in vašega delovanja in med vami bom v duhu vse do konca časov te zemlje! - Ali ste Me razumeli?«
7 Oglasil se je **Janez**: »Gospod, zmeraj praviš: 'Do konca časov te zemlje!' Dobro, ko se bodo ti končali - le kaj bo potem z večnostjo; ali bomo do konca časov te zemlje preživeli tukaj in morali ves čas pridigati Tvoj evangelij vsem ljudstvom na Zemlji?«
8 Svojemu ljubljencu sem prijazno odgovoril (**Jaz**): »Včasih še prav po otroško dojemaš stvari. Telesno ne boste živeli na tej zemlji dlje kakor kateri koli pošten in zdrav človek; deloma boste še naprej duhovno delovali v vsakem, ki vam bo sledil v Mojem imenu, večinoma pa boste naprej večno živeli pri Meni v Mojih nebesih in iz njih boste laže kakor zdaj vplivali predvsem na tiste ljudi te zemlje, ki so iz vam že znanih razlogov določeni, da bodo postali Moji otroci, tako kakor vi.
9 Resnični konec časov te zemlje je še nepojmljivo daleč. Kajti glej, vsa materija te zemlje je sestavljena iz sojenih duš, ki se morajo šele odrešiti. Če računate en atom materije na snov ene duše in da se na leto iz sodbe materije lahko odreši samo 10 000 krat 10 000 duš po poti, ki sem jo vam že pogosto pokazal – zato, ker na zemeljskih tleh ob takšnem letnem prirastku ljudi ne bi bilo prostora še za več duš - boste spoznali, da bo Zemlja tudi materialno obstajala še zelo dolgo, kljub številnim spremembam.
10 Ob tem pa se materija Zemlje nenehno krepi še iz Sonca in etra, ki jo obdaja, sicer manj, kakor znaša količina odrešenih duš na leto in tako vam bo še razumljivejše, kako daleč je do Zemljinih poslednjih dni. Vse to sem torej uredil že zdavnaj in samo ljudem, ki nosijo breme mesa, se zdi ta čas zelo dolg. V Mojem kraljestvu pa boste čas in njegovo trajanje presojali z drugimi očmi, iz povsem drugega zornega kota in z drugačno modrostjo. - Glejte, tako je s temi stvarmi.
11 Pojdimo pa zopet ven na prosto. Kajti kmalu se bodo vsi navzoči vrnili iz svojih sob v to dvorano, Jaz pa želim biti pred tem še na prostem z vami, maloštevilnimi.«
12 Ko sem se to pogovarjal z nekaterimi Svojimi starimi učenci in sicer s Petrom, Janezom, Andrejem, Jakobom in Matejem, je prišel k nam tudi Lazar, Me pozdravil in vprašal, kdaj bi rad zajtrkoval.
13 In **Jaz** sem rekel: »Kmalu po sončnem vzhodu, ker bom potem do večera v kraju, iz katerega se bomo vrnili šele zvečer; kam se bomo podali, pa boste že še izvedeli.«
14 Ko je Lazar to slišal, je šel ven in določil vse potrebno; Jaz sem se z nekaterimi učenci takoj odpravil na prosto in kmalu se nam je pridružil tudi Lazar.

101. Jata žerjavov

1 Nekako tisoč korakov od mesteca Betanije je bil osamljen grič, tudi Lazarjeva last. Odpravili smo se tja in se kmalu zlahka povzpeli gor, saj ni bil previsok; ker pa je stal na samem, je bi z njega čudovit razgled, dokaj dobro se je videlo celo do Jeruzalema.
2 Ko smo bili povsem na vrhu, smo zagledali, da se nam od severozahoda približuje jata žerjavov in Lazar je pripomnil, da te ptice le malokdaj letijo tako zgodaj zjutraj; po navadi letijo šele okoli poldneva, večinoma pa v

popoldanskih urah. Zato se verjetno dogaja kaj izrednega, saj imajo te ptice zelo izostren nagon in že veliko dni vnaprej na kraju, kjer se zadržujejo zaradi prehrane, zaslutijo grozečo nevarnost in se pripravijo na pot. Na znamenje svojega vodje se dvignejo in nato odletijo na kakšen drug varen kraj.
3 **Jaz** sem rekel: »Z opazovanjem si res spoznal pravo naravo teh ptic, toda tokrat sporočajo še nekaj drugega. Če bi znal na temelju stare znanosti razbirati prispodobe med duhovnim in čutnim svetom - tudi to boš še dosegel -, bi tudi v celoti razumel pravi pomen tega jutranjega leta žerjavov; tako pa razumeš zgolj to, kar si izkušenjsko razbral o naravi teh ptic.
4 Zelo pozorno opazujte, kaj bodo te nadvse previdne ptice počele, ko bodo letele nad nami!«
5 Nato smo pazljivo opazovali njihov let, približevale so se nam kar najbolje razvrščene. V dolgi vrsti jih je letela stotnija, natanko sedem pa se jih je razvrstilo v majhen kot, sestavljen iz starih, močnih in najbolj izkušenih moških vodij.
6 Ko je jata žerjavov letela nad našimi glavami vsaj štiristo mož visoko, se je nenadoma ustavila, vrsta se je razkropila in sto sedem žerjavov je začelo krožiti, se spuščati čedalje niže vse dotlej, dokler se niso spreletavali nad nami komaj za sedem mož visoko in nam začeli tako izkazovati čast s svojim ne posebno prijetnim oglašanjem. To je trajalo nekaj minut; nato so se ptice spustile pod hrib na raven, kjer je bil precejšen ribnik, v katerem je Lazar gojil ribe, seveda povsem navadne, za svoje gospodinjstvo. Tam so ptice popile toliko vode, kolikor so je potrebovale za nadaljevanje poti. Ko so se očitno vse odžejale, je dalo sedem najstarejših ptic dobro vidno znamenje za odhod in vse hkrati so se kot ena dvignile v zrak, pred dokončnim odhodom pa še nekajkrat zaokrožile okoli griča, na katerem smo bili. Nato so se v krogih hitro dvignile na prvotno višino, se razvrstile kakor prej in poletele proti severovzhodu; šele ko so bile precej daleč, so se preusmerile iz severovzhodne smeri v jugovzhodno in potem jih nismo več videli.
7 Nato se je znova oglasil **Lazar**: »Gospod in Mojster, če vse to človek prav premisli, je bil to pravi čudež!«
8 **Jaz** sem rekel: »Kako bi Mi to pojasnil - zgolj po svojem občutku?«
9 **Lazar** je rekel: »Gospod in Mojster! Kot se je povsem naravno pokazalo, je bil čudež že njihovo povsem naravno vedenje; kajti te ptice so zelo pametne in zdi se, da dobro vedo ali močno čutijo, da se mi, ljudje in zlasti mi, Judje, ne moremo šteti za njihove prijatelje in tako še nikoli ni bilo slišati, da bi se te ptice tako zelo prijateljsko približale gruči ljudi.
10 Grkom, ki te ptice nekako po božje častijo, se marsikdaj prav prijateljsko približajo, tako kot se je zgodilo tukaj. Toda, kot rečeno, pri nas, Judih, se kaj takega po mojih izkušnjah še ni zgodilo, vsaj kolikor vem. Zato se mi zdi to pravi čudež. Kajti te pametne ptice so opazile, kdo je na tem griču - namreč tudi njihov Gospod in Stvarnik - in zato so se z velike višine spustile povsem blizu tega griča, da bi nagonsko in po svojem občutenju pozdravile in počastile svojega Stvarnika in Gospoda.
11 Tudi moj ribnik še ni imel te časti, da bi žerjavi, ki pijejo samo najčistejšo jezersko vodo, pili iz njega nekoliko kalno vodo; najbrž so slutili, da si Ti z svojo sveto in vsemogočno voljo v vodo v ribniku skrivoma skrivoma blagoslovil in jo okrepil zanje. To so gotovo dobro začutili, zato so se po popiti vodi dvignili in grič znova veselo obleteli, da bi se Ti zahvalili za blagoslovitev vode in se

šele potem, po zahvali, vzklikajoč dvignili do svoje prvotne višine in potem, ko si jih okrepil, nadaljevali dobro zastavljeni let.
12 Zdi se, da je vzrok za to, da se pri letu niso že takoj usmerili od tod proti jugovzhodu, prav njihov izostreni nagon, zelo podoben našemu razumu. Kajti v tej smeri bi se preveč približali Mrtvemu morju in potem bi jih zlahka ogrozile njegove daleč segajoče zle izparine. Lahko bi rekli, da so zato najprej modro ubrali severovzhodno smer in šele potem, ko so bili zunaj nevarnosti, ki jim je grozila zaradi prevelike bližine zlega morja, poleteli v smeri, ki jih bo zanesljivo varno pripeljala na cilj.
13 Po mojem povsem naravnem opazovanju in mnenju je to pred očmi človeka, ki je bil od mladosti vajen naravne pojave opazovati natančno in premišljeno, tako kot to počno posvetni modreci, zanesljivo pravi čudež. - Ali sem prav povedal, o Gospod in Mojster?«
14 **Jaz** sem rekel: »Da, da, Moj ljubi prijatelj in brat, to zadevo si zelo dobro dojel; takšna je videti, če jo opazujemo zgolj iz naravnega zornega kota. Toda v ozadju je še neverjetnejša globlja modrost, to pa lahko prepozna samo tisti, ki je sposoben notranjega duhovnega zrenja in občutenja in je v tolikšni meri premagal smrt svoje materije, kolikor je smrt posegala v dušo in jo strašila.
15 Da bi lahko vsi tukaj navzoči, maloštevilni, dobili glede tega že vnaprej nekaj namigov, vam bom te tudi dal, še preden nas najdejo drugi - torej Mi prisluhnite!«

102. Duhovne prispodobe leta žerjavov

1 (**Gospod**): »Glej, kar koli obstaja v naravnem svetu, v njegovih treh kraljestvih, vsi, še tako nepomembni pojavi, so za razsvetljeno človekovo dušo zapis in sporočilo. In tako je bilo in je tudi z jato žerjavov, ki smo jo videli. Res je, da so Mi te ptice izkazovale nekakšno čast; toda nespametno bi bilo domnevati, da so Me kakor koli prepoznale. Zadeva je povsem drugačna in nekaj, kar se vam zdi čudežno, je pravzaprav povsem naravno.
2 Glej, vsakega človeka kot duhovno, duševno in naravno telesno bitje obdaja tudi nekakšno zunanje življenjsko ozračje in prav tako tudi vsako vesoljno telo, vsak kamen in tudi vsako drevo in vsako rastlino, glede na njeno vrsto, in tudi vsako žival; kajti brez takšnega zunanjega življenjskega ozračja ne more obstajati ne Zemlja, ne kamen, ne katera koli druga rudnina, rastlina ali žival.
3 Da je to res, so lahko nekateri od vas prav gotovo razbrali tudi iz svojih pogostih izkušenj, saj se na primer v hrastovem gozdu počutite drugače kakor v cedrovem. Drugačen občutek se poloti človeka, ko se znajde na apnenčasti skali in drugačen na skali iz granita; drugačen občutek ima pozoren človek v vinogradu in drugačnega na vrtu s figovimi drevesi; in prav tako spreminjajoči se občutek ga obide, ko se mu približujejo različne živali in še bolj ob približevanju različnih ljudi. Zelo občutljiv človek zazna to že na daleč in čuti, ali se mu bliža dober ali hudoben človek.
4 In glejte, to zaznavajo tudi živali, številne celo veliko bolj izostreno kakor kateri koli materialno usmerjeni in malo o dobrem in slabem premišljujoči človek.
5 Če je človek dober in v duši poln Božjega duha, se tudi njegovo zunanje življenjsko ozračje čedalje bolj krepi in sega zelo daleč naokrog. Če se takemu človeku približajo zveri, jih njegovo zunanje življenjsko ozračje prežame in

pomiri, približajo se mu prijateljsko in mu ne storijo nič žalega, s svojo voljo jih lahko celo ukroti, da mu postanejo poslušne.
6 Zglede o tem, da je povedano res, najdete pri praočetih Zemlje, patriarhih in prerokih, v tem času pa ste to ob Meni celo že večkrat sami skusili.
7 Da, predvsem Jaz sam imam in tudi vi z Menoj, najobsežnejše nad vse nas segajoče zunanje življenjsko ozračje najvišje moči, dobrote in popolnosti.
8 Žerjavi, ki smo jih videli in so se poleti zadrževali v bolj severnih močvirjih in majhnih jezerih Grčije, so zdaj jeseni, ko se selijo, prileteli tja, kamor jih je vodil njihov izostreni instinkt. Ti žerjavi, ki so prišli k nam iz bližnjega močvirja, so kaj hitro zaznali našo zunanjo življenjsko sfero in se prepustili svojemu instinktu. Ko so prileteli sem, so se počutili nadvse udobno, zato so se ustavili in se spustili povsem blizu nas, krožili okoli nas in pri tem radostno uživali. Počutili so se, ko da so se povsem nasitili in zato tudi pili vodo - prvič, da bi se odžejali in drugič, da bi si priskrbeli zalogo za nadaljnji let, saj so cilj njihovega potovanja velika indijska prostranstva.
9 Glejte, to, o čemer ste menili, da je bil pri žerjavih nekakšen čudež, je v bistvu nekaj povsem naravnega, to pa prepozna samo Tisti, ki dobro pozna celoten ustroj vseh bitij.
10 Vse to je sicer res tudi čudež, toda ne tiste vrste, ki ga slepo človeštvo označuje kot čudež - čudež nekakšne božanske magije -, za v duhu prebujene ljudi je to povsem nekaj naravnega.
11 Če bi morda v eni uri priletela sem še druga jata žerjavov, bi bil pojav enak, le da bi ga razumeli bolje kakor prvega.
12 Toda kaj takšna jata žerjavov sporoča v zapisu in jeziku notranje duhovne prispodobe? Kdo lahko prebere sporočilo in ga potem z besedami natančno povzame in razumljivo izrazi? - Glejte, to je povsem drugo vprašanje, na katero je prav gotovo teže odgovoriti, kakor razložiti pojav, za katerega ste menili, da je pravi čudež.
13 Te ptice prebivajo samo v čistih močvirjih v bližini jezer, kjer je voda čista; v smrdečih in gnilih mlakužah bi jih težko našli. Hranijo se z zdravimi živimi ribicami in tudi s čistimi jezerskimi črvi.
14 Čista voda v duhovni prispodobi pomeni čista spoznanja celotne resnice iz nebes, ki jih nič ne more skaliti.
15 Te živali torej ponazarjajo ljudi, ki si nenehno prizadevajo za čista spoznanja in si hranijo dušo s čistimi živimi ribicami (živo Božjo besedo) in čistimi črviči (čistimi izkušenjskimi spoznanji narave).
16 Ker se ptice, o katerih govorimo, obdajajo samo s čistim, opazimo pri njih izrazito inteligenco in red v vsem, kar nam je znano iz njihovega življenja. Kjer prebivajo, postavijo zelo skrbne straže in te z določenim tonom skupnost opozorijo, da se ji bliža sovražnik, ki ga postavljeni čuvaj s svojim izostrenim občutkom nezmotljivo zazna iz svojega, daleč segajočega zunanjega življenjskega ozračja. Te ptice zaznajo tudi natančen čas svoje selitve; in ko ta pride, poteka vse zelo previdno in urejeno, o tem ste se pogosto lahko tudi sami prepričali.
17 Glejte, tako začne tudi človek - in navsezadnje še vsa velika skupnost - iz svojih povsem čistih spoznanj vse kar se da dobro urejati in biti pri ravnanju in dejanju ravno prav previden in moder, zato je tudi vse življenje in večno kar najbolj in najzanesljiveje uspešen.

18 Premočrtni žerjavov let izraža trden in resen značaj, ki se nikoli ne oddaljuje od spoznane resnice; kajti s takšnim skrajno premočrtnim duhovno usmerjenim ravnanjem in potovanjem človek še najprej uresniči spodbuden življenjski cilj.
19 Pri nadaljnjem letu teh ptic ste lahko pred to dolgo vrsto opazili nekakšne vodnike. Glejte, tudi to se dogaja zaradi čiste hrane.
20 Če se človeške duše neke skupnosti hranijo s čisto hrano resnice, kmalu in zlahka iz svoje srede izberejo najmodrejše, jim izročijo vodstvo in upravljanje ter jim povsem zaupajo; dokler živijo na tej zemlji, ostanejo ti tudi njihovi vodniki in voditelji, ko pa se kateri od njih poslovi, ga kmalu zamenja najvrednejši član skupnosti. Duh umrlega tudi iz onstranstva kakor pravi duh varuh bedi nad skupnostjo, ki jo je zapustil, je z njo v blaženi družbi in v stikih ter jo poučuje. Tako je bilo pri praočetih, patriarhih in številnih prerokih. In takšna dobro urejena skupnost zanesljivo živi v pravi nebeški blaženosti že tukaj na Zemlji.
21 Kajti samo človek, ki v življenju povsem pridobi notranjo življenjsko luč, ko dodobra spozna sebe, Boga in Njegove najbolj ljubeče in najmodrejše namene s človekom in pred seboj ne vidi smrti, temveč zgolj večno, najbolj blaženo življenje, je lahko nebeško blažen že na Zemlji, drug, ki ne živi po takšnem življenjskem redu, pa neprenehoma dvomi, preganjajo ga mračne misli, in da bi jih prepodil in potlačil, se predaja čutnim užitkom; in tako, namesto da bi postal nebeški otrok, postane zgolj otrok pekla in njegove stare usojenosti.
22 Sedem vodnikov ponazarja popolno število dobrega in resničnega iz Božjih nebes, kajti v takšnem popolnem številu je prikazanih vam že znanih sedmero Božjih duhov, ki delujejo in ravnajo skladno s pravim redom. Zato tudi vsaki skupnosti zadostuje sedem predstojnikov, po zgledu sedmih duhov v Bogu; toda pri tem mora vsak imeti v sebi dejavnih vseh sedem duhov, pri vodenju skupnosti pa mora zastopati enega izmed njih kot glavnega.
23 Takšna skupnost bo potem pred Bogom kakor samostojen popoln človek, kakor se to dogaja v nebesih. Ta so sestavljena iz nešteto združb in vsaka nekako predstavlja popolnega človeka. Združbe se razlikujejo zgolj v tem, da se v nešteto raznolikih razmerah v tej ali oni združbi zdi bolj ali manj izražen in zastopan ta ali oni Božji duh.
24 Iz opisanih razmer, ki se med ‘bolj’ ali ‘manj’ raztezajo v neskončnost, nastaja v materialnem stvarstvu tudi neskončno veliko raznih oblik, tako kot se tudi iz sedmih temeljnih barv izpeljuje neskončna raznolikost vseh mogočih barv ali iz sedmih preprostih tonov v čisti glasbi ustvarja neskončno raznovrstnih melodij in očarljivih harmonij.
25 Glejte, tako kot sem vam tukaj samo na kratko iz narave in leta žerjavov podal ustrezno duhovno in nebeško sliko, obstaja podobnost tudi v vsem, kar lahko na tej Zemlji vidite, slišite, vonjate, okušate in občutite. Toda ključa do tega vam ne moreta dati ne vaše telo ne vaša strahopetna duša, temveč zgolj živi in večni Božji duh v srcu vaše duše in stvarstvo s svojimi nešteto pojavi bo postalo za vas velika odprta knjiga, iz katere boste razbrali in dodobra razumeli temelj božanske ljubezni, modrosti in moči. - Ali ste zdaj to dojeli?«
26 **Vsi** so rekli: »Da, Gospod, Ti veliki Bog in Mojster večnosti, kajti tokrat si spet govoril povsem jasno in odkrito. Kdor v Tvoji šoli ne postane dober, razsvetljen in moder, ne bo postal takšen nikjer in nikoli!«

103. Rimljani pridejo h Gospodu

1 Nato se je oglasil **Lazar**: »Gospod in Mojster! Res je škoda, da tega posebnega pouka niso mogli slišati tudi zelo vedoželjni pošteni Rimljani. Kaj naj jim odgovorimo, ko nas bodo gotovo vprašali, kaj se je dogajalo tukaj, medtem ko jih ni bilo? Ali jim lahko kaj povemo o velikem poduku dobljenem ob letu žerjavov?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Če bi menil, da je to zanje dobro in nujno, bi bil Jaz prvi, ki bi poskrbel za to, da bi se udeležili poduka; ker pa za zdaj še ni nujno, da bi morali spoznati globlje modrosti Božjega kraljestva, sem samo vam, maloštevilnim, to pokazal in razkril kot nekaj posebnega.
3 Prav Rimljani in pred njimi tudi Grki so na nerazumljenem starem nauku in prerokovanju starih Egipčanov - ki so to povsem pravilno izpeljali iz prispodob med svetom čutov in svetom duhov - utemeljili svoje mračno poganstvo in malikovanje. Več kot polovica njihove duhovščine se ukvarja s pojavi tega naravnega sveta in iz njih marsikaj napoveduje. V ta namen jim pridejo zelo prav jutranji let različnih ptic pa tudi kri in drobovje živali, zaklanih pred sončnim vzhodom, tudi veter, gibanje oblakov, nočni položaj zvezd in obarvanost neba; zjutraj prižgejo ogenj in iz njega marsikaj napovedujejo, in za to prejemajo plačilo od velikih in malih. Če bi Me pri nas navzoči Rimljani torej slišali pripovedovati o letu žerjavov, bi nas zasuli z neštetо vprašanji o številnih pojavih, ki so jih doživeli, ko se je po napovedih njihovih razlagalcev znamenj kdaj tudi kaj uresničilo in bi imeli več dni opraviti samo s tem, da bi jih resnica vsaj delno zadovoljila.
4 Če bodo živeli in ravnali po Mojem nauku, jih bo že njihov duh sam od sebe vpeljal v vse druge modrosti; če pa bi vedeli le to, kar sem vam zaupal zdaj, potem doma skoraj ne bi počeli drugega, kakor strastno in zavzeto opazovali naravne pojave in jih skušali razvozlavati, pri tem pa zaradi pomanjkanja duhovne enosti s svojo dušo zabredli v vsakovrstne zmote; to pa nikakor ne bi bilo dobro za razcvet njihovega notranjega življenja. Zato ohranite to, kar sem vam povedal, za zdaj samo zase! - Kmalu pa bodo prišli k nam, saj so od Rafaela izvedeli, kje nas najdejo.«
5 Ko sem to povedal tem maloštevilnim, je iz mesteca že prišla cela množica, nas uzrla in se napotila k nam.
6 Rafael pa je na Mojo željo odpeljal mlade na neki drugi, večji grič in ostal pri njih. Ko jim je pokazal grič, na katerem sem bil, so vsi padli na kolena, Me goreče hvalili in častili kot dobrega, ljubega očeta.
7 Zdaj pa so prispeli tudi Rimljani in drugi učenci. Le tistih spreobrnjenih tempeljskih duhovnikov, katerih žene in otroci so bili v Betaniji, ni bilo, ker so jih zagledali žene in otroci in jih tudi zadržali - temu pa se niso mogli ogniti; Jaz sam sem to dopustil, da jih potem čez dan ne bi več nadlegovali in bi imeli mir. Z omenjenimi tempeljskimi duhovniki smo se torej srečali šele pri zajtrku.
8 Ko so Rimljani prišli najprej k Meni na grič, so Me prav ljubeče pozdravili in **Agrikola** je rekel: »O Gospod in Mojster, kako veseli smo, da smo Te znova našli, saj vidimo, da nas s Svojo sveto osebnostjo nisi zapustil. Ker Te nismo našli v hiši, smo se prestrašili, potem pa menili, da si z nekaterimi učenci že navsezgodaj nekam odšel za ves dan. Tako so menili celo Tvoji učenci, ki niso šli s Teboj, tudi zato, ker Ti včeraj iz modrih razlogov nisi hotel nikomur povedati, kaj boš počel danes. Ob koncu našega spraševanja in posvetovanja

nam je čudoviti Rafael povedal, da si blizu, torej tukaj. Nemudoma smo odšli, pohiteli sem in Te v svojo tolažbo tudi našli. Zdaj smo nadvse veseli, da si Ti, naše vse, znova med nami.«
9 **Jaz** sem rekel: »Tudi Jaz sem vesel, da ste se tudi vi že dokaj zgodaj pred sončnim vzhodom znašli tukaj pri Meni; kajti kdor se veseli Mene in Me ljubi, tega se veselim tudi Jaz in ga ljubim.
10 Toda prišli bodo časi, ko Me bodo ljudje iskali, ampak Me ne bodo mogli najti tako hitro in zlahka kot zdaj vi.
11 Kdor pa Me bo resno iskal v srcu in se ravnal po Mojih besedah, Me bo tudi našel in bo na moč vesel, da Me je našel. Kdor pa Me bo našel, Me ne bo več izgubil. Ob določenih trenutkih, za večjo preskušnjo njegove ljubezni in potrpežljivosti, bom še tu in tam pred njim skril svoje obličje, toda zapustil ga ne bom.
12 Blagor tistim, ki jih bom veliko preskušal! Kajti iz tega bodo spoznali, da jih nadvse ljubim. Kajti kdor bo veliko preskušan in bo preskušnje dobro opravil, mu bo onstran, v Mojem kraljestvu zaupano številno in pomembno; kdor pa bo zaradi svoje šibkosti malo preskušan, temu bo zaupano malo in še manjše.
13 Vi vsi pa boste zavoljo Mojega imena in Moje resnice morali opraviti še marsikatero preskušnjo in vaše potrpljenje, ki je v vas še najšibkejši duh, se ne bo moglo ogniti ognjeni preskušnji. Ko pa bo ta prišla nad vas, se spomnite tega griča in da sem vam to tudi napovedal; toda v srcu se tudi spomnite, da bom prišel k vam v duhu, vas okrepil in vam več kot dovolj pomagal. To si vsi še posebno zapomnite! Kajti v teh dneh in tudi v prihodnosti bo Božje kraljestvo doživelo nasilje in tisti, ki si ga bodo s silo prisvojili, ga bodo tudi imeli. V prihodnjih časih pa bo tako, kot vam bom zdaj ponazoril s priliko.«

104. Prilika o lačnem popotniku

1 (**Gospod**): »Bil je popotnik, ki je na poti ponoči postal zelo lačen. Že blizu polnoči je prispel v neki kraj. Tam je bila hiša, podobna gostišču, toda v hiši so že vsi spali. Popotnik je začel trkati na vhodna vrata in okna in ko je tako nekaj časa trkal, se je prebudil lastnik gostišča, odprl okno in neprijazno vprašal poznega popotnika, zakaj v tej pozni nočni uri tako nesramno udriha po vratih in oknih.
2 Toda popotnik je odgovoril: 'O gospod, za menoj je dolga pot, ves dan nisem jedel in ne pil, ker na vsej poti skozi puščavo ni bilo ne hiše ne prenočišča; zato te prosim, usmili se me in mi daj kruha, da se bom nasitil in okrepil, sicer bo z menoj konec.'
3 Lasnik gostišča je odvrnil: 'Kako ti pride na misel, da ob tako pozni nočni uri od mene zahtevaš kruh! Počakaj, da bo dan!'
4 Toda popotnik se ni dal odgnati s temi besedami, temveč je lastnika gostišča še vztrajneje in še bolj roteče moledoval za kruh.
5 Končno se je gospodar gostišča le vdal - in čeprav popotniku ni dal kruha iz usmiljenja, mu ga je v tisti pozni noči dal zaradi njegovih nadležnih prošenj.
6 In glejte, iz te prilike lahko razberete, da človek, ki sleherni dan svojega življenja na svoji pusti poti skozi puščavo posvetnih zmot zagotovo ni mogel ne najti ne dobiti kruha za življenje svoje duše, zdaj v globoki noči svojega

življenja le nadaljuje svojo pot in nazadnje sredi noči prispe do gostišča, kjer lahko pričakuje vsaj, da bo našel kruh življenja.
7 Potem začne tudi trkati in prositi in na koncu življenja celo dobi, kar je v posvetni puščavi tako dolgo zaman iskal.
8 In glejte, to v teh dneh, še bolj pa bo to veljalo za prihodnje mračne čase, pomeni prilastiti si Božje kraljestvo s silo; kajti kdor bo iskal, bo tudi našel, če na svoji še tako puščobni poti ne bo obstal. Kdor bo trkal na vrata, se mu bodo, čeprav ponoči, tudi odprla in kdor bo vztrajno prosil, mu bo tudi dano, kar bo prosil. - Ali ste dobro razumeli to ponazoritev?«
9 **Agrikola** je rekel: »Gospod in Mojster, dobro smo jo razumeli, toda v tem, kot razumem, ni velike tolažbe, kakršne smo bili deležni že iz vsega Tvojega drugega poučevanja in besed. Res je, da je veliko sreče mogoče pridobiti le z veliko žrtvami in truda; toda menim, da če se je človek resno in trdno odločil za življenje dosledno po Tvojem nauku - in to po moji presoji niti ni posebno težko niti kaj posebno napornega, saj si tudi Ti dejal, da sta Tvoj jarem in Tvoje breme lahka -, moram zdaj pošteno priznati, da iz teh besed, po katerih naj bi si bilo mogoče Božje kraljestvo v teh dneh in tudi v prihodnjem puščobnem času, prilastiti samo s silo in trudom, ne razberem tolažbe, da bi bila jarem in breme lahka.
10 Iz teh Tvojih besed razberem, da bo širjenje Tvojega nauka, četudi je ta še tako božanski, zahtevalo številne hude boje in celo krvave vojne. Kajti na tej zemlji imajo zaradi svobodne volje tako številni hudiči kot le maloštevilni pristni angelski ljudje iste pravice delovanja, nihče ni omejen, omejujejo jih kvečjemu strogi državni zakoni; za pridobitev Božjega kraljestva bo torej res potrebno zelo veliko nasilja, zato je, Gospod in Mojster, kaj malo verjetno, da bo jarem blag in breme lahko.
11 Tako vidim zadevo jaz in menim, da se ne motim preveč. Kljub temu pa Te prosim, da nam nekoliko bolje pojasniš, kako to, da si mora človek Božje kraljestvo pravzaprav nasilno prilastiti. Želel bi nekako povezati Tvoj blagi jarem, lahko breme in nasilje.«

105. Kaj pomeni prizadejati silo nebeškemu kraljestvu

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, tistemu, ki nekaj resno hoče, sta vloženi trud in delo blag jarem in lahko breme; če pa se pri resnem delu bojiš truda, potem upravičeno ne boš pridobil želenega, kajti prav ustrezni trud in napor sta tisto nasilje, ki ga mora vsak človek prizadejati Božjemu kraljestvu, da si ga lahko povsem prilasti.
2 Glej, prav vi sami prizadevate Božjemu kraljestvu resnično veliko silo; toda ker si skrajno resno prizadevate, da bi si ga prilastili, se ne bojite nobenega truda in nobene žrtve, zato se vam zdi Moj jarem blag in Moje, vam naloženo breme lahko in ne omembe vredno. Pomislite samo, da boste iz ljubezni do Mene vzeli s seboj v Rim veliko mladih in tam v Mojem imenu kar najbolje poskrbeli zanje. Poleg njih vzemite s seboj še revno družino iz Emavsa, družino Heliasa in še več spreobrnjenih tempeljskih duhovnikov z njihovimi ženami in otroki vred, ter poskrbite tudi zanje - in glej, prav v tem je veliko nasilje, ki ga vi kot pogani povzročate resničnemu Božjemu kraljestvu, da bi si ga povsem iztrgali zase; in še večje nasilje mu boste prizadejali, ko boste iz polne vere Vame, iz svoje ljubezni do Mene in svoje trdne in dobre volje morali storiti še

veliko več kakor doslej. In vse to vam bo blag jarem in lahko breme, ker boste to radi in resno hoteli.
3 Prijatelj, če pogledaš in presodiš to razumsko iz pravega zornega kota, boš spoznal, da tukaj blagi jarem, lahko breme in sila, prizadejana Božjemu kraljestvu, pomenijo isto.
4 Če pa na primer zdaj opazuješ naše tempeljske duhovnike in poleg teh še številne posvetne ljudi, pa te sprašujem, ali ne bi pomenilo to, kar vi zdaj zlahka storite za Božje kraljestvo, za njihovo voljo tolikšen napor, da bi z njim zlahka premikali celo gore na Zemlji. In, če ti, ki bi to tudi lahko storili, ne bodo Božjemu kraljestvu izkazovali tolikšnega nasilja, kot mu ga najbolj veselo izkazujete vi, potem si ga resnično ne bodo pridobili.
5 In tako kot je zdaj v teh dneh in v tem času, bo pri posvetnih ljudeh tudi v prihodnje; kajti na tej Zemlji bodo zmeraj s svetom zasvojeni ljudje; takšnim se Moj jarem ne bo zdel blag in niti Moje breme lahko. In, če bodo v svojih poslednjih dneh, v dolgi noči svojega zemeljskega življenja, kljub vsemu želeli pridobiti še Božje kraljestvo, bodo morali tudi oni začeti trkati na vrata, da bi si izprosili vsaj nekaj kruha iz najnižjih nebes in si z njim potešili lakoto svoje duše.
6 Zato bo tisti, ki bo zavoljo Mene veliko storil in veliko žrtvoval, iz Božjega kraljestva tudi veliko prejel; tudi tisti, ki bo tako kakor nočni popotnik iz prilike na koncu svojega popotovanja skozi ta svet resno trkal na Moja vrata in moledoval, ne bo zavrnjen, toda prejel bo le malo, ker se je za pridobitev Božjega kraljestva kaj malo potrudil in ga je začel iskati šele tedaj, ko ga je v to prisilila zunanja nesreča.
7 Očitno je takšen človek Božjemu kraljestvu prizadejal le malo sile, zato je tudi zlahka razumljivo, da takšen človek v njem ne more pričakovati velikega deleža. Kajti z mero, s katero meri človek na tem svetu, mu bo odmerjeno v Božjem kraljestvu.
8 Kdor je Božjemu kraljestvu, da bi si ga pridobil, storil veliko silo, bo že tukaj v Božjem kraljestvu na Zemlji, pridobil veliko moč in oblast; kdor pa je Božjemu kraljestvu, da bi si ga pridobil, prizadejal le malo sile, mu bosta iz Božjega kraljestva dani le majhna moč in oblast in onstran tudi nikoli ne bo dosegel tistih, ki so bili že tukaj, na tej zemlji, že pred Menoj veliki in močni. Prijatelj Moj, ali si to razumel?«

106. O onstranstvu

1 **Agrikola** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je vse jasno in iz vsega srca se Ti zahvaljujemo za ta Tvoj poduk, ki si nam ga tako ljubeče in milostno namenil.«
2 Ko je Rimljan izrekel to zahvalo, se je na vzhodu že zlato svetlikalo in narava je oživela. Ptice so kar najbolj raznoliko začele ubirati svoje pesmi, svež jutranji veter je zavel živahneje, celo vodno površje privlačnega ribnika je vzvalovalo, kakor da bi se veselilo ljubkovanja jutranjega vetra. Oživela je tudi trava, jutranji veter je iz modrikastega in dišečega dima iz dimnikov ustvarjal različne oblike in vijuge in tako se je porajal prav lep in veder, razgiban jutranji prizor.
3 Ob tem ko smo z velikim užitkom in veseljem opazovali jutranje prizore, je postajalo čedalje svetleje; z vzhoda je priletela množica divjih grlic, se spustila nad ribnik in začela piti.

4 Rimljanom je to ugajalo in oglasil se je naš **Mark**: »Gospod in Mojster, glej, našim občasno celo sposobnim razlagalcem znamenj bi prihodi tovrstnih ptičjih jat ob tem času z vzhoda napovedovali kratko zgodnjo zimo, januarja pa že trajnejšo pomlad. Večkrat se je pokazalo, da je to res; Ti, kot gospodar vse narave, nam gotovo lahko zadevo razložiš ustrezneje, kar bi bilo dobro tudi za nas, saj bi potem na pravi podlagi lahko premagali številne tukajšnje zmote in namesto teh uveljavili le čisto resnico. - Kaj meniš o tem, kar sem Ti povedal o pomenu ptičjih letov?«
5 **Jaz** sem rekel: »O tem, prijatelj, ne bomo izgubljali besed. Vse takšne razlage znamenj temeljijo na starih izkušnjah in imajo le malo resničnega; toda te razlage so že Grki in še zlasti vi, Rimljani, popačili z raznimi domišljijskimi vložki, tako da ni v njih skoraj nič več resničnega.
6 Toda omenjeni let teh divjih grlic navadno ne pomeni drugega, kakor da grlice zjutraj trumoma pohitijo k temu ribniku in pijejo vodo, da bi se okrepile za polet; kajti brez vode navsezadnje ne more leteti noben ptič.
7 Zakaj potrebuje vsaka ptica za let vodo, pa še dolgo ne boste mogli razumeti; toda ljudje v prihodnosti bodo sčasoma to dognali. Glej, te ptice so si zdaj potešile žejo, se dvignile in večinoma poletele tja, od koder so prišle. Naj kar letijo!«
8 Ko je Mark slišal, kar sem mu povedal, ni več spraševal o pomenu znamenj in je spet dobro razpoložen opazoval lepe jutranje prizore.
9 Ko smo vsi prav dobro razpoloženi opazovali opisane prizore, ki so še bolj oživeli, ko so pastirji prignali na travnike živali in so drugi ljudje začeli opravljati poljska dela, se je začela na vzhodnem obzorju porajati množica oblačkov, tako imenovane ovčke in ti so bili, močno osvetljeni z žarki sonca že visoko nad obzorjem, nadvse lep prizor.
10 **Rimljan Mark** je dejal: »Gospod in Mojster, resnično, to jutro je tako lepo, da res ne vem, da bi že kdaj videl lepše! Morda bi lahko celo rekli: V Tvojih resničnih nebesih ne more biti nič lepšega in veličastnejšega!«
11 **Jaz** sem rekel: »O prijatelj Moj, v duši si tako zelo prijetno vznemirjen, da resnična večna nebesa primerjaš z minljivim jutranjim sijajem; to ti je tudi odpuščeno, saj si na tem planetu niti predstavljati ne moreš neskončne nespremenljive lepote in veličastja Božjih nebes. In če bi te tja v duhu prestavil samo za trenutek, na tem planetu ne bi mogel več živeti, ker bi nepopisna nebeška milina, svetloba, prijaznost in največje ugodje v trenutku uničili tvoje meso, čute tvoje duše pa tako zelo izčrpali in omamili, da bi duša obležala in za dolgo obmirovala kakor mrtva in povsem brez zavesti. Moral bi ji odvzeti spomin na videno in občuteno, saj si sicer ne bi mogla več zamisliti obstoja drugje kakor le v nebesih. Zato pa je treba vsako dušo usmerjati in voditi od stopnje do stopnje, mora se prečistiti in postati kakor naj čistejše zlato, da bi bila sposobna vstopiti v neskončno veselje Božjih nebes.
12 Glej, svetloba zemeljskega sonca v primerjavi s svetlobo nebes ni prav nič drugega kakor globoka tema in kljub temu s svojimi telesnimi očmi ne moreš srepo gledati v sonce; in če bi vanj strmel samo pol ure, bi oslepel. Kaj bi se zgodilo s tvojimi nevajenimi in za opazovanje najvišje svetlobe neprilagojenimi očmi ob pogledu na najvišjo in najmočnejšo svetlobo, četudi bi Jaz dopustil, da jo uzreš?
13 Zato, Moj ljubi prijatelj, ni čudno, da si pri opazovanju tega lepega in jasnega jutra tako veselo vznemirjen in človek, ki čuti tako kakor ti, je gotovo

dobrega srca in na splošno boljši in plemenitejši; hudo zmotno pa bi bilo misliti, da bi Božja nebesa premogla komaj kaj veličastnejšega, kakor je to jutro. Sicer pa sem zadovoljen s tem, kar občutiš.«
14 **Mark** je nato rekel: »Gospod in Mojster, ko smo bili prve dni pri Tebi na Oljski gori, si nam za nekaj trenutkov pokazal nešteto angelov, ki so lebdeli v nekakšnem ozračju, polnem svetlobe; bili so živahni in pričali so o Tebi. Ali niso bila to prava nebesa?«
15 **Jaz** sem odgovoril: »O da prijatelj! - Toda bila so prav tako zastrta in zakrita, kakor se vam zastrt in zakrit kaže nadangel Rafael. Če bi ga uzrl v njegovi čisti nebeški gloriji in lepoti, bi tvoje telo v trenutku umrlo in tvoja duša bi bila za dolgo omrtvičena. Zato je njegovo notranje bitje prekrito z nekakšno telesno preobleko, da bi tisti, s katerimi se druži in ravna v Mojem imenu, lahko prenesli njegovo navzočnost. Zato sem vam tudi dejal, da ni nobeno človeško oko nikoli videlo, nobeno uho slišalo in noben človeški čut kdaj zaznal, kolikšno veselje in blaženost je Bog v nebesih pripravil tistim, ki Ga resnično ljubijo nadvse.
16 Glejte, vsi ste zdaj, ker ste Mi telesno tako blizu in tudi duhovno po svoji veri Vame in po svoji ljubezni do Mene, res v najvišjih in najpopolnejših nebesih, toda podobe teh še ne smete uzreti, saj bi takšno zrenje, dokler niste v duhu povsem na novo rojeni, ubilo vaša telesa. Ko pa se boste v duhu povsem prerodili, boste začeli zaznavati tudi podobo nebes, ki se bo porajala iz vašega duha, tako kakor kali drevo iz semenskega zrna. - Toda zdaj se bo sonce dvignilo nad obzorje in to bomo prav pazljivo opazovali!«
17 Ko sem končal svoje pripovedovanje o podobi nebes, se je nad oddaljenim obzorjem v polnem veličastju prikazalo tudi sonce, ki je že pol ure prej pozlatilo gorske vršace. Veličastni vzhod smo tako dolgo mirno opazovali, dokler se ni sonce povzpelo nad obzorje in začelo z žarki osvetljevati tudi doline.

107. Namen gora

1 Nato Me je **Mark** spet vprašal: »Gospod in Mojster, ali ni nenavadno, da so najvišje gore, katerih vrhove in greben obsije sonce kar uro prej in je tako tam dan daljši kakor v dolinah, prekrite z večnim snegom in ledom, v dolinah in na ravnini pa je toplo in poleti pogosto celo neznosno vroče? Pri nas v Evropi so na zahodu našega kraljestva Alpe, ki jih človeško oko še ni videlo brez snega in ledu, na ravnini in v številnih dolinah med visokimi Alpami pa je zelo toplo; celo na naši Siciliji imamo goro, ki mora imeti v sebi ogenj, saj se iz nje na številnih krajih neprenehoma kadi in izpareva, kljub temu pa so njeni najvišji vrhovi prekriti s snegom. Kako je to mogoče?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Če bi ti povedal pravi vzrok, ga ne bi razumel; toda ker si Me že vprašal, ti moram odgovoriti.
3 Glej, če na sonce hkrati položiš kos kovine in kos mehkega lesa, se bo že čez nekaj ur kovina tako močno segrela, da se je z roko skoraj ne boš mogel dotakniti, mehki les pa se bo komaj ogrel.
4 Če bi se na primer okoli poldneva znašel na črni in kamniti obali Mrtvega morja, bi se ti ta na otip zdela skoraj razžarjena, če pa bi tedaj potipal morsko vodo, bi bila ta v primerjavi z obalo mrzla. Ob tem bi lahko tudi vprašal: ‘Gospod in Mojster, kako je to mogoče? Zakaj kovino in črno kamenje sončni

žarki tako močno segrejejo, v istem času pa tolikšnega segrevanja v mehkem lesu in zlasti vodi skoraj ni zaznati?'
5 Ker nimaš poprejšnjega znanja, ti lahko povem samo to, da so gostejša telesa sprejemljivejša za sprejemanje toplote iz svetlobe kakor manj gosta. In tako je tudi zrak telo, ki je v zemeljskih nižinah, zaradi tlaka zračnih plasti na sebi, gostejše kakor na gorskih vrhovih; in ker je zrak v zemeljskih nižinah veliko gostejši kakor na vrhovih gora in Alp, se tudi bolj segreje kakor v višinah. Glej, to je povsem navaden, naraven in zate tudi najrazumljivejši razlog, zakaj je na gorskih vrhovih, čeprav sije sonce nanje dlje, hladneje kakor v nižinah in dolinah.
6 So pa še drugi vzroki in četudi bi ti jih povedal, jih zdaj ne bi razumel niti jih ne bi mogel razumeti. Bodo pa prišli časi, ko bodo ljudje temeljito spoznali globlje vzroke takšnih pojavov, jih izračunavali in doumeli; toda zaradi tega ne bodo nič bliže Božjemu kraljestvu, kakor ste zdaj vi, ki kot izkušeni državniki še dolgo ne boste razumeli tega, kar bodo nekoč vedeli in razumeli že otroci. Takšni poznavalci narave in sveta bodo večinoma še zelo daleč od Božjega kraljestva; in če ga bodo iskali v razkritih silah naravnega sveta, ga bodo našli le stežka ali pa sploh ne. Zato iščite v sebi predvsem pravo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, vse drugo se vam bo ob pravem času dodalo kar samo od sebe.
7 To pa si lahko zapomnite tudi kot prispodobo. Vrhovi in konice visokih gora so podobni tistim posvetnim modrecem, ki veliko razumejo, ob tem pa so tudi zelo domišljavi in ponosni, visoko dvigujejo glave in zaničljivo gledajo na neuki svet spodaj; glavo ponosno dvigajo celo nad sebi enakovrednimi učenjaki, ki v posvetnem življenju sicer nimajo enakega ugleda kakor oni, vendar jih ti po svojih dosežkih v znanosti prekašajo.
8 In glej, prav v tem so nam najvišje gore dober zgled! Čim višja je gora, tem širši in lepši je človekov razgled z nje, je pa tudi manj rodovitna, mrzla in prekrita s snegom in ledom. Niti najskromnejšega mahu ne boste na primer našli na najvišjem vrhu Ararata, na njegovih veliko nižjih sosednjih vrhovih pa boste že našli vsakovrstne mahove in druge rastline, ki rastejo na kamnitih tleh, na še nižjih različne trave in alpska zelišča, še niže pa že grmičevje in drevesa.
9 Tako je tudi z vsemi pomembnimi posvetnimi modreci in poznavalci narave, zlasti če jih je zaradi njihove učenosti visoko postavila država; zagledani so vase, polni napuha, zviška gledajo na podrejene, so hladni in brezčutni, ne čutijo ljubezni do ničesar, razen le togo ljubezen do sebe in svoje pomembnosti. Zato so kljub vsej svoji luči, ki je brez življenjske topline, nekoristni in rabijo državnikom za nekakšno visokostno okrasje, v resnici pa pomenijo malo ali večinoma nič, tisti na nižjih položajih pa delajo in s svojimi spoznanji, prelitimi v dejanja, koristijo državi, še več pa opravijo niže nastavljeni, ti pogosto še bolj koristijo državi in ljudem.
10 Tako so torej visoke gore neki deželi sicer v okras in popotnik, ki jih zagleda, se čudi njihovi višini; toda če se človek sprašuje o njihovi rodovitnosti, o tem, kolikšno praktično korist ima dežela od svojih visokih gora in kakšne sadove prinašajo, pa bo odgovor na to gotovo prazen in pust, kakor so gole in puste visoke gore.
11 S tem pa nočem reči, da so visoke in najvišje gore na Zemlji povsem nekoristne in da nimajo namena. Glede na celotno Zemljo so nujne, ker

prisilijo zrak iz ozračja, da se ob določenih urah dneva in noči skupaj z Zemljo giblje in vrtinči okoli središčne osi, saj sicer zaradi moči vztrajnega zračnega toka ne bi moglo obstati nobeno bitje. Zemlja se namreč že tukaj, kjer smo, tako hitro vrti okoli svoje osi, da se v vsakem trenutku za dobri dve uri premaknemo od zahoda proti vzhodu.
12 Če bi bila Zemlja povsem ravna in ne bi imela gora in gričev, potem bi zrak, ki jo obdaja, miroval in se ne bi premikal skladno z njo; toda mirovanje zraka bi kljub temu povzročilo trajen zračni tok, ki bi po moči daleč presegal najmočnejše orkane, zaradi tega pa, kot rečeno, na površju Zemlje ne bi moglo obstati nobeno bitje.
13 Ker je na Zemlji, zlasti blizu njenega središčnega in tudi poglavitnega obračalnega pasu - poznejši raziskovalci ga bodo imenovali ekvator - tudi večina njenih najvišjih in v dolge vrste razpotegnjenih gora, katerih vrhovi segajo daleč nad oblake, ta gorovja prisilijo zrak, da nenehno kroži okoli zemeljske osi, vendar tega najmočnejšega zračnega toka sploh ne zaznavate; zakaj pa se ta zrak kljub temu marsikdaj spremeni v zračni tok, ki je, tako kot danes zjutraj, opazen kot veter, sem vam že razložil in pojasnil tudi vzroke za njegov nastanek, zato Mi o tem ni treba znova govoriti.
14 In glejte, tako je na vsej Zemlji prav zaradi visokih gora. Poleg tega namena so visoke gore in tudi njihov sneg in led, namenjeni še za marsikaj drugega, za kaj, pa bodo odkrili poznejši raziskovalci narave. Toda zdaj še ni čas, da bi bili vi vpeljani v vse skrivnosti narave; in četudi bi vam jih razodel in razložil Jaz, jih ne bi mogli razumeti, ker vam za to manjka nujno poprejšnje znanje.
15 Lahko vam povem samo še to, da v Zemljo in okoli nje neprenehoma dotekajo nevidne sile, ki so skrajno nujne za oživljanje rudninskega, rastlinskega in živalskega sveta, h kateremu po svojem telesu sodi tudi človek. In prav gore, s svojim rastlinstvom, naravo in sestavo uravnavajo te sile in jih upravljajo, zato so prebivalci gora zmeraj tudi bolj zdravi in krepkejši kakor prebivalci velikih ravnin in globokih dolin.
16 Tako sem vas to jutro poučil o naravi, kolikor je bilo nujno, da ne bi še naprej vztrajali pri starih zmotah; ko pa bo duh celotne resnice in življenja nekoč postal eno z vašo dušo, vas bo že on popeljal v vso resnico. - Ali ste vse to razumeli?«

108. Pomen Gospodovega nauka

1 Vsi so Mi hvaležno zagotovili, da so me dobro razumeli in naš **Mark**, z njim pa tudi drugi Rimljani, je še posebej dodal: »Gospod in Mojster! Jaz in moji sopotniki čedalje jasneje spoznavamo, da je za boljše spoznavanje Boga in tudi za bolj živo vero Vanj neogibno tudi pravo znanje o Zemlji in vsem tistem, kar je v njej in na njej, ter o vsem, kar obstaja; kajti iz vsega tega človek šele vidi, da mora imeti Zemlja in vse, kar je na njej, skrajno modrega, vsemogočnega in tako tudi skrajno dobrega začetnika in stvarnika, kajti slepa moč, ki se ne zaveda niti sama sebe in jo mi, pogani, imenujemo fatum, namreč ne bi mogla na Zemlji in v vsakem posameznem ustvarjenem bitju vse to tako modro in pravilno zasnovati.
2 V pravem spoznanju narave in njenih kar najbolj modro urejenih močeh tiči torej neovrgljiv dokaz o obstoju večnega in skrajno modrega, vsemogočnega in nadvse dobrega Boga in Stvarnika vseh stvari in vseh bitij. Če pa je takšen

dokaz očiten in tudi neomajno predstavljen, potem je prava vera v Boga nekaj samoumevnega.
3 In, če se temu pridruži še Tvoj nauk o nadaljevanju življenja duše po telesni smrti in o resničnem, notranjem in živem Božjem kraljestvu in človek spozna, kaj je, zakaj je tukaj in kako mora živeti in ravnati, da bi dosegel Božje otroštvo, potem bo to gotovo tudi storil in sicer še toliko bolj, ker bo tudi iz Tvojega nauka razbral, kakšno usodo lahko pričakuje po telesni smrti, če bo vztrajal pri svojih zmotah in zlobi.
4 Gospod in Mojster, zdaj ne govorim kot jud, temveč kot v marsičem izkušen pogan in pravim: Tvoj nauk o Božjem kraljestvu in edino pravem in večnem človekovem poslanstvu je očitno najvišji, najčistejši in najresničnejši, hkrati pa prepričljivo najpreprostejši od vsega, kar so ljudje kdaj prejeli kot Božji nauk in za usmeritev svojega poslanstva; za nas pa je zdaj toliko razumljivejši in verjetnejši, ker imamo nepopisno srečo, da vse to slišimo iz Tvojih, Božjih ust; kajti vidimo in slišimo Te in se lahko o različnih stvareh in razmerah pogovarjamo s Teboj in se smemo pogovarjati s Teboj, edinim pravim Bogom in Gospodom od vekomaj.
5 Res, nobenega drugega dokaza o resničnem obstoju Boga ne potrebujemo, kakor le Tebe samega; toda samo deset nas je, ki nam je bila dodeljena ta nepopisna sreča in večno nezaslužena milost, da smo našli v Tebi večnega Gospoda vseh nebes, vseh svetov in vsega življenja.
6 Ti osebno sicer ne boš odšel z nami v Evropo in Rim in se tam, tako kakor tukaj, razkril z besedo in dejanji, da bi Te lahko spoznali vsi pogani in verjeli Vate, temveč Te bomo njim oznanili mi sami, že vnaprej pa smo prepričani, da naše delo in trud ne bosta zaman. Toda naši rodovni tovariši doma so zelo kritični in verjamejo v nekaj šele potem, ko si o resničnem obstoju nečesa s kar se da številnih strani priskrbijo jasne in povsem zanesljive dokaze. To je zdaj še toliko nujnejše, ker se je pri naših posvetnih modrecih in izobražencih močno razširilo brezboštvo in noben višji izobraženec ne misli več na tega ali onega boga, še manj pa vanj veruje.
7 In zato, o Gospod in Mojster, menim, da moramo pred razglasitvijo Tvojega svetega imena in Tvojega nauka najprej iz narave in ureditve Zemlje in njenih bitij pridobiti jasne dokaze o neovrgljivem obstoju edino resničnega Boga. Ko se bodo ti ukoreninili, bo gotovo veliko lažje oznanjati tudi Tvoje ime in Tvoj nauk tako, da bodo ljudje na splošno verovali Vate in Te priznavali za enega, pravega Boga, Te častili in ljubili v besedah in dejanju.
8 Otroke je seveda mogoče hitro in zlahka pripraviti, da verjamejo v nekaj - toda moške, ki jih je zares veliko v Rimu in številnih drugih mestih, si je treba pridobiti drugače. In prav zato sem si tudi prizadeval za številna pojasnila o različnih stvareh in pojavih tega materialnega sveta in se Ti že vnaprej zahvaljujem v imenu vseh tistih, ki se bodo po meni spreobrnili k tebi, da si nam Rimljanom, te zadeve tudi pojasnil.«
9 **Jaz** sem rekel: »Dobro sem vedel, zakaj želite, da vam pojasnim to in ono in pohvaliti moram vašo vnemo in dobro voljo, vaše delo in trud, kar zadeva Moje ime, vse to pa naj bo vedno okrepljeno še z Mojim blagoslovom.
10 Kljub temu vas svarim, da se pri ljudeh ne bi preveč oprli na naravo materialnih stvari sveta, da naj bi ti Boga iskali v njih. Tako bi ljudi sicer pripravili, da bi zaslutili obstoj nekega Boga, toda nikoli Ga ne bi mogli povsem spoznati in Vanj resnično in živo verovati.

11 Če boste Moj nauk, kakor ste ga jasno in čisto prejeli od Mene, prenesli svojim bratom, vam bodo ti tudi prisluhnili in nauk sprejeli. Moje besede imajo moč, oblast in življenje, zato bodo v srcu in čudi vaših bratov delovale povsem drugače kakor vsi mogoči dokazi iz materialnega sveta in njegove ureditve.
12 Če pa bodo potem ljudje verovali Vame in tudi živeli in ravnali po Mojem nauku, torej po Moji volji, bodo v sebi že našli tudi pravega učitelja in nadaljnjega vodnika, ki jih bo popeljal v razumevanje vseh drugih resnic.
13 Kdor hoče najti Boga in Njegovo večno kraljestvo življenja, mora to začeti iskati v sebi, v tihi kamrici svojega srca, v ljubezni do Boga in bližnjega. In kdor se je tega resno lotil in bo pri tem vztrajal, bo tudi našel, kar išče; kdor pa pri iskanju ne bo zavzet, bo to, kar namerava najti brez posebnega truda, na tem svetu in tudi onstran našel le stežka ali sploh nikoli.
14 Naprej odpošljite samo Mojo živo besedo in šele potem usmerite pozornost tistih, ki so sprejeli Moj evangelij, na temelj in pojave stvari in njihov red na tem svetu in tako boste ubrali najboljše sadove svojega dela in truda.
15 Zdaj pa bomo spet zapustili ta grič in se podali k že pripravljenemu zajtrku, potem pa bomo videli, česa se bomo danes še lotili.«
16 Rimljani in tudi vsi drugi so se Mi zahvalili za dani nasvet in takoj smo se podali v kraj in v hišo, kjer je bilo v veliki jedilnici na mizah že obilo dobro pripravljenih rib, kruha in svežega vina. Takoj smo sedli za mize; tako kot zmeraj sem pred tem blagoslovil jedi in pijačo, nato smo jedli in pili. Za mlade je poskrbel naš Rafael.

109. Gospod zapusti Betanijo

1 Šele potem, ko smo zaužili že več kot polovico zajtrka, so prišli številni tempeljski duhovniki, ki so bili na obisku pri svojih ženah in otrocih; Lazarjih je usmeril k prosti mizi ter ukazal prinesti, kar smo imeli tudi mi, da so jedli in pili.
2 Po obedu so pristopili k Meni tempeljski duhovniki, ki so tudi pozajtrkovali, se Mi opravičili, ker so obiskali svoje žene in otroke, ter Me prosili, naj grem tudi k njim in jih blagoslovim.
3 Toda **Jaz** sem jim odgovoril: »Poslušajte, kdor veruje Vame in sprejme Mojo besedo, po njej živi in ravna, ta ima tudi obilo Mojega blagoslova; zato si prizadevajte, da bodo tudi vaše žene in otroci - ki so zdaj še močno pod vplivom praznih tempeljskih obredov in imajo skrivoma Mene in Moje učence za krivoverce, ki nasprotujejo templju - verovali Vame in ravnali po Mojem nauku, tedaj bodo tudi oni prejeli Moj blagoslov. Toda, ker so usmerjeni tako in mislijo samo na to, kako bi se sinovi čim prej in više povzpeli v templju, res nisem pripravljen stopiti k njim in jih še posebej blagosloviti. Pojdite k njim in jih naprej poučite, jutri pa se bo že pokazalo, ali so že zreli za Moj blagoslov. Danes lahko ostanete tukaj in uredite zadevo s svojimi ženami in otroki. Ko se bom zvečer znova vrnil sem, pa lahko tudi vi spet pridete k Meni.«
4 Številni tempeljski duhovniki, ki sem jim to povedal, so Me vprašali, kam se bom podal čez dan, da bi bil dosegljiv temu ali onemu, če bi bilo nujno.
5 **Jaz** sem odgovoril: »Prvič, pri vas se ne bo zgodilo nič nujnega in drugič, tukaj bo zaradi mladih ostal Rafael in po nasvet se lahko obrnete tudi nanj, zato vam ni treba vedeti, kje bom čez dan. Ko se bom vrnil, pa boste že izvedeli, kje sem bil in kaj sem počel.«

6 Tempeljski duhovniki so bili s tem pojasnilom zadovoljni, zahvalili so se Mi zanj in se vrnili k ženam in otrokom.
7 Nato sem **Jaz** drugim navzočim dejal: »Komur bo v veselje, da mi sledi, kamor se bom podal zdaj, ta naj mi sledi!«
8 Na to Moje povabilo so vsi vstali in se pripravili na odhod. Tudi Marija iz Magdale Me je vprašala, ali Me sme spremljati.
9 **Jaz** sem rekel: »Svobodno se lahko odločiš; ljubše pa Mi bo, če boš ostala tukaj pri Lazarjevih sestrah in jima pomagala streči gostom, od katerih so nekateri že prišli, nekaj pa jih bo prišlo še danes. Če pa bodo prišli sem gostje iz Jeruzalema in drugih krajev in spraševali po Meni, Me ne razkrijte in prišleki naj se odpravijo naprej tako, kot so prišli sem.«
10 Magdalena se Mi je zahvalila za te besede in ostala pri obeh sestrah; ostala je tudi Helija s svojimi in ubožna družina iz Emavsa.
11 Mi pa smo se odpravili in odšli najprej h gostilničarju v dolino, ki je bil pri nas skupaj z gostilničarjem gostišča ob veliki vojaški cesti nedaleč od Betlehema in poslušal Moje poučevanje.
12 Tam so nam prišli naproti vsi domači in nas veselo pozdravili. Gostilničarjeva žena Me je povabila, naj bom opoldne skupaj z vsem svojim spremstvom njihov gost.
13 **Jaz** pa sem odvrnil: »Ženska, tvoja dobra volja je Zame že opravljeno dejanje; kar pa boš poslej storila ubogim v Mojem imenu, bom sprejel, kakor da si to storila Meni. Toda danes opoldne bo prišla sem množica gostov in številni bodo spraševali po Meni; ampak o Meni jim ne povej ničesar in če vas bo kdo vprašal, kam sem odšel, reci po resnici: 'Ne vem!' Iz tega razloga nisem niti Svojim učencem vnaprej povedal, kam grem in kaj bom počel. Toda proti večeru se bom vrnil sem in tu ostal eno uro. Upoštevajte, kar sem vam naročil.«
14 Vsi so Mi to obljubili in odpravili smo se naprej po dolini proti jugu; srečalo nas je veliko ljudi, večinoma Grkov in tudi Egipčanov, ki so prek Jeruzalema potovali v Damask z vsakovrstnim blagom; nihče od njih se ni zmenil za nas in tako smo lahko nemoteno nadaljevali pot.
15 Ko smo hodili dobro uro, Me je končno skrivaj vprašal **Lazar**, ki je zmeraj hodil ob Meni: »Gospod in Mojster! Zdaj Mi lahko že poveš, kam si se napotil. Kajti jaz in vsi, ki smo tukaj, Te že ne bomo razkrili.«
16 **Jaz** sem odgovoril: »Gremo v kraj blizu Betlehema. Kaj se bo tam dogajalo, pa boste že videli in izvedeli na kraju samem.«
17 **Lazar** je rekel: »Dobro je že, da vsaj to vem. Toda kar stopiti moramo, ker pot do tja ni tako kratka.«
18 **Jaz** sem rekel: »Tja bomo prišli ob pravem času in dovolj zgodaj; kajti Jaz lahko tudi dolgo pot opravim v zelo kratkem času.«
19 **Lazar** je rekel: »O Gospod in Mojster, dobro vem, da Ti ni nič nemogoče! Toda kljub temu Te to sprašujem, da ne bi tako molče hodili po tej nekoliko puščobni poti in ker mi vsaka, na videz še tako nepomembna beseda iz Tvojih ust zmeraj vlije novo moč.«
20 **Jaz** sem rekel: »Da, da, prav imaš; kajti Moje besede so same po sebi tudi čisti duh, moč in življenje. Toda zdaj stopajmo molče naprej, ker nas bo kmalu srečala skupina rimskih vojakov, namenjenih v Galilejo in z njimi bomo imeli nekaj majhnih težav.«

110. Gospod osvobodi ujete otroke iz rok rimskih vojakov

1 Od tam smo molče naredili še kakšnih tri tisoč korakov in zagledali skupino oboroženih vojakov. Približevali so se nam po vojaški cesti, ki je tam vodila čez grič. Zelo hrupni so bili, kakor po navadi, korakali pa tako, da se je za njimi dvigal cel oblak prahu.
2 **Agrikola** je menil, da bi se morali tej cesti nekoliko ogniti, ker utegnejo takšni surovi vojaški hlapci, ki so ob takšnih pohodih pogosto pijani, povzročati neprijetnosti potnikom, s katerimi se srečujejo.
3 **Jaz** sem rekel: »To je res; toda vi, Rimljani, ste sami krivi za to, da so vaši vojaki tako surovi in divji. Poleg tega da jih učite ravnati z orožjem, jih poučujte tudi o tem, kako postati človeški in potem se bodo tudi oni vedli drugače!«
4 Agrikola in drugi Rimljani so prisluhnili tej Moji pripombi in ko se nam je približala divja horda, smo se jim za nekaj korakov umaknili s poti. Toda to ni veliko zaleglo, kajti poveljniki so vojakom ukazali, naj se ustavijo, se nam nato predrzno približali in nas začeli spraševati, kdo smo, kam gremo in s kakšnimi nameni.
5 Nato je **Agrikola** stopil naprej in vprašal prvega poveljnika: »Ali znaš brati?«
6 **Poveljnik** je odgovoril: »Če ne bi znal, ne bi bil poveljnik!«
7 Nato je Agrikola potegnil iz torbe pergamentni zvitek, ki ga je nosil s seboj in ga izročil predrznemu poveljniku. Ko je ta videl, kaj je zapisano v njem, se je prestrašil in se opravičil.
8 Toda Agrikola mu je zagrozil in mu zelo ostro in poudarjeno očital razgrajaško vedenje.
9 Nato so se poveljniki takoj mirno in urejeno umaknili.
10 Toda Agrikola in drugi Rimljani so stopili k trumi vojakov in začeli preverjati, kako so urejeni in razvrščeni. Sredi trume vojakov so našli nekaj mladih deklet in tudi dva mladeniča z rokami zvezanimi na hrbtu.
11 Ko so Rimljani to ogorčeni zagledali, so takoj vprašali poveljnike, kaj to pomeni - ali so ti ljudje kaj zagrešili in katere narodnosti so.
12 Poveljniki so bili v hudi zadregi in niso vedeli, kaj naj odgovorijo strogim in pomembnim Rimljanom.
13 Nato so začela dekleta in mladeniča Agrikolo v hebrejščini jokajoč prositi, naj jih reši pred temi surovimi in krutimi vojščaki; so namreč otroci poštenih staršev iz bližine Betlehema, ki tem vojščakom niso storili nič žalega. Njihovi starši, ki vodijo tam gostišče, so vse vojščake postregli po njihovih zahtevah z desetimi mehovi vina in tridesetimi hlebci kruha, na koncu pa za vse naročeno niso zahtevali več kot sedemdeset grošev.
14 (**Ujetniki**): »Nato so se vojaki zelo razjezili in ne samo, da niso nič plačali, temveč so od staršev celo zahtevali kazen v višini več kot tisoč grošev zato, ker so se drznili od vojakov zahtevati sedemdeset grošev. Toliko denarja pa starši niso imeli, zato so vojake prosili, naj jim odpustijo in zadevo spregledajo. Toda prošnje in rotenje niso pomagali; starše so v hiši z vrvmi trdno zvezali za podboje vrat, nato so hudobneži ujeli nas sedmero otrok, nam zvezali roke na hrbet in nas odpeljali s seboj - in to lahko visoki gospodje zdaj vidijo sami. Kaj nameravajo z nami, ne vemo; lahko pa si mislimo, da nič dobrega. O prijazni in pomembni gospodje! Zavoljo Jehove nas rešite teh pobesnelih ljudi!«
15 Ob tem je **Agrikola** od jeze kar zažarel in ukazal, naj nemudoma spustijo sedmerico otrok - to se je tudi takoj zgodilo - potem pa rekel poveljnikom:

»Tako torej vi kot Rimljani varujete pravice naših podložnikov! Ali ne veste, kakšno je glavno pravilo, ki ga mora upoštevati vsak vojščak? To se glasi: 'Živi častno, nikogar ne užali brez razloga; kdor pa te užali, ko ravnaš po postavi, naj pride pred sodišče!' In na koncu: 'Daj in pusti vsakomur, kar je njegovega!' Ali ste ravnali po tem starem glavnem pravilu? Kdo vam je dal pravico, da na pohodu od enega kraja do drugega plenite gostilničarje, ki so naši podložniki in pod varstvom naših zakonov?«
16 Poveljniki so prebledeli, ker so poznali neusmiljeno strogost njim že dolgo znanega državnika in ga prosili za milost.
17 Toda **Agrikola** je rekel: »Tudi ti otroci in njihovi starši so vas prosili za milost in usmiljenje. Do nedolžnih niste pokazali nobene milosti in nobenega usmiljenja, kako si zdaj, nesramneži, drznete prositi mene milosti! Pustil bom, da vas bodo obravnavali kot nizkotne roparje in morilce in ti vojaki bodo najnižji sužnji na galejah. Obrnite se in pojdite pred nami v Betlehem. Vrhovnemu poveljniku bom dal navodila, kaj naj stori z vami, nesrečniki!«
18 Nato sem pristopil k **Agrikoli** Jaz in mu dejal: »Prijatelj, dobro si storil, prvič, da si te otroke osvobodil, in drugič, da si te opite vojake s sodbo streznil. Toda za svojo grobost niso toliko krivi oni sami, temveč je kriv tisti, ki jih je poslal v Galilejo. Ta si je prisvojil cesarsko plačilo, namenjeno tem vojakom, njim pa dovolil, da si lahko svoje potrebe zlepa ali zgrda zastonj potešijo v gostiščih in tudi pri prebivalcih. Toda sam veš, da vaši vojščaki, če jim nadrejeni dovolijo plenjenje, niso obzirni in postanejo podobni levom, tigrom in hijenam, zato je prestopek teh vojščakov veliko manjši, kakor je videti na prvi pogled.
19 Poglavitna napaka in pravi vzrok za takšne nedopustne posege v tuje pravice pa tiči v vašem preveč brezpogojnem zaupanju v vaše vojskovodje in poveljnike. Dali ste jim vsa mogoča splošna pooblastila, na podlagi katerih je lahko vsak na svojem območju pravi cesar in počne, kar hoče, ne da bi se posebno menil za splošne rimske zakone, saj lahko sam na svojem območju muhasto in samovoljno določa zakone in jih tudi sme določati.
20 Če se tu in tam še najde poveljnik, ki je po naravi dober in pravičen, je na območju, ki mu je dodeljeno, tudi dobro živeti in trgovati; če pa misli preveč samo na svojo korist, potem gorje tistim, ki so podložni njegovemu meču! In glej, prav zdaj se to dogaja tukaj, na širokem območju Betlehema.
21 Trenutni glavar, ki ima po vaši zaslugi v svojih rokah največjo moč in ravna povsem tako, kot mu je dovolil Rim, misli samo na svojo korist in zato tudi daje takšne ukaze, pri katerih zagotovo ne bo prikrajšan; toda ljudstvo jadikuje in v srcu preklinja rimsko oblast in tiranijo. Zadeva je natančno takšna, kot sem ti jo opisal in vprašanje je, koga pri takšnem ravnanju kaznovati.
22 Glej, vedel sem, da se to dogaja tukaj v bližini Betlehema in prav zato sem se tudi odpravil sem z vami, da bi se to zlo ustavilo; toda napako je treba odpraviti tam, kjer je! Kajti zgolj s kaznovanjem teh vojakov ne bo nikomur kaj posebno pomagano; pograjaj jih, določi jim, kako se morajo v prihodnje vesti, daj jim denar za stroške na poti do Galileje in potem bodo tako, kot je treba, prispeli v kraj, ki jim je določen.
23 Glavarju, ki ga bomo danes opoldne srečali v istem gostišču, iz katerega so tudi ti otroci, pa odvzemi splošno pooblastilo in mu ukaži, kaj naj dela, in potem bo vse tako, kot mora biti.«

24 Nato je rekel **Agrikola**: »Da, da, Gospod in Mojster, glede tega imaš povsem prav, zato se bom ravnal dosledno po Tvojih besedah. Predvsem pa moramo pohiteti, da pridemo čim prej v gostišče, da bomo starše teh dragih otrok rešili njihovih muk in stiske.«
25 **Jaz** sem rekel: »Za to je že poskrbljeno; sosedje so jim naredili uslugo in starši so se že odpravili v mesto h glavarju, da bi prijavili zadevo z otroki, in na podlagi prijave naj bi se jim otroci tudi vrnili. Ko bomo prišli v gostišče, se bodo tja vrnili že tudi starši.
26 Glavar jim je ugodil in je že odposlal jezdeca, naj mu vojaki izročijo otroke nepoškodovane. Ne bo dolgo in jezdec bo tukaj; daj mu ukaz za glavarja, da mora priti opoldne k tebi v gostišče in ko pridemo tja, bo on že tam. Toda otroke bomo s seboj odpeljali mi.«
27 Poveljniki so slišali, kaj sem se pogovarjal z Agrikolo in videli, da se je ta odločil ravnati po Mojih besedah in hoteli so pasti Predme na tla ter se Mi zahvaliti.
28 **Jaz** pa sem jim dejal: »Samo tokrat sem vas rešil, če pa se boste še na katerem drugem kraju vedli tako, kot ste se v gostišču, potem za vas ne bo več rešitve. Zdaj pa še toliko počakajte, dokler ne boste odpravljeni, potem pa se mirno in urejeno odpravite naprej.
29 Za te Moje besede so se Mi zahvalili in Me imenovali velikega modreca, katerega beseda je mogočnejša od sicer tako neizprosne strogosti pomembnega in mogočnega Agrikole; imenovali so Me tudi najpravičnejšega med pravičnimi in poveljniki in tudi vsi njihovi vojaki so me glasno hvalili.
30 Nato jim je Agrikola naročil, kako naj se vedejo v Betaniji, dokler se ne bo vrnil, in obljubil, da bodo dobili kruha in vina, kolikor ju bodo potrebovali - vse bo plačal on in tudi poskrbel za poravnavo njihovih nadaljnjih stroškov; najstrože jim je zabičal, naj se lepo in primerno vedejo in to so mu tudi kar najslovesneje obljubili. Nato jim je ukazal, naj se odpravijo. Razvrstili so se, se Mi še enkrat zahvalili in odšli.

111. Prihod v gostišče

1 Ko so bili že približno nekaj tisoč korakov od kraja, ki smo ga tudi mi že zapustili, smo zagledali, da se nam iz daljave približuje jezdec. Kaj kmalu je bil pri nas, ustavil se je in nas ves zadihan vprašal, ali smo videli množico vojakov, ki so v svoji sredi peljali judovske otroke.
2 Agrikola mu je pokazal, kdo je, ga seznanil z vsem, mu pokazal tudi rešene otroke in to je jezdeca zelo razveselilo. Potem je jezdecu prenesel tudi sporočilo za glavarja, kot sem mu že prej svetoval.
3 Jezdec se je nato hitro obrnil in kar najurneje odjezdil v kraj, oddaljen približno poldrugo uro, mi pa smo z otroki, ki so se s posebno ljubeznijo zbirali okoli Mene, nadaljevali pot.
4 Pet deklet, najstarejša je imela sedemnajst let in najmlajša deset, je tožilo o bolečinah v rokah, ker so bile prej tako tesno zvezane in enako sta tožila tudi fanta.
5 Pobožal sem jih po rokah in jih vprašal, ali še čutijo bolečino.
6 **Otroci** so vsi veselo rekli: »O ti dobri človek, zdaj pa nas ne boli več! Kako ti je uspelo, da ne čutimo več bolečin? O, moraš biti čudežni zdravilec! Ne maže ne olja nisi imel, pa vendar zdaj ne čutimo več bolečin. Doma imamo babico,

ki je že dolgo zelo bolna in noben zdravilec ji ne more pomagati, morda boš lahko pomagal tudi njej tako kot si nam?«
7 **Jaz** sem rekel: »Da, da, Moji ljubi otroci, ko bomo prišli domov, se bo že pokazalo, kaj bo mogoče storiti z vašo babico. Ali ni morda pri vas doma bolan še kdo?«
8 **Otroci** so odgovorili: »O ti čudežni zdravilec, vprašal si nas tako, kot da bi že vedel, da tudi eden naših najboljših hlapcev že več kot pol leta trpi zaradi hude vročine. Si bil morda že kdaj v našem gostišču in tam prenočil?«
9 **Jaz** sem rekel: »Moji ljubi otroci, glejte, osebno nikoli nisem bil v vašem gostišču, toda s Svojim duhom sem navzoč vsepovsod. In tako tudi vem za vse, kar obstaja in se dogaja in lahko tlačenim in trpečim tudi pomagam, če res zaupajo v Boga in po Božjih zapovedih ravnajo in živijo.«
10 **Otroci** so vprašali: »Kako pa je mogoče, da se s svojim duhom lahko podaš kamor hočeš in potem vidiš in slišiš, kaj se tam godi? To je mogoče samo Bogu! Ali imaš morda, tako kot preroki, občasno v sebi Božjega duha? Kajti učili so nas, da so bili preroki, ko so prerokovali, izpolnjeni z Božjim duhom. Mar si tudi ti prerok?«
11 **Jaz** sem odgovoril: »Da, Moji ljubi otroci. Kaj pravzaprav sem, tega zdaj še ne morete dojeti, četudi bi vam povedal. Toda, kar zadeva Božjega duha v Meni, pa to drži; brez njega ne more nihče narediti nič resnično dobrega in uspešnega. Še bolje se bomo spoznali doma pri vaših starših.
12 Glejte, tam v daljavi nam že prihajajo naproti vaši starši; od jezdeca so namreč že izvedeli, da ste pri nas in da je z vami vse prav. Če hočete, jim lahko pohitite naproti in jim poveste, da bomo vsi prišli k vam domov.«
13 Ko so otroci slišali, kaj sem jim povedal in v daljavi prepoznali starše, so jim začeli teči naproti, ter jih kmalu tudi dohiteli v največje veselje staršev. Mi pa smo si vzeli nekoliko več časa, kajti više ležeča pokrajina je bila tukaj čudovita in Rimljani so imeli kaj opazovati in občudovati, Lazar in oba gostilničarja, ki sta potovala z nami, pa dovolj pojasnjevati.
14 Ko so starši od otrok izvedeli, kako smo jih rešili iz rok surovih vojščakov in da bomo prišli v njihovo gostišče, so se obrnili in z otroki pohiteli domov, da bi tam vse kar se da dobro pripravili za naš sprejem in pogostitev. Veliko časa niso imeli, ker je bilo od tam, kjer smo bili, pa do njihovega gostišča le nekaj več kot pol ure; toda mi smo si, kot že omenjeno, vzeli čas, ker se je pokrajina blizu Betlehema zdela Rimljanom vredna ogleda in so spraševali po tem in onem.
15 Na poti do gostišča smo se zadrževali dobro uro in tako so imeli njegovi lastniki dovolj časa, da so uredili in pripravili najnujnejše za naš prihod. Zaklali so rejeno tele, ga pripravili za nas in storili še marsikaj drugega.
16 Ko smo se približali gostišču, so nam prihiteli naproti starši z vsemi otroki, nas spoštljivo pozdravili in sprejeli, ter se nam s solzami v očeh zahvalili za vse, kar smo naredili za rešitev njunih otrok.
17 Enako so se nam še enkrat prisrčno zahvalili tudi otroci in rekli staršem, ter pri tem kazali Name: »To je čudežni zdravilec, ki je naše ranjene roke ozdravil zgolj z božanjem in nam tudi obljubil, da bo ozdravil našo babico in našega hlapca. Biti mora velik modrec, poln Božjega duha, ker ve za vse, kar koli je in se dogaja na svetu!«
18 Nato so **starši** stopili k Meni in rekli: »Naj se še posebej zahvalimo tebi, očitno velikemu prijatelju ljudi, za veliko dobro delo, ki si ga izkazal najinim

otrokom in te prosimo, če lahko pomagaš tudi naši ostareli materi in po možnosti tudi našemu pridnemu hlapcu; kajti trdno in neomajno verjamemo svojim otrokom, kar so nam povedali o tebi, našo vero pa krepi tudi navzočnost nam dobro znanega Lazarja iz Betanije in obeh nam dobro znanih gostilničarjev. Kajti ti možje prav gotovo ne bi tako zlahka prišli k nam, če jih ne bi ti pripeljal semkaj. Drugih gospodov pa ne poznamo pobliže, le po oblačilih sklepamo, da so Rimljani in Grki. Ti so prav gotovo le tebi na ljubo prišli sem peš; kajti tako imenitni Rimljani se ne bi zlahka peš odpravili na pot, ki traja nekaj ur. Toda naj bo z njimi kakor koli že, vsekakor si ti več, kot je videti. Gotovo prihajate z območja Betanije in morate biti utrujeni; ali ne bi šli v hišo in si tam odpočili, dokler ne bo kosilo povsem pripravljeno?«
19 **Jaz** sem odgovoril: »Glejta, tukaj v senci vaših sadnih dreves in na prostem se da prijetno počivati in tu je tudi dovolj miz in klopi, ki jih lahko uporabimo. Hkrati pa vem, da je glavar, s katerim se morajo ti državniki iz Rima o nečem pogovoriti, že nekoliko pred nami prijezdil sem iz Betlehema. Zdaj se s sopotnikoma krepča s kruhom in vinom in pri tem ga ne bi radi motili; ko se bo okrepčal, naj pride ven in se pogovori s temi Rimljani.«

112. Ozdravitev bolnih v gostišču

1 Po tej Moji odločitvi Me je gostilničar zaupljivo opozoril na ostarelo obolelo mater in bolnega hlapca, ter Me prosil, naj se ju spomnim.
2 **Jaz** pa sem odgovoril: »Glej, Bogu je vse mogoče! Če verjamete, lahko oba bolnika, ne da bi ju videl in se ju dotaknil, povsem ozdravita zgolj z delovanjem Moje volje in Moje besede!«
3 **Mož** je odgovoril: »Gospod in čudežni zdravilec, verjamem ti! Kajti človek, kot si tudi ti in je tako kot preroki poln modrosti in resnice, zagotovo nikoli ne spregovori kaj neresničnega! Kajti, če to ne bi bilo mogoče, nam česa takega niti ne bi govoril. Ker pa si nam to povedal, tudi neomajno verjamemo, da lahko oba naša bolnika ozdraviš z močjo svoje volje in besed, ter te zato tudi prosimo, da ju ozdraviš zgolj s svojo voljo in besedo!«
4 **Jaz** sem dejal: »Zdaj naj, tako torej hočem, oba bolnika takoj povsem zdrava zapustita posteljo! Toda pojdite k njima, dajte jima nekaj hrane in pijače, da se okrepita in potem naj prideta na prosto. Toda ne povejte jima takoj, da sem ju ozdravil Jaz, šele po kosilu naj Me pobliže spoznata!«
5 **Otroci**, ki so tudi slišali to, so se takoj oglasili: »Bogu v Njegovih nebesih vsa hvala, da je dal dobrim ljudem, ki živijo po Njegovih zapovedih takšno moč in oblast! Zdaj je naša babica zagotovo že povsem zdrava in prav tako tudi naš marljivi in zvesti hlapec.«
6 Nato so se otroci s starši odpravili v hišo k bolnikoma in tam presenečeni našli oba zdrava, sveža in vesela.
7 In oba sta povedala isto: da ju je kakor blisk spreletel bleščeče bel plamen, nato je bolečina izginila in počutila sta se tako dobro in zdravo, ter dovolj krepko, da bi lahko takoj vstala iz postelje.
8 **Gospodar** gostišča, ki je bil sin prej bolne matere, je dejal: »Gost, ki je pravkar prišel, nam je že povedal, da sta ozdravela in lahko zapustita posteljo, in naročil, naj zaužijeta hrano in pijačo, da se bosta še bolj okrepila; zato zdaj mirno vstanita iz postelje, se preoblecita, pojejta in popijta, ter se okrepčajta po mili volji.«

9 Po teh besedah sta ozdravljenca vstala iz postelje, se oblekla ter začela jesti in piti. Nato sta hotela videti tujega gosta; toda sin ju je opomnil, naj bosta potrpežljiva in materi obljubil, da bosta gosta videla po kosilu. S tem sta se oba sprijaznila.
10 Mi pa smo počivali pod drevesi in se razgledovali po lepi pokrajini, ki je bila od tod še posebno lepo vidna, saj je bilo gostišče na precejšnji vzpetini. Kajti slabo uro proti jugovzhodu smo na enaki vzpetini zagledali Betlehem s starim obzidjem in stolpiči, samo dolina s številnimi polji, travniki in vrtovi je ločevala naše gostišče, mimo katerega je peljala glavna cesta v Betlehem, Davidovo mesto. Z naše vzpetine pa je bilo videti še množico naselij in posameznih gradov in domačij in proti zahodu tudi obsežnih, skrbno obdelanih vinogradov, v daljavi pa so se v modrini že zarisovale visoke gore, tako veličastne, da so vsej pokrajini dajale še večji čar. Razumljivo je bilo, da so naši Rimljani, veliki prijatelji lepega okoliša in pokrajin, pri opazovanju te pokrajine še posebno uživali in hkrati spraševali, kaj je to in kaj ono, kako se imenuje, čigava last je, kakšno je to ali ono mesto in katere so posebne znamenitosti večjih naselij.
11 Lazar, oba gostilničarja in občasno tudi ta ali oni mladenič so imeli kar dovolj opraviti s pojasnjevanjem. Rimljani so se tako poglobili v opazovanje pokrajine, da so skoraj pozabili, da nanje že skoraj dobro uro čaka glavar iz Betlehema, ki je prišel zaradi njih in ga je tudi zelo skrbelo, kaj bo slišal od mogočnih gospodarjev.

113. Gostilničar poroča o farizejih

1 Naposled je **gostilničar** spet prišel k nam, zelo hvaležno spregovoril o čudežni ozdravitvi obeh bolnikov in Mi dejal: »Gospod! Si več kot zgolj navaden človek! Nisi samo zdravilec, kakršnih na svetu ni več, temveč si velik prerok, skrajno potreben v tem času, kajti če bodo naši farizeji še dolgo takšne počeli, kar počenjajo zdaj, bo zamrla vsa vera v Boga.
2 Od potnikov, ki so se ustavili tu, sem že veliko slišal o nekem preroku, ki dela velika znamenja in ljudi spet spreobrača k pravi veri v Boga; toda farizeji ga menda zelo sovražijo.
3 Pred približno letom dni ali še manj naj bi tudi v Betlehemu in okoliških krajih opravljal čudežna dejanja, jaz pa jih nisem videl, ker zaradi velikih skrbi in opravkov za vzdrževanje svojega velikega gostišča nisem šel skoraj nikamor; Jeruzalema nisem videl že več kot deset let, celo v bližino Betlehema sem se le zelo redko odpravil - in tako vem to, kar vem, samo iz bežnih govoric.
4 Skoraj vsak teden pridejo sem številni farizeji iz Betlehema, toda če bi njih spraševal kaj takega, bi samo izgubljal čas; kajti ti takoj obsodijo vse, kar se izkaže za kaj posebnega, za zelo kazniv greh imajo že to, če jim človek še tako nedolžno pripoveduje, kar je o zadevi slišal zgolj od daleč. Zato ljudem, kakršni smo mi, tudi ni zameriti, da se skoraj ne zanimajo in ne skrbijo za nič drugega kakor za svojo hišo.
5 Pred nekaj dnevi je bilo ponoči na nebu opaziti res nekaj izrednega. Nato so se nekateri odpravili k farizejem in mislili, kaj vse bodo slišali o čudežu in tudi, da je dobri stari Jehova končno Judom spet dal Svoje znamenje. Toda to ni bilo res! Farizeji so dobre volje razlagali ljudem, da veličastni pojav ni nič takšnega, kar bi bilo pomembno za Jude, temveč da je bila to zgolj prevara, ki so jo s pomočjo esenov, izurjenih v vsakovrstnih čarovnijah, naredili Rimljani,

in ne pomeni nič; Rimljani, katerim že dolgo niso naklonjeni predvsem pomembni in bogati Judje, namreč z različnimi sredstvi mamijo lahkoverno in praznoverno ljudstvo in ga ščuvajo proti judovskim oblastnikom, ter tako skušajo preprečiti splošno judovsko vstajo proti oslabeli nadvladi poganov. S takšnim pojasnilom so se potem spet ravnodušno in dobre volje brezskrbno odpravili domov in se niso več menili za ta tako grozljivi pojav.
6 Kmalu nato smo videli, da so vzšla tri sonca. Vprašali smo, kaj pomenijo, in dobili odgovor, da pomenijo veter in napovedujejo slabo vreme. In tako smo se spet brez posebnih pomislekov odpravili domov.
7 Pred nekaj dnevi so v to okolico prišli tudi nekakšni razširjevalci novega nauka, ki naj bi izviral od preroka iz Galileje in tudi delali izredna znamenja, ter med ljudstvom pridobili veliko privržencev. Kaj od tega je res, je seveda težko reči, kajti k meni ni prišel še nihče, ki bi vsaj od daleč spominjal na takšnega razširjevalca novega nauka.
8 Šele pred nekaj dnevi sem nekega zastopnika sinagoge, ki je prišel iz Betlehema, vprašal, kaj je z razširjevalci novega nauka v tej pokrajini, in odgovoril mi je: 'Ej, odkar so Rimljani naši gospodarji, se takšna nekoristna in delomrzna sodrga neprenehoma množično potika naokrog. Rimljani jo trpijo in podpirajo in proti njim lahko storimo le malo ali nič!'
9 Da, k takšni razlagi človek ne more pripomniti nič pametnega. Kajti prvič, človek sam premalo ve o vsem, kar se dogaja v velikem judovskem kraljestvu, in drugič, četudi bi kaj vedel o čem nenavadnem, se s spretnim govorcem sinagoge ne bi spustil v pogovor, kajti tako in tako ne bi nič opravil, le izpostavil bi se nevarnosti, da bi ga vsestransko preganjali. Tako človek raje ostaja tih podložnik in se ne meni ne za to ne za ono, čeprav še predobro vidi, da so pripadniki sinagoge postali to le zaradi svojega trebuha in sami še manj verujejo v Boga kakor ta moja številna sadna drevesa.
10 Prej sem rekel, kako zelo nujno bi bilo, da bi se spet pojavil pravi in mogočni prerok, sicer bo ljudstvo izgubilo vso vero v enega edinega pravega Boga. Po moči in notranji modrosti se mi zdiš takšen pravi prerok prav ti, in prav vesel sem, da sem končno srečal človeka, ki bi bil lahko Elija.
11 Zdaj spet verjamem, da so bili v prejšnjih časih preroki, ki jih je Bog prav zaradi slepega in neverujočega ljudstva obdaril s posebno modrostjo in močjo. Doslej sem menil, da so to le pobožne pravljice. Toda ker sem zdaj videl, da sta tvoja volja in beseda v trenutku osvežili in ozdravili dva bolnika, ki bi ju vsak, še tako sposoben zdravilec razglasil za neozdravljiva, se je tudi moja vera v Boga in preroke znova obudila - in to mi je ljubše, kakor da bi mi kdo podaril zaklade polovice sveta.
12 Toda ker zdaj že prihaja iz hiše glavar in bo gotovo imel opraviti z uglednimi Rimljani, bom tukaj odveč in čas je že, da se vrnem noter.«
13 **Jaz** sem rekel: »Prav zdaj si nujno potreben! Kajti Rimljani morajo prav zaradi tebe govoriti z glavarjem. Zaradi njegovega pooblastila ti je danes mimoidoča truma vojakov prizadejala neupravičeno škodo in to mora poravnati prav glavar, zato moraš biti kot udeleženi tožnik navzoč pred uglednimi sodniki, kajti kjer ni tožnika, ni niti sodnika!«
14 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, da, mogočni in modri zdravilec, to bi bilo sicer prav, toda glavar bo tudi potem moj gospodar! Če bo zaradi mene utrpel precejšnjo škodo, bom imel, ko boste odšli, z njim velike težave - zato mu raje vse odpustim, kakor da bi me potem privezal na križ.«

15 **Jaz** sem rekel: »Raje skrbi za kaj drugega; tako bo glavar namreč šele postal človek in tudi tvoj pravi prijatelj. Že več kot jasno sem ti dokazal, da lahko zaupaš Mojim besedam.«
16 **Gostilničar** je odgovoril: »Če je tako, bom ostal. Ali lahko pokličem tudi ženo in otroke in svojega edinega bližnjega soseda, ki mi je pomagal, ko mojih služabnikov ni bilo doma in so ta čas delali na polju?«
17 **Jaz** sem rekel: »Ti niso nujni - dovolj si že ti kot glava hiše!«
18 S tem se je sprijaznil tudi gostilničar in ostal sam med nami.

114. Pritožbe čez Heroda

1 Šele potem se je glavar ves ponižen napotil k Agrikoli, ga pozdravil in prosil, naj oznani svojo ugledno in mogočno voljo.
2 **Agrikola** ga je zelo resno pogledal in rekel: »Vi, voditelji, katerim smo izročili vso pravno oblast, ste to, kot sem žal zdaj že velikokrat izvedel pri svojem obiskovanju Palestine, zelo obsežno in hudo zlorabili! Danes sem žal izvedel nekaj takega tudi o tebi. Kako se boš zdaj zagovarjal pred menoj? Kajti obtožili so te vojaki in z dejstvi tudi ta častni in marljivi državljan. Tvojo krivdo poznam tako dobro kakor ti sam in mi je ni treba niti omeniti, zato govori in se zagovarjaj!«
3 **Glavar** je rekel: »Mogočni cesarjev oblastnik in najvišji dajalec in določevalec modrih rimskih zakonov! Pred teboj se ne morem zagovarjati, čeprav, strogo vzeto, niti nisem ravnal v nasprotju z vsebino pooblastila, ki mi je bilo podeljeno v Rimu; toda iz človeških ozirov bi sicer lahko ravnal tudi drugače, ker mi je dopuščeno, da sem po svoji presoji lahko tudi milejši. V tem primeru sicer ni bilo razloga, da ne bi vojakom, ki so imeli nekoliko preveč svobode, dovolil oditi v drugo provinco, toda želel sem malo prihraniti in jim nisem dal denarja za stroške, zato pa sem jim dovolil, da se lahko na poti brez povračila zmerno nahranijo v velikih gostiščih. In v tem je moja krivda, ki jo bom povsem in to desetkratno tudi poravnal.
4 Nisem pa pričakoval in tudi predvideti nisem mogel, da si bodo vojaki z dobro seznanjenimi poveljniki vred drznili že tukaj grobo zlorabiti svojo omejeno svobodo, ker so se pred tem že kar dobra tri leta v Betlehemu vedli tako, da se zaradi njih ni nikoli nihče pritožil. Poleg tega so bili v svojih dela prostih dneh posamezniki že pogosto tukaj, jedli so in plačali in to gostilničar dobro ve. Nič pa ne morem za to, da so se ob svojem odhodu tukaj vedli, kot da bi bili v sovražni deželi, kajti česa takšnega jim nisem naročil.
5 Sem pa kljub temu kriv, da so bili vojaki tukaj tako nedostojni, zato bom tudi, kot rečeno, vsako škodo desetkratno povrnil. Svoje sem povedal.«
6 Nato je **Agrikola** rekel: »Tako je prav in pravično; če pa se še kdaj zgodi kaj takšnega in to izvem v Rimu, bo moja sodniška sodba povsem drugačna! Kajti tako na široko pa pooblastila, ki smo vam jih podelili v cesarjevem imenu, le ne sežejo, da bi kar svojevoljno smeli obdržati zase tisto, kar pripada vojakom. Samo v izrednih razmerah, če bi v državi nastali nemiri ali vstaje, bi bil morda takšen ukrep še sprejemljiv, da bi se potem vojaki z uporniki spopadli odločneje in manj obzirno. Toda tudi v tem primeru bi bilo treba paziti na pravo mero in kolikor mogoče postaviti zmernost pred strogost; kajti preveč zatirano ljudstvo ne bo nikoli pokazalo ljubezni in naklonjenosti do vladajočih. Skrivni ogenj jeze bo v ljudstvu gorel naprej in če bo od nekod dobil dovolj

zraka, bo izbruhnil v uničujoč plamen in tega bo težko zajeziti. To za vse čase veljavno navodilo strogo upoštevaj pri nadaljnjem opravljanju službe.
7 Zdaj pa naj gostilničar natančno in po resnici izpove, koliko so vojaki pri njem pojedli in koliko zahteva za svoje trpinčenje in trpinčenje žene in zlasti otrok. In na koncu moraš tudi Lazarju, zvestemu gostilničarju iz Betanije, ki stoji ob moji desnici, še danes izplačati stroške za vojake. - Gostilničar tega gostišča, govori!«
8 **Gostilničar** je rekel: »Poslušaj, visoki oblastnik! Po tem najmodrejšem in najmogočnejšem čudežnem zdravilcu mi je bila izkazana tolikšna neprecenljiva dobrota in hvala Bogu, da imam tudi kot državljan še toliko premoženja, da bom škodo, ki so mi jo povzročili vojaki, zlahka prenesel, zato ne zahtevam nikakršne odškodnine. Če pa do mene zmeraj prijazni glavar in upravitelj Betlehema in vse te pokrajine želi storiti kaj dobrega ubogim, je to njegova stvar, in naj se sam odloči po svoji svobodni volji. Glede tvoje in Lazarjeve zadeve pa nimam kaj pripomniti.«
9 **Agrikola**, ki ga je gostilničarjeva plemenitost ganila, je rekel: »Resnično, takšni plemenitosti sem priča le izjemoma in glavar bo to že znal ustrezno ceniti!«
10 **Glavar** se je oglasil: »Da, pri vseh nebeških močeh, to bom tudi storil! Ne samo desetkratno, temveč tisočkratno bom nagradil takšno plemenitost z vsemi sredstvi, ki jih imam na voljo. Denar, ki ga moram plačati Lazarju, bo tukaj že v eni uri; takoj bom odposlal svojega tajnika in zakladnika. Toda potem mi dovoli, da bom kot zdaj spreobrnjeni grešnik še naprej v vaši družbi; kajti tudi jaz bi rad pobliže spoznal čudežnega zdravilca in se mu zahvalil, da je že vnaprej temu plemenitemu gostilničarju povrnil vse, kar bi mu moral povrniti jaz.«
11 **Agrikola** je rekel: »Lahko ostaneš kot naš prijatelj, bližnje znanstvo z našim največjim zdravilcem ti bo zelo koristilo, kmalu pa boš imel še več razlogov za zahvalo, kakor jih imaš zdaj. Glej pa, da bosta zdaj z Lazarjem vse poračunala; kajti na poti sem dal vojaškim poveljnikom z njegovo privolitvijo navodila, naj se tam v pravi meri oskrbijo na tvoje stroške in naj se jim tudi izplača denar za njihove potne stroške, ki si jim ga dolžan!«
12 Nato se je oglasil **Lazar**: »Naj spregovorim še jaz! Ker je zdaj glavar postal tako plemenit in ker mi je pred desetimi leti pri posestvih, ki jih imam tudi v tej pokrajini, naredil veliko prijateljsko uslugo, se bom tudi jaz zgledoval po plemenitem gostilničarju: tudi meni prijazni glavar ni nič več dolžan. Zato pa naj zmeraj varuje pravice ubogih in zatiranih, ter jih varuje pred Herodovim posegom in njegovo skrajno samovoljo; kajti Herod je v tej pokrajini še bolj samopašen kakor v Jeruzalemu.«
13 Nato se je znova oglasil **gostilničar**: »Da, Herod je naša naj večja nadloga! Še večjo ljubezen bi čutili do cesarja, kot jo zdaj, če bi nas rešil te nadloge in to bi prav gotovo zlahka storil. Vemo, da Herod kot fevdalni knez plačuje Rimu velik davek; toda zato si ga desetkratno povrne s pretiranimi prisilnimi davki in nikomur ne prizanaša. Ko pridejo njegovi izterjevalci, je treba dobrovoljno plačati vse, kar in kolikor zahtevajo. Odloga ni, velja zgolj: plačaj! Kdor nima denarja, mu vzamejo vse: živino in žito in če to ne zadošča, še ženo in otroke. In, če povsem oplenjeni človek zahtevanega davka ne more poravnati do roka, prodajo njegovo živino, žito, ženo in otroke na javnem trgu. To je nekaj

strahotnega! Zaman se pritožuješ na rimskih sodiščih, saj tam ne najdeš varstva, to je pač v nebo vpijoča krivica!
14 Cesarju radi plačamo nizek letni davek - kajti prvič, ta ni velik in drugič, vemo, za kaj ta nizki davek plačujemo; kajti cesar nam za to določa modre zakone in s svojimi sodišči in vojaki skrbi za ohranjanje ustreznega reda v državi. Herod pa kot povsem zaščiteni rimski fevdalni knez zahteva desetkrat, včasih celo stokrat več, za to pa za nas ne naredi ničesar in nam tudi ničesar ne da. Cesar nam je res dal pravico, da se lahko od njega odkupimo, toda to je povezano s številnimi neprijetnostmi in stroški. Bogati iz te pokrajine in drugih krajev smo to tudi storili in zdaj se nam godi prav dobro; toliko bolj pa so prizadeti revnejši posestniki, ki tega ne zmorejo in se bojijo groženj duhovnikov, ki držijo s Herodom; ta resnični tiran namreč kljub prejeti odkupnini za toliko zviša davke drugim, kolikor so prej plačali odkupljeni.
15 Tako sem na primer Herodu moral prej plačevati najmanj sto grošev na leto. Ko sem se že pred desetimi leti odkupil za tisoč srebrnih grošev, je bil Herod s tem povsem izplačan, ker je tisoč grošev in sicer deset po sto, naložil v menjalnico. To pa velikemu uživaču ni bilo dovolj; s sto groši, ki jih ni več prejemal od mene, je obremenil dvajset njemu podrejenih podložnikov, tako da mora vsak od njih po novem plačevati pet grošev več kakor prej. In četudi se pritožijo Rimljanom, pri njih le redko najdejo varstvo; svetujejo jim le, naj se tudi oni odkupijo. Da, vse bi bilo še prav, če bi najbolj prizadeti imeli denar za to. In odkup je glede na samovoljno in nebrzdano Herodovo vedenje res stvar vesti in prekršek zoper ljubezen do bližnjega; kajti jaz sem si izboljšal svojo usodo, toda hkrati poslabšal usodo desetim do dvajsetim drugim.
16 Visoki in modri cesarjevi oblastniki, zadevo sem vam prikazal takšno, kakršna je; naj se ta velika nepravičnost konča! Vsak bi rad plačeval cesarju desetkratni davek, če bi bil le rešen Herodove nadloge, pa tudi cesar bi pri tem zanesljivo prejel več kot polovico tega, kar mu zdaj plačuje Herod; seveda vemo, koliko plačuje Herod in to ni niti stoti del tistega, kar morajo Herodu plačevati podložniki.«
17 **Agrikola** je rekel: »Da, še preveč dobro in jasno vidim, kaj uganja Herod. To mu je bilo že precej omejeno in mu bo glede na te tvoje pritožbe še bolj. Toda trenutno zadeve še ni mogoče spremeniti; kajti pred nedavnim je vzel v zakup to deželo za deset let, zato ima v rokah pogodbo s cesarjevim pečatom. Toda ne glede na to bomo pri cesarju že dosegli, da bo razpuščeno početje velikega uživača prav in učinkovito omejeno. Toda preden bom v cesarjevem imenu kaj določil, bom vprašal za pravi nasvet tega najmodrejšega Gospoda in Mojstra, On mi bo povedal, kaj je nujno ukreniti.«

115. Božje vodstvo judovskega ljudstva

1 Nato se je **Agrikola** obrnil k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster! Po Svoji ljubezni, milosti in pravičnosti svetuj nam, Rimljanom, kaj bi bilo treba glede te res zelo hude zadeve storiti v dobro teh ljudi.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Zdaj ni mogoče storiti veliko; kajti po vaših zakonih je treba pogodbo spoštovati in ta velja vse dotlej, dokler lastnik pogodbe upošteva v njej zapisane pogoje. Toda v pogodbi nikjer ne piše, da lahko Herod davke tistih, ki so se odkupili in so postali rimski državljani, preloži na tiste, ki se niso odkupili, in to se mu lahko prepove. To je sicer delno že storil deželni

upravitelj Poncij Pilat in tako postal Herodov sovražnik, toda to ni posebno zaleglo, saj Herod še zmeraj počenja, kar se mu zljubi in mu je malo mar za podanike; kajti v pogodbi s cesarjem ima jasno zapisano pooblastilo, da ima v deželi vse kraljeve pravice, če te le niso v nasprotju z rimskimi zakoni ali se zdijo nezdružljive z njimi.
3 Ob takšnem pooblastilu, ki mu je bilo podeljeno in gotovo ni bilo skrbno pretehtano, lahko zagreši veliko v nebo vpijočih krivic, a glede na pogodbo ga ne morete niti poklicati na odgovornost.
4 Razlog, da je zdaj tako skopuški in hudo zatira ljudstvo, pa je v tem, da si želi pridobiti toliko denarja, da bi od vas, Rimljanov, za vse večne čase odkupil vso deželo za svoje namene in rabo, da bi neodvisno od vas zavladal nad vso Judejo. To se sicer ne bo zgodilo, toda ker ima takšen namen, tudi ravna tako, da bi ob ugodnem vetru iz Rima ta cilj tudi dosegel.
5 Jaz bi lahko vse, kar je, spremenil že z eno samo mislijo in cele Herodove hiše vse do najbolj oddaljenega sorodstva ne bi bilo več, toda tega ne bom storil, ker Bog dopušča Heroda kot vzgojno šibo nad lakomnim ljudstvom, polnim napuha.
6 Ko so bili Judje še pod sodniki, niso imeli razen desetine nobenega drugega davka in so bili bogatejši in mogočnejši od katerega koli ljudstva na zemlji. Toda v svojem sijaju so se prevzeli in so hoteli imeti kralja, ki bi po blišču, razkošju in moči presegal vse kralje na Zemlji. In takšen kralj jim je bil tudi dan. Toda z njim se je nad ljudstvo, ki ni bilo zadovoljno z Božjo vladavino, zgrnila tudi nesreča.
7 Ljudje so godrnjali in se pritoževali še huje kakor danes in številni so Boga prosili za pomoč; toda Bog ni bitje, da bi tako kakor človek od danes do jutri spreminjal že dani končni sklep - kajti če bi delal tako, že zdavnaj ne bi bilo nobene zemlje in nobenega sonca! - in tako je tudi Judom pustil kralje. Kralji pa so tako dolgo modro in pravično vodili ljudstvo, dokler je bilo tudi ljudstvo modro in pravično in izpolnjevalo Božje zapovedi. Ko pa so ljudje začeli drug drugega izrabljati, se vlačugariti in nepravično ravnati, so jim bili postavljeni tudi neumni, trdosrčni in nepravični kralji.
8 Ko je vse judovsko ljudstvo razen maloštevilnih skoraj prestopilo v poganstvo, je prišlo tudi v babilonsko ujetništvo, da bi izkusilo, kako je živeti pod vladavino najmračnejših poganov. Šele potem se je ljudstvo znova vrnilo k staremu in edinemu pravemu Bogu in Bog jih je znova naredil za samostojno ljudstvo in jim dal modre in pravične voditelje.
9 Toda spet ni trajalo dolgo in ljudstvo je znova začelo grešiti, prepustilo se je slabostim in Bog ga je zlagoma postavil tja, kjer je ljudstvo glede na svoje zasluge danes, vzdihuje in toži.
10 In Bog je zdaj sam prišel k ljudstvu telesno, kot so napovedali preroki, ter ga želi odrešiti in osrečiti tako začasno kot za vekomaj; toda veliko ljudi tega ne verjame, četudi o tem slišijo in to celo sami opazujejo s široko odprtimi očmi, temveč preganjajo vsemogočnega rešitelja in o Njem nočejo niti slišati. Zato Bog tudi dopušča, da ljudstvo, ki je postalo slepo in zlobno, na vse mogoče načine trpi in bo še bolj trpelo; zgodilo se bo celo, da se bo to ljudstvo razkropilo med vsa ljudstva na Zemlji in ne bo imelo dežele, ki bi jo lahko imenovalo svojo.
11 Ker je ljudstvo takšno, ga morajo tlačiti Rimljani in še bolj njegovi fevdalni knezi. Kdor pa je moder in pravičen, spoštuje Božje zapovedi in se po njih

ravna, ta bo našel pravičnost, milost in pomoč pri Bogu in ljudeh in mu Herodova lakomnost in gospodovalnost ne bosta mogli do živega, o tem pričajo Lazar in številni drugi.
12 Kdor pa je še zatiran, naj se najprej iskreno obrne na Boga, ga v srcu prosi pomoči in mu bo tudi pomagano, če se bo vzdržal številnih grehov, ki jih je zdaj med judi več kakor med pogani.
13 Glej, prijatelj Agrikola, tako je s temi zadevami in iz povedanega boš že lahko razbral, kaj je treba storiti glede Heroda!«
14 **Agrikola** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, Ti edini pravi in pristni, zdaj mi je povsem jasno, kaj naj ukrenem; kar je prav Tebi, o Gospod, je tudi meni.«

116. Glavar in gostilničar prepoznata Gospoda

1 Ko sem se tako pogovarjal z Agrikolo, so Me glavar, sopotnika, ki sta bila v njegovi službi in tudi gostilničar pozorno opazovali in **glavar** je potem, ko je Agrikola končal, dejal: »Gospod in Mojster in čudežni zdravilec, tako kot si zdaj govoril ti, še nisem slišal govoriti nikogar! Zdi se mi - celo močno se mi zdi, da si nekdo drug, kot se v svoji preprostosti zdiš. Gotovo si tisti slavni človek iz Galileje, o katerem so mi pripovedovali že Kornelij in drugi Rimljani. In, če si res tisti, potem mi je tudi vse jasno in že vem, s kom imamo opraviti v svoje največje dobro. Ne zameri mi, da sem to zdaj povedal.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »O niti najmanj - toda kljub temu je nenavadno, da pogani prej kakor številni judje zagledajo luč, h kateri so bili judje poklicani že od prazačetka! Toda zdaj je, kar je, zato sem tudi odredil, naj bo judom luč odvzeta in dana poganom. Ti so bili dolgo slepi in so hrepeneli po luči in to po čemer so hrepeneli, so tudi našli; judje pa so se postavljali s tem, da imajo luč samo oni, zato so oslepeli in jim je zdaj težko omogočiti, da bi znova videli.
3 Moje besede so luč in življenje in Moja dejanja pričajo, da so Moje besede žive, kajti duh, ki v njih prebiva, ni nekaj mrtvega, temveč večno živ in močnejši od vsega. Kajti še preden je bilo kar koli ustvarjeno, je že bila Beseda, ki jo zdaj poslušate; Beseda je bila pri Bogu in Bog sam je bil Beseda. Beseda pa je zdaj meso postala in prebiva med vami. Prišel sem v svojo lastnino k Svojim in ti Me niso prepoznali!
4 O kolikšna je slepota judov, zlasti tistih, ki sedijo in se šopirijo v templjih in sinagogah! Naj jih še tako kličem, Me ne slišijo, naj jim kažem še tolikšno luč, je ne vidijo. Zato gorje jim na sodni dan, ki bo doletel Jeruzalem! Vendar dovolj o tem!«
5 Nato se je oglasil **gostilničar**: »O Gospod in Mojster! Zdi se, da si nekoliko nejevoljen name, ker Te nisem takoj natančneje prepoznal, kot je to uspelo Rimljanom; vendar ne morem nič za to. Gospod in Mojster, odkrito razglasi, da v Tebi telesno v polnosti prebiva božanstvo in jaz in vsi v moji hiši bomo to verjeli! Kajti znamenja, ki jih delaš, so mogoča samo Bogu, človeku pa šele potem, ko ga v nekaterih trenutkih navdihne in prežame Božji duh; kajti noben človek ne more nositi v sebi neskončne moči in oblasti Božjega duha in pri tem ohraniti življenja!
6 Kdor pa tako kot Ti telesno premore in vsebuje polnost Božjega duha, ob tem pa še naprej živi in deluje, ta je toliko kakor Bog sam. Kajti, če je Božji duh nam, ljudem, s Svojimi besedami in voljo lahko ustvaril in dal telo z živo

dušo, zakaj ne bi tudi Sebi, če bi se Mu tako zahotelo, zmogel ustvariti najčistejšega telesa, po ureditvi Svoje ljubezni in modrosti?!
7 Ti, o Gospod in Mojster, lahko iz tega še neskončno jasneje kakor jaz razbereš, da ne sodim k Judom počasne pameti, temveč da hitro in zlahka verjamem, kar spoznam za pravo resnico; zato mi ne zameri, da te je glavar kot pogan prej prepoznal kakor jaz kot jud!«
8 **Jaz** sem odgovoril: »Če bi ti zameril, ne bi prišel k tebi! Toda že dolgo vem, kaj se ti bo zgodilo na današnji dan, zato sem s Svojimi prijatelji prišel k tebi, da bi ti pomagal. In, če sem to storil, ti gotovo nisem zameril, temveč sem ti celo prvi in veliki prijatelj. Kar pa sem prej dejal, je namenjeno vsem Judom in vsem ljudstvom na tej zemlji in tudi tistim bitjem, ki prebivajo na zvezdah.
9 Želim ti povedati še nekaj in potem boš še razločneje spoznal, zakaj sem prišel k tebi kot prvi in najiskrenejši prijatelj.
10 Glej, blizu mesta je v ospredju, nedaleč od ceste, votlina, ki se dandanes uporablja za ovčji hlev. Ko je cesar Avgust ukazal opraviti prvi popis prebivalstva v judovski deželi, sem se Jaz ob polnoči rodil devici, ki ni spoznala moškega. Da bi se ljudje zavedali, kdo se je utelesil kot človek, so se prikazala velika znamenja na nebu in na Zemlji, in vi, pastirji, ste jih ugledali prvi.
11 Ti, tedaj še pastir na tistem pomembnem travniku, ki je še danes v javni rabi, si bil eden prvih, ki so prišli k votlini, pozdravili novorojenega judovskega kralja in mu izkazali čast.
12 Ko pa si zaslišal zbore angelov, si večjemu številu pastirjev, ki so prišli k votlini, dejal: 'Glej glej! Obličje tega dečka sije kakor jutranje sonce in v votlini je svetlo kakor podnevi. Ta mora biti več kot le novorojeni judovski kralj! To je obljubljeni Mesija, Tisti, ki so ga napovedovali preroki! Ta nas bo odrešil in zato Ga moramo častiti!'
13 Ti si bil tudi tisti, ki je drugim pastirjem zapel tale kratki psalm:[1] *Bog, usmili se nas in nas blagoslovi, razjasni Svoj obraz nad nami, da na Zemlji spoznamo Tvojo pot in vsi pogani Tvojo zveličavnost! Slavijo naj Te vsa ljudstva, o Bog, slavijo naj Te vsa ljudstva! Veselijo naj se in vriskajo, ker pravično usmerjaš ljudi in vodiš ljudstva na Zemlji! Slavijo naj Te ljudstva, o Bog, slavijo naj Te vsa ljudstva! Zemlja daje svoj sad; blagoslovi nas, o Bog, naš Bog! Blagoslovi nas, o Bog, in ves svet naj trepeta pred Teboj!'*
14 Glej, ta psalm si takrat, gnan od svojega notranjega duha, namenil Meni, in potem, ko si po očetu postal lastnik te posesti, si nedaleč od tod, na cesti, dal postaviti klesan kamen. Svojeročno si vanj vklesal psalm, da bi ga lahko vsak prebral in prepoznal in to s trajno barvo v hebrejski, grški in rimski pisavi in v treh jezikih!
15 Iz vsega tega pa že lahko razbereš, da te dobro poznam in ti nisem zameril, kakor si misliš, kajti bil si eden prvih, ki Me je prepoznal že ob Mojem rojstvu in Mi izkazal pravo čast in prav gotovo tudi zdaj ne boš zadnji, ki Me bo znova prepoznal.«
16 Gostilničar, ki je bil ganjen do solz je dejal: »Bog, Gospod in Mojster! Ko sem Te zagledal, se mi je v duhu zazdelo, da bi lahko bil to; toda tega si nisem upal povedati na glas. Ker pa si me na to milostno spomnil, zdaj ni dvoma, da si Ti tisti, ki sem Mu že pred dvaintridesetimi leti namenil svoj najljubši psalm.

---

[1]Psalm 67, Lorberjev zapis se razlikuje od zapisa v Svetem pismu.

O kakšnega neskončnega blagra je zdaj spet deležna moja hiša! O Gospod, o Bog! Kateri psalm pa naj Ti zapojem zdaj?«
17 **Jaz** sem odgovoril: »Ostala bova kar pri tem, ki si mi ga zapel kot prvega; kajti ta že vsebuje vse, kar ustreza večni resnici in s tem sem zadovoljen!«
18 Nato Me je gostilničar zaprosil, ali ne bi vsem v hiši - ženskam, svoji ozdravljeni materi, svojim otrokom in tudi ozdravljenemu hlapcu povedal, kakšen blagor jih je spet doletel.
19 **Jaz** sem rekel: »To bomo storili šele po kosilu, ki bo že prav kmalu. Do tedaj pa se bomo pogovorili še o nečem drugem.«

117. Gostilničar poroča o prvem Gospodovem obisku

1 (**Gospod**:) »Glej, tukaj sem bil že pred letom dni in v okolici ozdravil številne hrome, pohabljene in slepe. Ko sem od tod odšel v Galilejo, mi je veliko ljudi sledilo v Kafarnaum. Na poti so Me hoteli povzdigniti v kralja, ker so videli znamenja, ki sem jih delal. Ko pa sem jim v sinagogi v Kafarnaumu spregovoril res poglobljene besede iz duha, so se vsi začeli jeziti in rekli, da je to trd nauk, kdo naj bi mu sploh prisluhnil in ga razumel in so Me zapustili, ter se vrnili domov. Ker pa ti številne med tistimi poznaš in si gotovo z njimi o tem veliko govoril, bi rad od tebe slišal, kaj menijo ti ljudje o Meni zdaj.«
2 **Gostilničar** je dejal: »O Gospod, ker preverjaš srca in obisti ljudi, kaj bi Ti še lahko povedal, česar ne bi Ti že neskončno bolje vedel kakor jaz?«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Da, Moj ljubi prijatelj, vendar tokrat ne gre za to, ali to že vem ali ne, temveč za tvoje pozunanjenje in popolno očiščenje tvojih misli in besed, zato bi rad slišal, kaj imaš povedati o tem. Ali naj bi vsi ljudje molčali pred Menoj samo zato, ker bi tisti, ki bi Me spoznali, lahko domnevali, da vem vse, kar se dogaja v njih?
4 Hočem, da bi tudi vi govorili in svobodno izrazili tisto, kar je v vas; in tako Mi lahko zdaj na kratko poveš, kar si tu in tam slišal od ljudi.«
5 **Gostilničar** je dejal: »Da, Bog, Gospod in Mojster, to bi bilo že vse prav, če bi bil sposoben ponoviti vse tisto, kar so ljudje govorili o Tebi, toda zadeva je nekoliko drugačna.«
6 **Jaz** sem odvrnil: »Naj bo kar koli, to tukaj ni pomembno; kar svobodno povej!«
7 **Gostilničar** se je spet oglasil: »Bog, Gospod in Mojster! Ljudje, s katerimi sem govoril o Tebi, ne da bi Te spoznal tako kot zdaj, so dejali, da je velik prerok v Jeruzalemu in tudi v tem okolišu ljudem podajal zelo moder nauk in poleg delal znamenja, kakršnih ni delal prej še noben človek, še zlasti ozdravljal bolnike vseh vrst. Ti ljudje so bili velikemu preroku - kakor so Te imenovali - zelo naklonjeni, sledili so mu na vsakem koraku in imeli z njim še toliko večje veselje, ker so spoznali, da ne prijateljuje z zdaj že povsod osovraženimi farizeji. Vse do Kafarnauma niso našli na njem nič spotakljivega, razen da je na neki gori, kjer jih je pred tem čudežno nahranil z le nekaj hlebci kruha in ribicami in so ga potem hoteli razglasiti za kralja, izginil in zapustil svoje prejšnje učence, ter se potem pozno ponoči čudežno vrnil k njim in menda hodil po valujočem morju kakor po trdnem kopnem.
8 Vsi so bili zelo radostni, da se je vrnil in se veselili prihodnjega dne, njegovega nauka in dejanj. - Toda pričakovano veselje se je izjalovilo, kajti naslednjega dne je v sinagogi ljudstvu govoril takšne nesmisle, da so se ujezili celo njegovi

učenci in ga razen maloštevilnih skoraj vsi zapustili in prav tako tudi vsi ljudje, ki so mu sledili do tja. Trdno so bili prepričani, da je izgubil pamet, ker je v tistem svojem nagovoru želel vse skrajno resno spodbuditi, naj bi jedli njegovo meso in pili njegovo kri, ker sicer ne bodo mogli doseči večnega življenja; kajti k življenju bo na sodni dan obudil samo tiste, ki bodo jedli njegovo meso in pili njegovo kri.
9 Da, to je bilo res preveč in ljudem, ki so bili sicer zelo dojemljivi za vse, kar so slišali, ni mogoče zameriti, da so ob takšni pridigi izgubili potrpljenje in se še danes pritožujejo, kako je lahko Bog dopustil, da je takšnega res velikega preroka, ki se mu ljudje lahko zahvalijo za toliko dobrega, nenadoma zapustila pamet.
10 Če pa si Ti to res govoril, si ljudi prav gotovo skušal seznaniti z neko skrito resnico, tako kot so to počeli stari preroki, vendar na to šele zdaj gledam tako. Če bi bil pred letom dni v njihovi družbi, bi Te prav gotovo tako kakor oni zapustil tudi jaz.
11 Zdaj pa si že lahko predstavljam, kaj si hotel s tem povedati ljudem, in mislim, da bomo kmalu začeli tudi snovno uživati Tvoje meso in Tvojo kri, tako kakor ju zdaj iz Tvojih ust uživamo duhovno. In tako sem zdaj po Tvoji volji govoril brez zadržka.«
12 Pohvalil sem gostilničarja in vsi navzoči so bili gostilničarja veseli, Moji stari učenci in Rimljani pa so strmeli nad njegovim razumom.

118. Gostilničar opiše svoje gostišče

1 Nato so prišli otroci, nas povabili h kosilu in sledili smo jim. Gostišče pa je bilo najlepše in najsijajnejše poslopje daleč naokoli, zgrajeno iz klesanih kamnitih blokov, z dvema obokanima nadstropjema nad pritličjem. V vsakem nadstropju so bile tri velike dvorane, v vsaki od njih so lahko postregli do sedemsto obrokov. Poleg teh treh dvoran je bilo v vsakem nadstropju še trideset spalnic, vsaka z dvema oknoma, ki sicer nista bili zastekljeni, kot je bilo tedaj v Evropi že v navadi. V tistem času so bile v Damasku delavnice, ki so izdelovale kakor steklo prosojen pergament in z njim so bili umetelno prekriti vsi okenski okvirji. Ta je vetru in pogosto veliki dnevni vročini onemogočal vstop v dvorane in sobe. Tako zavarovana okna pa so bila redka, saj so bila predraga, namesto tega so drugi na okenskih mrežah uporabljali različne barvne zavese.
2 Po udobnih in širokih marmornatih stopnicah so nas odpeljali v drugo nadstropje, v srednjo glavno dvorano, kjer nas je že čakala pogrnjena široka, dolga miza. Na njej je bilo obilo najboljšega kruha, veliki kozarci iz srebra in zlata pa so bili napolnjeni z najboljšim vinom. Okusno pripravljena teletina je že ležala razrezana na številnih pladnjih, prav tako iz najčistejšega srebra. Ob njem je bila še množica kar najbolje pripravljenih prilog: rib, piščancev, golobov in jagenjčkov, ter vsakovrstno dobro sadje in sladke jagode.
3 Rimljani so ostrmeli, **Agrikola** pa je dejal: »Takšnega razkošja in bogastva nisem videl že dolgo, in tudi tako dobro in bogato obložene mize ne, ta ni nič manj obložena kakor tista v cesarjevi obednici v Rimu.
4 Ko so si Rimljani nekoliko opomogli od presenečenja, smo posedli za mizo in začeli jesti in piti, ter se dodobra okrepili z odlično pripravljenim kosilom;

nismo pa mogli pojesti niti polovice pripravljenega, saj je bilo vsega veliko preveč.
5 Med kosilom se ni veliko govorilo. Šele, ko je vino gostom razvezalo jezike, so postajali zgovornejši najprej Rimljani in **Agrikola** je vprašal zelo sproščenega, vendar pobožno razpoloženega gostilničarja: »Povej mi: Ali takšno gostišče prinaša toliko zaslužka, da so že tvoji predniki lahko zgradili tako razkošno stavbo?«
6 **Gostilničar** je odgovoril: »Pravični in mogočni gospod, gostišče v enem letu prinese kar lep zaslužek, toda četudi bi zbral zaslužek stotih let, ga ne bi bilo dovolj za takšno hišo.
7 Glej, za okna je poskrbel že oče in delno tudi jaz; toda hiša in njeni zidovi so že zelo stari, starejši od mesta Betlehem, ki ga je dal zgraditi David, veliki judovski kralj, zato se Betlehem imenuje tudi Davidovo mesto.
8 To hišo naj bi začel graditi že Savel, prvi judovski kralj; in ko je bil za njim po Božjem načrtu za kralja maziljen David, jo je ta dokončal, še preden je začel graditi še mesto in v njej nekaj časa tudi prebival. V njej je napisal številne psalme, nekatere od teh je še danes mogoče videti na belih marmornatih stenah; poznavalci stare pisave jih lahko tudi preberejo in razumejo.
9 Tudi sklede in kozarci, ki sem jih postavil na mizo kot izraz največjega spoštovanja do najčastitljivejšega Gospoda in Mojstra, naj bi bili še iz Davidovega časa in so last te stare hiše. Le On sam bo najbolje vedel, ali to drži.
10 Jaz in moji predniki naj bi izvirali iz stranske Davidove veje. Iz naše hišne kronike, stare nekaj stoletij, se zanesljivo ve vsaj to, da nihče te hiše in posestva ni nikoli od nikogar kupil. Naj bo, kakor hoče, drži pa, da te hiše nista zgradila ne moj ded in ne moj oče, še manj pa jaz sam in da je vse, kar sodi k hiši in je v njej, povsem moja last in nikomur na svetu ne dolgujem ničesar.
11 Večino srebrnega in zlatega posodja so pošteno in častno pridobili moji, meni iz domače kronike veliko bolj znani predniki. Jaz sam do zdaj nisem še nič prispeval k dragocenostim te hiše; kajti prvič, hiša je že tako in tako preskrbljena z vsem in drugič, na te reči res ne dam veliko, ker jih, ne glede na to, kako dragocene so, moramo kmalu vse zapustiti. Pred večnim sodnikom pa so dragoceni samo zakladi, ki si jih pridobimo z upoštevanjem Njegove najsvetejše volje, ki nam jo je razodel po Mojzesu in Svojih prerokih.
12 To je moje živo prepričanje, ki mu bom zvesto sledil do groba, odslej pa še toliko bolj zavzeto, ker me je doletela neskončna milost z nepričakovanim prihodom Gospoda in samega Boga. Zdaj pa se z vsem spoštovanjem obračam na Gospoda samega.«

119. O dobrih delih

1 **Jaz** sem rekel: »Da, da, že vem, kaj si zdaj najbolj želiš! Naj torej pridejo k Meni tvoja mati, žena, otroci in tudi tvoj hlapec, toda tistega posebnega, kar veš o Meni, jim še ne razkrij! Ko bom proti večeru odpotoval od tod, pa jim že lahko poveš poglavitne stvari o Meni glede na njihovo zmožnost dojemanja in tudi to, da bodo vsi - ki bodo verjeli Vame, upoštevali Moje zapovedi iz najgloblje ljubezni do Mene in bodo bližnje, kot uboge in pomoči potrebne,

ljubili z nasvetom in dejanjem - imeli večno življenje v Mojem kraljestvu, ki nima ne začetka in ne konca. Pojdi zdaj in jih pripelji semkaj!«
2 **Gostilničar** se je odpravil in kmalu v jedilnico pripeljal vse svoje, Mi jih predstavil in jim ob tem dejal: »Pred tem najresničnejšim zdravilcem vseh zdravilcev sveta se globoko priklonite in samo Njemu se zahvalite za vsa velika in z vsemi zakladi sveta nikoli poplačljiva dobra dela in milost!«
3 Otroci in žena so Me poznali že od prej in so se Mi približali nadvse prijazno in s strahospoštovanjem, ter hvalili Boga, da je nekemu človeku podelil resnično božansko moč. Ozdravljena mati in ozdravljeni hlapec sta z besedami in gibi hvaležnosti in zahvale prekosila sama sebe.
4 **Jaz** pa sem jima dejal: »Zahvaliti se za storjeno dobro delo je lepo, dobro in prav, saj človek tistemu, ki mu je izkazal ljubezen, prav tako dolguje ljubezen in prijateljstvo, vendar ni to nič posebnega. V življenju je najvrednejše in najpomembnejše upoštevati Božje zapovedi. Največ in najpomembnejše v življenju pa je vsem svojim sovražnikom odpustiti od srca, tistim, ki nam želijo slabo, si za to prizadevajo in zlo tudi storijo, izkazovati vso mogočo dobroto, za tiste, ki nas sovražijo in preklinjajo, pa moliti in jih blagoslavljati.
5 Kdor dela tako, ta zbira očiščevalno žareče oglje nad glavami svojih sovražnikov, jih spreminja v skesane prijatelje, njemu samemu pa Jaz odpustim vse grehe in je že na Zemlji enak Božjim angelom.
6 To počenjajte tudi vi, pa bosta vaša hiša in vi zmeraj deležni Božje milosti in blagoslova.
7 Če pa že posojate denar, ga posojajte tudi ubogim, ki vam ga sicer ne bodo mogli vrniti z oderuškimi obrestmi, boste pa obresti prejeli kot velik zaklad v nebesih.
8 Ko temu ali onemu storite dobro delo, ne pričakujte, da vam bo to povrnil kdo drug, ki to lahko povrne, bodisi s svojimi večjimi obresti ali pa da bi zaradi tega zmanjšali plačilo tistim, ki so vam prisiljeni služiti; kar storite dobrega ubogim, jim storite iz ljubezni do Boga in bližnjega, ne da bi pričakovali nadomestilo, pa boste nadomestilo našli v nebesih!
9 Ko pridejo nerodovitna leta, pa ne bodite skopi in svojega zrnja ne prodajajte dražje, ne pecite manjših in slabših hlebcev kruha in delavcem ne zmanjšujte plačila, pa boste blagoslovljeni od zgoraj.
10 Če boste v slabih časih prikrajšali svoje bližnje, bo tudi vas Bog prikrajšal za Svoj blagoslov vaših polj, vinogradov in čred in tudi manj zakladov boste zbrali v nebesih. To si dobro zapomnite in se ravnajte po tem, ne da bi pomišljali in boste začasno in večno deležni nadvse obilnega blagoslova!«
11 Ko sem tej družini to povedal in svetoval, se je čez čas oglasil tudi **gostilničar**: »Da da, očem Božjega duha, ki vse vidi, ne ostane skrito nič, niti najmanjše.
12 Pri nas in v moji hiši je bila že od nekdaj navada reči in to tudi upoštevati: ‘Stori vsakomur dobro, toda pri tem ne pozabi na svoje koristi!’ Toda zdaj v Tvoji luči, o Gospod in Mojster, vidim, da ta rek in takšno ravnanje nista v skladu z Božjim redom in bom v prihodnje namesto tega vpeljal drugačno vodilo. Svoj denar bom še zmeraj tu in tam posojal tistemu, ki ga bo potreboval, za zakonite zmerne obresti, toda če bo prišel kdo, ki mi obresti ne bo mogel plačati in bom vedel, da je res v stiski, mu bom posodil najnujnejše brez obresti in v skrajnem primeru to celo podaril. Sovražnikov imam zelo malo

in zato jim ni kaj velikega odpustiti. Če pa jih bom v prihodnje pridobil kaj, tega seveda ni mogoče predvideti, bom do njih takšen, kot nam svetuješ.«

120. O ljubezni do bližnjega

1 **Jaz** sem rekel: »Tako boš storil veliko dobrega. In zdaj ti bom povedal v prispodobi še nekaj in sicer o tvoji naravi: Glej! Zaradi nekaterih zadev in poslov bi se lahko podal na daljše potovanje. Če bi bil že zelo dolgo na potovanju po tujih deželah in zdoma, bi se lahko primerilo - v svetu se to pogosto zgodi s privolitvijo od zgoraj -, da bi izgubil vse premoženje, ki bi si ga vzel na takšno dolgo potovanje in potem bi bil v tuji deželi in tujem kraju zelo obupan in bi hodil po tujem z žalostjo v duši in gotovo s kar najbolj čemernim obrazom.
2 Nekdo pa bi to opazil in ti dejal: 'Prijatelj, videti si zelo žalosten in potrt. Povej mi, zakaj si takšen.'
3 Potem bi mu zaupal svojo nesrečo in dejal bi ti: 'Pridi prijatelj, pomagal ti bom; toda v prihodnje bodi previden in dobro varuj, kar je tvoje! Če mi boš lahko kdaj povrnil, kar sem ti dal zdaj, prav; če pa tega ne boš mogel, pa ne bom tvoj upnik.' In potem bi ti dal, kar si izgubil.
4 Povej Mi in si priznaj, kako bi se razveselila tvoja duša in kako zelo bi hvalil in častil Boga in takšnega plemenitega človeka; in ko bi se potem srečen vrnil domov, ali si ne bi prizadeval takšnemu človeku in seveda tudi Bogu dokazati svoje hvaležnosti?!
5 Zdaj pa pomisli še na takšnega človeka, ki bi prišel k tebi od zelo daleč in bi se mu zgodila nesreča, ter bi se ves zbegan, obupan in objokan znašel pred tvojim bogatim gostiščem. Ti bi kot gospodar stopil na prag in ga vprašal: 'Prijatelj, zelo žalosten si in zdi se, da si v hudi stiski. Kaj se ti je zgodilo? Odkrito mi povej, kajti glej, sem človek, ki ti je pripravljen pomagati kolikor je v moji moči.' Potem bi ti ta človek rekel: 'Ah, plemeniti prijatelj, sem sem pripotoval od daleč zaradi poslov, toda nedaleč stran so me okradli, vzeli so mi ves denar, dvajset funtov zlata in poleg tega še tisoč grošev gotovine, veljavne v tej deželi, in zdaj sem brez vsega. Tako daleč od svoje dežele in doma si ne znam ne svetovati ne pomagati!' In ti bi mu rekel: 'Prijatelj pridi, pomagal ti bom! Ne potrebujem ne tvojega imena, ne imena dežele in ne imena kraja, iz katerega si; kako se imenuje ta dežela, to mesto in tudi jaz, pa boš že še spoznal. Če mi boš lahko posojeno kdaj povrnil, boš pred Bogom in vsemi dobrimi in pravičnimi ljudmi storil dobro; če pa tega ne boš mogel, bo tudi prav.' Nato bi mu dal, kar je izgubil. - Kaj meniš, kako bi Bog presodil takšno dejanje prave ljubezni do bližnjega in kako bi ga nagradil? In človek, ki bi ga znova osrečil, bi, ko bi prišel domov, zagotovo storil vse, da bi ti dokazal svojo hvaležnost, ker si mu izkazal tolikšno prijateljstvo, ne da bi pri tem pomislil na svojo korist? In četudi ti ta človek zaradi opitosti od svoje zemeljske sreče ne bi hotel izkazati hvaležnosti, ali se ti v tem primeru ne bi Bog stokratno oddolžil?
6 Resnično, kdor ravna tako, ne da bi pri tem iskal korist, temveč zgolj iz čiste ljubezni do bližnjega, ta je tudi največji Božji prijatelj; že na tem svetu je enak nebeškim angelom in ima v srcu že polnost Božjega kraljestva!
7 Kajti revni tujec je stokrat bolj ubog kakor domači revež, ker ta lahko hitro najde pomoč pri tistih, ki poznajo njegovo stisko, revni tujec pa je podoben

nebogljenemu otroku, ki svoje stiske še ne zna sporočiti drugače kakor z jokom. Zato bodite usmiljeni do tujcev, pa boste tudi v nebesih našli usmiljenje in boste sprejeti; kajti za nebesa ste za zdaj le nesrečni tujci na svojem zemeljskem popotovanju! - Kaj meniš o teh Mojih besedah?«
8 **Gostilničar** je odgovoril: »Gospod in Mojster! Kaj naj kdor koli od nas pripomni k temu? To je najčistejša resnica in nam, ljudem, ne ostane drugega, kakor da v takšnih primerih uresničujemo njeno čisto Božje, pravo jedro. Kar bi bilo dobro zame, če bi se v tuji deželi znašel v stiski, moram omogočiti tudi tujcem v svoji deželi. Kajti tudi tisti, ki prebivajo v deželah in kraljestvih oddaljenih od nas, so ljudje. Četudi imajo drugačne navade in drugo vero, pa to - o tem sem prepričan - ne bi smelo vplivati na nas in z njimi ne bi smeli ravnati tako, kakor učijo naši farizeji: da naj ima pravi jud vse pogane za pse tako dolgo, dokler vztrajajo pri poganstvu, in da je tisti, ki poganu stori dobro delo, deležen Božje jeze in svojo dušo zapiše hudiču. Raje naj bo s pogani prijazen in jim pokaže, da je kot jud dober in prijateljski; in potem ga bo pogan morda vprašal: 'Prijatelj, kakšen pa je nauk tvoje vere, po katerem se vzgojijo tako dobri ljudje?' Boljše je torej, da ravna tako, kot pa da bi se do njega vedel kot trd in poleg tega še sovražno odljudni jud.
9 Če poganu izkažem iskreno prijateljstvo, to še ne pomeni, da sem s tem tudi prestopil v njegovo mračno vero, kot učijo farizeji, temveč ostanem jud; s svojo prijaznostjo sem poganu samo pokazal pot, po kateri tudi on lahko postane pravi jud.
10 Iskrena ljubezen in blagost sta za vse ljudi zagotovo veliko učinkovitejši učiteljici in spreobračalki kakor jeza in želja po maščevanju do tistega, ki se je prav gotovo brez svoje krivde znašel v duhovni noči. Skrajno neumno in nečloveško bi bilo, če bi nekoga samo zato, ker je izgubil luč svojih oči, sovražili, se ga ogibali, ga zaničevali in mu ne bi izkazovali ljubezni, zato se mi zdi še toliko bolj neumno in slabo sovražiti, zaničevati ljudi, ki so duhovno slepi in si ne morejo pomagati ter jim ne izkazovati nikakršne človeške prijaznosti.
11 Za to, da smo mi, judje, do tujcev žal večinoma trdosrčni in neprijazni, pa ni kriv nihče drug kakor naši duhovniki, ki bi raje videli, da jim človek daruje vse najboljše sadeže, tujcem pa postreže trnove jagode. Toda poslej bo v moji hiši povsem drugače! Tvoja beseda Gospod in Mojster bo v prihodnje poglavitno vodilo v moji hiši in poskrbel bom za to, da se bodo po meni zgledovali vsi sosedje daleč naokrog.«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Prav in dobro si povedal in vse drži. Slepota farizejev je kriva za vse slabo, ki je danes pri judih nekaj vsakdanjega. Sami so slepi vodniki slepih; ko prideta do jame, oba padeta vanjo in si ne moreta pomagati iz nje. Zato od njih ne sprejmite in ne poslušajte drugega kot le Mojzesov nauk in izročila prerokov, ogibajte pa se farizejskih pravil in njihovih dejanj, saj so vsa hudobna.
13 Velja, da na Mojzesovem stolu in stolu najstarejšega Arona sedijo starešine, pismouki in farizeji. Naj bo tako! Zato pa od njih sprejmite samo to, kar prenašajo od Mojzesa in Arona, vse drugo pa imejte za prebarvan grob, ki se navzven blešči, znotraj pa je poln trohnobe in gnusnega smradu.
14 Zdaj sem vam po čisti resnici povedal in pokazal najnujnejše. Če se boste po tem zgledovali in ravnali, boste požeti tudi sadove, ki sem vam jih obljubil; kajti Jaz sam imam moč dati vam vse to, kakor imam moč vse telesno bolne

ozdraviti samo s Svojo besedo in Svojo voljo ter oživiti mrtve, in vsi ti, zbrani okoli Mene, lahko o tem veljavno pričajo pred vami in bodo tudi pričevali, ko se bom vrnil tja, od koder sem prišel. - Toda dovolj o tem, zdaj se bomo malo posvetili še hiši!«

121. Ogled stare kraljeve hiše

1 **Gostilničar** je dejal: »O Gospod in Mojster, moja hiša je deležna preveč dobrega in preveč nikoli zaslužene milosti, kajti do zdaj sem še premalo storil za večno življenje!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, Bog ne gleda na to, kaj si storil do zdaj ali česa nisi storil zaradi omejenosti svoje notranje luči in volje, temveč na to, kar boš počel odslej! Ker pa Bog vidi tvoj resni namen, se lahko že vnaprej veseliš Njegove milosti ter pravega in najpristnejšega dobrega. Če te že veliko prej ne bi poznal, kakor si ti Mene, tudi v tvojo hišo ne bi prišel.«
3 S tem Mojim zagotovilom je bil gostilničar povsem zadovoljen in se Mi je s svojimi vred zahvalil za takšen pouk in vso milost, ki sem jo izkazal njegovi hiši.
4 Nato je svojim ukazal, naj v drugem nadstropju, v katerem smo bili, odprejo vse sobe in sobane in to so tudi storili.
5 Najprej smo se odpravili na desno, v sosednjo veliko dvorano, ki se je šibila od bogastva in starin. V njej je bila na steni proti jugu velika marmorna plošča, na kateri je bilo zaradi neizbrisne barve še mogoče dobro razbrati tale Davidov psalm, ki preveden iz hebrejščine v današnji jezik zveni takole (psalm 8): '*Gospod, naš vladar, kako čudovito je Tvoje ime po vseh deželah, kjer se Ti zahvaljujejo kakor v nebesih! Iz ust otročičev in dojenčkov (poganov) si si pripravil oblast zaradi Svojih nasprotnikov, da bi ugnal tega sovražnika in maščevalca (farizeje in pismouke). Kajti jaz (David ali boljši del judovskega ljudstva) bom zagledal Tvoje nebo, delo Tvojih prstov, luno in zvezde, ki si jih ustvaril. ('Nebo' pomeni nauk, prsti' Gospodovo telesno, 'luna Gospodovo ljubezen do ljudi in 'zvezde' neštete resnice, ki izhajajo iz ljubezni.)*
6 Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali otrok človekov, da skrbiš zanj? (Pod 'človekom' je mišljeno vse človeštvo in pod 'otrokom' njegove slabosti in slepota). Za nekaj časa ga bo Bog zapustil; in potem ga boš ovenčal s častjo in nakitom (mišljen je čas babilonskega vlačugarstva, pod 'ga' pa so mišljeni kristjani brez notranje Božje luči). Dal mu boš oblast nad deli Svojih rok, in vse položil pod njegove noge (pod 'mu' je mišljen Gospod po čistem nauku iz nebes, ki bo nazadnje vse presvetlil in obvladoval); drobnico in govedo in tudi živali na polju, ptice pod nebom, ribe morja in vse drugo v njem. (Mišljeni so vsi ljudje in vsi rodovi Zemlje: pomembni in nepomembni, mladi in stari, izobraženi in neizobraženi, močni in šibki, vsi se bodo veseli sončili v oživljajoči luči iz nebes.) O Gospod, naš Gospod, kako čudovito je Tvoje ime po vsej Zemlji!
7 Ko sem z marmorne plošče prebral psalm, so se vsi zelo razveselili in gostilničar Me je prosil, naj jim ga na kratko razložim; kajti zdelo se mu je, da je v njem skrit moder in preroški pomen.
8 In **Jaz** sem mu dejal: »Spet pravilno domnevaš in pokazal ti bom skritega duha resnice; toda ne boš ga mogel povsem dojeti, ker David v psalmu govori in poje o zelo daljni prihodnosti.«

9 Nato sem razložil skritega duha psalma tako - le nekoliko bolj razširjeno -, kot je to storjeno že prej (pod številko 6, op. p.), s kratkimi in lahko razumljivimi opombami. S tem je bil gostilničar zelo zadovoljen in tudi hvaležen, prav tako drugi. Ugotovili so, da se vse ujema s tistim, kar sem jim že ob drugih priložnostih razumljivo pojasnil o usodi Svojega nauka in napovedal o daljni prihodnosti.
10 Potem nas je **gostilničar** pripeljal do prastare skrinje, ki je bila umetelno izdelana iz cedrovine in ebenovine, odprl jo je in rekel: »Ta skrinja je hranila posebne spise in zapise velikega in mogočnega kralja, zdaj ni nobenega več. Skrinjo uporabljam samo za varovanje zakladov, ki naj bi izvirali iz tistega časa.«
11 Odprl je več skrivnih predalov tega velikega zaboja in nam pokazal del strun iz črev, ki jih je izdelal sam David, kamnito fračo in nekaj kamnov, nato sulico in več pisalnih ploščic; vse to so Rimljani zelo pozorno opazovali in občudovali.
12 Mene pa je **gostilničar** vprašal: »Gospod in Mojster, so te relikvije res iz Davidovega časa?«
13 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, ni pomembno, ali so pristne ali ne, kajti za pravega človeka, ki živi samo za duha Božje življenjske resnice, niso prav nič vredne. Kar je modri judovski kralj vrednega zapustil, pa je duh v njegovih spisih in pesmih in tudi to, kar se je o njegovih dobrih delih ohranilo v kroniki. Nekoč, v drugem življenju, bo imel človek za svoje najbolj blaženo bivanje samo to, kar si je pridobil s svojimi dobrimi deli po Božji volji.
14 Sicer pa duši, oplemeniteni in očiščeni zaradi dobrih del, ne škodi, če se veseli zgodovinskih starin; le vzdrži naj se pretiranega občudovanja takšnih stvari, ki so same po sebi mrtvi predmeti in za notranje življenje duše nimajo prav nobene vrednosti.
15 Kdor takšne stvari pretirano ceni, škodljivo malikuje in nazadnje zlahka zaide v različno praznoverje. In to bi bilo podobno mračnjaškemu poganstvu, proti kateremu se je treba - zaradi Božjega kraljestva, ki zdaj prihaja k vsem ljudem - bojevati v vseh smereh, da ne bi pognalo korenin v novem nauku, ga onesnažilo in uničilo in bi se predčasno uresničil notranji pomen psalma, ki sem ti ga razložil; ljudje bi se lahko zaradi vsakovrstnega praznoverja pogreznili iz ene brezbožnosti v drugo.
16 Zato kaži te relikvije le tistim, ki se ne navdušujejo nad praznoverjem, jih imajo zgolj za povsem zgodovinske reči in jim ne pripisujejo tako imenovanega magičnega zdravilnega delovanja.
17 Poglej gore in njihovo skalovje! To so dela moči in Božje modrosti in zate neizmerno stare in kot takšne prav gotovo veliko bolj omembe vredne kakor dela človeških rok. Kateri pameten človek pa bi gore častil ali celo molil k njim zato, ker so dela Božje vsemogočnosti in modrosti in se tudi ponašajo z nepopisno starostjo! So in ostajajo materija in imajo svoj pomen, ker koristijo Zemlji.
18 Takšne starine pa so bolj malo uporabne, deloma lahko rabijo le kot zgodovinski dokazi, če je mogoče potrditi, da so pristne, to pa se težko izkaže človeku, ki išče čisto resnico v vseh stvareh.
19 Te stvari tukaj so sicer pristne - toda četudi ti zagotovim to, pa to njihove vrednosti ne zveča. In zdaj veš tudi, kaj naj si misliš o teh relikvijah. Lahko znova zapreš skrinjo in nas zaradi Rimljanov odpelješ v drugo dvorano.«

122. Gospod razloži 93. psalm

1 Nato se Mi je gostilničar znova zahvalil še za to pojasnilo, zaprl skrinjo in napotili smo se v vzhodno sobo. Ta je bila prav tako polna vsakovrstnih zakladov in starin in Rimljani so bili zelo navdušeni.
2 Naš **Agrikola** pa je dejal: »Prijatelj, ti in tvoji starši in predniki so gotovo zelo pazili, da niso izdali, kaj vse ste imeli in še imate, ker bi sicer o tem že nekaj izvedeli tudi v Rimu. Kajti ti zakladi imajo dvojno vrednost: prvič, so iz plemenitih kovin, biserov in zelo dragocenih draguljev in drugič, za vas, Jude, imajo še veliko zgodovinsko vrednost.«
3 **Gostilničar** je odgovoril: »Mogočni gospod, iz več razlogov je bilo treba skrajno molčati, vendar ne toliko zaradi Rimljanov kakor zaradi naših duhovnikov. Če bi ti kaj izvedeli, ne jaz ne ta hiša že dolgo ne bi imeli miru in bi za svoje pohlepne namene že marsikaj od tod tudi odpeljali. Vendar nismo razkrili, kaj imamo, čeprav so nas številni duhovniki že spraševali to in ono. In pred duhovniki imam tudi zato več miru, ker sem se z vsem, kar imam, postavil pod rimsko varstvo. V tem najvišjem nadstropju pa le redko gostim popotnike, ker jih zlahka gostim v pritličju in prvem nadstropju, imam pa še nekaj stranskih stavb, v katerih lahko prenočim številne goste. Tatov in roparjev se ne bojim, kajti prvič, ta hiša je, kakor ste videli, obdana z močnim in visokim obzidjem, ki ga ni mogoče preplezati in drugič, to območje je preveč obljudeno in pošteno, zato se ga tatovi in roparji ogibajo, tu so zakladi dobro in varno spravljeni. Toda tam je spet plošča s psalmom. Gospod naj nam ga razloži!«
4 **Jaz** sem rekel: »Da, da, to bo pametneje, kakor še naprej občudovati stare zaklade, ki nimajo nobene vrednosti za dušo in duha. Če pa boste v prihodnje že zbirali zaklade, zbirajte takšne, ki jih ne načenja rja in jih ne morejo uničiti molji. Kaj koristijo človeku vsi zakladi sveta, če pa škodujejo duši? Če je v duši zaradi ljubezni do mrtvih zemeljskih zakladov pognala klica smrti, po kateri duša preide v smrt materije - kdo jo bo rešil iz železnega primeža sodbe, ki je postala ljubezen in le navidezno življenje duše?«
5 **Gostilničar** je odvrnil: »O Gospod in Mojster, Bog zmore vse!«
6 **Jaz** sem odgovoril: »To drži, vendar v večnosti vse napreduje veliko počasneje kakor na tem svetu, kjer traja vse le omejen, kratek čas, vse se hitro in zlahka spremeni in v obliki, v kakršni je, preneha obstajati za zmeraj.
7 V kraljestvu duhov pa čas ne teče in ne moreš reči: 'Danes bom naredil to in jutri ono!', temveč je že vse takoj storjeno dejanje ali v duši dokončano delo. Kadar je to nekaj slabega, iz česa bo potem duša, ki živi naprej, vzela novo gradivo in nov vpogled, da bi lahko predrugačila v njej obstoječe slabo?
8 Tam je sicer tudi omogočeno, da se duša spremeni, toda to pri duši, ki se je zelo pogreznila v svet, pogosto traja izredno dolgo in nazadnje se kot zanesljivo doseže le malo. Življenje duše je namreč ljubezen. Če je ta duhovna in po Božjem redu torej dobra, ima duša tudi pravo in popolno življenje v sebi in večno živi naprej v veliki bistrini in to je pravzaprav že pravo večno življenje; če pa je ljubezen v duši materialna, je duša mrtva, ker je obsojena, saj je življenje duše odvisno od tega, koliko ljubezni je v njej.
9 Takšno življenje pa ne more biti pravo, temveč le navidezno in varljivo. In ker je takšno, ni večno, saj v takšni sprevrženi obliki ne more obstajati, temveč se mora spremeniti ali v dobro ali, v naj slabšem primeru, v skrajno slabo. To

pa pomeni strogo prisilno sodbo in pravzaprav večno smrt; njenih trdnih vezi pa se duša znebi enako težko, kakor če bi se hotel trd kamen sam od sebe preoblikovati v čisto in tekočo izvirsko vodo.
10 Zato ne ljubite sveta, temveč ubežite njegovi zapeljivi naravi, uporabljajte svoje zaklade v dober namen in postali bodo pravi zakladi za dušo in duha.
11 In zdaj poglejmo, kaj je David nekoč zapisal na kamnito ploščo pritrjeno na zid pred nami!
12 Kar je tam zapisano, se glasi (psalm 93): '*Gospod kraljuje in je čudovito okrašen (z ljubeznijo, modrostjo in oblastjo), Gospod je okrašen in odkar obstaja svet obstaja tudi Njegovo kraljestvo (Božje kraljestvo na Zemlji), zasnovano tako, da bo tudi večno obstajalo. V njem je zasidran večni prestol (resnica in življenje); Ti, o Gospod, si večen! Vode se dvigajo, čedalje bolj bučijo, čedalje višje valovijo! Morski valovi so velikanski in strašno bučijo, toda Gospod je še večji v svojih višavah. Tvoja beseda je pravi nauk in svetost je okras Tvoje hiše za vse večne čase.*[1]
13 Glejte, tako zveni ta kratki, vendar vsebinsko nadvse pomembni psalm, ki prav v današnjem času širi svojo skrito svetlobo in že osvetljuje tudi prihodnost!
14 Prestol večne resnice bo zdaj postavljen za vso Zemljo in bo tudi obstal; okrepili pa so se tudi vodni tokovi hinavcev, lažnivcev, farizejev in lažnih prerokov in bučijo čedalje huje, da bi preglasili resnico, ki je prišla k ljudem iz nebes, in s svojimi mogočnimi valovi skušajo zadušiti svetlobo. Tudi morski valovi so se močno okrepili in strahotno bučijo.
15 To ponazarja prihodnji mogočni boj med svetlobo in temo; toda nad njimi je Gospodova resnica, ki bo nazadnje zmagala nad vsem, kar je lažnega in zlega. Orožje bo čista beseda iz Božjih ust, pristni življenjski nauk in ta bo za večno ostal; kajti kakor je Bog večen in mogočen, takšna je tudi Njegova beseda! In tako kot je svetost luč in Božji okras, so svete tudi Njegove besede in je svet Njegov nauk.
16 Božja hiša pa ni nekaj takega kakor mrtvi jeruzalemski tempelj, temveč so to ljudje, ki slišijo Božjo besedo, jo z veseljem sprejemajo in živijo po njej. - Zdaj sem vam prebral in razložil tudi ta psalm; odkrito Mi povejte, ali ste ga dobro razumeli?«
17 Oglasil se je **gostilničar**: »O Gospod in Mojster, kdo ga ne bi razumel! Kajti kar je David zapisal po Božjem navdihu, to je zdaj v resnici čudežno pred nami in nam razkriva daljno prihodnost in tudi sedanjost. Bučanje vodnih tokov in mogočno valovanje morja mi ni nikoli ugajalo; toda kaj lahko storimo proti temu, kaj lahko ukrenemo? Dokler bo svet obstajal, bo tudi ostal to, kar je - očiščevalna tarnajoča hiša za človeške duše in dokler se bosta na Zemlji menjavala dan in noč in ima človek svobodno voljo, tudi ne bo moglo biti povsem svetlo v skupnostih in človeških srcih. Blagor tistemu, ki prejme luč in jo v svoji hiši tudi ohrani in skrbi zanjo v blagor svoje hiše!«
18 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš, toda kdor ima v svoji hiši pravo luč in skrbi zanjo, naj je ne skriva povsem, od časa do časa naj ta ob primerni priložnosti zasije tudi nad hišo. In ko bo tako storilo veliko hiš, se bo tudi duh teme v svetu zelo zmanjšal in dan bo pregnal noč. - Toda zdaj si oglejmo še druge sobane v drugem nadstropju te hiše. Rimljani bi si namreč radi ogledali vse.«

---

[1] Lorberjev zapis se razlikuje od zapisa tega psalma v Svetem pismu. Op. p.

123. Zgodovinski podatki o Davidovi hiši

1 Nato smo si ogledali še vse druge sobane, polne vsakovrstnih dragocenosti.
2 Ko smo se vrnili v jedilnico in posedli za mizo, ki je bila še zmeraj obložena z različnimi jedmi in pijačami in je ta ali oni še kaj prigriznil ali popil, so se oglasili **Rimljani**: »To je prava kraljevska hiša, ki priča o nekdanji veličini judovskega ljudstva. Le nekaj se nam zdi nenavadno, kako je lahko, zgodovinsko gledano, ostala nepoškodovana med vladavino Babilona, ki je po kralju Davidu trajala še polnih štirideset let? Kajti, kot beremo, si je babilonski kralj, potem ko je osvojil to deželo in porušil Jeruzalem in tempelj, prilastil tudi vse njene zaklade in jih dal prepeljati v Babilon. Ali ni vedel za velike zaklade te znamenite stare kraljevske hiše?
3 **Gostilničar** je odgovoril: »Po hišni kroniki so Babilonci tej hiši prizanesli. Uničevali so predvsem v Jeruzalemu in okolici in še v štiridesetih mestih, tudi v Samariji in Galileji. Območju okoli Betlehema, ki je bilo tedaj videti še zelo revno, so bolj prizanesli, poleg tega so prejeli tudi skromno odkupnino; prebivalcev pa niso odpeljali v ujetništvo, temveč so od njih samo zahtevali, da ostanejo podložniki, v celoti priznajo babilonsko oblast in vsako leto plačujejo davek. Kdor je bil voljan to storiti in jim je zahtevano na vnaprej določen dan tudi plačal, tega so pustili pri miru; toda tam, kjer so naleteli na trdovraten odpor, so pokončali vse, hiše in mesta oropali in zravnali s tlemi. To pa se v Betlehemu ni zgodilo in zato stoji stari Betlehem, kakršen je bil zgrajen v Davidovem času in tudi ta hiša še danes. Tega območja, ki je bilo zmeraj najbolj zvesto Gospodu Bogu, Bog tudi ni tako zelo prizadel kakor ponosni stari Jeruzalem in še deset bogatih trgovskih mest polnih zlata in srebra. Menim, da so bili Babilonci zato tukaj prizanesljivejši kakor v drugih mestih in krajih.«
4 **Agrikola** je pripomnil: »Da da, verjetno je res bilo tako; ko so babilonski vojskovodje zavzeli to veliko judovsko kraljestvo, si niso mogli privoščiti, da bi ostali brez delovne sile. Če bi to storili in deželo pustili brez ljudi, kdo bi jim potem plačeval davek? Res pa je, da so veliko tedanjih odličnikov odpeljali kot talce v Babilon. Zato so lahko bolj prizanesli temu kraju in območju, kjer je bilo ljudstvo mirno in se ni upiralo. Tako ravnamo tudi mi, Rimljani, ki kot vojščaki in zavojevalci s premaganimi sicer nismo usmiljeni, a se do ljudstva, mesta ali skupnosti, ki se preda in je prijateljsko, nikoli ne vedemo kot sovražniki, temveč že takoj kot prijatelji.«
5 Nato je gostilničar Rimljane zaprosil, naj doma ne pripovedujejo, kaj so videli tukaj.
6 **Agrikola** je dejal: »Ne skrbi; nam, Rimljanom, je lastninska pravica sveta in po naših zakonih pribijemo tatove, roparje, morilce in izdajalce na križ. Glede tega, kar imaš, bodi brez skrbi, do revnih bodi kar se da odprtih rok, tako kot ti je svetoval Gospod in Mojster, pa boš imel mir, kajti tudi mi, Rimljani, verujemo v Gospoda in v izpolnitev Njegovih obljub.
7 Po teh Rimljanovih besedah smo vstali od mize in se spet podali na prosto, ter se začeli pripravljati na vrnitev v Betanijo - vendar gostilničar o našem odhodu kar ni hotel nič slišati. Ker pa smo vztrajali, nas je prosil, naj ostanemo pri njem vsaj še uro. Ustregli smo mu, se še o marsičem pogovorili in se potem v gostilničarjevem spremstvu odpravili nazaj. Gostilničar, njegova žena, njegovi otroci in tudi njegova mati ter ozdravljeni hlapec so se Mi pred

odhodom še enkrat najiskreneje zahvalili in Me prosili, naj jih ne pozabim, ko bodo spet v stiski. To sem jim obljubil, jih blagoslovil in odslovil vse, razen gostilničarja, ki nas je, kot je bilo že povedano, spremljal v Betanijo.

124. Vznemirjeni Janezovi privrženci

1 Bilo je že precej pozno popoldne in v Betanijo smo prišli seveda precej po sončnem zahodu; kljub temu pa je bilo vse kar najbolje pripravljeno za naš sprejem, ker je Rafael v Lazarjevi hiši že naznanil, da bomo prišli in kdaj. Na poti pa se tokrat ni zgodilo nič omembe vrednega. Potovali smo mirno.
2 Rimljani so se z Lazarjem in gostilničarjem, ki sta bila pri nas, pogovorili o marsičem in tudi Moji učenci so se med seboj veliko pogovarjali o dogodkih tega dne.
3 Jaz sem govoril malo, večinoma sem spredaj hodil molče in nikogar ni bilo ob Meni. Tako sem ravnal zato, da bi hitreje potovali, kajti sicer bi se tisti, ki se veliko pogovarjajo, kar naprej ustavljali in klepetali in bi le stežka prišli v Betanijo pred polnočjo, saj smo se že pri gostilničarju v dolini zadržali slabo uro - tako sem namreč zjutraj obljubil gostilničarjevi družini.
4 Hodili smo hitro in tako v nekaj urah prispeli do gostilničarja v dolini, ta pa je takoj dal prinesti kruha in vina in Me prosil, naj se malo okrepčam; to sem tudi storil zaradi navzočih, ker se ti, razen Juda Iškarijota, niso upali jesti, ne da bi prej jedel Jaz; ko pa sem zaužil malo kruha in vina, so si tudi drugi kar pošteno postregli, jedli in pili.
5 Tam pa je bila tudi gruča učencev Janeza Krstnika, ki so prispeli sem že veliko pred nami, saj so nameravali v Galilejo, kjer so imeli opravke; ko pa so od gostilničarke izvedeli, da bom zvečer prispel sem s številnimi učenci, so se zadržali v tem dolinskem gostišču, da bi Me videli, slišali in se pogovorili.
6 Ko smo prispeli in posedli v veliki jedilnici ter se lotili kruha in vina, so se Janezovi učenci na skrivaj jezili, ker jim takoj pri prihodu nismo namenili pozornosti.
7 **Eden** od njih je pristopil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster, ali Tvoji učenci ne vedo, da si je treba najprej umiti roke, zlasti po dolgem potovanju, preden človek vzame kruh v roke, ga prelomi in poje? Vidim, da vsi Tvoji učenci lomijo kruh kar z neumitimi rokami in ga potem jedo. To je zapovedal tudi Mojzes in kar je ta zapovedal, to naj bi počel vsak pravi jud!«
8 Ko so učenci in tudi Rimljani slišali besede, ki Mi jih je namenil, so se razjezili in hoteli grobo ukoriti Janezovega privrženca.
9 **Jaz** pa sem jih pomiril in rekel: »Preženite jezo iz svoje duše, kajti ta onesnaži človekovo srce in to je slabo, če pa človek je kruh, razlomljen z neumitimi rokami, se ne onesnaži. Če vas, Janezove učence, to jezi in ste že vnaprej vedeli, da bom zvečer prišel sem, zakaj se niste Meni v čast potrudili, da bi nas že pri prihodu pričakal umivalnik z vodo in brisačami, tako je namreč pri Judih v navadi!
10 Povem vam, Janezovi učenci, očiščeni z vodo, se tako kot drugi judje, natančno držite vsega zunanjega blišča, umivate se in čistite sedemkrat na dan, da bi ohranjali čisto telo; toda vaša srca in duše so še zmeraj zelo umazani in zato ste še daleč od Božjega kraljestva.
11 Janez je v puščavi z ostrimi besedami pridigal pokoro za odpuščanje grehov in je svoje učence, ki so sprejeli njegov nauk in udejanjali pokoro, krstil v reki

Jordan, ter vsem pokazal pot k Meni, Edinemu, ki lahko ljudem njihove grehe tudi v resnici odpušča! Zdaj stojite pred Menoj in kako je mogoče, da se vedete, kot da bi bili vi več kakor Jaz in Moji učenci? Ali vas je tudi tega učil Janez?«
12 Zaradi Mojega odgovora in vprašanja je bil Janezov učenec v hudi zadregi in ni vedel, kaj naj Mi odgovori.
13 Nato je stopil naprej neki drugi, skromnejši **Janezov učenec** in Mi rekel: »Gospod in Mojster, doumel sem modri namen Tvojega nagovora in spoznal v njem najpopolnejšo in najčistejšo resnico; toda moje srce se je razžalostilo, ko si dejal, da smo še daleč od Božjega kraljestva, saj smo bili prepričani, da smo že v njem. Kaj naj storimo, da bi prišli vanj?«
14 **Jaz** sem odgovoril: »Storite to, kar počnejo Moji učenci in ne sodite ljudi po zunanjosti, temveč po notranjih vrednotah. Pometajte samo pred svojimi vrati ne pogledujte neprenehoma proti sosedovim vratom, ali je pot tja že pometena! Šele potem, ko boste pometli pot pred svojimi vrati, lahko rečete sosedu: 'Prijatelj, glej, pot pred svojimi hišnimi vrati sem že počistil, ti pa je še nisi; če utegneš, počisti tudi pot do svojih hišnih vrat. Če pa imaš kakšen drug nujen opravek, potem dovoli, da očistim še tvojo pot.' In če ti bo potem sosed dejal: 'Stori mi to uslugo', potem lahko pometeš tudi pot do sosedovih vrat, toda še prej pometi svojo.
15 Učenec pa ni nikoli več kakor mojster! Enak mu bo šele potem, ko bo z marljivostjo in vnemo postal tako popoln, kakor je njegov mojster. Ko pa učenec postane enak učitelju, bo tudi delal tisto, kar dela in je delal njegov mojster. Tedaj tudi ne bo več učenec in bo prav tako mojster. Šele, ko bo postal to, si bo lahko pridobival učence in jih začel učiti svoje umetnosti in znanja.
16 Vi pa še dolgo ne boste mojstri, kvečjemu skrajno slabi Janezovi učenci. Kako vam torej pride na misel, da lahko že zdaj pridobivate učence in jih učite nekaj, česar niti sami ne obvladate? Ali ne velja že od nekdaj življenjsko pravilo, po katerem nihče ne more nekomu dati nekaj, česar nima sam? Kako lahko svoje učence učite spoznavati Božje kraljestvo, ki ga še sami ne poznate? Najprej spoznajte Božje kraljestvo in njegovo pravičnost od mojstra, ki ga že ima v sebi in ga lahko da tudi vam. Šele tedaj, ko bo Božje kraljestvo prešlo v vas od pravega mojstra, ga boste lahko delili še z drugimi ljudmi, ki ga hočejo imeti in ga iščejo in jim ga boste dali in pravi mojster vas bo za to pohvalil in se razveselil vas in vaših učencev!
17 Dokler pa je mojster takšen, kakršni ste vi, in še sam slep, pri tem pa vodnik drugim slepim - kam lahko pripelje svoje učence? Ali ne bodo učenci z vodnikom vred, ko pridejo do jame, vsi padli vanjo in potem nihče ne bo mogel drugemu pomagati iz nje? Če pa že hočete biti učitelji, se najprej učite pri Tistem, ki je resnični mojster in učitelj!«

125. Prošnja Janezovega učenca

1 Ko je **ta drugi Janezov učenec** slišal, kaj sem mu dejal, je rekel: »Gospod in Mojster, spoznavamo, da si samo Ti edini pravi in resnični mojster in najpopolnejši učitelj; sprejmi nas za Svoje učence in sledili Ti bomo in se vsega učili od Tebe. V enem dnevu se bomo od Tebe prav gotovo naučili več, kakor smo se od Janeza v enem letu. Sledili Ti bomo, kamor koli boš šel!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Vaš namen je že dober; toda preden vam rečem 'Pridite!', vas moram opozoriti še na nekaj. Če vas to ne bo oviralo, potem Mi boste kot

učenci lahko sledili povsod. Glejte, ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge, toda Jaz kot Sin človekov nimam niti kamna na vsej zemlji, da bi si ga položil pod glavo. Če prav zaupate in živo verujete, bi Mi lahko sledili!«
3 Oglasil se je **neki drugi Janezov učenec**: »Gospod in Mojster, potrebujemo le Tvoj nauk - za svoje telo bomo že sami poskrbeli, kajti premožni smo in ni potrebno, da bi nas mojster tudi prehranjeval.«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Kar sem vam rekel, nisem rekel zato, ker ne bi bili dobrodošli pri mizi, za katero sem še zmeraj jedel z vsemi Svojimi učenci, temveč zato, da si kot Moji učenci ne bi ob Moji strani obetali nič materialnega - kajti tega pri Meni ni! Pri Meni si lahko obetate samo eno - Božje kraljestvo in večno življenje! Če bi Mi hoteli kot učenci slediti samo zaradi tega, Mi lahko sledite!«
5 **Janezov** učenec je rekel: »Gospod in Mojster! Imamo žene in otroke in tudi hiše, polja, travnike, vrtove, vinograde in vole, krave, teleta, osle, ovce, koze ter veliko vsakovrstne krotke perjadi in z vsem tem tudi zakonito trgujemo in še nikoli nismo nikogar opeharili. Tega nam ni preprečeval niti nadvse strogi Janez, ki je dejal, da je Bogu ljubo, če ljudje delajo in ustrezno skrbijo za hišo in njene prebivalce; kdor pa z darovi, ki mu jih je namenil Bog, odira druge, na tega se Bog jezi in ta pri Njem ne bo našel milosti.
6 Potem smo šli med ljudi in jim pripovedovali, kaj smo videli in slišali od Janeza. Ob takšni priložnosti smo sicer tudi to in ono prodali po najnižji ceni; in po dani ponudbi so nam ponujene reči tudi radi in pogosto odkupili ter smo s tako pridobljenim denarjem zmeraj častno in dobro poskrbeli za svoje domače. To je bil naš zaslužek, povezan z našimi dolžnostmi učencev in pridigarjev. Če se Ti, o Gospod in Mojster, ne strinjaš s tem, da bi kot Tvoji učenci kdaj pa kdaj ob Tvoji strani pomislili tudi na naše hiše in družine, pa se lahko odpovemo tudi temu in za svoje domače poskrbimo kako drugače. Samo sporoči nam Svojo voljo in ravnali se bomo po njej!«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Lahko počnete, kar hočete; kajti vsak človek ima povsem svobodno voljo. Če Mi kdo sledi kot Moj učenec, da bi pridobil Božje kraljestvo, pa mora, dokler ni popolnoma duhovno prerojen, iz ljubezni do Mene zapustiti hišo, ženo in otroke; kajti pri iskanju in raziskovanju Božjega kraljestva mora vse skrbi za stvari tega sveta prepustiti samo Tistemu, ki vse ve in katerega vsemogočna volja tudi vse zmore. Kajti, če pravi učenec ob Moji strani skrbi še za posvetne stvari, je podoben oraču, ki z rokami sicer drži plug, vendar se nenehno ozira nazaj in ne pazi, kam je plug usmerjen in zato ni primeren za Božje kraljestvo.
8 Vidite, tu so Moji stari učenci. Zaradi Mene so zapustili hišo, posest, ženo in otroke in Mi sledili, toda njihovi zemeljski domači živijo še naprej in so preskrbljeni.
9 Kdor se kot Moj učenec ne more povsem odpovedati svetu, ni dovolj močan za Božje kraljestvo; kajti težko ali celo nemogoče je hkrati služiti Bogu in svetu. Šele tedaj, ko postane kdo močan v Božjem kraljestvu, lahko koristno služi tudi vsemu svetu.
10 V starih časih so na nekaterih gorah še delovale prave šole prerokov in tedaj se je moral tisti, ki je želel postati pravi prerok, povsem odtegniti svetu in v sebi iskati živo Božjo besedo; ko jo je našel, je lahko šolo zapustil in šele potem je zmogel resnično koristno služiti svetu.

11 Kako so pravi preroki in v davnini tudi patriarhi služili svetu in bili koristni, veste iz Pisma in vam tega ni treba razlagati. In tako zdaj poznate Mojo voljo in Moj nasvet in lahko storite, kakor želite.
12 Kdor ne postane povsem Božji, preden se vrne v svet in učinkovito deluje v njem, ta svet zavaja, ter kmalu in zlahka zavozla svoje srce in dušo; kdor pa pred tem postane povsem Božji, temu svet ne more nič; obdan je s trdnim okopom in si zgradi grad, ki ga ne morejo premagati peklenska vrata.«
13 Ko so Janezovi učenci slišali, kaj sem povedal, so premišljevali, kaj naj storijo.
14 Eden od njih, ki se je oglasil kot prvi, je rekel drugim: »Svetujem, da kar ostanemo tukaj, da bi Mu lahko sledili. Naši domači so tako in tako dobro preskrbljeni, ne manjka jim ne delavcev ne sredstev, drugega pa ne potrebujejo. Vse, kar nam je Gospod in Mojster povedal, je res in zato kar ostanimo pri Resnici.«
15 Pristopili so k Meni in Me prosili, naj jim dovolim ostati.
16 In **Jaz** sem dejal: »Torej ostanite in postanite dobri in pridni delavci v Mojem vinogradu.«
17 **Eden** je pripomnil: »Gospod in Mojster! Kako je zdaj s tem - imaš vinograd, prej pa si rekel, da nimaš niti kamna, ki bi si ga lahko dal pod glavo?«
18 **Jaz** sem odgovoril: »Moj vinograd je ta svet in ljudje, ki slišijo Mojo besedo, jo upoštevajo in verujejo Vame, pravega Sina Božjega, so dobre in žlahtne trte, ki Mi bodo z dobrim delovanjem priskrbele veliko plodov; toda med žlahtnimi trtami je tudi veliko nežlahtnih, te je treba požlahtniti in zato potrebujem veliko krepkih delavcev. Blagor tistim, ki se bodo v takšnem Mojem vinogradu izkazali kot marljivi delavci iz ljubezni do Boga in bližnjega!«
19 Po teh besedah so se Mi zahvalili, ostali so in se začeli pogovarjati z Mojimi starimi učenci.

126. Glavar iz Betlehema pride h Gospodu

1 Ko je bila torej ta zadeva urejena, je na konju in nekaj sopotniki prišel k nam še glavar iz Betlehema, ki smo ga zapustili v gostišču; želel Me je namreč še enkrat videti in slišati, ter se še marsikaj pogovoriti z Rimljani.
2 Takoj, ko je konje izročil hlapcem, je prikorakal k nam v veliko sobo in Mi rekel (**glavar**): »O Ti, veliki Gospod in Mojster! Ko ste zapustili gostišče, se mi je sprva zdelo, kot da bi se bil prebudil iz sanj in sem se Ti hotel priporočiti, vendar vas ni bilo nikjer več. Nato me je prevzelo nepopisno hrepenenje, da bi Te še enkrat videl, govoril s Teboj in Te poslušal. Takoj sem ukazal pripeljati najboljše jezdne konje iz Betlehema in naglo odjezdil s temi svojimi spremljevalci. Zunaj sem od ljudi te hiše izvedel, da si se tu ustavil za kratek počitek. Od veselja mi je poskočilo srce. Kar najhitreje smo razjahali in pohiteli, da bi Te pozdravili in zdaj sem tu, da bi se Ti iz vsega srca zahvalil za neskončno milost, ki si mi jo izkazal - tudi za ozdravitev moje poganske duše. Zato, o Gospod in Mojster, milostno sprejmi mojo zahvalo!«
3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, še več takšnih poganov, kakršen si ti, in kmalu bo svetlo in jasno med ljudmi te zemlje. Toda žal je takšnih ljudi in poganov le malo, zato čaka ljudi kljub Mojemu prihodu sem, na splošno dolga duhovna noč, v kateri bo še veliko vojn za in proti, prava zmaga večne resnice nad nočjo vsega lažnega in zlega pa bo neodločena.«

4 **Glavar** je odgovoril: »Gospod in Mojster! V velikem gostišču pri Betlehemu sta bili potrebni samo Tvoja beseda in volja, da sta bolnika, ki so ju vsi zdravniki razglasili za neozdravljivo bolna, ozdravela. Ker Ti je bilo to mogoče, bi Ti tudi zlahka rekel: 'Poslušajte, temačne duše! Hočem, da postane svetlo v vas!' in ob takšni Tvoji mogočni besedi, podkrepljeni z voljo, zagotovo ne bi bilo na vsej Zemlji nobenega mračnega in zlega človeka več!«
5 **Jaz** sem rekel: »Po eni strani imaš prav, toda Jaz - ki najbolje vem, kako je človek ustvarjen in kako tudi mora biti ustvarjen, da bi bil človek in ne žival - pa ti povem, da je človek, gledano zgolj telesno, umetelno in modro izdelan stroj, katerega zdravje, ohranitev in uporabnost niso odvisni od njegove svobodne volje, temveč zgolj od Tistega, ki ga je ustvaril in izoblikoval. Ko stroju kaj manjka, mu lahko Mojster tudi zlahka pomaga s svojo vsemogočno voljo, ne da bi pri tem kakor koli škodoval človekovemu spoznanju, verovanju in svobodni volji. Če pa bi enako storil s človekovo dušo in duhom, bi bila dušna lastna življenjska moč - ki izvira iz svobodne ljubezni in prav tako iz svobodnega mišljenja, raziskovanja in spoznavanja, iz verovanja in svobodne volje -, pravzaprav zlomljena in uničena, z njo pa tudi vsa individualizirana samostojnost. Kaj pa bi od tega imela takšna duša, kaj bi imel od tega navsezadnje tudi Jaz sam?
6 Človekova duša mora z dobrim poukom in nato še s svojim iskanjem, preverjanjem, spoznavanjem, verovanjem in hotenjem pridobiti notranjo, živo luč svojega, iz Boga v njej prebivajočega duha, šele potem ji je za zmeraj resnično pomagano; vsako nasilje, če bi se ji pomagalo tako, kot si to zamišljaš ti, bi na njene življenjske elemente delovalo zgolj uničevalno in nikoli zdravilno.
7 In glej, zato tudi sprejemam učence in tudi sam učim, tako kot vsak res moder oče uči svoje otroke, kaj naj verjamejo, spoznavajo in kako naj potem ravnajo; če bi jih nasilno, v enem sunku napolnil s Svojim duhom, bi bilo konec njihovega lastnega iskanja, raziskovanja, preverjanja, spoznavanja, verovanja in hotenja, pa tudi konec individualnega življenja in njegove svobode.
8 Tako pa jih zdaj učim spoznavati polno resnico in v skladu z njo samostojno ravnati in to niti najmanj ne ovira popolne svobode njihovih duš; kar si bodo po Mojem nauku pridobili in izbojevali, bo njihova zasluga in tudi njihova popolna last.
9 In glej, to je po večni ureditvi Božje volje tudi pravi in edino resnično koristni življenjski pouk ljudi na tej zemlji in samo tako lahko neka duša prispe do resničnega večnega življenja in nazadnje Bogu podobno postane samoustvarjalka svojega življenja in svojih nebes!
10 Iz tega razloga, ki sem ti ga predstavil zdaj, lahko ozdravim bolno telo nekega človeka, ne pa tudi njegove bolne in temačne duše. Seveda zdravim tudi duše, toda le s Svojim naukom, če ga človek sprejme in vanj verjame, se po njem zgleduje in ravna. Kdor pa hoče to, ta si je že po svoji trdni volji tako in tako prilastil Mojega duha in z njim tudi dovolj življenjske sile v sebi, ki jo lahko potem upravičeno imenuje svojo, in mu pomaga, čeprav ve, da je kljub vsemu v njem samo Moja moč tista, ki deluje in ukrepa.
11 Kdor ima priložnost, da ljudem prenese Moj nauk in Mojo voljo, ta bo kot zvesti delavec v Mojem človeškem življenjskem vinogradu prejel tudi plačilo v Mojem kraljestvu. - Ali si to zdaj dobro razumel in dojel?«

127. Glavarjevi pomisleki o vodenju človeka

1 **Glavar** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj razumem vse. Fizično človeško telo je torej duši od Boga dano samo kot opora pri njenem samorazvoju in je večinoma podrejeno moči Božje volje, kljub temu pa prirejeno tako, da ga lahko duša uporablja po svoji volji. Če ga uporablja po Tvoji volji, ki jo lahko razločno razbere iz Tvojega nauka, potem ji zelo koristi, ker lahko duša v njem doseže pravo samostojno in večno življenje; če pa ga uporablja za nasprotovanje Tvojemu redu, potem zaradi tega zanesljivo in očitno propade. Toda pri tem pridemo do zadeve, ki je pri modrem in gotovo vsemogočnem Bogu in Stvarniku že dolgo ne odobravam in to iz dobro pretehtanih razlogov.
2 Glej, na tisoče ljudi je brez svoje krivde zašlo v najtemnejšo noč svoje duše in vsi morajo shirati in propasti, ker morda niti v več tisočletjih ne bodo imeli sreče, da bi od Tvojega, nam povedanega nauka, slišali vsaj besedo. In kolikim na Zemlji se je to gotovo že zgodilo pred tisočletji, ko za Tvoj nauk niso mogli slišati! Takšno dolgo obdobje brez luči, zaradi katerega zanesljivo propade nešteto duš, se mi zdi, kar zadeva nadvse dobro in najmodrejšo Božjo previdnost, skrajno žalostno.
3 Ljudje so pripravljeni iskati resnico na številnih krajih te zemlje, o tem sem se tudi sam prepričal in marsikdo je tudi našel njeno sled - toda kje je potrditev, ki jo lahko sprejme tudi človekov razum, da je življenjska sled resnice, ki jo je odkril vneti iskalec in raziskovalec, tudi prava? Lahko jo človek spozna, jo odobrava, toda nato naleti še na druge prizadevne iskalce življenjske resnice in se kmalu prepriča, da so ti odkrili povsem druge sledi, ki prvi niso niti najmanj podobne, kljub temu pa jih imajo številni za prave.
4 Da, na Zemlji ni ljudstva, vsaj kar jih poznam, ki ne bi verjelo v neko božanstvo, toda kako materialni so takšni nauki in pojmi o najvišjem in najmodrejšem božanstvu! Vendar se zdi, da je enemu in zagotovo samo edinemu pravemu božanskemu bitju prav malo mar, če cela ljudstva propadejo v najtemnejši noči zmote!
5 In tako se lahko zgodi, kot se je zgodilo tukaj s Teboj, da edino pravo in najvišje božanstvo številnim tisočem razglaša najpristnejšo življenjsko luč, pa tega ljudje na splošno ne sprejmejo, številni se bodo celo vprašali: ‘Ali niso bili naši predniki, ki so že dolgo pokojni, prav tako ljudje kakor mi? Kaj so storili, da jih je edino in večno resnično božanstvo prikrajšalo za življenjsko luč?
6 Pravo božanstvo mora zmeraj poskrbeti za pravo razsvetlitev ljudi. Če je dokazano, da tega ni storilo - zdaj to sicer počne -, potem ali ni bilo pravo božanstvo ali pa tega ni hotelo storiti iz nekakšnega zaničevanja ljudi te zemlje, ker mu ne ustrezajo, saj se niso posrečili, tako kot številni plodovi, ki poženejo po cvetenju, potem pa jih drevo zaradi pomanjkanja življenjskih sokov ne more prehraniti, ter jih na tisoče odvrže, da zgnijejo in propadejo na tleh - vsevedno in skrajno modro božanstvo pa bi moralo kaj vedeti tudi o negospodarnem gospodarjenju - in vendar božanstvo to prenaša in še naprej dopušča’
7 Sam sem še zelo daleč od tega, da bi Ti glede tega izražal pomisleke, toda vem, da so se takšni pomisleki v človeku že dodobra ukoreninili in mi, prežeti z resnico Tvojega nauka in prepričani o obstoju resničnega božanstva v Tebi, brez Tvoje dodatne pomoči ne bomo nikoli zmogli blagodejno izkoreniniti tisočerih zmot, nastalih v ljudeh. Četudi bomo mi, slabotni ljudje, še tako zvesto oznanjali, kar smo videli in slišali - le kdo nam bo verjel?

8 Za to torej potrebujemo Tvojo trajno dodatno pomoč, o Gospod in Mojster, sicer bosta naše delo in trud zaman, in po mojem mnenju bi bilo potem boljše pustiti človeštvo še naprej propadati v njegovi mračni utvari, tako kot je propadalo in se izničilo že tisočletja pred nami. Kajti kaj ima vsemogočni in večni Bog od takšnega sveta polnega ljudi in kaj imajo uničeni in večno nebivajoči ljudje od Boga?
9 Če je večno nadaljnje življenje človeške duše odvisno zgolj od tega, ali pozna Tvoj nauk, ga upošteva in po njem ravna, potem bo le malo srečnežev, ki bodo večno živeli. Toda, če je zadeva z nadaljnjim življenjem duše po zmeraj nekoliko grozljivi smrti telesa drugačna, potem umikam vse svoje človeške pomisleke in se rad dam poučiti o čem boljšem.
10 Govoril sem iskreno in odkrito in sem tudi pripravljen narediti vse mogoče, da čim več ljudi preusmerim iz njihove smrtne noči v večni življenjski dan; toda zdaj bi rad slišal, o Gospod in Mojster, da tudi Ti poveš, kako je z zadevami od prazačetka in kako naj ravnam. - Svoje sem povedal.«

128. Razmerje med Bogom in človekom

1 **Jaz** sem odgovoril: »Da, da, Moj iskreni prijatelj, tvoje ostre pripombe bi bile povsem upravičene, če bi bile stvari med Bogom in človekom takšne, kot si Mi jih ti zdaj v imenu vsega človeštva prikazal na podlagi svojih izkušenj; toda v resnici so zadeve povsem drugačne, zato je vzrok za tvojo kritiko razmerja med Bogom in človekom popolno nepoznavanje razmerij med Bogom in ljudmi.
2 Bog je že od samega prazačetka svobodnemu človeštvu, torej že prvi človeški dvojici, najnatančneje razodel Svojo voljo in najpomembnejši potomci prve človeške dvojice so bili nepretrgano povezani z Bogom in angeli, ki so nekdaj tudi živeli kot utelešeni ljudje, čeprav na drugem zemeljskem telesu in so bili o vsem najjasneje poučeni in zato tudi popolni ljudje in vladarji celotne narave, saj so se morala po njihovi volji ravnati vsa druga bitja in tudi elementi.
3 Toda njihovi številni otroci, ki so si na Zemlji poiskali različna bivališča in tako postali samostojni, niso več hoteli priznavati Božjega skrbništva in še manj skrbništva svojih staršev in drugih sorodnikov. Prizadevali so se postati bogati in slavni v svetu in, ko se jim je to uresničilo, so se polenili in postali ošabni ter se čedalje manj menili za Boga in Njegovo, njim še dobro znano voljo. Delali so, kar so hoteli. In četudi jih je Bog ves čas opominjal z različnimi vzgojnimi prijemi - z vsakovrstnimi znamenji ter modrimi odposlanci -, so se zgolj smejali, zasmehovali so Boga in Njegova svarila ter grdo ravnali z Njegovimi odposlanci.
4 Nato so v skladu s svojimi nameni ustanovili tudi šole. Tamkajšnji učitelji pa so kmalu začeli izrabljati njim znane slabosti in pouk prirejati tako, da je ugajal skupnosti in jo kovali v zvezde. Prav takšni učitelji so kot vodje skupnosti kmalu postali mogočni kralji, in bili kot takšni tudi prvi pobudniki malikovanja, idolatrije, slepega praznoverja in tudi popolne brezbožnosti.
5 Bog pa ni odnehal in je med takšnimi pogani nenehno obujal ljudi, ki so s svojim naukom in dejanji opozarjali na njihovo veliko lenobo in tudi pravo življenjsko pot. Takšni ljudje pa so zmeraj imeli le malo učencev, drugi ljudski učitelji in svečeniki ter tako imenovani posvetni modreci so jih zasmehovali, preganjali in razglašali za nore, pomembneži in svetovni mogočneži pa niso hoteli nič slišati o takšnih ponižnih pridigarjih.

6 Če je torej tako, kot dandanes celo vpričo Mene še prejasno kažejo številni zgledi - kaj naj bi še Bog ljudem storil, da bi ob zmeraj enakem upoštevanju njihove svobodne volje ohranili živo vero Vanj?
7 Tudi zdaj, ko sem osebno prišel med Jude, da bi jih znova zbral okoli Sebe, sem poskrbel za to, da se je novica o Meni razglasila ljudem v vseh vam znanih delih Zemlje in sicer vsakemu ljudstvu primerno. Pojdi tja ter vprašaj ljudi in ljudstva in dobil boš odgovore, katerim se boš zelo čudil.
8 Prav tako se zelo motiš, ko misliš, da bodo imele večno življenje po telesni smrti samo tiste duše, ki zdaj poslušajo Mojo besedo, verujejo Vame, upoštevajo Moj nauk in se ravnajo po njem, vse druge pa bodo za večno pogubljene.
9 Temu tvojemu mnenju, ki je tudi mnenje številnih drugih ljudi, lahko čisto razumsko za zdaj oporekam zgolj z besedami, da je vsako človeško življenje sila iz Boga, ki je Bog sam z vso Svojo vsemogočnostjo ne more razkrojiti, tako kot ne more razkrojiti in uničiti samega Sebe; kajti če bi Bog razkrojil in uničil življenjske sile, ki v celoti izhajajo iz Njega, bi moral najprej začeti pri Sebi, ker je od vekomaj v bistvu bistva prav On sam vse v vsem! Bog lahko sicer vsako materijo, ki ni nič drugega kakor z Njegovo voljo utrjena zamisel, razkroji in dopusti, da preide v duhovno in ne preobraženo, toda nikoli je ne more uničiti, ker ne more uničiti Sebe samega in Svojih, Njemu večno jasnih misli in zamisli.«

129. Neumrljivost človeške duše

1 (**Gospod**:) »Da pa duše vseh ljudi, ne glede na to, ali so dobre ali slabe, po telesni smrti živijo naprej, o tem so se pri vseh ljudstvih na Zemlji več tisočkrat in v tisočerih prepričljivih primerih prepričali bolj vase poglobljeni ljudje, ko so se pogosto leta in leta sporazumevali z dušami telesno umrlih.
2 Če pa povsem materialno usmerjeni posvetni ljudje tega ne verjamejo zgolj zato, ker tega nikoli niso doživeli, ali je torej za to kriv Bog? Takšnih stvari ti posvetni ljudje ne iščejo in zato tudi ne najdejo; tisti, ki jih iščejo, pa jih tudi najdejo in to med vsemi ljudstvi na Zemlji.
3 Glej, ti Rimljani so Mi pripovedovali o podobnih pojavih, ki so jih doživeli sami. Ali ni to zate resnično le zato, ker nisi videl in doživel nič podobnega?
4 Za azijskimi najvišjimi gorami na Daljnem vzhodu je veliko cesarstvo, imenuje se Sina ali Kina (Kitajska). Ali torej ne obstaja, ker ga ti še nisi videl? In še dlje na vzhodu, povsem obdano z obsežnim oceanom, je še eno veliko cesarstvo, Jhipon (Japonska). Ali tudi tega ni, ker o tem še do zdaj nisi slišal? Da, prijatelj, na Zemlji je še veliko držav in območij poleg teh treh, ki jih poznaš, četudi še nisi slišal zanje. Jaz pa jih poznam in ti lahko povem, da so tam in jih bodo ljudje v prihodnosti tudi odkrili.
5 Povsod pa živijo tudi ljudje, ki so jih z razodetji od zgoraj seznanili duhovi, ki so nekoč tam prav tako prebivali v mesu. Da pa se duše takšnih ljudi pri prestopu v območje duhov ne morejo takoj znajti v popolni življenjski luči, se zanesljivo in zlahka razbere iz tega, ker je tudi tukaj ljudi, katerih duše so se zelo navezale na svet, le stežka in mukoma spraviti na pravo pot življenjske luči. Človeško telo ne more ničesar verovati ali hoteti; duši rabi zgolj kratek čas kot pripomoček za zunanje dejavnosti in torej tudi za njeno šolanje. Zgolj duša je tista, ki razmišlja, ljubi, hoče in ravna po spoznanih resnicah.

6 Kako težko in mukoma pogosto duša, ki ljubi svet in je nagnjena k lenobi, dojame nekaj, kar je povsem dobro in resnično, ter se odloči po tem tudi ravnati, lahko opaziš že pri svojih otrocih; in takšni tostran tako zanemarjeni duši se nato v velikem onstranstvu godi še veliko slabše, ker se je že v telesnem življenju zakoreninila v vsakovrstnih zmotah, in tako v napačnem in slabem. Takšna zakoreninjenost je podobna otrpli ljubezni in volji duše, obe pa sta sestavini življenja in individualne biti. Če bi takšni duši nenadoma odstranil njeno ljubezen in voljo, bi s tem odstranil tudi dušo.
7 Zato je treba s takšnimi dušami ravnati skrajno pazljivo, da se jih počasi in neopazno spravi na pravo pot. Potrebni so tudi najvišja Božja ljubezen, modrost in potrpljenje; kajti takšno dušo je treba - vedno le od zunaj -, spraviti v takšno stanje z njeno privolitvijo, s prizadevanjem in ravnanjem, da začne sama iz sebe spoznavati, da je v veliki zmoti. Če se duša začne tega zavedati, potem si bo tudi zaželela ugotoviti vzrok, zakaj se ni, slikovito povedano, znašla na zeleni travi, temveč v mračni in nerodovitni puščavi.
8 Šele, ko je v takšnem stanju, pride čas, da duša sme spoznati modrega duha, sebi na videz povsem enakovrednega, in ta se potem z njo pogovori o tem ali onem; v takšni zbegani duši se nato začne nekoliko jasniti, sama iz sebe začne spoznavati, da je v hudi zmoti, in čedalje bolj hrepeneti po pravi luči.
9 Zdaj zlahka vidiš, da začne duša v takšnem, že boljšem stanju, razmišljati drugače, njena ljubezen, hotenje in tudi pravi jaz, življenje in bit pa se začnejo drugače usmerjati že iz nje same; in tako duša, ki je poprej še tavala v temi, kmalu in zlahka doseže pravo življenjsko luč.
10 Če pa bi se duša preobrazila nenadoma, tako kot si zamišljaš ti, bi se uničila. Jaz bi se lahko - kot to, kar sem -, namesto tukaj pri Judih, pojavil tudi pri Rimljanih ali katerem drugem poganskem ljudstvu; toda kaj bi to povzročilo pri slepem in zelo praznovernem ljudstvu, pri katerem niti najmodrejši nauk ne bi zalegel? Glej, ljudstvo bi Me imelo za tega ali onega boga, začelo bi moliti k Meni, mi nositi obilo žrtvenih darov in Moje učence, ki že marsikaj zmorejo v Mojem imenu, bi razglasili za polbogove, jim tudi zgradili oltarje in celo templje, in tako pri poganskem ljudstvu ne bi odpravil njegovega malikovanja, temveč bi ga celo okrepil.
11 Toda Judje, ki so zlasti v tem času postali večinoma neverniki, čeprav poznajo Pismo in napoved Mojega prihoda in že iz tradicije vedo, kako je Bog vodil ljudstvo, čeprav tudi o tem dvomijo, so še zmeraj najprimernejši za srečanje z Mojo osebno navzočnostjo in Me ne morejo malikovati. Kajti ti, ki Me prepoznajo, že iz pravega vira vedo, kdo sem; neverni me imajo za maga, srednji razred pa za preroka. Tako z Mojo navzočnostjo nista ogroženi svojevrstnost in svobodna volja nobene duše, zato mora luč prihajati v svet iz judovskega ljudstva.
12 Ko boš s svojim ostrim razumom to, kar sem ti povedal, natančno premislil, boš tudi spoznal, da je tvoje razmišljanje povsem napačno.
13 Če Bog ljudi ne bi usmerjal k temu, da bi čutili čedalje večjo potrebo po prežetosti z Njegovo ljubeznijo, jih tudi ne bi ustvaril; ker pa jih je ustvaril, tudi skrbi zanje in za njihov večni obstoj in s tem kaže, da Mu je pomembno vse, kar zadeva ljudi. Zato mora biti tudi ljudem pomembno vse, kar zadeva Boga. Prijatelj Moj, ali si zdaj vse to dojel?«
14 Po tem Mojem poduku je **glavar** presenečen in poln strahospoštovanja dejal: »Gospod in Mojster, tako kot si govoril zdaj, ni še noben modrec govoril

človeku! Šele zdaj si mi razjasnil, kdo si. Zahvaljujem se Ti za izkazano veliko milost, Te pa iz vsega srca prosim za odpuščanje, da sem se drznil s Teboj tako predrzno in neumno govoriti.«
15 **Jaz** sem odgovoril: »Kdor govori tako, kakor si govoril ti, in mu je pomembna predvsem resnica, Mu zadeve rad pojasnim; kdor pa pri tem ni niti mrzel niti vroč, temveč mlačen, ta Moje življenjske luči ni vreden, in je ne bo dobil vse dotlej, dokler zanjo ne bo resno zavzet. Vem pa, da so celo številni pogani med vami že dolgo resno zavzeti za to, medtem ko postajajo judje čedalje mlačnejši. Zato pa bo tudi luč zdaj judom odvzeta in v obilju dana vam, poganom. Toda poskrbite in pazite, da se to pri vas ne bo sprevrglo v novo poganstvo. Kajti takšno bi bilo še slabše kakor zdajšnje! Za to boste sicer že skrbeli, toda nazadnje ne boste mogli preprečiti delovanja lažnih prerokov. Bodite pazljivi in se varujte lažnih prerokov, ki jih boste zlahka spoznali po njihovih delih.«
16 Nato je prispel sel iz Betanije in dejal, da je doma že vse pripravljeno za naš prihod.
17 **Jaz** sem rekel: »Naša ura počitka je minila in čas je, da odrinemo. Kdor Mi želi slediti, naj Mi sledi!«

130. Gospod in Njegovi se vrnejo v Betanijo

1 Nato so vsi, tudi Janezovi učenci, vstali in mi zavzeto sledili do Betanije. Sledil Mi je tudi glavar s sopotniki, tokrat peš, konje je pustil pri gostilničarju v dolini.
2 Prej ko v četrt ure smo že bili v Betaniji.
3 Čeprav je minila že tretja ura po sončnem zahodu, je bilo še zmeraj dovolj zgodaj za dobro pripravljeno večerjo in tudi hotel sem prav takrat prispeti v Betanijo, da nas ne bi mogla opaziti radovedna množica, kajti na dan našega odhoda so številni ljudje, mladi in stari, prišli v Betanijo, ker so slišali, da sem tam. Ker pa Me niso našli in jim tudi nihče ni povedal, kam sem odšel in kdaj naj bi se vrnil, so se v Betaniji kratkočasili do sončnega zahoda in se potem vrnili v Jeruzalem. Nekateri pa so se še pravočasno obrnili, ko so v Betaniji srečali nam že znane vojake, ki so po navodilih v Lazarjevi hiši dobili hrano in plačilo, ter se po kratkem počitku spet odpravili naprej. Kajti Rafaelu sem dal vedeti, naj vojaki ne čakajo na vrnitev Rimljanov. Tako je bilo, ko smo prišli, vse najbolj prav in nihče nas ni motil.
4 Ko smo vstopili v hišo, so nas zelo ljubeznivo in prijazno pričakali Lazarjevi sestri in Marija iz Magdale, ter Moj Rafael in nekateri učenci, ki so bili še budni in so si tudi najbolj želeli, da bi Me spet videli.
5 Lazar je sestrama predstavil gostilničarja z območja Betlehema in tudi glavarja ter skupino Janezovih učencev. Sestri sta jim zaželeli dobrodošlico in jih povabili za mizo.
6 Po vsem tem smo posedli za mizo in začeli jesti kar najbolje pripravljeno večerjo. Rimljani, ki so bili bolj žejni kakor lačni, so kmalu spraznili svoje kupe, in takoj so jim jih znova napolnili. Vino jim je razvezalo jezike in kmalu je bilo v jedilnici prav živahno.
7 Glavar, njegovi sopotniki in gostilničar iz bližine Betlehema so postali pozorni na Rafaela, ki je prav tako jedel pri mizi ob Meni, tokrat namenoma še obilneje kot sicer, da bi tujci postali pozorni nanj. Ti so ga opazovali čedalje

pozorneje in se skrivoma niso mogli dovolj načuditi, kako more sicer tako nežen mladenič toliko pojesti.
8 Ker pa je to največjo pozornost zbudilo prav pri **glavarju**, Me je ta vprašal: »Gospod in Mojster, oprosti, da Te nekoliko motim med obedom. Glej, tako nežen in nadvse čeden mladenič pa poje nenavadno veliko. Tega mu sicer nihče ne zavida, samo bojim se, da mu to preobilje, ki ga zauživa, nazadnje ne bo škodovalo in bo zbolel ter dobil celo hudo vročino. Res bi bilo škoda tako lepega mladeniča, iz katerega bi lahko zaradi njegovega poduhovljenega videza gotovo postalo kaj pomembnega!«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, svojo skrb prepusti kar Meni! Ta mladenič je že dolgo Moj služabnik in sam prav dobro ve, kaj sme početi in koliko lahko poje te ali one jedi. Če ne bi delal tako, kot je prav, bi ga že opozoril. Če ne bi jedel tako, da bi se ti zazdelo nekoliko nenavadno, tudi ne bi pritegnil tvoje pozornosti; ker pa je zbudil tvojo pozornost, boš o njem izvedel še druge stvari, in potem se ne boš več tako čudil, da lahko poje in popije nekoliko več kakor drugi ljudje. Odslej se lahko z njim pogovarjaš sam.«

131. Spraševanje o Rafaelu

1 Ko je **glavar** slišal, kar sem Mu povedal, se je takoj obrnil na domnevnega mladeniča in mu dejal: »Poslušaj, mladi in nadvse mili prijatelj! Kako to, da se ti, tako mlad, v jedi in pijači lahko kosaš celo z orjaki in ti to ne škodi?«
2 **Rafael** je odgovoril: »Po moči tudi sem orjak, čeprav tega po moji postavi ni videti. Če želiš, ti lahko to tudi takoj dokažem.«
3 **Glavar** je rekel: »Če ti je kaj takega mogoče, pa mi pokaži nekaj svoje orjaške moči!«
4 **Rafael** je dejal: »Dobro! Glej, tam ob zidu, med velikima oknoma, je železen steber, ki ga ob praznovanjih uporabljajo kot oltar. Je hišni oltar in na njem so v prejšnjih časih sežigali številne žrtvene darove, zdaj pa je ta steber, visok skoraj kot moški, le še okras te jedilnice. Koliko misliš da tehta, saj ni zgolj visok, temveč tudi zelo zajeten?«
5 **Glavar**, ki je vstal in si steber dobro ogledal in ga ocenil, je odgovoril: »Da, moj dragi mladi prijatelj, težo tega stebra se komaj da oceniti, zato mislim, da bi nam o tem lahko kaj več povedal hišni gospodar Lazar.«
6 **Lazar** je rekel: »Tehtal naj bi 20 000 funtov[1] in so ga že pred dvesto leti mukoma pripeljali sem iz Korinta.«
7 **Glavar** je pripomnil: »Da, vsaj na toliko sem ga tudi sam ocenil. In kaj boš ti, moj čedni mladi prijatelj, počel s tem neznansko težkim stebrom?«
8 **Rafael** je odgovoril: »Dvignil ga bom in ga brez najmanjšega truda prestavil tja, kamor boš želel.«
9 **Glavar** je dejal: »Kar si rekel, tudi stori in preskusi svojo orjaško moč na tem stebru, ter ga prestavi za okno naprej!«
10 Ko je glavar to izgovoril, je Rafael vstal, se odpravil k stebru, ga objel z obema rokama in ga s tolikšno lahkoto dvignil v zrak, kot da bi bil iz perja, ter ga prav tako zlahka prestavil na pokazano mesto. Tam ga je nekaj trenutkov pustil in ga nato na Lazarjevo prošnjo znova vrnil na prejšnji prostor.

---

[1] Približno 10 ton

11 Ko je tako dokazal svojo moč, je **Rafael** s prijateljskim nasmeškom rekel nadvse presenečenemu glavarju: »Prijatelj moj, si videl, zakaj pojem več kot drugi ljudje?«
12 **Glavar** je odgovoril: »Moj čedni mladi prijatelj, če je tvoja orjaška moč odvisna le od tega, da poješ približno štirikrat več kakor mi, se s težo tega stebra že ne bi mogel poigrati, kot da bi bila peresce; moral bi pojesti za sto ljudi, saj bi bila po moji presoji potrebna moč sto mož, da bi s stebrom opravili tako zlahka kakor ti. Tvoja velikanska moč izvira gotovo od drugod! In verjetno se ne motim veliko, če rečem, da je v ozadju tvoje silne moči ta Mojster vseh mojstrov, pravi Bog vseh bogov. Kaj meniš o tej moji domnevi?«
13 **Rafael** je rekel: »Da, da, prav si odgovoril; toda ta Mojster je tudi v ozadju vsakega človeka in vsega, kar je tu in tudi tebe, pa kljub temu ti ne bi mogel tega stebra premakniti z mesta. Kako pa si razlagaš to?«
14 **Glavar** je rekel: »Menim, da je to lahko razumeti. Komur da On več moči pri tem ali onem, bodisi za zmeraj ali samo za trenutek, ta jo tudi ima; meni in številnim drugim ljudem pa je dal samo toliko moči, kolikor je nujno za navadnega človeka.
15 Zakaj je prav tebe opremil s takšno izjemno močjo, pa je že drugo vprašanje, na katero razen Njega, in gotovo tudi tebe, ne zmore odgovoriti nihče.«
16 Nato je **Rafael** dejal: »V bistvu imaš prav, čeprav tukaj razen tebe, tvojih sopotnikov in gostilničarja z območja Betlehema ni drugega človeka, ki ne bi vedel, kdo sem. Sem pa slišal, da si pri spodnjem gostilničarju Gospodu in Mojstru prav odločno rekel, da je Bogu prav malo mar za človekov razvoj in da bodo ljudje zato nazadnje izgubili vso notranjo življenjsko luč. Predlagal si tudi, naj se duše umrlih sorodnikov pokažejo še živim, da bi ti tako lahko spoznali in živo verjeli, da se po telesni smrti življenje duše nadaljuje in kako je vse to urejeno.
17 Gospod te je o tem dobro poučil in pouk si tudi dojel, čeprav ti sam še nikoli nisi videl nobene duše umrlega. Gospod bi ti lahko glede tega odprl oči že pri gostilničarju v dolini in bi lahko ti takoj navezal vidni stik z dušami umrlih; toda Njegovi modrosti je bilo ljubše, da ti šele tukaj pokaže, kaj ti še manjka. To opravilo je Gospod namenil meni in zato sem se pri jedi tudi vedel tako, da si moral postati pozoren name. Poleg preskusa moči lahko opravim še kakšne druge preskuse, če jih zahtevaš.«
18 Nato je začel glavar premišljevati, v čem bi še lahko preskusil Rafaela.
19 Oglasila pa se je tudi **skupina Janezovih učencev** in ti so rekli Rafaelu: »Poslušaj, mladi Samson, le malo si jih omenil, ki te ne poznajo, vendar te ne poznamo tudi mi. Razkrij se tudi nam, kajti o nadaljnjem življenju duše po telesni smrti ne vemo še nič oprijemljivega.
20 Ko so Janeza v ujetništvu obglavili, sta nas prevzela hud strah in žalost, in zelo smo hrepeneli po tem, da bi k nam prišel njegov duh in nam dal navodilo, kako naj ravnamo naprej. Toda naše hrepenenje je vse do zdaj ostalo nepotešeno in smo že večkrat med seboj pritrdili prepričanju saducejcev, ki ne verjamejo v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti.
21 Takole razmišljamo: Če duša, zlasti kakega pobožnega učitelja, še naprej živi in tudi čuti in misli, ji tudi v onstranstvu ne more biti vseeno, kaj počnejo njeni živi učenci tostran in kako se počutijo brez tolažbe. Učenci so pogosto v solzah prosili duha ubitega, naj se jim pokaže in jih potolaži vsaj s sporočilom, da po smrti srečno živi v svetu duhov, ta pa ni uslišal nobene od njihovih

grenkih prošenj. Kaj drugega naj bi si mislili kakor to, da vera v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti ni drugega kakor splošno izmišljena in pobožna želja, ne pa dokazana resničnost.
22 Takšna domneva pa je zlasti za ljudi, ki razmišljajo nekoliko globlje - v nasprotju z navadnimi, lahkomiselnimi, lahkovernimi ljudmi, ki jih ne zanima nič višjega - skrajno slaba tolažba, in sicer še toliko bolj, ker se mora večina ljudi ob smrti, ki jih izniči, odkupiti pogosto z velikim trpljenjem in neznosnimi bolečinami. Ti, mladi Samson, boš iz tega lahko razbral, da imamo tudi mi razlog, da te pobliže spoznamo.«
23 **Rafael** je rekel: »Tudi jaz mislim tako, toda z vami bo nekoliko teže razpravljati, ker pri vas tudi vera kot življenjska luč duše ni preveč trdna. Že Gospodov učenec vam je o meni nekaj prišepnil na uho, zato vas ne morem povsem prištevati med tiste, ki o meni ne vedo prav nič. Toda rekli ste mu: 'Ah, opusti takšne govorice. Kako je to mogoče, le kdo bi verjel kaj takega?' Da, prijatelji, če učencu, ki me prav dobro pozna, niste verjeli, kako boste verjeli meni? Mar ne boste rekli: Ah, to je pa že preveč! Mladi mag zelo dobro ve, kako preslepiti razum z vsakovrstnimi čarovnijami!' Kaj bi lahko še storil, da bi okrepil vašo vero?«
24 **Eden od Janezovih učencev** je rekel: »Mladi Samson, ne skrbi za to; še zmeraj znamo ločiti resnico od zmote, sicer nikoli ne bi mogli postati Janezovi učenci!«
25 **Rafael** je odgovoril: »No prav, glejte in prisluhnite še vi!«

132. O zaklinjanju duhov

1 Šele nato je **glavar** znova prišel do besede in dejal: »Nečesa sem se že domislil in te prosim, naj se mi prikaže kakšen znan duh, da lahko z njim govorim in da tudi on svobodno spregovori in utrdi mojo vero. V obširnem onstranstvu imamo že veliko znancev, tudi starše in nekatere otroke; in če se pred menoj prikaže kateri od njih, ga bom gotovo prepoznal. Če zmoreš kaj takega, potem stori to; hvaležen ti bom.«
2 Nato je rekel **Rafael**: »Poslušaj, da bi ti priklical po tvoji zamisli katerega od duhov kot nekakšno prikazen in bi jo ti gledal s svojimi telesnimi očmi ter jo ustno kaj vprašal, to res ni mogoče, ker bi moral v ta namen povsem predrugačiti večni Božji red.
3 Vaši tako imenovani klicalci in zaklinjevalci duhov, ki prvič, sami le skrajno malo verjamejo v obstoj duhov in drugič, v resnici niso nikoli videli nobenega duha, razen v živih sanjah, naredijo to takole: s svojimi mističnimi, a prav nesmiselnimi znamenji in besednimi formulami pokličejo umrlega in ta se potem po trikratnem ali sedemkratnem klicu ali zaklinjanju med vsakovrstnim ognjem, velikim ropotom in pokanjem tudi prikaže, na veliko grozo tistega, ki ga je dal poklicati, ter z zelo grozečim in nejevoljnim glasom in izrazom vpraša tistega, ki ga je dal poklicati, kaj hoče in zakaj moti njegov mir. Toda takšen duh, ki sveta duhov v resnici ni še nikoli videl in vanj prav tako malo verjame kakor zaklinjevalec, ni nič drugega kakor zakrinkan človek, ki je pogosto leta in leta z zaklinjalcem duhov v trdni in dobro utečeni poslovni in dobičkonosni povezavi.
4 Pojavljanje takega navadno tudi skrajno grobega »duha«, prepriča tistega, ki ga je dal poklicati, o nadaljnjem obstoju in življenju človeške duše po telesni

smrti - toda kakšna vera je to? Glej, skrajno zmotna! Takšna vera ne samo da človeku nič ne koristi, temveč mu pogosto celo izredno škodi. Kajti prvič, pri tistem, ki je dal duha poklicati, zbudi skrajno grobo materialno predstavo o duhu in drugič, v slepem in lahkovernem klicatelju se zaradi vsakovrstnih groženj in slabih napovedi porodita velika bojazen in strah, če ta zaklinjevalcu duhov prej ni dal dovolj velikega daru.
5 Če se potem želi tak človek znebiti trpljenja, se mora spet obrniti na zaklinjevalca duhov in mu dati velik žrtveni dar; zaklinjevalec se potem pogovori z »duhom«, ga znova pokliče, in navadno je potem tudi »duh« nekoliko bolj prijazen kakor prvič. Prijatelj, takšnega zaklinjanja duhov od mene nikakor ne moreš pričakovati, lahko pa nekaj povsem drugega.
6 Da bi dobil pravo in ne napačno predstavo o resničnem duhu, ki ni nikakršna domnevna prikazen, moraš najprej vedeti, kaj duh je in v kakšnih življenjskih razmerah lahko človek uzre pravega duha in govori z njim.
7 Ker duša, ali po tvojem pojmovanju duh, vsekakor ni nič snovnega, je človek ne more ne videti ne zaznati z nobenim snovnim čutom in torej tudi s svojimi snovnimi očmi ne; tisti, ki kljub temu hoče videti in slišati pravega duha in govoriti z njim, pa mora najprej sam postati duhoven, kajti samo to, kar je v njem duhovno, lahko vidi in sliši pravega duha in govori z njim, nikoli pa ni to mogoče telesnemu.
8 Ti pa si zdaj še preveč snoven in čisto duhovno je v tebi še povsem nerazvito. Zato je nujno, da se za nekaj trenutkov okrepi tvoje prikrito notranje, ki je duhovno in se mu tako omogoči, da se dvigne nad tvojo mesno snovnost in spregleda, potem pa ne boš videl in slišal samo enega duha, temveč celo veliko duhov ter govoril z njimi. Če ti je tako prav, imam dovolj moči, da te nemudoma prestavim v stanje, v katerem boš videl in slišal duše umrlih ter govoril z njimi.«
9 Ko je **glavar** slišal Rafaelove besede, je rekel: »Prav, kar stori to, če le ne bo to prizadelo mojega telesnega zdravja.«

133. Glavar opiše jasnovidno videnje

1 Nato je Rafael nad glavarjem, njegovimi sopotniki in skupino Janezovih učencev razširil roke in nemudoma se je odprl njihov notranji vid. Zagledali so veliko njim dobro znanih duhov, učencem pa se je prikazal tudi Janez, jih poučil o Meni in jih pograjal zaradi njihove nevere.
2 Glavarju se je prikazal tudi njegov oče in ga srečen pohvalil, da je za svojo dušo že na snovni Zemlji našel najvišjo in večno življenjsko srečo, ter ga rotil, naj te sreče nikoli ne žrtvuje minljivi zemeljski sreči. Glavar se mu je za to kar najiskreneje zahvalil.
3 Nato je Rafael vidce spet obudil iz zamaknjenosti in jim ohranil neokrnjen spomin na vse, kar so videli in slišali.
4 Ko so se prebujeni spet znašli v naravnem stanju, je **glavar** dejal: »Ah, to je bilo kakor žive sanje! Toda sanje in to videnje se zelo razlikujejo; v sanjah se sanjalcu le redko prikažejo umrli ljudje, ampak predvsem tisti, ki še živijo na tem svetu, pogosto tudi taki, za katere človek niti ne ve, ali so telesno še živi ali ne. Okolje v sanjah je večinoma domišljijsko in samo po sebi neobstojno, prav takšne so tudi živali in rastline, vse se hitro spreminja.

5 Povsem drugače pa je pri tem videnju. Prvič, nisem bil, kakor v sanjah, pasiven, temveč nekako samostojno dejaven in drugič, vse, kar sem videl, je bilo zelo obstojno in ljudje so bili res ljudje. Njihova govorica je bila dobra, resnična in resna in dali so mi vedeti, da niso, tako kot v sanjah, nevedni glede vsega tega, kar na Zemlji mislim, nameravam in počnem.
6 Hkrati sem videl tudi svoje sopotnike, gostilničarja in skupino Janezovih učencev, videl sem tudi njihovega mojstra in slišal, kaj jim je povedal.
7 Videl sem tudi gostilničarjeve prednike vse tja do desetega kolena in med njimi opazil tudi kraljevske osebe, ki so se z njim pogovarjale v bolj skrivnostnem jeziku, ki ga nisem razumel.
8 Okolje je bilo podobno zemeljskemu. Videti je bilo lepe gore, polja, vrtove, vinograde in množico hiš, ki so bile lepe in skrajno urejene in to prostrano okolje je bilo celo dobro osvetljeno, čeprav na svetlomodrem nebesnem svodu nisem opazil nobenih svetil. Toda najbolj nenavadno je bilo, da sem skozi to duhovno pokrajino povsem razločno videl še marsikaj iz tega materialnega sveta, toda samo na trenutke, kljub temu pa se duhovna pokrajina ni spreminjala in že to se mi zdi zadosten dokaz, da tisto, kar sem videl, niso bile prazne sanje, temveč nekaj resničnega.
9 Zanima me le še to, ali so tudi drugi, ampak natančno in resnično, videli in slišali isto, kar sem videl in slišal sam. Če to lahko opišejo tako razločno in resnično, kot sem storil jaz, potem je neizpodbitno in več kot tisočkrat jasno dokazano, da po telesni smrti duša vsakega človeka, ne glede na to, ali je pogan ali jud, zanesljivo in trajno živi naprej.«

134. Glavarjeve sanje

1 (**Glavar**): »Zdaj naj še drugi povedo, ali so videli in slišali isto! Kajti tega ne zahtevam kar tako, pomembna mi je čista resnica, da bi se izkazalo, da to videnje niso bile sanje, temveč nekaj resničnega.
2 Nekoč se mi je o enem mojih najljubših bratov živo sanjalo, da sva skupaj v Atenah in se pomenkujeva o nečem pomembnem. Tedaj sem bil še v Rimu, brat pa na otoku Rodosu, kjer je imel opravke. Sanje sem si zapisal, da jih ne bi pozabil. Pol leta po tem, sva se z bratom res srečala v Atenah, na istem trgu, na katerem sva bila tudi v mojih sanjah in tudi vsebina najinega pogovora, čeprav z nekoliko drugačnimi besedami, je bila enaka tisti, o kateri sva se pred pol leta že pogovarjala v sanjah.
3 Po pogovoru sem vprašal brata, ali je pred pol leta, v tisti noči sanjal enake sanje kakor jaz in mu ob tej priložnosti tudi pokazal natančen zapis sanj, ki sem ga vzel s seboj v Atene. Zelo pazljivo ga je prebral in se zelo čudil, da so se moje nekakšne preroške sanje zdaj v Atenah skoraj dobesedno uresničile. Ob tem mi je zatrdil, da takšnih sanj ni imel in niti slutil ni, da se bova videla in pogovarjala v Atenah. O vsebini pogovora je že prej pogosto premišljeval in se glede tega nameraval celo podati k meni v Rim. Zelo me je pogrešal, vendar tega, da se bova naključno srečala v Atenah in se pogovarjala, pa, kot je povedal, ni slutil in tudi ni imel sanj, podobnih mojim.
4 Te sanje so bile torej zame nekaj resničnega; zakaj torej brat o njih ni vedel nič, saj je bila zadeva zanj veliko pomembnejša kakor zame. Kaj je bil brat v mojih sanjah? Nič drugega kakor slika, ki jo je upodobila domišljija moje duše in mu narekovala besede, ki jih je izrekel. Le jaz sem bil resničen, vse drugo

pa je bila stvaritev domišljije moje duše, za katero pa ne vem, ali je ob tem delovala samostojno in dejavno ali pa samo pasivno.
5 In zato želim, da bi tudi drugi - ki so tako kot jaz še zmeraj v snovnem življenju - povedali, ali so prvič, videli tudi mene tako kot sebe in drugič, ali so videli in slišali tudi vse druge, ter kako so jih videli in slišali, in naj o tem tudi zvesto, resnično in odkrito spregovorijo; kajti to zadeva najpomembnejšo življenjsko resnico vsakega človeka! Aut Caesar aut nihil.[1] Kajti če so takšni pojavi podobni le sanjam, iz katerih noben modrec ne bi mogel dokazati pravega večnega nadaljevanja življenja duše po človekovi telesni smrti, potem nikakršna etika nima prave vrednosti, njene zakonitosti, zahteve in obljube pa imajo za začasno in siceršnje skupno življenje majhno, ob tem pa še iluzorno vrednost; kar zadeva duhovno, pa sodi vse v star Augijev hlev.
6 Šele potem, če se takšen pojav lahko dokaže kot resnica s pričevanjem več verodostojnih udeležencev, se tolažeča etika, zlasti v svojem zmeraj prevladujočem duhovnem deležu, pokaže v drugi luči. Kot velik prijatelj resnice sem vam zdaj to resno položil na srce in tudi vi izpričajte le popolno, neponarejeno resnico.«
7 Nato so vsi odkrito spregovorili o vsem, kar so videli in slišali ter prisegli, da je povedano resnično in neponarejeno.
8 Ko je **glavar** slišal povedano in se pri tem trdno prepričal, da je bilo videno in slišano res resnično, je rekel Rafaelu: »Glej, mladi orjak, zame je to več vredno kakor tisoče najmodrejših govorov, naukov in čudežev še tako izjemnih in redkih ljudi, ki druge ljudi s svojimi besedami in dejanji samo tako dolgo privlačijo, dokler sami živijo med njimi, ko se poslovijo s tega sveta, pa za zmeraj ugasnejo in utihnejo. Kajti ljudem, ki so ostali, ne preostane drugega, kakor da slepo in brez nadaljnjega prepričanja tjavendan verjamejo, da bi nazadnje le utegnilo biti tako, kakor so že dolgo pokojni modreci učili ljudi.
9 Zdaj pa ne samo da verjamem v večno nadaljevanje življenja človeške duše po telesni smrti, temveč sem o tem tudi povsem prepričan in zato lahko še drugim ljudem oznanjam, da je staro verovanje v enega samega pravega Boga in v večno nadaljnje življenje duše po telesni smrti povsem jasno dokazana resničnost na podlagi večkratnih zanesljivih izkušenj, o kateri se lahko prepriča vsak človek, če dosledno živi po besedah in razodeti volji enega samega večno resničnega Boga.
10 Ah, šele zdaj ima tudi vsaka beseda, ki sem jo slišal iz resnično svetih ust Mojstra vseh mojstrov zame pravi in najbolj živi pomen in prizadeval si bom, da bom ta nauk uresničeval ne samo z dejanji, temveč da bom na to pot privabil še tisoče.
11 Ne bilo bi slabo, če bi vsaj tedaj, ko bi bilo nujno, imel moč in oblast, da bi tudi druge ljudi prepričal, da govorim čisto resnico in sicer enako, kot smo jo doživeli tukaj. Za zdaj je to manj potrebno, ker vsak človek, ki me vsaj malo pozna, še predobro ve, da mora biti to, kar povem, nekaj dokazanega, saj se ne dam odpraviti s praznimi besedami.
12 Zdaj bi bilo že vse dobro in opravljeno, toda ker sem že povedal svoje sanje, bi rad, da mi tudi ti, mladi, modri orjak, nekaj malega pojasniš glede nenavadnega dogajanja v njih. Ni dvoma, da vsebujejo veliko duhovnega. Toda kako so povezane z dogodkom, ki se je zgodil šele čez pol leta? Kaj so bile Atene

[1] 5 Ali cesar ali nič, v pomenu - vse ali nič.

v sanjah, kaj brat, od kod je vzel besede, ki mi jih je govoril kot predmet zunaj sebe? Kajti to ni mogla biti bratova nekako osvobojena duša, saj on o tem ni vedel nič.«

135. Rafael razloži bistvo sanj

1 **Rafael** je odgovoril: »Med tem, kar si sanjal in tem, kar si videl tukaj, je sicer zelo pomembna razlika, toda ne glede na to so bile tvoje sanje tudi duhovne narave, a takšne so bolj ali manj vsake sanje. Vendar pa to ni povsem razločno duhovno zrenje, zato ker v takšnih sanjah duša še ni povsem povezana z duhom in tako se je zgodilo tudi v tem primeru.
2 Glej, duša je zmožna treh zelo različnih stopenj zrenja in zaznavanja. Prva je povsem naravna in se pojavlja celo v sanjah materialistično naravnih ljudi, pri katerih je notranji duh še nedejaven, podobno kakor duh rastline v lupini kalčka semena.
3 Duša kot svet v malem združuje v sebi vse, kar ima Zemlja v sebi in na sebi v toliko večjem obsegu.
4 Ker so telesni čuti v spanju kakor mrtvi in nedejavni, si duša - ki ne more spati in biti mrtva -, ogleduje to ali ono iz materialnega ustroja v sebi, to na trenutke oživi in se razveseli, če naleti na kaj lepega in prijetnega; če pa naleti na kaj hudega in grdega, se v sanjah tudi prestraši in se skuša neprijetne prikazni znebiti tako, da se povsem umakne v meso telesa, v katerem je.
5 Kar duša pri takšni prvi stopnji zrenja vidi v sanjah, sicer ni objektivno resnično, temveč je le pasivna, subjektivna in brezvezna resničnost; kajti na tej stopnji duša samo na snovni podlagi opazuje svoj zemeljski konglomerat in je pri tem delno dejavna, delno pa samo pasivna.
6 Toda v sanjah, kakršne si imel ti, duša že prehaja iz prve stopnje zrenja na drugo, že višjo. Duša je že bolj izolirana od svojega povsem snovnega, že nekoliko bolj izstopi iz mesa, se po svojem zunanjem življenjskem etru povsem poveže z zunanjim svetom ter vidi in čuti oddaljeno in resnično iz življenjskih in stvarnih razmer na Zemlji, ki vplivajo nanjo.
7 Ker pa je takšno zrenje duše že na nekoliko višji stopnji, se pogosto zgodi, da duša, ko ob prebujanju znova vstopi v telo, o tistem, kar je videla in doživela na tej višji stopnji zrenja, ne ve nič, ker o tem v možganih še niso utegnili nastati zapisi, iz katerih bi potem v telesno budnem stanju lahko ugotovila, kaj je videla in počela v svojem prostem življenjskem stanju.
8 Toda nekateri ljudje in tudi ti si eden od njih, so sposobni, da to, kar je duša videla in doživela na višjih stopnjah zrenja v sanjah ali v drugih svobodnih vidnih stanjih ali svojem delovanju, zapišejo v telesne možgane. In ko se duša znova vrne v telo in se tudi telesno prebudi, v možganih zagleda vse, kar je v svojem svobodnejšem in višjem stanju zrenja videla, počela in doživela.
9 Tudi tvoj brat je imel isto noč enake sanje kakor ti, toda njegova duša še ni bila sposobna v svoje telesne možgane zapisati, kar je videla in doživela na višji stopnji zrenja, zato se tega tudi ni mogel spomniti niti ni mogel slutiti. Dušo svojega brata si torej v resnici videl in govoril z njo.
10 Tvoja in bratova duša sta to doživeli v sanjah že pol leta prej zato, ker je svobodnejša duša zelo občutljiva, saj je iz temeljnih potreb v sebi ter iz dejanj in okoliščin, ki so jim sledili, v svojem svobodnem stanju že udejanjila to, kar se je po zemeljskem času zgodilo veliko pozneje. Vsaka duša pa je tudi v

telesno budnem stanju sposobna kovati nadaljnje načrte in si jih zamišljati kot že uresničene. Ker pa duši v njenem mesu še zmeraj manjka čistejše in določnejše videnje ter občutenje vseh razmer in okoliščin, potrebnih za izpeljavo zadanega načrta, se bosta oblika in namen načrta še v marsičem spreminjala, spremenil pa se bo tudi čas, v katerem duša po svojem zastavljenem načrtu pričakuje njegovo uresničitev.
11 Če pa bi duša v budnem stanju lahko uzrla vse prav tako razločno, kakor zmore to ob svobodnejšem opazovanju in občutenju, potem se zadani načrt ne bi več spreminjal in bi se tudi uresničil v predvidenem času. Kajti duša, ki se svobodno razgleduje in svobodno čuti, kaj hitro dojame vse pogoje, okoliščine in mogoče ovire, hkrati pa tudi najboljša in najzanesljivejša sredstva, s katerimi je mogoče ovire premagati; in potem se mora to, kar je načrtovala, v predvidenem času tudi uresničiti.
12 In glej, v tem je potem tudi sposobnost svobodnejše in čistejše duše, da ji je že vnaprej znano vse, ne samo tisto, kar jo najbolj zadeva, temveč tudi to, kar se je zgodilo kjer koli po svetu zunaj nje, kar se bo zgodilo ali se pravkar dogaja. Takšna duša, ki je v svojih čutih čista, pretanjena in vidi naprej, zmore namreč povezati vse zanjo nezastrte prihajajoče dogodke, že dolgo obstoječe razmere, okoliščine in vzroke z njihovimi posledicami, ter si to lahko tudi živo predstavlja kot že dokončano. Tega pa nezrela in še zelo materialna duša nikakor ne zmore. Zdaj sem ti jasno ponazoril, v kakšnem stanju sta bili v tvojih sanjah tvoja in bratova duša in tudi kako in zakaj.
13 Toda takšno stanje še zmeraj ni popolna druga stopnja jasnovidnega zrenja duše, ker duh v njej še ni povezan z višjim, temveč kvečjemu tako, kakor duh rastline v lupini semena, ko je semensko zrno nekaj dni ležalo v rodovitni zemlji in začne duh lupino razganjati in se udejanjati.«

136. Višja stopnja jasnovidnosti

1 (**Rafael**): »Dokončna in razlikujoča se druga, višja stopnja zrenja in čutenja duše se razvije v življenju telesa in tudi v sanjah šele tedaj, ko začne duh v duši postajati dejaven, podobno kakor duh rastline v zrnu semena, ko začnejo iz duše, ki počiva v mesu semenskega zrna, poganjati koreninice v prst in nad tlemi oblikovati klične lističe za nadaljnjo rast. Duša začenja pridobivati svojo pravo obliko in po eni strani prodira vase, podobno kakor rastoča rastlina poganja korenine v prst in z Božjo močjo iz nje vsrkava pravo hrano, po drugi strani pa se rastlina sama, torej zaradi hrane od znotraj - kot dejanska in resnična oblika duše zaradi notranjega hranjenja s čisto, resnično in živo Božjo močjo - dviga v območje svetlobe, raste čedalje više in se vse bolj izpopolnjuje, dokler končno ne doseže popolnosti.
2 Vse to se dogaja zaradi nenehne, čedalje bolj okrepljene dejavnosti duha v duši, ki se prav zato čedalje bolj združuje z njo. V tem stanju pa zrenje in čutenje duše nista več otopela slutnja, temveč že razločno in čisto zavedanje vseh življenjskih razmer in njihovega odnosa do lastnega življenja.
3 Na tej drugi in višji stopnji zrenja človek spoznava sebe in tudi Boga in tedaj že lahko opazuje in presoja, kakšni so duhovi, pravzaprav duše umrlih in tudi še v mesu živečih ljudi. Sanje takšnega človeka niso več materialne in neresnične, temveč duhovne, čiste, resnične in tako tudi stvarne, zato se

jasnovidnost v budnem stanju in sanje človeka, ki telesno spi, le malo razlikujejo.
4 In glej, prav v takšno stanje sem vas z močjo, ki je v meni, prej tudi prestavil, zato so lahko vaše duše neovirano opazovale duše na Zemlji že dolgo pokojnih ljudi in govorile z njimi. Toda na tej drugi višji stopnji zrenja ste lahko uzrli samo tiste duhove in govorili z njimi, ki so bili z vami na isti stopnji, razen Janeza Krstnika, ki se je sam s svojo močjo zaradi svojih učencev spustil iz nebes na opisano drugo sfero zrenja in čutenja, sicer ga kot skrajno popolnega duha ne bi mogli videti in govoriti z njim.
5 Jaz sem bil tisti, ki je z Gospodovim dovoljenjem omogočil, da vam je vse, kar se je zgodilo, tudi ostalo v jasnem spominu; vse, kar ste videli in slišali, se je namreč zapisalo v vaše telesne možgane, srce in ledvice. Vsega videnega in slišanega ne bi mogli prenesti v budno življenje, tako kakor duša tvojega brata, s katero si se v svoji zgodbi o sanjah srečal v Atenah, ni zmogla ničesar od tega, kar je v sanjah imela tam opraviti s teboj, prenesti v telesno budno življenje.
6 Nekateri pobožni ljudje si krepijo dušo skoraj vsak dan v telesnem spanju, tako živijo in delujejo v svetu duhov. Ko pa se zbudijo, ne vedo o tem nič; v sebi ohranijo le nekakšen tolažilno krepilni občutek in marsikomu se dozdeva, kot da bi slišal in videl prijetne stvari.
7 Samo ljudje, ki so tako kot preroki že na prehodu na tretjo stopnjo in s tem tudi naj višjo in najjasnejšo stopnjo zrenja in čutenja, katerih duh se je že skoraj povsem združil z dušo, tudi ko se zbudijo, ohranijo spomin na vse, kar so videli in slišali v višjem duhovnem svetu in to lahko zaupajo tudi drugim ljudem. V takšnem stanju je večina manjših prerokov.
8 Opazuj na primer pšenično bilko, kako se razvije do tam, ko se na vrhuncu njene rasti začne porajati in razvijati klas. Glej, enako se zgodi s človekom, ko začne njegova duša povsem prehajati v svojega duha.
9 Na drugi jasnovidni stopnji mora duh sam, ki ima še zmeraj opraviti z napol materialno dušo, dušo obdelovati, se v njej čedalje bolj širiti, dokler je povsem ne napolni in duša duhovno oživi.
10 Na tej tretji stopnji pa začne duša, povsem prevzeta od ljubezni duha, prehajati vanj, vso svojo snovnost, ki je še zmeraj sorodna materiji, preobražati v čisto duhovno esenco in tedaj začne poganjati pravo rodovitno klasje svobodnega večnega življenja.
11 V tem stanju je človek povsem povzdignjen v svetlobo, začne se z njo hraniti in čim več takšne hrane zaužije, tem manj se kot čedalje bolj in bolj poduhovljena duša hrani iz duševno-materialno substancialne sfere. Klasje življenja se razcveta, združuje z duhom ljubezni in zaradi vsega tega se spočne zrno življenja, ki se sprva hrani z mlekom iz nebes, kmalu pa s čedalje svetlejšimi in večno veljavnimi in nespremenljivimi resnicami.
12 In glej! Zrno življenja dozori in življenje duše, ki ga na drugi stopnji zrenja, združeno z duhom ponazarja bilka žita, je zdaj v povsem dozorelem zrnu življenja, zato prej tako prizadevno rastoča bilka ovene, odmre, se loči od zrna življenja, in nič skupnega nimata več.
13 Glej, to je potem tretja in najvišja stopnja zrenja in življenja duše. V takšnem stanju duša vidi in zaznava vse, kar je kjer koli v vsem stvarstvu. Vidi odprta nebesa in lahko naveže najsvetlejši in najbolj živ stik s svetom duhov. Tisto, kar takšna duša vidi, sliši in občuti, se nikoli več ne izgubi iz

njenega najjasnejšega spomina, kajti njen bistri krog opazovanja in občutenja je vseobsegajoč, večen in vse prežemajoč.
14 V takšnem stanju so bili veliki preroki in tudi vsi dovršeni duhovi nebes, in tudi jaz sam, kajti če ne bi bil, ti tega stanja ne bi mogel opisati - saj nihče ne more nekomu dati, česar nima sam in s tem se boš gotovo strinjal.«

137. Rafael se razkrije kot duh

1 (**Rafael**): »Kako lahko človek že na tem svetu doseže takšno življenjsko stanje?
2 Najprej mora s hvaležnim in voljnim srcem, ter razumom sprejeti Božjo besedo, v kateri je Bog ljudem natančno razodel Svojo voljo. Tako v rodovitno prst položi pravo zrno življenja.
3 Nato mora nemudoma začeti živeti po Božji volji. Takšno ravnanje je potem tisti poživljajoči dež, ki pripravi Božjega duha, da začne prehajati v dušo zrna življenja. To pomeni, da se je treba najprej poglobiti vase s pravo ponižnostjo, potrpljenjem, blagostjo, z resnično ljubeznijo do bližnjega in pravim usmiljenjem. Ko se posveti človek temu živo in zavzeto, prodira tako tudi v svoje življenjske globine, požene duhovne hranilne korenine življenja v zemljo Božje moči in to korenine željno vsrkavajo ter začno bilko življenja poganjati kvišku k Božji svetlobi, jo razvijati in spopolnjevati. V tem stanju duša prehaja v čedalje bolj živo ljubezen do Boga in sicer toliko, kolikor njen duh čedalje dejavneje prehaja v dušo.
4 Ko človekova bilka življenja požene v klas in se duša povsem zasidra v ljubezni do Boga ter njeni življenjski luči in življenjski toplini, pa začne sama prehajati v svojega duha in postaja eno z njim. V tem blaženem stanju postane vidno semensko klasje življenja na vrhu bilke in se v čisti Božji svetlobi hitro razvije v cvet; s cvetom pa se nato izrazi polna ljubezenska in življenjska združitev z duhom in torej tudi z Bogom.
5 Iz te združitve se potem razvije pravi plod življenja, ki je v svoji popolni dozorelosti v polni življenjski Božji svetlobi povzdignjen nad vse zemeljsko. O tem, da tedaj človek najjasneje opaža in najbolj živo zaznava vse v celotnem duhovnem svetu in materialnem stvarstvu, pa ne more dvomiti nihče, ki je to, kar sem vam zdaj povedal in ponazoril z rastjo rastline, vsaj nekoliko premislil. - Svoje sem povedal in zdaj se lahko spet oglasiš.«
6 **Glavar** je nato prevzet dejal: »Poslušaj, moj mladi, mili prijatelj, gotovo si moral na to življenjsko pot stopiti že v materinem telesu, sicer človek tvoje starosti ne bi mogel doseči takšne življenjske ravni. Toda naj bo kakor koli, zadostuje, da si že povsem življenjsko izpopolnjen. Ko pa boš nekoč to svoje telo odložil - ali boš kot čisti duh še zmeraj v stiku z ljudmi te zemlje tako kakor zdaj?«
7 **Rafael** je odgovoril: »Vsekakor, vendar samo s tistimi, ki bodo svoje življenje spremenili po Gospodovem nauku in se tako dvignili v stanje, v katerem bodo tega sposobni.«
8 **Glavar** seje znova oglasil: »Ali se zdaj ne bojiš več telesne smrti?«
9 **Rafael** je rekel: »Kako neki bi se, ko sem že povsem prešel v večno življenje duha iz Boga in tako tudi že povsem obvladujem svoje telo! Lahko ga preobrazim kadar koli hočem in znova ustvarim, kakršno koli želim in kadar koli. Ali mi verjameš?«

10 **Glavar** je odgovoril: »Ta je pa močna! Česa takega še nisem slišal! Zelo hvaležen ti bom, če mi lahko to kakor koli razumljivo dokažeš.
11 **Rafael** se je prijateljsko nasmehnil in dejal: »O, glede tega ti pa lahko ustrežem. Samo primi mojo roko in se prepričaj, ali je iz mesa in kosti.«
12 **Glavar** je to storil in rekel: »Prijatelj moj mladi, tvoja roka je močna in moško krepka. Imaš čvrste mišice in močne kosti.«
13 Nato se je spet oglasil **Rafael**: »Da bi videl in spoznal, da je človek, ki je na najvišji in najjasnejši stopnji zrenja tudi popoln gospodar svojega telesa, še enkrat primi mojo roko in mi povej, ali so moje mišice še zmeraj čvrste in moje kosti še zmeraj tako trdne kakor prej.«
14 **Glavar** je segel po Rafaelovi roki, vendar je segel v prazno, kakor da bi bil Rafael iz zraka.
15 **Glavar** se je prestrašil in dejal: »Poslušaj, ti nenavadno bitje! Zdaj mi je res prav neprijetno pri duši! Še zmeraj te vidim tako kakor prej in vendar nimaš več telesa, temveč si iz samega zraka in pred menoj stojiš kakor prikazen! Ah, ta je pa močna - česa takega ni še slišal nihče! Govorilo se je nekaj o tem, da so nekoč živeli magi, ki so lahko postali nevidni, vendar so pri tem ohranili čvrsto telo. Tako nevidni so namreč lahko iz kraja v kraj prenašali velika bremena. Ti pa si videti kakor človek in vendar to nisi. Sprašujem se, ali bi lahko tudi zdaj kot čista podoba iz zraka še lahko dvignil steber?«
16 **Rafael** je rekel: »Tako zanesljivo kakor prej! Toda da boš videl, da lahko zmorem zdaj še več kakor prej, se tistega stebra ne bom niti dotaknil z rokami, temveč ga bom dvignil samo s svojo voljo, ga nekaj časa pustil lebdeti v zraku in ga nato znova vrnil na njegov prostor.«
17 Komaj je Rafael to izgovoril, je steber že lebdel v zraku in glavarju je postalo le še bolj tesno pri duši. Ni več vedel, kaj naj še reče, le strmel je - zdaj v lebdeči steber zdaj v Rafaela.
18 Šele, ko je Rafael steber znova postavil na njegov prostor, so se glavar in sopotniki od presenečenja komaj ovedli in **glavar** je dejal: »Sem brez besed! Kadar človeku zmanjkajo vse naravne misli in pojmi, ne najde tudi besed za trezen govor. In če boš postal še neviden, bom videti pravi osel.«
19 Nato je rekel **Rafael**: »Tudi to bi zmogel, če bi hotel, ampak da ne boš videti osel, bom znova postal človek iz krvi in mesa. Hotel sem ti samo pokazati, da človek na tretji in najvišji stopnji zrenja in bivanja ne pozna več smrti, temveč je popoln in najbolj svoboden samostojen gospodar svojega življenja in tudi svojega telesa in njegove smrti. Stopnjo, na kateri sem zdaj, pa lahko dosežejo ljudje te zemlje le skrajno redko in zelo težko; večina jih je že preveč posvetna, zato imajo premalo trdne in vztrajne volje, ter žive in neomajne vere. Ko pa bodo nekoč nevero opustili, pa bodo, tako kot jaz, kakor čisti in popolni duhovi delali in uresničevali to, kar delam in uresničujem jaz.«
20 **Glavar** je hitro vprašal: »Ali si že čist in popoln duh?«
21 **Rafael** je odgovoril: »Seveda, kajti nepopoln duh ne bi zmogel delati in izpeljevati tega, kar delam in izpeljujem jaz.«
22 **Glavar** se je že povsem zmeden spet oglasil: »Ali torej lahko vsi čisti in popolni duhovi toliko jedo in pijejo kakor ti? Čemu, če pa jim ni treba telesa ohranjati z zemeljsko hrano?«
23 **Rafael** je odgovoril: »Ali ne prebiva v našem Gospodu in Mojstru najvišji Božji duh in vendar se hrani z zemeljsko hrano? Če lahko ti uživaš zemeljsko hrano, zakaj je ne bi mogel dovršeni duh, ki je tudi povsem človek? Zakaj bi

bilo zanj kakor koli nesmiselno uživati tudi zemeljsko hrano in jo v sebi spreminjati v svojo prvino?
24 Ali ni vse, kar potrebuje človek za hrano, Božja beseda in Božja volja? Ko ti kot še naravni človek hraniš svoje telo z naravno hrano, jemlje tvoja duša iz nje substancialno duhovni del in ga uporablja za utrditev svoje oblike. Če počne to že nepopolna duša, čeprav povsem nezavedno, bo to še toliko bolj lahko počel dovršeni duh, ki se povsem jasno zaveda sebe, saj lahko vso materijo nemudoma razpusti in jo spremeni v praduhovno. Ali razumeš?«
25 **Glavar** je rekel: »O ti moj zelo posebni, skrivnostni prijatelj, če bi hotel človek to razumeti, bi potreboval več kot samo pamet rimskega glavarja! Meni povsem zadostuje, da sem enkrat za vselej prepričan, da človekova duša po telesni smrti živi naprej in da zdaj poznam poti, po katerih se človek čedalje bolj duhovno izpopolnjuje, vse drugo je zame manj pomembno.
26 Ni mi veliko mar, ali si duh s telesom ali pa si že dolgo brez njega, in si čist in mogočen duh. Želim si pa, da bi z ustrezno spremenjenim življenjem tudi jaz nekoč dosegel to, kar si ti že zdaj in kar si ob strani Gospoda in Mojstra tudi veliko laže uresničil, kakor bom jaz; prav tako se ne želim povzpeti do tvoje ravni, zadovoljen bom že z veliko manj. Gotovo že Bog ni prav vsakemu človeku dal, da bi se zmogel povzpeti tako visoko, kot si se ti; toda vsak je hvaležen Bogu že za to, kar je dobil.
27 Zahvaljujem se ti tudi za ljubezen, potrpljenje in trud, ki si jih vložil, da bi me poučil in ti kar najbolj hvaležno zagotavljam, da sem s tem, kar sem prejel od tebe, več kot zadovoljen.«
28 **Rafael** je nato rekel: »Tudi jaz sem s teboj povsem zadovoljen in sem tebi in tvojim sopotnikom, če bi kateri še kaj želel, zmeraj na voljo. Če želi kdo še kaj, naj stopi naprej in to pred vsemi razkrije.«

138. O Gospodovem bistvu

1 Nato je k Rafaelu pristopil eden od **Janezovih učencev** in dejal: »Poslušaj, nenavadni mladenič, samo še nekaj bi te prosil in sicer, da bi nam razkril o svojem resničnem bitju, nekoliko več kakor doslej. Ne dvomim, da si zelo nenavadno bitje, kajti tega, kar si storil v tako kratkem času, ne zmore navaden človek, in tvoja modrost do neba presega vse dozdajšnje človeško znanje. Zato bi rad natančneje vedel, kdo pravzaprav si. Navaden človek nikakor ne, lahko pa si Elijev duh ali tudi duh kakega drugega velikega preroka; kajti zapisano je, da bo tedaj, ko bo Mesija prišel k ljudem, ob Njegovi strani tudi Elija kot pristna priča slepim ljudem. Zapisano pa je tudi: 'V tistem času boste videli tudi Božje angele hoditi gor in dol med nebesi in Zemljo in služili bodo Tistemu, ki je prišel v imenu Gospoda, in tudi ljudem dobre volje.'
2 Morda si Mojzesov duh ali Elijev ali sam čisti Božji angel in si samo zato prevzel navidezno telo, da bi lahko vidno služil ljudem. Vsaj toliko mi povej, ali imam vsaj približno prav.«
3 **Rafael** je odgovoril: »Lahko je tako, lahko pa tudi nekoliko drugače. Kako je s tem, boš že še pravočasno izvedel od drugih učencev. Za zveličanje tvoje duše ni pomembno, ali to natančno veš ali ne, temveč le to, da veruješ v Gospoda, Ga nadvse ljubiš, živiš po Njegovem nauku in tako ravnaš. Le v tem išči Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, vse drugo ti bo potem navrženo kot svobodno darilo.

4 Če pa misliš, da sem Mojzesov ali Elijev duh, se motiš; kajti Elijev duh je bil v Janezu, vašem mojstru, Mojzes pa je že pričeval Gospodu pred očmi Njegovih učencev in ti bodo to oznanjali drugim ljudstvom, ko bo pravi čas za to. Za zdaj veš torej dovolj.«
5 Nato je Rafael znova sedel k Meni in začel uživati kruh in vino. Tudi glavar je sedel k Janezovim učencem in začel jesti kruh in piti vino. Janezov učenec pa ni zaužil ne kruha ne vina in tako so storili tudi drugi Janezovi učenci. Živeli so namreč strogo in se veliko postili. Toda Moji učenci so jedli in pili.
6 Nato Mi je eden od **spreobrnjenih farizejev** dejal: »Gospod in Mojster, zakaj se tudi Tvoji učenci ne postijo, če se Janezovi tako zelo?«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Jaz sem pravi ženin tistih, ki verujejo Vame in sem jih sam izbral. Zakaj naj bi se postili, če sem pri njih? Ko pa kot pravi ženin njihovih duš osebno ne bom več ob njih, se bodo tudi oni ob stiski postili. Sicer pa ne bo nihče prejel večnega življenja duše samo zato, ker se posti; prejel ga bo samo tisti, ki izpolnjuje voljo Tistega, ki Me je odposlal.«
8 To je zbudilo glavarjevo pozornost in **glavar** Me je hlastno vprašal: »Gospod in Mojster, zakaj praviš - da bo večno življenje duše požel samo tisti, ki bo izpolnjeval voljo tistega, ki Te je poslal? Kdo je tisti, ki Te je poslal in kakšna je njegova volja? Razloži to natančneje, kajti sicer bom po tej Tvoji izjavi začel očitno dvomiti. Kajti prej je veljalo - tako sem to razbral iz razlage psalmov v hiši našega gostilničarja - da si samo Ti Gospod, in da bo večnega življenja duše deležen samo tisti, ki bo sprejel Tvoj nauk, po njem živel in se ravnal, zdaj pa praviš, da bo večno življenje duše požel samo tisti, ki bo izpolnjeval voljo tistega, ki Te je poslal! Glej! To je zdaj dvoumno in človeka kot sem jaz, ki mu je veliko do večnega življenja svoje duše, bo to očitno motilo, saj ne bo vedel, na koga naj se obrne, da mu bo natančneje in resnično sporočil voljo tistega, ki Te je poslal. Zato Te prosim, da Svojo izjavo jasneje in natančnejše razložiš.«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Očitno ste še zelo nevedni! Tisti, ki Me je poslal, je Moj večni Oče in je v Meni; in tako sem tudi Jaz sam iz Svoje ljubezni do vas, ljudi, poslal Sebe v ta svet, da bi vam prinesel in dal večno življenje.
10 Moja Beseda in Moj nauk, ki vam kažeta pot do večnega življenja, sta tudi volja Tistega, kije v Meni in ki Me je poslal. Kajti v Meni je Oče kot večna ljubezen in Jaz kot njena luč sem v njej.
11 Poglej plamen svetilke, ki gori na tej mizi! Ali lahko ločiš svetlobo od plamena ali plamen od svetlobe? Plamen je tisto, kar imenujem Oče in ljubezen, svetloba pa je njun Sin, ki ga je poslal plamen, da razsvetljuje temo noči. Ali nista plamen in njegova svetloba eno? In ali ni plamen prav tako v svetlobi, kakor je svetloba v plamenu? Če je torej tako in drugače niti biti ne more, potem se Očetova volja razodeva v svetlobi, ki izhaja iz Njega.
12 Kdor torej hodi v tej svetlobi, ta hodi tudi po volji Tistega, ki Me je kot Svojo svetlobo poslal v ta svet; in kdor hodi v tej svetlobi, ne more zaiti in mora požeti večno življenje, ker je svetloba, po kateri se ravna in v kateri je, večno življenje samo.
13 Samo tisti, ki to svetlobo zapusti in začne znova hoditi v lastni posvetni noči, ne more požeti večnega svobodnega življenja duše, dokler ne preide v svetlobo življenja. Glavar, ali si Me razumel?«
14 **Glavar** je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster, zdaj se mi je spet razjasnilo, in vem, kaj moram storiti, da bi dosegel večno življenje, in znova se Ti

zahvaljujem za to tako zelo pomembno pojasnilo. Prej pa sem Te zmotil v Tvojem nagovoru farizeju in zdaj Te prosim, da ga nadaljuješ.«
15 **Jaz** sem rekel: »Njemu sem že povedal, kar je bilo nujno in k temu nimam več kaj dodati.
16 Še veliko bi vam imel povedati, toda tega zdaj še ne bi mogli prenesti; ko pa se bo v vas predramil duh, duh resnice, ki ga bom prebudil v vas, vas bo ta vpeljal v vso resnico in modrost. Šele v njegovi luči boste dokončno spoznali Tistega, ki vam zdaj vse to govori. Premislite o vsem, kar ste slišali, pogovorite se med seboj o tem, Jaz pa se bom malo spočil.«
17 Po teh besedah je v dvorani postalo nekaj časa vse tiho, kajti vsak je premišljeval o tem, kar je slišal in videl.

139. Nevihta in njen namen

1 Približala seje že polnoč in Rimljani, nekoliko utrujeni od dnevne poti, so začeli ob mizi dremati, tudi nekateri Moji učenci in tudi sam sem se prepustil rahlemu dremežu; le Betlehemčani in skupina Janezovih učencev so se še pomenkovali med seboj o tem in onem in tako je minila tudi polnoč. Po njej je z juga završal hud vihar, se čedalje bolj krepil in s svojim besnenjem, bučanjem, žvižganjem in tuljenjem prebudil speče, budne pa navdal z grozo, strahom in nelagodjem. Jaz in še nekateri Moji stari učenci pa smo še spali.
2 Lazar se je obrnil na Rafaela in ga prosil, naj zapove viharju, naj se nekoliko umiri, ker bo sicer po nepotrebnem povzročil veliko škodo v vinogradih, vrtovih, na drevesih in hišah.
3 **Glavar**, ki tudi ni mogel prenašati tako hudega vetra, je odkrito spregovoril: »Kot človek spet ne veš, kaj naj bi počel z veliko Božjo ljubeznijo in modrostjo! Zakaj takšne silovite nevihte in čemu koristijo? Morda pa samega Boga veseli, če s takšnim divjanjem in besnenjem elementov straši slabotne ljudi in jim zbuja grozo in trepet? Takšen hud vihar zmeraj povzroči ljudem neprecenljivo škodo in to predvsem revnim, saj jim poruši trhle bajte in ker ostanejo brez strehe nad glavo in zaslužka, morajo potem prositi naokrog, da bi spet prišli do kakršnega koli ubožnega prebivališča. Ne, to dejanje Božje ljubezni in modrosti je res nekaj svojevrstnega!«
4 Nato se je tudi **glavar** obrnil na Rafaela in rekel: »Poslušaj, moj čudežno mogočni prijatelj, ki si prej zgolj s svojo voljo dvignil v zrak tisti težki steber, mar z močjo svoje volje ne moreš kljubovati čedalje močnejšemu besnenju viharja in ga pomiriti? Če se bo to nadaljevalo, bodo jutri zjutraj izruvani celi gozdovi in obležali na tleh. Kdo bo ubogim ljudem povrnil nastalo škodo? Prosim te, stori kaj!«
5 **Rafael** je nato odgovoril: »O ti slabotni človek, ki se bojiš viharja! Kaj se upiraš Božji ljubezni in modrosti ter Božjemu redu! Ali morda misliš, da Bog dopušča, da takšen mogočen veter zapiha zaradi nekakšne Njegove nejevolje do ljudi? O, kako slaboten si še! Ali si že slišal za škodljive naravne duhove, ki ogrožajo naravno življenje ljudi in živali in se pogosto množično izvijejo iz notranjosti Zemlje, zlasti jeseni, zaradi oploditve Zemljinega površja?
6 Glej, prav v tej noči se iz notranjosti Zemlje na njeno površje prebijajo velike gmote, da bi bilo prihajajoče leto rodovitnejše. Če bi se ti še zelo nepredelani naravni duhovi v podobi sive in trohnobne meglice mirno polegli po Zemljinem površju, človek v meglici niti nekaj ur ne bi mogel ohraniti svojega telesnega

življenja. Ali mi lahko poveš, katero drugo sredstvo bi lahko onemogočilo človekovemu zdravju škodljive omenjene dvigajoče se surove naravne duhove kakor prav veter in to dovolj močan, da se upre trdovratni in nekakšni lepljivi naravi takšnih duhov?
7 Veter - povzročajo ga čistejši duhovi, ki sicer mirno Zemljino ozračje mogočno vzvalovijo - pomeša surove naravne duhove s čistimi duhovi v zraku in vodi in jih tako naredi neškodljive za zdravje človeka, živali in rastlin. Vse to se zgodi po Božji volji, ker se tako mora zgoditi; ti pa meniš, da hoče Bog s takšnim vetrom škoditi slabotnim ljudem, obenem pa naj bi čutil še nekakšno veselje, če slabotni ljudje ob takšnih priložnostih skoraj obupajo od strahu in groze? O človek, kako zelo si še slaboumen!
8 Kaj potem, če ob neki za Zemljo in njene prebivalce zdravilni priložnosti, propade nekaj trhlih dreves, nekaj že zelo propadajočih kajž in nekaj ptičjih gnezd, če postanejo tla rodovitna in je zemeljski zrak neškodljiv za ustvarjeno naravno življenje?
9 Četudi bo ob tem kakšnemu človeku tu in tam povzročena majhna škoda, se bo Gospod prizadetemu gotovo kar najbolje večkratno oddolžil; človeku, ki prelahko in prepogosto pozablja na Boga, pa ne škodi, če se občasno ob posebnih naravnih prizorih predrami iz svojih lenih posvetnih sanjarij, saj ob tem spozna, da obstajajo tudi višje sile in moči, ki jih človeška ošabnost ne more premagati.
10 Zato naj veter piha še nekaj ur! Ko bo opravil potrebno delo, se bo že sam polegel. Z Gospodovo močjo v sebi bi sicer lahko zaprosil veter, naj se v trenutku pomiri - toda čemu bi to koristilo? Povem ti: prav ničemur, kajti takšno znamenje ne bi niti malo pripomoglo h krepitvi tvoje vere v Gospoda. Četudi bi tebi na ljubo za nekaj časa veter ustavil, bi ti skrivoma sam pri sebi dejal: 'Veter se je za nekaj časa ustavil sam od sebe' in bi si mislil, da sem ti kar tako dejal, da se je ustavil z močjo moje volje. Če pa bi jaz veter res povsem ustavil, bi že jutri na tisoče ljudi umrlo zaradi griže in to ti prav gotovo ne bi bilo prijetno; kajti vem, da se ti in številni ljudje bojite epidemij. In tako pustimo, kot že rečeno, naj veter piha še naprej; majhno škodo, ki jo bo tu in tam povzročil, bo lahko popraviti.
11 Ali kateremu nadvse sebičnemu bogatašu škoduje, če tu in tam velika nesreča tega ali onega revnega človeka zbudi v njem sočutje in usmiljenje? Prepričan sem, da kaj takega zelo koristi bogataševi duši. Revež pa se bo Bogu tem bolj zahvaljeval, ker mu bo bogataš ob njegovi, pred bogataševimi očmi huje pokazani stiski, veliko bolj pomagal, kot bi mu sicer. Kajti prejšnjo, že dolgo časa trajajočo revščino in stisko revnega soseda bogati komaj opazi in ga pušča še naprej propadati; ko pa Bog pošlje revežu res veliko nesrečo, se prej večinoma trdosrčni bogataš omehča, bogato obdari reveža in mu tako trajneje pomaga.
12 Zdaj pa povej: Ali Božja ljubezen in modrost tod ne delujeta očitneje med ljudmi kakor na tistih območjih na Zemlji - in takšnih je kar nekaj -, kjer ni viharja in so zato pusta in neobljudena?«

140. O namenu stvarjenja

1 **Glavar** je odgovoril: »O ti mili in čudoviti prijatelj, s teboj se res ni mogoče meriti v modrosti; zmeraj imaš prav, ker znaš zaradi svoje vsevednosti in vse znanja, podobnega Božjemu, nazorno razložiti tudi najbolj nedvoumne resnice. Kako bi kaj takega zmogel kateri od nas, saj sta naše vedenje in znanje o posvetnih stvareh gotovo skrajno omejena.
2 Toda tudi najbolj slaboten in omejen človek ve in čuti, kje ga boli in pogosto dolgo zaman vzdihuje in toži in tega mu tudi najvišja Božja ljubezen in modrost ne moreta nikoli šteti za greh. In tako sem se tudi jaz pritoževal nad vetrom, ker sem moral pogosto še preveč boleče spoznati, kakšno opustošenje je tu in tam povzročil, saj nisem poznal vzroka njegovega uničujočega delovanja.
3 Zdaj pa si mi to jasno razložil in poznam njegovo dobrodejnost, zato ti trdno zagotavljam, da se nikoli več ne bom pritoževal čezenj - še najmanj na kopnem. Le na morju naj me, dokler bom še v telesu, Gospod zavaruje pred takšnim vetrom; kajti grozljivo je, če se človek znajde na krhki ladji sredi besnečega boja med morjem in vetrom! To sem že nekajkrat doživel in zato hud sem veter zasovražil in kar pogosto, kot še strog pogan, grajal takšno ravnanje bogov. Ker pa ima močan veter gotovo tudi na morju, podobno kot na trdnem kopnem, za Zemljo in njene prebivalce dobrodejno nalogo, ga bom tudi na morju hvaležno sprejel. Mili prijatelj, ali je prav tako?«
4 **Rafael** je odgovoril: »Prav gotovo; kajti človek, katerega življenje in vse drugo je odvisno od Boga, naj bi, ko spozna Boga, ves čas priznaval Božja navodila in Božjo previdnost, se Bogu za to zahvaljeval in Ga slavil, ne pa zaradi tega negodoval in se jezil. Kajti Bog Gospod zmeraj najbolje ve, zakaj dopušča, da se na nekem planetu godi to ali ono.
5 Človek naj bo pri tem potrpežljiv, vdan v Božjo voljo in naj razmišlja takole: To se po Božji volji godi v največje človekovo dobro! Kajti vse, kar se dogaja na Zemlji, Luni, Soncu in zvezdah, se zmeraj dogaja v človekov največji prid; kajti samo v človeku tiči vzrok in namen vsega stvarstva v neskončnem prostoru.
6 Če bo človek tako mislil in čutil, bo tudi v vseh stanjih svojega zemeljskega svobodnega, izpopolnjujočega in preskusnega življenja našel mir, Bog ga bo rešil iz vsake stiske in mu pomagal najti pot resničnega življenja, pot luči in resnice.
7 Kdor pa je ob tem nestrpen, se pritožuje nad tem in onim, česar niti ne more spremeniti in pogosto v svojem prostaškem izbruhu celo v mislih ali na glas preklinja pojave na tem svetu, ki jih ima za nadležne, ta si ne pridobiva Božje ljubezni, temveč se od nje vse bolj oddaljuje; takšno ravnanje ne prinese nikomur ne zemeljskega in še manj onstranskega miru in sreče. Kajti vse to se, kot rečeno, dogaja po Božji ljubezni za človekovo resnično dobro. Če človek to v duši hvaležno prizna, se tako čedalje bolj približuje Božji ljubezni in Božjemu redu, hitro in zlahka prehaja vanju in še sam postaja moder in mogočen; če pa ravna nasprotno, je čedalje neumnejši, v vsem slabotnejši in vse bolj nemočen.
8 Dobro vem, da se na tej zemlji dogaja marsikaj, kar ljudem ni prijetno. Pogosta sta nadležna vročina in tudi hud mraz; noč je dolgočasna in marsikateri dan turoben, ogenj gori in uničuje; če se voda dvigne iz struge, opustoši dežele, pokonča ljudi in živali, skratka: vse, kar vidiš v naravi sveta, ti lahko prinese smrt, če to nespametno uporabljaš in se podaš v nevarnost.

9 Toda Bog zaradi tega ne more spreminjati Svojega dobro urejenega stvarstva! Ali naj ne bi bil ogenj tako silno vroč, goreč in uničevalen kot je? Čemu pa bi potem rabil? Mar naj ne bi bila voda tekoča, da ljudje ali živali, če padejo vanjo, ne bi utonili? Ali naj ne bi bile gore visoke in strme, da z njihovih vrhov ne bi nihče padel in se ubil? Ali naj ne bi bilo zveri, nobenih kač in strupenih rastlin, ker vse to lahko ogrozi človekovo življenje?
10 Če bi človek odstranil z Zemlje vse, kar ga življenjsko ogroža, potem od Zemlje ne bi ostalo niti atoma in tudi človeka samega ne bi bilo več! Vse, kar obstaja, mora tako tudi biti in ostati in vse je lahko človeku v prid, če to le pametno uporablja; kdor pa to uporablja nespametno in tako ravna v neskladju z Božjim redom, temu mora nazadnje vse škodovati.
11 Kdor pa se jezi nad škodljivostjo stvari in ureditvami v tem naravnem svetu in se tako bojuje proti Božji modrosti in oblasti, ta se očitno jezi tudi nad Bogom samim, ter zasmehuje Njegovo ljubezen in modrost; kdor počne to pa prav gotovo ne čuti do Boga Gospoda prijateljstva, temveč pravo sovražnost. Ali mu lahko kaj takega prinese blagoslov? Menim, da takšna slepa sovražnost do Boga povzroči, da človek najprej izgubi Boga, potem pa v svoji brezbožnosti ne more v življenju pričakovati nobene sreče več vse dotlej, dokler se ne spreobrne in ne začne skrajno hvaležno priznavati Božje ljubezni, modrosti in Božjega reda v vsem in to sčasoma tudi razločno spozna.
12 Če te torej jezi nevihta na morju, ostani na trdnem kopnem, dokler se ne poleže in se podaj na ladjo šele tedaj, ko so viharji nad morjem mimo; kdaj ti najpogosteje divjajo, kdaj so najmočnejši in najvztrajnejši, pa ve vsak, ki živi ob morju in ima s tem nenehno opraviti.
13 Glej, prijatelj, to so tudi modra pravila; kdor jih pozna in upošteva, bo srečen že na tej zemlji in miren ob vseh pojavih in dogajanju v zemeljskem življenju.«

141. Neurje

1 Glavar, Janezovi učenci in gostilničar iz bližine Jeruzalema so se Rafaelu zahvalili za dobro utemeljeni modri nauk; minila sta jih tudi groza in strah pred besnenjem viharnega vetra, ki je še kar naprej divjal. Toda nedolgo zatem je iz debelih in težkih oblakov, ki jih je prignal veter, silovito treščilo in strela je močno poškodovala staro cedro blizu hiše. Prvi streli so ob silovitem poku in mogočnem grmenju nad zemeljskimi tlemi sledile še številne druge.
2 Našemu glavarju so bili bliski in grmenje še manj pogodu kakor močan veter, in spet sta ga prevzela strah in groza. Tudi gostilničar, Lazar in njegovi sestri ter Marija iz Magdale so se prestrašili in Me začeli prositi, naj ukažem neurju, naj se poleže.
3 Prebudil sem se iz lahnega spanca in rekel (**Jaz**): »Otročiči, ne bojte se; kajti kjer sem Jaz, tam neurje ne more škoditi, temveč lahko samo koristi! Niti ura ne bo minila, ko se bosta nevihta in neurje polegla in zjutraj bomo imeli čistejši in vedrejši dan, svež in zdrav zrak pa nam bo okrepil sklepe in drobovje.«
4 Moje besede so pomirile prestrašene in znova sem se prepustil rahlemu spanju.
5 Ko sem tako dremal, so Me opazovali vsi, ki so bili ob mizi še budni, glavar pa se je oglasil: »Za Gospoda bi lahko rekli: Si totus illa- batur orbis,

impavidum ferient ruinae![1] Da, da, če je kdo Gospod, Stvarnik in Ohranjevalec vseh bitij, se mu takšnih pojavov ni treba bati; toda vsak od nas, ki je zgolj šibak in nemočen človek, se ob takšnem neurju ne more znebiti strahu, čeprav je lahko trdno prepričan, da se mu zraven Gospoda zanesljivo ne more zgoditi nič. Toda nenavadno je, da je prav danes ponoči, po enem najčistejših sončnih zahodov, lahko izbruhnilo takšno neurje. Žal mi je vseh, ki so zdaj kje na poti, zlasti tistih na ladjah na velikem morju. Prav grozljivo mora biti!«
6 Ko je glavar glasno izrekel te pomisleke, mu je pritrdil tudi **Agrikola**, ki ga je zbudilo močno grmenje in rekel: »Moje ladje v Sidonu in Tiru so jo ob takšnem silovitem viharju prav gotovo slabo odnesle. Toda naj bo, kakor koli že - Gospod spi in ne pazi na vihar, mi, ljudje, pa smo proti takšni pošasti nemočni, zato naj bo, kar bo. V slabi uri, je rekel Gospod, se bo vihar polegel. Torej bo spet varno, ampak dotlej lahko takšen vihar povzroči še veliko škode. Gospod naj milostno poskrbi, da bi bili nesreča in škoda čim manjši.«
7 Na to se je oglasil **Rafael**: »Le pomirite se, nobenemu pravičnemu se ne bo skrivil niti las na glavi; za brezbožne pa je dobro, da jih takšen vihar spomni na Gospoda, ki ukazuje vsem elementom in so Mu ti poslušni kakor zvesti služabniki gospodarju. Tvojim ladjam v Tiru in Sidonu se ne bo zgodilo nič, kajti za to skrbi že Gospod. Pomirite se torej, nikomur se ne bo skrivil niti las!
8 Nad Jeruzalemom pa divja ta vihar najmočneje in strele ne prizanašajo nečimrnemu tempeljskemu zlatu! V templju in okoli njega, ter v marsikateri hiši je zdaj veliko joka in stoka. Strela tu in tam neti požar in ljudje imajo polne roke dela z gašenjem. Tudi v templju so strele ponekod že zažgale suho ogredje, toda ogenj so pogasili takoj, tako da v samem templju niso povzročile večje škode. Toda farizeji so hudo prestrašeni, ljudstvo pa jih sili, naj prosijo Boga, naj ukroti vihar. Farizeji in duhovniki, pismouki in leviti zdaj na vso moč kričijo, toda njihovo vpitje za zdaj nima učinka; ljudstvo postaja čedalje glasnejše, grozi jim in se sredi viharja zabava nad nemočjo farizejev, ki so pogosto trdili, da imajo tako kot Josua in Aron oblast celo nad Soncem, Luno in zvezdami, zdaj pa ne zmorejo ukrotiti niti nočnega viharja.
9 In glej, vihar je tudi tam zelo dobrodejen, ker številne Jeruzalemčane, ki so še zadrti tempeljski duhovniki, osvobaja starega temačnega praznoverja, ga zelo zmanjšuje in jih pripravlja na to, da bodo pozneje sprejeli resnico.
10 To vam še dodatno povem k že povedanemu - naravni vzrok tega viharja sem vam že pojasnil -, da bi iz tega lahko spoznali, da Gospodova ljubezen in modrost ob takšnih priložnostih pripomoreta ne samo k boljšemu oplojevanju zemeljskih tal in očiščenju zraka, temveč tudi k večji moralni oploditvi človeških src, ter očiščenju zraka duše - to pa je prav gotovo vredno veliko več kakor dodatna oploditev zemeljskih tal in očiščenje zemeljskega zraka.
11 Kdor izmed vas je pogumen, naj vstane in se odpravi z menoj na prosto; videl in spoznal bo marsikaj, česar ni doslej ne videl ne spoznal.«
12 **Agrikola** in tudi **glavar** sta rekla: »Vsak od nas si upa zdaj oditi s Teboj ven, toda brez Tebe bi nam zmanjkalo poguma. S teboj se bomo kar pogumno podali v to deževje in med strele.«
13 Vsi Rimljani so vstali, glavar s sopotniki, betlehemski gostilničar, skupina Janezovih učencev in tudi Lazar.

---

[1] Če se razleti vsa Zemlja, bodo njene razbitine padle na neustrašne!

142. Vzroki neurja in njegovi učinki

1 Ko so stopili na prosto, so za trenutek zaprli oči in si zatisnili ušesa, saj se je iz črnih oblakov neprenehoma bliskalo, silovito grmelo in bobnelo.
2 **Rafael** jih je posvaril: »Ne zapirajte oči in ne zatiskajte si ušes, sicer ne boste veliko videli od veličastnega neurja in ne slišali tuljenja, ki ga je od časa do časa celo iz Jeruzalema slišati na hrib, na katerem smo zdaj!«
3 Nazadnje so se navzoči vendarle bolj opogumili, odprli oči in si odkrili ušesa in kar niso se mogli načuditi silovitosti vetra; a temu je Rafael kmalu ukazal, naj se ogne hribu in tako je tam nenadoma vse utihnilo. Tudi nobena strela ni smela udariti blizu hriba, temveč le nekaj juter orne zemlje daleč; v daljavi pa je bilo videti nekaj podobnega ognjenemu toku, ki je bobneče strmoglavljal z oblakov na zemljo.
4 **Agrikola** je vprašal: »Povej, kako to, da se zaradi takšnega pravega ognjenega morja, ki strmoglavlja na zemljo, prav ničesar - vsaj tako je videti - ne vname in ne zagori nobena hiša, drevje ali gozd! Nekoč sem nekaj podobnega suhemu blisku in neurju približno v istem času doživel v Španiji. Toda tam je to povzročilo grozljivo opustošenje, tukaj pa je opaziti le malo ali skoraj nič požarov. Kako naj si človek to razlaga?«
5 **Rafael** je odgovoril: »To si boste zlahka razložili, ko se bo neurje poleglo. Zaradi neprenehne močne svetlobe bliskov ni mogoče videti zamolklega žarenja številnih požarov, ko pa se bo bliskanje vse bolj umirjalo, boste opazili tudi več hudih požarov, zlasti blizu Jeruzalema. Toda kaj posebno hudega ne bo, kjer boste opazili požar, se ne bojte; kajti kjer je bilo dopuščeno, je strela vnela hišo, kočo ali celo naselje ali morda suhi gozd kakšnega skopuha, ki je raje pustil, da mu zgnije les, kakor da bi si kakšen revež smel vzeti malo suhega dračja za svojo uporabo, ljudem pa škoda ni bila prizadejana. In tako je s kočami, hišami in naselji; skratka: Vse, kar vidite zdaj in kar boste še videli, človeku ne škoduje, temveč mu zelo koristi in to boste pozneje še bolj nazorno spoznali.
6 Zdaj pa je prišel tudi čas, da neurje preneha; tako po Božji volji Gospoda v Meni hočem, da se neurje poleže - in glejte, prenehalo se je bliskati in veter se je polegel. Ozrite se naokoli in marsikaj bo pritegnilo vašo pozornost.«
7 Navzoči so se ozirali v vse smeri, našteli približno dvajset požarov in med temi tudi goreči gozd, kjer je bil videti požar še posebno uničevalen. Besnel je v velikem hribovskem gozdu za Emavsom - njegov lastnik je bil neki jeruzalemski skopuh, ki ni še nikoli kakemu revežu podaril niti suhega trsa. To so vedeli tudi navzoči in hvalili Gospoda, da je hudobnega stiskača končno udaril z vzgojno palico. Požar so opazili tudi jugovzhodno od Jeruzalema in Lazar je Rafaela vprašal, koga bo tisti požar najbolj prizadel in oškodoval.
8 **Rafael** je rekel: »Tudi tisto območje je večinoma v lasti istega skopuha kakor hribovski gozd. Tam je dal vse v zakup revnim ljudem in to za pretirano zakupnino. Da bi ustregli gospodarju so bili ti prisiljeni sosede goljufati in dopuščati, da za zlato in vsakovrstna druga darila ravnajo z njihovimi hčerami nemoralno; tako je tisti kraj kaj kmalu, komaj v dvajsetih letih, postal prava Sodoma, in vse to zaradi ravnanja bogatega skopuha. In tega, da je takšen kraj kaznovan, nihče od vas ne bo imel za kaj slabega.«
9 **Lazar** je rekel: »Kar stori Gospod, je dobro! Tistemu stiskaču, ki ga še predobro poznam, sem že večkrat prav privoščil ustrezno kazen za njegove v

nebo vpijoče krivice, ki jih je večinoma prizadejal revežem, zdaj pa je zaradi njegovega zločinskega početja zgubil potrpljenje celo Gospod - zato hvala Mu! V tistem kraju je še kar nekaj takšnih, ki še niso upognili kolena pred Gogom in Magogom[1] - toda te bo Gospod zagotovo obvaroval.«
10 **Rafael** je rekel: »O tem si lahko prepričan, po požaru se jim bo godilo bolje kot kdaj koli prej.«
11 Močan požarni ogenj je bilo videti tudi južneje in **gostilničar** iz bližine Betlehema je vprašal Rafaela: »Prijatelj, ti, ki vse veš, kaj bo pa požar uničil tam? Menda ne Betlehema?«
12 Rafael je odgovoril: »O ne, uničil bo grško in saducejsko vas, kjer so sleparili s svinjami in s svojo zgovornostjo ljudi na vso moč odvračali od Boga. In ker so začeli pretiravati in celo preprečevati širitev Gospodovega nauka, ter sejali vanj dvome, jim je Gospod ob tej priložnosti pristrigel peruti. Od te nesreče si bodo opomogli šele čez leta in ne bodo utegnili misliti na to, kako bi ovirali širjenje Gospodovega nauka. Glej, prijatelj moj, tako je s temi zadevami tam in mislim, da se tudi tistim brezbožnim oderuhom ne godi krivica.«
13 **Gostilničar** je odgovoril: »O prav gotovo ne in znova vsa hvala Gospodu, da je dopustil takšno nesrečo nad tistimi meni dobro znanimi brezbožniki - že dolgo so si jo zaslužili; in tako drugi manjši požari, ki jih vidimo od tod, niso nastali brez Gospodove dopustitve.«
14 **Rafael** je rekel: »Vsekakor, tega se res ni treba bati. Toda poglejte veje dreves in travo na tleh!«
15 Ozrli so se na veje in travo - vse je sijalo kakor trhel les v gozdu, močno pa so sijali tudi lasje na glavah. Navzočim je postalo tesno pri duši in začeli so se spraševati, kaj to pomeni.
16 **Rafael** pa je rekel: »Vrnimo se v hišo, notri vam bom razložil vzrok tega pojava!«
17 In vsi so se podali v hišo.
18 Ko so tisti, ki so bili prej zunaj z Rafaelom, znova sedli na svoje prostore v dvorani, je glavar takoj vprašal Rafaela, zakaj v resnici sijejo drevesa, trave in celo človeški lasje.
19 In **Rafael**, ki je spet zasedel svoj stari prostor, je odgovoril: »Ljubi prijatelji, to bi vam sicer lahko razložil tudi jutri, toda ker ste že tako radovedni, naj vam pojasnim že zdaj. Povem vam, da to ne pomeni kaj velikega, kot si predstavljate glede na videno in tudi zveličanje vaše duše ni odvisno od tega, ali boste ta ali podobni pojav prav razumeli; toda ker bi zaradi nepoznavanja takšnih pojavov zlahka zdrsnili v vsakovrstno mračno praznoverje, sem vam nekako prisiljen ta pojav razložiti s pravega zornega kota.
20 Preden pa bi lahko ta pojav razumeli najprej iz naravnega zornega kota, je nujno, da vam pojasnim, kako je s strelo, da ne bi, zlasti vi, Rimljani, poleg Gospodovega nauka pomislili še na imenitnega Vulkana, ki poraja strele in njegovega izvrševalca Jupitra. Pozorno poslušajte, kar vam bom povedal in razložil!«

[1] Gog, kralj v Magogu; Ezekiel, 38,1-23; 39.

143. Bistvo elektrike

1 Nato je Rafael vstal, šel pred vrata, kjer je nekaj mačk prežalo na miš, vzel eno od njih in jo prinesel v dvorano.
2 Postavil jo je na mizo in rekel glavarju (**Rafael**): »Poglej to krotko mačko, kako svetlečo dlako ima. Primi jo in jo pobožaj od repa proti glavi in že pri naši zelo slabi luči svetilk bomo zagledali enak pojav, na kakršnega ste postali pozorni.«
3 Glavar je to storil in v zraku, še zmeraj nabitem z elektriko, so začeli z mačkinega hrbta prasketati številni kakor blisk svetli prameni.
4 Nato se je oglasil **eden od Janezovih učencev**, ki je bil v srcu skrivaj še zmeraj malce praznoveren: »Da, da, zdaj vidimo, da so imeli stari ljudje prav, ko so trdili, da stara mačka skriva v telesu hudiča!«
5 Toda **Rafael** je odgovoril: »O ne prijatelj, tega tukaj ni mogoče videti; toda iz tvojih besed lahko razberemo, da se, čeprav si Janezov učenec, še nisi povsem znebil praznoverja. Enak pojav kakor pri mački bi lahko opazil tudi pri drugih živalih in celo na tvoji glavi in potem gotovo ne bi trdil, da se tudi v tvojem telesu skriva hudič.«
6 **Janezov** učenec je rekel: »Tudi jaz tega ne verjamem in upam, da to ne drži; toda od kod potem iskrenje z mačjega hrbta?«
7 **Rafael** je rekel: »Če mi s svojim praznovernim govoričenjem ne bi vpadel v besedo, bi zadevo že do polovice pojasnil. Zdaj pa moram nadaljnjo razlago šele začeti, pri tem pa je treba biti potrpežljiv; tudi drevo ne pade pod enim udarcem sekire, kaj takega se zgodi le s slamico.
8 Glej, iskrenje ne izvira iz mačjega telesa, temveč nastaja na površju mačje dlake, na katero se nekako rad nalepi - povedano vam razumljivo – zračno naravno-duhovni ogenj. Ta zračno naravno duhovni ogenj, ki je navadno pritajen, a se v nekaterih razmerah hitro prebudi in navzven razodene, so dobro poznali že stari Egipčani, Feničani in Grki, mi pa ga bomo imenovali elektron ali električni ogenj.
9 Ta ogenj je pravzaprav življenjski element zraka. Iz njega navsezadnje živi, se ohranja in napaja vse naravno življenje Zemlje, vse, kar na njej in v njej biva in živi, ter se poraja kot bitje. Ne razkriva se, dokler zrak, voda, rudnine, rastline, živali in ljudje mirujejo, temveč je tedaj prav tako nedejaven, miruje, in takšno električno mirovanje bi lahko upravičeno imenovali smrt materije.
10 Ta ogenj sicer napolnjuje ves neskončni ustvarjeni Božji prostor in je, kadar povsem miruje, eter. V njem lebdijo vsa nešteta velika vesoljna telesa, recimo kakor ribe v vodi. Če bi se vesoljna telesa v tem neskončno velikem ustvarjenem in etrskem prostoru na neki točki ustavila in se ne bi več premaknila niti naprej niti nazaj, če bi torej negibno obtičala, bi kmalu shirala kakor truplo, strohnela, povsem razpadla in prešla v mirujoči eter. Zato pa je Stvarnik s Svojo modrostjo in močjo poskrbel, da se vsa nešteta vesoljna telesa v tem velikem etrskem prostoru nenehno in raznovrstno gibljejo, ga nenehno na vso moč vznemirjajo in ga tako ohranjajo dejavno budnega.
11 Če bi vam hotel podrobno razložiti, kako vse to poteka, bi za to potreboval preveč časa, kar najnatančneje pa vam to lahko razložijo Gospod sam in vsi Njegovi učenci, ki so edini posvečeni v velike skrivnosti stvarjenja. Tokrat si bomo na zgledu naše Zemlje ogledali zadevo le nekoliko na splošno.

12 Glejte, atmosferski zrak, ki ga dihamo in tako telesno naravno živimo, sega po vaših merilih nad trdno Zemljino površje v višino samo nekaj ur poti. Na površju te zračne plasti pa počiva že nekakšen mrtev in zato povsem neodporen eter.
13 Toda Zemlja, povedano po resnici in pravilno in ne po starem, kakor skrajno napačno razlagajo stari in slepi astrologi in astronomi, ter določevalci let, obkroži veliko Sonce v - reci in piši - 365 dneh in še nekaj malega zraven, in se hkrati - v malenkost več kot 24 urah obrne okoli nekakšne svoje osrednje osi - tudi to vam bodo učenci še podrobneje razložili; toda zadošča, da sem vas opozoril, da se Zemlja na svoji dolgi tirnici zelo hitro vrti okoli Sonca. Če tega razumsko še ne morete povsem dojeti, mi za zdaj verjemite vsaj to, da se Zemlja, povprečno vzeto, v eni uri premakne naprej po dolgi krožni tirnici za 5760 ur poti in se pri tem vrti še okoli svoje osi, zlasti na ekvatorju, ki ga vi imenujete žareča sončna črta - tam se v eni uri premakne naprej za približno 474 ur poti.
14 Iz pravkar omenjene hitrosti vrtenja Zemlje lahko spoznate, da že zaradi tega postanejo mirujoči etrski duhovi okoli Zemlje zelo nemirni in so zaradi nemira prisiljeni delovati. Nenehno nasičujejo zrak, ki obdaja Zemljo in nato po njem še trdno Zemljo in vse na njej.
15 Obema vrtenjema Zemlje se pridružuje še neprimerno hitrejši tok svetlobnih žarkov s Sonca, ki še dodatno močno vznemiri etrske duhove, ter jih množično požene navzdol k Zemlji. Zato je zlasti v spomladanskih, poletnih in jesenskih dneh zemeljski zrak preveč nasičen in z njim tudi Zemlja in njeni prebivalci. V takšnih dneh je potem po navadi soparno, ljudje, živali in rastline se počutijo kakor pod preprogo, se polenijo in si bolj želijo miru kakor katere koli dejavnosti.
16 In glejte, vzrok za ta občutek je v teh množičnih etrskih duhovih v zraku in zemlji, kajti, kot povedano, ti duhovi so zmeraj nagnjeni k pravemu smrtnemu mirovanju, čeprav v sebi niso mrtvi.
17 S takšnim vsiljenim kopičenjem pa začenjajo omenjeni etrski duhovi čedalje bolj in bolj čutiti nadležni pritisk; začnejo se premikati, da bi se tega pritiska znebili in tako spet dosegli sladki in udobni mir. Takšno premikanje povzroča veter, ki postaja močnejši, kolikor bolj začenja prenasičeno zemeljsko telo izganjati svoje notranje, še nezrele naravne etrske duhove na Zemljino površje in v Zemljine nižje zračne plasti.
18 Iz tega zmedenega prepletanja zgornjih in spodnjih etrskih duhov v zemeljskem zraku nastajajo čedalje gostejše megle in oblaki; njihova vse večja teža še bolj obremenjuje etrske duhove in ti začnejo iskati izhod povsod, kjer naletijo na najmanjši odpor; zaradi bega čedalje bolj stisnjenih etrskih duhov, ki se tako stisnjeni nehote povezujejo s še gostejšimi duhovi zemeljskega zraka, spočnejo najmočnejši orkanski vihar in ta z naraščajočo močjo uničuje drevesa in hiše, ter tako zelo razburka morje, da nastanejo valovi, visoki kakor gore.
19 Kadar se opisani etrski duhovi kljub takšnemu begu vse bolj kopičijo v zavetju nekega zemeljskega območja - to lahko opazite po čedalje bolj črnih in gostih oblakih -, takšnega pritiska ne zdržijo več in začno v nekakšnem nenadnem besu prehajati iz lenobnosti v največje delovanje in to njihovo okrepljeno delovanje se potem izrazi kot uničevalni ogenj strel, ki se skoraj kakor misel hitro z velikim bobnenjem sprosti iz zanje nadležnega oblaka ter

vse, kar mu je na poti, uničuje z neustavljivo močjo. Duhovi zemlje in zraka se ob tej priložnosti kakor pod silovitimi sunki tako stisnejo skupaj, da so se prisiljeni čedalje bolj zgoščevati in takšni, snovno težki, padejo na zemljo ali kot močan dež ali, če so zelo srditi, tudi kot toča.
20 Če pa se čisti etrski duhovi, kot se je zgodilo prej, zaradi nečistih zemeljsko etrskih duhov počutijo še huje nadlegovani, stopnjujejo svoje delovanje do najvišje kulminacijske točke. Tedaj s svojim splošnim ognjenim delovanjem uničijo zemeljske etrske duhove in duhove zraka in ob takšnih redkejših priložnostih ne nastaneta niti dež niti toča.«

144. Zakaj nastanejo vremenski pojavi

1 (**Rafael**): »Elektron, preprosto povedano, ni torej nič drugega kakor predvsem zaradi pritiska in trenja moteni mir in prebujeno delovanje etrskih duhov, ki so deloma kot čisto duhovna in deloma tudi kot naravna svetlobna in življenjska snov sestavina zemeljskega zraka, celotnega telesa Zemlje in tako tudi vsega, kar ta nosi in poraja in se zaznajo šele potem, ko se čutijo - tako kot je opisano - nadlegovani.
2 Če vzamete poleni in ju močno drgnete drugo ob drugo, se čutijo omenjeni duhovi - ki delno tičijo v polenu samem in delno v zemeljskem zraku, ki poleno obdaja - očitno nadlegovani, vrženi iz svojega miru in zato spodbujeni k svoji vedno enaki dejavnosti; ob premočnem drgnjenju lesa se boste še prehitro zavedeli njihove navzočnosti in delovanja, saj bo les zažarel in se nazadnje vžgal.
3 Ko pa postane pomembni del etrskih duhov dejaven, se vznemirijo in postanejo dejavni tudi dotlej drugi mirni duhovi in takšno delovanje potem uniči celotno poleno; če temu priložite še ne drgnjeni les, postanejo dejavni tudi njegovi duhovi in ga skurijo in sicer tem prej in hitreje, kolikor več duhov je v lesu - takšen je na primer smolnati les.
4 Zdaj sem vam na otipljivem zgledu prikazal, kaj je elektron. Pojdimo naprej!
5 Vzemimo trdna kamna in ju zelo močno trimo drugega ob drugega in videli boste množico isker, ki bo zelo hitro in živahno prasketala naokrog. Te iskre niso nič drugega kakor etrski duhovi v obeh kamnih in okoli njiju, ki so bili prizadeti in so zato postali dejavni. Isti pojav boste videli in občutili, če boste trdni kovini močno drgnili drugo ob drugo.
6 Če silovita vetrova trčita drug ob drugega - to se kaj hitro zgodi v pokrajini z visokim in strmim gorovjem, kjer se veter zlahka odbija od trdnih skal in zato začne zelo silovito besneti sam nase - boste kmalu odkrili tudi veliko ognjenih pojavov. Če je silovitost manj močna, se veter nekako pomiri in potem boste kdaj pa kdaj tam, kjer nastane močnejši trk, videli švigniti strelo iz vetra in sem ter tja odkrili vetrni vrtinec, ki s koreninami vred zlahka iztrga iz zemlje eno ali več močnih dreves. Če takšen veter, ki se bojuje sam s seboj, doseže na neki točki za to primerne pokrajine skrajno silovitost in se zaradi njegovega delovanja vnamejo še vsi tam navzoči etrski duhovi, se prej opisani vetrni vrtinčasti steber spremeni v vseuničujoči vrtinčasti ognjeni steber; pod njegovo močjo pa vzdrhtijo in omagajo najmočnejša drevesa, trdni gradovi in celo skale, ter se zrušijo.
7 In kaj je takšen uničujoči vrtinčasti ognjeni steber? Spet nič drugega kakor naš elektron ali izraženo delovanje etrskih duhov, ki so jih preveč zmotili v

njihovem miru. Ko postanejo etrski duhovi skrajno dejavni, pritegnejo takoj od zgoraj in iz vseh smeri sebi podobne; ti jim tako rekoč prihitijo na pomoč, in navadno tako zelo opustošijo okolico, da so sledi opustošenja pogosto dobro vidne in zaznavne še leta, tu in tam celo stoletja.
8 Če se tako bojujejo vetrovi na morju, najpogosteje blizu obale, se v škodljivo vrtinčenje vetra zlahka zaplete seveda še voda in potem nastanejo tako imenovani vodni stolpi, ki se jih mora bati vsak kapitan; kajti če zaide ladja v takšen stolp in če je kdo ne reši, je z njo konec. V vročih podnebnih pasovih so na morju pogosti tudi ognje- navrtinčasti stolpi in teh se mora vsak kapitan še bolj varovati.
9 Spregovorili smo o več pojavih na Zemlji, ki jih je večina od vas že videla in doživela in pojasnili, zakaj nastanejo in kako delujejo, kaj jih povzroča in kaj so po svojem bistvu. Toda da boste zadeve bolje razumeli, jih bomo še naprej spremljali in uporabljali, ker se temeljno načelo Gospodovega nauka, danega vsem ljudem na Zemlji in tudi vsem duhovom in nebesom, na vekomaj glasi: Osvobaja in oživlja samo čista resnica v vseh stvareh! Ker pa se takšni pojavi na tej zemlji neogibno pojavljajo v različnih oblikah in podobah in tudi z različnim delovanjem in posledicami, ter spravljajo slepe ljudi v vsakovrstne zmotne domneve o vzroku ter jih napeljujejo v vsakovrstno praznoverje, je gotovo prav, da lahko človek poleg tega, da spozna in sprejme Božjo voljo, presoja in spoznava tudi pojave, ki jih na Zemlji pogosto srečuje, z zornega kota resnice in ne le na podlagi nevednega človeškega govoričenja.«

145. Električni pojavi

1 (**Rafael**): »Najprej smo videli, kako se je zaiskril mačkin hrbet, ko smo nekajkrat z roko potegnili od repa proti glavi. Ali so tudi to povzročili užaljeni etrski duhovi, ki so se nekako nalepili na dlako mačjega hrbta? Da, povem vam, tako je. Mačja dlaka je zelo gladka in brez neravnin, je pa, tako kot vsaka druga snov, obdana z zrakom in zato zagotovo tudi z etrskimi duhovi, ki so v njem; veliko več jih je proti glavi, saj je dlaka tam, zlasti na hrbtu, gostejša kakor proti repu.
2 Če človek boža žival od glave proti repu, potem proti repu - območju z manj etrskimi duhovi - prenaša etrske duhove, ki jih je veliko več pri glavi. Pri tem gre bolj za porazdeljevanje kakor za vznemirjanje duhov, zato ti niso prizadeti in se ne odzovejo, ali pa je njihov odziv manj viden; če žival božamo ali drgnemo v nasprotni smeri, proti glavi, pa se omenjeni duhovi pomnožijo in užalijo, zato z delovanjem takoj opozorijo nase.
3 Za siljenje etrskih duhov, naj razodenejo svojo navzočnost - to se zgodi že, če človek takšne površine drgne s suhimi rokami - so zlasti primerne gladke površine, posebno površine zelo trdih dragih kamnov in stekla, ki so ga iz kremenjaka znali pridobivati že stari Feničani, Filistejci in Egipčani. Tako sprožen ogenj pa tudi ni nič drugega kakor elektron, ki sem vam ga že opisal.
4 Tudi gorenje lesa, slame, olja, smole, nafte, žvepla in drugih vnetljivih snovi ni nič drugega kakor delovanje elektrona. Razžarjenje in taljenje in celo morebitna gorljivost kovin in drugih rudnin poteka enako, odvisno od naraščajočega delovanja etrskih duhov, ki so jih zmotili v njihovem miru. Kadar se njihovo vznemirjenje stopnjuje, kot na primer v streli, uničijo vso snov in jo povsem razkrojijo v njene prvobitne etrsko duhovne prvine. Toda pri

zgorevanju lesa, olja in smole nikoli ne dosežejo tako skrajne stopnje delovanja, ker jim to preprečuje boj z bolj grobimi naravnimi duhovi, vklenjenimi v snov.
5 Ko pa jim pri gorenju pridejo na pomoč z močnim dotokom zraka čedalje večje množice etrskih duhov, se tudi vročina plamena iz lesa ali premoga pomembno zviša in lahko spodbudi k delovanju tudi bolj toge naravne duhove v snovi kovine in kamna. Posledica njihovega delovanja pa je tedaj navadno razžarjenje, taljenje in mogoče celo dokončni sežig.
6 Tudi voda vsebuje veliko etrskih duhov, o katerih sem vam doslej že precej povedal. Je kakor snov, sestavljena iz nadvse majhnih okroglih mehurčkov, v katerih so ti duhovi vklenjeni. Ker so ti mehurčki skrajno okrogli in gladki, manj stiskajo drug drugega in se tudi zlahka drug drugemu ognejo, zato etrski duhovi v vodi navadno mirujejo. Toda, če se voda v posodi segreva, se kmalu vznemirijo; etrske duhove v vodi spodbudi zunanje delovanje njim enakih zračnih etrskih duhov, zato začnejo čedalje bolj silovito razganjati in razpotegovati vodikove mehurčke. Ko se številni preveč razpotegnjeni vodikovi mehurčki razpočijo, zapustijo svoj bivalni element in ubežijo, ter se združijo s prostimi etrskimi duhovi v zraku ali pa se hitro povzpnejo navzgor skozi vso zračno plast do prasorodnikov.
7 Iz doslej povedanega boste zlahka razumeli, da sta vrenje in izparevanje vode do zadnje kaplje tudi iste električne narave - uporabljam vaše besede -, še jasneje pa vam bo, ko vas bom opozoril še na nekatere vam vsem bolj ali manj že znane pojave.
8 Zdaj vemo, da vznemirjeni etrski duhovi še prehitro začnejo delovati in tako izražati svojo nepremagljivo silo in moč in glej, to storijo tudi, če jih v vodi vznemiri nenehno okrepljeno zunanje delovanje njihovih tovarišev iz ognja. Ljubše jim je seveda, če pri kipenju še lahko uidejo in se umirijo. Toda, če je voda v tesno zaprti posodi postavljena na ogenj, bodo kaj kmalu v vodi mirujoči etrski duhovi pokazali, kolikšno moč skrivajo v sebi in postali dejavni. Četudi je posoda kakor iz dlan debelega železa, jo bodo kaj kmalu razgnali na kose; duhovi se bodo ob velikem poku sprostili in se nato povrnili v prvobitni mir. To je še en nazoren zgled, iz katerega lahko spet in še jasneje spoznate, da prebivajo etrski duhovi tudi v vodi.
9 Čistih etrskih duhov pa ne more spraviti ničesar tako zelo v močno delovanje kakor nečisti naravni duhovi iz notranjosti Zemlje, če se v velikih množinah povzpnejo kvišku in se združujejo z duhovi zraka ali se mednje pomešajo - tako se je zgodilo ravnokar. Takoj se hudo spopadejo, pri tem so nečisti duhovi zmeraj poraženi, s tem pa tudi očiščeni; tako postanejo za življenje rastlin in živali ne samo neškodljivi, temveč celo dobrodejni.
10 Ob takšnih priložnostih pa nad trdnimi zemeljskimi tlemi zmeraj divjajo veliki viharji in enega od teh smo pravkar doživeli. Če pa se nečisti naravni duhovi množično dvignejo kjer koli pod morsko površino, se čisti etrski duhovi v vodi tudi takoj skrajno vznemirijo; posledica tega je po navadi visoka plima, ki je najnevarnejša kapitanom, ker so ob tem valovi visoki kakor prave vodne gore in se celo z najtrdnejšimi ladjami igrajo kakor vihar s plevami. Ob takšnih priložnostih se nečisti duhovi gotovo zelo očistijo, toda za ljudi zlepa ni hujšega, kakor če se ob takšnem dogajanju znajdejo na morju.

11 Izkušeni kapitani prepoznajo to po nekaterih svarilnih znamenjih in se ne podajo v nevarnost; če so že na morju, pohitijo, da čim prej dosežejo obalo in če to ni mogoče, se morajo zaupati visokim morskim valovom.
12 Po takšnem neurju - ko se bo morje spet umirilo - boste opazili, da se morska gladina lesketa, svetlikajo se vrvi na ladji, krmilo in še marsikaj drugega, tako kakor ste videli malo prej, ko so se svetlikali trava, drevesa in celo vaši lasje. Vzrok za to je seveda spet vam že dovolj razloženi elektron. Toda to svetlikanje ni tako zelo posledica posebnega delovanja etrskih duhov, temveč veliko bolj izčiščenih, pred tem nečistih naravnih duhov iz notranjosti Zemlje, ki tako vidno sporočajo rastlinam, živalim, vodi in zraku, da so jim na voljo. Stari naravni modreci so takšno svetlikanje imenovali protielektron.
13 In tako sem vam tudi ta pojav razumljivo razložil in prav tako ga razlagajte tudi vi drugim ljudem, da se bo mračno in pogubno praznoverje zmanjševalo in izkoreninjalo; kajti vsako praznoverje je smrtni strup za čisto resnico, ki edina oživlja dušo.«

146. Spraševanje po Rafaelovem bistvu

1 (**Rafael**): »Zato skušajte poučevati ljudi v vsem po spoznani resnici in tako boste gnojili duhovno polje vere in seme Božje besede bo kmalu in zlahka pognalo čvrste korenine, steblo, ki bo pognalo iz semena, pa se bo razvilo v pravo in močno drevo življenja!
2 Človek, ki želi prodreti v življenje Božjega duha v sebi, mora v sebi živo in jasno zaobjeti samo resnico in svetlobo v vseh stvareh; kajti vsaka senca v duši lahko dušo zapelje na napačne poti, na katerih se le stežka znajde.
3 Preden boste začeli ljudem pridigali evangelij, jih osvobodite uničevalnega raznovrstnega praznoverja in potem se bodo kmalu začeli zavedati velikega blagoslova Božje besede in postali vaši prijatelji.
4 Gospod in nebeški angeli ničesar ne ljubijo in blagoslavljajo bolj kakor prav splošno, resnično ljubezen in prijateljstvo med ljudmi; to pa je mogoče samo tedaj, če se ljudje srečujejo v resnici in največji svetlobi iz Boga. Kajti čista resnica zadovoljuje srce, ga dela milega in ponižnega in do vsakega človeka prijateljskega, ljubeče uslužnega, blagega in usmiljenega.
5 Te besede si vzemite k srcu, ravnajte se po njih in med ljudmi boste širili veliko blagoslova in Gospodova milost bo zaživela v vas. Ali ste vse to dobro dojeli in si zapomnili?«
6 Vsi so se Rafaelu zahvalili in pritrdilno odgovorili na vprašanje.
7 Toda **glavar**, skrajno presenečen nad Rafaelovo modrostjo, ga je vprašal: »O ti najmilejši mladi prijatelj, le kako si postal tako moder? Kajti nauki, ki si nam jih zdaj dal in moč, ki jo imaš in si nam jo tudi najbolj čudežno že velikokrat dokazal, pričajo, da si očitno več kakor zgolj na tej zemlji iz ženske rojeni človek. Povej nam torej, ali morda nisi nekakšen bog?«
8 **Rafael** je odgovoril: »Seveda, kajti vsak človek, ki živi po Božji volji in Božjem redu, ima v sebi življenjsko moč in Božjo oblast in je zato Božji otrok, ter Boga upravičeno kliče 'Sveti oče' Kdor pa tako ravna in lahko ravna, ima v sebi veliko Tistega enega in edinega pravega Boga - ne samo za ta čas, temveč na vekomaj.
9 Presenečen si nad menoj, povem ti pa, da bi zdaj že več Gospodovih učencev - če bi bilo nujno - zmoglo prav to, kar sem pred vami zmogel jaz. Zato nisem

nič več in nič manj kot človek, ki je bil nekoč iz ženske rojen v svet, vendar ni umrl in tudi nikoli ne bo umrl, temveč bo živel večno, ker je v sebi kot čisti duh postal gospodar svojega življenja. To lahko postanete vi vsi in tudi boste postali, če boste živeli po Gospodovem nauku in po njem ravnali. Zdaj sem vam razložil vse, kar je trenutno primerno za vas; več pa boste izvedeli o pravem času.«
10 S tem odgovorom so bili vsi zadovoljni in niso več spraševali, kaj naj bi še bil Rafael.
11 Deset pomembnih Rimljanov, ki so vedeli, kako je z Rafaelom, pa je molčalo, ker jim je Rafael dal znamenje, naj ga ne razkrijejo, da se novinci v svojem srcu ne bi spotikali nad čistim duhom in da njihova duša ne bi prehitro začela verovati prisilno, to pa zanjo ne bi bilo dobro.

147. Sneg in led

1 Čez čas je **glavar** spet vprašal Rafaela: »Poslušaj, naš mladi, nadvse mili in cenjeni prijatelj, domislil sem se še nečesa glede delovanja elektronov in bi rad, da mi na kratko odgovoriš, ali so tudi zimski pojavi odvisni od delovanja etrskih duhov in kako.«
2 **Rafael** je odgovoril: »Seveda! Pozimi, zlasti v severnejših predelih Zemlje in seveda tudi v skrajno južnih deželah, otokih in morjih, padajo sončni žarki čedalje bolj poševno na Zemljino oblo in v ozračje. Zato so tudi etrski duhovi na severnem in južnem delu Zemljine poloble v smeri proti poloma - zaradi sončnih žarkov, ki postajajo šibkejši in zaradi manjšega trenja v ozračju in etru - veliko manj moteni v svojem miru kakor v srednjem zemeljskem pasu. Tako postanejo nedejavni in zato neučinkoviti.
3 Posledica takšnega nedelovanja pa je, da tudi duhovi v zraku postanejo manj dejavni in nazadnje bi se celo negibno in togo stiskali drug ob drugega, če se v teh predelih Zemlje ne bi dvigale in jih motile večje množice zemeljskih duhov iz notranjosti. Te nepovabljene goste začutijo v zraku navzoči etrski duhovi in zbežijo tja, kjer je manj zemeljskih duhov in to v smeri proti srednjemu Zemljinemu pasu. Bežeči etrski duhovi ob takšnih priložnostih prisilijo k begu tudi njim sorodne duhove zraka in potem začnejo pihati vetrovi, ki jih ljudje, živali in rastline čutijo kot ledeno mrzle, saj so zaradi zelo zmanjšanega delovanja duhov mrzli; kajti samo povišano in okrepljeno delovanje poraja toploto.
4 Ko se nečisti duhovi v Zemljinem ozračju čedalje bolj množijo, začnejo nastajati tudi čedalje gostejše pare in oblaki; opisani vetrovi jih stiskajo in ženejo naprej. Vname se spopad, pri tem začnejo nečisti duhovi padati na zemljo kot sneg, pogosto v velikih količinah in se tako tudi očistijo. To pa je dobro in koristno za tla, ker jih sneg gnoji in povečuje njihovo rodovitnost.
5 Toda v tebi vidim še eno vprašanje in sicer, da bi ti kot vedoželjni glavar, rad izvedel od mene, ali tudi led na rekah, jezerih, ribnikih in na morju povzročajo nekateri takšni duhovi.
6 Prav gotovo! S tem, ko se njihovo delovanje zmanjša in si nagonsko želijo miru, se tesneje strnejo, nekako stisnejo, ne da bi se dejavno premikali; ko se združijo z duhovi iz zraka, postanejo težki in pritisnejo na duhove vode; ti zato prenehajo delovati in to nedelovanje se kaže na vodi kot led. Kolikor manj dejavni so torej ti vam že znani duhovi, tem hladneje je potem v območjih, v

katerih imajo duhovi premalo priložnosti, da bi okrepljeno delovali. Zato pozimi reke in potoki veliko teže zamrznejo kakor mirujoče vodovje, saj so duhovi v njih prisiljeni biti dejavnejši kakor v stoječih vodah.
7 Glejte, če so ljudje in tudi živali lenobni in nedejavni, se celo ob vročini ne potijo, v hladnem letnem času pa sploh ne; toda ljudje, ki se prav zavzeto gibljejo, imajo celo pozimi veliko življenjske naravne toplote. Lenobnost v vsem je nekakšna smrt in obsodba vsakega bitja.
8 Zato opogumljajte ljudi, naj bodo dejavni, kajti samo iz dejavnosti se poraja življenje, v lenobi pa tiči smrt. Tako sem vam tudi te zadeve prav in resnično osvetlil; upoštevajte to resnici primerno in pridobili boste dobre sadove.«
9 Nato so se spet zahvalili Rafaelu še za to pojasnilo in hvalili njegovo modrost, ki se je razodela v pojasnjevanju ter temeljiti in jasni razlagi naravnih pojavov, saj se še noben naravoslovec ni toliko približal resnici.
10 Novi učenci pa si kljub modremu Rafaelovemu govorjenju še zmeraj niso mogli ustvariti prave slike o podobi Zemlje.
11 Zato je **glavar** rekel Rafaelu: »Zdaj si lahko že kar dobro predstavljam večino tega, kar si nam razložil, saj spoznavam, da so povsod navzoči duhovi ali skrivne naravne moči in kako delujejo, toda o podobi Zemlje še zmeraj nimam prave predstave. Ali mi ne bi nekoliko razumljiveje orisal njeno podobo in zgradbo?«
12 **Rafael** je odgovoril: »Moj ljubi prijatelj, tega ni mogoče storiti z besedami, ker bi ti moral podobo Zemlje opisovati vse leto, pa še ne bi dobil prave predstave o njej. Toda pri vas, novincih, bom storil nekaj drugega, da bi vam bolje približal njeno podobo in sicer: če se strinjate, bi storil tako, kot pri pojasnjevanju o nadaljnjem življenju duše po telesni smrti. V takšnem višjem stanju zrenja duše si boste v nekaj trenutkih ogledali vso Zemljo in si potem lahko sami ustvarili najpravilnejšo predstavo o njeni podobi.
13 Za to pa ne bomo potrebovali tretje stopnje notranjega zrenja duše, temveč le drugo in potem boste lahko uzrli vso Zemljo takšno, kakršna je od severnega do južnega pola. Ko vas bom povrnil iz zamaknjenosti, bom poskrbel tudi za to, da se vam bo ogledano ohranilo v spominu. Če se strinjate, bom tako tudi storil.«
14 **Vsi** so rekli: »Prosimo te, stori to!«
15 Tedaj so se oglasili še **drugi Rimljani** in rekli: »Poslušaj! Gos¬od nam je že vse čudovito razložil in tudi v videnju razkril podobo Zemlje. Natančno jo poznamo od severnega do južnega pola in po vsem obodu; toda menimo, da bi tudi nam koristilo, če bi nas spravil v stanje zamaknjenosti tako kot novince, da bi po polni resnici lahko pričali o videnem. Če tudi ti misliš, da bi bilo to prav, nam ustrezi!«
16 **Rafael** je odgovoril: »Tega sicer ne potrebujete, toda zaradi popolnejšega pričevanja vam lahko tudi ustrežem - pripravite se torej!«

148. Agrikolove skrbi ob odhodu

1 Po teh besedah je Rafael nad njimi razširil roke in kakor iz razdalje nekaj sto ur nad Zemljo so ti pod seboj uzrli Zemljo, videli tudi njeno vrtenje in njeno polarno os, s pogledom preleteli vse dežele in kraljestva, morje in z večnim snegom in ledom prekrita polarna območja, opazili pa so tudi, da je okrogla; njene oblike niso skazile niti najvišje gore.

2 Tokrat jih je Rafael pustil v jasnovidnem stanju kar vso uro, da so lahko še bolje zaznali vrtenje Zemlje in proti ekvatorju čedalje dejavnejše delovanje duhov etra, zraka in vseh čistejših in bolj grobih naravnih duhov, ki so se kazali kot zelo drobni, bolj ali manj svetleči se črvički. Samoumevno je, da so lahko v vseh smereh uzrli tudi vse druge stvari, reči in predmete na Zemlji.
3 Po eni uri jih je Rafael povrnil v naravno stanje in vsi so se najprej zahvalili Meni, da sem kaj takega dopustil in nato še Rafaelu, da je z jasnim in temeljitim poukom o pravi podobi Zemlje in njenem gibanju ter bistvu in delovanju naravnih duhov delo tako dobro opravil.
4 Nato so začeli vsevprek drug čez drugega pripovedovati, kaj je kdo videl in spoznal in bili so še posebno veseli, ker se je vse, kar je kdo videl in spoznal, do pičice ujemalo z njihovimi doživetji. Še toliko bolj pa se je veselilo deset rimskih oblastnikov, ker se je vse, kar so zdaj na novo videli in spoznali, natančno ujemalo s tistim, kar so o bistvu Zemlje že slišali in videli.
5 Medsebojnemu pripovedovanju in pričevanju o resničnosti ni bilo konca in kraja, nadaljevalo se je do svita, ko smo Jaz in drugi še spali.
6 **Agrikola** pa se je zdramil in rekel: »Prijatelji moji in odslej po Gospodovi milosti tudi pravi bratje! Prišel je čas, ko moramo od tod, saj moramo še marsikaj urediti in za marsikaj poskrbeti. Kako je z našimi služabniki, s tovornimi živalmi in našo prtljago? Že skoraj dvanajst dni smo tukaj in za nič še nismo poskrbeli. S seboj moramo vzeti še veliko in zato bomo potrebovali tudi več tovornih živali. Kje jih bomo dobili? Skrajni čas je, da začnemo ukrepati!«
7 **Rafael** je odgovoril: »Prijatelji, do te ure je bilo za vse vaše stvari kar najbolje poskrbljeno in tako bo tudi ob uri vašega odhoda, zato ne skrbite za tisto, za kar vam doslej ni bilo treba skrbeti. Vaši služabniki in hlapci so bili brez vaše vednosti in ukazov že zdavnaj pripeljani sem v Betanijo in pripeljano je bilo tudi dovolj vsega drugega, kajti Gospod gotovo dobro ve, kaj vse boste potrebovali za vrnitev domov in je po meni za to kar najbolje poskrbel. Glede posvetnih zadev ste torej lahko mirni.«
8 **Rimljani** so rekli: »O prijatelj, s tem je bila nam, poganom, izkazana prevelika Gospodova milost; toda če je že vse tako, kot si nam povedal, je skrajni čas, da poračunamo tudi z našim gostiteljem in prijateljem Lazarjem, ter poravnamo svoj veliki dolg.«
9 **Lazar** se je oglasil: »Prijatelji! Tisti, ki je v Svoji veliki ljubezni in usmiljenju poskrbel za eno, je obilno poskrbel tudi za vse drugo. Na poti v domovino boste tu in tam srečali še veliko revnih ljudi in ljudi v stiski in tem lahko v pravi meri izkažete svoje usmiljenje. Do ure odhoda vam torej ni treba za nič več skrbeti.«
10 **Agrikola** je ganjen dejal: »Tukaj se dogaja iz velike Gospodove ljubezni do drugih čudež za čudežem in mi, pomembni in mogočni Rimljani, Mu ne moremo povrniti z nič primernim!«

149. Gospod napove svojo zemeljsko usodo

1 Nato sem se prebudil, vstal in rekel (**Jaz**): »Če verujete Vame in boste odslej živeli po Mojem nauku, ter se po njem ravnali, boste, kar zadeva Mene, storili že vse, kar je vredno Moje ljubezni, milosti in usmiljenja. Toda v Mojem imenu boste dobili še veliko več dela; če boste vse, na kar vas bo napeljal Moj duh v

vas, delali iz ljubezni do Mene in bližnjega, Mi boste tudi povrnili vse, kar vam je bilo dano po Moji ljubezni in milosti.
2 Kar boste v Mojem imenu dobrega storili revnim ljudem, duhovnega in fizičnega, boste storili Meni.
3 Iz ljubezni do Mene vzemite zdaj s seboj mladino, ki sem vam jo zaupal in še več tukajšnjih revežev - ti vam bodo povzročali še številne zemeljske stroške in skrbi, ter dosti truda - in glejte, to bo tako, kot da bi storili Meni; za to vam bom pripravil plačilo v nebesih in tudi na tem svetu ne boste utrpeli škode.
4 Ko pa bodo, kot se na tem svetu dogaja, prišle nad vas številne nadloge in skušnjave, jih prenašajte potrpežljivo in ne bodite nejevoljni, pa vam bodo prinesle blagoslov; kajti tiste, ki ljubim, tudi preskušam z vsakovrstnimi preskušnjami.
5 Že na Oljski gori sem vam nakazal, da ne bo več dolgo, ko bom sam dopustil, da Me bodo - zaradi sodbe skrunilcev in v zveličanje Mojih - prav skrunilci ujeli in umorili Moje telo in to na križu, kakor najhujšega zločinca. Ko boste to slišali, se ne jezite Name, temveč še naprej verujte Vame in Me ljubite in pridobili si boste velik delež tega, kar sem storil za odrešitev ljudi iz starih in trdnih vezi in okovov noči smrti, greha in suženjstva najtemnejšega smrtonosnega praznoverja.
6 Vam in tudi vsem drugim znova povem, da naj se nihče ne jezi in ne popusti v veri! Kajti čeprav bodo ti skrunilci umorili Moje telo, bom kljub temu že tretji dan umorjeno telo oživil in vstal kot večni zmagovalec nad smrtjo in vsakršno sodbo! Spet bom prišel k vam in vam dal moč Svojega duha in volje, za vašo oživitev in blaženost na vekomaj.
7 To vam že drugič z veliko gotovostjo in vnaprej govorim zato, da se ne bi nihče od vas, ko se bo to zgodilo, jezil Name.
8 Povem vam še nekaj, ker se v sebi sprašujete: 'Ali se to mora zgoditi? Ali On kot vsevedni in vsemogočni Gospodar nebes in te Zemlje ne more drugače - da bi prvič, ukrotil številne skrunilce in drugič, osrečil tiste, ki Vanj verujejo in ga podpirajo?'
9 Glejte, glede tega vam bom povedal tole: Ne želim si, da bi se kaj takega zgodilo, imel bi sredstva in poti, da bi Svoje otroke tudi brez tega, kar se bo zgodilo, odrešil in jih naredil blažene; toda tako hočejo zli ljudje in zato sem tudi privolil, da bi se lahko tako zgodilo, ter bi se prav zato veliko grešnikov pokesalo, spokorilo in spreobrnilo v pravo vero Vame. Kajti zarod v templju nenehno govori in kriči: 'Naj ga ujamemo in ubijemo! Če bo vstal iz groba, bomo tudi mi verovali vanj!' Z Menoj hočejo narediti še ta zadnji preskus in naj bo končno tudi dopuščen. Tako bodo tudi številni, ki so zdaj še povsem slepi, spregledali in verovali Vame. Do obisti zli pa bodo s tem dopolnili svojo mero greha in zapadli sodbi in njeni večni smrti.
10 Ko pa bom spet vstal iz groba, bom prišel tudi k vam v Rim in vas sam prepričal o vsem, kar sem vam zdaj govoril.«
11 Nato je **Rimljan Mark** vprašal: »Gospod in Mojster, kdaj se bo to, šteto od danes, zgodilo?«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Kmalu! Še preden bo leto naokrog, bom prišel k vam in vam dal, kar sem obljubil. Toda o tem se ne bomo več pogovarjali. Dodobra se je že zdanilo in naj jutro spet preživimo na prostem.«
13 S tem so bili vsi zadovoljni in so se z Menoj podali na prosto, na že znano vzpetino.

150. Pot do poenotenja z duhom in vnovičnega rojstva

1 Ko smo vsi, razen nekaterih učencev, ki so še bili ujeti v spanju, prispeli na grič, je pristopil k Meni **Rimljan Mark** in vprašal: »Gospod, ali boš tudi Ti danes zapustil ta kraj? In, če ga boš zapustil, ali mi ne bi zaupal, kam se boš napotil, da bi mi, Rimljani, to vedeli in ti tako laže in natančneje sledili v duhu?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Kar zadeva prvi del tvojega vprašanja, sem podoben človeku, ki ima veliko njiv in mora skrbeti, da so vse njegove njive dobro obdelane. Ali bi se ti zdel moder, če bi po končanem delu na njivi iz golega veselja nad uspehom pozabil na to, da mora obdelati še druge? Glej, zdaj sem tudi to njivo, ki jo ponazarjate vsi vi, dobro obdelal in to me prav veseli.
3 Toda treba je oditi na drugo, še neobdelano njivo in tudi tisto dobro obdelati in urediti. In tako se bom po zajtrku z učenci odpravil od tod, nekam naprej; kam natančno, še ne bom povedal, da tega kdo ob kakšni priložnosti ne bi razkril in bi me potem še pred Mojim časom Moji številni sovražniki laže preganjali in Me motili pri delu, saj bi se moral za prazen nič spoprijemati s Svojimi nasprotniki. Prav je torej, da samo Jaz vem, kam nameravam iti in kam bom šel. Za vsakega drugega pa je dovolj, da šele pozneje izve, kje sem bil in kaj sem tam počel.
4 S tem pa nočem reči, da vi, Rimljani, niste zmožni molčati; toda tukaj so še drugi, ki vam v tej odliki niso kos, zato je že boljše, da se Jaz sam ne izdam. Mar modri vojskovodja marsikdaj ne prikrije svojih načrtov celo najbližjim poveljnikom in poglavarjem, če želi dobiti bitko? In glej, tako ravnam tudi sam. Zato ne delajte iz muhe slona, če vam ne bom natančneje imenoval kraja, ki ga bom obiskal; povsod so med Judi tudi Rimljani in Grki in ti vam bodo že kmalu sporočili, kje sem poučeval in deloval in kaj sem počel.
5 Če mi hočete slediti v duhu, pa samo živo premišljujte o vsem, kar sem vam povedal in pokazal. Ravnajte in živite po duhu Mojega nauka, ki vsebuje besede življenja, in tako Mi boste resnično in živo sledili v duhu.«
6 Ko je Mark slišal, kaj sem povedal, je bil s pojasnilom zadovoljen in tako tudi vsi drugi in nihče več Me ni vprašal, kam se bom tistega dne odpravil z učenci.
7 Nato sem nakazal Rafaelu, naj poskrbi za mladino in uredi vse potrebno za odhod Rimljanov. Na Moj namig je Rafael takoj izginil iz Moje bližine. To je novince spet zelo presenetilo, zlasti glavarja iz Betlehema in njegove sopotnike.
8 **Glavar** Me je takoj vprašal: »Ali ponoči nisem imel prav, ko sem imel mladeniča, ki je pravi živi čudež, za nekakšnega boga? To nedvoumno potrjujejo njegova velika modrost, moč in zdaj to nenadno izginotje. Od kod je in kdo so starši tega nenavadnega mladeniča? Gospod in Mojster, o tem bi nam, če si pri volji, lahko morda kaj več povedal, res bi nam bilo zelo ljubo.«
9 **Jaz** sem rekel: »To bi lahko storil, če bi bilo nujno za blagor vaše duše; toda to ni potrebno in zato naj za zdaj zadošča, da veste o njegovem bitju le tisto, kar vam je sam po pravici povedal, ko ste ga o tem vprašali. Če ne verjamete njemu, ki vam je v tej noči velikokrat dokazal svojo resnicoljubnost, bi nazadnje nad tem, kar bi vam zdaj o njem povedal Jaz, zmignili z rameni in si mislili: 'Ah, le kako je to mogoče?!' Zato ohranite Moj nauk, verujte Vame, in se ravnajte po tem, pa boste kmalu izvedeli tudi skrivnost o Mojem Rafaelu.
10 Dokler je človek še povsem naraven, mu lahko veliko znanja obremenjuje glavo in srce. Toda ko po številnih plemenitih dejanjih prejme v svojo

notranjost veliko žive luči resnice, mu to razveseli srce, duši pa prihrani mučno, pogosto brezplodno razglabljanje, ko kljub vsemu ne najde nič resničnega in pravilnega.
11 Povem vam: V človekovem duhu prebivajo vse in - reci in piši - neskončno številne skrivnosti. Prizadevajte si samo, da se vam bo po zdaj vam že znanih poteh uspelo povezati z duhom v sebi, saj vam potem ne bo treba več spraševati, kdo so ali so bili Rafaelovi starši, kajti duh vas bo popeljal v vso resnico.
12 Če bi se odpravili v egiptovska mesta in tam do konca življenja skrajno marljivo prebirali domala nešteto knjig in zapisov, bi se vrnili v domovino kot izredno razgledani ljudje. Toda zaradi tega vaš notranji duh še ne bi postal eno z vami in po več tisoč prebranih knjigah in zapisih o Božjem bitju ne bi o svojem duhu in nadaljevanju življenja duše vedeli nič več, kot veste doslej. Tukaj pa ste se v nekaj urah naučili in v najpopolnejši resnici doživeli več, kot bi vam lahko povedali in pokazali vsi modreci sveta.
13 Zato ostanite na tej poti, ki vas edina lahko pelje k živi resnici in modrosti v vseh stvareh in ob nepravem času ne raziskujte stvari in razmer, ki jih zaradi nezrelosti še dolgo ne boste mogli prav dojeti in spoznati; kajti takšno brezvezno iskanje samo preprečuje duši, da bi vse globlje in globlje prodirala v svojega duha.
14 Prizadevajte si predvsem oblikovati in krepiti svoje življenjsko občutje po Mojem nauku; z revežem začutite njegovo stisko in jo po svojih močeh, kolikor le premorete, blažite, tolažite žalostne, oblačite gole, nahranite lačne, napojite žejne, kjer se da pomagajte bolnim in rešujte zaprte in ubogim na duhu pridigajte Moj evangelij - in to bo vaše občutje, vašo čud dvignilo do nebes, vaša duša pa bo na tej najresničnejši življenjski poti kmalu in zlahka postala eno s svojim duhom iz Boga, s tem pa deležna vse Njegove modrosti in moči. In to bo gotovo vredno več, kakor če bi si v svetu pridobili veliko znanja, ob tem pa ostali brezčutni do ljudi in si tako s svojim premalo oživljenim občutkom sami izstavili spričevalo, da ste še zelo daleč od resničnega življenja v duhu.
15 Povem vam: Duh, ki je edino, kar je živo v človeku, je ena sama ljubezen in njen najnežnejši in vekomaj najdobrohotnejši občutek. Kdor si torej prizadeva, takšno ljubezen in njen najnežnejši in na vekomaj najdobrohotnejši občutek čedalje bolj sprejemati v svojo samoljubno dušo in v tem postaja čedalje močnejši, pogumnejši in vdan, krepi polno združitev duha z dušo; in če je potem duša postala ena sama čista ljubezen in modrost - po svojem najnežnejšem in najdobrohotnejšem občutku -, je takšna duša tudi povsem eno s svojim duhom, ter premore vse čudovite življenjske in bitne sposobnosti svojega duha. In to je zagotovo vredno več, kakor če bi človek ob vseh dokončanih šolah posvetnih modrecev ostal strog in brezčuten.
16 Opustite nepotrebno raziskovanje številnih značilnosti stvari in njihovih pojavov, vzrokov in učinkov v svetu, kajti zato duša niti v sto letih ne bo niti za las bliže pravemu življenjskemu cilju, saj si tako ne more pridobiti resničnega notranjega spoznanja, temveč pridobi le zunanje, površno in delno znanje ter slepe domneve, iz tega pa se nikoli ne moreta poroditi celostno znanje in spoznanje, zato duša še naprej prestrašeno išče in je deležna le bore malo resničnega življenjskega blagra.

17 To, kar morate nujno vedeti za odpravljanje razširjenega praznoverja o naravi stvari tega sveta, vam ni ostalo prikrito, temveč vam je bilo tu zvesto in resnično opisano in kot dokaz o resničnosti tudi čudežno nazorno prikazano. Za zdaj to zadošča. Vse drugo, prav do neskončnega, pa si odslej pridobivajte sami po poti, ki vam je bila prav in jasno prikazana, potem vam res ne bo treba več spraševati, kdo je Rafael in kdo so njegovi starši. - Ali razumete?«

151. Gospod pomaga na poti k popolnosti

1 **Glavar** je rekel: »Meni so zadeve jasne in mislim, da so tudi drugim. To je seveda povsem nov življenjski nauk, ki ga pred Teboj še nobena človeška usta niso tako razločno razglašala, čeprav so nekateri meni znani stari modreci nekaj takega že nakazovali, žal pa tega niso udejanjali niti sami in še manj njihovi učenci, zato ti namigi tudi niso zaživeli. Toda s Teboj je zadeva neprimerljivo drugačna! Kajti tukaj si Ti nedvoumno kot Mojster vse materialne in duhovne biti in življenja in nam razumljivo razlagaš to, kar so sicer številni posvetni modreci omenjali zgolj mimogrede, nejasno in zelo zapleteno; zato je gotovo tudi vse, o čemer si nas tukaj poučeval in kar si nam pokazal, resnično. Kdor se bo ravnal po takšnem Tvojem nauku, bo tudi zmeraj zanesljivo dosegel to, kar si nam obetal kot živo resnično posledico in kar najbolj utemeljeno obljubil, zato mi ne bomo pomišljali, da Tvojega nauka ne bi uresničevali.
2 To sicer ni lahka naloga, saj bo za uresničitev Tvojega nauka treba premagati veliko težav; toda kadar se človek - to pa je za nas, Rimljane, značilno - za nekaj res zavzame, lahko uresniči tudi najtežje. Meni resne volje ne bo primanjkovalo; toda, o Gospod in Mojster, le Ti lahko zvestemu in predanemu sledniku in uresničevalcu Svojega nauka, ki se kot navaden človek občasno utrudi in omaga, priskočiš na pomoč z vsemogočnostjo Svojega duha. Človek z odločnim hotenjem lahko doseže veliko, vsega pa vendarle ne. Toda, če mu pomagaš Ti, je lahko zmeraj prepričan, da bo uspešen.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Kar si želiš, je že od vekomaj zadeva Tistega, ki prebiva v Meni, kajti brez Mene ne bi mogli uresničiti nič resnično pomembnega za večno življenje svoje duše. Toda kljub temu mora še prej vsak storiti vse, kar lahko stori s svojo svobodno voljo; vse drugo bom nato zanesljivo dodal še Jaz.
4 Pred tem moraš odločno odvrniti oči in tudi vse druge telesne čute od skušnjav in čarov tega sveta, se navaditi mojstrsko obvladovati posvetne želje. Če ti to ne uspe, pa tvojih telesnih čutov ne bom oslepel, oglušel in onemel, temveč se boš z njimi spoprijel sam. Toda ko ti bo vsaj do polovice uspelo, bom do konca potem že Jaz izpeljal, o tem si lahko prepričan.
5 Toda kadar se kdo tu in tam resno odloči in reče: ‘Gospod, odslej bom neomajno vztrajal pri svojem namenu’, potem pa se odpravi ven in se sreča s skušnjavami sveta in ker svojih čutov od njih ne more odvrniti, jim znova podleže, čeprav ne tako hudo - da, takšen človek potem ne napreduje, obtiči na mestu in niti do četrtine ne uspe obvladati poželenja svojih čutov.
6 Kadar človekova ljubezen niha med posvetnimi čari in Menoj in se niti do polovice ne prevesi na Mojo stran, takšnega človeka, ki omahuje kakor zastava v vetru, ne morem podpreti pod pazduho in mu tako dati potrebne trdnosti. Kajti uspešen začetek si mora človek - s svojo svobodno voljo, ki mu je dana

za življenje - zagotoviti sam; popolna dovršitev pa je šele od tod naprej Moja zadeva. Če si to dobro razumel, se ravnaj po tem in pomagal ti bom.«
7 Glavar je bil s pojasnilom zadovoljen in se o tem zelo resno pogovoril s sopotniki in tudi z drugimi Rimljani.

152. O Božjem redu na duhovni življenjski poti

1 **Rimljan Mark**, ki je zelo pozorno poslušal vsako Mojo besedo namenjeno glavarju, je stopil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster! Dojel sem pomen Tvojih besed in si njihov smisel vtisnil globoko v srce; toda kljub temu si ne morem kaj, da ne bi odkrito povedal, da človekovo življenje v takšnih razmerah samovzgoje ni šala. Pravila je mogoče hitro in zlahka izreči, ni pa jih mogoče tako hitro in zlahka udejanjiti.
2 Rekel si, da mora človek vsaj do polovice izbojevati zmago nad svojimi čuti in željami ter predvsem v mladih letih premagati neprenehoma prevladujočo dovzetnost za čare sveta, preden lahko upa, da ga boš podprl in ga nato popeljal do popolnega življenjskega mojstrstva. To se sicer sliši kar dobro, pravilno in tudi dokaj zlahka uresničljivo, človek pa tudi kmalu spozna, zakaj je že po Tvojem stvarniškem redu tako in tako tudi mora biti. Toda, če ob tem pomisli, da je za skoraj vsakega mladega človeka - na katerega zmeraj zelo močno vplivajo privlačnosti in čari sveta, v primerjavi s tistimi med nami, ki se jim leta že iztekajo ter privlačnosti in čare sveta zlahka zanemarijo - izredno težko, da bi se z vsemi čuti in željami odvrnil od sveta in po moško pogumno stopil na duhovno pot ter po njej nadaljeval, bi rad glede tistega, kar je za človeka najvišje in najpomembnejše, vprašal to, kar se zdi moji človeški pameti modro: Ali ne bi bilo bolj smiselno, če bi Ti, o Gospod in Mojster, vsakega človeka raje podprl tedaj, ko je najbolj šibak in bi potem ta s Tvojo pomočjo prišel do polovice poti svojega življenjskega mojstrstva, drugo polovico pa bi potem s svojimi življenjskimi močmi in voljo dosegel veliko lažje kakor da prvo polovico življenjskega mojstrstva dosega samostojno?
3 Iz svoje bogate življenjske izkušnje vem, kako silovito so čari sveta velikokrat povsem zatrli vse moje boljše mišljenje in hotenje, podžgali mojo domišljijo in vso mojo naravo napolnili z gorečimi strastmi. Da, Gospod in Mojster, dobro bi bilo, če bi mi prej pomagal blažiti silovitost mojih strasti! Zdaj jih že sam z majhnim trudom zlahka obvladujem in samozatajevanje je večinoma nekaj samoumevnega. Res je, da človek nima kakšne posebne življenjske zasluge, če se s svojo življenjsko močjo bojuje z majhnimi življenjskimi strastmi in jih tudi laže premaga in obvlada kakor v mladosti, ko je sicer močnejši, vendar se spopada z armado oboroženih velikanov strasti, ki šibkega bojevnika zlahka in povsem premagajo.
4 Menim, da je na primer nekomu, ki mu v vasi ali trgu zagori hiša, treba pomagati gasiti že med požarom; če pa pogasi požar že sam in pridejo pomagači šele potem, ko je najhujša nevarnost že mimo, res ni mogoče reči, da je njihova pomoč pravočasna. Toda na odgovor na to moje vprašanje ne bi želel vplivati s svojimi izrečenimi pomisleki, kot da bi bili nekaj merodajnega in si nanj sam odgovoriti, zato Te prosim za Tvoje mnenje.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj Moj, tudi tokrat si pametno govoril in razmišljal po zemeljsko in tako tudi ravnal - in glede na to imaš prav; toda očitno poznam človeka in njegov življenjski proces bolje kakor ti in kateri koli moder človek,

zato tebi in vsem vam zadeve o pravi življenjski popolnosti ne morem pokazati, predstaviti in podati drugače, kakor v skladu s popolno resnico, saj drugače niti biti ne more.
6 Po zemeljsko pametnem človeškem razmišljanju bi lahko v vsem ustvarjenem stvarstvu na tej Zemlji kritično presojali domala vse, toda po najvišji Božji ljubezni in modrosti mora biti in postati vse takšno, kot je in vedno bo.
7 Ali ni nenavadno, da je Bog dal človeku telo, ki ga mora ta stežka in mukoma prenašati naokrog in če nenadoma pade z visokega, ga lahko doleti tudi smrt? Ali ne bi bilo pametnejše, da bi tudi človeku dal tako lahko telo kakor muhi - potem bi lahko skočil z najvišjega in se mu očitno ne bi zgodilo nič in četudi bi padel v vodo, ne bi potonil in se utopil.
8 Kako pa bi se človeku s tako lahkim telesom godilo v viharju ali ob že nekoliko močnejšem vetru? Ali ga ne bi ta takoj dvignil kakor pero in odnesel pogosto celo več dni potovanja daleč? Kje na Zemlji bi ljudje s tako lahkimi telesi zasnovali svoje domove in se naselili? Ali bi s svojimi kakor zrak lahkimi in nežnimi rokami lahko obdelovali težko prst in si gradili trdne domačije?
9 Iz teh zgledov že lahko spoznaš, zakaj mora človek na tej zemlji imeti tako težko telo, čeprav je s takšnim telesom izpostavljen številnim nevarnostim, vendar jih z razumom in pametjo lahko zmeraj premaga, če se tega le resno loti; nevarnost pokonča le tistega, ki se vanjo pogosto objestno poda sam. Toda s kritiko ustroja marsikaterega bitja bomo še nadaljevali.
10 Ali se ti zdi pametno, da na primer začnejo kaliti posevki nad tlemi večinoma v še neprijaznem in viharnem času, ko so med kaljenjem najobčutljivejši in jih, tako šibke in nežne, viharji še prepogosto in zlahka hudo poškodujejo, tako da potem ne morejo zrasti in dozoreti za hrano ljudem in živalim. Mar ne bi bilo pametnejše, da bi rastlinje že kar takoj iz prsti pognalo tako močno, da mu neprijazni vetrovi ne bi mogli do živega, ali da bi v tem prvem razvojnem obdobju neprijaznim in hudobnim vetrovom ukazal, naj mirujejo? Glej, to bi lahko človeška modrost utemeljeno zahtevala od modrega in vsemogočnega Stvarnika vseh stvari; zakaj naj bi se nekaj porajalo v času, ko je izpostavljeno še tisočerim sovražnikom in nevarnostim?
11 Glej, tako misli in tuhta pogosto na tisoče ljudi na podlagi svoje pameti in posvetnega razuma; toda Bog zaradi tega ne more opustiti svojega večnega reda in dopušča, da se vse, kar je tu, začenja skrajno nežno in šibko, saj On edini ve in vidi, v kakšnih razmerah se lahko iz naravnih duhov razvije trdnejše žitje in bitje.
12 Toda Bog kljub temu ves čas varuje nežno porajanje neke ustvarjene stvari, in ob žetvi je je zmeraj toliko, da imajo ljudje, zlasti tisti, ki Boga ljubijo in se Mu izročijo v varstvo, vsega dovolj in se Bogu za to tudi zahvaljujejo. So pa tudi časi in leta, ki so nekoliko revnejša, tako da ljudje pogosto nimajo niti najnujnejšega; toda takšne čase in leta dopusti Bog samo tedaj, ko začnejo ljudje zgolj iz posvetnosti Nanj pozabljati. Kljub temu pa so tisti, ki tudi v dnevih preskušenj in nesreč trdno zaupajo Gospodu Bogu, preskrbljeni in trpijo manj stiske - to ti lahko zagotovim.
13 In glej, tako bi ti iz sfere stvari tega naravnega sveta lahko navedel še marsikaj, čemur bi bilo po človeško mogoče ugovarjati in kar bi se dalo kritizirati; vendar zaradi tega ne bom opustil ali predrugačil danih postav Svojega reda, ki obstajajo od vekomaj.

14 In še naprej! Kar velja za vse ustvarjeno, velja po Moji ureditvi tudi za doseganje človekovega življenjskega mojstrstva. Na začetku mora človek delovati samostojno in se s sredstvi, ki so mu na voljo, bojevati proti strastem, ki se zgrnejo nadenj. Če stori to, bo po meri njegove zmage nad njimi prejel tudi Mojo pomoč pri nadaljnjih in hujših bojih in zmagah, nazadnje pa bo vsem viharjem navkljub, ki so mu na poti grozili z vseh strani, dosegel življenjski cilj - tako kot si ga tudi ti kot pogan, izpostavljen številnim strastem, zdaj z Mojim posredovanjem tako rekoč že povsem dosegel. Ali si to prav dojel?«
15 **Mark** je odgovoril: »Gospod in Mojster, prepričan sem, da sem pravilno doumel duha Tvojih besed. Toda, če pomislim na naš Rim in zlasti na njegove pomehkužene prebivalce, zasvojene s posvetnimi užitki, mi je prav tesno; kajti ti posvetni ljudje strežejo le svojim brbončicam, trebuhu, zanima jih le največje razkošje in čutijo nenasitno slo po kratkočasju vseh vrst. Večinoma so tako skrajno ošabni, da revnih ljudi nimajo niti za ljudi in počno z njimi, kar se jim zljubi; ob tem se zabavajo, pa če je to z vidika človeškega dostojanstva še tako nečastno in skrajno poniževalno.
16 Ni dovolj, da v velikih nadvse bogatih hišah in palačah nenehno prirejajo pojedine in se hkrati do onemoglosti opijajo, temveč poskrbijo še za vsakovrstno izzivalno pašo za oči in ušesa. Ob takšni pojedini naročijo tudi bojevnike, ki se morajo gostom v zabavo mečevati dokler eden od njih ne obleži mrtev, ali pa se morata rokoborca spopadati vse dotlej, dokler močnejši in izkušenejši svojega nasprotnika s pogostimi meti ob tla in grobimi udarci s pestjo ne ubije; bojevnika pred bojem še posvarijo, da se bosta morala bojevati do konca, dokler poraženec ne bo umrl.
17 Da, Gospod in Mojster, če vse to primerjam s Tvojim božanskim naukom, mi res mora postane tesnobno. Mislim, da bi bila pri takšnem moralno grozljivo izrojenem ljudstvu, ki si ne more pomagati drugače, čudežno dobrodošla Tvoja vnaprejšnja pomoč, saj bi potem mi lahko Tvojo besedo sejali na nekoliko bolj pognojena tla; tako bi se prav gotovo čvrsto ukoreninila in rodila blagoslovljen sad. Tam, kjer je še zelo veliko pomembnih in nadvse bogatih Rimljanov, bo Tvoj nauk stežka sprejet ali pa sploh ne, razen v tej ali oni hiši, podobni našim. Ta moj utemeljeni pomislek je razlog, zakaj sem te to sploh vprašal.«

153. Gospod pouči Rimljane

1 Nato sem (**Jaz**) rekel: »Prijatelj, sam najbolje vem, kako slabe so razmere v Rimu in njegovih drugih deželah in tudi vas sem že opozoril nanje, da bi lahko mladini, ki vam je zaupana, preprečevali dostop do takšnih krajev. Toda tudi v Rimu so ljudje, ki tako kakor vi ne odobravajo takšnih grozot in se jim gnusijo; teh ni potrebno čudežno vnaprej pognojiti, da bi se Moja beseda v njih zakoreninila, saj so že pognojeni.
2 Toda tistih, ki se še zmeraj oprijemajo starih šeg in navad, ni mogoče z nobenim vnaprejšnjim čudežnim gnojilom spremeniti, da bi postali zrelejši in sprejemljivejši za Moj nauk. Ti potrebujejo nekaj povsem drugega, da bi jih zdramilo iz njihove stare otopelosti. Za to bo že poskrbljeno ob pravem času in na pravem kraju.

3 Toda že zdaj se bo veliko tistih, ki še zmeraj odobravajo stare, zlohotne prireditve in divje, bojevite ljudske veselice, začelo oddaljevati od tega, ko bodo v pogovorih z vami izvedeli, kaj ste slišali, videli in izkusili.
4 Da pa se vi, Rimljani, ne bi vrnili v Rim in bili ob setvi Mojega nauka brez čudežnega gnojila, ki ga želite, vam bom zaradi vaše močne vere Vame podelil moč, da boste s polaganjem svojih rok lahko ozdravili bolne in slabotne ljudi in to bo pripomoglo, da bodo vaše besede veliko močnejše in učinkovitejše.
5 Toda z vam podeljeno močjo se ne bahajte in ne dovolite, da bi vas zaradi nje kdo občudoval in častil, temveč povejte in pokažite ozdravljenim, komu naj bodo v resnici hvaležni za ozdravitev in kdo edini si za to zasluži čast, hvalo in zahvalo. Takšno moč vam iz moči Svoje volje podeljujem zastonj, zato tudi vi zastonj zdravite ljudi, ki bodo potrebovali vašo pomoč.
6 Podeljujem pa vam tudi povečano moč, s katero boste lahko zdravili ljudi na daljavo, če boste nanje v mislih, ob trdni veri in hotenju, v Mojem imenu polagali roke.
7 S to močjo, seveda pametno uporabljeno, boste številne mračnjake popeljali k veri v enega edinega pravega Boga in tako do luči življenja, do polne resnice, in tudi njihove duše do večnega življenja.
8 Vendar se niti navidezno ne zanimajte za številne stare neumnosti; če jih boste gledali, se vam bo srce polnilo z jezo in bo nenaklonjeno posvetnim norcem - srce, polno žolča, pa duši ne koristi.
9 Ves čas se zavedajte, da se prav v ljubezni, potrpežljivosti, blagosti in usmiljenju kaže velika moč in sila duha v človeku in mogočno deluje; če norega ne morete spametovati z ljubeznijo in potrpljenjem, boste z jezo in besom dosegli še manj. Nujno je, da je človek kdaj pa kdaj, če je potrebno, primerno oster; toda kljub temu se mora za ostrino zmeraj čutiti ljubezen odeta v pristno dobronamernost. Če te ni, potem ostrina ni drugega kakor slep in neučinkovit trušč, ki veliko bolj škoduje kakor koristi.
10 Kjer pa boste že na prvi pogled zlahka opazili, da je kakšen človek - ali celo več ljudi - premočno in pregloboko zabredel v malikovalske posvetne neumnosti in za glas resnice nima ne posluha ne srca, se od njega odvrnite in z njim ne imejte opraviti in se z njim ne družite - razen če bi takšen norec prišel k vam in želel, da mu eden izmed vas kaj pove, ali pa da bi mu česa primanjkovalo in bi vas prosil za pomoč. Če bi se zgodilo to, mu trezno in njemu primerno razložite njegove nesmisle in če bo sprevidel, mu tudi pomagajte. Toda ob tej pomoči ga tudi ljubeče resno opomnite, naj se ne prepušča več stari neumnosti in njenim grehom, sicer bo trpel še bolj kakor prej, ko ste mu pomagali. Če boste ta Moj nasvet zmeraj upoštevali, boste v Mojem imenu zlahka delovali in pomagali, in tudi bera najboljših življenjskih sadov bo obilna.
11 Če pa boste v Mojem imenu izučili dobre učence, boste lahko nanje v Mojem imenu položili roke, in v sebi bodo začutili moč, ki sem vam jo zdaj že podelil po Svoji volji.
12 Znova pa vas zelo opozarjam, naj nihče od vas in pozneje kateri koli vaš učenec, ne prestopi meja resnične ljubezni, zmernosti, potrpežljivosti, blagosti in usmiljenja, kajti takšen prestop bi še prekmalu povzročil v drugih sovraštvo, preganjanje in vojno. Zato skrbno pazite, da ne bi namesto blagoslova širili med ljudi nesloge, jeze, besa, sovraštva in preganjanja.

13 Nesloge in njenih zlih posledic bo med ljudmi tega sveta še veliko, tako kakor na njivi med čisto pšenico požene veliko plevela, toda čista pšenica, četudi obrodi skromneje, mora ostati čista in vam biti opomin, da ne boste na njivi življenja med pšenico sejali plevela. Te Moje besede si močno vtisnite v srce in vaše početje bo obilno blagoslovljeno. Ali ste vse dobro razumeli?«
14 **Rimski oblastniki** so presenetljivo vedri odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, iz vsega srca se ti zahvaljujemo za tolikšno milost, ki si nam jo podelil prostovoljno iz Svoje neskončne ljubezni, ne da bi Te kaj takega upali prositi. Da smo to moč od Tebe tudi res prejeli, smo v trenutku, ko si nam jo s Svojo vsemogočno voljo podelil, tudi kar najbolj živo občutili. V nas se je razlila kakor ognjeni tok, hkrati pa smo začutili tolikšno moč vere in volje, da živo občutimo, da bi lahko v Tvojem imenu s svojo voljo celo gore zravnali v doline. Četudi je moč, ki si nam jo podelil, še tako mogočna, jo bomo zmeraj uporabljali modro in le v skrajni sili, tako kot si svetoval in nam jo samo v ta namen tudi kar najbolj milostno podelil. O Gospod in Mojster Jezus Jehova Sebaot! Ali je tako prav?«

154. Uporaba čudežne moči

1 **Jaz** sem rekel: »Seveda! Toda, če kdo izmed vas kdaj začuti v sebi večjo moč, jo lahko, seveda ob primernem trenutku in na pravem kraju tudi uporabi; pa naj se z njo ne postavlja, kaj vse zmore, temveč naj samo skrivoma pred malоštevilnimi in modrimi pričami stori res nekaj dobrega za ljudi. Kajti lahko vam podelim več kot le moč zdravljenja vseh človeških telesnih bolezni; kdor je to moč, tako kot vi zdaj, v celoti prejel, je z njo prejel tudi moč nad številnimi drugimi rečmi!
2 Toda tak naj se pred svetom s tem ne postavlja, da bi ga ljudje občudovali in mu potem na besedo verjeli vse, kar bi jim pridigal, temveč naj se tisti, kateremu sem podelil takšno višjo duhovno moč, zmeraj obrne Name in vpraša: 'Gospod, če je tudi Tvoja volja, da uporabim moč, ki si mi jo podelil, mi to sporoči v mojem srcu in Svojo vsemogočno voljo združi z močjo, ki si mi jo milostno podelil. Če pa tega ne želiš, potem mi to tudi sporoči po Svoji ljubezni, modrosti in milosti' Na takšno ponižno vprašanje bom zmeraj takoj odgovoril v srcu spraševalca z 'da' ali ne' in mu razločno oznanil tudi razlog, zakaj naj bi znamenje naredil ali pa ga opustil. Tisti, ki sem mu takšno moč podelil, bo tudi brez Moje polne privolitve čudež lahko storil, vendar ta ne bo koristil ne njemu in še manj tistim, pred katerimi bi ga storil - in to boste zlahka opazili. Kajti le delovanje tistega, ki bo z Menoj povsem povezan, bo zmeraj spremljal pravi blagoslov.
3 Pozorni bodite predvsem na to, kar sem vam in učencem nakazal že na Oljski gori; vsi, ki ljudem prenašate Moj evangelij, si ga prizadevajte prenašati zgolj z močjo besede. Kajti tisti, ki ga spreobrne beseda, je za Moje Božje kraljestvo večja pridobitev kakor na tisoče drugih, ki so bili prisiljeni sprejeti evangelij zaradi znamenj ali čudežev. Kajti čista beseda in njena svetloba se ohranita večno, znamenja pa minejo in za potomce, ki jih niso videli, niso vredna skoraj nič, saj lahko le slepo verjamejo v nekaj zgodovinsko nenavadnega, o resničnosti Mojega nauka pa jih ne morejo prepričati; druge, k prevari vedno zelo nagnjene brezdelneže še prehitro in prelahko zapeljejo, da skušajo delati

lažna znamenja in čudeže, priče čudežev pa zavajajo v najmračnejše praznoverje.
4 Toda čista beseda je že sama po sebi svetloba in ne potrebuje znamenja kot pričevanja o resnici, ki jo vsebuje, ker je prav takšna beseda največje znamenje vseh znamenj in največji čudež vseh čudežev.
5 Če pred vami ne bi počel drugega, kakor delal nenavadne čudeže, bi vam ti prav tako malo koristih kakor tisti, ki so jih pred vami v vaše zadovoljstvo celo pogosto delali magi in čarodeji, le da bi bili tisti, ki bi jih delal Jaz, še neprimerno bolj nenavadni kakor tisti, ki so vam jih prikazovali magi in čarodeji, in o katerih bi se lahko še dolgo pogovarjali.
6 Tisto, kar vas zdaj notranje tako razsvetljuje in vas je tudi oživilo, je bila zgolj Moja beseda, ne pa znamenja, ki sem jih velikokrat storil pred vašimi očmi. Če bi pred vami zdaj naredil še več čudežev, bi sicer strmeli nad njimi, toda takoj zatem bi Me vprašali: 'Gospod, kako si mogel narediti kaj takega, kako narediš, da na primer iz Tvoje besede in volje nastaneta kruh in vino?' Potem bi moral spet poseči po besedi in vam čudež razložiti tako, kot sem to pred vami še zmeraj storil, da ste lahko razumsko dojeli, kako sem lahko naredil kaj takega.
7 In če razsvetljuje že navadna beseda, in ne znamenje, toliko bolj lahko brez poprejšnjega znamenja to stori čista beseda polna resnice! Zato pa sta od nekdaj bila in tudi večno bosta poglavitna stvar in poglavitni življenjski pogoj zgolj beseda in ne znamenje!
8 Storjeni čudež, če je človeku podeljena moč, da ga naredi, tako kot zdaj vam, lahko resnično dobro učinkuje po Moji ureditvi samo tedaj, če ga tisti, ki ga je sposoben narediti, naredi skrivaj iz ljubezni do bližnjega in z namenom, da bi mu koristil v Mojem imenu. Jaz pa sem Tisti, ki to vidi, pa če se skuša čudež še tako prikriti in bom skrivnega čudodelnika nagradil toliko, kolikor je deloval v Mojem imenu.
9 Če boste bolnika zdravili vpričo ljudi s polaganjem rok, potem ste za pričanje o resnici Mojih besed storili več kot dovolj; na skrivaj, brez prič, pa lahko to storite večkrat na dan in odrešite trpeče trpljenja, ne da bi kateri od njih sploh vedel, kdo ga je odrešil muk. Povem vam: Takšno zdravljenje je Zame vredno več kakor stokratno razkazovanje v javnosti. Zato tudi vi uporabljajte moč, ki sem vam jo podelil, zmeraj po načrtu, ki sem vam ga razodel in blagoslovil vas bom za to. Ste dobro razumeli?«
10 Hvaležno so pritrdili in začeli resno premišljevati o vsem, kar sem jim pravkar povedal.
11 Nato je pristopil k Meni betlehemski **glavar** in rekel: »Gospod in Mojster! Glej, tudi jaz sem Rimljan, trdno verjamem Vate in Te zelo ljubim. Pravkar si desetim Rimljanom podelil nekaj izjemnega in jim tudi najnatančneje povedal, kako naj to uporabljajo. Ali bi ti bilo prav, če bi tudi meni podelil tolikšno milost? Zmeraj bi jo samo pravilno uporabljal, še zlasti v primerjavi z bahaškimi farizeji. Kajti ti ljudje obljubljajo zaslepljenemu ljudstvu, da bi lahko v skrajnem primeru obudili celo mrtve iz grobov, samo če bi hoteli in smeli. Vem, daje takšno govorjenje zgolj mlatenje prazne slame, brez prave podlage. Če bi imel takšno skrivno notranjo moč, bi že vedel, kaj naj bi z njo storil tem čvekačem!«
12 **Jaz** sem rekel: »To sem vedel že vnaprej, zato ti takšne moči še nisem podelil, saj zanjo še nisi dozorel. Toda zdaj imaš na voljo čisto besedo in jo

lahko uporabljaš, to pa je, kot sem že prej razumljivo povedal, neprimerno več vredno kakor delati čudeže. Najprej uspešno uporabljaj, kar imaš, drugo pa ti bo že dodano.«
13 Ko je **glavar** slišal, kar sem mu povedal, je zadovoljen rekel: »Tudi tako je dobro in prav. Gospod, zgodi se zgolj Tvoja volja!«
14 **Jaz** sem rekel: »To, prijatelj, je vredno več kakor tisoč narejenih znamenj!«
15 Ko sem to povedal, se je že dokaj zjasnilo in iz Jeruzalema so prispeli trije eseni, ki so nekje slišali, da je mogoče v Betaniji pri Lazarju zvedeti, kje naj bi se Jaz zadrževal.

155. Eseni zaupajo Gospodu svojo stisko

1 Nato smo mirno in kot po navadi opazovali raznolike jutranje prizore, več učencev pa se je pogovarjalo o podelitvi daru delanja čudežev desetim Rimljanom in jim skrivaj zavidalo.
2 Medtem je Lazarjev služabnik pripeljal na grič tri esene, ki so prišli iz Jeruzalema; najprej jih je predstavil Lazarju in šele ta jih je pripeljal k Meni.
3 Takoj sem jih vprašal, s kakšnim namenom so prišli, da bi to povedali pred pričami; kajti sam sem že dolgo vedel, zakaj Me iščejo in zakaj so Me zdaj obiskali.
4 Vsi trije so se takoj globoko priklonili pred Menoj in **eden** je rekel: »Gospod in Mojster, pred nekaj lunami so prišli k Tebi trije naši odposlanci in povedal si jim, da se je treba v naši zelo ugledni skupnosti ravnati po edini resnici, sicer nas bo kaj kmalu doletela vsa mogoča nesreča. Storili smo docela tako, kot so nam kot Tvojo voljo roteče prenesli odposlanci, ki so se vrnili od Tebe; odtlej nismo naredili nobenega lažnega čudeža več, ker so nam tisti, ki si jih odposlal, trdno zagotavljali, da bomo, kjer bo potrebno, lahko v Tvojem imenu uspešno izpeljali največja in prava znamenja, če bomo le natančno živeli po Tvojem nauku in po njem tudi ravnali.
5 Toda prav zato smo se zdaj znašli v mnogoteri hudi stiski in ne vemo, kako naprej; prvič, zdaj se dan za dnem k nam zgrinjajo različni ljudje z vseh koncev sveta in številni nam prinašajo umrle otroke, češ da naj jih oživimo: ko se to ne zgodi, jočejo in neznansko tožijo, želijo nas zasuti z zlatom, srebrom, dragimi kamni in biseri. Še tako dobri razlogi, ki jim jih navedemo, zakaj česa takega ne smemo več početi, so zaman in zaradi ljubega miru in varnosti smo prisiljeni mrtve otroke prevzeti, teh pa je bilo že pred štirimi lunami najmanj petsto.
6 Da smo po našem starem postopku te otroke različne starosti znova oživili, smo potrebovali nekaj let, še zlasti, ker so nam vsak teden prinesli vsaj še enega mrtvega otroka, pogosto tudi dva ali tri. Mrtve smo sicer poskušali v Tvojem imenu znova obuditi v življenje, toda čudež se ni zgodil in znova smo morali ravnati po starem.
7 Vendar je to šele prvi del naše stiske; drugi in še hujši je ta, da zdaj, ko smo začeli delovati in se ravnati po Tvojem nauku, nimamo v naših otroških vzgajališčih dovolj otrok za zamenjavo, ker smo jih zaradi Tvojih besed najvišje življenjske resnice, odpustili iz naših prostorov z njihovimi materami in dojiljami vred in poskrbeli, da jim ne bi nič potrebnega primanjkovalo. Številnim materam in dojiljam smo dali zlato in druge zaklade in jih odpustili,

potem ko smo jim za svoje novo ravnanje navedli pravi in njim razumljivi razlog.
8 To je bilo storjeno in tako, kot je bilo potrebno; toda kako naj zdaj v kratkem času v stiski, kakršni smo, sprejmemo še druge otroke in kljub temu vztrajamo pri Tvojem nauku, katerega resnica nas prežema? Gospod! Iz navedenega vidiš in to vidijo tudi vsi Tvoji učenci, v kolikšni zagati smo se znašli! Kako naj se ognemo nevarnostim, ki nam grozijo z vseh strani?
9 Gospod in Mojster, če nam ne boš pri tem čudežno pomagal, bomo kaj kmalu propadli. Opustili smo tudi vse obrede za vnovično oživljanje ljudi in druge čarovnije, toda ljudje kljub temu prihajajo od blizu in daleč in prosijo za nasvet in pomoč. Le malo se jih zadovolji s čistim poukom, večina zahteva dejanja, kakršna smo opravljali prej - tega pa mi ne želimo več, ker smo se trdno in resno odločili, da bomo strogo in tako čisto, kot je le mogoče, živeli in ravnali po Tvojem nauku.
10 Ah, dandanes je zelo težko biti pravi človek v svetu, ki se po eni strani spoprijema z neznansko zaslepljenostjo ljudi, saj se jim o resnici niti ne sanja, po drugi strani pa ima človek sam pri sebi opraviti s kot sonce najsijajnejšo in najbolj živo resnico in se mora zanjo bojevati. Ne bom govoril o gmotnih izgubah, ki smo jih imeli, ko smo se prizadevali za čisto resnico, saj premoženja imamo še zmeraj več kot dovolj, temveč o drugih zadregah, ki jih je iz dneva v dan več in iz katerih ne najdemo izhoda. Gospod in Mojster, na vso moč Te prosimo za nasvet in resnično pomoč!«

156. Gospod svetuje esenom

1 **Jaz** sem odgovoril: »Vem in tudi vidim, da ste zdaj pred ljudmi zašli v veliko zagato, v katero ste tudi morali zaiti; to se zgodi s človekom, ki si je prej pri ljudeh skušal pridobiti sloves in pomembnost z vsakovrstnimi zvijačami, posvetno pametjo in prevaro zato, da bi od njih izvabil velike zaklade, pozneje pa spoznal pravo pot do tega, kako naj se notranje izboljša. Ljudi ne želi več varati in slepiti, resnice pa se jim tudi ne upa priznati, da mu ti vsi jezni ne bi rekli: 'O ti bedni slepar! Če zdaj priznavaš resnico, po njej govoriš in ravnaš, zakaj nisi tako ravnal že od začetka svojega početja? Kaj slabega smo ti naredili prej, da si nas leta in leta gnusno slepario? Zdaj popravi prevaro, ki si jo zagrešil nad nami, sicer ne boš ubežal našemu pravičnemu maščevanju!'
2 Da, prijatelj, tako zelo neprijetno zmeraj govori vest tistemu, ki skuša z zvijačo in prevaro izrabljati lahkoverne ljudi in to s svojo posvetno zabitostjo tudi uresničuje. Vest, ki je najbolj notranji življenjski duh in duh resnice v človeku, pri takšnem človeku nazadnje otopi in potem človek zaslepljene ljudi čedalje bolj vara.
3 Kaj bo, ko bo prišel za vse ljudi dan popolne resnice? Kam bodo ubežali pred tistimi, ki so jih tako pogosto in tako brezobzirno varali in jim lagali? Resnično, to bo hud pobeg in ubežniki bodo kričali: 'Gore, zrušite se na nas, da nas ne bo dosegla svetloba resnice sodnega dne in skrijte nas pred očmi tistih, ki smo jih tako pogosto najbolj podlo varali in jim lagali!'
4 Vam, ki ste zaradi čiste resnice opustili velike goljufije, pa povem: na tem svetu je mogoče marsikaj povsem popraviti z dejanji ljubezni, toda na drugem svetu, v katerem bo razkrito vse, celo najskrivnejše misli v duši, pa bodo

prevaranti in lažnivci morali prenesti najhujša ponižanja in bodo neznansko osramočeni pred očmi vseh pravičnih.
5 Celo Zame je zahtevno dati vam pravi nasvet in vam tudi ustrezno pomagati, kajti Jaz kot najbolj živa resnica sama ne morem preprosto olepšati in prekriti vaših preteklih dejanj in početja, ter pustiti ljudi v zmoti, v katero ste jih zapeljali. Vsem, ki bodo prišli k vam, povejte po pravici, poučite jih prav, povejte, da sem vam to svetoval tudi Jaz in jim navedite pravi razlog, zakaj zdaj mislite, želite in ravnate drugače kakor nekoč, ko ste bili še daleč od resnice; povejte jim tudi, da vas ni slaba volja, temveč samo nekakšna dobronamernost pripravila do tega, da človeštvo, ki brezupno trpi in tava v temi, s svojim znanjem in izkušnjami usmerite v stvari, spretnosti in nauke, v katerih so številni ljudje našli tolažbo. Ker pa ste se zdaj z Mojo pomočjo dokopali do čiste resnice, jo želite prenesti čisto in živo tudi njim, ki so vam ves čas zaupali, ker jim bo večno koristila bolj kakor vse, o čemer ste jim govoričili prej.
6 Ko boste ljudem povedali resnico, se ne bodo jezili, temveč vam bodo prisluhnili in pozneje postali vaši pravi prijatelji; da tega, česar niste imeli prej, tudi niste mogli nikomur dati, bo razumel vsak človek, ki ima vsaj malo pameti, zato vam tudi ne bodo zamerili.
7 Ostanite zvesti resnici, kajti samo ta vas lahko odreši in vas bo odrešila pa tudi zavarovala pred posledicami. Po eni strani živeti v resnici, po drugi pa si z lažjo služiti vsakdanji kruh, to se prav tako malo ujema kakor dan in noč ali življenje in smrt. - Ste Me dobro razumeli?«
8 **Trije eseni** so rekli: »Gospod in Mojster, dobro smo Te razumeli in tudi spoznavamo, da imaš v vsem povsem prav; toda kaj bomo storili s petsto mrtvimi otroki? Ali naj jih pokopljemo ali pa z različnimi izgovori vrnemo staršem ali sorodnikom, ki so večinoma še v našem kraju? To nas najbolj teži; po eni strani si ne želimo tistih, ki upajo, poslati domov ne potolaženih in razžaloščenih, po drugi strani pa nam vest pravi, da mi, ki smo sprejeli čisto resnico, ne smemo še naprej varati ljudi in jih zatirati, saj so bili že zelo prevarani in zatirani. Če bi jim kar nenadoma povedali vso resnico, bi jih onesrečili - če pa bi še naprej delali tako kakor prej in bi žalujoče osrečili, bi jih - in po njih še druge - na novo okrepili v nekdanjem praznoverju in še globlje potisnili v temo. Gospod, kakšna bi bila zlata srednja pot, da se upajoči ne bi od nas poslovili še bolj žalostni in znova prevarani?«
9 **Jaz** sem rekel: »Tudi v tem primeru je težko najti srednjo pot; toda ker ste zares opustili vse svoje stare prevare in hočete v prihodnje hoditi le po poti polne Božje resnice, ki je zdaj prišla na ta svet po Meni, bom Jaz sam nekaj storil za vas. V nekaj dneh bom prišel k vam in potem se bo že pokazalo, kaj je mogoče storiti. Zdaj pa lahko greste in svojim bratom poveste vse, drugo pa bodo ustrezno resnici že postopno dojeli.
10 S temi Mojimi besedami so bili vsi trije zadovoljni, zahvalili so se Mi za poduk, za pravi nasvet in obljubo, da jih bom v nekaj dneh obiskal, ter se še pred sončnim vzhodom odpravili po svoji poti. V Betaniji niso zajtrkovali, ustavili so se šele pri gostilničarju v dolini, tam zaužili kruh in vino in se s tamkajšnjimi služabniki pogovarjali o marsičem, kar so jim ti povedali o Meni, ter se nato po nekaj urah podali na pot v Betlehem.

157. Kramarji iz Damaska

1 Nato smo nemoteno še naprej opazovali jutranje prizore, saj je bilo jutro tokrat nadvse čisto in jasno, ker je nočna nevihta povsem očistila ozračje.
2 Tako je bilo mogoče dobro razločiti najvišje vrhove daljnih Alp in drugih gora, kar dotlej zaradi sopare v zraku ni bilo mogoče in tako smo lahko to jutro z našega griča uživali v malokdaj videnem veličastnem razgledu. Le tu in tam, kjer večji požari, ki jih je zanetila nočna nevihta, še niso pogasnili, je bil zrak zamegljen zaradi dima, vendar to ni motilo čudovitega razgleda.
3 Ko smo tako z griča mirno opazovali pokrajino, je glavar na široki vojaški cesti, ki se je vila od Betanije navzgor proti Jeruzalemu, zagledal množico ljudi z različnimi tovornimi živalmi - osli, konji, voli in kamelami. Lazarja je vprašal, kaj naj bi ta karavana pomenila in od kod naj bi prihajala.
4 **Lazar**, tudi sam presenečen nad množico ljudi ob nenavadnem času, je odgovoril: »Dobri moj prijatelj, tega tudi sam ne vem. Tako velika karavana ob tem času je nekaj nenavadnega. Predaleč so še, da bi bilo mogoče razpoznati, ali so v njej Judje, Grki, Perzijci ali Egipčani. Ne bilo pa bi prav, če bi se ustavili tukaj v Betaniji ali celo v mojem prenočišču, saj bi jih moral preusmeriti v dolino k prijatelju in sosedu.«
5 Oglasil se je **gostilničar iz doline**, ki je bil tudi navzoč: »O moj ljubi brat, to karavano, katere konca še niti ni videti, bi težko postregel in še teže prenočil. Ti pa imaš v tem kraju, ki je večinoma tvoja last, sedem velikih gostišč, da ne govorimo o tvoji veliki domačiji. Poleg tega je tukaj še več manjših gostišč in tako lahko tako veliko karavano veliko prej in laže postrežete ter jo za krajši čas prenočite kakor jaz v dolini. Sicer pa ni rečeno, da se bo ta karavana, ki se je odpravila na pot še pred sončnim vzhodom, tukaj tudi ustavila. Počakajmo in pokazalo se bo, kaj naj storimo.«
6 Nato se je **Lazar** obrnil k Meni in vprašal: »Gospod in Mojster, povej nam že, kakšna karavana je to, kam gre ob tem času in od kod prihaja?«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Aj, aj, kaj nam mar ti kramarji iz Damaska, ki z izdelki svojega truda potujejo le mimo k mestom na obali, da bi jih tam prodali! Naj kar mirno gredo mimo.«
8 S temi besedami sem glavarja, Lazarja in gostilničarja iz doline pomiril in nato smo lahko znova mirno opazovali karavano, ki se je bližala našemu kraju in po poti dvigovala kar zajeten oblak prahu; kajti na vojaških poteh v Judeji, ki so bile nenehno obremenjene, je bilo zmeraj precej prahu. Nevihtni vihar ga je večji del dvignil v zrak in odnesel daleč, kljub temu pa ga je na poti še zmeraj veliko ostalo.
9 Ko je predhodnica dosegla kraj in nadaljevala pot ne da bi se ustavila, se je nad obzorjem v daljavi že dvignilo sonce in osvetlilo vso pokrajino; celo cestni prah, osvetljen s sončnimi žarki, je bil videti lep.
10 In **glavar** je dejal: »Ah, svetloba pa res poveliča vse, kar osvetli! Celo cestni prah, ki ni prav nič mikaven, je v teh sončnih žarkih videti iz daljave kakor nekaj osvežujočega!«
11 Jaz sem rekel: »Da, da, tvoja pripomba je res dobra in poučna! Posvetni ljudje so v marsičem podobni temu cestnemu prahu. Stežka naredijo kaj dobrega in poti življenja polnijo s svojo neznatnostjo, kljub temu pa marljivega in zavzetega popotnika življenja ovirajo pri tem, da bi delal dobro. Le prava nevihta sodbe pripravi takšne ljudi k delovanju, očisti življenjske poti in

odnese prah na prostrane travnike, njive in polja, tam pa tudi iz njega kmalu nastane rodovitna prst.
12 Tudi ti posvetni prašni ljudje so lepi na pogled, če jih osvetli luč življenja. Toda s pravim življenjskim popotnikom se lahko primerjajo le kot rodovitna prst. Dokler pa so v čistem zraku življenja zgolj sijoč nekoristen cestni prah pod sončnimi žarki, ko svetloba osvetljuje zgolj njihovo zunanjost, ne pa tudi notranjosti, so pravemu življenjskemu popotniku zmeraj v breme. Zelo so podobni farizejem in drugim poganskim malikovalskim svečenikom, ki se zmeraj, ko se nad njimi ali okoli njih dvigne vihar življenja ali zavrtinči kakšna druga življenjska dejavnost, dvignejo tudi sami ter obremenijo in onesnažijo življenjske poti in popotnike, luč, ki osvetljuje pot, pa zastirajo in slabijo.
13 Iz neke razdalje se tako osvetljeni še zdijo sprejemljivi, marsikdo bi celo pomislil in rekel: 'Kljub vsemu so dejavni in polni svetlobe' - toda v resnici ni tako. Ne glede na to, ali ležijo mirno po tleh ali pa jih veter dvigne v zrak, so sami po sebi lenobni in nedejavni. Kadar so v zraku, so življenjskemu popotniku zmeraj v breme in kjer se da tudi škodljivi. Zato tudi vsi vi, ki boste hodili po Mojih poteh življenja, pazite na to in bodite previdni; ogibajte se znanih širokih posvetnih poti in raje uporabljajte ozke steze, na katerih ni prahu; po njih stopajte mirno, potrpežljivo in sproščeno, pa ne boste imeli toliko težav s posvetnim cestnim prahom.
14 Če pa se boste na življenjskih poteh vedli tako kakor ta karavana spodaj, ki hodi mimo po široki vojaški cesti naglo in hrupno, da bi čim prej prispela v kraj, kjer si obeta, da bo pobrala posvetni dobiček, se boste morali tudi vi sprijazniti s številnimi nadležnimi in hudimi boji s tem prahom. Upoštevajte nauk, ki ste ga prejeli ob tej priložnosti, saj vam bo prišel zelo prav.«
15 Nato se je oglasil **glavar**: »O kako resnične in pravilne so bile znova, o Gospod in Mojster, te Tvoje besede! Na poteh življenja je vsepovsod obilo nadležnega posvetnega prahu. ki pa že komaj prenašamo in treba je biti zelo previden, da ga pri hoji ne dviguješ preveč. O, prav ta poduk si bom še posebno zapomnil!«
16 **Jaz** sem rekel: »Stori tako, pa boš lepo napredoval in ohranil jasen pregled!«
17 Ko sem to povedal glavarju, je prišel tudi sel in nas povabil k zajtrku.
18 Ker pa vsa karavana še ni šla mimo, sem (**Jaz**) rekel: »Naj gre ta zaprašeni in hrupni svet do konca mimo tega kraja; kajti če bi se takoj zdaj odpravili navzdol, bi postal marsikdo pozoren na nas in nas spraševal to in ono; če pa bomo tu še malo počakali, se bomo tej nevarnosti ognili.«
19 Navzoči so se s tem spet strinjali; na griču smo počakali še približno slabe pol ure, da je šla vsa karavana mimo, nato pa smo se nemoteno odpravili navzdol v hišo na zajtrk.
20 Ko smo prispeli ustrezno razvrščeni, smo posedli za veliko mizo in ko sem blagoslovil jedi in pijačo, smo začeli uživati obilen in okusno pripravljen zajtrk. Rimljanom je zelo teknilo vino, tako da jim je naš Lazar z veseljem kar nekajkrat napolnil kupe.
21 **Agrikola**, ki mu je vino razvezalo jezik, Mi je rekel: »Gospod in Mojster, oprosti, ker sem že pri zajtrku spil nekaj več kup vina; toda to sem s sopotniki storil zato, da bi laže prenesel skorajšnje slovo od Tebe. O, če bi le lahko za zmeraj ostal pri Tebi! Za to bi dal vse svoje gmotne dobrine in posvetne časti!«
22 **Jaz** sem rekel: »Tvoja želja in volja Mi pomenita toliko, kot da bi to tudi res storil; toda Meni in drugim ljudem boš bolj koristil kot skrbnik zemeljskih

dobrin, ki so ti zaupane in duhovnih zakladov, ki so vam vsem tukaj dani v last. Če boste vse to modro uporabljali po Mojem nasvetu, bom tudi Jaz v duhu pri vas in vam bom vedno dal, kar boste potrebovali. Nekoč v Mojem kraljestvu pa boste ob Meni kot Moji resnični prijatelji večno prebivali in delovali. To si zapomnite v srcu, da vam bo v tolažbo in bo krepilo vašo dušo.«
23 Nato smo vstali od mize, nad Rimljane sem položil roke, jih blagoslovil in okrepil. Vsi so se razveselili in opogumili, ter se mi glasno zahvalili za vse, kar jim je bilo dano v teh nekaj dneh.

158. Slovo od Lazarjeve hiše

1 Poklical sem Rafaela in mu namignil, naj poskrbi za nemoten odhod Rimljanov.
2 **Rafael** je rekel: »Gospod! Tvoja sveta volja polna večne in neskončne moči in oblasti, je v meni že uresničena. Poglejte tja na prostrano dvorišče in videli boste, da je vse že kar najbolje opravljeno. Tudi mladi že sedijo na ustreznih tovornih živalih in čakajo na odhod, predvsem pa, da bi v tem življenju še enkrat videli pravega Očeta, se Mu zahvalili za vse in Ga prosili, naj se v Svoji očetovski ljubezni zmeraj milostno spomni nanje.«
3 Po teh Rafaelovih besedah so vsi vstali, pohiteli na prostrano dvorišče in strmeli nad pravim čudežem.
4 Stopil sem k mladim in jih blagoslovil, ti pa so se Mi v solzah zahvaljevali; hoteli so se zahvaliti tudi na glas, vendar jim je to zaradi solz ljubezni komaj uspevalo.
5 **Jaz** pa sem jih zelo prijazno nagovoril: »Otroci! Razumem notranjo, živo govorico vaših src, ki Mi je neprimerno ljubša kakor najlepše izgovorjene besede; vztrajajte pri tej ljubezni in kot vaš resnični Oče bom v duhu z vami, vas poučeval in vzgajal s Svojo živo besedo. Amen.«
6 Potem sem Rafaelu znova notranje namignil in zajahal je tovorno žival, se postavil pred mlade in karavana se je pod njegovim vodstvom odpravila proti Tiru.
7 Nato so svoje živali zajahali še Rimljani in njihovi služabniki, z njimi pa tudi vsi spreobrnjeni farizeji z ženami in otroki vred in seveda tudi vsi drugi navzoči, ki so bili povezani z Rimljani; tudi ti so se Mi s solzami v očeh zahvaljevali za izkazano milost in velika dobra dela.
8 Stopil sem še k Rimljanom, jim podal roko in svetoval, naj sledijo Rafaelovi karavani, ki jih bo pripeljala do Cirenijeve palače v Tiru. Tam jim bo Cirenij dal koristna navodila, kako naj se znajdejo na morju.
9 Agrikola se Mi je zahvalil za napotke in Me v naglici vprašal, kaj bo počel potem Rafael.
10 Toda **Jaz** sem mu prijateljsko odvrnil: »Ne skrbi zanj, kajti on je duh in ve, kaj naj počne po Moji, njemu povsem znani volji. Če ga boste kadar koli poklicali v ljubezni do Mene, vam ne bo odrekel ne nasveta ne dejanja. - Zdaj pa se odpravite tudi vi!«
11 Nato so se poslovili še od Lazarja in vseh drugih, ki so še ostali in se začeli odpravljati. Rimljane so pospremili tudi glavar, njegovo spremstvo in trije gostilničarji, še prej pa Mi izkazali ljubezen, hvaležnost in čast, kajti vedeli so, da v Betaniji ne bom več dolgo.

12 In tako so Betanijo znova zapustili številni gostje, ostali smo le Jaz s Svojimi starimi učenci, Judje iz Grčije in nekaj Janezovih učencev. Šele tedaj sem jim zaupno povedal, da se bom odpravil v Jeriho in deset drugih znanih mest, učenci pa naj se sami odločijo, ali Mi bodo sledili. Vsi so se mi hoteli pridružiti in velel sem jim, tako kot tudi vsem v Lazarjevi hiši, naj nikomur ne povedo, kam bom odšel. Vsi so Mi zagotovili, da bodo ravnali po Moji volji.
13 Tudi Marija iz Magdale (Magdalena) Me je prosila, da bi Me spremljala.
14 **Jaz** sem ji odvrnil: »Marija, kot sem ti obljubil, je to povsem prepuščeno tvoji volji, vendar da se slepi svet ne bi zgražal nad nami, bi bilo boljše, če bi ostala tukaj, v Lazarjevi hiši in namesto da stopaš ob Meni, Mi raje sledi v srcu. Bratovi sestri te imata radi in lahko jima boš pri marsičem pomagala, to pa bo Zame tako, kakor da bi služila Meni. Toda tega ti ne zapovedujem, temveč povsem prepuščam tebi - stori, kar ti je ljubše.«
15 **Magdalena** je odgovorila: »Gospod! Odslej bom vedno ravnala samo tako, kakor je ljubše in ustreznejše Tebi, zato bom, dokler se kmalu ne vrneš k Lazarju, ostala tukaj in Ti sledila v srcu. Toda vsi Te prosimo, o Gospod in Mojster, da se čim prej vrneš k nam. Kajti brez Tebe bosta naše bivanje in življenje prav žalostna.«
16 **Jaz** sem rekel: »Marija, čeprav telesno ne bom pri vas in med vami, bom kljub temu pri vas navzoč in bom tudi deloval in to v duhu; kajti v duhu sem vse navzoč, saj moram v večni neskončnosti ohranjati in urejati vse stvari. Če ne bi bil vse navzoč v duhu, bi vse obstoječe izginilo in v vsej neskončnosti ne bi bilo bitja in to zdaj že tudi razumeš. Kajti z močjo Moje vse oživljajoče in v vsem delujoče volje sem Jaz sam od vekomaj vse v vsem in vse je v Meni! Oče, ki Me je poslal na ta svet kot Sina človekovega, je v Meni. Jaz in On nisva dva, temveč eno. Tako je Očetova volja tudi Moja volja in ta deluje vsepovsod.
17 Očeta samega po sebi ne more videti noben človek; brez Mene Ga tukaj ne bi bilo in tudi Njega brez Mene ne, kajti Jaz in On sva eno bitje. Kdor pa zdaj vidi in sliši Mene, hkrati vidi in sliši tudi Očeta. Kajti Jaz sem se, kot Oče s Svojo voljo, sam odposlal v ta svet. Zato blagor vam, ki verujete Vame; kajti kdor veruje Vame, ta veruje tudi v Očeta, ki Me je odposlal, in Ta mu bo zato dal večno življenje.
18 Če boste te besede prav upoštevali, boste veseli v svoji čudi; kajti zavedali se boste, da sem kljub telesni odsotnosti vendarle pri vas in bom pri vas tudi ostal. Marija, si Moje besede dobro razumela?«
19 Marija je odgovorila: »Da, Gospod in Mojster, Oče, Sin in Duh! Zato pa Ti bom toliko laže in odločneje sledila v srcu!«
20 Nato sem se obrnil na Svoje učence in dejal (**Jaz**): »Doslej sem kot Gospod in Mojster deloval sam in vi ste bili zgolj neme priče vsega, kar sem učil in storil; toda odslej boste tudi vi, vidno pred očmi sveta, delovali z Menoj tako, kakor deluje z Menoj Rafael. Zdaj pa se le odpravimo od tod!«
21 Takoj smo ubrali pot proti dolini, po kateri človek zlahka v pol ure prispe do gostilničarja. Do njega so Me pospremili Lazar z obema sestrama in Marijo iz Magdale: gostilničar, ki Me je že od daleč zagledal, Mi je razširjenih rok z vso družino prihitel naproti ter Mi prenesel številne pozdrave Rimljanov. Na kratko smo se ustavili pri njem in na njegovo prošnjo sem blagoslovil njegove otroke in vse člane njegovega gospodinjstva in za to so Mi bili vsi kar najbolj hvaležni.
22 Nato so se Lazar in njegovi poslovili in odšli v svojo hišo v Betaniji, tam pa jih je že čakalo kar veliko dela.

159. Na poti v gostišče

1 Pri gostilničarju v dolini je bil tudi gostilničar iz velikega gostišča ob vojaški cesti, ki je peljala v Tir in k drugim krajem ob morju. Rimljani so se namreč od tod odpravili na sever po poti, ki pelje v Galilejo - in to pot je ubral tudi Rafael z mladimi. Zato se gostilničarju ob južni vojaški cesti ni mudilo domov. Ker pa sem se z učenci nameraval odpraviti po tej poti, da bi prišel v kraje, ki sem jih izbral tokrat, se je tudi gostilničar, ki ga že šestnajst dni ni bilo doma, odpravil z nami in Me že vnaprej prosil za milost, da bi tisti dan sprejel gostoljubje njegove hiše.
2 In **Jaz** sem mu rekel: »To bomo sprejeli, toda prenočili pri tebi ne bomo, saj moramo še danes priti čim dlje, ker nas čaka zelo pomembno delo.«
3 Gostilničar je bil z odgovorom zadovoljen in Me vprašal, ali naj pohiti naprej, da bi bilo ob Mojem prihodu že vse pripravljeno in se ne bi morali zadržati več, kot je nujno.
4 In **Jaz** sem rekel: »Prav imaš, prijatelj - če boš lahko šel veliko hitreje kakor mi, potem kar pohiti, kajti mi hodimo zmerno. Ker imaš tako dober namen, tudi Jaz želim, da te noge ne bi izdale, zato le poskusi, za koliko nas boš prehitel.«
5 Nato je gostilničar, ki je bil visok mož z dolgimi nogami, zelo pospešil korak in že po pol ure hoje ga nismo več videli; tako je prišel v svoje gostišče več kot uro pred nami.
6 Doma mu njegovi kar niso mogli nehati pripovedovati, kaj vse hudega so doživeli v času, ko ga ni bilo. Predvsem jih je - tako kot vse prebivalce kraja - ponoči izredno prestrašila prava ognjena nevihta, ki je hudo poškodovala precej hiš v okolici, tako da so skoraj omedleli od strahu in malodane umrli.
7 Toda **gostilničar** je rekel: »Vse to vem, o tem bomo še govorili, ko bo za to pravi čas, toda zdaj imamo pomembnejše opravke. V slabi uri bo prispel veliki Gospod in Mojster z učenci, poskrbite za okusno in izdatno kosilo za najmanj štirideset ljudi. - Pohitite, da bo ob prihodu našel že vse pripravljeno. Kajti dobro veste, koliko dobrega je lani storil naši hiši in zdaj je naša največja dolžnost, da se mu kar se da zahvalimo.«
8 Komaj je gostilničar to povedal, že je mlado in staro hitro poprijelo za delo, in kmalu je bilo vse pripravljeno tako, da nas je ob našem prihodu že čakalo obilno in zelo okusno kosilo.
9 Na poti k omenjenemu gostišču se ni pripetilo nič posebnega, zato tudi ni nujno, da bi to posebej omenjali. Učenci so se pogovarjali o vsem, kar se je v teh dneh zgodilo v Jeruzalemu in okolici in Me kmalu začeli prositi, naj jim podrobneje pojasnim to in ono; ustregel sem jim in tako je bila ta sicer nekoliko dolgočasna pot prav zanimiva.
10 Približno nekaj juter zemlje od gostišča sta na tleh sedela prava poklicna berača in nas prosila miloščine.
11 Toda **Jaz** sem jima rekel: »Ni prav, da tukaj prosjačita, saj sploh ne potrebujeta miloščine! Zakaj sta dala svoje hiše in posesti blizu Samarije za drag denar v najem in denar za oderuške obresti posojata v menjalnici; obogatela sta, zdaj pa v revnih oblačilih prosita tu na tujih tleh, da bi si še kaj prihranila ob svojih visokih oderuških obrestih in s tem opeharila prave reveže te okolice! Ali kot juda nista razbrala iz postave, da je treba nadvse ljubiti Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe? Ali človek živi in ravna po postavi, če

počne to, kar vidva zdaj? Hinavca in goljufa, takoj vstanita, sicer se vama bo hudo godilo!
12 Le tistemu, ki je res reven in zaradi visoke starosti ali ohromljenih udov ali čutov ni zmožen delati, je dal Bog pravico, da se opre na usmiljenje bogatejših ljudi. In kdor takšnemu nekaj da, mu bo povrnil tudi Bog, revežu pa blagoslovil dar in ga nagradil za potrpežljivost, s katero prenaša revščino. Bog bo tudi tistega, ki vama je v svoji nevednosti dal kakršno koli miloščino, ker je mislil, da sta res uboga, nagradil za njegovo usmiljenje, toliko bolj in ostreje pa kaznoval tukaj in onstran vaju, goljufa in hinavca.
13 Velja tudi: 'Kdor je dobrega srca in preroku in učitelju da kakšno plačilo ali mu kaj daruje, bo nekoč požel prerokovo plačilo.' Sta morda preroka, ki vaju je navdihnil Božji duh in zato z nebeško lučjo razsvetljujeta tiste na Zemlji, ki blodijo v noči svojih grehov? O, to nikoli nista bila, vendar sta večkrat - da bi iz lahkovernih ljudi izvabila čim več miloščine - zatrjevala, da že dolgo pripadata veri zaslepljenih saducejev, čeprav še niti v Boga ne verjameta. Zato vaju je treba toliko bolj kaznovati, ker pravim revežem iz okolice odžirata, kar bi jim pripadalo. Takoj vstanita, sicer bosta spoznala moč Tistega, ki vama je to govoril!«
14 Berača sta nemudoma vstala, ker sta čutila, da sta razkrita.
15 In eden od njiju, ki Mi je v duši pritrjeval, je rekel (**berač**): »Gospod! Gotovo si velik modrec in celo prerok, saj po nobeni drugi poti nisi mogel zlahka izvedeti, kako je z nama. Kar zadeva mene, se ti zahvaljujem za te prave besede in ti zvesto in javno obljubljam, da nikoli več ne bom ne samo beračil, temveč se bom s svojim premoženjem spomnil tudi vseh revežev v tej okolici in jim desetkratno povrnil vse, za kar sem jih prikrajšal. Če pa si res prerok in tako Božji prijatelj, potem prosi tudi zame, naj mi On odpusti grehe!«
16 **Jaz** sem rekel: »Pojdi in stori, kar si Mi zdaj obljubil in grehi ti bodo odpuščeni!«
17 Nato se je oglasil še **drugi berač**: »Ali lahko tudi jaz pričakujem odpuščanje svojih grehov, če bom storil to, kar bo moj sosed?«
18 **Jaz** sem rekel: »Ti boš moral žrtvovati veliko več, če boš hotel doseči odpuščanje svojih hudih in številnih grehov! Kajti tvoj sosed je premoženje, ki ga ima, pošteno podedoval, ti pa si si ga kakor kakšen cestni razbojnik sramotno prilastil s stiskanjem ubogih vdov in sirot. Zato premisli, kako boš poravnal in izbrisal takšno krivico pred Bogom in ljudmi, kajti brez tega ti grehi ne bodo nikoli odpuščeni!«
19 Ko je **drugi berač** slišal te Moje besede, je bil hudo v zadregi in nazadnje rekel: »Potem mi ne preostane drugega, kot da res postanem pravi berač!«
20 **Jaz** sem rekel: »Dokler si še krepak za delo, to ne bo potrebno. Pojdi in začni delati in našel boš svoj vsakdanji kruh.«
21 Nato se je oglasil **prvi in boljši berač**: »Pojdiva in tudi ti stori, kot ti je svetoval ta resnični prerok; in ko boš storil vse, kar je potrebno, boš pri meni našel oskrbo in delo.«
22 In **Jaz** sem dodal: »Kar bo ta našel pri tebi, če bo poravnal vso škodo, ki jo je povzročil, to boš v svojem času tudi ti našel pri Meni! Toda zdaj pojdita in naredita, kar sta Mi obljubila.«
23 Berača sta se priklonila in se z naglimi koraki odpravila čez gore v svoj kraj.
24 Tudi mi smo nadaljevali pot in kmalu prispeli v veliko gostišče. Že, ko smo se mu približevali, nas je zagledal nadvse ljubeznivi gostilničar in nam

razširjenih rok prihitel naproti. Ko nas je dosegel, se Mi je zahvalil za milost, ki je bila z Mojim obiskom dodeljena njegovi hiši.
25 **Jaz** sem mu rekel: »Da, tvoja hiša je zdaj res deležna velikega blagoslova, toda zaradi tega ti še ne bi bilo treba zaklati teleta, da bi pripravil kosilo Zame in za Moje učence, kajti Zame sta pomembna samo plemenito srce in dober namen; kjer najdem to, tako kot pri tebi, ni treba zaklati teleta in ga speči ter pripraviti še druge okusne jedi. Ker pa si to storil z veseljem, saj si vedel, da bom opoldne tvoj gost, sem vesel tvoje pozornosti. Toda dlje se v tvoji hiši ne bomo zadržali, saj nas čaka še dolga pot.«
26 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, vse naj se zgodi po Tvoji volji, tako kot Ti je prav! Jaz in družina smo se nekoliko bali, da si morda ubral katero drugo pot, kajti po Mojem predvidevanju bi moral z učenci prispeti sem že pred dobre pol ure.«
27 **Jaz** sem odgovoril: »To bi se tudi zgodilo, če ne bi moral vaše vojaške ceste očistiti neke stare nesnage. Takšno dobro in potrebno delo nas je nekoliko upočasnilo in zato sem prispel semkaj pozneje, toda kljub temu še zmeraj pravočasno.«
28 **Gostilničar** je rekel: »Toda Gospod in Mojster, zakaj si se sploh lotil tako umazanega dela, kot je čiščenje ceste - to namreč opravljajo naši najnižji hlapci?«
29 **Jaz** sem rekel: »O prijatelj! Če ne bi čistil vaših življenjskih poti, jih pometal in urejal, ne bi bil mogoč blagoslov vaših duš! Jaz sem namreč prvi, najboljši in najprimernejši tlakovalec in čistilec poti! Tam, kjer ne utrem in očistim poti, tam poti ni, ali, četudi se zdi, da je, je polna nesnage in zamočvirjena, da po njej ne more noben popotnik - mora se obrniti ali pa zadušiti v globokem blatu. Dobro premisli povedano in potem boš že razumel, kako in zakaj sem pravi mojster za utiranje poti.«
30 Gostilničar prispodobe sicer ni razumel, toda Moji učenci so mu jo kmalu pojasnili; nato smo se podali v hišo in tam zaužili okusno pripravljeni obed. Vino je gostilničarja in njegove družinske člane razvedrilo in jim razvezalo jezike, zato se Mi je gostilničar tudi toplo zahvalil za »čiščenje ceste«. Pri njem smo ostali poldrugo uro in gostilničarjeve ljudi poučili o marsičem, nato pa se hitro odpravili naprej.

160. O Božji službi in učinkoviti molitvi

1 Ko pa smo hodili skozi kraj, so nas opazili številni ljudje in nas prepoznali; marsikdo Me je namreč poznal še od Mojega lanskega obiska, drugi pa, ker so Me videli v Jeruzalemu. Pristopili so k Meni in Me prosili, naj ostanem v kraju vsaj eno noč in tudi pomagam številnim bolnim. Kajti znamenje, ki so ga pred nekaj dnevi videli ponoči in prava ognjena nevihta to noč sta na številne šibke in posebno boječe ljudi vplivali tako slabo, da zdaj ležijo hudo bolni; krajevni zdravnik jim ne more pomagati, saj bolezni ne prepozna in tako tudi ne ve, katero zdravilo naj jim da.
2 Obstal sem in rekel tistim, ki so me ustavili (**Jaz**): »Ali niste slišali, da je Bog vsemogočen in usmiljen? Zakaj ne molite k Njemu in Ga res prosite pomoči, če ste v težavah?«
3 **Eden** od njih je odgovoril: »Ljubi Mojster, to si sicer prav povedal, saj tebi Bog izpolni vse, za kar Ga na svoj skrivni način prosiš. Toda mi, ljudje, lahko

darujemo, molimo in prosimo, kolikor hočemo in zmoremo, a zaman, kajti Bog nas ne upošteva, čeprav kar se da zvesto izpolnjujemo in spoštujemo Mojzesove zapovedi. Podobno je bilo tudi v času prerokov: Bog je uslišal samo prošnje izbranih prerokov, laiki so lahko molili in prosili vse življenje za to ali ono, vendar niso bili uslišani. O, tisočkrat ljubše bi nam bilo, če bi Bog v stiski uslišal naše prošnje, kot da bi morali mi, ki nas Bog ni uslišal, potem iskati pomoč pri šibkih ljudeh, ki lahko le redkokdaj pomagajo. Toda kaj naj bi storili drugega, ker še predobro vidimo, da nam ob hudi stiski vse naše molitve in prošnje ne prinesejo pomoči?«
4 **Jaz** sem odgovoril: »S takšnimi praznimi opravičili pri Meni res ne boste nič opravili! Skoraj povsem vam manjka vere in resničnega živega zaupanja v Boga, zato Bog tudi ne uresniči vaših prošenj in se ne zmeni za vaše darove. Zakaj ne molite k Njemu sami in Ga ne prosite, polni vere in zaupanja? Ker se vam ne da. Zato tudi imate v skupnosti zastopnike in priprošnjike, ki jih je pooblastil tempelj in jih plačujete, da bi za vas od Boga izprosili to ali ono. Če ste že na te sleparje - ki se za svoj navidezni trud ves čas dajo dobro plačevati in katerih molitve in prošnje vam še nikoli niso pomagale - prenesli svojo vero in svoje zaupanje, zakaj svoje vere in polnega zaupanja raje ne namenite Gospodu Bogu in Očetu samemu?
5 Povem vam: Zato ker ste leni! Kot zemeljsko premožni posestniki ste že od otroštva vajeni, da vam za borno plačilo delajo hlapci in dekle, vi pa igrate stroge gospodarje; zato tudi mislite, da morajo določeni zastopniki in priprošnjiki tudi pri Bogu za vas učinkovito delati, ker jim za to dobro plačujete. Toda Bog od vas odvrača svoj obraz in nikoli ne bo prisluhnil gnusnemu brezčutnemu in brezdušnemu blebetanju vaših sleparskih božjih služabnikov. In v tem je tudi razlog, zakaj vam Bog ne more in noče pomagati. Kajti, če bi storil to, bi vas - kot najvišja, večna modrost, ljubezen in oblast - še globlje pahnil v popolno pogubljenje, kamor vas pelje vaša prevelika lenobnost.
6 Zato obudite vero v Boga, v resnično in živo ljubezen ter trdno zaupajte Vanj! Molite in Ga prosite sami v duhu in iskreno in zagotovo vas bo uslišal. Molite nenehno, delajte pravo pokoro, ter potrpežljivo in z resnično vdanostjo v Božjo voljo po Jobovem zgledu prenašajte trpljenje, ki se je z razlogom zgrnilo nad vas in Bog vam bo pomagal iz kakršne koli stiske, ki pa je zmeraj v dobro vaših duš.
7 Zdaj ste Me sicer sami prosili, naj vas rešim iz stisk, ker Me imate za preroka, ki mu je Bog dal veliko moč in glejte, ne morem, nočem in ne bom vas uslišal in vam pomagal tako kot tudi Bog sam ne; kajti Jaz in Bog - ki ga ne poznate in zato Vanj tudi ne verjamete - sva en duh, ena volja in ena zavest. Česar s svojim načinom molitve in prošnje pri Bogu niste mogli doseči, tega ne morete doseči niti pri Meni. Najprej storite, kar sem vam zdaj svetoval, pa vam bom pomagal, četudi danes ne bom prenočil pri vas. Številni od vas so Mi sledili celo v Kafernaum v Galilejo; zakaj ste se tam spet oddaljili od Mene?«
8 **Eden** se je oglasil: »Mojster! Tam si v sinagogi širil čuden nauk o uživanju tvojega mesa in pitju tvoje krvi in trdil, da nihče ne bo mogel uresničiti večnega življenja svoje duše, če ne bo užival mesa tvojega telesa in pil tvoje krvi. Bali smo se, da se ti je zmešalo in zato smo tudi odšli, da nas ne bi imeli za učence zblojenega preroka. Ko pa smo te pred nedavnim znova zagledali na slovesnosti v templju v Jeruzalemu in si nas pred našimi očmi in ušesi znova

prepričal, da si enako moder in mogočen, kakršnega smo te poznali že od prej, smo začeli znova verjeti vate; ker zdaj hodiš skozi naš kraj in smo te prepoznali, smo tudi zaupljivo prišli k tebi in ti zaupali našo stisko. Če nam lahko pomagaš in to tudi želiš, se ne bomo izkazali za nehvaležne; če pa tega ne moreš ali nočeš storiti iz razlogov, ki si nam jih navedel, se nas spomni tedaj, ko bomo za to dovolj zreli in tega vredni.«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Storite tako in pomagano vam bo.«
10 Nato sem namignil učencem, naj nadaljujemo in odšli smo naprej, ne da bi se ustavljali.
11 Nekateri ljudje iz kraja so nam sicer nekaj časa sledili, ker pa smo hodili hitro, so kmalu zelo zaostali, se obrnili in se vrnili v svoj kraj.

161. Prilika o sodniku in vdovi

1 Ko smo se že kar precej oddaljili od kraja, so Me **učenci** vprašali: »Gospod in Mojster! Zakaj nisi pomagal tem Judom, saj so Te res na vso moč sami prosili in k Tebi niso poslali ne zastopnikov ne priprošnjikov?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Ali naj bi jih še okrepil v njihovi dolgotrajni lenobnosti, neveri in praznoverju? Pokazal pa sem jim pot, po kateri naj hodijo. Če bodo storili tako, bodo že ob pravem času deležni tudi pomoči; če pa tega ne bodo storili, naj kar ostanejo takšni, kakršni so in naj hiše zidajo na pesku! To nam bo prav malo mar; kajti človeku, ki si škoduje sam, ker ne upošteva modrega nasveta, se ne godi krivica.
3 Toda pri tistih, katerih prošnje ne uslišim, opravijo svoje hude preskušnje - različne stiske in trpljenje. Zdramijo jih iz njihove stare lenobnosti, jih urijo v potrpežljivosti in njihova srca postajajo blažja in bolj usmiljena, kot so bila dotlej. Kajti nisem samo zdravilce, temveč tam, kjer je potrebno, tudi pravičen sodnik.
4 Prisluhnite priliki, iz katere boste še razločneje spoznali, zakaj sem prebivalcem tistega mesta, skozi katero smo zgolj potovali, tako resno položil na srce, naj sami z vsem zaupanjem molijo in prosijo. (Luka 18; L)
5 V nekem mestu je živel pravičen sodnik, ki se ni bal Boga in se tudi ni menil za človeka. (Luka 18;2) V tistem mestu je živela tudi vdova, ki je prihajala k njemu in ga prosila: 'Pomagaj mi do pravice proti mojemu nasprotniku.' Sodnik pa se je delal, kot da vdovinih besed ne sliši in dolgo ni hotel uslišati njene prošnje. Ker pa vdova le ni prenehala prositi, si je mislil: Čeprav se ne bojim Boga in se ne menim za človeka, bom tej vdovi, ker me nadleguje, vendarle pomagal do pravice, da me ne bo s svojim prihajanjem nadlegovala kar naprej.'« (Luka 18;4,5)
6 Nato se je oglasil **Simon Juda**: »Po tem zgledu mora torej človek Bogu, od katerega želi z molitvami in prošnjami nekaj doseči, postati prav nadležen in neznosen? Jaz pa sem mislil, da Bogu, ki prebiva v Tebi in je največja ljubezen in usmiljenje, zadoščata že živa vera in zaupanje, da bi človeka uslišal in ne vse tisto kot pri kakem posvetnem sodniku?!
7 Nekoč si nam sicer že povedal nekaj podobnega in sicer priliko o gospodarju, h kateremu se je pozno ponoči zatekel lačen človek, ga zbudil in ga, ker je bil hudo lačen prosil za kruh. Tudi ta gospodar mu ob tistem času ni dal kruha iz ljubezni in usmiljenja, temveč zgolj zato, ker se je hotel znebiti nadležnih prošenj nočnega prosilca.

8 Ta zadeva se mi zdi, odkrito povedano, nekoliko nenavadna. Če Te za nekaj prosimo, nas takoj uslišiš, ne da bi Te morali za to nesramno nadlegovati in enako si uslišal tudi pogane, cestninarje in številne grešnike, prešuštnici si njen greh celo v pesek zapisal; Tvoj poduk o tem, kako naj bi človek nekaj izprosil od Boga, se namreč ne ujema povsem z vsem tistim, kar si učil. Kako naj to razumemo?«
9 **Jaz** sem rekel: »Toda prisluhnite še naprej, kaj je dejal po vašem prepričanju nepravični sodnik, ki sem nota bene[1] Jaz sam! (Luka 18;6) Ta sodnik pravi: Če je že posvetni sodnik iz prilike dodelil pravico tarnajoči vdovi, koliko prej bo Bog rešil svoje izvoljene, ko Ga bodo noč in dan prosili, naj bo z njimi potrpežljiv, milosten in dobrotljiv! (Luka 18;7) Povem vam: kaj kmalu jih bom rešil! Toda, ko se bo Sin človekov nekoč spet vrnil na Zemljo, ali ti, Simon Juda, misliš, da bo našel vero na njej? (Luka 18;8) Tako kot je ne najde zdaj, je tudi tedaj skoraj ne bo našel in zasmehovali bodo tiste, ki bodo Vanj še verovali in se jim rogali.
10 Kljub temu pa bo veliko takšnih, ki se ne bodo dali zaslepiti posvetni modrosti in bodo Mojo besedo javno oznanjali; in k tem bom tudi prišel podnevi in ponoči, se jim razodel in jih zavaroval pred preganjanjem sveta ter jim dal čudežni dar, da bodo lahko z ljubeznijo pomagali zatiranim, nebogljenim in bolnim. In tedaj bo na Zemlji svetleje in bolj tolažilno. Ali razumete to napoved?«

162. Ureditev Božjega gospodarstva

1 **Simon Juda** je rekel: »Gospod, kdaj naj bi se to zgodilo na Zemlji?«
2 **Jaz** sem rekel: »Simon Juda, zaradi tvoje mogočne vere sem ti dal ključe Božjega kraljestva in te imenoval skala, na katero bom postavil Svojo cerkev, ki je vrata pekla ne bodo mogla premagati. Postal boš novi Aron in sedel boš na njegovem stolu. To pa boš postal tudi tako, da boš z drugimi brati širil Mojo besedo.
3 Toda, ko se bo to po nekaj stotih letih med pogani razširilo, bodo v Rimu lažno razglasili, da si ti takšen stol že ustanovil. In ljudstva, ki jih bodo z ognjem in mečem prisilili v to, bodo lažnim prerokom tudi verjela, da si ti kot prvi knez vere takšen stol postavil v Rimu in da od tam v Mojem imenu upravljaš vso Zemljo, njene kneze in ljudstva. Toda glej, to bo lažni stol in od tam se bo po širni Zemlji razširilo veliko zla; skoraj nihče več potem ne bo vedel, kje si postavil pravi stol - stol ljubezni, resnice, žive vere in življenja in kdo je tvoj pravi naslednik.
4 Lažni stol se bo sicer dolgo obdržal, veliko dlje kot tisoč let, toda starosti dva tisoč let ne bo dočakal! Zdaj pa izračunaj, če znaš računati.
5 Ko bo lažni stol postal trhel in ne bo več imel opore, pa bom znova prišel in z Menoj tudi Moje kraljestvo. Z Menoj boste na Zemljo prišli tudi vi in boste Moje priče pred tistimi, pri katerih bomo še našli pravo in čisto vero.
6 Toda v tistem času bo potrebno tudi veliko čiščenja, da Me bodo ljudje znova spoznali in verjeli samo Vame. Toda o tem, kar sem vam zdaj zaupno razodel, za zdaj molčite. Bo že prišel čas, ko se bo to glasno razglašalo z vseh streh!«

---

[1] Nota bene = Dobro pomni!

7 **Drugi učenci** so rekli: »Gospod, mar česa takega ne bi bilo mogoče preprečiti?«
8 **Jaz** sem odgovoril: »O da, vendar bi potem morali ljudi preoblikovati v navadne stroje. Sprašujete tudi: 'Zakaj so na morju zmeraj močni vetrovi in nevihte?' Prav, pa jih odstranimo in morje ne bo več grozilo z velikimi valovi in kipenjem, ladje bodo lahko plule po njem mirno in brez nevarnosti. Toda takšno zelo mirno morje bi kmalu začelo zaudarjati in z nesnago polniti vse kraje na Zemlji, potem pa se ne bi moglo ohraniti nobeno naravno življenje več niti na kopnem in še manj v morju.
9 Vse vodovje naj bi se torej preobrazilo v kopno! Če bi se zgodilo to, kje bi potem vsa živa bitja - rastline in živali, našle svojo prvotno in nadvse nujno hrano? Če pa se morje in vse drugo vodovje ohrani takšno kot je, potem morajo ostati tudi vetrovi in nevihte zato, da je morje zmeraj nemirno in deluje, da se njegova življenjska sol ne potopi na dno, začne tam gniti in kužno zaudarjati.
10 To, kar so na morju vetrovi in nevihte, so pri ljudeh dopuščene duhovne preskušnje in boji, ki jih mora bolj ali manj prestati prav vsak človek na tej zemlji in se z njihovo pomočjo izbojevati do pravega življenja.
11 Kar velja za čas življenja vsakega posameznika na tej zemlji, velja v širšem času tudi za ves človeški rod.
12 Potoček teče le po ozki strugi, dokler se ne združi z večjim potokom, ki teče že po veliko širši strugi in se nato izlije v večjo reko; ta prepotuje že veliko širše in daljše odseke kopnega, dokler se ne združi z morjem; to pa potem obdaja in obliva vso Zemljo in jo poživlja s soljo, ta pa pretanjeno raztopljena kakor para poživi vse ozračje - to omogočajo vetrovi in nevihte - s tem tudi vse kopno in vse živo na Zemlji.
13 V oceane se zliva na tisoče vrst vodovja, čisto in nečisto, sladko, kislo, grenko, zdravilno in ne zdravilno, toda v morju se vse združi v eno in tam je sol, iz katere nešteto organsko naravno življenje zajema svojo temeljno snov, in jo v sebi predeluje glede na svojo zgradbo.
14 V razmerju, v kakršnem so veliki oceani do vseh bitij, ki živijo na Zemlji, je tudi veliko duhovno kraljestvo do različnih tuzemskih življenjskih razmer ljudi na tej zemlji. Vsak posameznik je podoben potočku, skupnost je že nekoliko večji potok, večji potok je že pleme, reka ljudstvo in morje ob vseh svojih širnih obalah, ponazarja vsa ljudstva Zemlje, saj vsi ljudje v njem preidejo v isti element. Morje kot tako pa nima obale in ponazarja ljudi v duhovnem kraljestvu, ki skriva v sebi neskončnost in je s svojim vse prežemajočim živim ustrojem pratemelj vsega bivajočega.
15 Kot je bilo povedano, je od nenehnega valovanja oceanov odvisno naravno življenje vseh bitij. Čim dejavnejše je morje zaradi nešteto neviht in tokov, tem več življenjske dejavnosti sproža tudi v vseh bitjih kopnega in s tem omogoča tudi veliko boljši razvoj.
16 In kolikor postanejo ljudje, ustrezno temu, v svojem notranjem življenjskem delovanju mlačni, leni, zaspani in brez svetlobe, toliko prej se v neskončno velikem duhovnem svetu porodi veliko valovanje in to povzroči potem s svojim stekanjem tudi različne premike in valovanja med ljudmi, ki še živijo na tej Zemlji. Ljudstvo vstane zoper ljudstvo, en nauk premaga drugega in veliko časa preteče, preden ljudje spet postanejo kot le mogoče življenjsko dejavni.
17 Tako se spet zjasni in postane spet svetleje med ljudmi. Zaradi navidezne stiske postanejo iznajdljivi in prisiljeni čedalje več in bolj urejeno delovati. S

takšnim delovanjem se potem ljudstva, ki so pred tem komaj kaj vedela drugo o drugem, medsebojno spoznavajo in si sčasoma pomagajo; med njimi se čedalje bolj krepi luč in začutijo predvsem čedalje večjo potrebo po skoraj nazorno dokazljivi življenjski resnici.
18 Ko postane ta potreba čedalje bolj splošna in ljudje niso več zadovoljni z vero v avtoriteto, ki je zmeraj tudi podlaga za mrakobno in lenobno praznoverje, potem pride tudi čas za večjo in nazornejšo življenjsko luč, polno čistosti in resnice.
19 In glejte, zdaj mora biti nešteto, v različne vrste lenobe in življenjskega mračnjaštva, kot v globoko spanje pogreznjenih ljudi na vsej Zemlji, pripravljenih na živahnejše viharno delovanje, dokler se po daljšem času toliko ne zbistrijo, da končno začutijo, kaj jim manjka.«

163. O Gospodovem vnovičnem prihodu

1 **Gospod**: »In ko bo med ljudmi tako, bo prišel tudi čas, da ljudje dobijo tisto, kar jim manjka; šele tedaj bom znova prišel k ljudem na ta svet in na splošno delal vse, kar delam tudi zdaj, le da zdaj še pred maloštevilnimi pričami. Zdaj polagam seme v tla, vendar to ljudem ne bo prineslo miru, temveč le meč za boj, obsežne bitke in vojne.
2 Samo tisti posameznik, ki bo sprejel Moj nauk in živel po njem, bo v sebi našel luč, resnico in pravi življenjski mir, čeprav se bo moral zavoljo Mojega imena bojevati s svetom in bo preganjan; in to boste doživeli tudi vsi vi. Ko bom naslednjič prišel na ta svet, pa bo konec spopadov med narodi, bojev in preganjanja in prvotni odnos človeka s čistimi duhovi iz nebes bo nekaj naravnega in trajnega.
3 Iz tega, kar sem vam povedal in pokazal, boste zlahka spoznali in razumeli, zakaj bo dopuščeno, da se bo sčasoma ob majhnem in pristnem Aronovemu stolu, na katerega zdaj postavljam vas, sredi poganov dvignil tudi lažni stol, ki se bo dolgo ohranil in zakaj bodo celo v Mojem imenu dopuščeni tudi lažni preroki in učitelji.
4 Vi in vaši pravi potomci pa se ne smete odzvati klicu iz lažnih ust, češ da naj bi bil Kristus tukaj ali tam. Kajti nikoli več ne bom prebival v kakšnem templju, ki ga je zgradila človeška roka, temveč bom zgolj v duhu in resnici tistih, ki Me bodo iskali, prosili, verjeli samo Vame in Me ljubili nadvse. Njihovo srce bo Moj pravi tempelj in v njem jim bom govoril, jih poučeval, vabil in vodil. To si še posebno dobro zapomnite, da se ne boste tedaj, ko se bo vse to zgodilo, jezili, spomnite se, da sem vam vse to že napovedal in tudi navedel razloge za to.«
5 Nato se je oglasil **Simon Juda**: »Gospod, iz tega dobro razberemo Tvojo ureditev, ki poleg upoštevanja popolne človekove svobodne volje ne more ubrati druge smeri, kot si nam jo predstavil zdaj in tudi ob drugih priložnostih, čeprav tedaj še ne tako jasno. Toda človeštvu se še dolgo ne obetajo zlati sadovi! Ampak če že mora biti tako, da se bo Zemlja končno preoblikovala v pravo življenjsko šolo Tvojih otrok, naj bo tako, kakor je določila Tvoja modrost.
6 Na vso moč si bomo prizadevali, da bo, kolikor bo le mogoče, veliko semena žive besede zasejano v prst človeških src in bodo ljudje sposobni tudi za največje boje med svetlobo in temo. Naj se odpro vsi grobovi in celo mrtvim naj

se pridiga Tvoj evangelij, morje pa naj v žarečo svetlobo izvrže vse, ki jih je pogoltnilo! Pri tem ne mislim na kosti in že dolgo strohnelo meso, temveč na duše; tudi tem je treba oznanjati Tvojo besedo v duhu!«
7 **Jaz** sem rekel: »Dobro in prav si povedal. Kar se zdaj dogaja na tem svetu materije, to naj resnično ne bo prikrito doslej še zelo zakrnelemu svetu duhov. Je pa še zelo veliko ljudi, ki so pri živem telesu zelo globoko zakopani v grobovih življenjske noči v obsežnem morju zmotnih prepričanj; tem boste pridigali evangelij in številni bodo vstali iz svojih starih grobov v luč življenja in ujetniki bodo osvobojeni iz morja slepil.
8 Ko se bo zgodilo to dovolj množično, bo začel svitati velik in splošni odrešilni dan za vse prebivalce Zemlje. Toda delo bo velikansko in naporno in pravih delavcev je še malo; zato si prizadevajte predvsem tudi za to, da bi jih bilo čim več. Vsak delavec v Mojem vinogradu življenja lahko pričakuje veliko plačilo, primerno svoji marljivosti in vnemi. Tukaj, na tej zemlji, pa bo, kar zadeva vaše telo, to plačilo zmeraj pičlo, kot je bilo doslej, zato pa toliko večje in obilnejše za dušo in duha.
9 Kajti dobrine te zemlje so zgolj navidezne in na las podobne tistim, o katerih sanja marsikateri človek. Majhna razlika je samo v tem, da je posest v sanjah za človekovo dušo le varljiva in kratkotrajna v primerjavi z zunanjo posestjo tega materialnega sveta. Toda obe sta minljivi in ko mineta, se pred odprtimi očmi živega duha vse izkaže za slepilo, kajti šele živi duh bo zmožen vse navidezno narediti resnično.
10 Zato naj si vsak od vas prizadeva le za to, kar poseduje duh in to je luč, resnica in življenje v duši! Kar potrebuje telo, bo na tej zemlji v zmerni količini kakor samo od sebe tudi dano zvestemu delavcu v Mojem vinogradu, kajti sam najbolje vem, kaj potrebuje človek v vsakem življenjskem položaju. Ste Me vsi dobro razumeli?«
11 **Simon Juda** je rekel: »Gospod, razumel sem Te in prav gotovo so Te razumeli tudi drugi bratje; zdaj vemo, zakaj nisi uslišal prebivalcev kraja, skozi katerega smo potovali, čeprav so Ti tam zaupali svojo stisko in Te prosili za pomoč, kakor da bi bil Ti zgolj kakšen posvetni zdravnik. Zdaj hodimo že kar nekaj časa, sonce se opazno nagiba k večeru, vendar še nikjer nisem opazil ničesar podobnega hiši. Odkar smo nekako pred pol ure stopili na to cesto, ki pelje v Jeriho, je vse videti tako pusto! Gozdov in grmičevja je sicer dovolj, drugega pa nič, zato je razumljivo, zakaj se v takšnem okolju zadržujejo tatovi in roparji. Gospod, ali bo pot še dolga?«
12 **Jaz** sem rekel: »Pot je, kakršna je, za nas je ena varnejših. Z Menoj ste potovali že skozi veliko bolj pusto okolje ob Evfratu, pa je bilo za nas varno in tam smo bili celo zelo uspešni. In tako bo tudi s to potjo. Ko bomo prišli čez vzpetino pred nami, ki je seveda lepo razpotegnjena, bomo kmalu prispeli v kraj, ki je bil v Lotovem času eno izmed desetih mest, zdaj pa je le še uboga zaplata. Tam bomo videli, ali lahko kaj postorimo. Od tam naprej pa je še več podobnih naselbin in videli bomo, katero gostišče nas bo sprejelo.«
13 Oglasil se je **učenec Andrej**: »Gospod, Ti to prav gotovo že veš, le povedati nam še ne želiš, v katerem kraju bo to in kakšno bo prenočišče.«
14 **Jaz** sem rekel: »In četudi vem, kaj ti to mar? Prav zaradi vas tega nočem vedeti vnaprej, ampak želim tako kot človek sprejeti stvari takšne, kot se bodo zgodile. Toda v prvem kraju bomo naleteli na vsakovrstne ljudi, farizeje, stare

pismouke in tudi takšne, ki se imajo za zelo pobožne in so na to zelo ponosni. Z njimi bomo imeli kar nekaj opraviti.«

164. Pred cestninarjevim gostiščem. Zgodba o farizeju in cestninarju

1 Po tej Moji napovedi smo molče in hitro nadaljevali pot in kmalu prispeli do vzpetine, z nje pa zelo blizu zagledali kraj, ki sem ga omenil kot prvega.
2 Hitro in zlahka smo prišli tja in se ustavili pred gostiščem, katerega lastnik je bil hkrati tudi cestninar. Ta nas je vprašal, ali smo tujci ali domačini, torej Judje.
3 **Jaz** sem mu rekel: »Ker si tudi ti sam Jud, boš gotovo razbral, da nismo tujci. Tvoja žena je Grkinja, čeprav je oblečena kakor Judinja. Tudi ti ob Meni so Judje, čeprav so nekateri oblečeni kakor Grki.«
4 Cestninar je bil zelo presenečen in je rekel: »Nihče te še ni videl v tem našem odročnem okolju. Od kod veš, da je moja ljuba žena Grkinja?«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Še marsikaj drugega vem o tebi in tvoji ženi, tvojih dveh otrocih, dvojčkih in tudi o tvoji hiši in tem kraju. Toda če bi ti vedel, kdo je Ta, ki zdaj govori s teboj, bi rekel: 'Gospod; ostani pri meni, ker se dan izteka!'«
6 Po teh Mojih besedah je **cestninar** še bolj osupnil in rekel: »Prijatelj, res si nekaj posebnega! Ali si vedeževalec ali esen ali celo pravi prerok, sicer ne bi mogel vedeti, da je moja žena Grkinja in da imava otroka, dvojčka. Ali ne bi s svojimi spremljevalci stopil v hišo in se malo okrepčal? Vidim, da bi človek od tebe lahko izvedel marsikaj koristnega.«
7 **Jaz** sem rekel: »Že tako imaš veliko gostov in le malo prostora. Poleg tega nisem poseben prijatelj tukajšnjih farizejev, pismoukov, tempeljskih duhovnikov in pobožnjakarjev, zato bom raje ostal kar na prostem.«
8 Cestninar je še bolj ostrmel, ko sem mu naštel, katere goste ima. Nato je šel v hišo in tamkajšnjim gostom povedal, da so prišli zelo nenavadni ljudje in med njimi eden, ki, čeprav je tujec, bolje kakor marsikateri domačin pozna skrite stvari.
9 Komaj jim je cestninar to povedal, so vsi v hiši vstali in se odpravili ven, da bi nas videli in kaj povprašali, zlasti Mene.
10 Eden izmed njih, upokojeni **farizej**, ki je veliko dal na svojo poštenost in pobožnost, Mi je rekel: »Poslušaj prijatelj, lastnik tega gostišča nam je povedal, da poznaš skrite stvari in tudi to, da, čeprav si tujec, o tem kraju in razmerah v našem okolju veš več kakor kakšen domačin. Povej mi torej, kdo sem in kakšen je moj značaj!«
11 **Jaz** sem odgovoril: »Da bi ti in še številni tebi enaki, ki se imate za pobožne in pravične, videli, da vas dobro poznam, vam bom na hitro postregel s kratko zgodbo iz vašega življenja.[1] Imate se za pobožne in pravične, vendar druge ljudi, ki niso takšni kakor vi, zaničujete, odhajate na slavja v Jeruzalem, tam darujete templju predpisano daritev in se s tem opravičite pred tempeljskimi duhovniki.
12 Letos sta se na velikonočno slavje v tempelj odpravila stari farizej, ki se je imel za pobožnega in pravičnega, ter neki cestninar.
13 Farizej se je postavil tik ob oltar, da bi ga videlo čim več pomembnih ljudi, in začel dokaj glasno moliti takole: 'Bog, zahvaljujem se Ti, da nisem kakor

[1] Luka 18;9, 18;10, 18;11,18;12

številni drugi ljudje, ki so tatovi, roparji, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestninar, ki je prišel z mano. Postim se dvakrat na teden in celo kot farizej dajem desetino od vsega, kar dobim; spoštujem Mojzesove zapovedi in ves čas tudi vsa tempeljska pravila. O Gospod, nakloni mi milost, da bom vztrajal v tej pravičnosti in brezgrešnosti in takšen tudi na koncu zapustil ta svet!'
14 Cestninar pa je ostal v ozadju, daleč od darilnega oltarja, niti oči si ni upal dvigniti k nebu, temveč se je trkal po prsih in govoril: 'O Gospod, bodi milostljiv in usmiljen meni grešniku, ki ni vreden dvigniti oči k Tvojemu svetišču!'
15 Kaj menite, kateri od obeh je zapustil tempelj resnično opravičen pred Bogom: farizej, ki je poviševal samega sebe, ali cestninar, ki se je pred Bogom ponižal in pomanjšal?«
16 Nato so se oglasili nekateri, ki so opazili, da se ta zgodba nanaša na starega farizeja, ki je bil že pri njih - tudi sami so se imeli za pobožne in pravične - znan po svojem pogostem samo poveličevanju in samohvali: »Prijatelj, o tem pa lahko presodi samo Bog, katerega oko preverja človekovo srce in obisti, mi ljudje o tem ne zmoremo dokončno presoditi. Ker ti je kot tujcu tako natančno in v vseh podrobnostih znano, kaj se je takrat dogajalo, pa nam ti povej, kateri od teh dveh je zapustil Božji oltar opravičen?«
17 **Jaz** sem rekel: »O glede tega vam pa že lahko ustrežem! Povem vam: Prav cestninar je opravičen zapustil tempelj, ker je ponižal samega sebe, svojo krivdo pred Bogom v srcu pristno in resnično priznal in se je tudi pred farizejem opravičen vrnil domov. Kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan!«

165. Ozdravitev v cestninarjevi bolnišnici. Jezus dopusti, da pridejo otroci k Njemu (Luka 18; 15-17)

1 Ko sem jim to povedal, so si mislili: Prav in pravično je presodil!
2 **Cestninar** pa Mi je opravičujoče dejal: »Prijatelj, povsem pravilno si presodil in tvoja sodba bi me še bolj osrečila, če ne bi bil prav jaz tisti cestninar, ki se je v templju v resnici tako izpovedal pred Bogom. Kakor koli že, vseeno se mi zdi nadvse skrivnostno, kako to, da so ti znane takšne stvari? Zame si prerok in prosim te, naj v imenu Tistega, ki te je razsvetlil s Svojim duhom, blagosloviš mojo hišo in mojo družino.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »To se ti je že zgodilo, ko sem se ustavil pred tvojo hišo, da bi si odpočil. Ker pa si tudi prepoznal, da nimam samo pravice, temveč tudi pooblastilo, da blagoslovim tvojo hišo in tvojo družino, se zdaj odpravi v drugo hišo tam, ki je tudi tvoja last in pripada tvojemu gostišču.
4 Tisto hišo si pripravil kot zatočišče za vsakovrstne uboge bolne domačine in tujce, priskrbel pa si tudi zdravnika in številna dobra zdravila. V njej se še neguje sedem hudo bolnih, ki pa jih tvoj zdravnik, četudi še tako izkušen in dobronameren kot je, ne more ozdraviti. Jaz pa sem jim že pomagal! Kar pojdi tja in se sam prepričaj!«
5 Omenjena hiša pa je bila le nekaj korakov oddaljena od glavnega poslopja; cestninar in drugi navzoči so se naglo odpravili vanjo ter zelo presenečeni našli vseh sedem bolnikov povsem zdravih! Vprašali so jih, kdo jih je ozdravil, saj se je moral zgoditi velik čudež, kajti takšnih ohromelih, pohabljenih, slepih in zvitih od putike ni še noben zdravnik nikoli ozdravil.

6 Povsem **ozdravljeni** so odgovorili: »Ne vemo, kdo nas je tako nenadoma in čudežno ozdravil, k nam ni bilo namreč nikogar, tudi našega zdravnika že od jutra ni. Občutili pa smo, da nas je pred nekaj trenutki kakor ogenj spreletela nekakšna moč in postali smo tako zdravi kot še nikoli poprej. Kljub temu si nismo upali zapustiti ležišč, saj nismo mogli verjeti, da smo res ozdravljeni.
7 Slepca sta nam bila prvi dokaz, da nista samo onadva ozdravela in se jima je povrnil vid, temveč so se izravnali tudi naši udje, toda kljub temu še nismo bili povsem prepričani o svoji popolni ozdravitvi; zdaj pa verjamemo vanjo, ker ste prav zaradi tega vi prišli k nam.
8 Vam pa je moral to naznaniti čudodelnik in zdravilec, sicer ne bi prišli sem, da bi se prepričali, ali je govoril resnico - torej vi bolje od nas veste, kdo nas je ozdravil. Dajte nam pa zdaj tudi naša oblačila, da gremo lahko ven in se zahvalimo svojemu čudežnemu zdravilcu!«
9 To se je po cestninarjevem navodilu tudi zgodilo.
10 Stari farizej, neki predstojnik in nekaj drugih duhovnikov in pismoukov je ostrmelo in niso vedeli ne kod ne kam, le drug drugega so spraševali, kdo naj bi bil Jaz.
11 Toda **preprostejši meščani** in tudi **ozdravljeni** so soglasno rekli: »Nenavadno je, da se duhovniki in pismouki še lahko sprašujejo, kdo naj bi bil tisti, ki je lahko v trenutku z močjo svoje volje ozdravil neozdravljive bolezni! To zmore samo Bog in nadvse pobožen človek, ki je kakor veliki preroki izpolnjen z Božjim duhom!«
12 Toda duhovniki in pismouki so zagrozili navzočim in rekli, da se laikom ne spodobi tako drzno poučevati Božjih duhovnikov.
13 Toda **laiki** se niso zmenili za njihove besede, temveč so se z ozdravljenimi vred odpravili iz bolniške sobe, stopili Predme in rekli: »Slava Ti, veliki Mojster, ki si prišel k nam v Gospodovem imenu! Hozana na višavah in vsa hvala Gospodu Jehovi, ki je človeku podelil takšno moč!«
14 Nato so številni očetje in matere pohiteli domov in kmalu pripeljali še množico otrok, ki so bili vsi bolj ali manj bolni in slabotni, ter Me prosili, naj jih vse blagoslovim in tako ozdravim.[1]
15 Bilo pa je kar precej majhnih otrok in ker so **učenci** domnevali, da bi si starši želeli, naj bi se Jaz vsakega od njih posebej dotaknil, so rekli: »No, no, dan bo le še komaj slabi dve uri. Če bi se hotel Gospod dotakniti vsakega od njih in ga blagosloviti, bi se že stemnilo, mi pa moramo prispeti še v naslednji kraj. Ni mogoče, da bi ostali tukaj, saj je On že prej na poti dejal, da v prvem kraju ne bo prenočil. Kar izreče, od tega niti za las ne odstopi. Zadržimo te otroke z dobrim izgovorom, da ni nujno, da se dotakne vsakogar izmed njih, dovolj je, da nad vsemi njimi spregovori le besedo, in že bodo ozdravljeni, blagoslovljeni in okrepljeni!«
16 Po tem posvetu so učenci onemogočili otrokom dostop do Mene in grozili tistim, ki so močno silili k Meni.
17 **Jaz** pa sem kljub temu vse številne otroke poklical k Sebi in rekel učencem: »Pustite otroke naj pridejo k Meni in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo! Resnično povem vam: Kdor ne zavzame Božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanj!«

---

[1] Luka 18; 15a, 18;15 b, 18;16, 18;17

18 Nato so učenci spustili k Meni prav vse otroke in vseh sem se dotaknil, jih objel in ljubkoval in okrepili so se, postali so močni in zdravi in med neskončnim zahvaljevanjem sem jih izročil staršem.
19 Nato pa je kar **nekaj učencev** stopilo k Meni in reklo: »Gospod! Pravkar si spet določil nov pogoj za vstop v Božje kraljestvo! Kako naj mi, že večinoma osiveli možje, spet postanemo otroci, da bi lahko vstopili v Božje kraljestvo? In kljub temu si tako odločno rekel, da človek, ki Božjega kraljestva ne zavzame kot otrok, ne bo mogel vanj! Če je tako, kaj nam potem koristijo ves naš trud, vse naše odpovedovanje in samozatajevanje?«
20 **Jaz** sem rekel: »Z vami je treba res veliko potrpljenja! Kako dolgo vas bom moral še prenašati, preden se boste spametovali? Če rečem, da človek lahko pridobi Božje kraljestvo le kot otrok, s tem ne mislim telesnega otroštva, temveč zgolj otroštvo srca. Otrok ni ošaben, jezen, ne čuti sovraštva, nima nečistih misli, nobenih trajnih strasti in tudi nepotrpežljiv ni. Sicer joče, če se mu zgodi kaj hudega, toda kmalu se potolaži, hitro pozabi, kar je hudega doživel in tistega, ki mu stori kaj dobrega, objame z vso svojo ljubeznijo. In prav takšen naj bi bil vsak človek v srcu in duši, kajti potem si je Božje kraljestvo že prisvojil. Če boste dojeli to, potem se vam ne bo zdelo potrebno spraševati, kako naj odrasla oseba kot otrok vstopi v Božje kraljestvo. Ali ste to razumeli?«
21 Učenci so pritrdili in se Mi zahvalili za to pojasnilo.
22 Nato Me je **gostilničar**, ki je bil, kot že vemo, tudi cestninar, vprašal: »Čudežni zdravilec! Temu kraju si izkazal nepopisno dobro delo, vendar tega od tebe ne moremo sprejeti zastonj. Povej, koliko smo ti dolžni in plačal ti bom!«
23 **Jaz** sem rekel: »Plačila ne bom sprejel, kajti le kateri človek ima kaj, česar ne bi prejel od Boga? In s čim potem človek lahko plača Bogu, če je vse Božje?
24 Če pa že hočeš kaj storiti, potem stori to revnim in Bog bo to sprejel tako, kakor da si storil Njemu. Verjemi, kar sem storil tukaj, tega nisem storil Jaz, temveč duh Tistega, ki ga imenujete Bog in Oče, Ga pa še niste spoznali. Jaz pa Ga poznam in ves čas zrem v Njegovo obličje. Zato Me ne sprašuj več, kaj si Mi dolžan. Prinesi pa nekaj kruha in vina!«
25 Nato je gostilničar s svojimi odhitel v hišo, nam prinesel ravno prav kruha in vina in z učenci smo si tako okrepili ude.

166. Gospod in bogati oblastnik

(Luka 18; 18-27)

1 Ko smo pojedli kruh in vino in se je nekaj Mojih učencev začelo zanimati, koliko naj bi bilo še do naslednjega kraja in ko smo se že nameravali odpraviti, je pristopil k Meni neki **oblastnik** in rekel: »Poslušaj, ti resnično veliki in dobri mojster v svojih zadevah! Zdi se, da kot človek poln Božjega duha, bolje poznaš nebeško kraljestvo kakor mi, zato povej, kaj naj storim, da bi si pridobil večno življenje v nebeškem kraljestvu?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Ker Me imaš zgolj za sebi podobnega človeka, kako Me imaš lahko za dobrega mojstra? Nihče ni dober razen enega, Boga.
3 Ker si Jud in poleg tega še vidni član sinagoge, boš tudi vedel, kaj je Mojzes zapovedal. Med drugim tudi: Ne prešuštvuj! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne pričaj po

krivem! Spoštuj očeta in mater! Kdor vse to spoštuje, temu bo podeljeno tudi večno življenje.«
4 Nato je **oblastnik** dejal: »Ljubi mojster, vse to izpolnjujem od mladosti in to natančno in dosledno, toda kljub temu se mi ni doslej razodelo nič takega, kar bi mi zagotovilo, da bom po telesni smrti prešel v večno življenje v nebeškem kraljestvu.
5 Več dobro poučenih mi je reklo, da ljudje, katerih duše so vredne vstopa v Božje kraljestvo, pogosto že med telesnim življenjem doživijo pojave, ob katerih se lahko prepričajo, da bodo po ločitvi od telesa takoj sprejeti v nebeško kraljestvo med množico angelov. Zdaj sem že precej star, od otroštva se zgledno ravnam po vseh Mojzesovih zapovedih, nisem pa še doživel nobenega od napovedanih duhovnih pojavov, ki bi me lahko trdno prepričali o večnem življenju duše. In tako nekako bolj slepo verjamem tistemu, kar so učili Mojzes in preroki, še zdaleč pa ni mogoče trditi, da bi bil o tem vnaprej prepričan.
6 In glej, ljubi mojster, prav zato tudi sprašujem tebe; kajti ti kot človek kar najbolj napolnjen z Božjim duhom, boš malodane tudi najbolje vedel, kako naj in če sploh lahko, dobim že v tem življenju prave in zanesljive vnaprejšnje namige in poroštva za prihodnje večno življenje duše v Božjem nebeškem kraljestvu. Kajti zgolj vera v zapisane besede je šibka opora za ohranjanje človekovih resničnih kreposti. Ljubi mojster, povej mi kaj zanesljivega o tem!«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, kar si povedal o poroštvih in jasnih namigih, je res. Vsi ljudje, ki resnično živijo po Božjem nauku in so krepostni in pobožni, prejmejo takšna tolažilna in krepilna zagotovila in tudi ti bi jih lahko prejel glede na svoje življenje, usklajeno z zapovedmi; toda za to ti manjka še eno in sicer tisto, kar je bistveno!
8 Glej, dokaj premožen si in čeprav nisi ravno stiskaški, si pa zelo varčen gostilničar, ki skopari z ljubeznijo do bližnjega. Tvoje srce in tvoja duša sta še preveč navezana na mrtve zaklade tega sveta in skozi to navezanost ne more prodreti nežna živa nebeška luč. Dokler je tvoja duša ujeta v ljubezen do mrtvih zakladov in čarov tega sveta, toliko časa je tako rekoč mrtva, ker je njena ljubezen do tega, kar je mrtvo, tudi mrtva, saj preveč ljubi mrtve dobrine tega sveta.
9 V takšnem življenjskem položaju pa seveda ni možnosti za notranja življenjska znamenja. Toda dal ti bom nasvet. Če ga boš upošteval, se ti bo uresničilo vse, kar se doslej ni moglo zgoditi.
10 Pojdi domov, prodaj vse, kar imaš in izkupiček modro razdeli med revne; tako si boš pripravil zaklad v nebeškem kraljestvu, iz katerega ti bo zasijala tudi prava nebeška luč. Nato pridi k Meni in hodi za Menoj in našel boš toliko najpristnejšega poroštva za večno življenje duše, kolikor ti ga srce želi! Ali si me razumel?«
11 Ko je oblastnik, ki je bil zelo bogat in je imel veliko posesti, to slišal, je postal zelo žalosten, obrnil se je in odšel.
12 Ko so **gostilničar in drugi navzoči** to videli, so rekli: »Da, da, ljubi in čudežno modri Mojster, že spet si zadel žebljico na glavico! Ta oblastnik sicer dosledno spoštuje postavo in mu glede tega ni mogoče očitati ničesar, toda k darežljivim ljudem ga tudi ni mogoče šteti. Vsi njegovi služabniki delajo za slabo plačilo in pičlo hrano. Kdor zanj kaj naredi, pa svoj zahtevek po še tako skromnem plačilu za opravljeno delo le stežka izterja. Oblastnik povsod najde

napake in pogosto zniža že tako skromno zahtevano plačilo za več kot polovico. Skoraj ni obrtnika, ki bi hotel delati zanj.
13 On in stari farizej, ki je tudi odšel z njim, ker si Ti, ljubi Mojster, tudi njega zelo natančno opisal, sta si na moč podobna in ni mogoče reči, kateri od njiju bolj ljubi dobrine. Toda ko govorita o svojih dobrih delih, ki sta jih menda skrivoma izkazala potrebnim, bi človek mislil, da na vsej Zemlji ni tako darežljivih oseb. In prav veseli smo, da si Ti, o ljubi Mojster, tema dvema povedal, kar jima gre!«
14 **Jaz** sem rekel: »Da, obema sem povedal čisto resnico, toda obenem sem jima tudi pokazal edino pot, po kateri bi lahko dosegla večno življenje; toda naj tudi vam dodatno povem za vse čase veljavno resnico: O kako težko bodo premožni prišli v Božje kraljestvo, ki je pravo, večno življenje! Povem vam: Laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v Božje kraljestvo.
15 Kajti duša po telesni smrti ne vzame s seboj nič drugega kakor svojo ljubezen in svoja dela, ki so plod njene volje. Če je ljubezen duše tako zelo navezana na mrtve reči tega sveta, da je postala eno z njimi, potem je mrtva tudi duša; in ker je njena volja enaka sojenim, mrtvim rečem tega sveta, ji to odtegne popolno svobodo, in tako je tudi duša sojena in jo imamo za mrtvo - to pa je tisto, kar imenujemo pekel in večna smrt.
16 Pazite se predvsem tega, da vaše duše ne bo zasvojila ljubezen do sveta, njegovih zakladov in mikov; kajti tisti, ki ga zasužnji svet, se le stežka znebi njegove oblasti.«
17 Nato so se oglasili **vsi**, ki so to slišali: »O Ti ljubi, pravi Moj¬ster! Kdo bo potem sploh še lahko postal blažen ob takšnih zahtevah? Kajti vsi nam znani ljudje bolj ali manj ljubijo sebe in svet in tudi mi sami trpimo za isto boleznijo.«
18 **Jaz** sem rekel: »Da, da, žal je res tako in ljudje si sami ne bi mogli nikoli pomagati. Kar zdaj in na veke ni mogoče človeku, je mogoče Bogu in prav zato sem Jaz sam kot človek prišel na ta svet, da bi ljudem prinesel pomoč, ki si je sami nikoli ne bi mogli pridobiti. Kdor veruje Vame in ravna po Mojem nauku, bo živel večno; kajti Jaz sam sem pot, resnica in večno življenje.«
19 Po teh Mojih besedah so se vsi zdrznili, oglasil pa se je **gostilničar**: »Najljubši in najčudovitejši Mojster! Že takoj sem opazil, da se v Tebi skriva nekaj več kot v katerem drugem preroku, vendar si tega nisem upal povedati na glas; ker pa si zdaj sam izrekel te zelo pomembne besede o Sebi, mi ne preostane drugega kot reči: Gospod, nisem vreden dvigniti oči k Tebi, samo milosten in dobrotljiv bodi do mene, ubogega grešnika!«
20 **Jaz** sem rekel: »Potolažen bodi, prijatelj Moj! Zato sem tudi prišel k tebi, ker Mi tvoja dela veliko bolj ugajajo kakor dela bogatega oblastnika in farizeja. Še naprej ljubi Boga nadvse in svoje bližnje - in to so vsi ne glede na stan ali vero - kakor samega sebe; delaj jim po pameti tisto, kar si želiš, da bi tudi oni storili tebi in tako boš izpolnjeval vso postavo in tudi vse, kar so učili preroki. Če boš delal tako, ti bodo odpuščeni vsi grehi, četudi bi jih bilo toliko, kolikor je peska v morju in trave na zemlji. Kajti Bog zmore vse, česar ne zmore človek.«
21 Cestninar in vsi navzoči so se Mi zahvalili za ta poduk.

167. Simon Juda (Peter) sprašuje po plačilu učencem
(Luka 18; 28-30)

1 Nato pa je k Meni pristopil tudi Simon Juda in rekel: »Gospod, zapustili smo vse in Ti brez zadržkov sledili že na Tvoj prvi klic[1] in za to nismo še nikoli zahtevali od Tebe nobene tuzemske odškodnine. Toda ker se ravno govori o nebeškem kraljestvu in večnem življenju, naj se tudi nam da neko zagotovilo, kaj lahko pričakujemo v naslednjem življenju!«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Resnično, nikogar ni, ki bi zaradi Božjega kraljestva zapustil hišo ali starše ali brate ali sestre ali ženo in otroke in se mu ne bi mnogotero povrnilo že v tem času, v prihodnjem svetu pa z večnim življenjem! Če vam povem kot Tisti, ki ima vse in tudi vse lahko da in tudi bo dal, kar je obljubil, Mi lahko verjamete! Že skoraj nekaj let ste lahko opazovali, doživeli in izkusili, da nikoli nisem izrekel niti besede, ki ne bi učinkovala ali se ne bi izpolnila.
3 Resnično povem vam: Ta zemlja, takšna, kakršna je zdaj in vse to vidno in prav tako materialno nebo bosta minila, in namesto starega bo ustvarjeno novo, toda Moje besede se bodo ohranile na vekomaj in izpolnjeno bo tudi vse, kar koli sem obljubil!
4 Kdor veruje Vame in uresničuje Mojo voljo, bo pridobil tudi večno življenje; to sem vam tudi povedal in najjasneje pokazal že ob številnih priložnostih, zato je nekoliko nenavadno, da Me znova sprašujete, kaj boste dobili za to, ker ste zapustili vse, da bi Mi sledili.«
5 **Simon Juda** je rekel: »Gospod, gotovo si opazil, da tega nisem vprašal toliko zaradi nas, temveč veliko bolj zaradi navzočih, ki še zelo ljubijo svet in naj bi zdaj prav zaradi mojega vprašanja spoznali, da smo prav mi tisti, ki smo vse zapustili zaradi nebeškega kraljestva in Ti sledili.«
6 **Jaz** sem rekel: »Če ne bi opazil tvojega namena, tudi ne bi govoril tako, kot sem. Kar pa sem povedal, nisem povedal toliko zaradi vas, ki Moje obljube že dolgo poznate, temveč veliko bolj zaradi vseh ljudi. Kjer koli boste v prihodnje pridigali Moj evangelij, naj bo omenjeno tudi vse, kar se je tukaj zgodilo.«
7 Učenci so bili s tem zadovoljni in začeli smo se pripravljati na odhod.
8 Toda cestninar in tudi drugi navzoči so Me začeli prositi, naj bi vsaj to noč ostal tukaj, ker se je dan že nagibal k večeru.
9 **Jaz** pa sem rekel: »Tisto, kar je tukaj zaradi Moje navzočnosti ugajalo vam, bo ugajalo tudi prebivalcem sosednjih krajev. V duhu pa bom ostal tudi pri vas, če boste gojili živo vero in pravo ljubezen do Mene.«
10 To so Mi kar najtrdneje obljubili, nato sem jih blagoslovil in se odpravil naprej ter zavrnil ponujeno spremstvo do naslednjega kraja, ki je bil oddaljen krepko uro. Navzoči krajani pa so kar ostali in se vso noč pogovarjali o vsem, kar se je tukaj zgodilo.
11 Lahko pa bi se ob tem, nota bene, kdo vprašal, kako je mogoče, da prebivalci tega kraja, ki so tudi romali v Jeruzalem, skoraj nič niso slišali o Meni, ko pa se je tedaj o Meni že razširil glas skoraj po vsej Judeji, Jeruzalem pa je bil poln Mojega nauka in Mojih del.

---

[1] Luka 18;26, 18;27, 18;28

12 Kar zadeva ta kraj, je to lahko razložiti. Njegovi prebivalci so le redko zahajali v Jeruzalem, ker so bili večinoma zelo revni, nekaj redkih bogatašev pa je tudi raje ostajalo doma, kakor da bi se odločilo za pot v dragi Jeruzalem. Po eni strani so se ogibali nepotrebnim stroškom, po drugi pa bali, da jih med odsotnostjo ne bi številni reveži ogoljufali, okradli ali celo oropali.
13 In tako se je zgodilo, da med prebivalci tega kraja kar nekaj let nihče ni bil v bližini Jeruzalema in se Moj sloves - ker te ceste niso bile varne, so se jih popotniki ogibali - še ni razširil do sem, saj je bil kraj dokaj daleč od Jeruzalema, poleg tega pa je bilo v njem več Grkov in Arabcev kakor Judov. In prav to nepoznavanje Mene in Mojega nauka Me je pripravilo, da sem prišel tudi k njim in se jim razodel. Kajti na ta svet sem prišel predvsem zato, da bi poiskal izgubljene in zravnal, kar je bilo upognjeno do prahu.
14 V tem, kar sem zdaj pošteno in iskreno povedal, naj bi vsak našel odgovor na vprašanje, kako je bilo mogoče, da so bili v Mojem času in celo pozneje, v Judeji še kraji, kjer so o Meni slišali le malo ali celo nič, po drugi strani pa se je že tedaj, ko sem bival na Zemlji, Moj nauk razširil dokaj daleč - v Evropo, Perzijo in celo v Indijo in Egipt.
15 Te besede so namenjene bralcem tega Mojega zdaj znova podanega evangelija. Blagor tistemu, ki ga sprejme v svoje srce, Mi izkaže čast in se ravna po tem.
16 Zdaj pa se vrnimo k našemu popotovanju.

168. Napoved trpljenja. Učenci in slepec na poti v Jeriho

(Luka 18; 31-43)

1 Ko smo se približno za nekaj sto korakov oddaljili od kraja in so Judje iz Grčije in skupina Janezovih učencev, utrujeni od potovanja tega dne nekoliko zaostali, ker nas zaradi naše hitre hoje niso mogli dohajati, sem dvanajsterico poklical bliže k Sebi in vprašali so Me, kaj naj bi to pomenilo.
2 In **Jaz** sem jim rekel: »Prisluhnite Mi in se ne žalostite, kajti nad Menoj se mora izpolniti vse, kar je pisano po prerokih!
3 Tako kot zdaj skupaj potujemo, se bomo kmalu tudi vrnili v Jeruzalem in potem se bo izpolnilo vse, kar so, kot je bilo že povedano, preroki zapisali o Sinu človekovem. Izročen bo namreč poganom, ti Ga bodo zasmehovali, z njim grdo ravnali, pljuvali Vanj, Ga bičali in umorili, tretji dan pa bo iz lastne moči in oblasti vstal. In potem bo spet z vami do konca sveta in njegovega časa, vi pa boste večno pri Njem v Njegovem kraljestvu.«
4 Ko sem to povedal učencem, so se presenečeno spogledovali in se spraševali (**učenci**): »Kaj je spet hotel s tem povedati? Nekoč je bilo rečeno, da Ga bodo napadli tempeljski duhovniki, On pa bo dopustil, da se dopolni mera njihove pogube zaradi greha, storjenega Njemu. Zdaj pa o tempeljskih duhovnikih ni rekel ničesar, temveč je govoril samo o poganih, ki so po našem vedenju do zdaj še zmeraj Njegovi najboljši in najzvestejši prijatelji. Naj to razume, kdor more, resnično, mi spet nismo razumeli nič od tega!«
5 Nato so se med seboj posvetovali, ali naj bi Me o tem kaj pobliže vprašali.
6 Peter pa je menil, da Jaz tega ne bi dobro sprejel, zato so sklenili to samo po sebi nejasno in bolečo zadevo začasno pustiti pri miru, tako kot je bila povedana.

7 Ker Me učenci o tem niso želeli podrobneje spraševati, tudi Jaz nisem rekel o tej zadevi ničesar več.
8 Nato smo se odpravili naprej in prišli na križišče dveh glavnih cest. Stara cesta, po kateri smo prišli, je sicer peljala v Jeruzalem, toda po veliko daljši poti čez hribe in doline, nova, ki je prav tukaj prečkala staro, pa je tudi peljala v Jeruzalem in sicer mimo Betlehema, toda bila je bolj ravna in bolje speljana, po njej so pogosteje hodili tujci in tudi domačini. Toda zato je bilo na njej v bližini naselij zmeraj tudi veliko beračev, ki so mimoidoče prosili miloščine.
9 Na omenjenem križišču smo se torej preusmerili na novo cesto, kakor da bi spet nameravali v Jeruzalem; to sicer ni bil naš namen, vendar je bil kraj, ki smo ga nameravali obiskati, ob novi cesti in nedaleč od njega smo na cesti naleteli na slepega berača. Ta in še številni drugi slepi berači so se s spremljevalci, ki so videli, ob slavju tudi odpravili v Jeruzalem, da bi si priberačili več denarja. Ta berač je bil prav tako ob zadnjem slavju v Jeruzalemu in je slišal, kako sem tam delal velika znamenja, na primer, da so slepi spet videli, poznal pa je tudi Moje ime.
10 Učence - nekateri so namreč pohiteli naprej, da bi še pri dnevu prispeli v mesto - je berač najprej glasno zaprosil za miloščino in ko so mu rekli, da nimajo denarja, jih je tudi vprašal, kdo so in kdo je še z njimi in kaj kot reveži iščejo v tem revnem okolišu polnem beračev.
11 **Učenci** so odgovorili: »Smo učenci Gospoda Jezusa iz Nazareta, ki potuje z nami, da bi blagoslovil tudi to okolico. Ne potrebujemo denarja, kajti On, Gospod Jezus iz Nazareta, skrbi za nas.«
12 Ko je slepi mož to slišal od učencev, ki so se tam ustavili, da bi jih dohiteli Jaz in drugi učenci - in to se je kmalu tudi zgodilo -, je še enkrat vprašal, kaj se dogaja in ali sem tudi Jaz tam, saj je zaznal, da je blizu njega veliko ljudi.
13 Učenci so pritrdili beračevemu vprašanju in **berač** je zavpil: »O Jezus iz Nazareta, Davidov sin - tako so mi povedali v Jeruzalemu in to tudi verjamem, usmili se me!«
14 Učenci, ki so hodili spredaj, so ga grajali in mu ukazali, naj umolkne, saj zbuja preveč pozornosti blizu nedvomno pomembnega kraja.
15 Toda **berač** se ni dal ugnati in je še bolj vpil: »O Jezus, Davidov sin, usmili se me!«
16 Ustavil sem se in njegovemu videčemu spremljevalcu naročil, naj slepega pripelje k Meni, kar je ta tudi takoj storil.
17 Ko so ga pripeljali k Meni, sem mu **Jaz** rekel: »Kaj hočeš, da ti storim?«
18 **Slepi** je odgovoril: »Gospod, da bi spregledal!«
19 Nato sem mu **Jaz** rekel: »Spreglej! Tvoja vera te je rešila!«
20 In slepi je pri priči spregledal, šel za Menoj in glasno slavil Boga, ki Mi je podelil takšno nezaslišano moč.

169. Gospod v gostišču v Jerihi

1 Po novi cesti pa nas je dohitelo že veliko ljudi in videli so, kaj sem storil slepemu in se neizmerno čudili in hvalili Boga ter Mi sledili v mesto Jeriho; tega pa učenci niso vedeli, dokler nismo prispeli v to staro mesto, ki je bilo videti zelo zapuščeno in ubožno, v njem pa je bilo več porušenih stavb kakor novih in naseljenih.

2 Ko smo že kar v precejšnjem mraku prispeli tja, so pristopili k Meni ljudje, ki so nas dohiteli ob ozdravitvi slepega in so bili večinoma iz Jerihe, ter Me prosili, naj bi ostal pri njih.
3 **Jaz** pa sem rekel: »Ostal bom - toda imate le malo stanovanj, nas pa je veliko, zato pojdimo raje v gostišče, kjer nas bodo lahko sprejeli.«
4 **Neki moški** se je oglasil: »Gospod in Mojster, tukaj sta sicer dve gostišči, toda gostilničarja sta zelo pohlepna Grka, ki goste zmeraj dobro izkoristita in se že pri vstopu v njihove ne posebno priporočljive sobe pri gostih takoj temeljito pozanimata, koliko denarja in drugega premoženja imajo s seboj. In, če gostje rečejo, da nimajo veliko denarja in še manj drugih zakladov, jih niti ne sprejmeta. Mi pa smo videli, kdo si ti in kakšno moč ti je podelil Bog, in resnično bi nam bilo hudo, da bi tudi ti v našem mestu doživel kaj takega. Bomo že poskrbeli, da boste ti in tvoji učenci in prijatelji pri nas našli kar se da dobro zavetje in oskrbo!«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Vaša dobra volja je zame že storjeno dejanje, toda v Meni je Božji duh in ta Mi pravi, kaj naj delam in tako moram prenočiti v prvem velikem gostišču, pri pohlepnem Grku. Sprva se bo sicer upiral, potem pa le storil, kar bom hotel. Toda vi Me lahko spremljate tja in ob Meni preživite še nekaj ur.«
6 **Moški** je rekel: »Gospod! Tako torej hočeš in zgodi se tvoja volja!«
7 Nato smo se odpravili še dlje po mestu in kmalu prišli na glavni trg, kjer je bilo veliko, drago gostišče, katerega lastnik se je tudi kmalu prikazal in nas vprašal, ali bi vstopili.
8 In **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, z veseljem, vendar zlata in srebra pri Meni ne boš našel, toda drugih zakladov, o katerih prej še nikoli nisi slišal, imam na pretek. Če bi jih rad spoznal, se ti bo začelo tvoje zlato in srebro gnusiti!«
9 **Gostilničar** je prav prijazno rekel: »Kar vstopite, kajti meni pride vse prav.«
10 Takoj smo vstopili v hišo in posedli okoli miz. Na vsaki mizi so prižgali svetilko, gostilničar pa je vljudno vprašal, kaj bi radi jedli in pili.
11 **Jaz** sem odgovoril: »Na zalogi imaš kruh in vino, drugega danes ne potrebujemo. Toda prinesti nam moraš dober kruh in najboljše vino, kajti navadno gostilniško vino, ki ga strežeš gostom za drag denar, sploh ni vino, saj je pripravljeno iz jabolk in hrušk; tudi tistega, pridobljenega iz bodikavega jagodičja, ne pijem. Pijem namreč samo vino iz dobrih in zrelih trt, ki rastejo okoli Libanona in tudi tega imaš obilo v čistih mehovih, zato nam lahko postrežeš z njim.«
12 **Gostilničar** je nekoliko presenečen dejal: »Prijatelj, kolikor vem, nisi bil še nikoli v tem okolišu in tudi ne moreš vedeti, kakšno vino imam v kleteh! To ti je moral izdati kakšen tukajšnji meščan, ki gotovo ni moj prijatelj, saj me je s tem hotel le obrekovati. Povej mi, kdo je, da ga lahko kaznujem in podaril vam bom vse, kar boste tukaj zaužili.«
13 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, motiš se, nihče te ni izdal. O tvojem domu in tvojem na daleč razvejenem gospodarstvu vem še marsikaj; toda zdaj poskrbi le za to, da čim prej dobimo zaželeno!«
14 **Gostilničar** je odgovoril: »Svojim služabnikom sem že dal znamenje in vse se bo kmalu zgodilo po tvoji želji.«

170. Gostilničar sprašuje o Gospodu

1 Nato je gostilničar ob Moji strani zagledal njemu še predobro znanega berača in opazil, da vidi.
2 Takoj je stopil k njemu, si ga natančneje ogledal in nato rekel (**gostilničar**): »Bil si slep od rojstva, zdaj pa vidiš in to še predobro opazim. Kdo ti je odprl oči in te rešil slepote?«
3 **Berač** je odgovoril: »Ta gospod tukaj, ki je od tebe zahteval pristno vino in dober kruh. Lahko si srečen, da si doživel tako velik blagoslov, da je On izbral zavetje v tvoji hiši in zato bodi do Njega skrajno spoštljiv!«
4 **Gostilničar** je presenečen rekel: »Kako pa ti je odprl oči?«
5 **Berač** je odgovoril: »Na mojo prošnjo je rekel: 'Spreglej!' in takoj sem spregledal in to je vse, kar ti lahko povem; ti pa si lahko samo misliš, kdo je bil tisti, katerega beseda in volja imata tolikšno moč in veljavo!«
6 Gostilničar je čedalje bolj strmel in Me zelo pozorno opazoval.
7 Medtem so tudi služabniki prinesli dovolj kruha in vina in vse ustrezno razvrstili po mizi.
8 **Gostilničar**, že poln strahospoštovanja, Me je vprašal: »Gospod, ali sta kruh in vino takšna, kot si želel?«
9 **Jaz** sem rekel: »Da, povsem takšna, zato so se tvoji služabniki tudi toliko zamudili, ker so morali po to vino in tudi po ta kruh v drugo hišo in drugo klet. Kajti dobre stvari hraniš v neki drugi hiši izmed desetih, ki jih imaš. V tej hiši pa imaš samo tisto, s čimer po navadi postrežeš tujcem, to pa od tebe, ki si zelo bogat mož, tudi ni hvalevredno. Ti in tvoja družina ste sicer Grki in ne upoštevate judovske postave, čeprav ti ni neznana; toda tudi poganu je v čast in prid, če ravna pošteno in tudi po vaših postavah vsakemu da in ponudi, kar mu gre.«
10 Gostilničar ni vedel, kaj naj bi na to odgovoril, mi pa smo vzeli kruh in ga jedli in tudi vino in ga pili in gostilničar je jedel in pil z nami, saj sem mu Jaz sam ponudil kruh in vino in je hvalil Boga in Mene.
11 Gostilničar pa se je pogovarjal še z drugimi meščani, ki so nas pospremili do gostišča in tudi vanj. Moškemu, ki mi je naprej ponudil zavetje, je rekel, naj mu kot izkušen Jud pove, kaj misli o Meni, kdo naj bi bil in od kod naj bi prišel.
12 **Moški** je rekel: »Tega čudovitega človeka sem prej prav tako malo videl kakor ti. Toda ozdravljeni slepec, ki je o njem slišal že v Jeruzalemu, mi je povedal, da so ga klicali Jezus in sin Davidov in iz tega sklepa, da mora biti od tam nekje. Toda po oblačilu sodeč se zdi Galilejec, tako kot tudi nekateri, ki so prišli z njim.
13 Toda naj bo kar hoče, vsekakor je izjemen človek, kakršnega od časa Mojzesa in Elije še ni bilo na Zemlji. Toda naziv 'sin Davidov' ki mu ga je pripisal slepec, me je skrivoma napeljal na misel, da utegne biti po napovedih prerokov ali prerok Elija, ki naj bi prišel pred obljubljenim mesijo Judov, ali pa nazadnje celo sam mesija! Verjetneje se mi zdi drugo kakor prvo. Kajti vsi preroki so zmeraj govorili in delali samo v imenu Jehove, ta pa govori in dela povsem s svojo močjo in tudi poimenovanje 'sin Davidov' - kot že omenjeno - še utrjuje moje skrivno mnenje, kajti stari preroki so tako pogosto naslavljali mesijo, ki naj bi prišel. To pa je tudi vse, kar ti lahko povem o njem.«

14 **Gostilničar** je rekel: »Premalo poznam vaš Božji nauk, marsikaj pa le vem, in tako tudi tisto o obljubljenem mesiji, ki naj bi nekoč prišel. Toda vsi Judje vidijo mesijo kot mogočnega vojščaka in ga pričakujejo kot tistega, ki jih bo osvobodil vladavine Rimljanov in potem zasnoval veliko in nepremagljivo kraljestvo. Zdi pa se, da ti pripisuješ mesiji bolj božanske kakor človeške lastnosti.«
15 **Moški** je odgovoril: »Kot takšnega so ga opisovali že preroki in David. In če naj bi res osvobodil Jude rimskega jarma, bo moral imeti veliko več kakor zgolj posvetne človeške junaške lastnosti.
16 Vse to je še zmeraj preveč zavito v meglo in noben Jud ne more povsem zanesljivo reči, v kakšni podobi in s kakšnimi lastnostmi bo prišel mesija. In ker se tega ne da določiti, lahko pride mesija na ta svet tudi v podobi in z lastnostmi, v katerih gledamo zdaj prav tega čudodelnika!
17 Tako menim jaz. Ti pa lahko prineseš še več kruha in vina, kajti vidim, da so gostje prineseno že skoraj použili.«
18 Gostilničar je takoj poklical služabnike, naj prinesejo še več kruha in vina, in kmalu smo to tudi dobili.

171. Gostilničar sprašuje o svojem pogrešanem sinu

1 Nato je pristopil k Meni gostilničar in Me vprašal, ali sem tudi Jaz slišal kaj od tega, kar sta o Meni domnevala z meščanom iz Jerihe.
2 **Jaz** sem odgovoril: »Zdaj bi rad pretkano izvabil iz Mene, kdo sem v resnici. Toda na ta način tega, kar si želiš, od Mene tako zlahka ne boš zvedel, kajti tisti, ki Me preskuša, ima sam sebe za norca. Vem, kaj vse si počel od rojstva naprej, kako si prišel sem z otoka Patmos in kako obogatel. Vem pa tudi vse o vsakomer v tvoji hiši, vse o tvoji družini in seveda tudi to, kaj sta z meščanom domnevala o Meni.«
3 Nato je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster, že takoj na začetku sem opazil, da si nekakšen jasnovidec, toda še prevečkrat sem imel opraviti s podobnimi prerokovalci. Pogosto so mi razkrili stvari, za katere smo vedeli samo jaz in bogovi, zato me zdaj tvoja prerokovalska sposobnost ne gane preveč. Takšne stvari sem namreč, kot sem omenil, tu že velikokrat doživel. Toda ozdravitev slepega je nekaj povsem drugega; kot vem, se kaj takega tu še ni zgodilo, niti o tem nikoli slišalo. Iz vsega tega lahko sam pri sebi sklepam to, kar je že prej sklepal tisti meščan, in s pridom uporabim besede nekega našega starega modreca.
4 Ta je namreč nekoč dejal: 'Vsak pomemben in resnično moder človek ima tudi božanski navdih!' Zdi se mi, da je prav tebe Bog najbolj navdihnil, zato zmoreš delati stvari, kakršne zmore samo Bog. In ker je nedvoumno tako, bi bil lahko celo obljubljeni mesija Judov; tako misli tudi tisti meščan, moj sosed, in to mi je tudi razkril. Če si res to, potem je za nas, pogane, tudi skrajni čas, da se znebimo naših starih pravljičnih božanstev in se spreobrnemo v judovski nauk.
5 Če si to, kar meniva jaz in moj sosed, potem je tvoja vsenavzočnost več kot razumljiva in boš lahko tudi zanesljivo povedal, kje je zdaj moj starejši sin, kako je z njim in kaj počne; kajti to bi rad še toliko zanesljiveje vedel, ker sta minili kar dve leti, ne da bi dobil kakršno koli sporočilo od njega ali od koga

drugega o njem. Če zmoreš in mi tudi hočeš izkazati to uslugo, bosta ti in vse tvoje spremstvo tri polne dni v moji hiši brezplačno kraljevsko postrežena.«
6 **Jaz** sem rekel in se hkrati obrnil k učencem: »Res nenavadno, samo eno znamenje sem naredil in pogani že domnevajo, da bi bil lahko mesija! Koliko znamenj sem naredil doma v Galileji in Jeruzalemu, pa tako malo ljudi verjame Vame in koliko več je takih, ki Me sovražijo! Zato, kot sem vam že večkrat dejal, bo luč vzeta judom in dana poganom!«
7 Šele nato sem se obrnil h gostilničarju in rekel: »Želiš, da ti povem, kje je tvoj starejši sin Kado, kaj dela in kako mu gre in za to bi nas tri dni gostil zastonj. Toda tukaj ne bomo ostali tri dni in te obljube ne bi mogel izpolniti. In, če bi se mi hotel za to uslugo zahvaliti denarno, pa česa takega ne bi nikoli sprejel - za to, kar Mi boš danes ponudil, pa boš prejel celotno plačilo. In tako zdaj ne vem, s kakšnim razlogom naj ti izpolnim željo. Tako kot Mi je znano ime tvojega sina, Mi je znano tudi vse drugo o njem; toda glede na ponudbo, ki si mi jo dal, ti ne bom povedal ničesar!«
8 **Gostilničar** je rekel: »Torej mi ti postavi pogoje, pod katerimi, če jih izpolnim, mi boš razkril zaželeno.«
9 **Jaz** sem rekel: »Dobro, torej poslušaj. Glej, veliko zakladov in bogastva imaš, vendar tega nisi pridobil tako, kot menim, da je edino prav. Po zakonih posvetnih sodnikov seveda ne moreš biti obsojen, ker se pred njimi po črki zakona lahko uspešno zagovarjaš, saj si zakone tudi vaši pravni strokovnjaki povsem različno razlagajo; toda pred Mojim sodniškim stolom se s svojimi izgovori ne bi rešil!«
10 Moje postave se glasijo: Ljubi nadvse samo enega, resničnega in živega Boga in svoje bližnje in druge ljudi kakor samega sebe! Kar ne želiš, da bi storili tebi, tega ne stori tudi ti njim; kar bi si želel, da bi ti drugi ljudje storili, to stori tudi ti njim.
11 Vzemimo, da bi te kdo grdo prevaral, ti pa mu po vaših zakonih ne bi mogel nič, ker je pogosto posloval s teboj in zato znal zakonito izrabiti tvoje slabosti, in te po končani trgovini, nakupu ali prodaji, ogoljufal za tisoč funtov; to bi bilo še toliko neprijetnejše, ker ga pri nobenem sodniku zaradi tega ne bi mogel obtožiti, saj bi ti vsak sodnik dejal: Valenti non fit iniuria[1] Kaj bi ti rekel tistemu, ki bi te tako prevaral, potem pa prišel k tebi in ti dejal: 'Prijatelj, res da me v vsem mojem početju in ravnanju varujejo zakoni in mi nič ne moreš, vendar sem postal pravičen mož, zdaj sem prišel k tebi, da bi ti povrnil vse, za kar sem te prevaral!' Nato bi ti vrnil tisoč funtov in ti zanje plačal še obresti, ki bi ti jih prineslo tvojih tisoč funtov, če bi jih imel. Povej, kakšno bi se ti zdelo takšno dejanje?«
12 **Gostilničar** je odgovoril: »Gospod in Mojster, prav gotovo najboljše na svetu, takšnega človeka bi tudi hvalil in slavil pred vsem svetom in postal njegov najboljši prijatelj.«
13 **Jaz** sem rekel: »Torej pojdi domov in stori enako in boš vse, ki te skrivoma sovražijo, spremenil v iskrene prijatelje. In glej, to so pogoji, pod katerimi ti bom, če jih boš iskreno in resno izpolnil, tudi Jaz izpolnil tvojo željo.«
14 **Gostilničar** je rekel: »Gospod in Mojster, kakor resnično živim in kakor te resnično zdaj tudi vidim in priznavam kot tistega, kar po prerokbah starih prerokov tudi zagotovo si, nameravam izpolniti vse pogoje, ki si mi jih zdaj

[1] Kdor sam tako hoče, se mu ne godi krivica!

postavil, in jih tudi bom; le povej mi, kako je z mojim starejšim sinom, mojim ljubljencem.«
15 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej; kolikor lahko razberem v tvojem srcu, boš tudi storil, kar si mi zdaj obljubil, Jaz pa ti povem, da bo tvoj sin Kado čez eno uro s svojo ženo in tremi otroki, ter velikim spremstvom prišel sem in ti bo sam povedal vse, kako je bilo z njim in kaj vse je počel. Ti pa lahko s svojimi številnimi služabniki storiš vse, da bo sin dobro oskrbljen v eni od tvojih desetih hiš, s številnimi ljudmi vred, ki jih bo pripeljal s seboj. Če Mi verjameš, tudi stori, kar sem ti svetoval!«
16 Ko je gostilničar slišal, kar sem mu povedal, od silnega veselja vsega sprva niti ni mogel dovolj hitro dojeti in se Mi je najprej zahvalil za povedano, nato pa služabnikom takoj ukazal, naj storijo, kar sem mu svetoval, in nenadoma je vse zaživelo v tej hiši in v hiši poleg nje.
17 Ko so bili vsi povsem zaposleni, je poklical še ženo in tri starejše hčere, ki so s pomočnicami vred skrbele za kuhinjo, ter rekel (**gostilničar**): »Že v eni uri bo tu naš Kado s svojim velikim spremstvom, zato ukrenite vse potrebno, da bo zanj, ko pride, vse kar se da pripravljeno. To noč bo tukaj velika gostija in nanjo ste vabljeni vsi!«
18 Nato je vse zaživelo tudi v kuhinji.

172. Prihod gostilničarjevega sina Kada

1 Ko so bili vsi zaposleni čez glavo, je **gostilničar** spet prišel k meni, se Mi še enkrat zahvalil za povedano in nadvse prijazno dejal: »Gospod in Mojster, jaz sem drugi slepec, ki je po tvoji zaslugi spregledal! Zdaj šele vidim in spoznavam velike vzvišene zaklade in tudi to, kako zelo blagoslovljena je bila s tvojim prihodom moja hiša! Da, če vse te zemeljske zaklade človek opazuje s srcem in razumom, dobro vidi, kako prazni so in gnusni! Toda kaj more človek - ki je v temini noči in popolni nevednosti rojen v ta svet ne da bi se tega zavedal ali to hotel - za to, da ima nekaj najbolj nevrednega za nekaj dragocenega, ter si dan in noč prizadeva nakopičiti velike kupe zemeljske nesnage.
2 Daj človeku že v njegovem otroštvu pravo spoznanje in nauči ga spoznavati pravega Boga in sebe samega, potem se ne bo sukal okoli zemeljskih zakladov, temveč si bo prizadeval za zaklade življenja. Toda, kje so učitelji, ki bi bili sposobni ljudem pokazati, kaj je zanje najpomembnejše? Zato te prosim, ljubi Gospod in Mojster, pošlji učitelje, podobne Sebi, med ljudi, da bi ti lahko postali pravi ljudje!«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Dobro si povedal in tisto, kar si kot željo izrekel pred Menoj, se bo tudi kmalu uresničilo; a tako kakor z enim udarcem ne podreš drevesa, sta tudi za to, kakor za vsa velika in dobra dela, potrebna čas in potrpljenje po večnem Božjem redu. Toda vsak človek, ki je spoznal resnico življenja, to lahko prenese in jo tudi mora prenesti, še drugim; tako bo kmalu in zlahka med ljudmi tudi svetleje.
4 Kdor te prave življenjske zapovedi, ki sem ti jih povedal, sprejme in jih tudi zvesto upošteva, bo kmalu in zlahka dosegel popolno luč življenja. Več ti ni treba povedati, stori tako in pridobil boš večno življenje.
5 Zdaj pa se lahko s svojimi ljudmi odpraviš do križišča stare in nove ceste. Ko boš prispel tja, ti bo prišel naproti tudi sin Kado. Vzemi s seboj baklo, da

se bosta takoj prepoznala. Potem ga pripelji sem, kajti tudi Jaz moram govoriti z njim.«
6 Po teh besedah je gostilničar naglo zapustil gostišče in se s svojimi ljudmi in več sosedi odpravil prihajajočemu sinu naproti. Kmalu je prispel do omenjenega kraja in tja je na muli prijezdil tudi njegov Kado; takoj je prepoznal očeta in potem pozdravljanja in nežnosti kar ni bilo konca in kraja.
7 Šele potem je sin vprašal očeta, kako je izvedel, da bo prišel.
8 **Oče** mu je odgovoril: »Ljubi sin, skrajno nenavadno! Toda naj ti ne povem vsega; ko boš v hiši, boš že še vse zvedel.«
9 Nato so se vsi odpravili v mesto in kmalu med glasnim vzklikanjem prispeli k nam.
10 Ko je Kado s svojo, samo eno ženo in otroki vstopil v sobo, se je najprej pozanimal, kateri od navzočih gostov je tako natančno vedel za njegov prihod v Jeriho.
11 **Oče** ga je takoj pripeljal k Meni in rekel: »Glej, moj ljubi sin, ta človek je Gospod in velik Mojster! Poglej pa tudi našega starega slepega berača, ki ga dobro poznaš. Temu je Gospod in Mojster vrnil vid in to zgolj s svojo besedo in voljo! Kaj praviš na to in kaj misliš o takšnem človeku?«
12 **Sin** si je zelo pozorno nekaj časa ogledoval zdaj Mene zdaj berača, ki je spregledal in nato odgovoril: »Nadvse ljubljeni oče, mislim, da se ne motim, če bi tega človeka takoj razglasil za tistega, o katerem sem toliko nenavadnega slišal že v Grčiji, Mali Aziji in celo vzdolž azijske obale velikega Ponta in zaradi katerega sem v Atenah vse prodal, ter se odpravil v Palestino, da bi si tam kaj kupil, toda predvsem zato, da bi velikega čudodelnika sam spoznal; in glej, tistega, ki sem ga skušal najprej poiskati, sem zdaj skoraj zanesljivo našel v naši hiši!
13 Ljubi oče, veš, da sem več kot štirinajst let zelo veliko trgoval in si tako pridobil tudi veliko bogastvo. Že več kot dve leti pa ti nisem mogel ničesar sporočiti predvsem zato, ker sem trgoval po Mali Aziji in po vsem Pontu, tam pa sem veliko slišal o čudodelniku. Kmalu sem se odločil, da bom vse svoje posle s hišami in drugimi posestmi vred prodal bratu te moje ljube žene, se preselil sem in spoznal slavnega moža.
14 V zadnjem času, komaj pred pol leta, sem v Frigiji trgoval z nekim tamkajšnjim kraljem po imenu Abgar in se z njim pogovarjal o marsičem, kar sem doživel na dolgih potovanjih po vodi in kopnem. Med drugim je pogovor nanesel tudi na našega velikega čudodelnika in bil sem zelo osupel, ko mi je kralj o njem - opisoval ga je kot božanstvo - povedal več, kot sem mogel jaz njemu in mi celo pri vsej svoji časti zagotovil, da ga tudi osebno pozna in da je celo njegov prijatelj. Opisal mi je čudodelnikov videz in oblačila in ta opis se povsem ujema s tem, kar vidim zdaj na tem resnično Božjem človeku. Prav zato sem tudi izjavil, da je on prav gotovo tisti človek, zaradi katerega sem vse storil tako, kot sem prej opisal.
15 Zdaj pa še nekaj; če se vse to povsem ujema, sem to, kar sem iskal, našel prav tukaj. Prej omenjeni kralj, ki sem mu zatrdno obljubil, da bom storil vse, da bi velikega čudodelnika tudi sam spoznal, je napisal pismo in ga naslovil: Dobremu zveličarju Jezusu iz Nazareta v Galileji. To pismo imam pri sebi in ga bom takoj izročil, vendar moram pred tem omeniti še nekaj, kar se mi tudi zdi bistveno.«

173. Želje Abgarja, frizijskega kralja

1 (**Kado**): »Kmalu potem, ko sem v Atenah uredil vse potrebno in se nato nemudoma napotil domov, sem odšel iz Tira proti staremu Nazaretu in tam kar najskrbneje poizvedoval po dobrem zveličarju Jezusu. Kmalu so mi tudi pokazali skromno bivališče zelo blizu mesta. Takoj sem se odpravil tja in srečal nekaj prav pobožnih in skromnih tesarjev in ti so mi predstavili žensko po imenu Marija; bila je že vdova in naj bi bila telesna mati Odrešenika, ki sem ga iskal, vendar mi ni mogla povedati nič o tem, kje naj bi se zadrževal njen sin Jezus.
2 Na vso moč pa me je prosila, naj ga poiščem in če ga bom kje srečal, naj jo o tem obvestim; tako bom tudi storil, saj sem ji to zvesto in častno obljubil. Ona in tudi tesarji, imenovala jih je njegovi bratje, so mi o Jezusu, njenem ljubljenem sinu, povedali marsikaj nenavadnega in tudi jaz sem jim na njihovo vidno veliko veselje povedal, kaj sem slišal o njem na svojih potovanjih.
3 Kar je tista družina, ki sem jo tudi obdaroval, povedala o ljubem Odrešeniku, se povsem ujema s tistim, kar mi je o njem pripovedoval kralj Abgar iz Frigije, in sem, še preden sem prišel v Nazaret, slišal tudi v Tiru in več drugih obmorskih krajih.
4 Zdaj je samo še od tega odvisno, ali je ta čudodelnik, ki si mi ga pokazal ti, oče, res ljubi Odrešenik Jezus iz Nazareta, za katerega imam pri sebi pismo, kajti potem sem tudi jaz našel svojo odrešitev!«
5 Nato se je **Kado** priklonil pred Menoj in rekel: »Gospod in veliki Mojster, povej mi torej, ali si Ti res tisti, za katerega imam pri sebi pismo?«
6 **Jaz** sem rekel: »Najprej vprašaj tega ozdravljenega berača in nato Moje učence, kajti vsi ti so Moje zveste priče in ti ne bodo zatajili resnice.«
7 Oglasil se je **berač**, ves vesel: »O Kado, ne išči naprej! Ta, ki si ga tako zavzeto iskal, je tukaj! Ta je ljubljeni in dobri Odrešenik iz Nazareta in kot takšen sin Davidov, kakor so ga že poimenovali in napovedali stari preroki in očetje pred davnimi časi.«
8 Ko je **Kado** slišal te beračeve besede, ni več poizvedoval, temveč je iz žepa izvlekel pismo in Mi ga izročil rekoč: »Gospod in Mojster, tisti si, ki ga iščem! Oprosti, da sem Te tako dolgo utrujal s svojim pripovedovanjem in svojimi zgodbami.«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Danes Me ne bi bilo več tukaj, če ne bi vedel, da boš v svojem iskanju Mene še ta večer prišel sem. Le odpočij si, saj si utrujen od dolge poti, potem pa spet pridi in se bova še o marsičem pogovorila.«
10 **Kado** se Mi je zahvalil za odgovor in se takoj z očetom in svojimi odpravil v prostorno bližnjo sobo. Tam se je preoblekel in uredil še vso drugo prtljago; mnogotere reči in zaklade so njegovi in očetovi služabniki znesli v veliko sosednjo hišo ter poskrbeli tudi za številne tovorne živali.
11 Sin je kmalu s svojimi in očetom spet prišel k Meni in me prosil, ali sme sesti za Mojo mizo; to sem tudi z največjim veseljem dovolil. Nekateri Moji učenci so se zaradi tega sicer morali presesti za sosednjo mizo, saj je bila Moja miza zelo majhna, toda to ni bilo nič takega, ker je bila precej blizu Moji.
12 Tako smo veselo sedeli skupaj in Kado Me je vprašal, ali ne bom odprl Abgarjevega pisma in ga prebral.
13 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, saj se ne mudi; že veliko prej, še ko je kralj premišljeval o tem, da bi Mi napisal pismo, sem vedel, o čem bo pisal. Toda ti

le odpri pismo in ga preberi še drugim, kajti malo jih je tukaj, ki ne bi znali grško. Vzemi pismo, lahko ga prebereš!«
14 **Kado** je rekel: »O ljubi, dobri Odrešenik, kako nesramen bi bil! Tistega, kar zadeva zgolj tebe, nam res ni treba vedeti in ker je pismo naslovljeno le Nate, nas njegova vsebina ne zadeva. Da pa je tisti kralj, ki te tako nadvse ljubi in te nepopisno spoštuje, v pismu zapisal prav občutke, ki mi jih je tudi glasno zaupal, si lahko vsak misli sam in tako Ti to dragoceno pismo z vsem spoštovanjem vračam.«
15 Vzel sem pismo, ga izročil učencu Janezu s pripombo, naj ga prebere in potem v Mojem imenu nanj tudi odgovori; Janez je to tudi storil, saj je dobro obvladal grško pisavo.
16 In že naslednji dan je Kado poslal tri sle, da so odnesli kralju odgovor in tudi sam priložil pismo; v njem mu je sporočal, da Me je iskal in presrečen tudi našel.
17 Potem ko sem pismo izročil Janezu, sem (**Jaz**) vprašal Kada: »Ali lahko zaradi drugih še pred večerjo na kratko povzameš, kaj pomembnega ti je kralj povedal o Meni?«
18 **Kado** je odgovoril: »O ti ljubi, dobri Odrešenik! Da bi ponovil vse dobro in vzvišeno, kar mi je kralj govoril o Tebi, bi potreboval dneve; toda če spregovorim le o poglavitni zadevi, ki sem jo že nekoliko nakazal v prvem nagovoru, nam to ne bo vzelo veliko časa.
19 Kralj si najbolj želi, o Gospod in Mojster, da bi imel Tebe, z vsemi Tvojimi učenci in prijatelji vred, pri sebi in sicer toliko bolj zato, ker je iz zanesljivih virov izvedel, da te judovski oblastniki in njihovi ponosni in skrajno oblastiželjni in pohlepni duhovniki tako zelo sovražijo, da ti v svoji neomejeni slepoti in smrtnem besu celo strežejo po življenju. Kralj vlada miroljubni deželi in ljudem, ki bi te kmalu spoznali in te s kraljem vred iz močne ljubezni, spoštovanja in hvaležnosti nosili po rokah. V njegovi deželi bi bil varen pred preganjalci, imel bi mir, kakršnega ne bi imel nikjer drugje.
20 Kralj ima tudi sina, ki vsake toliko časa bolj ali manj hudo zboli. Želi si, da bi mu sina povsem ozdravil, to pa Ti, o ljubi in dobri Odrešenik, prav gotovo že sam najbolje veš. Nekoč mi je tudi hrepeneče zaupal, da bi imel rad vsaj Tvojo natančno naslikano podobo in če je mogoče, še podobo nekaterih Tvojih učencev. In to so po mojem mnenju tudi kraljeve najpomembnejše želje, saj je o tem kar veliko govoril. Gospod in Mojster, oprosti, če sem se tu in tam nekoliko nerodno in neprimerno izrazil.«
21 **Jaz** sem rekel: »Nadvse dobro si na kratko povzel vse bistveno, in glej, isto je, čeprav z malo drugačnimi besedami, pač v skladu s tamkajšnjim načinom pisanja, zapisano tudi v tem pismu, predvsem pa to, kako in zakaj bi Me kralj rad imel pri sebi. Ta njegova želja Me celo zelo veseli in jo bom, še preden bo minilo leto, v duhu in polni resnici tudi uresničil; toda pred tem se bodo zgodile in morale zgoditi kar velike stvari in to mu bo Moj učenec nekoliko nakazal. To bo kralja zelo pomirilo in potolažilo.«

174. Obed pri gostilničarju

1 Ko sem to povedal, so iz kuhinje že sporočali, da je obed pripravljen. Gostilničar je dal znamenje, naj jedi kar prinesejo. In prinesli so množico zelo dobro pripravljenih jedi, deloma grških, deloma judovskih, ter jih v srebrnih

posodah postavili na mizo, na Mojo mizo pa v zlatih. Gostilničar, njegov sin, njegova žena in otroci in tudi njegova mati ter, mlajši sorojenci domačih so Me iz vsega srca prosili, naj ostanem na večerji, saj naj bi bila ta obrok veselja, Jaz sem namreč, ko so prinesli jedi, zbudil vtis, da se nameravam z učenci oddaljiti od mize. Po številnih prošnjah sem z učenci vred ostal za mizo in potem je bilo nadvse veselo in vedro po vsej hiši. Pili smo in jedli kar dobro uro.
2 Postregli so Mi s posebno okusno ribo, ki je bila v tistih krajih nekaj redkega in dragocenega in sem jo tudi zaužil; to je Kada zelo razveselilo. Ker pa so se nekateri učenci, ki so bili ribiči, med seboj pogovarjali o tej zelo dragoceni ribi, ki sem jo ravnokar pojedel in so se jim ob tem cedile sline, se je Kado, ko je slišal te pripombe, razžalostil, da ni imel na zalogi več teh rib tudi za učence, in sklenil, da jih bo priskrbel že naslednji dan.
3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to ni potrebno! Učenci, ki so večinoma ribiči ob Galilejskem jezeru, so se zgolj pogovarjali, kako dragocena je riba, s katero ste mi postregli, kajti takšne ribe so redke in zato nekaj posebnega.«
4 Po teh besedah sta bila Kado in njegov oče pomirjena, nato pa učenci o ribi niso pripomnili ničesar več, temveč so hvalili še okusnost drugih jedi, ki jih je bilo toliko, da ni bilo mogoče pojesti niti tretjine.
5 Ko je bil slovesni obed pri koncu, je prišlo iz Jerihe več revežev, ki so slišali, kaj se je tukaj zgodilo; prosili so za ostanke, saj so bili lačni in žejni.
6 Kado Me je vprašal, ali domnevni berači govorijo resnico.
7 **Jaz** sem odgovoril: »Večina že, le nekaj med njimi pa je takih, ki so prišli sem bolj iz radovednosti in želje po dobri hrani kakor iz resnične stiske. Toda tudi teh ne pustite praznih rok, kajti glejte, tudi Oče v nebesih dopušča, da sije Njegovo sonce nad nepravičnimi in pravičnimi.
8 Kdor prijateljem izkaže nekaj dobrega, stori dobro, ker se samo po sebi razume, da človek izkaže dobro tistim, ki so tudi njemu storili kaj dobrega. Toda še bolje je izkazovati dobro sovražnikom. Kdor počne to, bo nekoč v nebesih prejel veliko povračilo, na Zemlji pa nad glavami svojih sovražnikov zbiral žareče oglje in jim tako nakazoval njihovo krivico brez sodnika in sodišča, ter jih spreminjal v prijatelje.
9 In glej, vsi, ki so prišli sem prosit za ostanke, niso prijatelji te hiše, ker jim je znana kot ena najbogatejših, vendar trdosrčna. Ustrezite tudi njihovi želji, pa bodo jutri in še naprej govorili o vas drugače.«
10 Kado in njegov oče sta se Mi zahvalila za ta nasvet in oče je ukazal, naj zberejo ostanke v veliko košaro in jih razdelijo med prosilce, vsakemu pa je podaril še lončen vrček dobrega vina.
11 Ko so bili prosilci dobro postreženi, so kmalu začeli hvaliti gostilničarjevo dobroto in pravičnost, nekateri pa so gostilničarja celo sami prosili za odpuščanje, ker so o njem govorili naokoli marsikaj neprijetnega. Gostilničar pa jih je prijateljsko odslovil z zagotovilom, da nikomur nič ne zameri. In vsi so se mirno razkropili, z ulice pa je bilo celo v sobo slišati, kako hvalijo gostilničarja in njegovega sina Kada.
12 Nato Mi je **gostilničar** dejal: »O, koliko hvaležnosti sem Ti zdaj spet znova dolžan, ker si me s Svojim nadvse modrim nasvetom - tega bom odslej strogo upošteval - z eno potezo rešil številnih sovražnikov. Toda zdaj bi Ti rad zaupal nekaj drugega in gotovo mi boš kar najbolje svetoval!

13 Glej, Gospod in Mojster, mi vsi, to ti je nedvomno še prejasno znano, smo Grki, torej pogani. Kljub temu pa zelo spoštujemo vaš stari nauk o Bogu in to tem bolj, kolikor bolj prebiramo Mojzesa in preroke. Zato smo že nekajkrat sklenili, da se bomo trdno in neomajno pridružili vašemu nauku in se začeli ravnati in živeti po vaših postavah in pravilih. Vendar to ne gre tako zlahka, kot smo si predstavljali.
14 Glede samega nauka nimamo pripomb, to smo tudi večkrat povedali tukajšnjemu rabinu. Toda ta nam je govoričil o množici nadležnih, po mojem prepričanju povsem nepotrebnih in razumu povsem tujih pristopnih obredov; če se teh ne bi udeležili, bi morali po pravilih templja dati prav veliko denarno odkupnino. In tako smo vse do zdaj ostajali še toliko bolj Grki, ker od vaše duhovščine res nikoli nismo doživeli kaj posebno navdihujočega in vabljivega.
15 Kaj meniš o tem? Ali so pristopni obredi ali velika odškodnina nujni, da bi človek postal v srcu, volji in razumu pravi jud, ali res ni mogoče postati jud po nobeni drugi poti?«

175. Namen in pomen obredja

1 **Jaz** sem rekel: »O vsekakor! Kdor pozna Mojzesove zapovedi, po njih živi in ravna, v srcu pa se iskreno in resno odpove ničnemu poganskemu mnogoboštvu in nadvse ljubi samo enega resničnega Boga in svoje bližnje, kakor sem ti že povedal, ta je že popoln jud in zato ne potrebuje ničesar več.
2 Kar zadeva tempelj v Jeruzalemu in prazne obrede - ti so bili pred Mojim prihodom še smiselni kot zgled, zdaj pa so prazni, nekoristni in nesmiselni!
3 Namesto denarne odkupnine se raje spomnite revnih in popravite vsako storjeno krivico, pa boste pred Menoj in Bogom več kot le popolni judje in kot takšni v veliki meri deležni Mojega kraljestva.
4 Ker vam pravim to Jaz, Mi lahko tudi verjamete, kajti Bog, ki je nekoč na Sinaju govoril Mojzesu, zdaj govori po Meni tudi vam. Če pa oznanim nekaj kot pred Menoj resnično in veljavno, kdo vam lahko dokaže kaj nasprotnega? Ste Me razumeli?«
5 **Gostilničar in njegov sin Kado** sta vsa vesela odgovorila: »Kdo ne bi razumel tistega, kar je tako zelo resnično tudi čistemu razumu in najbistrejši človeški pameti! Hvala ti tudi za to pojasnilo.
6 Ker pa že govorimo in sprašujemo, bi radi od Tvoje modrosti tudi izvedeli, zakaj so sploh vpeljali obredno, tako imenovano Božjo službo, in zakaj jo je Bog dopustil? Kajti menimo, da je prav ta stalni vir različnega praznoverja, mnogoboštva, malikovanja, nazadnje celo brezboštva, in to lahko vidimo iz Diogenove posvetne modrosti. Če bi bila ljudem že takoj na prazačetku čisti Božji nauk in pouk o človekovih dolžnostih podana tako preprosto in razumljivo, kakor si ju nam podal zdaj Ti, o Gospod in Mojster, se na Zemlji gotovo ne bi zgodilo toliko slabega.
7 Mojzes je neizpodbitno najčistejši in najpristnejši Božji učitelj in najzvestejši oznanjevalec Božje volje ljudem; toda brez obreda, pa še kako pomembnega, tudi njegov nauk ni. Prav pri obredju je zdaj najbolj viden propad nekoč vzvišenega judovstva in ta propad bo sčasoma vse večji. Zakaj je bilo že v prazgodovini razodetje Božjega nauka zmeraj povezano z izvajanjem obredja in je bilo celo strogo zapovedano, da ga je treba opravljati?«

8 **Jaz** sem rekel: »Po človeško si zdaj to kar dobro povedal in ljudem je bil dan že od samega začetka njihovega bivanja na tej zemlji prav tako čist Božji nauk, kot ga zdaj podajam vam; toda ljudje, ki so v naravi stvari in pojavov na tej zemlji in nad njo ter pri vsem dogajanju in nastajanju še prehitro odkrili obrede, s katerimi se je vse začenjalo, so jih začeli izvajati tudi pri vseh svojih dejanjih in seveda tudi pri čaščenju Boga.
9 Tako so začeli razglašati, da je treba k Bogu moliti in Ga slaviti samo na krajih, dovolj čistih za to; kdor tega ne bi upošteval, bi pomenilo, da do Boga nima pravega odnosa in Ga ne spoštuje. Da bi takšne kraje ljudem naredili častivredne, so tam začeli prirejati nekakšno daritveno služenje, sprva res s čistimi in smiselnimi nameni, da bi namreč ljudje s tamkajšnjimi učitelji, ki jih je prebudil Bog, delili pridelke svoje marljivosti in rok, da bi se jim tako oddolžili za njihov pouk in poskrbeli za njihove življenjske potrebe.
10 Ljudje pa so se čedalje bolj razmnoževali in vse bolj poseljevali Zemljo, zato se je povečalo tudi število učiteljev in krajev, kjer so častili Boga, molili k Njemu in mu darovali, in učitelji so jih razglasili za čiste in vredne Boga. In ker so ljudje z marljivostjo postajali tudi čedalje bogatejši in premožnejši, se niso več zadovoljili le s kraji, razglašenimi za čiste in Boga vredne - takšni so bili nekateri griči, gaji, čisti izviri in tu in tam z dehtečim cvetjem posajeni vrtovi -, temveč so začeli graditi mogočne bajte, pozneje pa hiše in templje, v katerih so učitelji poučevali ljudstvo, za povračilo pa prejemali darove. Tam so z ljudstvom molili tudi k Bogu z besedami, gibi in tudi petjem. Ko so nekaj imeli za posebno lepo, čudovito in vzvišeno, so s tem častili tudi Boga kot Stvarnika teh čudovitih stvari in so Mu jih tudi posvetili.
11 In glej, tako so si ljudje sami, še zlasti njihovi učitelji in voditelji - ki so postajali čedalje bogatejši, pohlepnejši in oblastiželjni - izmišljali in vpeljevali čedalje več obredja, tako imenovane službe Božje in to je sčasoma preraslo v pravo malikovanje.
12 Mojzes v resnici ni vpeljal nobenega obreda, temveč ga je samo razlagal in ga utemeljil na starem in čistem prastanju. Uničil je slike, razrušil tempelj in samo neka koča je bila določena za hrambo skrinje zaveze, v kateri so hranili zapovedi in Mojzesove knjige, pozneje pa tudi zapise drugih prerokov in še nekatere predmete kot spomin na Gospodova dejanja.
13 Mojzes je po Božjem navodilu pri vsem, kar je bilo podobno obredu, zmeraj upošteval dvojni namen: prvi, naj bi obred v primerni obliki, kot v nekakšni znakovni pisavi, prikazal vse, kar se zdaj pod Menoj tudi res dogaja in se bo še dogajalo - in drugi, da bi z obredi povezal socialne cilje in ukrepe, namenjene ohranjanju telesnega zdravja in preživetju na tem območju. Ljudem je razlagal, kaj naj jedo in pijejo, kako naj se umivajo in čistijo in kdaj in kako pogosto, kako naj gradijo hiše in jih opremijo, kakšna oblačila naj nosijo judje.
14 In tako je tudi obrezovanje imelo dvojni namen: prvi, ob njem je bilo vsakemu novorojenemu judu podeljeno ime in v veliko knjigo obrezovanja vpisano leto, dan in celo ura njegovega rojstva - vse to je bilo nujno; tako je bila novorojenemu judu naložena dolžnost, da se razvije v popolnega človeka, spozna Boga, verjame Vanj, ga nadvse spoštuje in ljubi ter se ravna po Njegovih zapovedih. Glej, to je bil duhovno-moralni namen obrezovanja. Drugi namen pa je bil spet socialni - skrb za zdravje in čistočo telesa.

15 Zdaj zlahka povsem jasno razbereš, da stari, tako imenovani judovski obred v bistvu ni bil namenjen Bogu, temveč je bilo to le nekaj, kar je koristilo človeku samemu. Vsak razmišljajoči in razgledani pogan, kaj šele kakšen čistejši jud, ki ga je razsvetlil Bog, pa vidi, da je to sčasoma prešlo v malikovanje.
16 Sicer pa skoraj vse na tem svetu poteka kot nekakšen obred, to sem omenil že na začetku. Obred sam po sebi sicer nima vrednosti, kljub temu pa je nekakšen uvod v vsako pomembno dejanje, spremlja ga kot nepomembna senca.
17 Oglej si kdaj zelo pazljivo, kako se rojeva dan! Najprej ga napove sivenje na vzhodu in tik preden vzide sonce se pokažejo nekatere znane zvezde na obzorju. Prvi sivini kmalu sledi svetlejši svit, temu jutranja zarja in še marsikaj drugega. Vsi ti jutranji pojavi so tudi nekakšni obredi, ki sami po sebi nimajo posebne vrednosti, ko vzide sonce pa sploh nikakršne.
18 Zdaj je vsem judom in tudi poganom z Menoj vzšlo duhovno sonce in tako vse, kar Me je prej napovedovalo in oznanjalo, čeprav je bilo samo po sebi morda smiselno - slike, stvari in obredi -, ni za resnično življenje ljudi nič več vredno; kajti ob svetlem dnevu nobenemu razumnemu človeku ne pride na misel, da bi prižgal svetilko zato, da bi bilo ob jasnem dnevu še svetleje.
19 In tako kakor pravkar opisani obred svitanja, če ob tem ne omenjam še podobnega dogajanja ob začetku noči, so tudi znanilci prihajajočega poletja, jeseni, zime in tudi pomladi nekakšno obredje, in nekaj podobnega so pojavi ob rasti sadnega drevja pa tudi drugih rastlin in bitij na Zemlji; so sicer nujni za nastanek zrelega in užitnega sadu, toda prava vrednost je navsezadnje zgolj v zrelem in dobrem sadežu.
20 Enako velja za duhovno sfero življenja. Ta svetli čas je vpeljevalo kar nekaj obredov, vendar so ti zdaj brez vrednosti, prazni, ker je sonce življenja že vzšlo in si lahko vsakdo z drevesa življenja utrga zrel sad ter se tako nasiti in okrepi za večno življenje duše. Če pa mu je omogočeno to, kakšno vrednost naj bi imeli potem zanj nekakšni poprejšnji obredi?
21 In tako lahko postaneš zdaj popolni in pred Menoj veljavni jud, četudi nisi obrezan in ne daš odškodnine. Kajti tistemu, ki hodi podnevi, ni treba pozdravljati jutranjega svita kot nekaj življenjsko nujnega in kdor je že nabral povsem dozorele sadeže, temu ni treba več skrbeti za to, ali bo drevo pognalo popke in nato zacvetelo in ali je na njem veliko ali malo listja. Kajti bistven je sadež. Ko se ta razvije, potem vse tisto, kar je bilo pred njim, ni pomembno.
22 Menim, da boste zdaj ti in tudi vsi navzoči dobro razumeli, kako se je obredje razvijalo pri ljudeh in kakšno vrednost je imelo v svoji čistosti. Razumeli boste tudi, kako se je postopno izrodilo in da zdaj nima nobene vrednosti več in tudi je ne more imeti. Je zgolj senca, ki sledi popotniku, ko začrta svojo življenjsko pot k soncu in se ravna po njegovem položaju. Ali ste to razumeli?«
23 **Vsi** so rekli: »Da, Gospod in Mojster; tokrat si spet govoril jasno in razumljivo!«
24 To so še posebno poudarili učenci.
25 **Jaz** pa sem jih posvaril: »Zato naj vas več ne zapelje nobeno posvetno obredje! Spoštujte resnico in živite v njej; le resnica je luč življenja in vas bo osvobodila zaslepljenosti in prevare.«

176. Bistvo resnice

1 Nato sta se Mi gostilničar in njegov sin znova zahvalila za ta poduk in **gostilničar** je nazadnje rekel: »Velika in sveta resnica je, da se človek zgolj z resnico osvobodi vsakršne zaslepljenosti in prevare; toda številni modreci vseh nam znanih ljudstev so se neprenehoma spraševali po resnici, jo zavzeto iskali, a je niso mogli najti, vendar še nihče ni povsem odkril in ljudem razumljivo razložil, kaj je resnica. In tako bi rad zdaj, ljubi Gospod in Mojster, od Tebe slišal, kaj je v bistvu resnica, kajti to nam lahko najbolje razložiš prav Ti. Šele tedaj, ko človek ve, kaj je resnica, kje in kako jo najti, jo lahko sprejme za življenjsko vodilo in se tako znebi zaslepljenosti in prevare. Kaj je torej popolna resnica, kako in kje jo najdemo?«
2 **Jaz** sem prijazno odgovoril: »Poglej Me in dobro poslušaj, kaj ti bom povedal: Bog, Eden in edino resnični, je resnica. Kdor je našel Boga, edino resničnost, je našel tudi resnico, ki ga bo osvobodila in v celoti oživila. Ko človek najde Boga in spozna Njegovo zvesto razodeto voljo, po njej živi in ravna, potem tudi sam v sebi postane resnica; ko pa je človek to, je tudi že svoboden in napreduje od smrti sveta in njegove materije v življenje iz Boga.
3 V tebi vidim še eno vprašanje, na katero ni tako lahko odgovoriti kakor na prejšnje, toda na to tvoje novo, še ne izgovorjeno vprašanje bom že našel odgovor, ki bo razumljiv vsakomur.
4 Tvoje še neizgovorjeno vprašanje pa je: 'Res je, da je Bog edini resnica in kdor najde Boga, najde tudi resnico, ki ga osvobodi; toda, kje je Bog, kdo je, kakšna je Njegova prava volja in nazadnje: kako najti Boga, kako prepoznati, da je prav On Bog?'
5 Glej, ljubi Moj prijatelj, na to tvoje vprašanje Mi res ni težko jasno odgovoriti, toda Moj odgovor boš zelo težko razumel. Vendar poskusimo!
6 Glej, Bog je čisti in večni duh. Ta večni duh pa je ena sama čista ljubezen, torej večno življenje samo. Ljubezen pa je ogenj in v sebi plameneča svetloba, in vse to je resnica.
7 V Bogu kot večnem pravzroku vse biti so tudi popolno samozavedanje, najvišja inteligenca, modrost in moč in če ne bi bilo tako, potem tudi nikoli ne bi bilo nič ustvarjeno; kajti tisto, kar je samo v sebi nič, se nikoli ne more razviti v nekaj.
8 V Bogu sta tudi večno navzoči najvišja inteligenca in najsvetlejše samozavedanje ter zmeraj delujeta tukaj in zdaj. In če ne bi bilo tako - kdo bi angelom in ljudem omogočil inteligentno življenje in samozavedanje? Ali je mogoče komur koli kar koli dati, ne da bi to imel tudi sam? Ali lahko nema in surova sila poraja razvito življenje?
9 V življenju si pogosto videval vsevprek divjati vsakovrstne slepe in v sebi neme sile; toda ali si kje videl divjati orkan, ki bi s svojo velikansko močjo in silovitostjo zmogel zvrtinčiti skupaj vsaj najskromnejši ovčji ali svinjski hlev? Ali je strela, ko udari iz oblaka na zemljo, kdaj zapustila kaj drugega kakor zgolj skrajno neurejeno uničenje?
10 Le opazuj vse te neme moči in sile - v njih in na posledicah njihovega surovega delovanja ne boš nikoli našel ničesar, iz česar bi lahko razbral vsaj iskrico kakršne koli inteligence in razuma. Moder raziskovalec bi sicer lahko v še tako surovem delovanju slepih in nemih sil odkril neki red in smiseln načrt; toda ta ni dosežek slepih in nemih sil in moči, temveč je Božja last,

samo Bog lahko s Svojo najvišjo in neskončno modro močjo volje sproži takšno delovanje, da bi koristil temu ali onemu predelu na Zemlji.
11 Opazuj rastline, živali in zlasti ljudi, pa boš v vsem opazil velik red in moder načrt, povezan z najboljšim smotrom; te žive stvari pa tega sebi niso mogle zagotoviti, saj obstoj ne izhaja iz njih in nikoli ni izhajal. Ker pa obstajajo, njihov obstoj dokazuje, da mora obstajati skrajno moder prastvarnik in je tudi razumljivo, da so lahko zgolj Njegova najvišja inteligenca, Njegova moč in Njegovo popolno samozavedanje priklicali ta raznovrstna bitja iz Njega samega.
12 Človek sam ima v svoji duhovni še nerazviti čisti naravni življenjski sferi že svetlo, daljnosežno inteligenco, iz katere se razvijeta um in pamet kakor drevo iz semena, in s svojim umom kmalu ustvari zelo opazna in dobro urejena dela.
13 Kdo razen Boga lahko torej človeku, katerega telo je umetelen organizem in skrajno modro zasnovan življenjski ustroj, da njegovo inteligenco, samozavedanje, pamet, razum, ljubezen in povsem svobodno voljo z njeno ustrezno dejavno močjo, vse to ohranja in do konca izpopolni? Prijatelj, če to, kar sem ti pravkar na kratko opisal, le malo premisliš, boš v tem tudi povsem zlahka našel naravno pot, po kateri človek, če to res iskreno želi, lahko najde Boga in z Njim tudi večno resnico. In če človek stopi na to pot z vso ljubeznijo do Tistega, ki ga išče, Ga bo tudi našel; in ko Ga najde, mu bo Najdeni tudi kmalu oznanil Svojo voljo.
14 Če človek ravna temu primerno, bo tudi jasneje in svetleje v njegovi duši, ki se po ljubezni do Boga, ki ga je našla in spoznala, čedalje bolj združuje z Božjim duhom.
15 In glej, ko se to stanje v človeku uresniči, potem človek sam postane resnica, ker je v sebi resnico našel; in tako boš zdaj tudi dobro razumel, kaj je resnica, kako naj bi jo iskal in kako in kje jo lahko zmeraj tudi zanesljivo najdeš.
16 Če pa si resnico našel in tako postal tudi svoboden in čist, bo tudi vse drugo, kar te obdaja, ena sama resnica, čistost in svoboda; kajti za resničnega je vse resnično, za čistega vse čisto in za svobodnega vse svobodno. Več za zdaj ne potrebuješ. Vprašaj pa se, ali si razumel vse to, kar sem ti zdaj povedal.«
17 **Kado** je rekel: »O moj ljubi Zveličar, Gospod in Mojster! Meni in vsem drugim si pravkar naznanil velike stvari in resnice ter jih jasno razodel. Dvignila se je stara Izidina koprena, Avgijev hlev je očiščen stare nesnage in gordijski vozel razvozlan - in za vse to se lahko zahvalimo le Tebi! Postal sem pravi Herkul - toda ne tisti, ki neodločno stoji na križišču, temveč tisti, ki odločno stopa po poti prave kreposti in na njej tudi vztraja do svetlega cilja.
18 Iskal sem Te, kot že veš in Te tudi našel, čeprav ponoči, kar pa je toliko boljše in značilnejše, ker bi te podnevi le težko našel, saj sta v meni samem vladala noč in tema. Zdaj pa se je začelo v meni tudi silovito svitati, vzšla bo jutranja zarja in sonce se bo vzpelo tudi na obzorju mojega življenja. Mislim, da je tudi že vse pripravljeno na to, le da moja duša tega še ne more zaznati. Skratka, iskal sem Te, o ljubi Gospod in Mojster in Te tudi našel. In zdaj ko sem od Tebe izvedel, kako naj človek išče Boga in v Njem resnico in kako je to mogoče najti, mi bo tudi uspelo.
19 In, čeprav in jasno premislim zadevo, mi nekaj v srcu pravi: ‘Kado, vse si že našel, v prihodnje ti ne bo treba veliko iskati!’ Mislim pa si: Ti, dobri in ljubi

Gospod in Mojster in Tisti, ki naj bi Ga še iskal, sta po mojem, zdaj v meni porajajočem se občutku, dokaj nedvoumno na isti stopnici; kdor je iskal Tebe in Te tudi našel, ta je v Tebi našel tudi Tistega, ki naj bi Ga šele iskal. Kajti znamenj, ki jih delaš, besed, ki jih govoriš, ne more govoriti noben človek, niti delati tega, kar delaš Ti. Želim reči: Gospod in Mojster, Ti sam si resnica, pot, svetloba in življenje! Kdor Te je našel, je našel vse! - Ali morda nisem povedal prav?«

177. Nenavaden pojav na otoku Patmos

1 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj Moj, tega ti ni razodelo tvoje meso! Toda za zdaj pustimo to, o tem bomo govorili še pozneje. Zdaj pa nam pripoveduj, kaj se ti je zgodilo pred dvema letoma na Patmosu.«
2 Ko sem **Kadu** to rekel, je odgovoril: »Ljubi Zveličar, Gospod in Mojster, to, kar se mi je zgodilo na Patmosu, zlasti na našem velikem posestvu in to celo trikrat zapored, je že samo po sebi omembe in upoštevanja vredno, toda vsaka beseda iz Tvojih ust je neprimerno bolj omembe in upoštevanja vredna kakor tisoče še tako zanimivih in resničnih doživetij, kot je moje. Če bi jih hotel nekoliko bolje opisati, bi Ti odvzel čas, v katerem bi nam Ti lahko milostno povedal marsikaj, kar bi nas poživilo!«
3 **Jaz** sem rekel: »Poglavitne stvari sem vam že povedal, za marsikaj drugega pa bo tudi še čas. Na voljo imamo pet ur, da si odpočijemo ude. In tako nam lahko odkrito in izčrpno poveš, kaj si doživel, kajti vem, da si dober govornik.«
4 **Kado** je rekel: »Ker Ti, o Gospod in Mojster, to želiš, naj bo v Tvojem imenu! Da bi vsem navzočim nazorno in razumljivo predstavil omenjeno zadevo, je nujno nekoliko opisati tudi kraj, kjer se mi je vse to nenavadno dogajalo, kajti med navzočimi je verjetno kar nekaj takih, ki o tem otoku - večinoma je še zmeraj v lasti naše družine - nimajo predstave. Naj kar takoj preidem k stvari.
5 Otok, o katerem bom pripovedoval, sodi sicer med manjše, vendar je dovolj velik, da lahko kar dobro prehrani več sto pridnih ljudi. Tako kot večina grških otokov je hribovit, vendar rodoviten, tam, kjer je dobro obdelan. Vino je dobro, tudi fige, datlji in še veliko drugega sadja. S poljedelstvom in rejo živine ne kaže prav dobro, je pa po vsem otoku toliko bolj razvit ribolov. Tak bi bil splošen opis otoka Patmos.
6 Naša glavna posest na otoku leži jugovzhodno. To je mala vas z majhnim zalivom, zgrajena tik ob morju. Za vasjo, v notranjosti, se dviga ne posebno visoko in ne strmo gorovje, večinoma zasajeno s trto in oljkami, vzhodno pa je nekoliko višje in tam, kjer se dokaj strmo spušča v morje, je najvišje.
7 Na tej višini je tudi star in še zmeraj nadvse trdno zgrajen stolp, ki smo ga mi, ker je tudi naša last, deloma preuredili v prav udobno bivališče, njegove podzemne, zelo prostorne katakombe pa v vinsko klet.
8 Stolp naj bi bili zgradili Feničani. Težko je reči, za kaj so ga uporabljali, saj po svoji podobi ni niti svetilnik niti tempelj, navsezadnje bi bil lahko tudi ječa za prestopnike in shramba za raznovrstno naropano blago. Skratka, izhaja še iz sive davnine in niti ni vredno raziskovati, zakaj so ga Feničani nekoč postavili.
9 Zdaj ko je prenovljen pa, kot že omenjeno, omogoča, prvič, čudovit razgled nad širno daljavo, nad deželo in morje, in je zato najprijetnejše domovanje, in drugič, je prostor za shranjevanje vina in tudi drugih pridelkov. Na njegovi

najvišji točki je postavljena signalna posoda iz medenine, ki jo v temnih, nevihtnih nočeh napolnijo s smolo in nafto ter prižgejo, da bi ogroženi mornarji že iz daljave videli, v katero smer naj plujejo in prispeli v pristan, varen pred viharji. To je le nekaj nujnih opisov kraja, zdaj pa že lahko začnem pripovedovati o svojem nenavadnem doživetju.
10 Pred dvema letoma, približno ob istem času kot zdaj, sem bil z družino in več služabniki v opisanem kraju in pravkar smo spravili pod streho največji in najboljši del dobre letine. In ker je po opravljenem delu zmeraj priporočljivo počivati, smo tistega lepega večera tudi mi počivali na prostornem mostovžu svoje hiše v stolpu in od tam opazovali igro morskih valov, ribiške čolne, ki so pluli po morju, nekateri od njih so se z obilnim ulovom že približevali obali, ter ob zahajajočem soncu opazovali še marsikaj posebnega, in takega je v našem morju zmeraj obilo.
11 Tako smo sedeli kar dobre volje, dokler se ni nad morje in kopno spustila trdna noč s svojim zvezdnim oblačilom. Morje se je že povsem umirilo, tako da smo lahko na njegovem, kakor ogledalo gladkem površju videli odsev zvezd skoraj tako dobro kakor na visokem in oddaljenem nebu. Ker se je dokaj ohladilo, se je družina odpravila v hišo, jaz pa sem z nekaj služabniki še ostal na mostovžu in se z njimi pogovarjal o marsikaterem opravku in delu, ki nas je čakalo naslednji dan.
12 Med pogovorom so mi oči še zmeraj preiskovale daljno in mirno morsko gladino, ali ne bi morda tu in tam odkril še česa, kar bi bilo vredno večje pozornosti, in zagledal, da se našemu otoku z vzhoda hitro bliža snežno bel oblaček. Čim bliže je prihajal, tem svetlejši in večji je postajal. Povsem blizu otoka pa je postal že tako svetel, da je bilo zaradi njegove svetlobe morje daleč naokoli tako močno osvetljeno, da je človek lahko vse opazil natančneje kakor ob polni luni.
13 Ko je oblaček dosegel otok, se je nenadoma povzpel do višine hiše v stolpu. Tedaj je bil od nje v ravni črti oddaljen toliko, da bi, če bi hotel priti do kraja, nad katerim je mirno lebdel svetleči se oblaček, potreboval uro hoje.
14 Toda oblaček je le kratek čas obmiroval, nato pa se je začel znova premikati, in to prav k naši hiši v stolpu; to meni in mojima služabnikoma ni bilo prav prijetno, zato smo se tako hitro, kot je bilo le mogoče, umaknili v hišo in počakali, kaj se bo iz tega pojava razvilo.
15 Komaj smo vstopili v veliko sobo, je bil oblaček že ob hiši in jo povsem obdal; zaradi njegove močne svetlobe je bilo v vsej hiši skoraj tako svetlo kot podnevi. V hiši nas je bilo veliko in bili smo sami neustrašni ljudje, vendar se nihče ni upal na prosto, da bi ugotovil, kaj je na tem oblačku tako posebnega. Radovednost in zlasti moja zvedavost nas je gnala, naj gremo ven in pogledamo, kako daleč sega oblaček, toda kljub temu nismo mogli toliko obvladati strahu, da bi zadostili svoji radovednosti in zvedavosti.
16 Nenavadni oblaček pa je še vedno obdajal našo hišo in se ni premaknil ne levo ne desno, postalo nam je zelo tesno pri duši, tako da se nismo upali zaužiti pripravljene večerje.
17 Neki stari in **zvesti služabnik** moje hiše, ki je dobro poznal morje in njegove vsakovrstne pojave, je po dolgem premišljevanju dejal: 'Nečesa sem se domislil. Pred letom dni mi je neki mornar iz Palestine, ki se je tukaj ustavil in oskrbel ladjo z vinom in sladko vodo, povedal, da v judovski deželi domnevajo, da hoče

stari bog Zevs z vsemi bogovi zapustiti Olimp in si ustvariti bivališče nekje drugje.
18 Mornar je namreč v nekem kraju judovske dežele videl ljudi, in bil tudi priča, da so to, kar so hoteli, samo izgovorili, in že se je v trenutku uresničilo. Tudi najhujše bolezni so zdravili zgolj z besedo, slepi so spregledali, gluhi slišali, hromi, pohabljeni in zviti od putike, mladi in stari so se vzravnali in skakali naokoli kakor jeleni in gazele, celo umrlim je bilo dano znova živeti. Poleg teh je bilo še tisoče drugih ljudi priča nikoli slišanim čudežem, ki so jih ti bogoljudje delali zgolj z voljo in besedo.
19 Kdo drug kot le visoki bogovi bi lahko bili takšni ljudje? Zemljani so v našem času izgubili vso vero v bogove, odličniki pa so se že pred tem vrgli v naročje različnim filozofom in posvetnim modrecem ter vse bogove naredili zgolj za pravljico, dobro komaj za rajo. Toda visoki bogovi so se slepih in nevernih ljudi znova usmilili, se v človeški podobi spustili k še verujočim judom v njihovi deželi, da bi jim pokazali, da oni kot večni še naprej obstajajo, čeprav je nešteto posvetnih brezbožnežev zanikovalo njihov obstoj. Celo številni Grki in Rimljani so potovali tja, da bi se sami prepričali o tej čudežni resnici.
20 Morda pa so nam - je nadaljeval stari zvesti sluga - bogovi, ki bivajo v judovski deželi, v tem svetlečem se oblačku poslali nekakšne genije, ker smo še ohranili nekaj starega verovanja in ga glede na možnosti še naprej gojimo, da bi tudi nam tako dali znamenje, da bogovi še obstajajo na tej zemlji? To je zgolj moje mnenje in morda se glede na okoliščine lahko celo izkaže za pravilno, ker sem se šele zdaj, po letu dni, spomnil pripovedovanja omenjenega mornarja, prej pa sem na to komaj kdaj pomislil. Očitno mi je ta oblaček obudil spomin.'
21 Ko je sluga končal pripoved, smo se opogumili in šli ven, da bi opazovali oblaček. Komaj smo stopili na prosto, se je ta takoj odmaknil in prav tako hitro spet izginil tja, od koder je prišel. Opazovali smo ga tako dolgo, dokler ga je bilo še mogoče videti. Nato smo se zamišljeni vrnili v hišo, dobro razpoloženi povečerjali in se kmalu odpravili k počitku.«

178. Oblaček se pojavi drugič

1 (**Kado**): »Naslednjega dne, ko smo se spet odpravili v našo vas, da bi trgovali in uredili vse potrebno, so v naše pristanišče že priplule tri ladje, da bi se kot po navadi oskrbele z vinom in pitno vodo. Prišle so s Sicilije in njihova posadka je mimogrede poizvedovala, s katero svetlo snovjo lahko tako učinkovito osvetljujemo naš stolp. Tako bele luči, kakršna je bila ta ponoči, namreč še niso videli, saj so bile njihove ladje v tistem času oddaljene od pristanišča več ur plovbe, vendar so bile tako močno osvetljene, da so na njih videli vse, kot bi bilo podnevi.
2 Tudi vaščani so nas po dolgem in počez zasliševali, kakšna luč je bila to. In moj stari zvesti sluga - ki je zdaj tudi tukaj z nami v očetovi hiši in sem ga na vsa potovanja zmeraj jemal s seboj - je spet začel govoriti, in tistim, ki so spraševali, vse dogajanje natančno opisal, na koncu pa dodal še svoje mnenje. In vsi poslušalci so njegovo razmišljanje pohvalili.
3 Mornarji pa so obljubili, da se bodo v judovski deželi, kamor naj bi zdaj odpluli, o tej zadevi natančno pozanimali in ko se bodo čez približno pol leta

vrnili, nam bodo podrobno opisali, kaj so izvedeli. Kmalu so odpluli, mi pa smo se vrnili k svojim opravkom, in tega dne nam je vse šlo kar najbolje od rok - in tudi to je bilo podobno čudežu.
4 Samo po sebi se razume, da se je tisti dan občasno še veliko govorilo o nočnem dogodku.
5 Tistega dne sem se s svojimi ljudmi nekoliko prej odpravil v našo hišo v stolpu, ker smo prvič, vse svoje delo in opravke končali veliko prej kakor po navadi in drugič, pošteno povedano, da bi tudi ta večer opazovali, ali morda ne bomo spet uzrli oblačka z vzhoda. Moja žena in otroci so se ga že zelo veselili.
6 Tistega večera pa je bilo morje nekoliko bolj razburkano kakor prejšnjega dne, zato so se tudi ribiči z ulovom vrnili domov nekoliko prej. Videti je bilo, da tudi nekaj drugih ladij, ki so priplule z juga, ne zaupa precej nemirnemu morju; zaplule so v naše varno pristanišče, mornarji so ladje privezali k pomolu, to pa je bilo zanesljivo znamenje, da bodo v strahu pred nevihto vsaj to noč prebili v našem kraju.
7 Proti večeru je postajalo morje čedalje nemirnejše in kolikor daleč nad morje je segal pogled, je človek zlahka opazil, da so valovi zelo visoki; zato ni bilo na morju nobene ladje več, kajti mornarji so že podnevi opazili znamenja, da bo morje ponoči zelo visoko, ter si pri dnevu poiskali zavetje v kakšnem mirnem pristanu.
8 Na vsem širnem vidnem nebu ni bilo opaziti nobenega oblaka in z juga je vel šibak veter, vendar so iz morskih globin prihajali nekakšni tartarski vetrovi in morje je postalo zelo nemirno. Takšne podvodne vetrove smo imenovali tartarske zato, ker zanje nismo poznali drugega imena. Toda nenavadno je bilo, da kljub čedalje bolj razburkanem morju ni bilo opaziti značilnih ptic pred viharjem, pa tudi delfini niso kot po navadi pred takšnimi viharji veselo skakali iz vode. Kajti takšnih morskih pošasti v našem morju res ne primanjkuje.
9 Sonce je začelo zahajati v morje in služabnikom sem ukazal, naj napolnijo ponev in jo prižgejo, saj bi bila lahko na morju še kakšna večja ladja, katere posadka ponoči ne bi videla, kam naj se reši. Veliko posodo so kmalu napolnili in prižgali in ko je sonce zašlo, je že gorela z največjim plamenom. Izkazalo se je za dobro, saj se je komaj uro zatem prikazala večja ladja, ki jo je gnal nekoliko močnejši južni veter, plula je proti našemu pristanišču in ga tudi srečno dosegla.
10 Člani posadke, ki so prihajali iz Egipta, in so nameravali pri nas kupiti vino, so naslednji dan pripovedovali, da so bili na razburkanem morju v hudi stiski in so se zelo razveselili, ko so opazili dobro znano luč s Patmosa.
11 Mi pa smo se kljub velikemu bučanju in šumenju morja dobro razpoloženi zbrali na našem mostovžu in zrli proti vzhodu, da bi morda videli oblaček, kakršen se je prikazal prejšnji dan. In res ni bilo treba dolgo čakati, kmalu smo ga zagledali daleč na vzhodu. Premikal se je tako kakor prejšnji večer.
12 Takoj, ko smo zagledali prečudoviti oblaček, se je tudi morje čudežno umirilo, in že po nekaj trenutkih smo znova uzrli odsev zvezd na mirni morski gladini.
13 In znova ni trajalo dolgo, ko je oblaček obdal naš stolp in njegova svetloba se mi je tokrat zdela še svetlejša kakor prejšnjo noč, kajti morje je bilo na daleč osvetljeno kakor podnevi. To smo lahko dobro opazili, saj je tokrat oblaček

lebdel nad našim stolpom in ga ni tako kakor prvič povsem obdal. Toda tokrat je bilo nenavadno to, da je ogenj v naši ponvi ugasnil takoj, ko je oblaček do polovice obdal našo hišo.
14 Tokrat se je oblaček zadržal ob hiši približno uro dlje kakor prvič in pri tem smo se počutili tako dobro, kot se morda počuti kakšen bog, ki se zaveda svoje moči in večne nesmrtnosti; tudi mi smo se čutili enako močne in nesmrtne.
15 Čez čas je začel Moj stari **zvesti sluga**, skrušen od strahospoštovanja, govoriti sam pri sebi: 'O ti stara, sveta božanska luč, ki si tako svetlo in živo osvetljevala že prve ljudi in jih tudi preobrazila v prave polbogove, zdaj znova zasij smrtnikom. Zaduši njihovo posvetnost, kakor si zadušila šibko svetlobo naše signalne posode! Potem bodo mornarji v tej samo naši noči na bučečem morju zemeljskega življenja našli mir in spet spoznali, zakaj so jih visoki bogovi postavili v ta svet.'
16 Ko je moj sluga to povedal skrajno resno, smo iz oblačka razločno zaslišali besede: Iščite in našli boste! Stara luč življenja iz nebes bo znova v obilju dana ljudem, ki so dobrega srca in dobre volje. Od tam, od koder prihajam, bo kmalu prišla velika luč'
17 Nato se je oblaček spet dvignil in hitro izginil tja, od koder je prišel.
18 Ko čudovitega oblačka nismo več videli, je plamen v signalni posodi znova svetlo zaplapolal sam od sebe in potem svetil vso noč. Vsi smo bili skrušeni, zlasti zaradi besed, ki smo jih razločno slišali iz oblačka.
19 Moj stari **sluga** je rekel: 'O, kaj bi na to rekli naši posvetni modreci, ki ne verjamejo v nič drugega kakor v svoj razum, če bi lahko doživeli in videli to, kar smo mi. Da da, ljudje, ki iščejo bogove in pravo luč življenja z dobrim srcem in trdno voljo in se ne pustijo tako zlahka preglasiti vsem posvetnim dvomljivcem, nazadnje najdejo, kar iščejo - to, česar noben posvetni modrec ne najde. Bogovi prav gotovo niso naklonjeni tistim, ki zanikajo njihov obstoj, mi pa bomo odslej iz vsega srca čedalje bolj naklonjeni bogovom in jih tudi sami poiskali v deželi, v kateri zdaj kot ljudje upravljajo, delujejo in gospodarijo; tam jih bomo tudi kar najbolj častili in jim podarili pravi žrtveni dar za milost, da so nas na oblačku obiskali na tem zapuščenem otoku'
20 S tem, kar je povedal naš stari sluga smo se vsi strinjali, jaz pa sem obljubil, da bom enako storil tudi sam, takoj ko bom za silo uredil vse zadeve v Atenah, in to je vse zelo razveselilo. Trdno sem se namenil prodati svoje trgovske posle v Atenah in tudi v drugih krajih in se potem odpraviti iskat bogove.
21 Nato smo se spet vrnili v hišo in použili že pripravljeno večerjo, in ta nam je tokrat še posebno teknila.

179. Sanje vaškega svečenika

1 (**Kado**): »Kot po navadi smo se tudi tokrat hoteli takoj po večerji odpraviti k počitku, vendar se ni izteklo povsem po naših načrtih: iz vasi je namreč prišlo nekaj ljudi in me prosilo, ali lahko govorijo z menoj. Med njimi je bil tudi naš vaški svečenik, ki je služil v majhnem templju posvečenem Apolonu in Zevsu, in pri tem opazoval še potek dneva, planete, položaje zvezd in vetrove, da bi iz tega lahko napovedoval dogodke.
2 Ta svečenik, že osiveli mož - ni nikoli imel žene in otrok, in ker je svojim bogovom prisegel dosmrtno čistost, so ga ti nagradili z veliko modrostjo v vseh stvareh, ki jih je zmeraj zelo zavzeto urejal; bil je prvi, ki me je takoj začel

marsikaj spraševati glede drugega obiska svetlega oblaka, kajti prvi obisk mu ni zbudil posebne pozornosti, saj je menil, da sem morda takšno veliko svetlobo zanetil sam z znanim indijskim svetlobnim netivom. Ker pa je podnevi večkrat naletel na zanesljiva pričevanja, kako je svetlobni oblaček prispel na naš stolp na hribu, mu današnji pojav ni dal miru, zato se je odpravil k meni na hrib, z njim pa še nekaj prvih ribičev in varuhov obale.
3 Ko je prišel k meni, je **vaški svečenik** rekel: 'Prijatelj Kado, kaj je s tem svetlobnim oblačkom, ki se je že drugič prikazal ob istem času? Danes sem tu in tam slišal marsikaj, vendar zaradi svojih številnih izkušenj z različnimi svetlobnimi pojavi, ki so jih bili sposobni ustvariti že naši stari predniki, temu nisem pripisoval posebnega pomena. Toda ker se je včerajšnji pojav danes ob istem času se izraziteje ponovil, mi to ni dalo miru, zato sem se tudi povzpel sem, da bi o tem kaj več izvedel od tebe. Pozdravljen v imenu našega Zevsa in Apolona, povej mi resnico, ki ti je veliko bolj znana kakor meni, saj se zdi, da si je ta pojav za svoj prikaz izbral prav tvojo gorsko hišo.'
4 Nato sem rekel svečeniku: 'Glej, tu je moj stari zvesti sluga, ki je v teh zadevah veliko bolj izkušen kakor jaz. Njega vprašaj, on ti bo to najbolj verodostojno razložil.'
5 Svečenik se je s svojim vprašanjem obrnil na starega slugo in ta mu je uro dolgo odkrito pripovedoval o vsem, kar mu je bilo znano; pri tem ni pozabil omeniti skrajno pomembnih besed iz oblačka, ki smo jih slišali vsi.
6 Ko je **stari svečenik** vse zelo spoštljivo poslušal, je rekel: 'To pa je res nekaj izjemnega in zato tudi omembe vrednega. Nedvomno so bili nekoč bogovi tesno povezani z ljudmi in se z njimi sporazumevali drugače kakor dandanes, ko so se ljudje skoraj povsem odvrnili od njih. Celo maloštevilni, ki so še verni, nimajo več tiste prave žive vere, temveč so verni le še iz navade - in tako je v tem našem pokvarjenem svetu in času prav gotovo res, da so se ves čas dobri in modri bogovi spet usmilili ljudi ter jih želijo znova spraviti na pravo in resnično življenjsko pot - tega namreč doslej niso bili sposobni narediti vsi modreci na vsej Zemlji.
7 Toda ob tej priložnosti moram omeniti še neke svoje posebne sanje, ki sem jih zmeraj enake sanjal prejšnji teden in to tri dni zapored, tako rekoč ob belem dnevu. Po jutranjem opazovanju zvezd, vetra, značilnosti oblakov in premikanja morja, vedenja rib in tudi ptic v zraku - vse se to dogaja že nekaj ur pred sončnim vzhodom -, po navadi, potem ko sonce dokončno vzide, za nekaj ur ležem v posteljo in si kot star, utrujen mož nekoliko odpočijem od dela in truda. Ko sem se v omenjenih treh dneh odpravil k jutranjemu počitku, sem tudi takoj zaspal in sem, kakor sem že povedal, trikrat zapored sanjal enako:
8 Znašel sem se na neskončno širni planjavi, okrašeni s številnimi božjimi templji, različno oddaljenimi drug od drugega. Med njimi sem opazil vse nam znane božje templje, vendar tudi veliko drugačnih, ki so pripadali tujim, meni povsem neznanim ljudstvom. Vse sem z zadovoljstvom opazoval, čeprav je bilo celotno območje slabo osvetljeno, kot pri nas ob zelo oblačnem vremenu, ko močno dežuje iz temno sivih oblakov. Razen mene tam ni bilo drugih ljudi, zato sem se sčasoma začel počutiti nelagodno in sem začel moliti k Zevsu in Apolonu, naj se pojavi vsaj še kakšen človek.
9 In res je prišel k meni moški podoben Judu in mi resno dejal: 'O ti stari norec, zaman moliš k bogovom, ki jih nikoli ni bilo in jih tudi nikoli ne bo! Moli

raje k enemu samemu pravemu Bogu judov v duhu in resnici in dano ti bo, za kar prosiš!
10 Glej, vsi ti templji s svojimi mrtvimi bogovi, ki so jih ustvarile človeške roke, bodo nekoč pometeni z obličja Zemlje in obstal bo en sam živi tempelj, v katerem bo samo eden in edini resnični, živi Bog. Ta tempelj pa bo postavil sam Bog med jude in pogane in vsa ljudstva na Zemlji. Tempelj bo kakor sonce razsvetljeval vso Zemljo in tisti, ki jih bo prežela njegova svetloba, bodo prejeli večno življenje in se imenovali otroci Najvišjega. Pokazal pa ti bom le iskrico svetlobe novega templja in pred močjo te iskrice luči se bodo vsi ti templji spremenili v prah in pepel.'
11 Iz naprsnega žepa je potegnil majhno knjigo, jo odprl in v njej sem zagledal besede: 'Kdor Vame veruje v srcu, ta bo imel večno življenje; kajti Jaz, edini večni in resnični Bog, sem luč, resnica, pot in življenje.'
12 Nato so se te besede, ki sem jih zdaj izrekel, močno zasvetile in nad vso širno planjavo se je kakor mogočna reka razlila svetloba - in o gorje! Vsi nešteti templji so se z bogovi vred spremenili v prah in pepel! Nato sem videl ljudi, oblečene v belo, ki so se drug do drugega vedli kakor pravi bratje in sestre, na nebu pa človeka, polnega svetlobe, kot da bi stal v soncu, in vsi, ki so bili na tisti širni planjavi, so klicali k njemu: 'Ljubi, Sveti Oče!'
13 Takoj nato sem se zbudil in bil okrepljen, poln zdravega in dobrega poguma in počutil sem se, kakor da nisem več umrljivi človek.
14 Povedal sem že, da sem tako sanjal nespremenjeno tri dni zapored; vse to, da se je čudežni oblaček pojavljal včeraj in danes in besede, ki ste jih zaslišali iz njega, pa kažejo, da se poraja nekaj, kar se razlikuje od tega, v kar verjamemo v svoji stari pobožnosti. Kmalu se bo pokazalo, ali sem zadevo pravilno presodil!'
15 Nato so se svečenik in tisti, ki so prišli z njim, od nas poslovili, in imeli smo mir, moj **stari sluga** pa je rekel: 'Prav nenavadno je, da je ta zelo pobožni in pridni svečenik, ki mu lahko človek res verjame na besedo, kaj takega sanjal tri dni zapored! Ali se morda zaradi nove besedne luči res napoveduje našim starim bogovom konec? Hm - hm - hm! Da, da, vse je mogoče. Nenavadno je, da so se zdaj prav v judovski deželi pojavili ljudje, podobni bogovom; in zakaj jih ni tudi pri nas, saj nam sodeč po svečenikovih sanjah, zanesljivo manjka spoznanje enega, resničnega Boga, smo pa veliko bolj pripravljeni verovati kakor judje, katerih vera v enega Boga se je že skrajno razvodenela, medtem ko mi še zmeraj bolj ali manj verujemo v številne bogove in pri njih iščemo nasvet in tolažbo!'
16 Rekel sem: 'Prijatelj, danes se bomo končno odpravili k počitku, saj smo ga vsi potrebni; jutri pa se bo še večkrat pokazala priložnost, da se o vsej zadevi pogovorimo in jo presodimo.'
17 Nato smo se vsi takoj odpravili k počitku, naslednjega dne pa smo bili na nogah že pred sončnim vzhodom ter se začeli ukvarjati s posli in opravki.«

180. Tretje pojavljanje svetlobnega oblačka

1 (**Kado**): »Ko smo zjutraj prišli navzdol v našo vas, nismo slišali drugega kakor pogovore o svetlobnem oblačku. In tako kot se ob takšnih nenavadnih dogodkih zgodi pri preprostih naravnih ljudeh, pri katerih je ljuba pamet zelo

kratka, toda toliko obilnejša domišljija, ni manjkalo vsakovrstnih razlag pojava, ki jih tukaj nima pomena omenjati.
2 Tudi tisti dan smo hitro končali vse svoje posle in opravke, da bi se še nekoliko prej kakor prejšnji dan odpravili k počitku in okrepitvi na naš hrib, v našo hišo v stolpu. Spet smo se na mostovžu udobno namestili in željno čakali, ali bomo morda lahko tudi ta večer videli čudoviti pojav.
3 In, ko smo tako komaj pol ure sedeli skupaj na mostovžu in opazovali živahne prizore na morju, je prišel k nam naš stari svečenik s še tremi spremljevalci in me prosil, ali sme ta večer prebedeti skupaj z nami in to smo mu tudi radi dovolili.
4 Sedel je k meni in nam povedal, kaj je zgodaj zjutraj videl in opazil ter iz tega ugotovil, da bomo enak pojav doživeli tudi ta večer. Predvsem zaradi njega je prišel k nam, da bi nas o njem prvič, obvestil in drugič, tudi sam bil priča, kako se bo svetlobni oblaček porajal in iz katere smeri bližal našemu stolpu. Kajti sklenil je, da se bo odpovedal služenju mnogoboštvu in začel služiti le enemu Bogu; na to so ga napeljale vse tri dni enake sanje in nenavadno pojavljanje svetlobnega oblačka. In, če se bo oblaček pojavil tudi ta večer - še tretjič -, bo svoj načrt izpeljal še s toliko večjo vnemo.
5 Vsi navzoči smo ga pohvalili za to in tudi moj stari zvesti sluga je pritrdil svečenikovemu načrtu.
6 Še marsikaj smo se pogovorili o izpeljavi svečenikovega načrta in med takšnim pogovarjanjem in sklepi se je neopazno povsem stemnilo in na nebu so zasijale zvezde. Ker je bilo tisti večer morje mirno, nisem ukazal prižgati signalne posode in to je bilo prav tudi mojim hišnim služabnikom, saj so se zmeraj kar nekako bali prižgati netivo v njej.
7 In ko smo se tako pogovarjali še o marsičem, ob tem pa nenehno opazovali smer, iz katere se je svetlobni oblaček že dvakrat prikazal, smo tudi tega dne zagledali - in začeli ob tem veselo vzklikati -, da se je isti svetlobni oblaček spet dvigal nad daljnim obzorjem in se nam začel nadvse hitro približevati. V nekaj trenutkih je spet dosegel moj domači stolp in ga tako kot prejšnji večer obdal do polovice. Tokrat smo občutili še večje ugodje in okrepitev, in občutek smrtnosti nas je povsem zapustil. Oblaček pa je tisti večer svetil tako močno, da ob njegovi svetlobi nismo več mogli videti zvezd na nebu.
8 Ko je oblaček postal svetlejši, nas je to nadvse prevzelo in naš svečenik je proseče dvignil roke k oblačku in zaklical: ‘O ljubi in sveti oblaček, tudi danes nam nameni besedico tolažbe!’
9 Kmalu smo zaslišali tele razločne besede: ‘Kdor išče svetlobo, jo bo tudi našel, k njemu bo prišla kot življenje v noči njegove smrti in ga oživila. Odslej jo iščite s pravo resnostjo in našli jo boste tam, od koder ste jo zdaj že tretjič videli prihajati. Ta otok je za zdaj še nekaj povsem neuglednega, toda kljub temu bo od tod vsem ljudstvom na Zemlji dana velika luč, postal bo ugledno prizorišče Božje skrivnosti in Njegovega načrta z ljudmi in bo zaslovel. Ti, stari svečenik, pa kar uresniči svoj načrt in Mi pripravi bivališče v človekovem srcu!’
10 Po teh besedah je oblaček utihnil in kmalu tudi zapustil mojo hišo v stolpu, ter izginil proti vzhodu tako, kot se je zgodilo že dvakrat prej. Še celo uro smo zaman strmeli v smer, v katero je izginil in si želeli, da bi se še enkrat prikazal. Toda nenavadno je bilo, da je kmalu potem, ko je prečudoviti svetlobni oblaček izginil, zapihal močan jugovzhodnih in povzročil močno valovanje morja; to me je prisililo, da sem ukazal prižgati signalno posodo. Na mostovžu bi vztrajali

še naprej, če veter ne bi začel pihati tako močno; ker pa je približno po eni uri pihal že premočno, nam ni ostalo drugega, kakor da se znova zatečemo v hišo.
11 Svečenika s spremljevalci vred sem povabil, naj se nam pridružijo pri večerji.
12 Toda opravičil se je in rekel: 'Danes moram še veliko razmisliti o izpeljavi svojega načrta in tudi o pomenu besed iz oblačka, zato ne smem obremenjevati želodca. Toda jutri zjutraj bom prišel sem na zajtrk.'
13 S temi besedami se je poslovil in se s spremljevalci odpravil navzdol v vas. Mi pa smo posedli za jedilno mizo in začeli večerjati.
14 Samo po sebi se razume, da smo se skoraj do polnoči veliko pogovarjali o pojavu, ki se je zgodil trikrat - in potem nikoli več -, in tudi o izpeljavi načrta našega starega svečenika.
15 Šele nato smo se odpravili k počitku; tega so večkrat zmotili močni sunki vetra, toda kljub temu smo zjutraj začeli dan povsem okrepljeni.
16 K zajtrku je tako, kot je obljubil, prišel tudi svečenik in nam zaupal, česa se je domislil med nočnim premišljevanjem. Ni le govoril o izpeljavi načrta, temveč ga je začel že isti dan tudi uresničevati, pri tem pa mu je najbolj pomagal prečudoviti pojav. Danes v naši vasi ni nobenega Apolona in Zevsa več in svečenik ima tako kakor Platon že veliko učencev, ki jih uči spoznavati judovskega Boga.
17 To je zdaj natančno in iskreno poročilo o znamenitem pojavu, ki so ga na Patmosu videli številni. Kako pa je ta pravzaprav nastal in kaj naj bi pomenil, boš pa najbolje vedel Ti, ljubi Gospod in Mojster. Zelo veseli bi bili, če bi nam glede tega kar koli pojasnil. Gospod, oprosti mi dolgovezno pripovedovanje!«
18 **Jaz** sem rekel: »Vse si zelo dobro povzel; naj pride zdaj sem še tvoj stari sluga in potem vam bom razložil pojav s Patmosa!«
19 Nato so pripeljali k naši mizi tudi starega služabnika.

181. Naravnofilozofski pogledi

1 Ko se je tudi stari sluga znašel za Mojo mizo, je takoj vprašal Kada, kaj naj bi to pomenilo in ali bo moral kaj storiti.
2 **Kado** je rekel: »Prijatelj stari! Veš, zakaj sem v Grčiji prodal vse razen posesti na Patmosu in tudi veš, da sem to storil predvsem zaradi določenega pojava in sanj našega starega svečenika. Nato smo povsod na vso moč iskali tiste Bogoljudi in temu si bil priča tudi sam; povsod smo slišali govoriti o njih in zlasti o enem - dobrem zdravilcu iz Nazareta v Galileji, katerega mater in brate smo videli in govorili z njimi, skratka, našli smo na tisoče prič - samo njega ne!«
3 Tedaj je **stari sluga** Kadu segel v besedo in rekel: »Da, samo njega samega še nismo našli in to je pri vsej stvari tudi najbolj žalostno. Svetlobni oblaček, ki smo ga na Patmosu opazovali tri dni zapored in se dvakrat celo čudovito pogovarjali z njim, tudi v deželi, iz katere je priplul k nam, ne dovoli, da bi ga našli ali kjer koli videli.
4 Da, ljubi prijatelji, Zemlja je polna čudežev in veličastja in ponuja nešteto dokazov, da mora obstajati samo eden, skrajno dober, moder in vsemogočen Bog stvarnik in upravljavec. Človek s svojo vnemo, ljubeznijo in razumom najde vse, le Stvarnika, ki je videti povsod navzoč, ne, in četudi Ga pokliče, se Ta ne odzove, čeprav se zdi, da vse, kar človek vidi, nenehno napoveduje

Njegovo nenehno navzočnost. In tako, prijatelj Kado, bomo tudi mi iskali bogoljudi in jih ne bomo našli, kakor jih nismo našli doslej. Toda zaradi tega ne bomo opustili iskanja, kajti iz svetlobnega oblačka smo slišali, da naj iščemo in našli bomo svoj blagor.
5 Nekaj, kar sem jasno občutil, pa moram kljub vsemu odkrito omeniti. Ti veš, da je na Patmosu svetlobni oblaček zbudil v nas poseben občutek neumrljivosti, vendar se je ta sčasoma žal razblinil, ko sem vstopil v to sobo, pa sem ga znova zaznal. Oblaček ne more biti daleč. Kaj občutiš ti, prijatelj Kado in kaj meniš o tem?«
6 **Kado** je rekel: »Da, prav dobro si presodil. Tudi mi smo to občutili in bomo to odslej nenehno čutili, kajti tisto, kar iščemo, smo tukaj tudi našli! Poglej človeka, ki sedi na moji desnici, očitno nam je prav on poslal oblaček!«
7 Ko je **stari sluga** to slišal, Me je pogledal poln strahospoštovanja in rekel: »O Ti velika milost in usmiljenje, usmili se našega ubogega, šibkega in grešnega človeškega rodu! Če mi Kado, zvest in vseskozi resnicoljuben, ne bi povedal tega, bi to težko verjel; tako pa to verjamem in tudi spoznavam iz novega, v meni spet obujenega občutka nesmrtnosti.
8 Torej si Ti tisti, katerega duh, ljubezen in volja so nas v podobi svetlobnega oblačka trikrat obiskali na osamljenem otoku? Komu drugemu kot le Tebi samemu se lahko zahvalimo, da si dopustil, da Te najdemo? Ker pa smo zdaj našli Tebe samega, smo našli tudi vse, kar lahko človek najde kot Prvo, Največje, Najsrečnejše in najbolj Zeleno. Niti govoriti ne morem več, saj je moje srce presrečno in blaženo.«
9 Te besede starega služabnika so zbudile veliko pozornost in vsi navzoči Grki in Judje so začeli gledati Name drugače in si govoriti: »Ta je več kot le mogočen Davidov potomec!«
10 Nato se je **Kado** spet obrnil k Meni in rekel: »Ljubi Zveličar, Gospod in Mojster, kaj nam lahko poveš o svetlobnem oblačku?«
11 **Jaz** sem rekel: »Zdaj Mi tega ni treba več pojasnjevati na dolgo in široko, saj ti je stari sluga povedal že skoraj vse. Tako kot sem zdaj tukaj telesno navzoč med vami, sem v duhu po Svoji ljubezni in volji navzoč vsepovsod.
12 Dobro je storil stari svečenik, ko je z veliko vnemo odpravil malikovalsko službo in ljudi zvesto in iskreno seznanja z vero v zgolj enega resničnega Boga; za to bo v nebesih bogato poplačan. Tako kot Me vidite zdaj telesno in govorite z Menoj, Me v duhu vidi in govori z Menoj tudi stari svečenik in si besede zapisuje v knjigo. Ko se boste vrnili na Patmos, boste to slišali iz njegovih ust in mu boste lahko pritrdili, da sem vam prav to govoril tukaj. Kdor veruje Vame in ravna po Mojem nauku, bo prejel večno življenje.
13 Danes doživljate ljudje na tej zemlji veliko trpljenja in vsakovrstnih stisk. Veliko je telesnih bolezni, ki ste si jih večinoma sami nakopali, ker ste opustili življenjsko pot, ki vam jo je natančno razodel Bog in s svojo čedalje večjo ljubeznijo do sveta pripomogli k svoji obsojenosti in smrti, ker ste začeli hoditi po poteh sveta, poteh njegove obsojenosti in smrti, ter zato tudi nase neogibno priklicali veliko trpljenje in stisko.
14 Bili so, so zdaj in bodo še naprej posvetni modreci, ki trdijo: 'Boga ni! Bog ni drugega kakor stara pravljica, ki so si jo izmislili nekoč v davnih časih, da bi iz drugih ljudi naredili služabnike in podložnike. Svet in vse v njem je sicer pametno, modro in dobro zasnovano; da pa bi kaj takega res ustvaril nekakšen bog, ki so si ga izmislili ljudje, kot da bi v resnici obstajal in bi človeka kot

gotovo svoj najplemenitejši izdelek, priklical v bivanje samo zato, da bi človek od rojstva trpel in prenašal težave, to zanikuje Božjo modrost in s to modrostjo tesno povezano dobroto, s tem pa tudi Boga samega; kajti brez modrosti ni moči, brez ljubezni pa ne dobrote in ne volje, da bi se kar koli priklicalo v radostno bivanje'
15 Vse naj bi namreč nastalo le z močjo Zemlje, Sonca, elementov, planetov in drugih zvezd. To pa naj bi bilo samo po sebi zelo grobo in surovo, in se je začelo šele v svojih izdelkih in plodovih mehčati in oblikovati; toda vsi ti še tako voljni izdelki so bili navsezadnje prešibki, da bi se spoprijeli z veliko grobostjo in surovostjo omenjenih prašil in so morali nazadnje dopustiti, da jih te sile uničijo. Na srečo si zna prav človek življenje narediti kolikor toliko udobno in s svojo posvetno pametjo išče srečo v večnem niču. In na podlagi takšnega razumevanja je neki vaš posvetni pametnjakovič dejal: 'Pojdi tja, jej, pij in se spoglejuj, kajti po smrti ni nobenega zadovoljstva več!'
16 Dragi Moji prijatelji, iz tega vidite, da dobro poznam tudi posvetno modrost vaših filozofov, poznam jo od nekdaj. In povem vam, da med vso človekovo bedo in stisko ni slabšega od človekove duhovne slepote. Kajti prav iz nje neogibno izvirajo vse druge nesreče ljudi in bodo tudi obstajale vse dotlej, dokler bodo v človeških družbah živeli takšni, kot je bil Epikur; kajti naravni posvetni razum takšnega modreca s svojim mikavnim zgledom še prehitro pokvari na tisoče ljudi.
17 Nekateri ljudje bodo namreč uporabili vsa sredstva, da bi živeli po Epikurjevem zgledu, drugi, in takih je čedalje več, pa se bodo morali zaradi tega očitno pogrezniti v večjo telesno in še hujšo duševno stisko in potem se nesreči in stiski ljudje na Zemlji ne bodo mogli ogniti.
18 In kaj more Bog za to, da so se ljudje v posesti povsem svobodne volje odvrnili od Njega in začeli živeti v skladu s svojo posvetno ljubeznijo? Ali naj ne bi Bog zaradi svoje ljubezni, dobrote, modrosti in moči dopustil nobene človeške nesreče in stiske? Poslušajte, če tega Bog ne bi dopustil, bi bilo med ljudmi še veliko hujše, kot je! Kaj bi sčasoma nastalo iz ljudi? Nič drugega kakor najbolj surova klada brez duha in življenja, prav takšna, kakršni so maliki iz kamna, kovine in lesa.«

182. O prihodnjih rečeh

1 (**Gospod**): »Veste, da je človek, ki je pridobil zelo veliko zemeljskih dobrin, največkrat tudi v srcu brezčuten in neljubeč, kakor kamen. Ne zanimajo ga številni tisoči ljudi, ki jih mučijo lakota, žeja in druge tegobe, kajti sam je kar najbolje preskrbljen, nikoli ne čuti ne lakote ne žeje, bogastva ima v obilju, tako da si lahko izpolni vsako željo in tudi dolgočasja in drugih neprijetnosti ne izkuša.
2 Kako je s takšnim človekom in njegovo notranjo življenjsko sfero? Povem vam: ujeta sta v večno sodbo in smrt, ki jo ta prinaša in to se dogaja tudi vsem v njegovem okolju.
3 Zapomnite si, kar vam bom še povedal o tem. Ko bo na Zemlji veliko takih epikurjev, bo z Božjo odobritvijo ljudi Zemlje doletela splošna posvetna sodba, in vprašanje je, ali si bo še kdaj kdo upal z merilom v roki reči drugim ljudem: 'Glej, ta veliki kos zemlje sem izmeril, postavil mejnike in ga razglasil za svojo nedotakljivo last. Kdor bi si drznil temu ugovarjati ali le reči: 'Prijatelj, vsak od

nas ima enako pravico, če ima le za to moč in sredstva, da ti odvzame pravico, ki si si jo prilastil' ga bom kaznoval s smrtjo!'
4 Povem vam: Odtlej ne bo nikoli več takšnega človeka! Kajti ko bom prišel na to zemljo drugič, da bi sodil takšne mrtve epikurje in z večnim življenjem poplačal tiste, ki so prenesli in pretrpeli veliko nesreč in stisk iz ljubezni do Boga in bližnjega, tedaj po Moji volji nikomur več ne bo zemlja odmerjena samo v njegovo korist, kajti tam, kjer bo človek bival, bo lahko tudi žel in zadostil vsem svojim potrebam. In ljudje bodo podpirali drug drugega, nihče ne bo več govoril: 'Glej, to je moja lastnina in jaz sem njen gospodar' Kajti ljudje bodo tedaj že spoznali, da sem gospodar samo Jaz, drugi pa ste zgolj bratje in sestre.
5 Tako naj bi bilo tudi danes med ljudmi; toda prilaščanje zemlje je dopuščeno samo še v tem srednjem obdobju človekovega oblikovanja, dokler človek še ni očiščen z velikim življenjskim ognjem in dotlej naj ne bi minilo več kot polnih 2000 let. Potem pa bo v ljudeh močno prevladal duh in na Zemlji ne bo več odmerjenega mojega in tvojega, o tem se ne bo niti govorilo.
6 Vam, zdaj Mojim prijateljem, je odmerjen velik kos zemlje. Vprašajte se, kdo vam ga je odmeril v zakonito last in odgovor bo: zakoni, ki so jih postavili ljudje in vaš denar in drugi zakladi, ki pa so jim spet ljudje določili ničevo vrednost.
7 Po Bogu pripada vsa zemlja, tako je bilo od vsega začetka, vsem ljudem enako. Modreci naj bi jo razdeljevali ljudem po potrebi in jih poučevali, kako naj jo obdelujejo, razdeljevali ljudem njene plodove, presežek pa shranjevali v ustrezne kašče in skladišča, tako da ne bi nihče več trpel pomanjkanja.
8 Toda, če si bogati in močni prilastijo vse, morajo številni drugi ljudje zaradi tega obubožati in živeti v trpljenju in hudi stiski, saj vse pripada samo maloštevilnim bogatim in mogočnim, ubogim pa ničesar - razen samo toliko, kolikor jim bogati in mogočni pičlo odmerijo za težko delo, ki so ga opravili zanje.
9 Zadeva pa niti ne more biti drugačna, zato bodite vi, ki ste bogati in mogočni, pravi prijatelji svojim revnim bratom in sestram ter jim izkazujte ljubezen; nahranite lačne, napojite žejne, oblecite oblačil potrebne, potolažite žalostne in osvobodite ujete, ki zaradi vaše lakomnosti, vaše moči in vaših zakonov po nepotrebnem trpijo v ječi telesa in še bolj v ječi noči svoje duše. Pojdite tja in jih odrešite, in Jaz vas bom odrešil iz oblasti smrti in sodbe.
10 V prihodnje bodite samo Moji skrbniki svojih zemeljskih dobrin in za to vam bom dal večno življenje. Kajti to je v Moji moči in to lahko dam, komur hočem. Z merilom, s katerim boste odmerjali, vam bom odmeril tudi Jaz.
11 Glejte, tudi to je dobra in resnična razlaga svetlobnega oblačka, ki vas je spodbudil k iskanju resnice in življenja.
12 Zdaj ste v Meni našli resnico, le še z dejanji si jo prilastite in živeli boste; smrt materije vas v dušah ne bo več opominjala, kot da bi bili umrljivi ljudje, temveč boste odslej deležni nesmrtnosti.«

183. Odrešitev od materije

1 (**Gospod**): »Nobene človeške duše z vsem njenim občutkom umrljivosti ni mogoče imeti za povsem mrtvo, toda kljub temu je prava smrt duše tedaj, če se duša nenehno boji, da bi izgubila prijetno življenje ali da bi ga morala trpeče preživljati v temni ječi, ne da bi upala, da se bo iz nje rešila.

2 Ali torej veste, kaj takšen občutek, značilen večinoma za materialne, samoljubne in ponosne pogane, povzroča njihovim dušam in prav zato hlastajo po vsem mogočem ugodju in razvedrilu, da bi se kolikor se le da znebile tega nadvse neprijetnega občutka?
3 Poglejte, to povzroča ljubezen do sveta in materije! Dokler je duša navezana na posest in bogastvo tega sveta in ga ima na podlagi zakona za svojo last ter kaznuje vsakega reveža, ki se skuša v stiski polastiti te posesti ali pa se je je že polastil, toliko časa se tega občutka ne bo povsem znebila ne na tem ne na drugem svetu; kajti vsa materija je obsojena in v primerjavi s svobodnim duhom mrtva. Če pa se duša nalepi na mrtvo materijo, potem tudi ne more imeti drugega občutka kakor občutek umrljivosti.
4 Če pa se duša odvrne od materije s pristno in živo vero v enega Boga in udejanja ljubezen do Njega in bližnjega, potem se bo tega občutka - kot se zdaj dogaja vam - kmalu povsem znebila in to je potem za vsakega človeka zanesljivo in nezmotljivo znamenje, da se je njegova duša znebila sodbe in smrti.
5 To pa za dušo polno ljubezni do sveta, res ni lahko delo in zelo veliko je bogatašev in mogočnežev na svetu, ki se veliko teže ločijo od materije in njenih namišljenih vrednosti, kakor kameli, ki bi hotela skozi šivankino uho. Toda z Božjo pomočjo je to vendarle mogoče doseči, in to se zdaj dogaja pri vas, Grkih, in se bo dogajalo še čedalje bolj, če boste to, kar sem vam zdaj svetoval, tudi prostovoljno uresničevali.
6 Če boste zgolj verjeli, toda vere ne boste udejanjali, bo takšna vera mrtva in duši ne bo prinesla pravega življenja; toda z vašim delovanjem bo vera zaživela in z živo vero bo zaživela tudi duša. Zato vam znova povem: ne zadovoljite se zgolj z vero v to, kar slišite od Mene, temveč to tudi ljubeče in zavzeto udejanjajte, pa bo v vas zaživelo resnično, večno življenje.
7 Vidim, da Me zdaj vsi priznavate za Gospoda in Mojstra; toda to v vaših dušah še ne bi prebudilo občutka popolne nesmrtnosti, prebudilo ga bo zgolj to, da ste se v srcih povsem resno odločili zmeraj uresničevati tisto, kar sem vam svetoval.
8 Po tej odločitvi pa bodite neprenehoma dejavni v Mojem imenu, in tako se bo večno življenje iz Mene ohranjalo v vas in smrti ne boste nikoli več ne čutili ne skusili.
9 Kaj bi koristili človeku vsi zemeljski zakladi in vsa mogoča zabava, ki bi si jo lahko privoščil, če bi s tem škodoval svoji duši? Ali bi se z gmotnim obiljem rešil iz trdnih vezi smrti?
10 Resnično! Smrt ne more dati življenja smrti; to se lahko doseže le z živim delovanjem po Mojem nauku, ker sem Jaz sam hkrati ljubezen, delovanje in življenje! Kajti vse, kar obstaja v vsej neskončnosti, je delo Moje ljubezni in Mojega življenja. Ali verujete v to?«
11 **Vsi** so odgovorili: »Da, veliki Gospod in Mojster iz Sebe samega od vekomaj, zdaj verujemo v vse, in svojo vero bomo oživili tudi z uresničevanjem Tvojega čistega in pristnega nauka, če nas boš, kadar bomo pri tem omagali, ves čas tudi podpiral!
12 Še kratko vprašanje: Ali je tudi stari svečenik na Patmosu v svojem duhu ta Tvoj današnji poduk, namenjen nam, prav tako slišal, kakor smo ga slišali mi tukaj?«

13 **Jaz** sem rekel: »Seveda in to sem vam že povedal! Kar sem vam govoril tukaj in kar bom še govoril, polagam tudi v čut njegovega srca, iz njega bo vse razbral in nato zapisal zase, za vas in številne druge. In ko se boste vrnili na Patmos, se boste o tem prepričali tudi sami.
14 Zdaj pa Me vsak od vas lahko vpraša to ali ono. Kdor želi v svoj blagor kaj slišati od Mene, naj vpraša; kajti kdor išče, ta najde!«
15 Ko so to slišali, so se vsi zelo razveselili in razvedrili, kajti želeli so Me vprašati še marsikaj. Toda ko so Me želeli vprašati, pa ni nihče prav vedel, kaj naj bi Me pravzaprav vprašal, in tudi niso vedeli, kdo izmed njih naj bi Me vprašal prvi.
16 Kmalu sem jim pomagal iz zadrege, ko sem rekel (**Jaz**): »Torej Kado, če si nihče ne upa začeti, vprašaj ti.«

184. Duhovna primerjava epikurejcev in kinikov

1 **Kado** je spregovoril: »Da, Gospod in Mojster, glede tega, kar si nam povedal in nas podučil, bi rad vprašal nekaj, kar se zdi vsaj meni zelo pomembno; ker je že tako naneslo, da Te lahko obremenim s tem, bom z velikim veseljem tudi spregovoril.
2 Glej, o ljubi Zveličar, Gospod in Mojster, v svojem govoru o epikurejstvu si nam tako jasno prikazal, kako škoduje to življenju duše, da smo se vsi trdno odločili, da se mu za zmeraj odpovemo. Toda poleg Epikurja imamo še enega modreca, ki pa misli povsem drugače. To je Diogen iz Sinope, ki zaničuje ves svet in njegove čare, lepoto in zaklade in celo zemeljsko življenje.
3 Ta je popolno nasprotje Epikurja, toda niti on niti kateri od njegovih učencev ne verjame v neumrljivost človeške duše, vendar se smrti ne bojijo, nasprotno, komaj čakajo, kdaj bodo nehali obstajati. Ob vsem tem pa so pošteni, dobri in uslužni ljudje in dano obljubo izpolnijo do zadnje pike. Njihova prehrana je tako skromna in preprosta, kot je le mogoče. Zaničujejo vsako udobje, razkošje in živijo zelo vzdržno in samotarsko. Častijo pa bogove in priznavajo njihovo dobroto, modrost in oblast; vendar se jim ne zahvaljujejo za nič in kar najbolj prezirajo vsako vrsto nagrade, ki naj bi jim jo dal neki bog. Želijo si le večnega nebivanja, vsako vrsto obstoja in življenja pa imajo za neznosno breme in muko.
4 Ti ljudje so v svojem ravnanju zelo blizu temu, kar naj bi bil človek po Tvojem nauku. Kaj jim torej manjka, da bi postali to, kar bomo lahko postali zdaj mi po Tvoji milosti? In ko umrejo, ali bodo njihove duše po telesni smrti še naprej živele in ali bodo srečne ali nesrečne? Tem posebnim ljudem sem vedno namenjal pozornost, čeprav njihovega nauka nikoli nisem mogel sprejeti kot primernega zase. Gospod in Mojster, pojasni nam tudi to zadevo in način, kako bi se lahko spreobrnili v Tvoj nauk.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Da, Moj zdaj ljubi prijatelj, to vrsto ljudi je celo še teže spraviti na pravo življenjsko pot kakor epikurejce, saj ne ljubijo življenja. Epikurejci čutijo gotovo veliko več ljubezni do življenja, le da je to ljubezen do sebe, torej materialna ljubezen, ki prinaša smrt. Če se bo ta, kakor zdaj pri vas, s pravo vero v samo enega resničnega Boga preobrazila v ljubezen do Njega in bližnjega, potem so epikurejci očitno veliko boljši kakor kiniki, ki dušijo življenje.

6 Če se bodo kiniki lahko spreobrnili k pravi veri v enega samega resničnega Boga, bo oživela tudi ljubezen do Njega, do bližnjega in s tem tudi do samega sebe, saj začne Bog kot najčistejša in večna ljubezen po živi veri prebivati v človekovem srcu in s tem tudi vse v človeku preobrazi v ljubezen in življenje.
7 Toda, kot sem že povedal, je takšne ljudi tukaj na Zemlji in tudi v svetu duhov zmeraj težko spreobrniti, ker jim manjka prav ljubezen do življenja. Ko pa se spreobrnejo, postanejo pravi junaki vere, ljubezni in ravnanja; v primerjavi z drugimi ljudmi imajo to prednost, da so se vajeni zatajevati, so potrpežljivi in zelo ponižni in zato tudi vso materialno ljubezen, ki prebiva v mesu, zlahka obvladajo in nemoteno napredujejo po poti luči, to pa je drugim ljudem veliko težje.
8 Če pa kiniki umrejo ne spreobrnjeni, živijo njihove duše v onstranstvu še naprej, kljub njihovi želji po nebivanju in to jim ni prijetno. Sicer pa ne doživljajo nobenih muk in bolečin, prebivajo povsem tako kakor so bivali tudi tu, na Zemlji. Tudi v kraljestvu duhov jih pogosto obiskujejo angeli in jih, če je le mogoče, razsvetljujejo, ne da bi kršili njihovo svobodno voljo. Vendar za to je potrebno veliko ljubezni, modrosti, truda, potrpežljivosti in vztrajnosti.
9 Vendar je takšnih ljudi le malo in zato bi težko pokvarili veliko drugih ljudi v primerjavi s preštevilnimi velikimi in malimi epikurejci, ki domujejo vsepovsod in strežejo svoji sebičnosti; in ker močno hlepijo po udobnem življenju, komaj kdaj pomislijo na Boga, ubogega bližnjega pa sploh ne vidijo, razen če ta ne dela v njihovo korist za skromno plačilo.
10 Epikurejec, ki ljubi ugodje, s svojim zgledom uniči veliko ljudi, kajti premožni ljudje hočejo živeti dobro, nepremožni pa ob tem čutijo zavist in jezo, saj ne morejo živeti tako kot premožni; zato je epikurejec veliko slabši kakor kinik. S tem sem odgovoril na tvoje vprašanje in zdaj Me lahko še kdo kaj vpraša.«

185. Prvi dve vrsti očiščevalnega ognja

1 Nato je vstal **gostilničar**, Kadov oče, in vprašal: »O Gospod in Mojster, kako bo v tistem času, o katerem si govoril, ko bodo ljudje pred Tvojim vnovičnim prihodom očiščeni z ognjem in kakšen ogenj bo to?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, ogenj bo velikanska, splošna stiska, beda in pobitost, kakršne Zemlja še ni doživela. Vera bo ugasnila in ljubezen se bo ohladila, tožili in ginevali bodo vsi ubogi moški in ženske, toda pomembneži, oblastniki in kralji tega sveta prosečim kljub temu ne bodo pomagali, ker bodo preveč ošabni in pretrdega srca.
3 Ljudstvo bo vstalo zoper ljudstvo in ljudje se bodo bojevali z ognjenim orožjem. Zato bodo vladarji zašli v velike, nepoplačljive dolgove in svoje podložnike obremenili z velikanskimi davki. Tako bo nastala nepopisna draginja. Ljudje, živali in celo rastline bodo trpeli zaradi lakote, številnih hudih bolezni, epidemij in kužnih bolezni.
4 Na kopnem in na morju bodo nastali veliki viharji in potresi, morje bo poplavilo številna priobalna mesta in ljudje bodo v veliki grozi in strahu pričakovali, kaj vse se bo na Zemlji še zgodilo.
5 Vse to pa bo dopuščeno zato, da bi ljudje opustili svoj napuh, sebičnost in veliko lenobo. Pomembneže in tiste, ki si bodo domišljali, da so mogočni, bo vzgajalo dolgočasje in da bi to muko premagali, bodo prisiljeni nekaj početi.

6 In glej, to je prva vrsta ognja, s katerim bodo morali biti očiščeni ljudje pred Mojim vnovičnim prihodom.
7 V tistem času bo tudi naravni ogenj opravil velikansko delo. Na morju bo poganjal ladje z večjo hitrostjo kakor veter; ljudje bodo z ostrim razumom iznašli kovinske vozove in ceste, namesto živali bodo v vozove vpregli ogenj in potovali hitreje od izstreljene puščice.
8 Naučili se bodo krotiti tudi strelo[1] in jo uporabiti za najhitrejši prenos svojih želja in volje z enega konca planeta na drugega. Pri tem, ko se bodo ponosni in ošabni kralji vojskovali med seboj, bo imel odločilno vlogo tudi ogenj; kajti z njegovo močjo bodo kovinske gmote kot zelo težke krogle z bliskovito hitrostjo zadevale sovražnika, mesta in trdnjave in povzročale velikansko uničenje.
9 Iznajdljivi ljudje bodo takšno orožje tako spopolnili, da si kmalu nobeno ljudstvo več ne bo moglo začeti vojne z drugim. Kajti, če bi se ljudstvi spopadli s takšnim orožjem, bi se tudi zlahka in kmalu medsebojno izkoreninili do zadnjega človeka, to pa seveda nobeni strani ne bi prineslo ne zmage ne koristi. To bodo kralji in njihove vojskovodje tudi spoznali in se bodo zato raje prenašali v miru in prijateljstvu. In, če se bo kakšen skrajno ohol in častihlepen zdrahar spravil nad soseda, se bodo privrženci miru združili in ga obvladali. In tako se bo postopno med ljudstva na Zemlji vrnil nekdanji mir in se ohranil na veke.
10 Šteto od zdaj, po tisoč osemsto in približno devetdesetih letih na Zemlji skoraj ne bo več vojn in tedaj bom prišel na Zemljo tudi osebno in začela se bo velika zbistritev ljudi.
11 Med bolj divjimi ljudstvi na Zemlji bodo še vojne, toda kmalu tudi med njimi ne bodo več mogoče. S Svojimi pravičnimi in mogočnimi kralji in vojskovodji jih bom pomiril in mednje razlil Svojo luč, potem pa se bodo preobrazila v miroljubna ljudstva naklonjena svetlobi.
12 In glej, to je druga vrsta ognja, ki bo očistila ljudi!«

186. Tretji in četrti ogenj očiščenja

1 (**Gospod**): »Tretja vrsta ognja pa bo v tem, da bom že nekaj stoletij prej obudil čedalje bolj razsvetljene vidce, preroke in služabnike in ti bodo v Mojem imenu prav tako jasno in pristno vsepovsod poučevali ljudstva in jih osvobajali vsakovrstnih prevar in laži, ki si bodo po lažnih prerokih in duhovnikih celo v Mojem imenu utrle pot do njihove pogube - in tako priklicale vse hudo v prihodnosti; to se dogaja ponekod celo že v tem Mojem času.
2 Delali bodo lažna znamenja in čudeže in zapeljali veliko ljudi, tako kot poganski svečeniki in si ob tem pridobili veliko zemeljskih zakladov, bogastva, moči in drugega ugleda; toda s tretjim ognjem in njegovo jasno svetlobo bodo ob vse in docela uničeni. Kralji in knezi, ki jim bodo hoteli pomagati, bodo pri tem izgubili oblast, premoženje in krono, saj bom obrnil proti njim Svoje kralje in vojskovodje in jim zagotovil zmago; tako bo konec stare noči pekla in njenih odposlancev med ljudmi na Zemlji.
3 In ta noč, ki zdaj živi v poganskih, slepih in nesmiselnih obredih, imenovanih božja služba, bo s tretjo vrsto ognja iz nebes povsem uničena in zatrta. Kajti laž ne bo mogla zmagati v boju z lučjo resnice iz nebes, tako kakor se tudi

---

[1] Elektriko

naravna noč ne more upreti vzhajajočemu soncu! Umakniti se mora v svoje najgloblje votline in največje globeli, in tisti, ki bodo stali v svetlobi, ne bodo nikoli več iskali noči.
4 Zdaj sem ti opisal tretjo vrsto ognja, ki do skrajnosti razblinja človeško temo, opisal pa ti bom še četrto vrsto, ki bo ob Mojem drugem prihodu očistila Zemljo, ljudi in vsa ustvarjena bitja. To bodo veliki naravni zemeljski preobrati vseh vrst, zlasti na tistih območjih Zemlje, na katerih si bodo ljudje postavili prevelika in bleščeča mesta, v katerih bodo prevladovali velik napuh, brezčutnost, slabe navade, lažne sodbe, oblastnost in ugled ter lenobnost, ob tem pa velika revščina, vsakovrstna stiska in beda, kot posledica močno razraslega epikurejstva pomembnežev in oblastnikov.
5 V takšnih mestih bodo iz pretiranega pohlepa po dobičku postavili vsakovrstne obsežne tovarne, v katerih bosta namesto človeških rok v tisočerih umetelnih napravah, izdelanih iz rudnin, delala ogenj in voda. Kurili bodo s prastarim premogom, ki ga bodo takratni ljudje v čezmernih količinah kopali v globinah zemlje.
6 Ko bo takšno početje z uporabo ognja doseglo vrhunec, se bo na takšnih krajih zrak, preveč prežet z vnetljivim etrom, hitro vnel zdaj tu zdaj tam in v prah in pepel spremenil takšne kraje in okolico z vsemi prebivalci vred; in to bo tudi veliko, učinkovito čiščenje. Česar ne bo opravil ogenj, bodo to tam, kjer bo potrebno, dokončali še drugi veliki zemeljski viharji vseh vrst; seveda pa ne bo nič sežgano in uničeno brez potrebe.
7 Tako bo tudi zemeljski zrak brez slabih izparin in naravnih duhov in to bo blagodejno vplivalo na vsa zemeljska bitja in izboljšalo naravno zdravje ljudi; številne hude telesne bolezni bodo izginile in ljudje bodo lahko dočakali zdravo, trdno in visoko starost.
8 Ko bodo torej očiščeni ljudje živeli v Moji luči in za vedno živo in resnično upoštevali zapovedi ljubezni, se bo tudi zemeljska posest delila mednje tako, da bo vsak imel dovolj in da mu, če bo le marljiv, ne bo nikoli treba trpeti stiske; predstojniki skupnosti in tudi kralji, ki bodo povsem podrejeni Moji volji in svetlobi, bodo skrbeli, da v njihovi deželi med ljudstvom ne bo nikoli pomanjkanja. In Jaz sam jih bom zdaj tu zdaj tam, kjer bodo ljudje zelo hrepeneli po Moji ljubezni in Me tudi najbolj ljubili, obiskoval, jih krepil in opogumljal.
9 In tako si tudi ti dobil tak odgovor na svoje vprašanje, da ga boste vi, Grki, razumeli. To je sicer napoved za dokaj oddaljeno prihodnost, ki pa ne bo ostala neizpolnjena. Kajti vse bo prej prešlo, celo ta zemlja in vse vidno nebo, toda Moja beseda bo obstala in Moje obljube se bodo izpolnile. Ali si vse to dobro razumel?«

187. Pogoji za vnovični prihod Gospoda

1 Stari **gostilničar** je dejal: »Da, Gospod in Mojster, to smo prav gotovo vsi dobro razumeli. Četrta vrsta ognja za očiščenje ljudi in Zemlje, res ne bo razveseljiva in prijetna in človek bi se lahko upravičeno vprašal, zakaj bo skrajno modri in nadvse dobri Bog kaj takega sploh dopustil. Toda prav zato, ker je tako skrajno moder in dober, bo tudi najbolje vedel, zakaj kaj takega dopušča. Mi pa se Ti vendarle zahvaljujemo, da si nam razkril prihodnost, in smo zelo veseli, da živimo na Zemlji prav zdaj in smo navzoči ob Tvojem prvem

prihodu; kajti kolikor se mi prav jasno razodeva, je danes med ljudmi na Zemlji celo veliko boljše, kakor bo to ob Tvojem drugem prihodu.
2 Ne morem si sicer prav predstavljati, kje in katera velika mesta bodo ljudje sčasoma zgradili in kako si bodo za svoje potrebe podredili moč elementov in celo strelo - toda jaz in gotovo tudi mi vsi, pa smo veseli, da tega ne dojamemo in da lahko le opazujemo, kako Ti s Svojo modrostjo in oblastjo upravljaš moč elementov; kajti če bi to razumeli že zdaj, bi hudi časi čiščenja s štirimi vrstami ognja gotovo prišli že prej, kot si nam zdaj Ti, o Gospod in Mojster, napovedal.
3 Ker pa si bil že tako milosten in si nam zatrdil, da boš še drugič osebno prišel na Zemljo k ljudem in to za vedno, bi nam morda ob tem še povedal, kje boš spet prišel na Zemljo, k ljudem. V kateri deželi, katerem kraju in katero ljudstvo bo tako srečno?«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, na to vprašanje vam zdaj še ne morem odgovoriti tako, da bi vi to lahko zdaj razumeli, ker bodo v tistem času nastala številna nova mesta, države in ljudstva, ki danes niti imena nimajo. Lahko pa si zanesljivo in trdno prepričan, da bom spet prišel na Zemljo samo v takšno deželo in na takšen kraj, kjer bo med ljudmi prevladovala živa vera in najpristnejša ljubezen do Boga in bližnjega.
5 Ko bom prišel, pa ne bom prišel sam, temveč z vsemi Svojimi, ki bodo že dolgo pri Meni v Mojem nebeškem kraljestvu in ti bodo prišli v nadvse velikem številu in okrepili svoje brate, ki bodo v mesu še prebivali na Zemlji; tako bo nastala prava skupnost med že blaženimi duhovi nebes in ljudmi te zemlje in to bo ljudem tistega časa prav gotovo v veliko tolažbo.
6 In zdaj veste vse, kar morate nujno vedeti. Ravnajte se po tem, in boste poželi večno življenje; kajti na poslednji dan vas bom obudil.«
7 Tedaj se je oglasil **Kado**: »O Gospod in Mojster, potem se bo to zgodilo že jutri? Kajti vsak nov dan je za nas tudi poslednji dan!«
8 **Jaz** sem odgovoril: »S tem nisem mislil tuzemskega dne, temveč duhovnega, v onstranstvu. Ko boš zapustil telo in vstopil v kraljestvo duhov, bo to že tvoj poslednji dan in odrešil te bom iz obsodbe materije - in to je obuditev na poslednji dan.
9 Ker pa je zdaj že sredi noči in je jutri pred nami dolga pot, pojdimo počivat.«
10 Ko sem izrazil to željo, so vsi vstali, se Mi še enkrat zahvalili za vse, gostilničar pa nas je odpeljal v veliko, zelo urejeno spalnico in tam smo do jutra mirno počivali. Razumljivo pa je, da so se Grki med seboj še dolgo pogovarjali o vsem, kar so slišali.

188. Gospod s Svojimi na griču Aralot

1 Kot po navadi smo vstali še pred sončnim vzhodom in se takoj podali na prosto. Gostilničar in njegov sin Kado sta bila tudi že pokonci in sta opazila, da sem z učenci odšel ven. Kado Me je hitro dohitel in prosil, naj z učenci ne odpotujem, dokler ne bomo skupaj zajtrkovali.
2 In **Jaz** sem mu rekel: »To bi storil, četudi Me zdaj ne bi bil dohitel; ker pa te je k temu napeljala tvoja ljubezen do Mene, je to zelo razveselilo Moje srce in tako te zdaj Jaz vabim, da se z nami podaš na grič, na katerem je nekoč Jozue, prerok, ki je popeljal izraelsko ljudstvo v obljubljeno deželo, stal s skrinjo zaveze in z mogočnim zvokom ovnovih rogov razrušil prav to mesto, ki je bilo v njegovem času mogočno in obdano s skoraj nepremagljivim obzidjem, ter do

zadnjega človeka pokončal njegove mogočne prebivalce in bojevnike - pogane in hude malikovalce.
3 Podali se bomo torej na ta grič, ki ni tako daleč od tod, kajti zdajšnja Jeriha je bliže temu griču, kot je bila nekdanja, ki je bila več kot stokrat večje mesto od današnjega; to mesto je sicer ohranilo staro ime, toda od starega ni ostalo drugega kot nekaj ruševin. Z griča pa ti bom pokazal, kje je stala stara Jeriha in koliko daleč je segala.«
4 **Kado** je rekel: »O Gospod in Mojster! To je res preveč Tvoje božje milosti zame, grešnega pogana! Toda, če si že toliko milosten, še milostno dovoli, da nas spremlja tudi moj oče - velik ljubitelj reči, ki jih je pogoltnila sivina preteklosti in časa, ki vse uniči. Takoj bom šel ponj.«
5 **Jaz** sem odgovoril: »To ne bo potrebno, kajti glej, nas že dohaja, spremlja pa ga tisti, ki sem mu včeraj povrnil vid.«
6 Ker ju je tudi Kado zagledal, je bil zelo vesel in ker smo hodili zlagoma, sta nas oba kmalu zlahka dohitela.
7Čez približno pol ure smo že prispeli na omenjeni grič, katerega vznožje, poraščeno z oljkami, je bilo gostilničarjeva last, z njegovega najvišjega vrha pa se je videlo daleč naokrog.
8 Ko smo se vsi zbrali na prostornem vrhu griča, sem stopil na sredino skale, visoke za polovico moža, tako da so me s tega mesta brez težav vsi videli in slišali, ter rekel (**Jaz**): »Poslušajte, na kamnu, na katerem stojim zdaj, je nekoč stal Moj hlapec Jozue. Da bi to ljudje vedeli ni življenjsko pomembno, toda kljub temu nobeni duši ne škodi, če se seznani s prazgodovino, kajti duša, ki je dobro seznanjena z zgodovino in nekdanjimi ljudstvi, ne bo tako zlahka zapadla praznoverju kakor tista, ki o prazgodovinskih časih ne ve dosti in potem vse umesti ali med pravljice, ki zanjo niso nekaj resničnega, ali pa vse praznoverno sprejme, praznoverna duša pa potem, če izve kaj posebnega, to hitro in zlahka vzame kot dobesedno resnično.
9 In glejte, tako se godi večini Judov, za katere je Jozue nekaj domišljijskega in se med seboj pogovarjajo, da v resnici nikoli ni obstajal in spet drugim slepim, lahkovernim in malovernim, ki jemljejo zgodbo tega preroka dobesedno, kot je zapisana v knjigi in tudi to je podobna neumnost, saj se je iz nje porodilo veliko prepirov in vsakovrstne nevere, praznoverja in cela množica zmot.
10 Kot je večini znano, je Jozue, medtem ko je Izraelce peljal iz puščave v obljubljeno deželo ob nenehnem Gospodovem spremstvu, delal tudi veliko znamenj in čudežev. To je bilo prvič res in drugič, njegovo vodstvo in delovanje sta imeli tudi notranji duhovni pomen, ki pa ga danes žal ne razume noben jud, zato pa tudi farizeji vsepovsod pridigajo in poučujejo toliko neumnosti, da se ne smemo preveč čuditi, zakaj nekoliko bolj prosvetljeni Judje večkrat zavračajo Mojzesov nauk in nauke prerokov. Zato pa sem vas zdaj pripeljal na ta grič in v to mesto, v katerem je Jozue ob osvojitvi starega mesta Jerihe naredil svoje prve in velike čudeže, kot mu je zapovedal Gospodov duh.
11 Glejte! To je grič Aralot in kraj, na katerem zdaj stojimo, se imenuje Gilgal in je tisti, na katerem je Jozue na Gospodov ukaz s kamnitim nožem še drugič obrezal Izraelove sinove.
12 Kamen, na katerem stojim, ko vam znova obujam staro zgodbo, je eden od tistih dvanajstih kamnov iz reke Jordan, ki jih je dvanajstero duhovnikov tedaj, ko je ljudstvo po suhem prešlo to reko, prineslo sem kot znamenje

čudežnega vodstva Božje oblasti in jih tukaj razvrstilo drugega za drugim tako, kot je videti še zdaj; s tem je hotel Jozue ljudstvu pojasniti, da teh dvanajst tukaj položenih in razvrščenih kamnov simbolno ponazarja dvanajst izraelskih plemen, ki so hkrati tudi eno trdno telo in so torej kot enotno in mogočno ljudstvo pod vodstvom postav, varstvom in vodstvom Boga zoperstavljeni poganom kot sodba in trdna skala, ob katero bodo zadeli vsi, ki ne ravnajo po Božji volji.
13 Glejte, prav na tem kraju je Jozue postavil skrinjo zaveze, ki so jo sedemkrat ponesli okoli starega mesta Jerihe in ko so jo sedmega dne nosili sedmič, se je ob mogočnem zvoku ovnovih rogov obzidje sesulo; Izraelci so vdrli v mesto in po Božjem ukazu z mečem pokončali vse prebivalce, razen vlačuge Rahabe. Njej, njenim sorodnikom in njeni hiši so prizanesli po Božjem ukazu, ker je pred preganjanjem poganskega kralja rešila dva oglednika, ki ju je v mesto poslal Jozue; skrila ju je namreč v svoji hiši.
14 Na ta grič so Izraelci prinesli tudi vse zlato, srebro in vse drage kamne iz porušenega mesta in vse to položili pred skrinjo zaveze Bogu v čast. Na tem griču je Jozue oznanil Izraelcem tudi Božjo zapoved, da porušenega mesta ne smejo nikoli več obnoviti, kdor bi pa to vendarle skušal storiti in bi se tega lotil še s svojimi rokami, ga bo Bog kaznoval. Zdaj veste, zakaj je ta grič tako pomemben.
15 Prav na kraju, kjer je nekoč stala skrinja zaveze, zdaj v živo stoji Tisti, ki je kot mogočni knez z mečem v roki prišel k Jozuetu in mu dejal: 'Jozue, sezuj se, kajti kraj, na katerem stojiš, je svet!' Šele tedaj je Jozue spoznal, kdo je bil mogočni knez in zato je tudi molil k Njemu.
16 Zdaj veste, kdo sem, pa nihče od vas ne moli k Meni. Tudi to bi počeli, vendar tega Jaz sam ne želim, ker vas postavljam še više, kot je v vsej svoji moči nekoč stal Jozue in tudi zato, ker se mi vsaka ustna molitev gnusi; kajti odslej je ljubezen do Boga in bližnjega zame edina sprejemljiva molitev, ki jo opazim in uslišim.
17 In tako, na kratko povzeto, ste zvedeli vse, kar je treba vedeti o tem griču, in zdaj, ko se večeri, lahko opazujemo veliko zapuščeno območje, kjer je nekoč stalo staro pogansko mesto.«

189. O starem mestu Jerihi

1 Nato Me je **Peter** vprašal: »Gospod, stara Jeriha je stala vzhodno nad reko Jordan in ne vem, ali smo jo in kje smo jo včeraj na poti sem prečkali? Kajti nova Jeriha stoji menda še bolj vzhodno od reke, kot je nekoč stala stara, zdaj pa si nam pokazal, kje je stala stara Jeriha, kot da bi se od tod raztezala proti zahodu. Res, da smo včeraj prečkali zelo širok kamnit most, vendar menim, da v strugi pod njim ni bilo toliko vode, da bi bila to lahko voda Jordana.«
2 Oglasil se je **Kado** in rekel Petru: »In kljub temu je bil Jordan! V tem času ima namreč zelo malo vode in na kraju, kjer je zgrajen most, je Jordan zaradi zožene doline tudi najožji. Toda pol ure hoje naprej dol proti jugu, se tok spet precej razširi in postane v pokrajini Mrtvega morja, ne tako zelo oddaljeni od tod, celo zelo širok.«
3 Po teh Kadovih besedah so se Peter in tudi drugi učenci, ki prejšnji dan prav tako niso opazili, kje in kdaj smo prečili Jordan, pomirili.

4 Nato si je **Peter** z drugimi učenci nekoliko pobliže ogledal kamne, na katerih sem stal in po krajšem premišljevanju vprašal: »Toda, kako je lahko samo dvanajst duhovnikov te velike in nadvse težke kamne dvignilo iz reke in jih prineslo tako daleč sem? Ali so storili to velikani, kakršen je bil Samson?«
5 **Jaz** sem rekel: »Kako lahko vprašaš kaj takega, ko pa si vendar ob Meni videl že toliko znamenj moči Božjega duha?! Ali si že pozabil, kaj vse si videl pri starem Marku blizu Cezareje Filipove in ali ne veš več, kako je Rafael še pred nekaj dnevi v Lazarjevi hiši dvignil star železen steber in še tisoče drugih znamenj? In ker si vse to videl, kako lahko potem še vprašaš, kako je lahko dvanajstero Jozuetovih duhovnikov te kamne prineslo sem iz Jordana? Ali je bila morda v Jozuetovem času Božja moč manjša, kot je zdaj? Premisli in Me v prihodnje ne sprašuj več takšnih stvari, ki jih lahko razume že bister otrok v zibelki!«
6 Po tej Moji izjavi so vsi razumeli, kako je lahko dvanajstero duhovnikov te kamne prav zlahka prineslo sem iz reke.
7 Nato je **Kado** stopil k Meni in rekel: »O Ti, ljubi Gospod in Mojster, če mi ne zameriš, bi Te tudi jaz iz svoje vedoželjnosti nekaj vprašal prav glede stare in nove Jerihe, čeprav gotovo že veš, kaj naj bi to bilo.«
8 **Jaz** sem rekel: »Četudi vem, kaj bi me rad vprašal, pa zaradi drugih izgovori vprašanje!«
9 Nato je **Kado** vprašal: »Iz Jozuetove knjige je znano in tudi Ti si to zelo na hitro omenil, da je Jozue na Gospodov ukaz zagrozil z neogibno strogo kaznijo vsakomur, ki bi si drznil porušeno mesto znova pozidati - in glej, kljub temu prebivamo v novi Jerihi! Kako se je torej zgodilo, da danes kljub temu skoraj na istem kraju, kjer je nekoč stala stara Jeriha, stoji nova? Ali je morda Bog pozneje svojo grožnjo umaknil in dopustil nastanek nove Jerihe?«
10 **Jaz** sem odgovoril: »Motiš se! Bog svoje besede ni preklical in do te ure na obsežnem in opustošenem območju stare Jerihe ne stoji ne hiša ne najskromnejše zavetje. In zakaj si vi, novojerihovci, niste vsaj poskušali na območju nekdanje Jerihe iz njenih ruševin postaviti hiše ali vsaj zavetja za ovce, koze ali prašiče?«
11 **Kado** je odgovoril: »Da, ljubi Gospod in Mojster, naj to pojasnim. Tisto povsem pusto območje, po obsegu skoraj dve uri hoda, je zelo podobno Mrtvemu morju. Tam ne raste niti mah, kaj šele kaj drugega! Poleg tega iz te znamenite in puste zaplate občasno puhtijo tako divje in škodljive izparine, da bi pokončale ljudi in živali vseh vrst in združb, če bi se tam znašli še zlasti ponoči, zato bi bilo zelo nespametno, če bi na tistem območju zgradili hišo ali zgolj kočo.
12 Vsekakor je nenavadno, da škodljive izparine nikoli ne sežejo čez to pusto območje in zato živimo tukaj, v novi Jerihi, povsem zdravo, človek, ki bi se le nekaj ur zadržal na tistem opustošenem območju, pa bi si ogrozil življenje. Kolikor vem, so nekoč tisto območje uporabljali tudi za kaznovanje zločincev, ki so si zaslužili smrt; ob izparinah so jih izgnali tja in tam so morali prebiti uro. Večina jih je umrla. Za tiste, ki so se vrnili živi, pa so rekli, da so jim bili bogovi milostni; toda kljub temu so hirali in niso živeli dolgo. In to je zlahka razumljiv razlog, zakaj si ni še nihče na tistem opustošenem kraju zgradil bivališča; saj bi ga tudi težko zgradil, tako kot ob Mrtvem morju. Tudi na njegovih skrajno puščobnih obalah se ni priporočljivo zadrževati dlje časa, zlasti tedaj, ko naproti piha veter z morske gladine. To zapuščeno območje pa

ima vsaj to dobro stran, da noben veter ne širi škodljivih izparin čez njegove kamnite meje.
13 Ne vem, ali so te škodljive izparine posledica stare Božje grožnje s kaznijo ali česa povsem drugega, vsekakor je nenavadno, da prav na tistem kraju, kjer je nekoč v davnini stala tako velika in mogočna prestolnica - in to je iz številnih ruševin še danes mogoče zelo dobro razbrati -, v kateri so prebivali ljudje, tam trgovali in se preživljali z obrtjo, ne morejo živeti niti kače in druga strupena golazen. In prav tako je nenavadno, da je bila kljub stari Božji prepovedi že pred nekaj stoletji zgrajena druga, nova Jeriha.
14 O Gospod in Mojster! To so tako nenavadne reči, da se marsikateremu poznavalcu judovskih spisov, kar zadeva Jozuetov čas, morajo gotovo zdeti nekoliko dvomljive in zato se ne smemo preveč čuditi, da je marsikateri Jud izgubil svojo vero in zanimanje in da kljub vsemu zdaj stoji še ena Jeriha?«
15 **Jaz** sem odgovoril: »To je zato prijatelj, ker ime pri tem nima nič, pomemben je zgolj kraj! Zakaj je tako, vam bom takoj na kratko pojasnil.
16 Glej, na Zemlji so nekateri kraji, pogosto celo večja območja, ki niso primerna za bivanje ljudi in živali, ker si tam iz Zemljine notranjosti - da bi vam, Grkom, govoril razumljivo - ob določenem času utrejo pot na površje škodljive izparine, ki izvirajo iz nahajališč žvepla, premoga in strupenih kovin; in takšen kraj je tudi staro mesto, pol ure hoje od tod. Zdaj je tam celo huje, kot je bilo v Abrahamovem in Lotovem času. Jeriha je bila poleg drugih mest zgrajena skoraj sočasno s Sodomo in Gomoro, postavili so jo Lotovi predniki, ki so tedaj vladali na tistem območju vse do morja.
17 Že Lotovi predniki so bili posvarjeni, naj se ne naseljujejo na tistem območju in še manj tam gradijo mesto. Ker so to kljub svarilu storili, jim je bilo priporočeno, naj živijo čim bolj čednostno in čisto, kajti le čednosten in zaradi tega tudi življenjsko močan človek z močno dušo, napolnjeno z Božjim duhom, se lahko upre vsem škodljivim in divjim naravnim duhovom in ti ne morejo škoditi njegovemu telesu. Toda prej omenjeni ljudje niso upoštevali niti tega nasveta in so še prehitro zapadli različni pohoti, služili malikom in živeli skrajno razuzdano in nenaravno potratno.
18 Kljub temu so bili k njim velikokrat poslani čisti in z Božjim duhom napolnjeni sli; poučevali so jih in opozarjali na zanesljive posledice njihove nespokorjenosti; toda niso jim prisluhnili, temveč so jim grozili, jih preganjali in odvrnili od sebe.
19 V Lotovem času pa je območje pod krajem, kjer je stalo mesto, že dozorelo za izbruh, ker je bilo tako urejeno in zasnovano že v sami notranji naravi Zemlje in deloma in predvsem tudi zato, ker so omenjeni ljudje izgubili vso notranjo duhovno moč; škodljivi duhovi surove in obsojene narave Zemlje so tako dobili neomejeno možnost delovanja in lahko čedalje močneje izražali svojo zlobno naravo. To jim ne bi bilo tako zlahka mogoče, če bi bilo v mestu vsaj deset do dvajset duhovno močnih in čistih ljudi.
20 Kajti resnično vam povem: Čist in duhovno močan človek gospoduje naravnim duhovom, zapoveduje tudi elementom ter vsem živalim, rastlinam in rudninam katere koli vrste ali združbe. Kajti dokler je njegova duša napolnjena z Božjim duhom, v katerem prebiva vsa oblast in moč iz Boga, lahko tudi zapoveduje vsej naravi in celo gore se morajo prikloniti moči njegove volje in njegovi neomajni veri in zaupanju v enega resničnega, vsemogočnega Boga.

21 V Lotovem času pa razen njega ni bilo niti enega takšnega človeka več in tako je bil Lot posvarjen, naj pobegne, če ne želi biti pokončan z drugimi vred. In Lot je pobegnil in bil rešen; kajti istega dne je nastal omenjeni izbruh in uničeval vse pred seboj; velika Sodoma in Gomora sta v trenutku izginili s kraja, kjer danes Mrtvo morje kaže svojo pogosto zlobno naravo in jo bo še kazalo.
22 In glej, nič bolje ni bilo v času Jozueta s staro Jeriho, kjer je imela - poudarjam - vlačuga še najčistejšo dušo. Preživela je, ker je prisluhnila oglednikoma, ki ju je Jozue poslal v mesto, upoštevala njune besede in ju tudi rešila.
23 Jozue kot čist človek, poln Božjega duha in takšni so bili tudi njegovi duhovniki, je lahko preprečil notranji, uničujoči izbruh na tistem kraju; sčasoma je s tistega območja tudi za zmeraj pregnal škodljive naravne duhove in jim določil, naj delujejo pod površjem Mrkega morja; toda ne glede na to je moral ljudem strogo prepovedati, da bi na tistem nevarnem območju znova zgradili mesto; ljudje so to spoštovali vse do današnjega dne in bodo še naprej.
24 In tako sem vam tudi povedal, zakaj je Jozue tako slovesno prepovedal na tistem kraju kdaj koli zgraditi mesto - ne glede na to, kako bi se imenovalo. Kraj, kjer stoji nova Jeriha danes, pa ni slab, čeprav je blizu starega škodljivega kraja in zato je tudi bilo mogoče tam postaviti majhno mesto. Njegovo ime samo po sebi pa ni pomembno.«

190. Namen naravnega reda

1 Nato se mi je Kado zahvalil za to pojasnilo in Me prosil, naj bi zdaj tudi Jaz s Svojo močjo ukazal hudobnim naravnim duhovom, naj s tega nevarnega območja ne bi škodovali ne ljudem, ne živalim in ne rastlinam.
2 **Jaz** sem rekel: »To se je zgodilo že veliko prej, preden si Me to nameraval prositi. Kar je Moj duh zakoličil skozi Jozuetova usta, to tudi velja. Do tam, do koder raste trava in do tam, do koder se pasejo ovce, koze, voli in osli, je zemljišče dobro, od tam naprej pa škodljivo.«
3 Oglasil se je **gostilničar**: »Škoda, da se tako velikega kosa zemlje ne da narediti rodovitnega; tam bi si lahko veliko ljudi pridelalo več kot obilo kruha. Ti, o Gospod in Mojster, bi s tistega kosa zemlje zlahka pregnal vse zle naravne duhove. Samo besedo bi rekel in zemljišče bi postalo dobro.«
4 **Jaz** sem odgovoril: »Prav imaš in pohvaljen zaradi svoje vere, toda ne morem ravnati tako, kot bi želel ti. Kajti če bi ti ustregel, bi bilo to v nasprotju z Mojim vzpostavljenim redom, to pa se ne sme zgoditi in se tudi nikoli ne bo.
5 Kajti tam, kjer so gore, morajo te tudi biti. Kjer so izviri, jezera in potoki, reke in morja, tam vse to tudi mora biti, tako kot morajo biti tudi v človekovem telesu vsi čuti. In tam, kjer so na Zemljinem površju takšna škodljiva območja, tam tudi morajo biti. Kajti zemlja, zrak in voda morajo v sebi združevati skoraj neskončno število različnih naravnih duhov, da nastajajo iz njih različne rudnine, kovine in kamnine in da lahko rastline in živali, vsaka primerno svoji vrsti, najdejo svojo hrano in možnosti za svoj obstoj.
6 Kjer bodo ljudje naleteli na območja, na katerih ni ne rastlin in ne živali te ali one vrste, tam naj se tudi oni ne naseljujejo. Kajti tam je pod tlemi prav gotovo izvir, skozi katerega na površje Zemlje prodirajo najbolj nečisti naravni duhovi, da bi se združili z zrakom in vodo.

7 V dolinah in hribih je še več kot dovolj zdravih površin, na katerih lahko ljudje, če so skromni, najdejo na pretek možnosti za preživetje in zato ni potrebno, da bi naseljevali neprijazna puščobna območja in jih obdelovali.
8 Glej, morje prekriva prav velik del Zemlje in prav tako jo prekrivajo jezera in reke, na precejšnjem delu Zemlje pa so tudi visoka gorovja, ki so ne samo gola, temveč imajo celo dolge in široke gorske doline in ravnine, pogosto prekrite z večnim snegom in ledom. Ali Mi ne bi tudi o njih rekel: 'Gospod in Mojster, ker Ti nič ni nemogoče in ker se ljudje na Zemlji čedalje bolj množijo, bo nazadnje zmanjkalo rodovitne zemlje, na kateri bi si lahko pridelali dovolj za preživetje, zato spremeni obsežna vodovja in nerodovitne visoke gore v trdno, dobro in rodovitno kopno, da bodo ljudje, četudi bi jih bilo na tisočkrat tisoče več kakor zdaj, imeli na voljo dovolj rodovitnih tal' In moral bi ti odgovoriti: 'Če bi storil kaj takega, bi sicer res bilo veliko kopnega, toda na tako nastalem kopnem ne bi raslo ničesar'
9 Vse mora biti tako, kot je, da so na Zemlji lahko rodovitne dežele. Če bi ljudje živeli in ravnali po njim razodeti Božji volji, bi imeli na pretek sadov za preživetje telesa. Kajti pomanjkanje živeža in lakoto, obojega je čedalje več, povzročajo ljudje sami s svojo sebičnostjo, pohlepom, slo po gospodovanju, lenobo in iz tega izvirajočo nagnjenostjo k čezmernemu udobju in tuzemskemu bogastvu.
10 Le opazuj številne postopaške bogataše v mestih! Veliko posesti in bogastva imajo - in kaj dajejo revnim ljudem, ki delajo zanje skoraj dan in noč v potu svojega obraza? Nič in še enkrat nič, kajti skromna dnina in slaba in skopo odmerjena hrana nista v nikakršnem sorazmerju s tistim, kar revni prigarajo velikim in mogočnim brezdelnežem in tudi Jaz menim, da je to toliko kot nič.
11 Kaj dobrega dela na primer Herod ljudem, ki mu morajo plačevati naložene visoke davke in zanj opravljati trdo tlako? Glej, takšnih herodov je zdaj po svetu nešteto; ti povzročajo, da žive ljudje v stiski in bedi, s svojo nikoli potešeno pogoltnostjo pa ustvarjajo draginjo in lakoto; s tem si v onstranstvu res ne bodo prislužili razveseljivega plačila. Kajti resnično, resnično, laže gre kamela skozi šivankino uho kakor takšen herod pride v nebeško kraljestvo.
12 Zato se premožni ves čas obilno spominjajte revnih in ugotovili boste, da je na Zemlji več kot dovolj dobrih rodovitnih tal! Gostilničar in lastnik velikih posesti in bogastva, ali si to dobro razumel?«
13 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, ne samo da sem vse dobro razumel, temveč sem tudi trdno in neomajno sklenil, da se bom po tem ravnal. Prizadeval si bom pregovoriti tudi številne sebi enake, da bodo razmišljali kakor jaz in v skladu s tem tudi ravnali.«
14 **Jaz** sem rekel: »S tem boš delal dobro in pri plačilu iz nebes ne boš pozabljen; kajti kdor nekoga, zlasti iz razreda bogatih, spreobrne k luči življenja in k veselemu in ljubeznivemu ravnanju, ta si lahko za svojo dušo obeta prav veliko plačilo večnega življenja.
15 Toda pravkar bo sonce povsem vzšlo, opazovali bomo sončni vzhod, naj se naše duše ob tem veselijo in razvedrijo.«

191. Grk skuša leteti

1 Ko sem to povedal, so vsi navzoči umolknili in začeli opazovati sončni vzhod, le stari Kadov sluga je svoj pogled srepo usmeril Vame, gledal samo Mene in mu ni bilo mar za vzhajajoče sonce.
2 To je opazil **Kado** in tiho vprašal starega slugo: »Zakaj svojega obraza nisi obrnil k vzhajajočemu soncu, kot je svetoval Gospod in Mojster od vekomaj?«
3 **Stari sluga** je odvrnil: »Ker je Gospod in Mojster od vekomaj zame neskončno večje in svetejše sonce življenja kakor tisto na daljnem vzhodu, ki sem ga že pogosto videl vziti in zaiti in upam, da ga bom še velikokrat. Tuzemsko sonce bo zame kmalu povsem zašlo, toda to najsvetejše sonce zdaj, ko je za nas vse končno tako čudovito vzšlo, bo osvetljevalo naše duše večno - kakor ob najsvetlejšem poldnevu -, in ne bo zašlo nikoli več. Gorje tistim, za katere bo to sonce zašlo! Ti bodo morali dolgo čakati, da bo znova vzšlo. In glej, zato zdaj raje zrem v to živo najsvetejše sonce kakor v planetarno Sonce na daljnem vzhodu, ki je Njegova stvaritev, tako kakor ta zemlja in vse, kar je v njej, na njej in nad njo!«
4 Ko je Kado slišal, kaj mu je povedal njegov stari sluga, ga je pohvalil in tudi on začel zreti Vame in se več ni zmenil za prav tedaj vzhajajoče sonce.
5 Tokrat je bil sončni vzhod še posebno veličasten, ker je bilo obzorje zelo čisto; le proti severu so visoko v zraku lebdeli lahni oblački kakor ovčice in poživljali modrino obzorja. Tudi različne ptice selivke s severa so visoko nad nami letele proti jugozahodu in se ogibale Mrtvega morja. In tako je postajalo jutro vse bolj vedro in živahno, vsi navzoči so se razveselili in razvedrili ter Mi bili hvaležni za tako lepo jutro.
6 Ko se je sonce vzpelo že nekaj pedi visoko nad obzorje, Me je **gostilničar** vprašal: »O Gospod in Mojster, Ti, ki dobro poznaš vse stvari v zemlji, na njej in nad njo, gotovo tudi veš, kam se sonce ponoči skrije in od kod zjutraj pride. Po našem zelo pravljičnem nauku naj bi potonilo v morje in naslednje jutro vzšlo na nasprotni strani iz velikega morja, v katerem plava zemeljska obla. Res, da je tako videti, a v resnici je zadeva gotovo povsem drugačna.«
7 **Jaz** sem odgovoril: »Seveda, zelo drugačna - toda zdaj ni čas, da bi vam to lahko razložil tako, da bi prav razumeli. Toda kmalu bo prišlo k nam nekaj esenov, vprašajte jih to in razložili vam bodo, saj že od nekdaj vedo, kako je s tem. Za njimi bodo prišli k vam tudi Moji učenci in vas okrepili v Mojem imenu. Potem bo Moj duh napolnil vaše duše in vas vpeljal v številne modrosti. Dotlej pa pustimo to.«
8 Gostilničar je bil s tem zadovoljen, zato Me ni več spraševal.
9 Neki **drugi Grk**, ki nas je tudi dohitel in je opazoval predvsem let ptic, je ob tem pripomnil: »Kako dobro je tem pticam! Hitro in zlahka letijo po zraku v velike daljave in tam najdejo obilo ustrezne hrane. Le človek je v gibanju najbolj prikrajšan in mora, če hoče kam hitreje priti, uporabljati noge različnih živali, kajti s svojimi nogami napreduje le počasi. Če bi dal Bog tudi človeku par kril, da bi tako kot ljube ptice letal po zraku, o kako srečen bi lahko bil!«
10 **Jaz** sem rekel: »Hvaležen bodi Bogu, da ljudem ni dal kril, kajti če bi človek zmogel še leteti, pred njim ne bi bila nobena reč več varna! S takšno zmožnostjo bi zlahka uničil Zemljo še veliko prej kakor egiptovske kobilice travnik in polje, na katero priletijo. Zato ne zavidaj pticam njihove zmožnosti za letenje in ne želi tega ljudem! Dovolj jim je gibljivost, ki jo imajo. Dovolj hitro

gredo naprej, da se lahko bojujejo drug z drugim. Samo če bi človek hitel na pomoč bližnjemu, bi bilo prav, da bi bil hitrejši. Vendar si ljudje ob takšni priložnosti vzamejo kar veliko časa in si ne želijo biti hitri kakor ptice. Toda človek lahko poleti s svojim razumom in svobodno voljo, takšen duhovni polet pa je vreden več kakor fizično letenje ptic. Mar ni tako?«
11 **Grk** je rekel: »Vsekakor, Gospod in Mojster; toda Tvoj prerok Elija je bil gotovo blažen, ko se je v ognjeni kočiji prosto dvignil v zrak in zalebdel visoko pod nebom, seveda, če domnevamo, da je bilo res vse tako, kot beremo v judovskih knjigah.«
12 **Jaz** sem rekel: »Da da, vse to se je zgodilo pred očmi njegovih učencev, toda pomen tega redkega dogodka je skrajno duhoven in ga ti ne moreš dojeti. Če pa te letenje res tako veseli, potem zdaj verjemi in bodi voljan in dopustil bom, da se boš lahko dvignil v zrak! Ampak ko boš plaval po zraku, pa le pazi na ravnotežje, da te jutranja sapica ne bo presenetila.«
13 Ko je Grk zaslišal to Mojo obljubo, je verjel in tudi hotel in kmalu se je dvignil več človeških višin visoko v zrak. Toda ker ni imel opore, ga je lahni jutranji veter takoj obvladal in začel sukati zdaj desno zdaj levo, z glavo navzdol in nato spet navzgor ter ga ponesel kar precej daleč od griča; Grk je začel vpiti na pomoč, kajti sicer bi bilo z njim konec. Potem sem hotel, da bi se veter znova obrnil h griču in tako je Grk, željan letenja, spet zalebdel nad našimi glavami.
14 In **Jaz** sem mu zaklical navzgor: »Veruj in zaželi si, da bi bil spet na trdnih tleh, in zgodilo se bo, kar boš verjel in hotel!«
15 In Grk je verjel in hotel, in se počasi spustil na tla.
16 Ko je spet stal na trdnih tleh, so ga spraševali, kako se je počutil v zraku.
17 **Grk** je odgovoril: »V starih knjigah je zapisano, naj šibki ljudje ne skušajo bogov! Jaz pa sem kljub temu skušal čisto pravega Boga in potem se mi je upravičeno zgodilo, da sem se moral za to nespametnost hudo spokoriti v zraku. Za človeka, ki ni grajen kakor ptice in ne more obvladati zraka, je nekaj strašnega, če nima trdne opore in veter ne loči med njim in peresom, to pa ste tokrat videli pri meni. O Gospod in Mojster, hvala, da si mi pomagal spet dol na ljuba, trdna tla! Naj se ljube ptice kar zabavajo v zraku, kakor znajo in zmorejo, jaz si že ne bom več želel, da bi se znašel v zraku in z njimi delil nebo. Kar ostanimo na trdnih tleh te zemlje, ki nas nosi in hrani.«
18 Ko je Grk sopotnikom povedal, kaj je občutil, Me je nekaj učencev - ki sem jim v Svojem prvem letu poučevanja dovolil, da so po zraku prišli k Meni na goro pri Kisu - vprašalo, kako je bilo z njimi tedaj, da so se lahko pokonci obdržali v zraku.
19 **Jaz** sem rekel: »Tam je delovala zgolj Moja volja, tukaj pa sem Grku, ki si je želel leteti, rekel: 'Veruj in sam moraš hoteti in zgodilo se ti bo tako, kot verješ in hočeš.' In glej, Grk je neomajno verjel in tudi resno hotel in v zrak sta ga ponesli njegova vera in njegova volja, ne Moja volja! Toda ko je ostal v zraku brez opore, se je takoj prestrašil in ni več mislil na to, da bi se z vero in voljo lahko tudi znova spustil na tla. Šele tedaj sem Jaz hotel, naj ga veter ponese sem in tu sem mu tudi povedal, kaj naj stori, da bo spet pristal na tleh. Z vero bi se lahko obdržal v zraku in tudi ukazoval vetru, kot zmorejo to nekateri ljudje v notranjosti gorate Indije, ko se nad tem navdušijo; toda kaj takega človekovi duši prav nič ne koristi.

20 Že velikokrat pa sem vam dejal in pokazal, da lahko človek z močno in neomajno vero in trdno voljo zmore vse, celo gore prestavlja. Takšen pojav torej za vas ne bi smel biti nič novega in tujega. Najboljše, kar je kakšen Grk spregovoril danes ob porajanju sonca, pa so bile besede Kadovega starega sluge in zato ga bom obudil, da bo kar najhitreje postal marljiv delavec v Mojem vinogradu.«
21 Ko so Moji učenci to slišali, so bili zadovoljni in Me na griču niso vprašali ničesar več.
22 Nato je prišel sluga iz gostišča in nas povabil k že pripravljenemu zajtrku. Kmalu smo zapustili grič, se odpravili v gostišče in zajtrkovali.
23 Govorilo se je o marsičem, Jaz pa nisem več veliko govoril; pogovarjal sem se samo s starim Kadovim slugo. Nanj sem po obedu položil roke, ga okrepil in obudil za učenca in razširjevalca evangelija. Imenoval se je Apolon. Kmalu je zasnoval skupnost, imenovano po njem.
24 Potem, ko sem na Kadovo prošnjo blagoslovil vso hišo in tudi obljubil, da se bom tretji dan ob vrnitvi spet oglasil in govoril z njimi, smo se odpravili na pot.

192. V gostišču v Eseji

1 Z naglimi koraki smo znova stopali po poti, po kateri smo včeraj prišli v Jeriho. Kado nas je spremljal do mostu čez Jordan, kjer se je pot razcepila: stara je vodila v Jeruzalem, novejša proti Egiptu, v kraj Esejo, ki je bil dober dan hoda oddaljen od tod. Tudi Jaz sem se odpravil tja - tako sem prejšnji dan obljubil esenom. Pot je peljala skozi številne puste kraje; učencem ni posebno ugajala, vendar se niso pritoževali, čeprav smo na tej poti trpeli vročino in žejo, saj ni bilo ob poti nikakršnega zavetja, bilo je le malo dobrih izvirov. Pozno zvečer smo prispeli v Esejo. Tam je bilo veliko gostišč, saj so kraj iz že znanih razlogov obiskovali številni tujci.
2 Podali smo se v najbližje odlično gostišče; gostilničar nas je takoj zelo ljubeznivo sprejel in vprašal, s čim nam lahko postreže.
3 In **Jaz** sem rekel: »Kruh, vino in malo soli - to je vse, kar potrebujemo!«
4 Gostilničar je takoj ukazal pripraviti veliko mizo in prinesti dovolj kruha, vina in soli, mi pa smo, utrujeni od dolge poti, sedli za mizo. Vzel sem nekaj hlebcev kruha, jih blagoslovil, razlomil, učenci pa so si jih razdelili med seboj, jedli so in pili. Kmalu smo se okrepčali in čedalje manj smo bili utrujeni.
5 Ko smo se v pol ure povsem okrepčali s kruhom in vinom, Me je gostilničar vprašal, ali bi morda zaužili še meso in ribe, saj ima že vse pripravljeno.
6 **Jaz** pa sem rekel: »Okrepčali smo se, na mizi pa je tudi še dovolj kruha in vina. Jutri bomo jedli tudi ribe. Če Mi pa že želiš ustreči, potem pošlji v esenski grad sla in ta naj jim pove: 'V tvoje gostišče je s prijatelji prišel Gospod.' To bo dovolj in eseni bodo kmalu veseli in navdušeni prihiteli sem.«
7 Ko je gostilničar to slišal, se je nemudoma odpravil ven k služabnikom in enega takoj odposlal na grad, ki je bil tokrat še odprt, ker se je tja zgrinjala množica tujcev z vseh koncev sveta z raznimi bolniki in tudi nekaj mrtvimi otroki, ter esene prosila in rotila, naj jim pomagajo. Eseni pa so bili razdvojeni, kajti kolikor bolj so prosečim razlagali, da njihovim prošnjam tokrat ne bodo mogli niti smeli ugoditi, tem bolj vztrajneje so jih ti prosili. In tako je bil grad dlje odprt in sel je lahko neovirano prišel k esenom.

8 Eden od vodilnih esenov ga je vprašal, kaj se je zgodilo; sel je takoj povedal, kar je imel povedati in spet odšel. Ko je esen slišal njegove besede, je sporočilo naglo prenesel bratom in njihovi obrazi so se v trenutku razvedrili.
9 Sporočilo je slišalo tudi več tujcev in vesele esene so vprašali, kaj se je zgodilo, kdo naj bi bil napovedani gospod in kdo njegovi prijatelji.
10 **Eseni** pa so odgovorili: »Danes ni časa, da bi vam razodeli to veliko skrivnost. Jutri pa bodo vsa bitja strmela nad močjo in modrostjo tega Edinega Gospoda!«
11 Tujci so bili z odgovorom zadovoljni, zapustili so grad in se podali v gostišča. Tudi eseni so pohiteli v gostišče, v katerem sem bil in ko so Me zagledali, so se Me zelo hrupno razveselili. Brezmejno so se Mi zahvaljevali, da sem prišel k njim, kakor sem obljubil in Me tudi prosili, naj bi se z vsemi Svojimi učenci odpravil k njim v grad.
12 **Jaz** pa sem odgovoril: »Kamor vstopim, tam tudi ostanem. Raje ostanite vi tukaj pri Meni - to bo za vas zelo zdravilno. V grad pa ne bom šel ne danes ne jutri, kajti kar vam bom storil, bom storil odkrito pred očmi in ušesi sveta; vsi naj iz Mojih ust slišijo veliko Božje pričevanje!«
13 Eseni so se Mi iz vsega srca zahvalili in gostilničarju naročili, naj prinese na mizo najboljše in najodličnejše, kar ima v gostišču.
14 **Jaz** pa sem rekel: »Čemu to? S kruhom in vinom smo se že dovolj okrepčali, raje storite kaj dobrega ubogim tujcem!«
15 **Prvi med eseni** je rekel: »Gospod in Mojster! Ubogih je pri nas zmeraj veliko in zanje je tudi poskrbljeno, preskrbljeni pa so tudi že ti, ki so zdaj na tem našem glavnem sedežu. Tebe pa ni zmeraj pri nas in zato je tudi prav in pravično, da zdaj kar največ ljubezni, prijateljstva in spoštovanja izkažemo predvsem Tebi!«
16 In **Jaz** sem nato odgovoril: »Naredite torej tako, kot vam narekuje srce!«
17 Potem je postalo v gostišču zelo živahno in na naši mizi so se kmalu znašle okusno pripravljene ribe in druge jedi. Jaz sem le malo pokusil ribo, toda Moji učenci so se lotili še drugih jedi, tako kot eseni.
18 Pilo se je tudi vino, vendar namensko in zmerno, saj je bilo močno. In tako sem rekel učencem (**Jaz**): »Pazite, da se ne boste opili! Veste, da je pijanost greh, saj slabi srce in dušo, v mesu pa zbuja nečistovanje in pohoto. Opita duša bo le stežka prišla v nebeško kraljestvo.«
19 Moje besede so vplivale na učence in esene, vsi so zelo zmerno uživali jedi in vino.
20 Za mizo pa so veliko govorili o vsakovrstnih dobrih stvareh in dogodkih tako Moji učenci kakor eseni. Sam nisem veliko govoril, ker se pred gostilničarjem, njegovimi ljudmi in tudi več tujci, ki so iz radovednosti prav tako prišli v našo sobo, nisem želel prezgodaj preveč razkriti.
21 Med tujci je bil tudi mlad Egipčan, ki mu je pred leti ob neki priložnosti drevo zlomilo nogo in se je odtlej v velikih bolečinah mukoma premikal samo z berglami. Starši so ga pripeljali k esenom in jim plačevali za nego, da bi ga ozdravili. Zanj so eseni skrbeli že pol leta, toda njegovo stanje je ostajalo nespremenjeno.
22 Ta moški Me je pozorno opazoval, se nazadnje opogumil, se Mi približal in Me prosil, ali bi smel z Menoj spregovoriti nekaj besed.
23 In **Jaz** sem ga vprašal: »Kaj želiš, da ti storim?«

24 **Mladenič** je rekel: »O dobri gospod, ko sem te nekaj časa opazoval, Me je kar nekako zažgalo v srcu in v sebi sem slišal glas, ki je rekel: 'Edino ta te lahko ozdravi!' Zato sem se tudi opogumil in sklenil, da se takoj obrnem nate in te tudi prosim, da mi pomagaš. Kajti trdno sem prepričan, da le Ti lahko pomagaš meni, revežu!«
25 **Jaz** sem rekel: »Prav - če verjameš, naj se ti zgodi po tvoji veri! Toda o tem, da si bil danes ozdravljen, ne govori naokoli, da v mestu ne bi nastala gneča!«
26 Po teh Mojih besedah je mladenič v trenutku ozdravel in se tako znebil svoje nesreče, odložil je bergle in se začel prosto gibati po sobi.
27 Ves prevzet od hvaležnosti si ni mogel kaj, da ne bi stopil k Meni in se mi s solzami hvaležnosti v očeh zahvalil (**ozdravljeni**): »O ti pravi in najmogočnejši čudežni zdravilec! Nikakor ni mogoče, da bi se ti za dobro delo, ki si mi ga storil, zahvalil šele jutri! Četudi se bodo sem zgrinjali ljudje ali ne, mi srce zapoveduje, naj se ti iz vsega srca javno zahvalim, da si me v trenutku ozdravil.«
28 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro, kajti tvoja tiha zahvala v srcu Mi je veliko ljubša in primernejša kakor na tisoče glasno izgovorjenih besed. Jutri pa to že lahko glasno oznaniš tudi tujcem, ki si jih spoznal.«
29 Mladenič se je s tem sprijaznil, se vrnil k svoji mizi in tudi zase naročil kruha in vina; bil je zelo vesel, kajti vina se je moral po zdravnikovem nasvetu že dolgo ogibati.
30 Na nenadno ozdravitev pa so postali pozorni gostilničar, njegovi ljudje in še veliko tukaj navzočih - vsi so spraševali ozdravljenega, kaj sem mu skrivaj storil, da je ozdravil.
31 Toda **ozdravljeni** je rekel: »Saj ste bili v sobi in ste slišali, da mi je rekel: 'Zgodi se po tvoji veri!' In po teh njegovih besedah sem bil kakor po čudežu v trenutku ozdravljen in sem zdaj tako zdrav, kakor še nisem bil. To je vse, kar vem in vam lahko povem; če hočete vedeti več, vprašajte Njega samega!«
32 Ko je to gostilničar slišal, je šel k učencu Andreju, ki ga je poznal in ga marsikaj spraševal o Meni; toda tudi Andrej se je skliceval na naslednji dan in Me ni prezgodaj razkril.

193. O Gospodovi resnosti

1 Nato je k Meni stopil **neki tujec** in Me vprašal: »Gospod in Mojster, ali lahko ozdraviš prav vsako človeško bolezen tako, kot si zdaj ozdravil tega mladega Egipčana. Kdo te je naučil tega čudovitega načina zdravljenja bolezni?«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Poslušaj, zvedavi Arabec, Zame ni nič nemogoče in vse, kar imam, imam od Svojega očeta v nebesih! Toda tega Očeta razen Mene nihče ne pozna in tudi Mene nihče ne pozna povsem, kakor le Moj oče! To naj ti zadostuje in ne sprašuj Me nič več o tem, kajti ti in tvoj rod ste še daleč od nebeškega kraljestva! Vaša nebesa so vaše žene in sužnje in tisti, ki častijo takšna nebesa, so še daleč od Mene in Mojega očeta.«
3 Po teh besedah je Arabec umolknil in Me ni vprašal ničesar več.
4 Ko so navzoči eseni videli, kako na hitro sem odpravil Arabca, so mislili, da nisem dobro razpoložen ali da Me je morda kdo užalil.
5 Toda **Jaz** sem jim rekel: »Kako lahko kaj takega mislite o Meni, saj Me vendar zdaj že poznate! Nisem šibak, z različnimi strastmi obremenjen človek, temveč sem prišel na ta svet, da bi pomagal vsem ljudem, ki verujejo Vame in bodo

živeli in ravnali po Mojem nauku; in zdaj sem takšen, kakršen sem bil, preden je bila Zemlja sploh ustvarjena in ljubim tudi ljudi, ki Me še ne poznajo in Me tudi nikoli ne bodo spoznali - in tudi njim se bo ob pravem času pridigal evangelij. Kdor se bo po njem zgledoval, bo prejel večno življenje; kdor pa evangelija ne bo hotel sprejeti, bo obtičal v stari sodbi in tako tudi smrti.
6 V prihodnje torej poskrbite, da se bodo tudi številni mrtvi, ki bodo prišli k vam in pri vas iskali pomoč, seznanili z Mojim naukom, se prebudili v duhu in zaživeli; tako jim boste resnično pomagali. Hočem torej, da bi vsi ljudje postali blaženi! In ker to hočem, saj sem prav zato prišel na ta svet, da bi vsem ljudem odprl vrata v večno življenje, tudi nisem danes takšen in jutri drugačen, temveč zmeraj enak, kakor je enak Oče v nebesih, ki je v Meni, ki živi, ustvarja, sodi in ohranja.
7 Ker torej vsem ljudem resnično želim dobro, ne da bi pri tem omejeval njihovo voljo, se z njimi ne morem zabavati in šaliti, temveč se z njimi le resno pogovarjam, ter jim zvesto in resnično z naukom in dejanji kažem, po kateri poti lahko dosežejo večno in resnično življenje svojih duš, samo če hočejo.
8 Ker sem s takšnimi nameni prišel k ljudem tega sveta, kako naj bi bil potem tako kot kakšen človek, slabo razpoložen do nekoga, in kdo bi Me sploh lahko užalil? Kdor Me je spoznal, Vame veruje in ravna po Mojem nauku, Me prav gotovo ne bo užalil; kdor pa Me ni spoznal ali pa Me noče spoznati, četudi bi Me lahko, ta Me ne more užaliti, kajti ta žali le sam sebe, saj sam sebi postane sovražnik.
9 Iščem samo duševno in telesno bolne, da bi jim pomagal in ne zdravih, ki ne potrebujejo pomoči. Ali bi bil lahko ljubeč, moder in pravičen zdravnik, ki bi bolne sovražil, preganjal in kaznoval, ker so bolni?! Zato mislite o Meni kaj boljšega in pomislite, da je Tisti, ki vam zdaj to govori, resnični in pravi zdravnik duš, duha in kadar je nujno, tudi telesa.«
10 Ko so eseni to slišali, so Me prosili odpuščanja, da so Me presojali tako preprosto človeško.
11 In **tujci** so govorili med seboj: »To pa je res nenavaden čudežni zdravnik! Ne govori kakor človek, temveč kakor Bog! Človek mu mora prisluhniti in se ravnati po njegovih besedah.«
12 **Jaz** pa sem rekel esenom: »Zakaj Me zdaj prosite odpuščanja, čeprav sem vam že prej dovolj razločno dokazal, da Me noben človek nikoli ne more užaliti in zakaj. Povem vam: drug drugemu odpustite svoje grehe in neumnosti, obudite svojo ljubezen do Boga in bližnjega, pa vam bom tudi Jaz odpustil vaše grehe.
13 Če je kdo nor, slep ali nem, ali bi mu kaj koristilo, če bi mu rekel: 'Odpuščam ti tvojo norost, tebi tvojo slepoto ali tebi tvojo nemost'? Ne, nikomur ne bi koristilo; kljub temu bi norec ostal nor, slepi slep in nemi nem. Toda če norega odrešim njegove nadloge, z besedo, nasvetom in dejanjem slepega in nemega ozdravim njegove nesreče, šele potem bo vsem resnično pomagano.
14 Kdor potemtakem stori kaj neumnega in to spozna, to odpravi in tega ne naredi nikoli več, temu bo odpuščeno tudi v nebesih; toda dokler tega ne stori in kljub temu občasno prosi Boga za odpuščanje svojih grehov, mu ti ne bodo odpuščeni, vse dotlej, dokler popolnoma ne opusti svojih starih nespametnih dejanj, si torej sam ne odpusti svojih grehov. Vsak naj najprej počisti pred svojim pragom, šele potem lahko gre k bližnjemu in mu reče: 'Glej, očistil sem

nesnago s sebe in zdaj sem takšen, kot moram biti; dovoli, da zdaj očistim tudi tvoj prag tako, da ti vso storjeno krivico poravnam tako, kakor si želiš' Da, če soseda torej vse zadeve poravnata in prijateljsko zgladita, bo tudi v nebesih vse poravnano in zglajeno. Če pa tega ne bosta storila, potem ne bo prav nič pomagalo rotenje, naj bi jima nebesa odpustila grehe.«

194. Pravo odpuščanje grehov

1 (**Gospod**): »Kdor dobro vidi, lahko bratu, če v njegovem očesu zagleda iver, reče: 'Brat, dovoli, da ti odstranim iver iz očesa!' Toda tisti, ki v lastnem očesu nima samo iveri, temveč kar celo bruno grehov in neumnosti, naj najprej odstrani bruno iz svojega očesa! Šele ko bo njegovo oko čisto, lahko pomaga odstraniti tudi iver iz bratovega očesa.
2 Kdor poučuje druge, naj jih ne uči samo modrih in lepo izbranih besed, kot to počnejo farizeji in drugi lažni preroki, temveč naj jim bo s svojim ravnanjem in delovanjem v spodbudo, tako da ga bodo resnično in živo posnemali. Če pa bo eno poučeval, drugo pa živel, bo podoben volku v ovčji koži, ki bo ob sebi zbiral kratkovidne in lahkoverne ovce in jim podajal modre nauke zgolj zato, da bi postale bolj voljne za njegovo žrelo.
3 Ali bi takemu volčjemu učitelju kaj koristilo, če bi, potem ko bi skrivoma spoznal svojo krivičnost, Bogu dejal: 'Gospod, odpusti mi grehe, kajti nad Tvojimi ovcami sem velikokrat grešil!' pri tem pa še naprej ostal stari volk? O, njegove prošnje in rotenje mu ne bi nič pomagali, kajti še naprej bi bil stari volk. Kdor povsem opusti volka v sebi in postane jagnje, si odpusti grehe sam, in potem mu bodo odpuščeni tudi v nebesih!
4 Če te je brat užalil in ti storil kaj slabega, mu lahko iz ljubezni v svojem srcu upravičeno odpustiš storjene grehe; in če potem brat prijateljsko pride k tebi in se ti zahvali za tvojo ljubezen in ti resno obljubi, da ti bo v prihodnje delal dobro, so mu grehi, ki ti jih je storil, odpuščeni tudi v nebesih, četudi ti ne bi zahteval, naj se ti oddolži.
5 Če pa brat ne spozna, da ti dela krivico in vztraja v svoji hudobiji, potem se bosta tebi tvoja ljubezen in potrpljenje štela v nebesih v prid, bratu pa bodo njegovi grehi ostali, dokler si jih ne bo sam v celoti odpustil. To pa se lahko zgodi samo tako, da jih najprej v celoti prizna kot grehe, da se mu zagnusijo, jih povsem opusti in nikoli več ne stori.
6 In če je tako in drugače tudi biti ne more, kako potem lahko nekateri od esenov govorite ljudem: 'Najvišji bog nas je izbral za Svoje zastopnike in nam dal pravico, da vam, ljudem, odpuščamo nam priznane grehe in pregrehe tako, da je to veljavno tudi v nebesih, če grešnik opravi pokoro, ki smo mu jo naložili, in žrtvuje to ali ono!' - pri tem pa je poudarek na žrtvenem daru?! Če Jaz sam nobenemu človeku ne morem odpustiti grehov, dokler si jih sam ne odpusti tako, kot sem vam opisal, kako lahko potem vi v Božjem imenu v zameno za žrtveni dar odpustite človeku grehe, ki jih ni niti zagrešil proti vam?!
7 Kot pravi zdravniki lahko od ljudi, ki pri vas iščejo pomoč, tudi povsem resno zahtevate, naj vam priznajo vse grehe in pregrehe, da jim boste lahko prav svetovali za nadaljnje življenje in ko bodo nasvet dosledno izpolnjevali, lahko tudi dosežejo želeno zdravljenje duše in telesa. Toda tudi v tem primeru vas Bog ni pooblastil, da lahko kot Njegovi zastopniki odpuščate grehe, temveč da zgolj kot bratje in prijatelji pomagate drugim ljudem, ki trpijo na telesu in duši,

da jim bodo vsi grehi v nebesih odpuščeni, ko si jih bodo z doslednim upoštevanjem vašega nasveta v celoti odpustili najprej sami.
8 Če želite torej v prihodnje ljudem resnično pomagati, jih poučujte, kako naj si pomagajo predvsem sami; kajti Božja pomoč ni mogoča, če si človek najprej resno ne pomaga sam. To velja še zlasti za oslabelo in zbolelo človeško dušo, ki je že skoraj mrtva zaradi vsakovrstnih grehov in je zaradi svobodne volje, ki ji jo je dal Bog in pravega razuma odvisna sama od sebe. Najprej se mora očistiti navlake materije in njene obsodbe, šele potem jo očisti in okrepi duh.
9 Opustite vse svoje stare neumnosti in se znebite praznih zmot; tako si boste očistili duše in potem vam bom lahko rekel: 'Zdaj ste čisti tudi pred Menoj!' Potem vas bom okrepil s Svojim duhom in ta vas bo poživil za večje delovanje in vas vzgajal v prave in popolne ljudi.
10 Zdaj, ko to veste in ste to slišali iz Mojih ust, se po tem tudi ravnajte, sicer vam bodo te Moje najresničnejše in najbolj žive besede prav tako malo koristile, kakor so nekoč koristile ljudem vaše prazne, neresnične in mrtve besede.
11 Moje besede so moč in življenje iz Boga samega, toda del vašega življenja bodo postale šele, če jih boste uresničevali. Zato bodite ves čas pravi uresničevalci in ne zgolj poslušalci besed, ki sem vam jih govoril, pa vam bodo vsi vaši številni grehi odpuščeni tudi v nebesih in potem vam bom lahko ves čas pomagal! Ali ste to dobro razumeli?«
12 **Prvi in najpomembnejši med eseni** je rekel: »O Gospod in Mojster, v Svojem Božjem duhu od vekomaj! Kdo ne bi zmogel tega dojeti! Kajti ta resnica se sveti kakor sonce in šele v njeni luči smo docela spoznali, kaj človek je in kako naj živi in ravna, da bo postal pravi človek po Božji volji in Božjem redu. Tudi mi odslej ne bomo več zgolj poslušalci, temveč tudi najbolj živi uresničevalci Tvoje svete besede in to bomo ostali do konca časov Zemlje.
13 Ta naš stari grešni grad naj bo fizično in duhovno izruvan in iz temeljev uničen, tam, kjer je stal, pa bomo postavili nekaj vsestransko dostopnega in odprtega. V prihodnje naj nas pred različnimi sovražniki ne varuje več trdno obzidje starega gradu, temveč le moč in večna oblast Tvoje Božje besede!
14 In če bi nekoč Tvoj nauk med ljudmi onesnažili razni lažni učitelji in preroki, naj v naših odprtih zidovih in srcih ostane še naprej tako čist v svojem pomenu, razumevanju, duhu in polnem uresničevanju, kakor je božansko čist iz Tvojih svetih ust prodrl v naše srce in našo dušo. Ti, o Gospod in Mojster, pa k vsemu temu dodaj le še Svoj vsemogočni amen in mi, eseni, bomo kot prihodnji svobodni zidarji in graditelji[1] Tvoj Božji grad med ljudmi na Zemlji tudi kar najbolj skrbno ohranjali.«
15 **Jaz** sem rekel: »Da, zato izrekam velik amen iz ust Očeta, ki se je v Moji osebi sam spustil k vam iz nebes in že jutri boste začutili delovanje velikega amena, ki sem ga zdaj izrekel. Toda za danes naj bo delo končano. Kdor želi še kaj vprašati, lahko vpraša in odgovoril mu bom.«

[1] Besedo »graditelji« je pozneje dopisal Lorber.

195. Arabčeva zahteva

1 Nato je k Meni pristopil Arabec in vprašal, ali bi bili lahko tudi Arabcem odpuščeni njihovi gotovo številni grehi, če bi tudi oni ravnali tako, kot sem poučil esene.
2 **Jaz** sem odgovoril: »Vsak človek lahko od Boga prejme krst duha, če prizna samo enega resničnega in večnega Boga in Vanj živo veruje, ljubi Njega nadvse in tudi druge ljudi ljubi kakor samega sebe ter ravna tako, kot mu je bilo razodeto iz Božjih ust. Toda kdor ljubi ženske bolj kakor Boga, ostane grešen!«
3 Ko je **Arabec** s svojimi navzočimi rojaki slišal, kaj sem mu odgovoril, se je sprva zdrznil, toda kmalu se je opogumil in rekel: »Najmodrejši in najmogočnejši Gospod in Mojster, govoril si povsem razumljivo in tudi jaz spoznavam, da je vse povedano res; toda tega v vsakdanjem življenju ni tako lahko uresničevati, kot je videti na prvi pogled. Ljubiti Boga nadvse, Vanj živo verovati in zato ljubiti bližnjega bolj kakor sebe, to bi bilo lahko in tudi najbolj osrečujoče, če ne bi moral človek najprej tudi spoznati pravega in resničnega Boga! Toda kako naj spozna tega samo enega resničnega Boga, kako naj si zamišlja, kakšen je in kje je?
4 Od rojstva smo pogani, kot nam pravijo judje in o edinem pravem Bogu smo slišali le to, kar so nam o Njem nerazumljivo razlagali posamezni Judje, zato pa smo tudi ostali pri nauku, ki smo ga prejeli od prednikov in še naprej živimo po šegah in navadah, po katerih smo bili vzgojeni od rojstva in glede omenjenega nas ta edini pravi Bog ne more poklicati na odgovornost.
5 Res je, da imamo svoje ženske zelo radi. Kaj pa naj bi storili? Če so že tukaj in nam z besedo, gibi, postavo in naravo izvabljajo ljubezen? Tudi sama naša narava terja od nas, da ljubimo te lepe in nežne ženske in bi bil v naših očeh celo greh, če žensk ne bi ljubili, zlasti če so mlade in lepe; ne bi bilo pa mogoče, da bi nadvse ljubili nekega edino resničnega Boga, kajti za nas razen sonca in svetlobe ognja ni bilo nič takšnega, kar bi lahko spoznali in zaznali.
6 Tudi mi imamo svečenike in mage, ki so sposobni početi različne nenavadne stvari in pravijo, da to lahko počnejo po zaslugi skrivnih sil velike narave in njenih duhov in so zato neumrljivi. Toda tudi ti svečeniki in magi prav tako malo vedo o obstoju kakršnega koli samo enega pravega Boga kakor mi, Ga ne poznajo in zato Vanj tudi ne morejo verjeti, ter Ga še manj nadvse ljubiti. Kajti ne moremo nadvse ljubiti nekaj, česar za nas ljudi skoraj ni.
7 Sonce kot največji dobrotnik Zemlje in njenih bitij pa je tukaj in zato molimo k njemu, častimo pa tudi ogenj, kajti brez njega ljudje ne bi mogli živeti, tako kakor ne brez vode in kruha. In zato moramo ljubiti tudi ženske, ker so tukaj, rojevajo otroke in jih kot matere z vso ljubeznijo, skrbjo in nežnostjo negujejo v otroštvu. So tako rekoč stvarnice ljudi, imajo veliko težav z njimi in vanje vlagajo veliko truda, ter si zato zaslužijo vso našo ljubezen in pozornost.
8 Vsega tega smo se učili od otroštva in nato tudi razumsko spoznali, da je tako; zato tudi živimo po tem nauku, ne moremo pa nič za to, če tako ni bilo prav.
9 Če pa že od vekomaj obstaja samo eden pravi Bog, ki se je dal razpoznati Judom, bi se lahko dal razpoznati tudi nam Arabcem, Perzijcem, Indijcem, Egipčanom, Grkom in Rimljanom in še številnim drugim narodom, vendar se to, kolikor vem, še ni zgodilo. In zato nam Bog, ki ga za nas nikoli ni bilo, ne

more šteti za greh, če ne živimo in se ne ravnamo po Njegovi nekje in nekoč razodeti volji.
10 Mogočni Gospod in Mojster, seznani nas torej s tem pravim in edinim Bogom, naj ga spoznamo, da ne bomo več dvomili o Njegovem obstoju in bomo Vanj ne le živo verjeli, temveč Ga tudi nadvse ljubili in Njegovo voljo, če nam jo bo razodel, zanesljivo tudi kar najbolj dosledno izpolnjevali. Dokler pa se to ne bo zgodilo, edinega pravega Boga ne bomo mogli nadvse ljubiti in ne izpolnjevati Njegove nam nikoli razodete volje.
11 Če si ti sam ta eden in edini pravi Bog - to bi lahko še kar dobro razbrali iz marsikatere tvoje besede in tudi iz tvojega delovanja -, nam to povej in še razločneje pokaži, potem bomo vate živo verovali, te nadvse ljubili in tako kakor eseni najnatančneje izpolnjevali tvojo oznanjeno voljo. Toda to, kar zahtevam, se šele mora zgoditi.«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Kar pametno si govoril in jutri bo tvoja zahteva več kot dovolj izpolnjena. Napačna pa je tvoja trditev, da se vam Bog doslej še ni razodel. Bog se je razodel tudi vašim prastaršem, resnično, zvesto in odkrito in jih seznanil s Svojo voljo; toda čedalje večja ljubezen do sveta in samih sebe je v njihovih potomcih čedalje bolj izrinila čisto spoznanje, da obstaja samo en pravi Bog; to spoznanje je slabelo in z njim tudi ravnanje v skladu z razodeto Božjo voljo, ker je bilo to ljudem, ki so se čedalje bolj usmerjali v posvetno, preveč neudobno in neprijetno.
13 Kmalu so se pojavili tudi ljudje, ki niso verovali v nič, temveč so kot delomrzneži hoteli kar se da udobno in ugledno živeti na račun drugih ljudi in so lahkoverne ljudi učili to, kar jim je ugajalo in jim ustrezalo bolj kakor pa spoznavanje edinega pravega Boga in ravnanje po Njegovi volji; kajti življenje po Božji volji zahteva močno samozatajevanje, brez tega pa nihče ne more ljubiti Boga nadvse in svojih bližnjih kakor samega sebe.
14 Glej, tako je s temi zadevami v resnici; ni pa res, da se je edini pravi Bog dal razpoznati samo Judom.«

196. Razodevanje Boga ljudstvom

1 (**Gospod**): »Ni ljudstva na Zemlji, ki se mu Bog ne bi razodel ob pravem času. Vendar bi potem morali starši vzgajati otroke po Božji volji tako, da bi ti nespremenjeno ohranjali živo vero v enega pravega Boga in tudi ravnali po spoznani Božji volji. Toda še prekmalu sta prava ponižnost in samozatajevanje iz ljubezni do Boga, kot sem že povedal, postali ljudem preveč nadležni, zato so se od tega odvrnili in začeli ljubiti svet in sami sebe. Njihove duše so se pomračile in se združile z mrtvo materijo in se tako znebile vsega povsem duhovnega. In potem so imeli lažni preroki lahko delo, da so pomračene ljudi, ki so se pomračili zaradi lenobnosti od rojstva, še bolj pomračili.
2 Kajti vsakega človeka je Bog zaradi njegove povsem svobodne volje, da sam odloča o sebi in se duhovno izpopolnjuje, zasidral v lenobnost, vendar mu tudi omogočil, da lahko s svojo voljo premaga vse, kar mu sprva zadaja veliko truda in samozatajevanja.
3 Če človeka že od otroštva spodbudijo k pravi dejavnosti in vzgajajo v poslušnosti, ponižnosti, blagosti in pravemu samozatajevanju, se kmalu okrepi in postane močan v čistem in resničnem spoznanju Boga in v ljubezni do Njega; takšnemu se Bog, ne da bi okrnil njegovo svobodno voljo, na novo

razodene in v njegovi duši postane bolj svetlo in živo. Toda, ker se ljudje svoje prirojene lenobnosti ne naučijo premagovati, saj je to odveč že staršem, se že zgodaj zadušijo v svoji nujno prirojeni lenobnosti, še preden jo sploh skušajo zatreti in premagati.
4 In glej, tako prehaja ljudstvo za ljudstvom v noč življenja in izgublja notranjo, duhovno življenjsko luč. In, če je ta izgubljena, kam naj se umesti kakšno novo razodetje? Potem je bolj modro, če Bog takšno ljudstvo pusti brez nadaljnjih razodetij in ga k delovanju vzgajajo in spodbujajo samo neogibne grenke posledice lenobnosti; kajti potem šele stiska prisili ljudi h koristnemu delovanju in tako spet pridobijo sposobnost, da se jim lahko pokaže Bog, se na novo razodene in to se pravkar dogaja.
5 Iz vsega, kar sem zdaj povedal vam, poganom in judom, boste spoznali, da Bog nobenega ljudstva na Zemlji ni pustil brez razodetja; in če se je to sčasoma zgubilo, je bilo zmeraj, kot že povedano, za to krivo ljudstvo samo. In ti, zaslepljeni Arabec, povej, ali si s svojo posvetno pametjo to razumel?«
6 **Arabec** je odgovoril: »Gospod in Mojster, to sem dobro razumel in res je tako; če pa je lenobnost človeku že prirojena nadloga, ki jo mora zatreti in premagati z močjo volje, bi mu lahko Bog vsaj toliko pomagal, da bi v sebi slaboten človek vsaj v nekem obdobju svojega življenja laže obvladal svojo prirojeno lenobnost in jo premagal. Toda pustiti človeka, da se zaradi lenobnosti do konca uniči, še preden mu je bila ponujena pomoč, se mi ne zdi preveč združljivo z Božjo ljubeznijo, modrostjo in usmiljenjem.«
7 **Jaz** sem rekel: »Tega zdaj seveda še ne moreš razumeti, ko pa boš sam obujen v duhu, boš tudi spoznal, zakaj je tako in boš tudi vse dobro razumel. Ker pa smo že sredi noči in je za Menoj in Mojimi učenci dolga pot, bi si radi privoščili tako zelo potrebni nočni počitek; delo je torej za danes končano.«
8 Gostilničar je to slišal in ko sem vstal od mize, Me je z Mojimi starimi učenci odpeljal v spalnico počivat.
9 Drugi učenci, eseni in tujci, pa so še nekaj ur posedali in se veliko pogovarjali o Mojih dejanjih in nauku. In Arabci so čedalje bolj verjeli in dojemali, kdo sem Jaz. Čez čas so vsi zaspali in svoj nočni počitek poiskali kar za mizo.

197. O praznovanju praznikov. Vprašanja in pomisleki učencev glede esenov

1 Ko je prišlo jutro, sem bil z dvanajsterimi že na nogah in rekel Petru (**Jaz**): »Ker je danes dan pred sabatom, ki starojudom v tem mestu veliko pomeni, povej, ali naj danes delam dobro ljudem ali naj ta dan praznujemo?«
2 **Peter** je odgovoril: »Gospod, kako naj bi Ti svetoval jaz, slabotni grešni človek? Le Ti sam najbolje veš, kaj je prav! Toda sonce še ni vzšlo in s Svojo voljo lahko urediš vse, še preden osvetli ta kraj sonce in potem bomo lahko, da ne bi jezili starojudov, ta dan pred sabatom praznovali vse do sončnega zahoda. Sicer pa na ta dan ni prepovedano govorjenje in poučevanje, čeprav Judje tudi tega ne vidijo radi, ker menijo, da se je prav na današnji dan rodil Mojzes.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Prav zato zdaj govorim z vami in vas tudi sprašujem, ali vam kaj pomeni Mojzesov dan?«
4 **Peter** je odgovoril: »Gospod, nekaj nam že pomeni Mojzesov nauk, njegov dan pa ne, saj niti ni dokazano, da je to res rojstni dan velikega preroka.«

5 **Jaz** sem rekel: »Danes je res prerokov dan, vendar nas to ne sme niti najmanj ovirati, da ne bi bili tudi danes kar se da dejavni in starih razlagalcev sanj prebujali iz njihove zmote ter jih nazorno opozarjali na njihove neumnosti. Pojdimo spet ven, drugi pa naj še počivajo in videli bomo, kaj vse naj bi počeli danes.«
6 Učenci so bili s tem zadovoljni in takoj smo se odpravili na prosto, na grič, s katerega je bilo mogoče videti vso Esejo in tudi dolgo obzidje in esenski grad. Z griča so bile vidne tudi ceste, ki so z vseh strani vodile v Esejo in na večini je bilo veliko ljudi, ki so se napotili v mesto po pomoč. In tako se je kmalu zgrnilo v mesto veliko ljudi, toda naše gostišče je ostalo prosto za nas.
7 Nekaj časa smo tako opazovali priliv ljudi v mesto in učencem se je zazdelo, da se premikajo zelo počasi.
8 Učenca Simon, mlajši in Jakob, večji, sta rekla: »Gospod, s takšno hitrostjo bodo ti ljudje potrebovali od tod do Jeruzalema kar sedem do osem dni, mi pa smo z vmesnimi postanki do sem potrebovali le dva dneva. Kako to, da smo lahko prispeli sem tako hitro, drugi ljudje, ki jih poleg tega še nosijo različne tovorne živali, pa potrebujejo za to veliko več časa? Ali so nas poganjale nevidne sile?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »To se je morda dogajalo le na samotnih dolgih razdaljah, tedaj ko smo potovali po obsežnem območju Evfrata in zgornje Sirije; kajti z navadno hojo bi za tiste razdalje potrebovali veliko več časa. Ko boste nekoč potovali v Mojem imenu, se boste tudi čez puste in dolge odseke, kjer ni nobenega kraja in človeka, lahko premikali veliko hitreje.«
10 Nato je **Andrej** vprašal: »Gospod, če pomoči potrebne, ki se tukaj gotovo zadržujejo že dolgo, prištejem k vsem tem, ki prihajajo zdaj, jih je gotovo več tisoč. Če boš s Svojo ljubeznijo in usmiljenjem hotel pomagati prav vsakemu, ki bo to želel, se bomo tukaj zadržali še veliko dni, saj je priliv ljudi, ki iščejo pomoč, po mojih izkušnjah vsak dan enak. Zato bo esenom zmeraj težko pomagati, kajti njihov sloves se je zelo razširil po svetu in le stežka ga bo mogoče naglo zajeziti.«
11 **Jaz** sem rekel: »Zdaj misliš in govoriš kot navaden človek! Mar nisi slišal, kaj sem včeraj obljubil predstojniku esenov? Saj sem vam vsem, ko sem vas poslal pred Seboj v svet, tudi podelil moč, da zdravite ljudi, izganjate zle duhove in ubogim pridigate evangelij; o resničnosti moči, ki ste jo prejeli od Mene, ste se lahko velikokrat dejansko prepričali, ko ste s polaganjem rok v Mojem imenu lahko ozdravili vse bolne, razen mladeničev mesečnikov, ki jim manjka prave vere.
12 Če sem lahko podelil takšno moč vam, ali je ne bi mogel podeliti tudi esenom, ker so se skrajno resno odločili, da Mi bodo na Zemlji postavili nebeški grad, ne da bi pričakovali kakšno posvetno korist? Če bodo od Mene dobili takšno moč - pravzaprav so jo že prejeli -, jim ne bo treba omejiti nekdanjega posvetnega ugleda, temveč ga le postaviti v drugačno in pravo luč; zato pa se nam tudi ne bo treba tu zadržati dlje, kot je potrebno, da bi pomagali vsem, ki iščejo pomoč - vsakemu posamezniku. Njim bom pomagal že tako, da jim bodo eseni lahko ves čas pomagali v Mojem imenu. Glej, tvoja skrb je torej odveč.
13 Zato naj kar pride sem po pomoč še veliko ljudi, da bi spoznali novo in pravo usmeritev tega kraja. Zaradi te bo ta kraj kmalu in zlahka postal znan po pravi luči daleč naokrog in ne bo potrebno, da bi od tod pošiljali poslance

v vse dele sveta, ki bi reševali zapeljane ljudi njihove stare praznovernosti. Če pa je tako in drugače niti biti ne more, potem nam zaradi številnih prišlekov ni treba skrbeti.«
14 Nato se je oglasil **Peter**: »Gospod, kar si povedal zdaj, je razumljivo in mi vsi smo več kot živo prepričani, da bo to tudi povsem res. Toda kako bo z obujanjem številnih mrtvih otrok in drugih ljudi? Kajti, če ti ne bodo obujeni, bodo eseni kljub vsemu spet v zadregi, tako kot prej. Če pa bodo otroci obujeni, in to je Tebi seveda mogoče, se bo zgrnilo sem še več ljudi z mrtvimi sorodniki in bodo spreobrnjene esene prisilili, naj spet obujajo njihove mrtve. Kako bo mogoče to preprečiti?«
15 **Jaz** sem rekel: »Tudi za to bo poskrbljeno, ne skrbite in si ne belite glave! Dobro je, da je ta kraj tako zelo odmaknjen in zato se bo tukaj lahko zgodilo marsikaj, za kar drugi kraji ne bi bili primerni. Tukaj se bo lahko ukrepalo tudi glede mrtvih, vendar zadnjikrat. Kako - to že vem, zato vam tudi glede tega ni treba skrbeti.
16 S temi besedami so bili Moji stari učenci zadovoljni, le Juda Iškarijot je hotel še nekaj pripomniti.
17 Toda naš Tomaž mu je takoj segel v besedo: »Gospod je govoril in mi lahko govorimo šele tedaj, ko nas On vpraša, sicer pa moramo molčati in ubogati.«
18 **Juda Iškarijot** je rekel: »Zakaj pa lahko govorijo drugi, ki jih tudi ni nihče nič vprašal?«
19 **Tomaž** je rekel: »Tudi to ni najina stvar, kajti midva ne moreva vedeti, ali jih ni Gospod k temu spodbudil v njihovi notranjosti. V Gospodovi navzočnosti se namreč ne zgodi nič brez Njegove volje, saj je On tudi Gospodar naših misli, želja in poželenj in bo to tudi ostal. Tistemu, ki Gospodovega glasu in Njegove volje v svojem srcu ne upošteva in čeprav jo je zaznal, se po njej ne ravna, se ne bo dobro godilo. Tako menim in to mi v srcu tudi narekuje Gospod; kajti mi, ljudje, zgolj sami od sebe ne moremo misliti in govoriti nič resnično dobrega.«
20 Juda Iškarijot ni k temu pripomnil ničesar več in je z nami opazoval sicer dokaj puščobno pokrajino, ki pa je zaradi prihoda številnih ljudi zelo oživela in bila na vedro jutro videti prav osvežena.

198. Gospod in arabski roparji

1 Čez grič, na katerem smo bili, je peljala tudi pešpot in sicer z višjega gorovja, naseljenega z Arabci; po njej so ti prihajali v Esejo in od tod odhajali drugam. Arabci pa so se večinoma preživljali z nekakšnim ropanjem. Že zdavnaj so si namreč vzeli pravico, da smejo pobirati pristojbino od popotnikov in če popotnik te ni bil pripravljen plačati prostovoljno, so se ga lotili nasilno.
2 Ko smo tako brezskrbno opazovali jutranje prizore, je po tej pešpoti prišlo z gore približno dvajset prej omenjenih gorskih Arabcev, se ustavilo in nas ne preveč prijazno vprašalo, ali smo pri katerem od njihovih plemen že plačali predpisano pristojbino.
3 **Jaz** sem odgovoril: »Doslej še ne, vendar je niti danes niti v prihodnje ne nameravamo plačati in sicer zato, ker nimamo pri sebi ne denarja ne kakršnih koli drugih zemeljskih dobrin; zato nimate pravice, da bi od nas in tudi drugih tujcev zahtevali plačilo pristojbine, kajti zapisano je: 'Svojemu bližnjemu ne stori tega, kar ne želiš, da bi storili tebi!'. Poleg tega smo skrajno mogočna

bitja, ki zavračamo take nesramne izsiljevalce in jih zmoremo tudi kar najbolj boleče prevzgojiti. Zato vam svetujem, da se takoj odstranite od nas in nikoli več od nobenega popotnika ne zahtevate pristojbine, razen če ga zanjo poprosite. Če boste to, kar sem vam pravkar povedal, upoštevali, boste storili prav, sicer jo boste hudo skupili.«
4 Ko so **Arabci** to slišali, so nekateri postali sumničavi in rekli: »Redko se zgodi, da bi nas tujci, ko nas zagledajo tako dobro oborožene, tako nagovorili! In tudi teh trinajst mož tega zanesljivo ne bi storilo, če ne bi imeli posebne skrivne moči. Dobro bi bilo, če se s takšnimi ljudmi ne bi zapletali!«
5 Polovica se je s tem strinjala, **drugi** pa so rekli: »Če bi dopustili, da nas ustrahujejo s takšnimi grožnjami, bi lahko svojo staro pravico že kar takoj opustili in začeli beračiti. Če ti tujci pri sebi nimajo ne denarja ne drugega premoženja, so tako in tako prosti. Če pa vendarle imajo kaj pri sebi, potem nam pa že morajo plačati tudi zahtevano pristojbino. Zato jih bomo preiskali in se prepričali, ali so res brez denarja in drugega premoženja!«
6 Nato so se Mi približali in eden od njih se Me je skušal dotakniti. Takoj ko se je dotaknil Mojega oblačila, je iz tal šinil ogenj in mu opekel roko. Vsi drugi Arabci so se tako prestrašili, da so pred Menoj popadali na tla in Me prosili, naj jim prizanesem.
7 **Jaz** pa sem jim rekel: »Že prej sem vam povedal, kaj lahko pričakuje tisti, ki je do nas nasilen. Eden je že poskusil in je pravkar prejel plačilo; če tudi drugi želite enako plačilo, se nas le lotite!«
8 **Vsi** so zakričali: »O ne ne, tega ne bomo nikoli več storili niti vam, bogu podobnim bitjem, niti komur koli drugemu in upoštevali bomo, kar si nam svetoval; dovoli samo, da gremo naprej in ne dopusti, da bi nas doletelo še kaj hudega!«
9 Nato sem **Jaz** rekel: »Vstanite in tudi drugim vašim sporočite, kar sem vam povedal!«
10 Tisti z opečeno roko pa je tulil od bolečin in Me prosil, naj mu bolečino odpravim, kajti verjel je, da to zmorem.
11 **Jaz** pa sem rekel: »To že zmorem, ker pa si najhujši v svoji tolpi, si prejel tudi plačilo, ki si ga že dolgo zaslužiš. Ko pa se boš povsem poboljšal, potem naj bo tudi konec tvojega trpljenja. Spodaj v mestu boš našel vodnjak, pojdi tja in pomoči vanj roko in bolečina se bo omilila.«
12 Nato so gorski Arabci vstali in pohiteli navzdol v mesto, tisti z opečeno roko še toliko hitreje. Kmalu je prihitel do vodnjaka, ki je bil prav pred gostiščem, v katerem smo bili nastanjeni in varuha vodnjaka prosil za vodo. Ta mu je za majhno odškodnino tudi dal večje vedro polno čiste vode; vanj je takoj potisnil roko. Nemudoma je začutil precejšnje olajšanje neznosnih bolečin in se Mi zahvalil, da sem mu bolečino ublažil.
13 Tja so prišli tudi nekateri iz gostišča in od Arabcev izvedeli, kaj se jim je zgodilo na griču. Tako so tudi gostje gostišča ugotovili, kam sem se napotil tako zgodaj zjutraj in vsi, z gostilničarjem vred, so se takoj podali k Meni na grič in se zelo razveselili, ko so Me spet našli. Predstojnik esenov Mi je zaupal, kaj vse se je pogovarjal z Arabcem z močno opečeno roko in tudi povedal, kako Mi je bil opečeni hvaležen, da mu je voda iz vodnjaka ublažila bolečine.
14 **Jaz** pa sem rekel: »Glej, to je bil dober poduk za privilegirane roparje tega območja, skozi katero je stežka prišel kakšen tujec, ne da bi ga bili oropali tretjine premoženja. Ta bo zdaj sopotnikom, ki prežijo na tujce na različnih

poteh, da bi od njih izsilili pristojbino in jih neusmiljeno obrali, povedal, kaj se mu je tukaj zgodilo in potem bodo ti gotovo previdnejši pri svojem početju in tujcev več ne bodo tako nadlegovali, kot jih tukaj že dolgo.
15 Tudi vi boste v prihodnje skrbeli, da bo ta stara nečednost pod nadzorom. Za Menoj naj bo med ljudmi tako, kot je bilo v časih prvih ljudi na Zemlji: kot pravi bratje in sestre naj bi svobodno živeli na tej zemlji, ki jim je dana in se vsepovsod drug z drugim srečevali z resnično ljubeznijo, v stiski pa si pomagali, kolikor bi kdo mogel. Z vsakovrstnimi nadlogami omejevati komu upravičeno svobodo pa ni nič nebeškega, temveč je prav peklensko. Kolikor bolj bodo lakomni in gospodovalni ljudje omejevali upravičeno svobodo drugim, toliko več peklenskega in tem manj nebeškega bo med ljudmi.
16 Kdo ovira pravično in za višje izoblikovanje duše nujno svobodo ljudi? Predvsem tako imenovani oblastniki, katerih moč je v podkupljivih plačancih. Ti sicer dovolijo potovati bogatim ljudem, za to pa zahtevajo odkupnino, jim za določen čas dajo prepustnico in ko se ta čas izteče, si morajo kupiti novo, če še želijo potovati. Toda za zdaj tega ni mogoče spremeniti, ker so se zaslepljeni ljudje že zdavnaj povsem odvrnili od Boga in s tem tudi od vsega nebeškega ter postali hlapci greha in pekla. Toda to, kar se dogaja zdaj, se med pravimi ljudmi ne bi smelo dogajati.
17 Drugi, ki še bolj trdovratno omejujejo upravičeno človekovo široko svobodo, pa so različni duhovniki, poganski in judovski - judovski so postali že povsem enaki poganskim. Groza jih je prave svobode njihovih vernikov, saj bi lahko ljudje, ki potujejo, postali bolj izkušeni in ne bi več verjeli domačim prevaram, to pa bi sčasoma zelo zmanjšalo tudi prihodke teh prevarantov ljudstva in brezdelnežev.
18 Da bi omenjena duhovščina kar najbolj omejevala svobodo ljudi, je ob skrivni privolitvi zdajšnjih vladarjev podelila različnim robatim ljudem v zameno za desetino dovoljenje, da lahko ustavljajo popotnike, od njih zahtevajo pristojbino in jim tako otežijo ali celo onemogočijo nadaljnje potovanje.
19 In glej, že je pekel med ljudmi! Posledica tega so pogosto tudi najhujši boji, uboji in umori. Ker popotniki že vnaprej vedo, kaj se jim lahko zgodi na tej ali oni poti ali v pokrajini, potujejo v številnih karavanah in se trdovratno upirajo takšnim roparjem. To se pogosto dogaja tudi na tem območju. Posledice takšnih bojev so ti še preveč znane in zato ni nujno, da bi ti jih podrobneje opisoval. Ali misliš, da je nekaj takega Božja volja?
20 Res je sicer, da če človeška svoboda ne bi bila modro omejena, bi nazadnje vsi ljudje kar naprej potovali in obdelovanje tal, nujno za fizično preživetje ljudi, bi se zelo zanemarilo. Toda glej, zato je že Bog poskrbel, da je dal ljudem, podobno kot čebelam, različne sposobnosti.«

199. Namen in koristnost potovanj

1 (**Gospod**): »Če opazuješ čebele, boš med njimi opazil različne vrste. Na prvem mestu je matica, ki zagotavlja poglavitni red v čebelji družini, potem so čebele delavke, ki v njej delajo in poleg njih še čebele nabiralke, ki morajo marljivo izletavati, da bi nabrale med in vosek - med za hrano in vosek za graditev satja. In glej, tudi ljudje imajo že prirojeni čut za domače delo in zato ne čutijo sle

po potovanjih. Če bi bili vsi ljudje ustvarjeni za isto, bi kmalu povsem zakrneli in v svojih starih šegah in navadah podivjali ter postali enaki živalim.
2 Celo v majhni skupnosti so zmeraj tudi ljudje, navdušeni nad potovanji. Ti si na svojih poteh pridobivajo veliko dobrih in pogosto tudi bridkih izkušenj, obogateni z njimi se vračajo domov in svojim pripadnikom prinašajo vsakovrsten duhovni med in vosek ter tako postajajo učitelji in pospeševalci tradicionalnih kultur - to pa je gotovo dobro.
3 Če pa se takim ljudem, ki jih je izbral Bog zato, da bi se odpravili v svet in zbrali domačim vsakovrstne zaklade, z različnimi ovirami preveč omejuje njihova svoboda, se to zanesljivo dogaja proti Božji volji, zato je to tudi nekaj slabega in peklenskega.
4 Kaj bi rekli o Meni, če ne bi obiskoval številnih krajev? Ali bi bili krivi tamkajšnji ljudje, če mednje ne bi prišla luč?
5 Jaz sam sem govoril in še govorim učencem: 'Pojdite k ljudstvom vsega sveta in jim pridigajte evangelij!' Če to tudi sam naročam, potem še toliko manj lahko odobravam zlobno omejevanje upravičene človekove svobode, temveč vam jo razkrivam takšno, kakršno vidim. Kajti, če bi bila upravičena človekova svoboda povsem omejena, bi bilo širjenje Mojega nauka skoraj onemogočeno, zato bom kaznoval vsakogar, ki bo ravnal proti takšni Moji volji.
6 Zato tudi vi, eseni, storite svoje in pri tem pomagajte; glejte, da bodo ceste in poti proste, jaz pa vas bom toliko bolj blagoslovil, ter vam podelil moč, da boste varni pred zlimi duhovi in kar boste hoteli, naj se zgodi v Mojem imenu!
7 Pomislite, ali človek, ki mu je prepovedano iskanje, sploh lahko kaj najde! Iskanje, prošnje in trkanje na vrata bližnjega morajo biti vsakemu človeku zmeraj omogočeni. Dobro si zapomnite, kar sem vam povedal zdaj, ob sončnem vzhodu in se po tem ravnajte.«
8 **Predstojnik** se je oglasil: »O Gospod in Mojster! Storili bomo vse, kar je in bo v naših močeh, ki nam jih boš za vse čase milostno pomnožil! Že dolgo smo z velikim neodobravanjem opazovali to staro nečedno početje, zlasti v naši pokrajini in mu, kolikor je bilo mogoče, tudi nasprotovali. Toda to je čedalje manj zaleglo, saj smo še prekmalu spoznali, da za tem ne stoji toliko Rim, temveč Jeruzalem s Herodom in tempeljski duhovniki, tem pa smo trn v peti. K omenjenim Arabcem so zmeraj pošiljali skrivne sle in podžigali njihovo slo po ropanju, nazadnje smo se jim morali celo še sami dobrikati, da jih tudi mi ne bi preveč skupili.
9 Toda odslej, ko vemo, kakšna je Tvoja volja, bomo to staro nečednost zanesljivo zelo učinkovito odpravili in številne ceste bodo očiščene teh roparjev in varne. Na številnih drugih krajih, kamor ne sežemo in kjer tempeljski duhovniki, kot vemo, uganjajo še hujše nečednosti, pa boš že Ti, o Gospod in Mojster, odločno posredoval.«
10 **Jaz** sem rekel: »Za to je že poskrbljeno daleč naokrog in bo še bolj v prihodnje, če bo potrebno!
11 Vsak, ki bo v Mojem imenu potoval po svetu, da bi ljudstvom prenašal Moj nauk tako čist, kot ga je dobil od Mene, bo na vseh poteh in cestah varen in ga ne bo napadel noben cestni ropar. Prišel bo lahko v stik s kačami, škorpijoni in drugo golaznijo, vendar mu ti ne bodo škodovali in četudi bi mu kdo v hrano ali pijačo primešal strup, to njegovega telesa in krvi ne bi zastrupilo. In čeprav bi zašel med krdelo volkov, levov, tigrov, panterjev, hijen, medvedov ali merjascev, mu te divje živali ne samo ne bi nič storile, temveč bi mu v stiski

celo pomagale; kajti človek, izpolnjen z Božjim duhom, gospoduje besu in srdu divjih živali enako, kakor gospoduje elementom, če v svojem srcu in torej tudi v svoji duši veruje brez sence dvoma.
12 Toda sčasoma bodo celo številni lažni preroki v Mojem imenu potovali k tujim ljudstvom v vse dežele sveta, da bi mednje navidezno širili Moj nauk, v resnici pa s poglavitnim namenom, da bi od njih izvabili veliko zemeljskih dobrin; zato bodo tudi Moj nauk obrnili in predrugačili tako, da bi kar najbolj ustrezal njihovi želji po dobičku.
13 Takšni sli pa ne morejo pričakovati varstva, kot sem ga pravkar obljubil vam. Kdor ne bo delal povsem Zame in za pravo razširitev Božjega kraljestva med ljudmi na Zemlji, temveč le zase in za svoj svet, tega ne bom nikoli priznal in od Mene ne more pričakovati ne varstva ne plačila; svoje varstvo, pomoč in plačilo naj poišče kar v sebi in svojem svetu.
14 In, če bo v stiski klical k Meni: 'Gospod, Gospod, pomagaj mi v moji hudi stiski!', mu bo kot odgovor položeno v srce in vest: 'Kaj Me rotiš posvetnež, naj ti pomagam! Ne poznam te in nikoli te ne bom priznal kot pravega učitelja, saj si se sam, brez kakršne koli vere Vame, le zaradi posvetnega dobička, odpravil po svetu kot lažen učitelj v Mojem imenu in ga zlorabil. Če si zdaj v stiski in nesreči, si pomagaj kar sam; nobene pomoči ti ne dolgujem, saj tudi ti nisi ničesar storil Zame. V svet se nisi odpravil prostovoljno iz vere Vame niti iz resnične ljubezni za dobro človeške duše, temveč zgolj zaradi svojega zemeljskega udobja. In še manj sem te k temu poklical in povabil Jaz. Sam si se spravil v nesrečo, zato si zdaj tudi sam pomagaj ali pa naj ti pomagajo tisti, ki so te odposlali!«
15 Tudi Moji pravi učenci bodo v stiku s posvetnimi ljudmi in v prihodnje tudi s številnimi lažnimi preroki in učitelji - ki bodo domnevno delovali v Mojem imenu - morali pretrpeti veliko neprijetnosti in preganjanja zaradi Mojega pravega imena, toda pri tem bodo lahko zmeraj računali tudi na Mojo pomoč in Moje posebno varstvo in plačilo - toda svet in njegovi preroki nikoli! Sami se bodo morali obraniti z mečem v roki in se zavarovati pred somišljeniki. Ampak nazadnje bo veljalo: Kdor dvigne meč, bo z mečem tudi pokončan!«

200. Učiteljev poduk

1 (**Gospod**): »Glej, tako je zdaj tebi in vsem vam tukaj navzočim govoril Tisti, ki Mu je od vekomaj iz Njega samega dana vsa oblast v nebesih in na Zemlji, in zato lahko verjamete, da bom tudi storil vse, kar sem vam obljubil; zato vam ni treba skrbeti za nič drugega kot zgolj za to, da boste Moj nauk tako čist, kot ste ga prejeli od Mene, predajali ljudem.
2 Brezplačno sem vam dal nauk in vas pooblastil, da lahko delate čudeže v Mojem imenu, zato morate tudi vi vse to dajati ljudem brezplačno. Če vas bodo imeli radi zaradi Mojega imena in vam bodo želeli prijateljsko služiti, potem takšno prijateljstvo lahko sprejmete, tako kakor je določil že Mojzes; kajti kdor z ljubeznijo služi ljubezni in tako pravemu Božjemu oltarju na Zemlji, ta naj tudi živi od oltarja.
3 Kdor želi iz resnične ljubezni storiti kaj dobrega nekemu učitelju, slugi ali preroku, ki sem ga Jaz poklical, bom štel, kot da je to storil Meni in bo tudi prejel prerokovo plačilo; če bom že bogato poplačal tiste, ki bodo v svoji nedolžnosti in slepoti, za katero pa ne bodo sami krivi, dajali darove lažnim

učiteljem in prerokom iz prepričanja, da je to Bogu všeč, bom še toliko bolj bogato poplačal tiste, ki bodo iz resnične in čiste ljubezni do Mene nekaj dobrega storili tistim, ki sem jih poslal k njim in jih zanje obudil.
4 In tako lahko tudi vi v prihodnje tistim, ki bodo pri vas našli tolažbo in pomoč in vas po stari šegi in navadi vprašali, kako naj se vam za to oddolžijo, rečete: 'To smo vam storili iz ljubezni v Boga, ki nam je brezplačno podelil takšno mogočno milost! Če pa tudi vi čutite Božjo ljubezen, ki ste jo spoznali z našo pomočjo, storite, kar vam ta ljubezen narekuje; okoli nas je zmeraj veliko revnih, ki potrebujejo vašo ljubezen. Za to, kar smo vam storili v imenu Gospoda, pa ni več pristojbine, kakor je bila nekoč; odslej in vse do konca časov bomo počeli to brezplačno, saj smo tudi mi brezplačno prejeli takšno neprecenljivo milost od Boga, v dobro tistega človeka, ki živo veruje v Boga, o katerem pridigamo, spoštuje Njegove zapovedi, Ga ljubi nadvse in ljubi tudi svoje bližnje kakor samega sebe.'
5 Če vam bodo potem ljudje prostovoljno iz ljubezni storili in dali to ali ono, lahko to tudi brez pomisleka z vso ljubeznijo in prijateljstvom sprejmete. Toda od revnih ne smete niti pod temi pogoji vzeti ničesar, temveč jih morate le še bolj podpreti v vsej ljubezni in prijateljstvu, da se bodo povsem zavedali večne Božje ljubezni in prijateljstva.
6 Vam, esenom, sem tako še posebej razodel, kako naj bo to urejeno v prihodnje in kako naj ravnajo in ukrepajo Moji pravi učenci; zdaj torej lahko zapustimo ta grič in se odpravimo dol v gostišče na že pripravljeni zajtrk. Šele potem se bomo lotili dela, zaradi katerega ste Me v popolni veri prosili, naj pridem k vam.
7 Kar sem vam govoril tukaj, naj ostane za zdaj med nami, zato sem vam to tudi zaupal na tem osamelem griču, kjer ni drugih prič. Toda tiste, ki vam bodo sledili, pa morate seznaniti z vsem. Kajti kako bo opravljal nalogo tisti, ki ne ve, kako naj se je loti, in niti tega ne, kakšen je njen namen? Zato mora biti vsakdo, ki želi Moje poslanstvo uresničevati med ljudmi na Zemlji, z njim v celoti seznanjen in o vsem živo prepričan, sicer je kot učitelj mrtev in slep in bo tak tudi ostal.
8 Pravega in živega učitelja v Mojem imenu mora odlikovati več kot le znanje branja Pisma in njegovo glasno prebiranje drugim. Povem vam: Črka je v tem primeru mrtva, kakor je mrtev tudi tisti, ki jo zgolj bere, je pa ne razume in se zato po njej tudi ne ravna, dokler se v duhu ne prebudi v življenje; le duh oživlja in omogoča pravo razumevanje ter daje moč delovanja.
9 Tako kot vas zdaj poučuje Bog, mora Bog tudi v prihodnje prej poučiti vsakega pravega učitelja, preden prevzame Božje odposlanstvo; tako kot se mora vsak, ki bi rad v katerem koli poklicu postal pravi mojster, prej dobro izučiti te ali one obrti in umetelnosti od pravega mojstra. V tem poklicu, kjer gre za to, kar je za vsakega človeka najpomembnejše in najsvetejše, pa sem mojster samo Jaz. Kdor želi torej res uspešno poučevati ljudi, se mora tega prej izučiti pri Meni.
10 In zato vam pravim: tisti, ki vam bodo sledili in nadaljevali poslanstvo, ki sem vam ga zaupal, morajo biti dobro poučeni o vsem, kar sem vam zdaj povedal. Za druge ljudi pa je dovolj, da samo živo verujejo Vame, Me ljubijo nadvse in ljubijo bližnjega kakor samega sebe. Kajti v tem so vsebovani ves Mojzesov nauk, postava in nauki vseh prerokov; dobit vsega tega je večno

življenje, v nasprotnem pa večna smrt, iz katere se duša le stežka obudi v življenje.«
11 Znova se je oglasil **predstojnik**: »O Gospod in Mojster, vsi smo te Tvoje življenjsko najpomembnejše besede dobro slišali, razumeli in kar najbolj ponotranjili; le eno mi še ni povsem jasno. To, kar moramo v Tvojem, nam zaupanem poslanstvu početi in spoštovati, smo zdaj slišali od Tebe, edinega pravega mojstra in se tudi naučili; kako pa bodo to zmogli tisti, ki bodo pozneje hoteli opravljati naše poslanstvo, saj vendar ne boš ves čas osebno pri nas, kakor zdaj, ko imamo to nadvse veliko srečo?«
12 **Jaz** sem mu odgovoril kar medtem, ko smo odhajali z griča: »Od Mene se še zdaleč niste naučili vsega, kar potrebujete za res dobro opravljanje Mojega, vam zaupanega poslanstva, a vendar se boste od Mene, ne da bi bil osebno navzoč, kaj kmalu naučili vse potrebno. Kajti četudi nisem povsod navzoč v tej Svoji telesni podobi, sem navzoč v duhu Svoje ljubezni, modrosti, moči in oblasti; in ta duh vas bo ves čas poučeval, kaj naj bi storili in kaj govorili. V srce in usta vam bo položil besede, ki naj bi jih govorili.
13 In tako kot vas bo Moj duh ves čas poučeval v vsej Božji modrosti, bodo tudi vaši pravi nasledniki poučeni o vsem tudi brez Moje osebne navzočnosti. Kajti resnično vam povem: Ko zdaj govorim in delujem, govori in deluje tudi samo Moj duh, ki je Bog kot Oče na vekomaj in ne ta Moja telesna podoba, ki se mora najprej razbliniti, da bi lahko povsem prešla v Očetovo veličastje.
14 Ker zdaj to veš, boš tudi razumel, kako lahko človeka ves čas poučujem za večno življenje in ga bom poučeval tudi brez Svoje telesne navzočnosti.«

201. Predstojnik esenov zdravi

1 Ko je predstojnik to slišal, se Mi je iz vsega srca zahvalil, saj se mu je odvalil težak kamen od srca. Med tem zelo pomembnim pogovorom smo že prispeli do našega gostišča, tam pa nas je čakal izdaten in okusen zajtrk. Sedli smo za veliko mizo, pripravljeno za nas, ter polno hrane in pijače. Zahvalil sem se, blagoslovil jedi in vino, nato pa smo lepo počasi in dobro razpoloženi začeli zajtrkovati; to je gostilničarja in njegovo ženo, ki je za nas pripravila zajtrk, zelo veselilo.
2 Za našo mizo je sedelo tudi nekaj vodilnih esenov s predstojnikom na čelu; jedli in pili so skupaj z nami s tolikšnim užitkom in veseljem, da so to opazili tudi nekateri tujci ob drugih mizah, ki so tudi zajtrkovali, in se pogovarjali med seboj (**tujci**): »To mora pa že biti nekaj posebnega, da so ti zmeraj tako skrajno resni vodilni zdravilci zdaj tako veseli, kakor niso bili še nikoli doslej.«
3 Toda **predstojnik**, ki je slišal njihov pogovor, jim je rekel: »Poslušajte vsi, ki kaj takšnega govorite o nas! Dovolj je, da umrljivi ljudje, ki pred seboj vidijo smrt, z žalostnimi in resnimi obrazi hodijo naokrog po zemlji in tako razkrivajo, da so prijatelji življenja, in ne smrti. Če pa umrljiv človek, in to smo bili tudi mi, preide od smrti v življenje in se odene v oblačilo nesmrtnosti, potem je lahko, kot bi bil v Božjih nebesih, že na tej zemlji vesel in veder, tega pa vi za zdaj še ne boste spoznali in ne razumeli. Toda za vas bo tudi prišel čas, ko boste to spoznali in razumeli.«
4 Tujci niso pripomnili ničesar več, mi pa smo še naprej uživali hrano in pijačo.
5 Po obedu je prišel k nam mladi Arabec iz Egipta, ki sem ga prejšnji večer ozdravil in z njim še nekaj hromih in zelo pohabljenih; pristopil je k Meni in

Me prosil, naj bi ozdravil tudi te njegove rojake, ki so v breme sebi in drugim; to jih je še najbolj skelelo, saj tako trpeči niso mogli nikomur storiti nič dobrega, ker so bili ves čas odvisni od nege usmiljenih ljudi.
6 **Jaz** sem Arabcu odgovoril: »Res da sem ti dejal, da ti in tisti, ki so bili včeraj s teboj, tujcem ne pripovedujte o tem, kar sem ti storil. To si večinoma tudi upošteval in iz usmiljenja samo tem nekaj trpečim povedal, kje in kako je bilo tebi pomagano, jih pripeljal sem in sam prosil zanje; tako si dokazal, da imaš dobro srce, zato naj tvoja iskrena prošnja ne ostane neuslišana. Kajti na človekovo pravo, čisto in nesebično ljubezen ter usmiljenje do njegovih trpečih bratov se bom tudi Jaz zmeraj odzval z ljubeznijo in usmiljenjem, ter ju uslišal. Kajti zapisano je: 'Bog zmeraj usliši prošnjo dobrega, čistega, verujočega in pobožnega srca.'
7 Toda, da bi v prihodnje - če boste verjeli, kar vas bodo učili eseni - tudi pri njih našli pomoč, sem tudi esenom podelil moč in oblast, da lahko ozdravijo tegobe v Mojem imenu, tako kot sem Jaz včeraj zvečer ozdravil tebe; zato naj zdaj predstojnik položi roke na hrome in pohabljene in pomagano naj jim bo!«
8 Ko je predstojnik slišal, kar sem povedal, Me je prosil, naj tokrat še Jaz pomagam trpečim, kajti menil je, da takšnega dela še ni dovolj vreden, in se je v svoji čudi čutil še preveč nemočnega.
9 **Jaz** sem rekel: »Le stori, kot sem dejal! Kajti pravi učenec mora zmeraj začeti delo vpričo mojstra, da ga lahko mojster, če učencu ne uspe, opozori na pomanjkljivosti in vzrok zanje. Kajti noben učenec ni tako popoln kot njegov mojster. Če pa z marljivostjo in vnemo postane takšen kakor njegov mojster, potem mu ne bo, tako kakor mojstru, spodletelo nič. Zdaj torej stori, kar sem ti rekel, pa bo vse prav in se bo vse dobro izteklo!«
10 Šele tedaj se je **predstojnik** zbral in rekel: »O Gospod in Mojster, naj se zdaj in zmeraj zgodi le Tvoja volja!« Po teh besedah je vstal, zelo ganjen stopil med trpeče in rekel: »V imenu Tistega, ki je edini vsemogočen, nadvse svet in neskončno dober, ljubeč in usmiljen, polagam na vas te svoje šibke roke in naj vas skoznje ozdravi veliki Gospod in Mojster!«
11 Ko je predstojnik med izgovarjanjem tega izreka, ki so ga odtlej uporabljali tudi vsi Moji učenci pri zdravljenju bolnih, razširil nad trpeče svoje roke, je bil vsak od njih v trenutku ozdravljen, kot da ne bi bilo nikoli prej z njim nič narobe.
12 Samo **eden**, ki je v nesreči izgubil obe roki do komolcev in mu je predstojnik sicer ozdravil hrome noge, vendar rok še zmeraj ni imel, je predstojniku dejal: »Ker si me po volji tega edinega vsemogočnega Gospoda že ozdravil vseh drugih mojih nadlog, zdaj neomajno verjamem, da mi lahko ustvariš tudi izgubljene roke!«
13 **Predstojnik** je nekoliko v zadregi odgovoril: »Prijatelj moj, to zmore samo Gospod in Mojster, ker lahko Njegova moč iz nič ustvari svetove, jaz pa sem le šibak učenec in tega ne zmorem, saj je velika razlika med zdravljenjem in stvarjenjem.
14 Če rastlina v vrtu ovene in zboli, jo lahko zaliješ z vodo in spet bo sveža in zdrava in to imenujemo zdravljenje. Toda, če v vrtu rastlinice še ni, potem tudi zalivanje tal, kjer nič ne raste, ne pomaga. Kajti ljudje tudi z največjo voljo in z največjo vero ne moremo priklicati v bivanje niti najmanjšega mahu. To zmore le vsemogočna Božja volja.

15 In tako torej prijatelj, zdaj tudi jasno vidiš, da ti lahko jaz, kot človek, z milostjo Gospoda in Mojstra ozdravim obstoječe, še tako pohabljene ude, ne morem pa na novo ustvariti tvojih izgubljenih rok!«
16 To je dobro razumel tudi **brezroki**, vendar je kljub temu rekel predstojniku: »Če ti je že veliki Gospod in Mojster podelil tolikšno moč, da pohabljenci, kakršni smo bili prej, že po tvoji besedi in polaganju tvojih rok nenadoma čudežno ozdravimo - in to je prav tako podobno na novo ustvarjenemu -, bi bilo gotovo mogoče meni povrniti izgubljene roke; to bi ti in tisti Mojster najbrž prav tako lahko storila, kakor sta nenadno ozdravila naše hrome in pohabljene ude, čute in bolno drobovje. Kajti glej, obe izgubljeni roki še zmeraj čutim, kot da bi ju še imel in občasno v njiju tudi pekočo bolečino, zato menim, da moja duša rok ni izgubila, čeprav ju je izgubilo moje telo.
17 Mislim celo, da je tudi človeku mogoče z močjo pravega in vsemogočnega Boga povrniti izgubljeni del telesa tako, kakor slonom izpadle zobe, jelenu rogovje, raku klešče in celo nam ljudem, izpadle lase in odrezane nohte. To je odvisno zgolj od Božje volje in vere pravega Božjega učenca in tistega, ki trpi!«
18 Po teh zelo pomembnih besedah brezrokega, ki je bil izseljen Jud, predstojnik tisti trenutek ni vedel, kaj naj stori. Ali naj na brezrokega znova položi roke v trdni veri ali se prej pogovori z Menoj, ali in koliko ustreči brezrokemu. Odločil se je za drugo možnost in se glede te zadeve obrnil Name.
19 **Jaz** pa sem mu rekel: »Glej, kako dobro je bilo, da si pred Menoj izpeljal svoj prvi ukrep in pri tem tudi spoznal, da ti še primanjkuje vere in zaupanja v ljubezen, modrost in Božjo moč. Če bi brez sence dvoma verjel tudi to, da bo egiptovski Jud znova dobil roke, bi jih ta že imel; toda tega si se ustrašil, ni se ti zdelo mogoče in zato človek izgubljenih rok ni dobil. Zdaj pa se vrni k njemu, trdno veruj, da zmorem Jaz vse, nanj še enkrat položi svoje roke in Jud bo roke znova dobil.«
20 Po teh Mojih besedah se je predstojnik, ime mu je bilo Roklus, z najtrdnejšo vero vrnil k brezrokemu in rekel: »Ker to sam verjameš in kot jud poznaš vsemogočnost edinega pravega Boga, naj se ti v imenu tega velikega Gospoda in Mojstra, v katerem telesno prebiva polnost Božjega duha, zgodi po tvoji želji in veri!«
21 Ko je predstojnik to izgovoril nad brezrokim, je ta nemudoma dobil izgubljene roke.

202. Ozdravitev revnih

1 Vsi zdaj ozdravljeni judje in pogani so se Mi zahvaljevali, Me hvalili in nadvse častili.
2 In tisti, ki je znova dobil izgubljene roke, **ozdravljeni**, je rekel glasno: »Vsa hvala, pohvala, čast in ljubezen Bogu na višavah, ki je podelil človeku takšno moč in oblast! Več tisoč ljudi oblega veliki čudežni grad v upanju, da bodo tam dobili pomoč in tolažbo, toda to upanje je prazno. Pravi čudežni grad je tukaj, v njem se lahko pomaga vsakomur. In hvala tudi mlademu Arabcu, ki nam je pokazal pot v ta, pravi čudežni Božji grad Gospoda in Mojstra ter nas po pravi poti pripeljal sem.
3 O, če bi za to vedeli tisoči, ki že mesece oblegajo veliki grad v upanju, da bodo tam dobili pomoč, kako naglo bi zapustili mrtvi grad in se podali sem, kjer je zdaj med ljudmi večni veliki Gospod in Mojster tudi sam kot človek, ter

deli prijateljem večno življenje in moč za ozdravljanje bolezni. Ali ne bi bilo za številne trpeče in tolažbe potrebne sporočilo, kje je zdaj pristni in živi čudežni grad, zares kakor iz nebes, če bi jim mi, ozdravljeni, smeli povedati, kje je zdaj ta resnični in živi čudežni grad?«
4 **Jaz** sem rekel: »Ker si se sam prepričal, kdo sem Jaz, se lahko še z drugimi ozdravljenimi napotiš tja in najprej samo revnim in pomoči potrebnim razodeneš, kje se lahko dobi pomoč, če bodo le imeli pravo vero in zaupanje. Toda bogatim, ki so večinoma prinesli svoje mrtve otroke v dobro zaprtih zabojih, da bi jih tam znova oživili, tega še ne razkrij. Kajti dovolj časa je še, da se jim bo pomagalo, prej pa jim je treba narediti pridigo.«
5 Ko sem to povedal ozdravljenim, so se mi ti zahvalili in pohiteli na velik, prostoren kraj, ki je obdajal veliki grad in njegovo mogočno obzidje, imenoval se je Velika čakalnica, ter obvestili revne o pravem čudežnem gradu. To so še toliko laže storili, ker je bil prostor, določen zanje, tudi najbolj oddaljen od gradu, zato pa zdaj najbližji pravemu čudežnemu gradu.
6 Ko so ozdravljeni prišli k njim in so ti videli, da so ozdravljeni, so jih številni revni in pomoči potrebni spraševali: »Kje, kje, kako in kdaj ste bili ozdravljeni? Še pred uro ste bili med zadnjimi in najmanj opaznimi pri nas in nismo videli, da bi vas kdo poklical v grad, tja peljal in sprejel. O takoj nas odpeljite na kraj ozdravljenja!«
7 **Jud** je nato rekel: »Verujte in zaupajte in izkažite čast samo enemu resničnemu pravemu judovskemu Bogu in nam sledite, kakor hitro morete in zmorete in pomagano vam bo! Kajti tam, kjer smo bili ozdravljeni mi, je tudi pravi, živi čudežni grad.«
8 Ko so to slišali ubogi, prizadeti z vsakovrstnimi težavami, kužnimi boleznimi in hudo gobavostjo, ter slepi, gluhi, nemi, protinasti ter hromi in pohabljeni, so se začeli tako hitro, kolikor je le kdo zmogel, odpravljati s tistega kraja; samo po sebi pa se razume, da so slepim in prehudo hromim in pohabljenim pri tem pomagali spremljevalci ter jih celo nosili, da bi kar se da hitro prišli na kraj ozdravljenja.
9 V eni uri je obsežni prostor pred gostiščem oblegalo več tisoč trpečih in kmalu je prišel k nam v jedilnico ozdravljeni Jud in Mi to sporočil z največjim strahospoštovanjem.
10 Nato sem **Jaz** rekel predstojniku Roklusu: »Pojdi ven in v Mojem imenu nad vse naenkrat razširi roke; to bo tako, kakor da bi položil roke na vsakogar od njih posebej in vsi bodo ozdravljeni!«
11 Roklus je to takoj storil in glej, v trenutku so bili vsi ozdravljeni.
12 Po tej veliki ozdravitvi je med ozdravljenimi zavladalo skoraj neustavljivo veselje, **številni** so se zrinili k predstojniku in vprašali: »Le kako si to zmogel, saj tega doslej ni naredil še nihče?«
13 **Roklus** je odgovoril: »Ne hvalite mene, nič nimam pri tem. To vam je storil judovski Bog, samo eden in edini pravi! Vanj verujte in samo Njemu se zahvalite za to.«
14 Nato so **vsi** spraševali: »Kje, kje je ta eden in edini pravi Bog, da se pred Njim vržemo v prah in molimo samo k Njemu?«
15 Nato sem **Jaz** stopil ven k Roklusu in mu dejal: »Povej jim, naj se judovskemu Bogu zahvalijo samo v srcu in Bog bo to zahvalo tudi slišal. Zdaj naj se odpravijo v svoja gostišča in se tam okrepijo s hrano in pijačo. Ti reveži pa Me bodo lahko videli šele popoldne.«

16 Ko je Roklus to povedal ozdravljenim, so ubogali, vstali, se takoj napotili v svoja gostišča, tam pa so jih skrajno presenečeni gostilničarji kar najbolje postregli.
17 **Gostilničarji** so si zelo belili glave in govorili: »V naše kraje je moral priti nekdo mogočnejši, saj o takšnih ozdravitvah na tem območju še nikoli ni bilo slišati!«

203. Poskus bogatih

1 Tudi številni bogati, ki so že mesece tam čakali na pomoč in imeli veliko stroškov, so opazili, da je ozdravljenih veliko revnih, zato so spraševali: »Zakaj so vam, revnim, pomagali prej kakor nam, bogatim, čeprav vas prav mi vzdržujemo?«
2 **Revni** pa so odgovorili: »Tega ne vemo. Toda nismo bili ozdravljeni v gradu, temveč na prostem, pred zadnjim in najmanj uglednim gostiščem v tem kraju, in tako v velikem čudežnem gradu nismo imeli prednosti pred vami! Toda prepričani smo, da je zdaj resnični čudežni grad v tistem gostišču. Sami pojdite tja in se pozanimajte, gotovo vam bodo vse pojasnili.«
3 Ko so bogati to slišali, sprva niso vedeli, kaj naj storijo in ukrenejo. Po premisleku, se jih je kar precej podalo v naše gostišče in se pri domačih pozanimalo, kako je s to zadevo, oni pa so jih usmerili k nam v jedilnico.
4 Toda **bogati** so rekli domačim: »Poslušajte! Smo svetovljani in omikani ljudje, zato ne moremo in tudi nočemo kar vdreti tja. Naj gre eden izmed vas k zdravilcem in nas obvesti, ali je dovoljeno zdaj vstopiti tja, prinašalca dobre novice pa bomo tudi bogato nagradili. Kajti že leta vemo, kako težko je priti do tukajšnjih zdravilcev, zlasti do njihovega predstojnika in še teže govoriti z njimi. Če se bomo pojavili pred njimi v njihovi sobi nenapovedani, se bodo morda hitro razjezili nad nami in potem bomo čakali še dlje, preden nam bo dovoljeno vstopiti. Zato vas prosimo, da nas najprej napoveste vi, ki ste v tej hiši doma, in nam tudi omogočite vstop k njim, kot rečeno, za dobro plačilo.«
5 **Eden od služabnikov** je odgovoril: »Zdravilci so zbrani okoli mize v jedilnici in k njej lahko pristopi vsak ne glede na to, ali je bogat ali reven in si vzame kaj za okrepitev telesa; kajti naše vino je dobro, takšni so tudi kruh in druge jedi in v tem gostišču se ni še nikoli nikomur zgodilo nič slabega. Če so revni nenapovedani vstopili v jedilnico in so bile njihove prošnje takoj uslišane, zakaj bi bilo kaj drugače z vami, imenitneži? Vstopite in storite, kar so pred vami storili že revni.«
6 Po teh besedah so domači služabniki zapustili bogate in se odpravili na delo.
7 Ko so bogati videli, da si s tako nekoristnimi služabniki ne bodo pomagali, so začeli med seboj žrebati, kateri od njih naj bi prvi stopil v dvorano. Zgodilo pa se je, da je žreb izbral prav najbolj plašnega.
8 Ta se je začel izmikati, prosil je druge, naj vstopijo v dvorano prvi, ker sam za kaj takega ni dovolj pogumen. In tako so se pregovarjali, nihče pa si ni upal položiti roke na kljuko vrat in jih odpreti.
9 In **eden** od njih (bilo je trideset moških) je rekel: »To je prav nenavadno! Pogosto sem pogumno z mečem v roki zrl v neusmiljenega nasprotnika in nisem čutil ne strahu ne nelagodja - tukaj pa se bojim in mi ni prijetno. Kako je to mogoče?«

10 Ko se je trideseterica bogatih tako pogovarjala med seboj, sem naročil Roklusu, naj tridesetim imenitnežem odpre vrata in jih povabi v sobo.
11 Roklus je to takoj storil. Ko je teh trideset zagledalo predstojnika, ki so ga dobro poznali in imeli skoraj za boga, so se prestrašili, se pred njim priklonili do tal in nihče si ga ni upal ogovoriti.
12 Toda **Roklus** je rekel: »Prijatelji! Sicer se spodobi, da so ljudje ponižni in skromni, toda tukaj ni primeren kraj za to. Sem človek, tak kakor vi in sam od sebe zmorem toliko kot kateri koli izmed vas. Če pa Bog - edini in pravi je tisti, v katerega verujejo judje -, komu na mojo besedo in molitev izkaže milost, potem pripada vsa čast le Njemu samemu in ne meni, ki sem nemočen in sam od sebe ne zmorem ničesar. Le pogumno vstopite v sobo k nam in povejte, kaj vas teži!«
13 Šele po teh besedah je vseh trideset dvignilo glavo, se vzravnalo in se nekoliko pogumneje in bolj odločno napotilo v sobo; tam jim je prijazni gostilničar takoj ponudil mizo in jih vprašal, ali želijo vino in kruh. Izbrali so oboje, kajti tistega jutra niso zaužili še ničesar.
14 Ta trideseterica moških je bila iz Kahira v Egiptu in judovskega rodu. Toda njihovi predniki so že ob babilonski zasedbi pobegnili v Egipt in zato je teh tridesetero poznalo Mojzesa in nekatere preroke ter so, če so bili med Judi, spoštovali Mojzesov dan - toda sami pri sebi so bolj verjeli egipčanskim svečenikom, njihovim misterijem in postavi. Ker pa so bili tukaj med številnimi Judi, so hoteli počastiti tudi Mojzesov dan in se ves dan postiti. Ko pa so na naši mizi zagledali kruh, vino in različne jedi, so tudi oni takoj naročili kruh in vino ter z velikim veseljem jedli in pili.
15 Ko so se dovolj okrepčali, so se opogumili in najuglednejši izmed njih je vstal, z velikim strahospoštovanjem pristopil k Roklusu in ga nagovoril: »Oprosti, največji zdravilec v tem, v vsem svetu najbolj znanem čudežnem gradu! Mi in še veliko nam podobnih s svojimi mrtvimi otroki v železnih krstah vztrajamo v tem kraju že dva meseca; že zdavnaj smo se hoteli obrniti nate glede morebitne oživitve naših otrok in zato smo tudi postavili svoj čakalni tabor kar najbliže glavnemu dogajanju v čudežnem gradu. Služabniki z gradu so nam zagotovili, da bomo kmalu imeli srečo in prišli na vrsto, toda do zdaj je bilo to upanje zaman.
16 Daleč pod nami pa je taborila velika množica ubogih beračev in pohabljencev vseh vrst in združb, ki smo jim vsak dan dajali miloščino. Ta množica je gotovo imela veliko manj upanja kakor mi, da bo kmalu sprejeta v čudežni grad. In glej, odšli so komaj pred dobro uro, saj so bili zanesljivo pred nami poklicani sem, in kmalu smo zagledali nam dobro znane ubožce vseh vrst in združb, ozdravljene vseh težav! Nadvse so hvalili Boga, se vrnili v gostišča ter se okrepili s kruhom in vinom. Ko smo jih vprašali, kdo jim je podelil takšno izjemno milost, so navedli prav to gostišče kot novi in pravi čudežni grad ter nam tudi svetovali, naj gremo sem in se o vsem sami prepričamo. In tako smo tudi prišli sem, da bi te z največjim strahospoštovanjem kot čudežnega predstojnika esenov končno seznanili s svojimi prošnjami in željami.«
17 **Roklus** je odgovoril: »Toda prijatelj, kakšne težave imate? Kot vidim, ste zdravi in vaša oblačila kažejo, da tudi zelo bogati. Kaj vam torej manjka in pri čem naj vam pomagamo?«

18 Nato se je oglasil **nekdo iz množice trideseterih**: »Vsa zahvala staremu in edino resničnemu judovskemu Bogu, Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, še smo zdravi in tudi bogastva nam ne manjka, toda umrli so nam otroci in tako skoraj nimamo ne potomcev ne dedičev; vemo pa, da ste tukaj že velikokrat obudili v življenje umrle otroke; zato smo, kot ti je znano, svoje mrtve otroke prinesli sem, v Esejo, v zaprtih krstah, da bi jih vi ob zahtevanem žrtvenem daru znova obudili. Krste so v grobnici oživljanj, ki ste jo sami določili, tja smo jih odložili že pred meseci in tudi tamkajšnjim stražarjem za to že plačali pristojbino. In zdaj smo tu in te prosimo, da bi nam izkazal milost in znova oživil otroke, za to pa ti bomo pred noge položili zahtevani žrtveni dar.«
19 **Roklus** je rekel: »Poslušajte, prijatelji! Vem, da ste pripeljali sem svoje mrtve otroke, približno dvesto jih je, čeprav sem že pred letom dni v vsa meni znana mesta na Zemlji odposlal sle, naj ljudem glasno in resno povedo, da tukaj ne smemo oživljati nobenih mrtvih otrok več in jih tudi ne bomo. Tako kot so naši sli to sporočili v vseh drugih mestih, so sporočili tudi v Kahirju in to vemo zanesljivo. Čeprav ste to vedeli, zakaj ste si naložili nepotreben trud in si nakopali velikanske stroške?«
20 **Trideseterica** je odgovorila: »Najvišji mojster, tudi mi smo prejeli to sporočilo, toda najgloblja žalost za našimi otroki, ki so umrli zaradi otroške bolezni, kakršne, kar pomnijo, še ni bilo v našem kraju in okolici, nas je prisilila, naj znova poskusimo, ali bi nas vi ob velikem žrtvenem daru morda še zadnjič uslišali in se nas usmilili. In, če se to kljub vsem našim prošnjam, vztrajanju in žrtvenih darovih ne bi zgodilo, smo se odločili, da bomo svoje mrtve otroke odnesli v Galilejo k novemu in velikemu preroku, o katerem smo od popotnikov slišali, da z besedo in močjo svoje volje ne le ozdravi vse bolezni, temveč celo obuja mrtve. Toda pred tem prosimo za milost še tebe, usliši nas in naj naši otroci spet oživijo!«

204. Roklus preusmeri bogate h Gospodu

1 **Roklus** je odgovoril: »Glej, prijatelj, tudi jaz sem slaboten in nemočen človek, kakršni ste tudi vi in nikoli nisem imel ne moči ne pooblastil, da bi že mrtvega človeka obudil v življenje ali da bi duši, ki je ostala brez telesa, ustvaril novo telo! Le Bog in prerok, poln Božjega duha, zmore zbeganim ljudem spet pokazati izgubljeno pot k večnemu življenju duše.
2 Če nam je sam Bog ukazal, naj umrle ljudi pustimo v miru, ki jim ga je sam določil in naj živim ljudem z raznovrstnimi magijskimi umetelnostmi ne zbujamo nepotrebnega upanja in nesmiselnega veselja, boste zdaj tudi spoznali, da moramo mi, eseni, prisluhniti Bogu, ker se nam je sam razodel in pokazal in Ga šele zdaj spoznavamo, da je On to, kar je, in kaj hoče od nas, ljudi. In tako se ne moremo več ukvarjati s staro in ničvredno magijo, temveč samo z enim, pravim in vsemogočnim Bogom in sicer po svoji ljubezni do Njega in svojega bližnjega in tako, da čim bolj dosledno izpolnjujemo Njegovo, nam razodeto voljo; zato ne moremo in ne smemo delati nič takega, kar nam je prepovedal. Prosite Njega, večnega velikega Mojstra življenja, toda sami! Kar vam bo storil On, bo tudi prav«
3 Nato se je znova oglasil **glavni govorec** izmed trideseterice: »Mojster in predstojnik mogočnih bratov! Toda številne trpeče si v trenutku ozdravil zgolj s polaganjem rok in z izgovorjeno besedo, enemu si celo znova povrnil

izgubljene roke, številnim pa oči, nos in ušesa in to se mi zdi celo zahtevnejše kakor od mrtvih obuditi otroka, ki že ima vse ude in čute. Če zmoreš to, potem komaj verjamemo, da ne bi prav tako mogel obuditi naših otrok, če bi le hotel.«
4 **Roklus**, zdaj že nekoliko v zadregi, je odgovoril: »Prijatelji, ne bom vas več dlje zadrževal, temveč vam bom povedal in odkrito pokazal polno in čisto resnico! Glejte, prej ste sami razkrili, da ste se odločili oditi v Galilejo k novemu, velikemu judovskemu preroku, če tukaj ne bi dobili pomoči. In povem vam, da bi bilo to zelo prav, če bi bilo potrebno. Preroka ne poznate, jaz pa ga poznam in vam tudi pravim, da je neskončno več kot zgolj prerok. Prav On je Tisti, za katerega so preroki napovedali, da bo prišel na ta svet v mesu in ljudi - ki bodo Vanj verovali in Ga kot edinega gospodarja nebes, Zemlje in vsega življenja nadvse ljubili - odrešil suženjstva starih grehov, hudiča in večne smrti.
5 Glejte, to je prerok, h kateremu ste hoteli! Ta lahko znova obudi vaše mrtve otroke, ker edino Njemu ni nič nemogoče - in poslušajte naprej: Samo v Njegovem imenu in po Njegovem imenu, ki je nadvse sveto, sem na Njegov ukaz pomagal trpečim, zato ozdravljeni slavijo samo Njega in ne mene. Ali zdaj razumete to zares čudežno zadevo?«
6 Trideseterica je bila zelo osupla in **govorec** je naglo vprašal Roklusa: »Kje, kje je On, Vsemogočni zdaj, da se takoj odpravimo k Njemu in samo Njemu izkažemo zasluženo čast?«
7 **Roklus** je odgovoril: »Poslušajte, prijatelji! Človek je pogosto blizu velikega dogajanja in s svojim razumom ter marsikdaj tudi s svojimi očmi in ušesi ne zazna, kaj vse velikega in izjemnega je že blizu njega, zato pa ima v srcu poseben čut, ki ga imenujemo slutnja. Če je človek, ne da bi vedel, povsem blizu nečemu izredno dobremu, kar mu prinaša srečo in blagoslov, bo srce ob slutnji tega postalo vedro in veselo, drugače pa žalostno in potrto. Vprašajte torej svoj notranji čut slutnje! Kako je naravnan? Kaj čuti vaše srce?«
8 **Govorec** je dejal: »Vsaj meni se zdi veselo, kot da bi bil najbolj Vzvišeni in Najsvetejši prav blizu nas ali celo v tem gostišču! Čutim torej posebno veselje, čeprav s sopotniki vred nimam niti najmanjšega razloga, da bi bil veselega srca; kajti že jaz sem po dolgem potovanju pripeljal sem štiri mrtve otroke v upanju, da bodo oživljeni, in na to sem zaman čakal kar dva meseca! Iz lahko razumljivih razlogov torej moje srce ne more biti veselo in vedro. In kljub temu smo vsi že od zgodnjega jutra nenavadno vedri in veseli in se ne moremo znova žalostiti. Da, v srcu se mi celo zdi, kot da bi mi kdo obljubljal, da bom svoje štiri otroke žive popeljal nazaj v Kahiro!«
9 Oglasili so se še **vsi drugi**: »Tudi mi občutimo enako in zdi se nam, da je tako in da drugače niti biti ne more! Toda če je že naše srce tako zelo radostno, nas, o mojster, ne zadržuj več, in nam raje povej, kje je zdaj Vsemogočni osebno! V duhu, to še kot stari judje dobro vemo o Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, je navzoč vsepovsod, vse vidi in vse sliši, ve za vse, vse ustvarja in ohranja. Da pa je On sam po starih prerokbah zdaj v človeški podobi med ljudmi te zemlje in jim izkazuje veliko dobroto, bi radi - sicer žal ves čas veliki grešniki pred Bogom - starega Stvarnika in Očeta nas ljudi, tudi videli s telesnimi očmi in z umazanimi ušesi slišali Njegov očetovski glas, da bi lahko doma vsem ljudem povedali: 'Videli smo Boga in govorili z Njim in iz Njegovih ust smo slišali Njegovo voljo, po kateri naj bi se ravnali in živeli vsi ljudje!' - Povej nam, ti veliki mojster in predstojnik tega starega slovitega čudežnega

zdravilišča, je Ta, čigar ime ne more izgovoriti noben človeški jezik niti jezik vseh angelov, morda celo v naši bližini?«

205. Pravo čaščenje Gospoda

1 **Roklus** je rekel: »Potem pa le srca kvišku in odprite oči! Mož, ki sedi za mizo na moji desni in preverja naša srca in obisti, je Ta, h kateremu ste se hoteli odpraviti v Galilejo!«
2 Ko je **vseh trideset** to slišalo, so v skrajnem strahospoštovanju popadali z obrazi na zemljo in kričali: »Čast Tebi, Bog na višavah! Sveto in nadvse mogočno naj bo na vekomaj Tvoje ime! O Gospod od vekomaj, ne zavrni nas, Abrahamovih otrok, bodi nam milosten in usmiljen! Le Tvoja sveta volja naj bo na vekomaj naša postava, po kateri se bomo ravnali, po njej živeli in umrli!«
3 Nato sem spregovoril **Jaz**: »Kar počnete zdaj, je sicer kar hvalevredno, toda dokler razmišljate tako, ne morem govoriti z vami. Vstanite kot svobodni in razumni ljudje ter se znebite pretiranega strahospoštovanja! Kajti k vam nisem prišel zato, da bi Me molili in častili kot slepi pogani svojega malika, temveč da bi znova spoznali Boga, ki ste Ga pozabili in Njegovo voljo in da bi na Zemlji zasnoval pravo kraljestvo večnega življenja ter razkrojil stare vezi in izničil ječo greha, hudiča, obsodbe in smrti duše. Nočem, da bi se ljudje pred Menoj v golem strahospoštovanju plazili kakor črvi, temveč da bi bil obdan s sposobnimi in dejavnimi Božjimi otroki in bi se družili svobodno, iskreno in pokončno kot pravi prijatelji in bratje, Me poslušali in tudi govorili z Menoj. In če ste zdaj slišali Mojo željo in voljo, vstanite ter svobodno in odkrito govorite z Menoj.«
4 Ko je trideseterica, ki je na svojem obličju še ležala v prahu pred Menoj to slišala, je počasi vstala s tal, še zmeraj omotična od spoštovanja, vendar se Me ni upal nihče ničesar ne vprašati ne prositi.
5 Ko sem to videl, sem jim rekel (**Jaz**): »Da, prijatelji, če bi se do Mene zmeraj tako vedli, potem ne bi mogli sodelovati! Kdo vas je navdihnil za takšno smešno in nesmiselno strahospoštovanje pred Bogom? Tega so vas naučili poganski svečeniki malikov! Bog pa od ljudi resnično ne zahteva nič drugega, kakor to, da verjamejo Vanj kot v enega samega pravega in večnega Boga, da Njegovega imena ne omenjajo po nemarnem ali ga celo sramotijo, Ga prepoznavajo kot dobrega očeta in ljubijo nadvse Njega in tudi druge ljudi kakor same sebe. Vse, kar je več kot to, je enako slabo kakor tisto, kar je manj od tega. Zato opustite pretirano strahospoštovanje pred Menoj in govorite z Menoj svobodno in odkrito. Ali bi vam ugajalo, če bi kje videli, da starši vzgajajo otroke tako, da se morajo pred njimi plaziti v strahospoštovanju? Kaj bi nastalo iz takšnih otrok? Nič drugega kot strahopetni in oblastni klečeplazneži, od katerih ne bi nihče mogel pričakovati nič dobrega.
6 Ker ste tudi vi tako nespametno vzgajali svoje otroke, je bilo prav in pravično, da so vam bili odvzeti, še preden bi vaše slepo malikovanje zadušilo in uničilo njihove duše. Zato pred Menoj opustite to neumnost, sicer vam nikoli ne bom mogel vrniti vaših otrok.«
7 Moje besede so zalegle in **govorec**, ki je pristopil k Meni, je rekel: »O ti Najsvetejši! Kako torej želiš, da bi Te mi, ubogi grešni ljudje, naslavljali?«
8 **Jaz** sem odgovoril: »Sem Gospod in Mojster in tako Me kličite in nagovarjajte, drugo res ni potrebno. Z izrazom ‘najsvetejši’ pa nikoli več! Kajti tukaj sem

prav tako človek kakor vi in povem vam, da ni svet nihče razen Božjega duha! Ta sicer prebiva v Meni, vendar naj vam to trenutno ne bo mar. Šele ko boste tudi sami znova rojeni v istem duhu, vam bo mar Zanj in boste razumeli Njegovo svetost.
9 Ko bodo ljudje v svoji slepoti klicali k Bogu 'svet, svet, svet' potem bo res slabo med njimi! Kdor hoče klicati Boga, ta mora biti najprej sam poln tega duha, sicer je njegovo klicanje nekoristno in nespametno, enako klicanju poganov, ki zasužnjeni in okovani s sodbo grehov sveta ne morejo dojeti in spoznati svetosti večne in neskončne svobode v Bogu.
10 Zato sem Jaz zdaj, dokler še blodite v obsodbi sveta, vaš Gospod in Mojster; šele ko boste sami svobodni in živo zaznavali v Mojem duhu, boste šele v Meni prepoznali Boga in Ga klicali 'Sveti Oče'. Toda tedaj Ga ne boste klicali tako kot zdaj, z usti, temveč v sebi iz živega duha. Kajti Bog sam po sebi je duh, zato Ga je mogoče klicati in moliti samo v duhu in Njegovi najbolj živi in svobodno svetli resnici. Če ste zdaj to dojeli, takoj spremenite svoj neprimeren odnos in govorite z Menoj svobodno in odkrito ter povejte, kaj naj vam tu storimo.«

206. Kaj zahteva Gospod od Svojih

1 **Govorec** je rekel: »O Gospod in Mojster! Resnično si neskončno dober in moder in ob vsem Svojem Božjem veličastju še neizrekljivo blag, ponižen in poln najvišjega in največjega potrpljenja! Našo vero še toliko bolj krepi to, da si resnično Tisti, ki so nam ga napovedali preroki kot Jehovo, ki bo na Zemlji zasnoval pravo Božje kraljestvo in kako bo to storil. In ker zdaj neomajno verujemo, zato verjamemo in zaupamo tudi v Tvojo milost, da nam boš naše mrtve otroke znova oživil, da jih bomo odslej vzgajali veliko bolj modro, kakor smo to počeli doslej.«
2 **Jaz** sem odgovoril: »Da, storil vam bom to - toda še prej si dobro zapomnite, kar vam bom povedal. Ko se vam bodo vaši mrtvi otroci vrnili živi, potem ne tukaj, ne na poti in ne doma s tem ne zbujajte pozornosti in naj se ne izve ne o Meni ne o esenih. Kajti odslej ne bo noben mrtvec več telesno obujen v zemeljsko življenje, pač pa bo obujenih veliko duhovno mrtvih duš v večno življenje - za to so ljudje ustvarjeni. Naj za to zadnje dejanje v tem kraju ne izve nihče, razen Mojih učencev, vas in nekaj maloštevilnih drugih prič, kajti ne želim, da bi se kaj takega tu še kdaj zgodilo!
3 Kdor bo v prihodnje pripeljal sem svoje mrtve otroke ali druge umrle, si bo s tem ne samo nakopal odvečni trud, temveč bo moral prenesti še vsakovrstne druge nadloge. Ko pa bodo sem prinesli številne bolne, da bi ozdraveli na podlagi prave vere v Moje ime, bodo ti tudi ozdraveli. Zdaj torej veste, kaj morate storiti in na kaj morate biti pozorni.
4 Zvečer pojdite v grobnico, spremljata naj vas esen ali dva, odprite krste in vaši otroci vam bodo sledili živi in zdravi. Zgodaj zjutraj pa hitro odpotujte, da podnevi ne boste zbujali pozornosti pri številnih ljudeh, ki so zdaj v tem kraju.
5 Ko vas bodo na poti srečevali ljudje z mrtvimi otroki in vas spraševali, kaj se dogaja tukaj, jim odkrito povejte, kaj sem vam povedal glede prihodnjega oživljanja mrtvih otrok in potem ne bodo več prihajali sem.
6 Doma pa ne obiskujte več templjev malikov in, če vas bodo glede tega poklicali na odgovornost, povejte, da ste iskali in našli samo enega, edino

resničnega in živega Boga in Ta vam je zvesto, odkrito, svetlo in živo pokazal, kaj morate početi. Če vas bodo potem pustili pri miru, ostanite, če pa vas bodo skušali prisiliti, da vse to opustite, se preselite. Kajti Tisti, ki vam zdaj tukaj pomaga, vam lahko pomaga zmeraj in povsod, če verjamete v Njegovo ime in Mu povsem zaupate. Če ste zdaj to razumeli, lahko gostišče zapustite.«
7 Nato se je oglasil **govorec**, ki se Mi je v srcu zahvaljeval za vse: »O Gospod in Mojster, ker smo pri Tebi že našli toliko milosti, Ti želimo dejavno izkazati svojo hvaležnost po vseh svojih močeh! Povej nam milostno, kakšen žrtveni dar naj Ti damo iz velike ljubezni do Tebe?«
8 **Jaz** sem rekel: »Meni in tudi esenom ni treba dati nobenega žrtvenega daru, le še naprej verujte v enega pravega Boga, na vso moč ljubite Njega in svoje uboge bližnje kakor sami sebe, varujte svoja srca pred sebičnostjo, pohlepom, zavistjo, ljubeznijo do sveta in ošabnostjo; kajti vse, kar je očem, ušesom in srcu sveta veliko in sijoče, je Meni - poslušajte! - gnusno.
9 Naj vam bom zgled! Jaz sam sem Gospod in Mojster, v Moji moči in oblasti sta nebo in Zemlja, kljub temu pa sem iz vsega srca blag, poln ponižnosti, potrpljenja, ljubezni in usmiljenja in se torej ne pustim tako častiti, kot zahtevajo farizeji, poganski svečeniki in drugi namišljeni pomembneži tega sveta.
10 Prinesite Mi te žrtvene darove in se boste lahko še naprej veselili Moje ljubezni in milosti. Kar pa boste v Mojem imenu storili ubogim iz ljubezni do Mene, bo tako, ko da bi to storili Meni samemu in s tem si boste v Mojih nebesih za večno nabrali velike zaklade. To je žrtveni dar, ki ga od vas zahtevam.«
11 **Govorec** je rekel: »O Gospod in Mojster, ta žrtveni dar ti bomo zmeraj prinašali, saj bomo vse to vestno izpolnjevali. Ali naj železne krste pustimo tukaj ali naj jih vzamemo s seboj?«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Kako nespametno vprašanje! Če boste spet imeli žive otroke, kaj vam bodo krste? Ko bi vas srečevali ljudje in zagledali prazne krste, bi jim tako razkrili, kaj vam je bilo tukaj dano in prav to sem vam strogo odsvetoval. Samoumevno je torej, kaj naj se zgodi s krstami. Bratje eseni naj jih v svojih delavnicah predelajo v lemeže in lopate in tako uporabijo v druge namene. Zdaj veste vse, kar morate storiti in tako potolaženi zapustite to gostišče!«
13 Nato so se Mi vsi še enkrat glasno zahvalili in nas zapustili.
14 Zvečer, ko je bila večina ljudi že v gostiščih, sem odposlal enega od esenov v grobnico, v kateri je že čakala trideseterica in še več drugih, ki so tudi prinesli mrtve otroke k esenom. Trideseterica je menila, da Mi to ne bo po volji. Esenu sem skrivaj dal navodila, naj odpre vse krste in vsem tudi pove, kar sem že sam povedal trideseterim. In tako so bili oživljeni vsi otroci.
15 To dejanje je pri vseh udeležencih zbudilo neznansko pozornost in je zgovorno že samo po sebi, zato ga ni treba še natančneje opisovati. Vsi ti očetje in tudi nekatere matere so se Mi v srcu zahvaljevali, okrepčali pa so se v gostišču zunaj mesta, oddaljenem od njega pol ure hoda na poti proti Egiptu, da v mestu ne bi zbudili pozornosti, zgodaj zjutraj pa so se odpravili v domovino.
16 Starši so svoje oživljene otroke spraševali vse mogoče, kako se jim je godilo v svetu duhov in ali se česa spomnijo. Otroci pa so povedali, da se ne spomnijo ničesar in zato tudi ne morejo ničesar povedati in potem so otroci imeli mir

pred nadaljnjim zasliševanjem. Tako je to čudežno dejanje minilo mirno in za druge ljudi v tem kraju skoraj neopazno.

207. Ošabna jeruzalemska farizeja v Eseji

1 Ko je trideseterica zapustila gostišče, kjer sem prebival, smo za kratek čas ostali spet sami; Roklusu sem dal različna navodila, kako naj v prihodnje ravna, če bi nekateri kljub vsemu pripeljali svoje mrtve otroke k esenom na oživljanje. Izjemoma, ko bi prosilci izkazali res trdno vero, pa nisem prepovedal, da tega ali onega ne bi oživil. Toda prej se mora Roklus v duhu obrniti Name in oznanil mu bom, ali naj oživljanje opravi ali ne. Roklus je vse to zelo hvaležno sprejel.
2 Med pogovorom je prišel k nam v gostišče sel iz čudežnega gradu in povedal, da naj bi bila prišla v grad iz Jeruzalema dva pomembna farizeja, starešini s sijajnim spremstvom, ki sta želela nujno govoriti s predstojnikom.
3 Jaz pa sem rekel: »Sel, pojdi k zaslepljenima in jima povej, da je zdaj v Eseji veliko ljudi, ki tudi želijo govoriti s predstojnikom, vendar ta tudi ve, kaj mora storiti in kdo je v najhujši stiski; zato se farizejema, čeprav v bleščečih oblekah, ki sta pripeljala sem na zdravljenje svoje priležnice in nekatere zlorabljene dečke, ne da motiti v svojem vsakdanjem delu po predpisih. Počakati morata, tako kakor to morajo celo ljudje kraljevskega rodu.«
4 Sel se je priklonil in odšel ter farizejema dobesedno prenesel vse, tadva pa sta skrajno užaljena silila sla, naj jima pove, kje je predstojnik.
5 Toda **sel** je rekel: »Nisem gospod, temveč le hlapec, zato moram ubogati gospodarja, ta pa mi je najstrože naročil, da brez njegove odobritve nikomur, niti cesarju, ne smem povedati, kje je in kaj počne; in tako vama ne morem in ne smem povedati, kje je visoki predstojnik. Pojdita v kakšno gostišče in tam počakajta, dokler ne bosta na vrsti. Za nas so namreč vsi ljudje enaki in knez nima nikakršne prednosti pred beračem.«
6 Nato se je oglasil **eden od farizejev**, zelo prizadet v ponosu: »Kaj pa govoriš! Ali je ta čudežni grad več kot Jehovov tempelj v Jeruzalemu? In tam strogo upoštevamo razlike!«
7 **Sel** je odgovoril: »To mi ni nič mar! Pri sebi lahko počnete kar hočete in ravnate po svojih postavah, tukaj pa ravnamo po naših predpisih in ne priznavamo za Gospoda nikogar drugega, razen Boga in tistega, ki ga je Bog sam določil za pomembnega. Zato pa tudi Bog tukaj dela tako velika znamenja in morajo farizeji hoditi k nam po pomoč, ker je v Jeruzalemu ne dobijo in je tudi ne morejo dobiti. Kot sel sem svoje povedal, vidva pa lahko odideta tako, kot sta prišla, če nočeta ali ne moreta počakati!«
8 Nato je sel farizejema in njunemu čednemu spremstvu obrnil hrbet in ni jima preostalo drugega, kakor da sta se podala v gostišče in tam počakala, dokler ne bosta poklicana.
9 Roklus pa se Mi je zahvalili, da sem ga obvaroval pred farizejema.
10 Nato Me je Simon Juda (**Peter**) vprašal: »Gospod in Mojster, še nekaj ur, pa bo poldne. Ali ne bi bilo dobro, da bi se odpravili malo na prosto? Če bomo samo čakali tukaj, se utegne spet zgoditi kaj neprijetnega. Zdi se mi, da bosta farizeja začela iskati predstojnika od gostišča do gostišča in če bosta prišla sem, to ne bo Zate, za predstojnika in tudi za nas nič dobrega. To pa ne pomeni, da Ti svetujem, temveč Te zgolj sprašujem za mnenje.«

11 **Jaz** sem odgovoril: »Prav zato bomo ostali tukaj, rad bi naredil konec nespodobnemu jemanju roparskih pristojbin, temelj tega pa sem postavil že danes zjutraj.
12 Farizeja sta med drugim prišla sem tudi zato, da bi pobrala delež od cestnih roparjev, saj so ti lahko počenjali svoje nečednosti zakonito prav zato, ker sta jih varovala tempelj in Herod.
13 Pravi razlog za prihod obeh farizejev pa ni bila ozdravitev njunih prileţnic in zlorabljenih dečkov, temveč prav izterjava njunega roparskega deleža; ko bi ga dobila, bi tudi takoj odpotovala, bolne pa pustila tukaj na zdravljenju. Z Roklusom želita skrivaj spregovoriti nekaj besed o tem, da bi bolne sprejel v brezplačno nego in še raje kakor da bi jih ozdravil, naj bi jih primerno poslal v ljubo večnost, saj bi ju lahko ti ljudje sčasoma v Jeruzalemu spravili na slab glas pri ljudstvu. Če bi bili pod zemljo, pa tempeljska duhovnika ne bi imela vzroka, da bi se jih bala in da bi jima povzročali skrbi. Če pa jima predstojnik kljub vsem ugodnostim, ki bi mu jih zagotovila, ne bi želel ustreči pri opravilu takšne satanske ljubezni do bližnjega, potem naj bi bolnike sicer ozdravil, nato pa ne poslal več v Jeruzalem, temveč kam drugam, morda v Egipt, Perzijo ali celo v Indijo.
14 Glejte, to načrtujeta in takoj ko bosta pripeljane bolnike spravila v zavetišče, bosta začela zavzeto iskati predstojnika in ga tukaj tudi našla, saj bosta kmalu in zlahka od enega tu ozdravljenih izvedela, kje je naš prijatelj Roklus.
15 In glejte, potem bo tudi prav tako; kajti ob tej priložnosti jima bo lahko predstojnik, kot mu bom položil v srce in usta, očital vse in konec bo umazanega cestnega razbojništva; bolniki, ki so tu pod oblastjo esenov, pa se bodo obrnili proti njima in razkrili ves tempelj in sicer še toliko bolj, ker bodo od predstojnika izvedeli, kakšne peklenske načrte sta imela tempeljska duhovnika z njimi.
16 Zato naj jima Roklus najprej prisluhne, kaj mu bosta predlagala, seveda v navzočnosti drugih tu navzočih esenskih bratov, ki mu bodo potem pri bolnikih zveste priče.
17 Ko bosta tempeljska duhovnika tako razkrita, bosta zelo ubogljiva in pripravljena dati še tako velik žrtveni dar, samo da ne bi končala pred rimskim sodnikom.
18 In prav dobro je, da vse poteka tako, kot sem že dolgo pred tem napovedal; kajti tako si bo Eseja zagotovila dolgotrajno varstvo pred predrznim preganjanjem templja in varen dostop z vseh strani.
19 Ko pa bosta prišla v to gostišče, bom že Jaz naznanil bratu Roklusu, kdaj naj se z drugimi brati odpravi k njima na dvorišče, ter zadevo uredi ustrezno in učinkovito. Do enih bo že vse urejeno in nato bomo lahko mirno pokosili in se odpravili na prosto, saj bosta tempeljska duhovnika ta kraj na moč naglo zapustila. Peter, ali zdaj razumeš, zakaj pred poldnevom ne morem na prosto, temveč moram ta čas prebiti tukaj v dvorani?«
20 **Peter** je odgovoril: »Zdaj to še predobro razumem. Hvala ti za pojasnilo.«
21 Šele nato je vstal **Roklus** - med Mojim javnim opisovanjem razlogov, zakaj sta tempeljska duhovnika prišla z bolniki v Esejo, je skoraj počil od jeze in hotel dati oba takoj zapreti - in skrajno razburjen dejal: »O Gospod in Mojster! Če bi imel v sebi le trohico Tvoje moči, tempeljska duhovnika ne bi tako zlahka odšla od tod! Kako zmoreš kot vsemogočni in pravični tako dolgo potrpežljivo

opazovati takšno nečedno početje teh najpristnejših hudičev v človeški podobi in jim pogosto še dopustiti, da uresničijo svoje satanske načrte?
22 Da se dopušča obstoj jeruzalemskega templja, ki je z vso svojo bedno duhovniško golaznijo vred že dolgo prava razbojniška jama, zahteva preveč potrpljenja. Ta sramota pa se čedalje bolj razkriva tudi ljudstvu in to se brez lastne krivde čedalje bolj odvrača od vere v enega edinega pravega Boga in se zateka k veliko bolj razumnim in boljšim poganom.
23 Toda Ti, o Gospod in Mojster, si skrajno moder in najbolje veš, zakaj kaj takega dopuščaš. Ko bosta prišla, pa mi prosim napolni srce s potrpljenjem, da bom lahko prenesel, kar mi bosta govorila.«
24 **Jaz** sem odgovoril: »Ne skrbi za to! Nazadnje boš z njima prav dobro opravil in ju morda celo pridobil za resnico in za življenjsko pomembno zadevo. Glej, tudi tukaj med Mojimi učenci je več spreobrnjenih farizejev, ki so zdaj zagovorniki prave resnice notranjega življenja, ni pa še tako dolgo, ko so Mi stregli po telesnem življenju, ker so Moje besede pričale proti njim.
25 Toda mera tempeljskih grozot bo kmalu polna in še preden bo minilo šestkrat deset let, bo komaj mogoče opaziti kraj, kjer sta stala Jeruzalem in tempelj. Moje potrpljenje je veliko in skoraj neomejeno, toda na vesoljnih telesih ni neskončno. Moja volja, ki je uničila svetove, ki so postali preveč zli, lahko uniči tudi mesta in ljudstva, ko je mera groze polna. Toda dovolj o tem. Zdaj pa se lahko z brati že odpraviš v preddverje, saj bo dvojica zelo kmalu tam.«
26 Ko je Roklus slišal Moje besede, je z drugimi brati vstal in takoj odšel v preddverje, gostilničar pa je s svojimi začel pripravljati dobro kosilo.

208. Roklus in tempeljska duhovnika

1 Roklusu pa ni bilo treba dolgo čakati, kajti ko sta farizeja, kot je bilo že omenjeno, od nekega ozdravljenega slišala, kje je predstojnik in kje opravlja svoje čudežno zdravljenje, sta bolnike, ki sta jih pripeljala s seboj, pustila v gostišču v gostilničarjevi oskrbi - za to sta mu dala tudi nekaj denarja -, in se v spremstvu ozdravljenega odpravila v naše gostišče, da bi govorila s predstojnikom predvsem zaradi tistega, kar se jima je za njun hudobni načrt zdelo najpomembnejše.
2 Ko sta vstopila v preddverje, jima je **predstojnik** takoj prišel naproti, ju pozdravil po tempeljski navadi in vprašal: »Ali iščeta predstojnika esenov? Tega vidita pred seboj v moji skromni in nepomembni osebi. Kaj želita od mene? Toda že vnaprej vama povem, da mi morata svoje prošnje povedati javno in brez zadržkov, sicer sta prišla k meni zaman.«
3 **Eden od farizejev** je rekel: »To tudi nameravava; toda o nečem bi se morala tudi na skrivaj, brez prič, pogovoriti s teboj, morda v sobi.«
4 **Roklus** je odgovoril: »Kar pri nas ni dovoljeno knezom, kraljem in cesarjem, tudi vama ni. Pri nas ni nič skritega, nobene siceršnje skrivnostnosti ni več, da nam ne bi kdo pozneje očital zahrbtnosti. Zato tudi vse bolnike zdravimo javno pred vsemi ljudmi in ne več v starem gradu, ki je večinoma prav zaradi vas prišel na slab glas. Če hočeta kaj od nas, potem to odkrito povejta tukaj. Kajti mi, eseni, smo skoraj kot eno-, kar ve in zna eden od nas, to ne sme ostati drugim prikrito. Zdaj vesta, kako je z nami, zato se odkrito pogovorita z nami ali pa se, ne da bi opravila svoje, vrnita tja, od koder sta prišla!

Povedati vam moram tudi to, da od nas ne smeta zahtevati ničesar, kar bi bilo kakor koli nepravično pred Bogom in ljudmi.«
5 **Farizej** je rekel: »Ste se pa povsem spremenili, še pred skoraj dvema letoma ste govorili povsem drugače in zanesljivo tudi ravnali drugače.«
6 **Roklus** je odgovoril: »Morda res; ker pa na tej Zemlji ni nič tako popolno, da ne bi potrebovalo še nadaljnjega in višjega izpopolnjevanja, tudi mi še zdaleč nismo bili tako popolni, da se ne bi mogli še veliko bolj spopolniti. Čeprav nam še precej manjka do končnega cilja popolnosti, smo se v zadnjih letih spopolnjevali, zato zdaj mislimo, hočemo, govorimo in ravnamo povsem drugače.
7 Prej smo zdravili bolnike z raznimi nekoristnimi praznimi obredi, ker so tako pač hoteli zaslepljeni ljudje, mračen razlog pa je bil v tem, da so bili številni bolniki - ki so pri nas iskali pomoč in jo tudi našli, zaradi svojih sebičnih, oblastnih in pohlepnih duhovnikov, ki so se izdajali za Božje služabnike in se dali nadvse častiti - obremenjeni z vsakovrstnim ceremonialnim praznoverjem.
8 In, ker nameravamo biti z ljudmi, ki so, pomembni ali nepomembni, naši bratje, vseskozi pošteni, nočemo več prenašati teh starih in zlih neumnosti, smo se trdno odločili, da bomo vsem ljudem v sončno jasni svetlobi razkrili njihove stare zablode; zato smo se povsem odmaknili od vsega, kar bi lahko le najmanj spominjalo na prazno lažnivo zahrbtnost in zato govorimo in ravnamo z vsakim brez kakršne koli skrivnostnosti in torej tudi z vami brez bojazni, strahu ali prizanesljivosti. Kajti vaš tempelj in vi, nam dobro znani najvišji duhovniki, ste za nas enakovredni vsem drugim ljudem.
9 In če vajine prošnje kakor koli nasprotujejo Božjim postavam, potem ste s svojim templjem vred in svojo visoko duhovščino v naših očeh še veliko niže od živali. Zdaj sem vam razločno in odkrito povedal, kaj menimo o tem in zakaj, in upamo, da boste dojeli, kako se morate vesti, da bi pri nas s svojim trudom dosegli kakršen koli svoj namen.«

209. Roklus razkrije namene farizejev

1 Ta Roklusov nagovor ni niti najmanj ustrezal temu, kar sta tempeljska duhovnika načrtovala in tako zdaj nista vedela, kako naj bi izrazila svoje zahteve.
2 Čez čas pa se je **eden od farizejev** domislil, da bi predstojnika z grožnjami prisilila k drugačnemu odnosu, zato se je ta farizej tudi oglasil in rekel s stisnjenimi zobmi: »Poslušaj, predstojnik, ki še preveč poudarjaš svojo resnico in poštenost! V svoji vnemi si pozabil, prvič, pred kom stojiš in govoriš in drugič, pravkar si javno hudo obtožil ne samo naju kot vrhovna tempeljska duhovnika, temveč kar ves tempelj in za to te lahko tudi kar najstrože kaznujemo! Če bi te zdaj hoteli preganjati, bi se tebi in vsem tvojim privržencem slabo godilo. Zato se pogovorimo brez prič na štiri oči in če boš storil, kar zahtevamo, ne bomo ničesar ukrenili glede tega, za kar bi bil lahko najstrože kaznovan.«
3 Ko je **Roldus** to slišal, se je močno razvnel, oba prestrelil s predirljivim pogledom in na ves glas ostro rekel: »Poslušajta, skrajno pretkana farizeja! Tako kot resnično živi Bog, ki ga dobro poznam, vidva pa ga še nista spoznala, in kot resnično tukaj stojim, govorim in živim, tako resnično ne bom storil tega, kar bi vidva med štirimi očmi zahtevala od mene naj storim, da bi se

prikrili vajini grehi. Pravita, da naj bi obrekoval vaju in tempelj in bi moral biti zato tudi najstrožje kaznovan. Kako zelo bi morala biti kaznovana šele vidva pred Bogom, templjem in ljudmi zaradi svojega vlačugarstva, zakonolomstva in zlorabe dečkov v templju?!
4 Svoje napol mrtve, posiljene vlačuge, služabnice in zaradi vas svojim možem nezveste žene in zlorabljene dečke sta pripeljala sem 'na zdravljenje' toda v resnici hočeta doseči nekaj povsem drugega. Vajini preštevilni grehi so vaju začeli v Jeruzalemu že zelo ogrožati in zdaj se zelo bojita, sicer ne Boga, v katerega nista nikoli verjela, temveč rimskih zakonov. Zato sta tudi prišla sem s tistimi, ki so zdaj slabo oskrbljeni v gostišču na velikem trgu in želita, zato da bi prikrili vajine čezmerne in številne grehe, da teh ljudi, ki so bolni in nesrečni zaradi vaju, tukaj ne bi ozdravili, temveč jih umorili in pokopali ali pa vsaj izgnali v kar se da oddaljene dežele med divje ljudi in živali; tako naj bi mi poskrbeli, da bi bili vajini grehi prikriti, za to pa bi nam prepustila del svojega deleža pri cestnih ropih, ki sta jih na skrivaj podpirala.
5 Rekla sta, da naj bi bil obrekoval vas in tempelj in da bi me zato lahko kaznovali. In kako je zdaj z vama? To, kar sem pravkar povedal, - ker sem od Boga dobil sposobnost, da vsakega človeka spregledam in mu preverim srce in obisti - lahko tudi dokažem s tisočerimi pričami pred Bogom in vsemi rednimi posvetnimi sodišči. In če bi storil to, kaj bi bilo z vama? Kot vodilna duhovnika sta me z grožnjami skušala prisiliti h gnusnemu dejanju. Toda kolo se je obrnilo in zdaj sta pod mojo oblastjo. Kaj bosta storila?«
6 **Oba**, na vso moč presenečena nad predstojnikovimi besedami, sta rekla: »Četudi bi nama lahko dokazal prvo, pa bi zelo težko dokazal, da sva bolnike pripeljala sem z zlim namenom. Če si skušal s staroegipčansko hiromantijo (napovedovanjem usode iz črt na dlani) in gotovo ne z Božjo pomočjo - ki jo tako častiš in niti ne pomisliš, da Bog nima nič skupnega s čarovnijami - pri naju odkriti slab namen, to pred sodiščem ne bi obveljalo. Kajti zgolj misel še zdaleč ni storjeno dejanje in ne bi bilo niti tedaj, četudi bi ti sama zaupala to, česar si naju obtožil. In tako zoper naju ne bi dosegel ničesar. Glede prve zadeve pa so skoraj vsi v templju takšni kakor midva in navsezadnje bi ti bilo to kar težko, čeprav kot Grk in napol pogan uživaš pri Rimljanih velik ugled; kajti tako velik in ugleden duhovniški zbor, kot je naš jeruzalemski, z vso njegovo močjo, ni tako lahko učinkovito napasti. Zato opusti grožnje in tudi midva jih bova, od tebe pa ne bova zahtevala, da zdraviš naše bolnike, saj so bolnišnice tudi še drugje.«
7 Po teh besedah je bilo videti, kot da bosta odšla, toda Roklus jima je rekel: »Priti sem je lahko, vrniti se od tod domov pa veliko težje. Iz tega kraja ne bosta odšla, dokler ne bosta izpolnila vsega, kar vama bomo ukazali v Jehovovem imenu. Sta pod našo oblastjo in težko se ji bosta uprla.
8 Bolniki bodo ozdravljeni tukaj in vidva bosta s svojim premoženjem poskrbela za njihovo nadaljnjo oskrbo. Kje pa bodo ozdravljeni našli dobro in varno bivanje, je moja skrb.
9 Cestni ropi, ki sta jih podpirala, bodo povsem prenehali in vse naropano blago bo prineseno v ta kraj in vrnjeno številnim tukajšnjim prebivalcem. Kajti zapisano je: 'Ne kradi in ne poželi si premoženja bližnjega!'
10 Ali nista najhujša skrunilca Boga, če pravita, da sta predvsem Božja služabnika, da Bog usliši le vajine prošnje in vama je dal moč, da človeškim dušam odpirata vrata nebeškega kraljestva? Nikoli pa nista verjela v Boga in

Mu v srcu izkazala prave časti; prav najhuje sta preganjala vsakega, ki ga je Bog prebudil in prežel s Svojim duhom, in je ta tako postal nujna priča proti vama.
11 Jaz sam sem se odpravil v majhno puščavo ob Jordanu in tam poslušal spokorniškega pridigarja Janeza ter vsako njegovo besedo prepoznal kot še kako resnično in sem se tudi spreobrnil. Tudi vi ste ga poslušali, vendar vas je potem prevzelo sovraštvo in Janez je postal žrtev vašega umazanega nenasitnega maščevanja. Zdaj pa je prišel veliki obljubljeni Mesija, poln največje modrosti, božanske moči in oblasti; to kaže tudi s Svojimi besedami in dejanji, in zdaj skušate umoriti še Njega. Kakšnega duha otroci ste torej?
12 Ljudem pridigate Mojzesove zapovedi, sami pa ne upoštevate niti ene, in zagrešite prav vse grehe, ki vam jih hudič, vaš resnični oče, položi v vaše hudobno srce. Ves čas lažete pred Bogom in drugimi ljudmi: goljufate, lažno prisegate, kradete, ropate, morite in ubijate in to lahko kristalno jasno dokažem pred Bogom in vsakim posvetnim sodiščem z desettisočkrat tisoč pričami in potem si še drznete grajati kot skrunilca Boga in preganjati tistega, ki ga je prebudil Božji duh in zato priča proti vam - in vas še hoče rešiti pred večnim uničenjem?!
13 Povejta in presodita, ali so tudi prebivalci Sodome zagrešili toliko zla kakor vidva - pa jih je Bog kljub temu z ognjem iz nebes zbrisal z obličja Zemlje. Kako naj sodi vama?
14 Iz tega bosta spoznala, da mi, eseni, še predobro poznamo črne tempeljske duhovnike in tudi vemo, kako dobro in pošteno mislite z nami, ko grozite ubogemu judu z izobčenjem, če išče pri nas pomoč in jo tudi najde; vi sami pa ne glede na to prihajate k nam, kadar vam gre slabo in potrebujete pomoč. Ali se ubogemu judu ne sme goditi dobro tako kot vam? O vi hudobni prevaranti in hinavci, kačja zalega in gadje! Če se ne boste temeljito izboljšali, boste še toliko bolj prekleti in pogubljeni. Zdaj veste, kaj morate vsaj tukaj storiti!
15 Če ne bosta izpolnila mojih zahtev, ki so upravičene pred Bogom in vsemi ljudmi, vaju bom z močjo, ki mi jo je podelil Bog, začel tako prevzgajati, da bi celo hudiči zbežali! Ali sta me razumela?«
16 Razkačena **farizeja** sta odgovorila: »O da, prijatelj, to že; kolikor je le mogoče bova zdaj ustregla tvojim zahtevam, ne veva pa, kaj bo pozneje storil tempelj zaradi krivice, ki nama je tu prizadejana. Kajti velikemu zboru bova prenesla vse, kar se nama je zgodilo tu in tudi - to sva ugotovila šele zdaj -, da sta Janez Ostropridigar in zdaj prav posebno znani Nazarenec, iz vaših vrst.
17 Pripravljena sva storiti vse, kar zahtevaš in čas je, da začnemo ukrepati takoj, da bi se midva lahko še danes vrnila domov. Pojdimo v gostišče, kjer so naši bolniki, tam lahko vse hitro uredimo.«
18 Predstojnik **Roklus** je odvrnil: »Dobro, tako je tudi meni prav, kar pojdimo tja!«

210. Roklus ozdravi bolne

1 Po teh besedah so se vsi odpravili v gostišče na velikem trgu.
2 Ko so prišli v dvorano, kjer je še zmeraj vztrajala precejšnja množica bolnikov in tudi vodje tolovajev, da bi ti s farizejema opravili obračun, se je Roklus najprej obrnil k bolnikom: »Sem glavar tega mesta in Bog mi je podelil čudežno moč, da lahko pomagam vam vsem tako, kot sem danes že pomagal številnim

bolnikom - kako, pa ste že zvedeli. Brez zadrege mi povejte, kaj je poglavitni vzrok, da ste zboleli?«
3 Ko so **dečki** to slišali, so odgovorili: »Gospod, če se nam ne bo treba vrniti v Jeruzalem in nas boš zavaroval, smo pripravljeni povedati vse; toda če moramo nazaj v Jeruzalem, potem bi že naša najmanjša izjava pomenila za nas smrtno obsodbo.«
4 **Roklus** je rekel: »Nikomur se ni treba bati, bojijo naj se le tisti, ki so vam grozili; za vas bom poskrbel osebno. Zato spregovorite kar brez strahu in zadrege!«
5 Nato so **dečki** začeli odkrito pripovedovati, kakšne sramotne stvari so tempeljski duhovniki počenjali z njimi in še z mnogimi njim podobnimi in da jih je zaradi tega veliko tudi izgubilo življenje in bodo še umirali.
6 **Roklus** se je znova oglasil: »Tako! Prav pohvalne' stvari slišimo o Jehovovem templju in Njegovih služabnikih! Je že dobro, ljubi nesrečni otroci, pomagali vam bomo. Zdaj pa spregovorite še ve, dekleta in žene!«
7 Tudi te so najprej zaprosile za varstvo, ker so se tudi one, tako kakor dečki, čutile ogrožene.
8 In **Roklus** je spet rekel: »Kar sem obljubil dečkom, velja tudi za vas in zato kar svobodno in odkrito spregovorite!«
9 Nato so spregovorile tudi one in ob njihovem pripovedovanju so se celo nekaterim navzočim tolovajem naježili lasje, zlasti ko so nekatera dekleta in žene razprle oblačila in pokazale grozljive poškodbe in pohabe na svojih telesih, ki jim jih je prizadejala nebrzdana pohota tempeljskih duhovnikov.
10 Ko se je **Roklus** o vsem temeljito prepričal, predvsem na podlagi izjav prič, je skrajno razburjen pogledal oba farizeja in njihove zveste služabnike, ki so bili prav tako navzoči in dejal: »Ne, česa takega še ni bilo od začetka sveta! In pri takšnem vedenju in ravnanju v templju mi vidva še očitata, da obrekujem tempelj, ki bi ga lahko, tako kot sem ga zdaj spoznal, povsem upravičeno imenoval razbojniška in morilska jama! O obžalovanja vredni! Kateri hudič vaju je spočel, postavil in celo posvetil za Jehovova duhovnika! Že zdaj vam lahko zagotovim, da bo o vsem tem izvedel tudi cesar. Kaj pa bo potem storil on, bosta morda izvedela že kmalu. Toda z vama se bom bolj malo pogovarjal.«
11 Nato se je **Roklus** obrnil k bolnikom in rekel: »V imenu Jehove, ki je zdaj v osebi Jezusa iz Nazareta prišel k nam, ljudem - hudobni in slepi farizeji pa ga sovražijo in preganjajo, ker pričuje proti njim -, in ki mi je tudi podelil moč, da lahko vse bolnike ozdravim le s svojo vero in voljo, širim roke nad vami in pravim: Bodite ozdravljeni!«
12 Po tem klicu so bili vsi v trenutku ozdravljeni tako povsem, da na njihovih telesih ni bilo niti sledu pohab več in vsi, ki so to videli, celo **vodje tolovajev**, so glasno in iskreno rekli: »To zmore samo Božja moč in ne človek. Zato hvala, čast in slava samo Njemu in največja hvala za to, da je tempelj razkril pred nami in zdaj vemo, kaj naj si o njem mislimo.«
13 Tudi ozdravljeni so se zahvaljevali s solzami v očeh in se obrnili proč od srditih farizejev.
14 Nato je **Roklus** rekel farizejema: »To je bilo storjeno v imenu Gospoda, zdaj pa se posvetimo drugim stvarem.«
15 **Farizeja** sta dobro vedela, kaj bo še Roklus zahteval od njiju, zato sta rekla: »Kar določi vsoto, za katero meniš, da je nujna za oskrbo vseh teh dvajsetih oseb in ti jo bova tu tudi izplačala. Kar pa zadeva cestno pristojbino, pa si ti

sam gospodar in se lahko o tem pogovoriš z navzočimi možmi. Midva se v prihodnje temu za vse čase odpovedujeva, saj sva tudi midva začela spoznavati svoje grehe in si bova vsestransko prizadevala, da se za to spokoriva.
16 Ko bova prišla domov, se bova najprej skušala oddaljiti od templja; kajti odslej, ko sva na svoje oči videla delovati Božjo moč in sva od tebe, modrega moža, resnično izpolnjenega z Jehovovim duhom, slišala najostrejše svarilne besede, se je v naju prebudila luč vere in bova ostanek svojega življenja preživela drugače kakor doslej. Gospod Bog naj nama odpusti številne grehe, ki jih ne moreva več izbrisati. Kar določi preživnino za ozdravljene in takoj ti jo bova izročila.«
17 **Roklus** je rekel: »Pri sebi imata osemsto funtov zlata in dva tisoč funtov srebra. Za pot domov bosta potrebovala komaj stotino vajinega srebra, zato dajta osemsto funtov zlata in še tisoč funtov srebra za oskrbo teh, recimo, enaindvajsetih oseb, da bosta pred Bogom poplačala vsaj nekaj svojih zlorab nad njimi. Če pa želita dati več, vama bo to v Božjih očeh samo koristilo.«
18 **Oba** sta rekla: »S sto funti bova prišla domov in zato k tisoč funtom srebra dodajava še devetsto. In če bodo ti tako čudežno ozdravljeni ljudje potrebovali pozneje še kaj, jim bova to priskrbela iz Jeruzalema.«
19 **Roklus** je rekel: »Tega ne bodo potrebovali, vendar morata veliko poravnati doma. Vsota, ki jo bosta pustila tukaj, več kot zadošča za oskrbo teh ljudi, vendar pa bom tudi poskrbel, da si bodo sami zaslužili za preživetje v potu svojega obraza; kajti za vsakega človeka je koristnejše, da si zasluži za preživetje z delom, kakor da je zgolj z bogastvom v brezdelju v breme svojim bližnjim.«
20 S tem so se strinjali tudi ozdravljeni in farizeja sta se z Roklusom podala v stransko sobo, v kateri sta hranila zlato in srebro, ter mu izročila omenjeno vsoto; zase sta obdržala le sto funtov.
21 Nato so spet prišli v dvorano in farizeja sta ozdravljene in tudi Roklusa prosila odpuščanja.
22 Nato je **Roklus** dejal: »Bogu ugaja, če odpustimo svojim sovražnikom tudi tedaj, ko ti svoje krivice ne vidijo in je nočejo popraviti; in toliko bolj smo to po Božji volji dolžni storiti tistim sovražnikom, ki krivico, ki so nam jo storili, res obžalujejo in se trdno odločijo, da jo bodo po svojih možnostih tudi popravili. Zato vama tudi vsi mi odpuščamo; toda tudi na drugih krajih se ozrita naokoli in popravita vsako krivico, ki sta jo storila komur koli in Gospod Bog vama bo izkazal milost tudi tam, kjer storjenih velikih grehov ni več mogoče popraviti, ker tistih ljudi ni več med živimi.«
23 Oba sta obljubila, da bosta storila vse, kar bo mogoče, pobrala svoje reči in se s služabniki takoj podala domov.

211. Roklus in roparji

1 Nato se je Roklus posvetil vodjem roparjev, ki so bili še navzoči in jim svetoval, kaj naj počno v prihodnje, da bi se ognili Božji jezi. In tudi ti so bili takoj pripravljeni storiti vse, kar bi zahteval kot glavar mesta, če le ne bi bilo kaj nemogočega.
2 **Roklus** je nato rekel: »Zlasti v zadnjih šestih tednih ste na vseh dostopih k nam z nepravičnimi pristojbinami pridobili velik plen in pri tem le malokdaj prizanesli revežem. Večina teh je še zmeraj tukaj. Pojdite in vrnite vsem,

bogatim in revnim, odvzeto pristojbino, v prihodnje pa je ne jemljite več od nikogar in grehi vam bodo odpuščeni!«
3 **Eden izmed roparjev** je dejal: »Glavar tega mesta! Storili bomo tako, kot si nam zdaj svetoval; toda to pohujšljivo početje uganjamo že več kot trideset let. Z njim smo si pridobili veliko bogastvo, ki ga niti pri najboljši volji ne moremo več vrniti upravičenim lastnikom, saj niti ne vemo, kje so in ali sploh še živijo. Kaj naj storimo, da bo zadoščeno pravici?«
4 **Roklus** je odgovoril: »Večino ste odvzeli bogatim, ki prebivajo v daljnih deželah in imajo več kot dovolj zemeljskih dobrin. S tem starim bogastvom ravnajte pametno in glejte nanj kot na premoženje revežev, ki pogosto prihajajo sem po pomoč; tem pomagajte po potrebi in Gospod nebes in Zemlje vam bo odpustil vaše dolge!
5 Postavite gostišča za reveže, ki morajo prepogosto po več tednov prebivati na prostem, in tako si boste z nepravičnim bogastvom v nebesih pridobivali prijatelje. Če ste vse to razumeli, se odpravite in se lotite dela!«
6 Ko je Roklus to povedal, so se mu vsi zahvalili za povedano. Vodje roparjev so odšli, še isti dan prinesli zahtevano in to pravično porazdeljeno vrnili lastnikom.
7 Ko pa so vodje roparjev odšli iz dvorane, da bi dokončali potrebno delo, se je **Roklus** obrnil k njemu znanemu, a zmeraj poštenemu in vrlemu gostilničarju, in rekel: »Ozdravljeni bodo ostali v tvoji oskrbi. Skrbi za to, da bodo zmeraj imeli dovolj dela primerno svojim močem. Z zlatom in srebrom, namenjenim njim, pa ravnaj modro in pravično in kar ti pripada, poravnaj iz obresti. Sčasoma bomo že ugotovili, kaj bomo s tem. Poskrbljeno naj bo tudi za poučevanje mladine.
8 Če boš ti kot pošteni Jud to opravljal tako, kot to delajo Samaritani iz ljubezni do našega enega, edinega pravega Boga in tudi iz ljubezni do ljudi, si boš iz Božje ljubezni pridobil veliko milost. Kar pa boš počel, delaj zelo ljubeče. Kajti kar dobrodelnež opravi ljubeče, je dvakrat toliko vredno in Bog ga bo za njegovo delo že tukaj desetkratno poplačal, onstran pa stokratno. Ker je zdaj v Gospodovem imenu in po Njegovi volji vsa ta pomembna zadeva urejena in bo že kmalu poldne, se bom z brati odpravil v gostišče, ki ga dobro poznaš; tam čaka naš Gospod in Mojster. Kdor potrebuje Njegovo pomoč, naj se poda tja!«
9 Nato je **gostilničar** vprašal: »Prijatelj, je morda to veliki prerok iz Galileje, ki si ga omenil prej pred farizeji, ob polaganju rok nad bolnimi in v čigar imenu si jih tudi ozdravil?«
10 **Roklus** je odgovoril: »Da, prijatelj, prav On je tisti! Ampak pazi, On ni prerok, temveč je to, kar sem povedal o Njem, namreč - Gospod sam in to mi lahko ti in tudi vsi ozdravljeni verjamete!«
11 **Gostilničar** je rekel: »O prijatelj, Tega bi tudi jaz rad videl in slišal, kajti o Njem sem od številnih tujcev, Judov in poganov vseh vrst in družb, ki so potovali mimo, slišal prav neverjetne reči. Pogani ga imajo za Boga, le Judje pravijo, da je zgolj velik prerok. O prijatelj! Tega pa bi rad videl in slišal, kot sem že rekel, če mi bo to dovoljeno!«
12 **Roklus** je odgovoril: »Ne samo ti, vsak lahko pride k Njemu, ozdravljeni pa so se Mu celo več kot dolžni osebno zahvaliti; kajti ne jaz, temveč samo On jih je ozdravil s Svojo vsemogočno sveto voljo. Toda počakajte še nekaj ur, potem pa boste lahko prišli vsi!«

13 Oglasili so se **vsi ozdravljeni**: »O ti prijatelj Najvišjega, kako naj pridemo k Njemu mi, grešniki in zremo v Njegovo najsvetejše obličje? Takšne milosti ne bomo nikoli vredni!«
14 **Roklus**, ki ga je ponižnost ozdravljenih zelo ganila, je rekel: »Če vam On ne bi odpustil vaših grehov, za katere so krivi predvsem tempeljski duhovniki, vas tudi ne bi ozdravil; ker pa vas je ozdravil, vam je tudi zanesljivo odpustil grehe in zato ste še toliko bolj zavezani, da se po omenjenem času v vsej ljubezni odpravite k Njemu in se zahvalite samo Njemu.«
15 Po teh Roklusovih besedah so se vsi opogumili in obljubili, da bodo prišli in storili, kar jim je svetoval.
16 Nato je Roklus gostilničarja še enkrat spomnil na oskrbo ozdravljenih, potem pa z brati zapustil dvorano in se naglo podal k Meni.

212. Gospodov čudež v jedilnici

1 Vsi smo še sedeli za mizo in ko nas je Roklus z brati tako našel, je bil zelo vesel, vendar je mislil, da sem, medtem ko se je on ukvarjal s farizeji, gotovo povedal marsikaj razsvetljujočega in življenjskega.
2 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj in celo brat! Naj ti zaradi tega ne bo žal, kajti Svojim učencem sem povedal le tisto, o čemer si se po Moji volji pogovarjal s farizeji, bolniki in nekaterimi vodji, na koncu pa še z gostilničarjem in ozdravljenimi. Bil si Moje marljivo orodje proti Mojim nasprotnikom. In ker si Mi bil zvest v malem, ti bom zaupal tudi veliko.
3 Toda zdaj z brati znova sedi k Meni, kajti prinesli bodo kosilo, ki sem ga naročil iz Svoje večno polne shrambe in tudi vino je iz Moje kleti. Kajti tako kot sem Jaz, Gospod, v tebi in tvojih bratih našel pridne delavce za Svoja polja in vinograde, naj vas tudi kar se da dobro pogostim na ta dan in v tem času.«
4 Ob teh besedah je prišel v jedilnico **gostilničar** in Mi nekoliko v zadregi dejal: »Gospod in Mojster, ko sem Te prej vprašal, kakšno kosilo naj Ti pripravim, si milostno odgovoril, naj za to kosilo ne skrbim, kajti tokrat boš zanj poskrbel sam. Toda Nate smo v kuhinji zaman čakali več kot uro in za te mize nismo pripravili ničesar. Zdaj pa bi bil že čas, da bi jedi prišle na mize, vendar ni še nič pripravljenega. Kaj naj storim?«
5 **Jaz** sem rekel: »O prijatelj, po nepotrebnem si zaskrbljen! Ali misliš, da potrebujem Jaz, tako kot ljudje, polno shrambo, kuharja in klet, bogato založeno z vinskimi mehovi? Glej, zdaj sem med prijatelji, prepoznali so Me že, in delovali v Mojem imenu in delali velika znamenja z močjo Moje besede in svoje vere Vame, zdaj pa želim tudi Jaz narediti čudež zanje. V kuhinji res ni nič pripravljenega za nas - toda poglej zdaj mize!«
6 Ko sem to izgovoril, so bile vse posode, ki so ostale na mizah še od zajtrka, napolnjene z najboljšimi jedmi - najplemenitejšimi ribami, okusno pripravljeno teletino in jagnjetino, različnimi sladkimi sadeži in najboljšim kruhom; in tudi vse kupe so bile polne najboljšega vina, ki je krepilo srce in drobovje.
7 Ko je **gostilničar** to videl, se je s pestmi začel biti po prsih in rekel: »O Gospod in Mojster! Kdor to vidi in še ne verjame, da v Tebi v polnosti prebiva Božji duh in Njegova moč, sila in oblast, mora biti tisočkrat slep v duši in razumu!
8 Sicer je vse en sam čudež, ki izhaja iz Tvoje moči in modrosti in nebo in Zemlja sta polna samo Tvojih del, ki pa jih ne dojemamo kot čudeže, ker smo

se že od rojstva navadili na njihovo začasno nastajanje, obstajanje in minevanje. Toda tako nenadni nastanek jedi, ki jih sicer pripravlja samo človeška roka in tudi vino iz čistega niča, pa je povsem nekaj drugega.
9 Ko drevo postopno zraste iz semena, postane veliko in močno in začne roditi sadove, človek pri tem opazuje vsakovrstna sredstva kot vnaprejšnji pogoj za iz njih samih porajajoče se delovanje. Toda kje so tukaj ta sredstva? Nobenega drevesa ni, na katerem bi rasli ti različni sadeži in dozorevali v sončni luči in toploti! Na kateri njivi je pognala pšenica za ta čudoviti kruh? V kateri vodi so ujeli te ribe, kje so bila zaklana jagnjeta in kje tele, na čigavem ognju so bili pripravljeni in v čigavi kleti je zorelo to vino?
10 Vse je v trenutku nastalo zgolj iz neskončne moči Tvoje volje! In prav to me skrajno preseneča in sicer zato, ker po mojih izkušnjah Ti zagotovo kot Prastvarnik vseh stvari v nebesih in na Zemlji dopustiš, da vse nastaja samo v postopnem nespremenljivem redu in eno izhaja iz drugega; tukaj pa se je v trenutku iz prvotnega niča pojavilo vse to obilje, ki ga zdaj vidimo na mizi pred presenečenimi očmi in srci! O Gospod in Mojster v Svojem duhu že od vekomaj, ali ne bi mogel priklicati v bivanje tudi vsega sveta in na njem tudi vsega drugega, saj bi to ljudem prihranilo delo in trud in prav veliko skrbi?«
11 **Jaz** sem odgovoril: »O da, prijatelj, gotovo bi to lahko storil, če bi bilo človeku v prid, da bi povsem zapadel lenobi in se nato kmalu pogreznil v materijo in njeno sodbo! Če pa hočem, da človek v svo¬jem preskusnem svobodnem posvetnem življenju in z vsakovrstno dejavnostjo čedalje bolj nabira izkušnje in vpogled ter se nauči spoznavati sebe in Boga, mora svet in vse v njem in na njem nastajati in obstajati tako, kakor pač nastaja in obstaja.
12 Glej, v tem je na kratko povedano razlog, zakaj dopuščam, da na materialnih svetovih vse postopno nastaja in nato spet mineva; kajti materialni svetovi z vsem, kar je v njih, na njih in nad njimi, niso ustvarjeni, da bi obstajali večno, temveč so večne edinole duše ljudi, ki se dvigajo iz sodbe materije in se v človeku krepijo za neminljivo, večno življenje in se tako okrepijo tudi v Mojem duhu in vsej ljubezni do Mene.
13 Če pa sem tukaj med Svojimi, duhovno in skoraj že povsem izpopolnjenimi učenci in prijatelj naredil majhno izjemo v Svojem pravečnem redu, zato ne bo nobena duša zapadla v njej škodljivo lenobnost in trajno nedelovanje; s tem sem vam samo pokazal, da Bog zmore vse.
14 Zdaj pa se tudi ti pridruži nam, jej in pij. Po jedi bomo že našli čas za pogovor.«
15 Nato je gostilničar sedel za našo mizo, pošteno jedel in pil in kar ni mogel dovolj prehvaliti okusnosti jedi - in to so počeli tudi drugi.

213. Gostilničarjeva žena

1 Kmalu je prišla v jedilnico tudi gostilničarjeva žena, da bi predolgo odsotnega moža povprašala, kaj naj bi po Mojem naročilu pripravili za kosilo in ali bom glede tega tudi Jaz kaj čudežno uredil v kuhinji.
2 Ko pa je opazila, da vsi sedimo za mizo, bogato obloženo z jedmi in pijačo, je plosknila z rokami nad glavo in zaklicala (**žena**): »Za voljo Mojzesa, katerega dan danes slavimo, kaj pa je to?! Od kod so se vzele te jedi in to vino?«

3 **Gostilničar** je odgovoril: »Zaman sprašuješ. Četudi bi ti to povedali, tega ne bi mogla dojeti; kdaj pozneje boš tudi sama ugotovila, od kod so te jedi. Zdaj pa raje v kuhinji poskrbi, da bodo gostje v drugih sobah ustrezno postreženi!«
4 Nato se je žena vrnila v kuhinjo in opravila svojo nalogo; toda iz glave nikakor ni mogla pregnati vprašanja, od kod so prišle jedi, zato je med hišno služinčadjo začela poizvedovati, kdo, kako, kdaj in od kod bi jih lahko priskrbel. Ko pa so ji vsi najiskreneje zagotovili, da tega ne vedo, ji radovednost ni dala miru in se je znova napotila k nam, da bi se pri Mojih učencih pozanimala, kaj se je dogajalo z jedmi.
5 **Neki esen** je rekel ženski: »Če ne bi bila tako zaslepljena, bi lahko opazila, kakšni čudeži so se že zgodili v tej hiši in zunaj nje zgolj po volji večno velikega Gospoda in Mojstra in tako so nastale tudi te jedi. Ustvarjene so bile v najvišjih nebesih. Stopi sem, pokusi jih in kot dobra kuharica povej, kako ti tekne ta nebeška hrana!«
6 Ženska je nekoliko v zadregi stopila k esenu, okušala jedi, kruh in vino ter priznala, da v življenju še ni jedla kaj tako zelo okusnega. Zdaj se je tudi sama prepričala, da jedi niso mogle biti pripravljene v nobeni zemeljski kuhinji.
7 **Esen** pa je pokazal Name in dejal: »Glej, tam sedi večno veliki mojster jedi, ki je v trenutku čudežno priskrbel to čudovito kosilo, ki ni pripravljeno po človeško, temveč je ustvarjeno prav tako, kot je bila ustvarjena hrana za vsa bitja na Zemlji! Za zdaj veš dovolj, veruj in zveličana boš. Ta hiša je doživela velik blagoslov in tudi ves kraj, za to pa se kar ne moremo Bogu dovolj zahvaliti in Ga dovolj častiti. Zdaj pa se lahko znova vrneš k delu, toda o tem, kar si doživela tu, ne pripoveduj nikomur, kajti tako želi Gospod in Mojster.«
8 Nato je ženska stopila k Meni, se Mi zahvalila za vse, kar je zaužila, potem pa se vrnila v kuhinjo.
9 **Jaz** pa sem rekel vsem: »Vse od začetka ni bila namreč nobena ženska poklicana za prerokinjo ljudem; toda če je pobožnega srca, izpolnjuje zapovedi in svoje otroke modro vzgaja v pravem strahu do Boga in v ljubezni, je enaka preroku in tudi v njenem srcu prebiva Božji duh.
10 Zato v prihodnje, ko boste pridigali Mojo besedo, ne izključujte žensk, kot se je to pogosto dogajalo doslej, ne prikrajšujte jih za ničesar, kar vam je bilo razodeto iz Božjega kraljestva; kajti to, kar učijo ženske kot matere in prve vzgojiteljice otrok, je trajnejše in več vredno kakor pouk vseh posvetnih visokih šol.
11 Če je ženska modra, bodo modri tudi njeni otroci; če pa je neumna in neizobražena, potem bodo tudi njeni otroci le težko postali preroki. Velja pregovor, da jabolko ne pade daleč od drevesa.
12 Prav je, da je ženska dobra in pridna gospodinja in da tudi svoje otroke izobrazi in uri v gospodinjstvu; toda še boljše je, če izpolnjena z duhom resnice iz Boga z istim duhom napolni tudi srca svojih otrok. Takšnim otrokom bo lahko in učinkovito pridigati Moj evangelij. Temu namenite v prihodnje veliko pozornost.«
13 **Roklus**, drugi eseni in gostilničar so se Mi zahvalili za ta poduk in Roklus je še posebej poudaril: »Da, Gospod in Mojster, glede tega smo mi in še zlasti jeruzalemski Judje zelo grešili, ker nismo namenjali dovolj pozornosti pravi vzgoji srca in razuma žensk in prav to je poglavitni razlog, da je zatemnila čista vera v enega Boga in ljudje propadajo. Zato bodo odslej tudi ženske tako kakor moški deležne duhovne izobrazbe.«

14 **Jaz** sem rekel: »Storite tako in kmalu bo med ljudmi svetleje. Če pa kdaj pozneje ne bodo upoštevali tega Mojega vam zdaj danega nasveta in bodo ženske znova postale posvetne in ošabne, bo zavladala spet stara temačnost, vera bo ugasnila in ljubezen se bo ohladila; znova bodo ljudje potrti in to tako zelo, kakor nikoli doslej. Kajti zdaj je z Menoj vzšla vsem ljudem najsvetlejša luč. Če bo luna potemnela, bo tudi noč na Zemlji temnejša, na koncu pa bo kljub temu znosnejše, kakor če bi opoldne potemnelo sonce. Dobro premislite o tej prispodobi.«
15 **Moji učenci** so se oglasili: »Gospod in Mojster, te prispodobe ne razumemo. Kaj pomeni luna in kaj sonce? Kako naj si to razlagamo?«
16 **Jaz** sem rekel; »Kako dolgo bom moral še prebivati med vami, dokler ne boste razumnejši? Kar zadeva človekov duhovni razvoj, je čas po Adamu po zaslugi številnih prerokov na poti do razodetja podoben svetlobi lune. Svetloba lune se spreminja, nekaj časa lune celo ne vidimo, potem pa narašča, dokler ne postane polna. Tako je bilo tudi s spoznavanjem Boga do današnjega časa. To se je pri različnih ljudstvih zaradi besed in znamenj prerokov krepilo do polne svetlobe. Preroki so bili podobni svetlobi polne lune, vendar pa Luna nima lastne svetlobe, temveč jo dobi od Sonca; tako so si svetlobo tudi vsi preroki vseh časov izposojali samo od Boga, ki je sonce angelov in duhov in z njo osvetljevali ljudi.
17 Ob prerokih in za njimi pa so se pojavili tudi drugi učitelji, marsikaj dodajali in po svoje razlagali in tako čedalje bolj zatemnjevali prvotni nauk, dokler ga niso povsem zatemnili. Zato so si morali ljudje v svoji noči pomagati z bledim sijem zvezd, dokler med njimi spet ni bil obujen kakšen prerok. Ta potemnela duhovna noč pa ni na čud ljudi vplivala tako zelo turobno, ker njihova vera v enega Boga, podobna siju številnih zvezd, nikoli ni povsem ugasnila.
18 Z Menoj pa je zdaj ljudem vstalo sonce vsega nebesja. Njegova svetloba pa ni izposojena, temveč njegova lastna, najvišja najmočnejša svetloba, ki se niti ne krepi niti ne pojema. Kdor Me je spoznal, Me ne more spoznati enkrat bolj, drugič manj. Prav mogoče pa je, da v človeku ta svetla luč zaradi njegove posvetnosti in ošabnosti ugasne in potem je z njim tako, kot bi bilo z Zemljo, če bi Sonce na nebu, ki vse osvetljuje in ogreva, nenadoma izginilo. Potem sij zvezd ne bi mogel več potolažiti človeka, ker bi brez Sonca na Zemlji zaradi mraza vse zmrznilo in umrlo.
19 Ko bo odslej vera Vame kot Moja življenjska luč v človeku ugašala, se bo povsem ohladila tudi ljubezen kot življenjska toplota in potem bo to povzročilo tolikšno potrtost med ljudmi, da bodo neprimerno bolj nesrečni kakor pohojeni črv, ki gomazi in se zvija v prahu. In številni bodo glasno klicali: 'Kako srečne so živali v primerjavi z nami, ljudmi! Živijo in ne poznajo smrti; mi pa moramo živeti ob zavedanju smrti in grozi pred njo.'
20 Glejte, tako se kaže velika potrtost ljudi, če jih zapustita svetloba in ljubezen. Zato si prizadevajte, da se bodo ljudje obdržali v svetlobi, kajti potem bodo ostali tudi v ljubezni, in smrti ne bodo videli, čutili in okusili! Ali ste to dobro razumeli?«
21 **Vsi** so rekli: »Da, Gospod in Mojster, kljub temu pa je žalostno, da je to mogoče.«

22 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor - vendar zaradi tega ne morem človeku odvzeti svobodne volje, saj brez nje ne bi bil človek. Toda o tem nič več! Zdaj nekaj pojejmo in popijmo ter si okrepimo ude, potem pa znova na delo!«
23 Nato smo dobro razpoloženi jedli in pili in še marsikaj je bilo rečeno o okusnih jedeh, kruhu in vinu.

214. Največji Gospodov čudež: Njegova beseda

1 Ko smo poobedovali in vstali od mize, je gostilničar vprašal nekega učenca, ali sem takšen čudež že velikokrat naredil.
2 Vprašani **učenec** je odgovoril: »Pogosto je bilo tako tudi pod vedrim nebom nahranjeno na tisoče ljudi naenkrat! Velikokrat, če ni bilo vina in je bila na voljo le voda in še to ne najbolj čista, jo je Gospod le s Svojo voljo zase in številne druge spremenil v najboljše vino, prav tako, kot je s Svojo besedo in Svojim naukom spremenil našo staro, postano in kalno vodo vere v najboljše živo vino. Resnično, Gospod je v teh dveh letih in pol povsod naredil toliko velikih čudežev, da jih je komaj mogoče prešteti in opisati v knjigah! Največji in večno živi čudež pa je Njegova beseda; kdor se ravna po njej, bo v sebi imel večno življenje.
3 Znamenja, ki jih Gospod zdaj dela, pa samo pričajo, da je prav On Gospod. V prihodnje pa o Njegovi božanskosti ne bodo več pričevala znamenja, ki jih je delal, temveč bo o tem pričeval Njegov nauk v srcih ljudi, ki bodo živeli in ravnali po njem; kajti ta bo v ljudeh najbolj osrečujoče znamenje pravega in sebe jasno zavedajočega se življenja - to pa je več, kot če bi Gospod pred nami naredil še toliko velikih čudežev, o katerih bi lahko mi in naši zanamci sicer pripovedovali potomcem, vendar bi nam ti le napol verjeli ali pa velikokrat sploh ne. In tako bi zdajšnji čudeži le malo pomagali potomcem krepiti njihovo vero, veliko bolj pa bo to omogočil nauk, ki se bo prenesel nanje kakor sama po sebi najsvetlejša in nesporna resnica.
4 Prijatelj, nihče med nami ne dvomi, da smo zdaj res tukaj in da Gospod pred našimi očmi dela velika znamenja; toda v komaj sto letih bo vse to zgolj zgodovina in številni bodo večinoma dvomili o vsem, kar sodi vanjo in ne bodo verjeli.
5 Toda čista resnica, da je dva in dva štiri, se bo do konca časov nedvomno ohranila in tako se bo ohranil tudi nauk iz Božjih Gospodovih ust, po katerem naj vsak spozna Gospoda, veruje edino Vanj ter Njega in bližnjega ljubi nadvse, kakor samega sebe; to naj spozna kot nesporno življenjsko resnico, kajti brez nje, prvič, ne bi moglo obstajati na Zemlji časovno omejeno in snovno skupno življenje ljudi in drugič, brez nje in njenega dejavnega uresničevanja nobena duša ne bi mogla prejeti večnega življenja iz Boga. Kajti ljubezen je večni duh življenja in torej življenje samo v sebi in po sebi.
6 In, ko bodo potem ljudje drug do drugega in do Boga izgubili vsako ljubezen, bo iz tega izšla tudi matematična resnica, da so izgubili tudi svoje notranje in pravzaprav edino pravo življenje duše. Zato v prihodnje skrbi samo za nauk, ki nam ga je razodel Gospod in za njegovega duha najsvetlejše resnice ter se ravnaj po njem in pridobil si boš večno življenje; kajti znamenja sama ne morejo zagotoviti večnega življenja ne tebi ne komu drugemu.
7 Da je Gospod večen v sebi in po sebi vsemogočen in skrajno moder, nam kažejo ne samo do zdaj narejena čudežna znamenja, temveč o tem na vekomaj

pričuje pred človeškimi očmi veliko stvarstvo, ki nenehno vsem razmišljajočim ljudem sporoča: 'V ozadju teh neštetih in modrih velikih del je gotovo skrit skrajno moder in vsemogočen večen Mojster!' Toda čeprav človek sliši Njegov klic in začne tega Mojstra tako ali drugače iskati - in to je hvalevredno -, se ob tem kljub temu zaveda svoje nemoči in šibkosti, ki je ne more spremeniti v moč, podobno Božji.
8 Toda, če boš živel in ravnal po nam razodetem Gospodovem nauku, se bosta tvoja nemoč in šibkost s pomočjo Božje moči ljubezni v tebi spremenila v tvojo lastno moč in silo in to bo zate veliko bolj zdravilno, kakor da bi bil še naprej priča tisočerim čudežem, hkrati pa še naprej vztrajal v svoji stari nemoči in šibkosti. Glej, to je moje dobro utemeljeno stališče.«
9 Učencu, ki je tako govoril, sem rekel (**Jaz**): »Natanael, tebi Mi ni treba več reči 'Kako dolgo te bom še moral prenašati, preden se boš spametoval v Mojem kraljestvu!' Kajti zadeve že razumeš prav in zato zdaj dodam k tvojim besedam le amen in vse, kar si povedal, potrdim kot popolno in čisto resnico; kajti tako je in tako bo tudi ostalo na vekomaj.
10 Kdor Me bo iskal v Mojih delih in znamenjih, bo imel težavno in mučno delo in zlahka bo omagal pod veliko težo in velikim bremenom; kdor pa Me bo iskal v ljubezni in skoznjo, Me bo kot silo vsega življenja v sebi kmalu in zlahka našel. In ko Me bo našel, bo našel vse - večno življenje, njegovo moč, oblast in modrost. To si zapomnite in pridigajte tudi drugim ljudem.
11 Zdaj pa se podajmo na prosto in se malo razglejmo naokoli.«

215. Gospod in praznoverni gostilničar

1 Zapustili smo jedilnico in se v gostilničarjevem spremstvu podali na prosto; tam je bilo tisti dan prav prijetno, saj je severovzhodnik zelo ublažil dnevno vročino. Od gostišča smo se napotili skozi ves dokaj razpotegnjeni kraj in spet prišli pred veliko gostišče, v katerem je Roklus v Mojem imenu ozdravil enaindvajset bolnikov.
2 Ko nas je gostilničar zagledal, nam je z domačimi in ozdravljenimi pohitel naproti ter nas kar najbolj spoštljivo pozdravil. Takoj zatem je vprašal po Meni in Roklus je pokazal Name. Vsi so Me obkrožili in se Mi zahvaljevali za veliko dobro delo, ki sem jim ga izkazal in tako pri gostilničarju kar ni hotelo bilo konca hval in čaščenja.
3 **Jaz** pa sem dejal njemu in drugim: »Vstanite s tal, dovolj je, če Me iskreno hvalite in častite v srcu; kar pa sklene in stori srce, to povzamejo in dobijo tudi vsi drugi deli telesa.«
4 Nato so vsi vstali in Me prosili, naj jih s Svojo vsemogočno milostjo nikoli ne zapustim.
5 In **Jaz** sem jim rekel: »Odslej Me torej v svojih srcih ohranite živega v ljubezni do Boga in bližnjega, potem bo tudi Moja milost zmeraj z vami. Če pa bo omenjena ljubezen v vaših srcih slabela, postala mlačna ali celo hladna, bo tudi Moja ljubezen in iz nje izhajajoča milost oslabela, postala bo mlačna in hladna.
6 Varujte se preobjedanja in požrešnosti, kajti tako se zmanjšuje ljubezen do Boga ter se hrani in krepi posvetna in sebična ljubezen, z njo pa tudi sodba materije in z njo smrt. Varujte se tudi nečistosti in vlačugarstva; kajti nečistniki, vlačugarji in prešuštniki ne morejo v Moje kraljestvo življenja.

7 Tistim, ki ste bili ozdravljeni telesnih tegob, pa naročam, da se ne pustite več zapeljati v noben greh, sicer ne boste deležni Moje milosti in boste zašli še v večjo nesrečo.
8 Varujte pa se tudi lenobnosti in brezdelja, oboje je vir človeških pregreh in nesreč.
9 Upoštevajte vse, kar ste zdaj slišali iz Mojih ust, po tem živite in ravnajte, in zmeraj boste deležni Moje milosti. Amen.«
10 Ko sem to povedal, so se Mi spet vsi zahvalili.
11 In **gostilničar** Mi je rekel: »O Ti večno veliki Gospod in Mojster, ali ne bi vstopil tudi v mojo hišo in jo blagoslovil s koraki Svojih blaženih nog?«
12 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj ti, ki imaš tako dobro mnenje o Mojih nogah! Moji koraki ne bodo tvoji hiši prinesli nobenega blagoslova; če pa boš skupaj s svojimi domačimi živel in ravnal po Moji volji, bo tvoja hiša prav in trajno blagoslovljena. Kaj takega o nogah so verjeli in še verjamejo le tisti, ki so polni vsakovrstnega mračnega praznoverja, ki je samo po sebi mrtvo in nima nobene življenjske moči. Kaj lahko komu koristijo določeni znaki ali relikvije, kamni, števila, mlaj ali znamenja zvezd? Ne samo da ne koristijo, temveč celo škodijo duši in po njej tudi telesu. In tako tudi koraki Mojega fizičnega telesa ne morejo koristiti niti temu kraju, po katerem zdaj stopam, niti kateri koli hiši; vsem pa koristi, da sem prišel k vam, oznanil Svojo voljo in vam pokazal poti, po katerih naj bi hodili, da bi po njih prispeli do večnega življenja.
13 Sicer pa je v kamnih, kovinah, zeliščih, njihovih koreninah in plodovih res tudi moč za zdravljenje številnih telesnih bolezni; toda človek jo mora temeljito spoznati in jo potem znati pametno uporabiti. Kdor pa to uporablja kot čarobni pripomoček, greši zoper razum in modri Božji red.
14 Glej, Meni sicer prav ljubi in prijazni gostilničar! Poznam te in dobro vem, da si časten in pravičen mož, toda kljub temu nekaj pri tebi ne odobravam.
15 V svoji hiši hraniš določene kamne in lesene predmete v prepričanju, da lahko z njimi obraniš hišo pred sovražniki. Tudi pod hlevskim pragom imaš različne reči: nekaj železa, žvepla, jajčnih lupin in poseben les, iz katerega si čarodeji izdelujejo čarobne palice - in vse to naj bi po tvojem prepričanju delovalo proti čarovniškim urokom in ohranjalo tvoje živali zdrave. Zato morajo tudi tvoji otroci, žena in vsi tvoji sluge in dekle nositi nekakšne zabojčke, da bi se tako obvarovali vsega slabega in prav zato imaš nekaj takega tudi sam zmeraj pri sebi.
16 Pred časom so bili pri tebi Arabci, ki so se vedli zelo skrivnostno in so ti rekli, naj bi bil vsak od njih star tri tisoč let, saj naj bi bili našli pravo kačjo zel, jo uživali in tako postali nesmrtni. Da bi svojo pretkano laž naredili čim bolj verjetno, so ti s svojo bujno domišljijo natvezli celo vrsto čudežnih pravljic in zgodb, ki naj bi se pripetile ljudem, živalim, rastlinam in kamnom med njihovim tri tisočletnim bivanjem na Zemlji - in ti si temu verjel.
17 In potem so ti omenjeni lažnivci za drag denar prodali razne čarobne pripomočke, ti pa si jim še sam dodal precej zlata, da bi ti priskrbeli kačjo zel; ampak te menda ne bi mogli prinesti prej kakor v sedmih letih, ker raste izredno daleč od tod, na neki gori; zraste samo na določen dan in še tisti dan samo ob določeni uri. In glej, vse to si trdno verjel.
18 Zdaj pa ti povem: zavrzi vse to mračno praznoverje, kajti vse to je zgolj pretkana laž, ki so si jo izmislili svečeniki različnih ljudstev na Zemlji in v tem ni niti trohice resnice!

19 Nekateri Arabci naj bi bili stari tri tisoč let, ampak v resnici jih nima nihče od njih niti petdeset. Jaz kot Stvarnik nebes in Zemlje pa ne vem nič o obstoju kakršne koli kačje zeli, ki naj bi naredila ljudi nesmrtne. Vsi tvoji čarobni zabojčki niso vredni drugega, kot da končajo v greznici.
20 Zato v prihodnje ne verjemi več kaj takega, temveč samo to, kar sem ti povedal po Roklusu. Živi in ravnaj se po tem, pa boš kmalu našel v sebi povsem drugačno nesmrtno zel, kakor je tista, ki so ti jo goljufivi Arabci obljubili prinesti šele čez sedem let in ti je ne bodo prinesli niti čez tisočletja, četudi bi oni in ti tako dolgo živeli na Zemlji.
21 In glej, to je, kar imam proti tebi. Če se boš vsega tega za zmeraj znebil, se bo Moj blagoslov v tvoji hiši ustalil, sicer pa ne, četudi bi Jaz osebno še tako pogosto zahajal vanjo.«
22 Ko je gostilničar slišal, kar sem mu povedal, se Mi je zahvalil za poduk in Mi kar najslovesneje obljubil, da bo storil vse, kar sem mu svetoval; v sebi pa je bil nemalo presenečen, ko je še prejasno spoznal, da so mi znane tudi najbolj skrivne stvari. Nato pa Me je vseeno povabil, naj vstopim v njegovo hišo in sprejmem vsaj nekaj kruha in vina.
23 In **Jaz** sem odgovoril: »Lahko si prepričan, da sem tvojo voljo že vzel kot izpolnjeno; kar pa Mi zdaj želiš storiti, stori revnim in to bo veljalo, kot da si storil Meni. V tem kraju pa je treba pred večerom še marsikaj postoriti in urediti, zato moramo to opraviti, dokler je še dan. Če pa želiš biti zvečer Moj gost, pridi v gostišče, v katerem bivam.«
24 Gostilničar se Mi je zahvalil za povabilo. Nato smo nadaljevali pot po kraju, gostilničar pa se je z vsemi svojimi spet dobro razpoložen vrnil v hišo in se o vsem, kar je slišal iz Mojih ust, pogovoril z domačimi.

216. Esensko zavetišče za reveže

1 Kmalu smo prišli do nekega gostišča, v katerem je bilo veliko revežev, ki so šele nekaj ur prej zasedli prostor pred njim, saj v njem zanje ni bilo prostora; to gostišče je bilo večinoma namenjeno revežem.
2 Jaz sem vprašal **Roklusa**: »Zakaj je samo to gostišče namenjeno revežem? Zakaj ne bi prevzela del te skrbi še druga gostišča?«
3 **Roklus** je odgovoril: »Gospod in Mojster, Tebi mi ni treba opisovati teh gnusnih neumnosti in njihovega vzroka, ker so Ti znane tudi najbolj skrivne stvari in razmere; toda prosim Te, svetuj, kako naj se učinkovito spoprimemo s tem?«
4 **Jaz** sem rekel: »O, to je vendar mogoče še najlaže urediti! Ti kot glavar tega kraja, daj po enem svojih sobratov razglasiti vsem lastnikom gostišč: 'Gospod je ukazal, naj vsako gostišče nameni prostor vsaj desetim revežem in ta prostor jim mora biti zmeraj na voljo. Gostišče, ki želi storiti kaj več, pa bo za to dobilo tudi plačilo!' in v slabi uri ne bo zunaj nobenega reveža več!
5 Zakaj naj bi samo ta gostilničar prejemal vaše nadomestilo za oskrbo revežev, saj poskrbi samo za dobrih deset takšnih, tu in tam tudi za sto revežev, vam pa namesto za deset zmeraj obračuna še enkrat toliko oskrbovanih? Preplačate ga, poleg tega pa oskrbovani reveži trpijo pomanjkanje in lakoto. To zlo je treba povsem izkoreniniti!«
6 Po teh Mojih besedah je Roklus takoj odposlal štiri brate v vsa gostišča v mestu, razen v tisto, v katerem smo prebivali. In v komaj pol ure so iz vseh

gostišč odposlali služabnike, ti pa so v gostišča povabili reveže. Reveži so takoj vstali s trdih tal in se hvaležni s služabniki napotili v gostišča.
7 Gostilničar gostišča za uboge, ki je opazil, da so njemu znani služabniki odpeljali revne v druga gostišča, je bil nad tem početjem nejevoljen in ga skušal preprečiti.
8 Zato je stopil k Roklusu in mu zelo osorno dejal (**gostilničar**): »Glavar! S teboj imam pogodbo, po kateri samo jaz skrbim za reveže. Zakaj ste mi jih zdaj vzeli?«
9 **Roklus** je odgovoril: »Poslušaj, ali je to oskrba, če pustiš številne, z vsakovrstnimi tegobami prizadete reveže, tako kakor Grki svinje, ležati in stradati na prostem brez postelj, hrane in pijače, medtem ko imaš v dokaj prostorni hiši ta čas prazne sobe za bogate goste? Za oskrbo revežev si prejel od nas že kar lepo vsoto, oskrbovancev, ki si jih navedel v predloženih računih, pa si imel v oskrbi in še to slabi, le polovico. Zato bo od te ure pogodba spremenjena in nadomestilo razdeljeno med vse. Ali si razumel?«
10 **Gostilničar** je srdito odgovoril: »Glavar, katera obrekovalna usta so me pri tebi tako neznansko oblatila?«
11 **Roklus** je rekel: »Nobena obrekovalna usta, temveč usta najbolj resnicoljubnega, ki vidi vse, celo naše najbolj skrivne misli, želje in hrepenenja in je Gospod, velik in vzvišen nad vsem v nebesih in na Zemlji, ki vse ohranja, vodi in upravlja - Gospod vsega življenja in bivanja. - Ta mi je naročil, naj te za to kaznujem. Tebi pa ostane le to, da obžaluješ svoje številne grehe, se temeljito poboljšaš in vso krivico, koliko je mogoče, popraviš, kajti sicer lahko od Boga Gospoda pričakuješ hudo prevzgojo.
12 Pokazalo se je, da si prevaral nas in reveže; namesto da bi jih, vsaj najbolj trpeče, namestil v sobe, namenjene bolnim, si jih pustil ležati na trdih tleh. Zato se poboljšaj in ne sprašuj več, kdo te je ovadil!«
13 Ko je gostilničar slišal to resno Roklusovo grajo in svarilo, mu je postalo neprijetno, začel si je poglobljeno spraševati vest, Roklusu pa obljubil, da bo vse, kar mu je neupravičeno zaračunal, povrnil, v prihodnje pa ne bo več zahteval nadomestila za reveže.
14 Nato mu je **Roklus** dejal: »Stori tako in Gospod Bog ti bo odpustil grehe in tvoja duša bo deležna Njegove milosti. Če bi bil Grk ali Rimljan, torej pogan, ki ni še nikoli nič slišal o enem, resničnem Bogu in ničesar ne ve o Njegovi volji, ki se je razodela ustno po prerokih, bi bilo mogoče tvoje početje še oprostiti; kajti tisti, ki ne pozna postave, je tudi ne more spoštovati. Ti pa si Jud in kot vem, celo pismouk. Zato je tvoje ravnanje toliko bolj graje vredno, saj močno presega vsakovrstne poganske prevare. Če pa se boš, kot si dejal, res iskreno poboljšal, naj ti bodo v Gospodovem imenu odpuščeni tudi tvoji grehi!«
15 Gostilničar se je zahvalil za to, se pred Roklusom priklonil in odšel v hišo.
16 Mi pa smo nadaljevali pot skozi kraj in **Jaz** sem Roklusu dejal: »Svojo nalogo si znova dobro opravil in delo smo dobro dokončali. Prav je tudi, da Me nisi razkril pred pismoukim gostilničarjem, saj še ni zrel za to, da bi sam od sebe spoznal in prenesel Mojo osebnost. Ko pa bom jutri zjutraj ta kraj zapustil in bo gostilničar prišel k tebi, da bi poplačal svojo krivico, mu že lahko poveš, da sem bil v tvoji družbi in kakšen nauk in oblast sem vam podelil; tako ga lahko prepričate in potem vam bo še dobro služil.«

17 Ko je **Roklus** to slišal, se Mi je zahvalil za takšno pričevanje in tolažbo, ki si ju ni niti najmanj zaslužil, in rekel: »O Gospod in Mojster! Ali nas boš res že jutri zapustil?«
18 **Jaz** sem rekel: »Telesno vsekakor, toda z duhom nikakor; kajti še marsikaj moram postoriti drugje, da se bo izpolnilo vse, kar so o Meni napovedali preroki. Vi pa boste lahko brez Moje telesne navzočnosti poučevali in ukrepali še bolje, kot če bi bil osebno navzoč; razlog za to pa je očiten.«
19 Razlog je kmalu uvidel tudi Roklus in med tem pogovorom smo spet prišli do nekega prostora v kraju in sicer ob cesti, ki je peljala v Egipt; tam nas je spet čakalo novo delo.

217. Čudeži v gostišču pred vrati obzidja

1 Ta prostor je bil zunaj vrat tega zaprtega naselja, ki je bilo z vseh strani obdano s trdnim obzidjem. Zunaj obzidja so bile tudi hiše in gostišča, v katerih so lahko popotniki večinoma poskrbeli za svoje tovorne živali in pogosto tam tudi sami našli zavetje. Na omenjeni cesti je bilo dobrih sedemsto korakov od vrat tudi gostišče in v njem zelo veliko gostov; med njimi so bili številni Egipčani, Grki, Rimljani in tudi nekateri Judje, ki so s pogani trgovali z različnim blagom.
2 Pred gostiščem je bil velik prostor, gosto obrasel s travo. Na njem je bilo veliko krst in v teh mrtvi otroci, katerih očetje in matere so čakali v gostišču, da bi od esenov dobili želeno dovoljenje, da smejo svoje mrtve v dobro zaprtih krstah prinesti v esenski grad. Starši so sicer že večkrat zaprosili za dovoljenje, vendar ga niso dobili zato, ker je bila že znana oživitvena dvorana prepolna krst in ker jih eseni niso niti mogli niti smeli več sprejeti.
3 Tisti, ki so čakali v omenjenem gostišču, so prišli od daleč v upanju, da bodo lahko domov odpeljali svoje mrtve in zdaj oživljene otroke, saj niso mogli vedeti, da eseni otrok ne oživljajo več; zato je bilo staršem zelo hudo, ko so izvedeli, da je bila njihova dolga pot zaman.
4 Ko smo tako opazovali krste, bilo jih je sto deset, nas je zagledal gostilničar, ki je predstojnika zelo dobro poznal in žalostnim gostom takoj naznanil, da si predstojnik z brati ogleduje krste; to se je žalujočim zdelo dobro znamenje, kajti če je predstojnik to počel, so si čakajoči lahko obetali, da bodo njihove prošnje uslišane.
5 Po takšni tolažbi so gostje vstali in pohiteli ven, k nam, ki smo prebirali napise na krstah in vsi so predstojnika s solzami v očeh prosili, naj bi se na svoje daljne domove ne vrnili, ne da bi bili opravili delo, saj niso vedeli, da v tem starem čudežnem kraju otrok ne oživljajo več.
6 **Roklus** je prosilcem dejal: »Že pred letom dni smo odposlali sle v vse smeri, da bi ljudem povedali, da tukaj ne oživljamo več mrtvih ljudi. Ali tega niste vedeli?«
7 **Vprašani** so rekli: »Ne, mogočni predstojnik. Nihče nam ni tega niti z besedico omenil, kajti če bi kaj takega slišali, bi zanesljivo ostali doma in si ne bi nakopali teh velikanskih stroškov. Večinoma smo prispeli sem šele pred nekaj dnevi in smo v gostišču le malo zaužili, pred nekaj urami pa so nam vrnili pristojbino, ki so nam jo zaračunali za pot sem; to nas je sicer razveselilo, toda če se zato moramo vrniti, ne da bi opravili, zaradi česar smo prišli, bi raje plačali tudi desetkrat toliko. O mogočni predstojnik! Usliši naše prošnje, vsaj

še tokrat! Radi bomo počakali in dali kakršen koli žrtveni dar, da bi nas le milostno uslišal!«
8 **Roklus** je odgovoril: »Da, moji ljubi prijatelji, tam daleč so vam napačno povedali, da lahko tukaj otroke, ki pogosto že mesece dolgo ležijo v krstah, znova oživimo. To je tu in tam pri pravkar umrlih še mogoče, če so le na videz mrtvi. Toda otroke, kakršni so tukaj v krstah, lahko obudi samo Bog sam.«
9 Nato je neki **Grk** vzkliknil: »Katerega boga misliš? Kajti mi imamo veliko bogov. Kateri od njih je najmogočnejši? Povej nam in žrtvovali mu bomo, ti pa ga zaprosi za nas!«
10 **Roklus** je odgovoril: »Med vašimi bogovi ni nobenega takšnega, ker so vaši bogovi izmišljeni in njihove podobe so ustvarile človeške roke. Pravi in vsemogočni Bog pa je samo Tisti, na katerega se obračajo Judje. Ta zmore vse!«
11 **Grk** se je spet oglasil: »Tako so nam povedali tudi Judje, ki živijo med nami in trgujejo; sami od sebe smo dali velik žrtveni dar tudi judovskemu bogu in judovski duhovnik ga je sprejel z obljubo, da bo ta dar takoj odnesel v Jeruzalem, kjer v nadvse velikem in razkošnem templju stalno prebiva edini pravi Bog.
12 Toda kljub našemu velikemu žrtvenemu daru in zagotovilu judovskega duhovnika, da nam bo njegov edino pravi Bog zanesljivo pomagal, so naši otroci še naprej mrtvi; in tako zdaj menim, da z judovskim bogom tudi tokrat ne bo nič drugače. Toda ti boš gotovo vedel bolje kakor prej omenjeni judovski duhovnik, ki, odkrito rečeno, tudi sam ne zaupa preveč v svojega boga, saj sem opazil, da niti sam ne spoštuje predpisanih zapovedi. Kaj naj bi torej po tvojem mnenju storili, da bi nam pomagal edini pravi judovski bog?«
13 **Roklus** je rekel: »Da, moji ljubi prijatelji, to pomeni, da je treba pred tem v tega Boga živo verjeti v srcu, izpolnjevati Njegove zapovedi v vseh okoliščinah, ljubiti Njega nadvse in svoje bližnje kakor samega sebe. Kdor tega ne upošteva, ga Bog ne usliši!
14 Jaz in moji bratje pa to počnemo in imamo tudi neomajne dokaze, da naš edini pravi Bog zmeraj rad usliši naše prošnje, seveda če ga ne prosimo kaj nesmiselnega. V srcu se z vero obrnite na našega Boga, kot na najboljšega očeta in Mu tudi obljubite, da boste opustili čaščenje mrtvih malikov in natančno izpolnjevali Njegove zapovedi in pokazalo se bo, ali vas bo uslišal.«
15 Vsi, Egipčani, Rimljani in Grki so to kar najslovesneje obljubili.
16 **Roklus** pa je k temu dodal še en pogoj: »Slišal sem vaše slovesne zaobljube, da se res nameravate vrniti k enemu, edinemu pravemu judovskemu Bogu, od katerega so se odvrnili že vaši praočetje pred približno 1700 leti, zato sem že trdno prepričan, da bo Bog ustregel vašim željam. Toda, kar se bo tukaj zgodilo, ohranite zase in ne razglašajte o nas še več, kot je že znano; kajti kar se bo zgodilo danes tukaj, se ne bo zgodilo nikoli več.
17 Toda bolniki vseh vrst in skupin, slepi, gluhi, nemi, hromi, pohabljeni, s putiko, gobavi, obsedeni, mrzlični in nori lahko tukaj najdejo zdravje. Če se strinjate še s tem pogojem, potem odprite krste, dvignite iz njih svoje že oživljene umrle; dajte jim jesti, sprva mleko in šele nato svežo mesno juho z nekaj kruha, proti večeru pa še malo vina.
18 Ali vsi neomajno verujete, da so že vsi otroci v krstah živi?«
19 **Vsi** so rekli: »Da, tebi, mogočni prijatelj enega, edino resničnega in vsemogočnega Boga verjamemo in niti najmanj ne dvomimo.«

20 Nato je **Roklus** na Moj notranji ukaz dejal: »Naj se vam torej zgodi po vaši veri, v Imenu Jezusa Jehove Zebaota. Zdaj pa odprite krste!«
21 Po teh besedah so vsi skočili h krstam, jih odprli, in njihovi otroci - nekateri so bili zaprti v krsti že več kot leto dni - so vstali iz njih sveži in zdravi.
22 Razumljivo je, da so bili ti, večinoma zelo premožni starši, nepopisno veseli, in zahval, hval in čaščenja ni bilo ne konca ne kraja. Otroke so kmalu tudi oskrbeli tako, kot jim je bilo svetovano.
23 **Nota bene**: Po skoraj dva tisoč letih bi se lahko kdo vprašal: 'Kako je bilo lahko zamolčano tako čudežno dejanje in tudi številna druga?'
24 Kratek odgovor na to: Ker sem tako ukazal Jaz sam, da bi v prihodnje ljudi vodil zgolj čisti nauk in ne moč čudežev, ki hromi svobodno voljo ljudi, in to sem pogosto omenjal. Danes se ne ve kaj prida o Moji kratkotrajni navzočnosti v tem kraju, v Eseji pa ti veliki čudeži tudi niso zbudili posebne pozornosti, ker je bil ta kraj tako in tako že dolgo in na daleč znan po čudežih. Večjo pozornost bi očitno prej zbudil neuspeli čudež kakor uspeli, ker je uspeli čudež vsak človek tudi zanesljivo pričakoval, tako kot pričakuje noč po dnevu ali dan po noči. Poleg tega je bilo vedno vsem, ki so tam našli pomoč, najstrože prepovedano čudež razkrivati.
25 Kljub temu pa je o Mojih dejanjih in dejanjih esenov nastalo veliko zapisov; shranjeni so bili v več velikih knjižnicah v Egiptu, vendar so jih pozneje, kot je znano, uničili zaslepljeni mohamedanci. In tako je prišlo do tega, da dandanes ljudje skoraj nič več ne vedo o velikih čudežih, ki so se zgodili v tistem času, k temu pa je svoje prispevala tudi velika babilonska vlačuga Babel. Kako, pa danes ve že vsak razmišljujoči iskalec.
26 Toda na Vzhodu so se kljub temu ohranili nekateri pomembni zapisi, ki bodo ob pravem času prišli na dan. V njih je še marsikaj, kar v zdajšnjih štirih evangelijih ni zajeto; ni sicer zapisano po kronološkem redu, tako kot tudi v štirih evangelijih ni, vendar nič zato. Kajti poglavitna stvar je in ostaja zmeraj samo čisti nauk življenja. Kdor tega sprejme in veruje Vame, tega bo duh vpeljal tudi v vse drugo.
27 To vmesno pojasnilo naj bi zadostovalo vsakomur, ki dvomi o Meni in Mojem bivanju v tistem času, kot tolažilni in pomirjajoči dokaz za resničnost vsega, kar je povedano in pokazano v teh (izvirnih Lorberjevih, op. p.) zvezkih.
28 Vrnimo se spet k naši zadevi.

218. Kaj storiti s pomočniki esenov

1 Po dokončanem opisanem čudežnem opravilu in ko so se tudi starši z otroki že zbrali v gostišču, je pristopil k nam gostilničar - ta čudež v tem kraju se mu je zdel nekaj povsem naravnega, tako kot tudi njegovim domačim - in vprašal Roklusa, ali naj staršem zaračuna za ta čudež v dobro številnih revežev, ki jih je bilo v tem kraju iz dneva v dan več in potem ta denar vestno, tako kot zmeraj, izroči odgovornemu za oskrbo revežev.
2 **Roklus**, ki sem mu skrivoma položil besede v srce, je dejal: »To milost mi je Bog podelil brezplačno in zato tudi jaz od nikogar ne zahtevam ničesar. Kar pa kdo hoče dati prostovoljno za številne revеže, ki jih pri nas ne manjka, to sprejmi in izroči skupnosti. Železne krste pa naj takoj odnesejo v grad, da ne bi tako opazne ležale naokoli!«

3 **Gostilničar** je odgovoril: »Kaj pa, če bi jih hoteli tujci vzeti domov za spomin?«
4 **Roklus** je rekel: »Potem jim reci, da sem tako ukazal jaz. Kdor pa bi kljub temu želel odnesti krsto, mu povej, da bi mu zaradi tega lahko na poti umrl otrok in potem si je ne bo upal odnesti nihče.«
5 Ko je gostilničar slišal, kaj je povedal Roklus, se je priklonil pred njim in nato odhitel v hišo, da bi vse uredil tako, kot mu je naročil Roklus.
6 Mi pa smo ta prostor takoj zapustili in se napotili v kraj do nekih drugih vrat, pred katerimi je bilo gostišče, ki so ga eseni odprli že pred časom. To je bila poleg gradu največja stavba v kraju, ob njej je bilo veliko obsežnih vrtov, ki so bili s stavbo vred obdani z visokim in mogočnim obzidjem, na katerem je bila na vsakih sto korakov stražarnica. V tem gostišču, ki je bilo postavljeno proti jugovzhodu, je bilo poleg številnih pohabljencev tudi veliko nadomestnih otrok, ki so jih eseni po prejšnji, že znani navadi nameravali podtakniti staršem kot njihove znova oživljene otroke.
7 Ko smo prišli v to gostišče, Mi je **Roklus** rekel: »O Gospod in Mojster! Tile tukaj me zelo skrbijo! Ozdraviti številne pohabljence in jih potem usposobiti za kaj koristnega, bi bilo ob Tvoji navzočnosti sicer lahko; toda ti številni pohabljenci so bili v prejšnjih časih, predvsem ob velikih prizorih obujanja mrtvih, sporazumni pomočniki pomočnikov in tudi vedo, kako smo tukaj oživljali mrtve otroke. Če jih zdaj ozdravimo in jim kje v svetu poiščemo službo, se lahko zgodi, da bi ta ali oni v kakšnem primernem trenutku razkril naše stare prevare in potem bi se lahko znašli v hudi zadregi, ki ne bi koristila ne nam ne komur drugemu.
8 Ti večinoma zdaj pohabljeni in oslabeli ljudje obeh spolov, ki so zboleli zaradi številnih prestanih naporov, se mi smilijo in rad bi jim pomagal s Tvojo milostjo. Toda, če bodo ozdraveli, bodo spet hoteli početi to, kar so prej, saj so pri tem marsikaj zaslužili, številni tujci so jih namreč kot znova obujene pogosto bogato obdarovali. Ker pa tega ne počnemo več, smo glede njih v hudi zadregi. Pri tem nam lahko pomaga le Tvoj nasvet.
9 Glede nadomestnih otrok se bo laže odločiti, saj ti ne vedo, zakaj so tukaj, poznajo le svoje negovalce in vzgojitelje; toda ti sodijo k nam in že vedo, kako je s to zadevo v tem kraju. Njih se nam ni treba bati. Te sem že sam poučil o Tebi in so Tvoji privrženci in privrženci Tvojega nauka, čeprav so večinoma pogani. Skrbijo pa nas predvsem pohabljenci in oslabeli.«
10 **Jaz** sem rekel: »Pohabljenci in oslabeli so čisti pogani in še zvesti svojim starim malikom. Spreobrnite jih v vero v enega, resničnega Boga in jim pokažite moč duha iz Boga v človeku, v njih prebudite vero in ljubezen po Mojem nauku, nato jih ozdravite in ne bo se vam jih treba več bati, saj se bodo še izkazali kot vaši dobri pomočniki. Ker sodijo k vam, naj pri vas tudi ostanejo. In ker nameravate v tej ustanovi še marsikaj spremeniti, da bi se znebili sledi starega, zgrešenega početja, boste za to potrebovali veliko delavcev in potem vam bodo vsi, ki prebivajo med temi zidovi, prišli zelo prav. Poleg tega imate toliko zemeljskih dobrin, da bi tisoč let zlahka vzdrževali in prehranili deset tisoč ljudi, zato pa boste za veliko krajši čas brez težav oskrbeli in prehranili tudi vse, ki prebivajo med temi zidovi. Ali ne misliš tako?«
11 **Roklus** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, Ti večna ljubezen, dobrota in usmiljenje! Tako sem tudi sam skrivoma že dolgo načrtoval. Toda moji bratje glede tega niso menili enako. Ko pa so to zdaj jasno in razločno slišali iz Tvojih

ust, bomo s Tvojo milostjo in pomočjo to tudi zlahka uresničili in tako se mi je s prsi odvalil tisoč funtni kamen! Ali bi si Ti, o Gospod, morda ogledal to gostišče in njegovo notranjo ureditev?«
12 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, zaradi Sebe gotovo ne, kajti vse še predobro poznam od največjega do najmanjšega kota; toda zaradi vas in Svojih učencev se bom odpravil v to vašo ustanovo in se z vami sprehodil po njenih pomembnejših delih.«

219. Pri nadomestnih otrocih esenov

1 Šele nato smo vstopili v notranjost, ki je bila v vseh ozirih, posvetno gledano, veličastna. Tako smo prišli tudi do otrok, in ti so veseli pohiteli k nam, da bi nas pozdravili po šegi in navadi, ki so jim jo tukaj privzgojili, in potem sem nekaj otrok vprašal, kako jim ugaja tu.
2 **Nekaj dečkov** je odgovorilo: »O ti najboljši gospod, tukaj se nam godi dobro. Toda tu in tam se zgodi, da vzamejo katerega od nas, ki nam je ljub - in ta se nikoli več ne vrne -, to pa nas pogosto zelo žalosti, saj nam nihče ne pove, kaj se je z njim zgodilo. Ali so ga ubili, prodali ali pa se je z njim zgodilo kaj drugega. Skratka, starejši otroci, ki že lahko premišljujemo, smo zaradi tega v srcu nemirni in trpimo. Povej nam, kaj se je zgodilo z otroki, ki so jih za zmeraj odpeljali od nas?«
3 **Jaz** sem rekel: »Ljubi otroci, ne bojte se! Vsem otrokom, ki so jih vzeli od tod, se, zemeljsko gledano, godi dobro; zanje je kar najbolje poskrbljeno in tisti, ki so jih vzeli k sebi, jih ljubijo in skrbijo zanje kot za svoje otroke. Toda duhovno se večini godi slabo, ker so jih dali bogatim poganom.
4 Človekova največja sreča pa je samo v tem, da že v zgodnjem otroštvu spozna enega in edino resničnega Boga in se ga kot najpristnejšega in najboljšega pravega Očeta vseh ljudi nauči nadvse ljubiti. Pogani pa tega Očeta ne poznajo, ker so potomci staršev, ki Ga tudi niso poznali. In glej, zato se takšnim otrokom, ki so bili izmed vas dani mračnim poganom, duhovno godi slabo, saj med pogani ne morejo spoznati in se naučiti nadvse ljubiti svojega resničnega nebeškega Očeta, ki je večni duh, poln dobrote, ljubezni in neskončne moči.
5 Toda odslej se vam, Moji ljubi otročički, ni treba več bati; kajti nihče izmed vas ne bo več odpeljan, temveč boste vsi ostali tukaj, spoznali pravega Očeta vseh ljudi, se ga naučili ljubiti nadvse ter boste kot svobodni in modri ljudje lahko storili drugim ljudem veliko dobrega in koristnega. Zato se razvedrite, bodite veseli, ubogajte svoje učitelje in Oče v nebesih bo poskrbel za vas, da boste zdaj in na veke nadvse srečni v Očetovem kraljestvu v nebesih. Da bo to res, vam bo potrdil tudi vaš predstojnik Roklus. Ali ste, Moji ljubi otroci, s tem zadovoljni?«
6 **Deček** iskrivega duha se je oglasil: »O ti najboljši gospod, s teboj bi bili povsem zadovoljni; toda tega, kar si povedal zdaj ti, ni strogi predstojnik še nikoli omenil in dokler molči on, nismo prepričani o tem. Povej mu, naj nas tudi on potolaži tako, šele potem se bomo lahko res razveselili!«
7 **Jaz** sem rekel: »To vam bo že povedal o pravem času. Jaz sem Gospod, mogočnejši od vašega predstojnika in kar rečem in hočem, to bo storil tudi on. O tem ste lahko prepričani.«
8 **Deček** je vprašal: »Si morda rimski cesar, ker si mogočnejši od našega gospodarja?«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Moji ljubi otročički, še neskončno več sem kakor rimski cesar, toda Moje veličine še ne morete povsem dojeti. Natančno vam bo to ob pravem času pojasnil Roklus in tedaj boste dojeli, zakaj sem res gospod nad vašim predstojnikom in prav tako nad rimskim cesarjem; šele tedaj Me boste prav hvalili in častili in se neskončno veselili tega, da sem vas zdaj sam obiskal.«
10 Nato je tudi Roklus radostno potrdil, da bo vse, kar sem jim obljubil, najnatančneje uresničil.
11 Šele po tej Roklusovi obljubi so se otroci pomirili in verjeli, da se bo vse obljubljeno tudi uresničilo.
12 Nato sem otroke blagoslovil, se z njimi šalil in jih ljubkoval ter hotel oditi. Toda obdali so Me tisti, ki so do Mene čutili ljubezen in zaupanje in Me prosili, naj vsaj še malo ostanem pri njih.
13 In **Jaz** sem rekel: »Takih prosilcev ne morem zavrniti, zato bom še pol ure ostal pri vas.«
14 Ko so otroci to slišali, so bili nadvse veseli in deček Me je zaupljivo vprašal: »O ti ljubi in skrajno dobri, pomembni gospod. Prej si nam omenil nadvse dobrega Očeta v nebesih, ki naj bi ga spoznali in se ga naučili nadvse ljubiti. To bomo prav gotovo storili, če ga bomo le spoznali. Toda kako ga bomo prepoznali, kdo nam ga bo pokazal? Ali ga morda ti dobro poznaš? Če ga poznaš, nam ga opiši in potem ga bomo takoj začeli nadvse ljubiti, četudi ga sami še nismo spoznali.«
15 **Jaz** sem odgovoril: »Moji ljubi otročički, zadeva je sicer nekoliko težavna, ker o Njem še nikoli prej niste nič slišali. Kljub temu vam Ga bom skušal opisati, zato mi pazljivo prisluhnite.
16 Oče v nebesih je čisti, popolni in večni, v polni meri živi duh, ki nima ne začetka ne konca. S svojo vsemogočnostjo je nekoč iz Sebe ustvaril nebesa in to zemljo ter vse na njej.
17 Če hoče človek kaj ustvariti na tej zemlji, mora imeti kakšno snov in različno orodje; Oče v nebesih pa za to, da bi nekaj ustvaril, ne potrebuje že obstoječe materije niti kakršnega koli pripomočka, da bi z njim kaj ustvaril zgolj iz materije - Njegovo orodje je Njegova vsemogočna volja.
18 Ustvaril je tudi ljudi, da bi Ga spoznali in nadvse ljubili in tako od Njega prejeli večno življenje.
19 Da pa bi ljudje vedeli, kako naj bi živeli med seboj, jim je Oče v nebesih razodel Svojo voljo po določenih prerokih. Kdor po njej živi in ravna, prejme večno življenje.
20 Ljudje, ki so res pobožni in Očeta ljubijo nadvse ter živijo po Njegovih zapovedih, že v tem življenju slišijo Očetov glas in tudi vidijo Njegovo obličje. Zato, Moji ljubi otročički, bodite resnično pobožni, pa boste že na tem svetu uživali to veliko srečo.«
21 Otroci so obljubili, da bodo storili vse, kar sem jim svetoval, če bi lahko le enkrat slišali in videli Očeta v nebesih in vprašali so Me, ali sem Očeta v nebesih že pogosto slišal in videl, in kakšen je videti.
22 **Jaz** sem jim zelo prijazno odgovoril: »Moji ljubi otročički! Očeta nenehno vidim in slišim in je videti prav takšen kakor Jaz in Njegov glas zveni prav tako kakor Moj; kdor torej vidi in sliši Mene, ta vidi in sliši tudi Očeta v nebesih. Zato si Me dobro oglejte in potem boste lahko rekli, da ste že videli in slišali Očeta v nebesih!«

23 Nato so se Me **otroci** dobro ogledali in čez čas rekli: »Če je Oče v nebesih prav takšen kot ti, potem mora biti zelo dober in ga že zdaj ljubimo nadvse! Če bi bil ti največji gospod na tem svetu tudi tako vsemogočen kakor Oče v nebesih, ali se potem On in ti ne bi v ničemer razlikovala?«
24 **Jaz** sem odgovoril: »Da, seveda, potem bi bilo res tako - in kdo ve, ali morda tudi Jaz nisem od časa do časa nekoliko vsemogočen.«
25 **Deček** je rekel: »O ti najboljši, največji gospod na svetu! Ali nam ne bi pokazal česa od svoje skromne vsemogočnosti?«
26 **Jaz** sem rekel: »O seveda, Moji ljubi otročički, toda v ta namen moramo ven na veliki vrt!«
27 Otrokom je bilo prav in odpravili smo se na prostrani vrt, na katerem ni bilo nič posajeno.
28 Ko smo bili na vrtu, sem **Jaz** vprašal otroke: »Ali ne bi imeli radi na vseh praznih površinah, na katerih ni nič posajenega, različna drevesa s sladkimi sadeži?«
29 **Otroci** so odgovorili: »Da, bilo bi nadvse dobro, če bi bilo to mogoče storiti. Prosimo te, stori to, če le moreš!«
30 **Jaz** sem odgovoril: »Potem pa kar pojdite k praznim površinam in še preden boste prišli tja, vas bodo že pričakala želena drevesa, polna sadežev.«
31 Otroci so pohiteli k praznim površinam, na teh pa so jih že pričakala različna sadna drevesa polna sadežev in otroci so zelo veseli takoj začeli pobirati in pokušati sadeže, ki so ležali na tleh. In ker so jim izredno teknili, so jih začeli jesti.
32 Mi pa smo, ne da bi to otroci opazili, zapustili vrt in se odpravili v gostišče, saj se je dan že nagibal k večeru.

220. Gospodovo slovo od esenov

1 Ko smo se vrnili v naše gostišče, sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Zdaj lahko poskrbiš za večerjo. Pridno smo delali, in kdor pridno dela, naj tudi je!«
2 Gostilničar je začel takoj pripravljati večerjo.
3 Jaz pa sem dal Roklusu še veliko navodil, kaj vse naj bi naredil, da bi bil najboljši namen dosežen. In tako sem mu tudi svetoval, kako naj otrokom pove, da so v Meni videli Očeta iz nebes in govorili z Njim.
4 Zaradi že znanega vnovičnega oživljanja mrtvih otrok so bili v grad odposlani tudi nekateri eseni. In ko so se ti vrnili, je bila tudi že pripravljena večerja, takoj smo sedli za mize in dobro razpoloženi začeli jesti.
5 Po večerji sem vse esene odslovil z navodili, kaj naj to noč še storijo. Zahvalili so se Mi in odšli po opravkih.
6 Ko so nas eseni, razen Roklusa, po Moji volji zapustili, smo se skoraj do polnoči pogovarjali še o marsičem in Roklus je pri tem v spominsko knjigo na kratko zapisal vse, kar se je v tem, za ta kraj gotovo znamenitem dnevu dogajalo od jutra do večera. Proti polnoči je vstal od mize tudi on, se mi iz srca zahvalil za vse in Me prosil, naj mu zjutraj dovolim, da Me pred Mojim odhodom še enkrat obišče in tudi pospremi dober kos poti.
7 **Jaz** pa sem Mu rekel: »Prijatelj, lahko storiš, kar želiš in kar bo storila tvoja resnična in živa ljubezen do Mene, bo zmeraj dobro storjeno. Toda zjutraj boš moral že zelo zgodaj opraviti in urediti pomembne stvari, ki jih bo težko odložiti

ali preložiti, zato je Zame že tvoja pripravljenost, da Me zjutraj še enkrat obiščeš in Me nekaj časa spremljaš na poti, kot storjeno dejanje.
8 Jaz sam pa se bom že zgodaj zjutraj z učenci odpravil na pot v Jeriho, da bi bil tam še pred sončnim zahodom. Najbrž si misliš, da tako dolge poti ni mogoče opraviti v enem dnevu. Toda povem ti, da so Meni mogoče vse stvari. Jutri je sicer sabat, ko naj jud ne bi potoval. Toda Jaz sem tudi gospodar sabata to ti pa pove, da lahko vsak človek tudi na sabat opravi kaj dobrega, in to naj bi tudi počel. Vendar to ne pomeni, da želim sabat odpraviti. Odpravljam le staro judovsko sabatno lenobnost in tako naj bi bili Moji učenci v Mojem imenu dejavni tudi vsak sabat. Kajti z lenobnostjo na sabat bi se Bogu izkazovala slaba čast.
9 To ti povem zato, da tudi glede tega bratom razglasiš Mojo voljo, saj nekateri od njih skrivajo v sebi kar precej sabatne lenobnosti.
10 In tako zdaj tudi veš vse, kaj naj bi za zdaj počeli. Če pa boste ob različnih priložnostih v Mojem imenu poučevali in delovali, ne premišljujte, kako in kaj boste govorili in kako boste delo začeli in končali; kajti Jaz sam vam bom zmeraj vse položil v srce in na usta, vam dobro razsvetlil razum ter okrepil pogum in voljo. S tem zagotovilom se lahko potolažen odpraviš k nujnemu telesnemu počitku, da boš lahko zjutraj nemoteno delal.
11 Po teh Mojih besedah je Roklus Mene in Moje učence še enkrat prisrčno pozdravil in se s solzami ljubezni v očeh podal iz gostišča na grad, in tudi mi smo nato odšli počivat.
12 Že zgodaj zjutraj smo vstali in se pripravili na odhod.
13 Prijazni gostilničar je stopil k Meni in Me prosil, naj pred odhodom še zajtrkujem, ker je pot dolga in dolgočasna in na njej ves dolgi dan ni nobenega gostišča.
14 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, zajtrka ne potrebujemo, kajti Jaz sem gostišče vseh gostišč. Že včeraj si glede kosila videl, da smo bili tudi brez tvoje kuhinje vsi dobro preskrbljeni - in glej, enako lahko storim tudi na poti, kjer ni gostišč.
15 Toda po našem odhodu bodo kmalu prišli v to gostišče po pomoč revni iz okolice Jerihe; poskrbi zanje namesto za nas in tako boš opravil delo, ki Mi je po volji!«
16 Gostilničar Mi je obljubil, da bo naredil vse, kar sem povedal in svetoval, ter Me prosil, naj se ga zmeraj milostno spomnim.
17 To sem mu tudi obljubil in rekel (**Jaz**): »Ostani nespremenjene narave in takšnega srca tako, da boš dejavno sledil Mojemu nauku v Meni, Jaz pa bom s Svojo milostjo in ljubeznijo ostal v tebi duhovno močan in dejaven. Amen.«
18 Nato smo se hitro odpravili ven in odšli iz kraja.

Konec osme knjige

Vsebina

Gospod in njegovi nasprotniki (9. poglavje)

1. Preoblečeni farizeji pridejo k Lazarju
2. Prošnja farizejev za varno spremstvo
3. Verski pogledi nekega farizeja
4. Pismouk opozarja na Božjo ureditev
5. Farizeji se pogovarjajo o zgodnji smrti otrok in o Mesiji
6. Lazar pripoveduje o svojih izkušnjah z Gospodom
7. Lazar graja mlačnost farizejev
8. Pomisleki farizejev o Gospodu
9. Lazar pričuje o Gospodu
10. Rafael se da prepoznati
11. Gospod pohvali Lazarja
12. O materiji in njeni nevarnosti
13. Agrikola o prihodnosti Gospodovega nauka
14. Gospod govori o prihodnosti Svojega nauka
15. Velika poseljenost Zemlje v prihodnosti. Starostne težave
16. O inkarniranju zvezdnih prebivalcev
17. Obravnavanje ljudi tostran in onstran
18. Nebeška vrata in Božje kraljestvo
19. Človekova nemoč
20. O Gospodovih zakonih
21. Agrikola potrebuje smernice za vzgojo mladih
22. Zakonitosti duhovnega razvoja
23. Poti za odpravljanje poganskega svečeništva
24. Trojnost v Bogu in človeku
25. Delovanje treh človekovih teles
26. Božje bistvo
27. Gospod kot Sin
28. O neskončnem prostoru in večnosti
29. Odnos med bitji in univerzalno inteligenco
30. O poznavanju prihodnosti
31. Agripa pripoveduje o svojem doživetju z obsedenim Ilirom
32. Gospod razloži obsedenost
33. Kje je duhovni svet
34. Satanovo bistvo
35. O satanovi osebnosti
36. Kje prebivajo poosebljeni hudiči
37. Ozadje prastvarjenja
38. O molitvi za umrle
39. Strašenje v starih poslopjih
40. Kruh in vino kot duhovna prispodoba. O obredih
41. Mnogoženstvo
42. Prava pokora
43. Odpuščanje grehov
44. Naravni duhovi zraka
45. Agrikola se spomni Marije Magdalene

46. Sodba nad poganstvom
47. Prihodnost Rima in antikrista
48. O tisočletnem kraljestvu
49. Poslanstvo Božjih otrok v onstranstvu. Trajanje Zemlje
50. Rimljani hvaležni Mariji Magdaleni
51. Bližajoče se sodbe
52. Marija Magdalena in Gospod
53. Potovanje v Betanijo
54. Lakomni cestninar in Gospod. O dejavni ljubeči veri. O odškodnini
55. Na Lazarjevi posesti
56. Poseben položaj Zemlje
57. Podobnost med mikrokozmosom in makrokozmosom.
Razlogi za Gospodovo učlovečenje na Zemlji
58. Kako je Rimljan razumel Gospodovo razlago
59. Razmerje med našo zemljo in drugimi svetovi
60. Pomen Zemlje
61. Poglavitna človekova naloga
62. Sedemdeset učencev se vrne h Gospodu
63. Pismouk skuša Gospoda
64. Pismoukova pritožba
65. Pismoukova hinavščina
66. Odpuščanje grehov
67. Gospod obudi mrtvega hlapca
68. Vzgoja otrok
69. Mark sprašuje o zgodovini Zemlje
70. O naravoslovni vsebini šeste in sedme Mojzesove knjige
71. Prvi obdobji oblikovanja Zemlje..
72. Razvoj Zemlje do predadamitov
73. Zadnji obdobji razvoja Zemlje
74. Duševni razvoj predadamitov
75. O pitju vina. O uničenem planetu
76. O prebivalcih uničenega planeta
77. Prilike o Božjem kraljestvu
78. Pomen zgleda
79. Govoriti in ukrepati je boljše kakor pisati. O pravih in lažnih evangelijih
80. Maziljenje v Betaniji
81. Človekova smrt
82. Vzroki bolečin pred smrtjo
83. Namen počasnega razkrajanja trupla
84. Sežiganje in balzamiranje trupel
85. Gospod in na novo spreobrnjeni farizeji
86. Markovo pričevanje o Gospodu
87. Razlogi tempeljskih duhovnikov za njihov odnos do Gospoda
88. Bogočastje in duhovništvo
89. Sabat in duhovništvo
90. Pravo posvečevanje sabata
91. Pismouk se sklicuje na Mojzesa
92. O vpeljevanju sabata
93. Gospodova najljubša hrana

94. Opazovanje zvezdnega neba
95. O moči majhnega
96. Nastanek vetra
97. O materialističnem raziskovanju narave
98. Budnost duše
99. Izpolnjene in neizpolnjene prerokbe.
Človekova svobodna volja in Božja vsevednost
100. Šege in navade
101. Jata žerjavov
102. Duhovne prispodobe leta žerjavov
103. Rimljani pridejo h Gospodu
104. Prilika o lačnem popotniku
105. Kaj pomeni prizadejati silo nebeškemu kraljestvu
106. O onstranstvu
107. Namen gora
108. Pomen Gospodovega nauka
109. Gospod zapusti Betanijo
110. Gospod osvobodi ujete otroke iz rok rimskih vojakov
111. Prihod v gostišče
112. Ozdravitev bolnih v gostišču
113. Gostilničar poroča o farizejih
114. Pritožbe čez Heroda
115. Božje vodstvo judovskega ljudstva
116. Glavar in gostilničar prepoznata Gospoda
117. Gostilničar poroča o prvem Gospodovem obisku
118. Gostilničar opiše svoje gostišče
119. 0 dobrih delih
120. O ljubezni do bližnjega
121. Ogled stare kraljeve hiše
122. Gospod razloži 93. psalm
123. Zgodovinski podatki o Davidovi hiši
124. Vznemirjeni Janezovi privrženci
125. Prošnja Janezovega učenca
126. Glavar iz Betlehema pride h Gospodu
127. Glavarjevi pomisleki o vodenju človeka
128. Razmerje med Bogom in človekom
129. Neumrljivost človeške duše
130. Gospod in Njegovi se vrnejo v Betanijo
131. Spraševanje o Rafaelu
132. O zaklinjanju duhov
133. Glavar opiše jasnovidno videnje
134. Glavarjeve sanje
135. Rafael razloži bistvo sanj
136. Višja stopnja jasnovidnosti
137. Rafael se razkrije kot duh
138. O Gospodovem bistvu
139. Nevihta in njen namen
140. O namenu stvarjenja
141. Neurje

142. Vzroki neurja in njegovi učinki
143. Bistvo elektrike
144. Zakaj nastanejo vremenski pojavi
145. Električni pojavi
146. Spraševanje po Rafaelovem bistvu
147. Sneg in led
148. Agrikolove skrbi ob odhodu
149. Gospod napove svojo zemeljsko usodo
150. Pot do poenotenja z duhom in vnovičnega rojstva
151. Gospod pomaga na poti k popolnosti
152. O Božjem redu na duhovni življenjski poti
153. Gospod pouči Rimljane
154. Uporaba čudežne moči
155. Eseni zaupajo Gospodu svojo stisko
156. Gospod svetuje esenom
157. Kramarji iz Damaska
158. Slovo od Lazarjeve hiše
159. Na poti v gostišče
160. O Božji službi in učinkoviti molitvi
161. Prilika o sodniku in vdovi
162. Ureditev Božjega gospodarstva
163. O Gospodovem vnovičnem prihodu
164. Pred cestninarjevim gostiščem. Zgodba o farizeju in cestninarju
165. Ozdravitev v cestninarjevi bolnišnici.
Jezus dopusti, da pridejo otroci k Njemu (Luka 18; 15-17}
166. Gospod in bogati oblastnik (Luka 18; 18-27}
167. Simon Juda (Peter) sprašuje po plačilu učencem (Luka 18; 28-30}
168. Napoved trpljenja. Učenci in slepec na poti v Jeriho (Luka 18; 31-43}
169. Gospod v gostišču v Jerihi
170. Gostilničar sprašuje o Gospodu
171. Gostilničar sprašuje o svojem pogrešanem sinu
172. Prihod gostilničarjevega sina Kada
173. Želje Abgarja, frizijskega kralja
174. Obed pri gostilničarju
175. Namen in pomen obredja
176. Bistvo resnice
177. Nenavaden pojav na otoku Patmos
178. Oblaček se pojavi drugič
179. Sanje vaškega svečenika
180. Tretje pojavljanje svetlobnega oblačka
181. Naravnofilozofski pogledi
182. O prihodnjih rečeh
183. Odrešitev od materije
184. Duhovna primerjava epikurejcev in kinikov
185. Prvi dve vrsti očiščevalnega ognja
186. Tretji in četrti ogenj očiščenja
187. Pogoji za vnovični prihod Gospoda
188. Gospod s Svojimi na griču Aralot
189. O starem mestu Jerihi

190. Namen naravnega reda
191. Grk skuša leteti
192. V gostišču v Eseji
193. O Gospodovi resnosti
194. Pravo odpuščanje grehov
195. Arabčeva zahteva
196. Razodevanje Boga ljudstvom
197. O praznovanju praznikov. Vprašanja in pomisleki učencev glede esenov
198. Gospod in arabski roparji
199. Namen in koristnost potovanj
200. Učiteljev poduk
201. Predstojnik esenov zdravi
202. Ozdravitev revnih
203. Poskus bogatih
204. Roklus preusmeri bogate h Gospodu
205. Pravo čaščenje Gospoda
206. Kaj zahteva Gospod od Svojih
207. Ošabna jeruzalemska farizeja v Eseji
208. Roklus in tempeljska duhovnika
209. Roklus razkrije namene farizejev
210. Roklus ozdravi bolne
211. Roklus in roparji
212. Gospodov čudež v jedilnici
213. Gostilničarjeva žena
214. Največji Gospodov čudež: Njegova beseda
215. Gospod in praznoverni gostilničar
216. Esensko zavetišče za reveže
217. Čudeži v gostišču pred vrati obzidja
218. Kaj storiti s pomočniki esenov
219. Pri nadomestnih otrocih esenov
220. Gospodovo slovo od esenov